

Giới thiệu Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????

Truyện Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko???? của tác giả trẻ Suzu Fukazime là một câu truyện tên khá dễ thương nói về Hàn Từ Di - người luôn tự tin với hình tượng "học sinh gương mẫu" của mình-sau 10 ngày bước vào năm học mới.

Cô nàng nghiêm nhiên được uống trà liên tiếp 10 lần với thầy giám thị mà ko biết rằng cuộc đời mình bắt đầu có sự thay đổi. Tình yêu, thứ cô luôn cho là xa xỉ đối với mình, từng bước một, đến tình cờ...

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Chương 1: OH MY GOD! HÃN NGHE THẤY Ừ???????????? ĐEN RỒI!

- Ông chú à! Ông chú đang bỏ rơi một sinh linh bé nhỏ vô tội đấy!_Thở rồi lại thở, tôi đưa tay chống gối, dùng chút sinh lực cuối cùng sau khi chạy quãng đường dài từ nhà đến trường hét to trong dòng người ồn ào, đôi mắt “hiền lành” từ trước tới giờ đã vằn đỏ lên từng mạch máu, luyến tiếc, vô vọng nhìn chiếc xe buýt màu đỏ chói đầy khiêu khích đang dần xa. Lấy tay quét mồ hôi đầm đìa trên trán rồi thất vọng nhìn chiếc kim đồng hồ trên tay đang thông thả nhích, từng chút, từng chút, thời gian cứ thế trôi và tôi cũng cứ thế đón chờ...”hình phạt” sắp đến của mình từ thầy giám thị “yêu quý”...

***

-Hàn-Từ-Di!!_Ông thầy giám thị “yêu quý” nhướn mày nhìn bộ dạng thể thảm ko thua lũ ăn mày của tôi, hạ giọng, gằn từng chữ cái tên bố mẹ tôi đã vất óc suy nghĩ cả một ngày trời để đặt. Vậy là, sau 10 ngày liên gặp nhau, ông thầy đã cân nhắc cho cái tên xinh đẹp của tôi vào bộ nhớ, chẳng có gì thảm hơn nữa, quãng đời sau này chắc tôi còn gặp ông dài dài.

-Dạ_Tôi cúi đầu đáp nhẹ, bái phục bộ dạng thực nữ lúc này của mình, hơn cả diễn viên Hàn Quốc. Đã đến nước này rồi thì chỉ còn cách thể hiện mình là học sinh ngoan, học sinh tốt mới mong ông ko cay mình

-10 ngày rồi đấy, em đang làm công việc của tôi thêm bận rộn..._Tôi dám cá cái đầu tôi, ông đang nói móc tôi đấy, đúng là thầy, hèn gì học sinh trường tôi bây giờ ko có đưa nào nói chuyện mà ko “ngáng” thẳng này, “đim” con kia cả, tôi là điển hình này.

-Em rất tiếc_Tôi xuyết xoa, đầu cúi thấp nhất có thể

-Chắc em cảm thấy vinh hạnh với cái thành tích này lắm nhỉ?_Ông thầy lại xoi mói, đưa tay với lấy cốc cà phê nghi ngút khói trên bàn, hóp một hóp rồi lại nhìn tôi, chớp mắt. Rõ ràng ông ta đang cố công kích tinh thần tôi đấy mà, biết tôi thích cà phê nên cố tình làm thế chứ gì, uống thì uống luôn đi, bày đặt nhăm nháp, thầy ạ, nếu thầy muốn chơi em bằng cách đó, em xin chúc mừng thầy, thầy đã thắng

-Nhưng tất cả đều có lí do cả ạ, thầy ko thể vợ đưa cả năm như thế_Tôi cũng đầu vờ, lên tiếng phản bác, nhiều khi người lớn quá tự kiêu cho mình là đúng, những lúc như thế, nhún nhường là mất hết, tốt nhất cứ chờ được khúc nào thì hay khúc ấy, ko thể để hình tượng “học sinh gương mẫu” bao năm gầy dựng sụp đổ chỉ vì chuyện con con này

-Vậy lí do?

-Nhất định phải nói sao thầy_Tôi ra vẻ ngượng ngùng, úp úp mở mở, cố làm cho cái lí do lằng xẹt mình sắp nêu lên trở nên thần bí tí chút

-Nói đi_Ong thầy nghiêm nghị, vẻ mặt ánh lên vẻ tò mò cùng chút nóng lòng

Tôi ngó nghiêng phòng giáo viên, nhận thấy ko còn ai ngoài tôi và thầy, tôi mới an tâm khai ra lí do “chính đáng” của mình, còn khuyến mãi thêm cho ông một nụ cười tôi tự tin là dễ thương nhất

-Em...ngủ...dậy muộn, thưa thầy

-....

3 phút trôi qua trong yên lặng, khuôn mặt ông thầy từ nóng lòng, tò mò thoát cái 180 độ đơ đẹp, bỏ qua phần ngạc nhiên mà chuyển hẳn 360 độ sang vẻ tức giận, nếp nhăn trên mặt ông dồn lại trên đỉnh trán, con mắt hằn đỏ mạch máu, nhìn tôi trừng trừng như thể tôi vừa ăn trộm mấy trăm ngàn của ông mà bị ông phát hiện vậy. Tất nhiên, tôi cũng ko ngờ đến nỗi ko nhận ra hậu quả mình vừa làm, chỉ biết cúi đầu tỏ vẻ ăn năn, thế nào ông cũng nghĩ tôi chơi ông đấy mà nhưng dù sao thì, đó là sự thật, sự thật thì luôn mất lòng, hix

Trong lúc hai thầy trò một nhìn người một nhìn đất, ko khí yên bình đến nỗi nể ngại thì đột nhiên một tiếng “phì” khê của một ai đó vang lên, đập tắt màn nhìn nhau “đắm đuối” của tôi và thầy, thay vào đó, chúng tôi chuyển đối tượng, nhìn nơi vừa phát ra tiếng động với biểu cảm ko mấy thân thiện.

-Em đến đưa tập vở cho cô chủ nhiệm, thưa thầy_Như nhận ra hành động lỗ mãng của mình, cái tên phá đám vô duyên bao biện rồi đưa tập vở lên làm chứng cứ “ngoại phạm” cho mình. Hắn “khoan thai” bước vào văn phòng giáo viên, đặt tập vở xuống nơi cần đặt rồi quay người ra khỏi phòng, những tưởng thế là xong, ai ngờ ra hồng hân còn quay mặt nhìn tôi, tặng tôi nụ cười toả nắng của hắn, khuyên nhủ tận tình giữa bàn dân thiên hạ, xong xuôi mới bỏ đi ko thèm ngoái đầu lại:

-Ngủ nhiều quá thành heo đấy!

-....

OH MY GOD! HẮN NGHE THẤY Ừ???????????? ĐEN RỒI!

Lê tấm thân tã tã sau khi bị khiển trách, tôi về lớp, lo lắng chồng lên lo lắng, giờ mà gặp phải giáo viên đứng lớp vào tiết đầu của 9 lần trước, chắc tôi chẳng còn sức mà bao biện cho hành vi phạm tội của mình nữa. Vẫn biết là sai, nhưng cái tật ngủ nướng của tôi vốn sẵn tính trời, dù giảng son có đổi thì bản tính ấy khó mà đổi được, chính tôi cũng chẳng muốn thế nữa là. Tự an ủi chính mình một lúc, thật nhẹ nhàng, hai tay tôi vúi chặt vào cửa lớp, để nguyên tấm thân thâm thương ở ngoài, một mình cái đầu tôi thò vào, neho mắt nhìn lớp học thân yêu dò xét, thoáng thấy bóng dáng yểu điệu của cô giáo mới, chưa gặp qua lần nào, tôi thờ phào may mắn tự thưởng cho mình một nụ cười ko thể kinh khủng hơn. Tuyệt, sửa sang lại đầu tóc, quần áo, tôi e thẹn lên tiếng, phá tan mạch cảm xúc đang dâng trào trong họng của cổ, mọi hành động quậy phá của đám học sinh “ưu tú” cũng bất giác dừng lại, ném ánh mắt hình viên đạn về phía tôi như muốn nói “con điên phá đám”. Ày, tôi lại bất đắc dĩ trở thành nhân vật chính được mọi người ngược nhìn rồi, ngại thật.

-Em có biết mấy h rồi ko hả? _Cô giáo trẻ nghiêm nghị hỏi, ánh mắt nhìn tôi ko rời

-Em xin lỗi cô, nhất định sẽ ko có lần sau đâu ạ _Tôi mím môi, lơ đẹp câu hỏi hàm ẩn của cô, hứa hẹn cái điều mà 100 năm sau tôi cũng khó thực hiện được. Mong sao cô giáo này dễ tính chút để tôi may ra ko phải đứng cửa làm vệ sĩ, nếu ko thì ề mặt đến chết mất. Đường đường là học sinh ưu tú gương mẫu suốt 9 năm ròng mà bị thầy cô cho vào sổ đen thì hết cứu, hình tượng cũng mang túi nải chuồn đi mất.

-Vậy sao? _Lại cái khuôn mặt “tôi có thể tin em được chứ?”, nó làm tôi phát ngáy rồi đấy, chẳng lẽ mặt tôi ko đáng tin đến thế sao???. Muốn nói gì thì nói, giờ tôi chỉ muốn yên phận vào đặt mông lên cái ghế ngồi thân thương mà thôi, mong ước nhỏ nhoi ấy, liệu có quá đáng ko?.

-Và...

Đúng lúc tôi đang xì mặt đáp trả thì một giọng nói lạnh lạnh từ sau lưng như nước đá dội lên người tôi, khiến tôi vô thức giật thót, “có tật giật mình” quá ko sai

-Tránh!

Bất giác quay người lại, thay vì cao giọng mắng cho tên đó một trận thì tôi lại ngó người nhìn hắn đến mê mết, bản tính mê trai mẹ truyền thụ cho như được nước béo cò, sôi lên như acid trong dạ dày. Cái tên đứng trước mặt tôi cực đẹp trai nha, khuôn mặt khôi ngô chẻ vào đâu được, sống mũi cao, da mặt trắng hơn cả tôi nữa ấy, chút tí vết cũng chẳng thấy, ko những thế đôi mắt của hắn cũng thật đẹp, đen và sâu thẳm, ko lạnh như vẻ ngoài mà hắn đang khoác lên. Nói thật đây là lần đầu tiên tôi được ngắm trai đẹp ở khoảng cách gần như thế, vì vậy việc đứng ngăn người và nhìn hắn đắm đuối là khó tránh khỏi.

-Tránh! _Ko để tôi chiêm ngưỡng xong tuyết tác trời tạc, hắn hất hàm, lạnh tanh ra lệnh. Có phải ko đấy, sao hắn có thể ăn nói với phụ nữ như thế nhỉ, đúng là sự si nhục của giới đàn ông mà. Ít nhất cũng phải nhẹ nhàng chút chứ, kiểu như “Bạn làm ơn tránh ra cho mình vào được ko?”, thế ko phải được việc hay sao. Bỗng dưng tôi thấy mình sôi máu, lòng tự trọng cao ngất ngưỡng trong tôi điều khiển mọi suy nghĩ, hành vi. Tôi ko những ko tránh đường mà còn li mắt nhìn hắn, ko phải đắm đuối mê mết mà là hận muốn băm vằm xé nát. Chẳng thể tưởng tượng nổi lúc đấy mặt mình biến dạng thế nào nữa, chỉ biết trong lòng rất thoải mái, cứ thế được đà trọn mắt đe dọa hắn, ý nghĩ liên tục xúi dục hắn “xin lỗi ta đi”

-Bí thư đấy à? _Giọng cô giáo trẻ vang lên thật ngọt, chả giống như khi hỏi tôi tạo nào khiến tôi có chút ghanh tị, tuy tôi ko đẹp trai cũng chẳng xinh gái, nhưng ít nhất tôi cũng là học sinh gương mẫu của trường THCS Trưng Vương, đáng lẽ phải tôn trọng tôi tí tí chứ, trai đẹp đúng là mầm tai vạ.

Tôi ra sức bấu môi rồi nhìn biểu hiện của hắn, hắn mà dám vênh mặt lên với tôi là tôi có chết cũng liều đầu một trận sinh tử với hắn. Có lẽ hắn đã nghe thấy lời đe dọa đầy ẩn ý trong ánh mắt hết sức găngxơ của tôi, nên như ý nguyện, ko thêm đáp trả lời hỏi thăm tận tình của cô giáo, hắn ta thần nhiên đầy nhẹ tôi rồi bước vào lớp y như chẳng có chuyện gì xảy ra. Tất nhiên tôi cũng ko ngốc đến mức đứng cửa ngắm mây trời, noi gương hắn bước vào lớp trong ánh mắt sừng sò đến sừng sốt của đám bạn, yên bệ trên chiếc ghế yêu thương của mình. Quả nhiên cô giáo trẻ cũng chẳng làm gì nữa, nhăm mắt cho qua, chuyên tâm giảng bài. Ôi! Đẹp trai cũng có cái lợi, lần đầu tiên tôi giác ngộ được điều đó đấy.

Ngồi chưa thấm chỗ được bao lâu, con bạn chí cốt ngồi cạnh nãy giờ chăm chú nghe giảng quay lại nhìn tôi, ném một câu đầy hàm ý châm chọc:

-Kì lục, 10 ngày liền rồi đấy, đúng là học sinh gương mẫu trường Trưng Vương nghen

-Kệ ta, mắc mớ gì người nặng xì lên quá vậy._ Tôi quắc mắt nhìn nó, đồ đá đều.

-Sao thế, ta chỉ đùa nhà người tí thôi, hay tâm trạng người ko tốt hả? _Quả nhiên nó luôn là người hiểu rõ tôi, 4 năm học chung vào sinh ra tử, đi đâu cũng có mặt nhau, quá đủ để nó trở thành cái lưỡi trong miệng tôi rồi.

-Có thể _Tôi lười nhác đáp trả, vô định giờ quyền sách hoá dầy cộp

-Mẹ mày hành động rồi hả?_ Nó nháy mắt, thích thú

-Ừ_ Chẳng thèm đầu trí với nó làm gì, mệt óc

Thoáng liếc thấy ánh mắt ko mấy thân thiện của cô giáo thì thoáng tia đến bàn mình, tôi làm bộ hiền lành, dán mắt vào trang sách đặc chữ, từ trạo miệng chuyển sang chat trên giấy nháp với con bạn, đề phòng bị bắt nói chuyện riêng thì nhục lắm.

-Nếu phải đổi, người chọn chỗ nào? *_*

-Chỗ nào cũng được, miễn có zai đẹp > . -Cái đồ hám trai nhà người = _ =

-Kệ ta, cũng như người thôi, một lò mà ra

-Chắc, để coi nào, chỗ bí thư thì sao? Đủ tiêu chuẩn của người rồi đó

-Bí thư á? T

Đúng lúc tôi đang hí hoáy viết câu trả lời của mình, cô giáo trẻ mê trai đã đến bên cạnh tôi tự lúc nào, tàn ác giật phất tờ giấy trong tay tôi. Tội thì, lúc ấy tôi đã nghĩ thấy mùi bạc hà nồng nặc trong miệng của từ thần, thật đấy.

Sau khi đuổi tôi và cô bạn ra khỏi lớp, cô ta hắng giọng đọc đoạn hội thoại trong giấy. Giờ thì tôi có nhảy xuống sông đi chẳng nữa, cái danh “hám trai” cũng khó mà sạch nổi. Hix. Nuốt ực nước bọt xuống họng, tôi đau đớn nhìn con bạn đang cười tủm tỉm bên cạnh, hận ko thể đá nó một phát cho hả dạ. Hạ Kỳ Như, nề tình người là em kết nghĩa của ta, ta tha cho người lần này đây, lo mà cảm ơn ta đi. Tội trần an bản thân, ko quên liếc xéo nó, điên mất.

***

Ánh nắng cuối ngày dịu nhẹ len lỏi qua kẽ lá hàng cây ropy bóng, in lên mặt sân bóng rổ những vệt dài loang lổ mờ nhạt. Tôi một vất kiệt cái giẻ lau trong tay, thờ dài sùnn sụt, vừa chà sân bóng vừa nhớ đến đoạn đối thoại ngu ngốc của mình với thầy giám thị.

-Hôm nay, em phải..._ Ông thầy liếc tôi, mặt tỉnh rụi rụi

-Thầy, em quét cái sân trường 9 lần rồi ạ_ Tôi nhanh miệng đáp lời ông, hơn ai hết, tôi ko muốn bầu bạn với cái sân trắng cánh cò bay đó nữa.

-Vậy em muốn cái gì đó mới mẻ phải ko_ Lão ta ra vẻ đăm chiêu, day thái dương suy nghĩ, tôi dám cá tiền tiêu vặt của mình là ông ta đang cố tìm một hình phạt thâm độc hơn cho tôi.

-Vâng_ Vẫn biết là sẽ mắc bẫy, nhưng tôi thực sự hết cách, đành phó thân mình cho ông trời

-Hôm nay, đôi bóng rổ ko tập, em thấy sao?_ Xong rồi!!

-...

AAAA!!! Ôm đầu trách nể sự khờ khạo của mình, tôi đẩy sự tức giận thành động lực, cố hết sức kì cọ sân bóng, làm nhanh thì được về sớm. Chuyên tâm cọ sắn, mọi thứ xung quanh như chẳng còn có chỗ lọt vào tầm mắt tôi, vì giờ đây, tôi đang “liếc mắt đưa tình” với cái sân màu cam này, chẳng còn hơi đâu mà chú ý đến mấy cái ko đáng khác. Cũng chính vì thế, tôi hoàn toàn ko biết rằng, từ đằng xa, đôi chân của một ai đó đang bước tới, thật gần, thật gần. Đôi chân bước đều, ko do dự, ko dừng lại, lướt qua tôi. Trong phút chốc, làn khí lạnh từ người đó toát ra khiến tôi đơ người, nảo tê liệt nhưng cũng ko khỏi rung mình một cái. Đến khi mọi cơ quan trong cơ thể tôi cự quảy, hoạt động trở lại, u mê tan, tôi mới phát hiện ra khoảng sân bóng tôi vừa lau đã bị đôi giày bẩn thỉu của tên mới đi qua làm uế cả một vùng dài, như dấu chân lồi lõm khắc sâu trên vùng bùn. Hận trời hận đất hận cả tên xấu xa vừa rồi, tôi bóp chặt giẻ lau trong tay, vất nguyên dáng về ngoan ngoãn, thề đọc: “Có trời đất chứng giám, ta mà biết mày là ai, ta sẽ ko tha...”. Đứng rồi, mắt tôi từ tức giận lập tức loé lên như hai cái đèn pha, đại não ko ngừng hoạt động suy nghĩ, thiên tài có khác, tôi đã biết làm thế nào để tìm mồi rồi, đôi giày đó hiệu XY (ko nghĩ ra hiệu gì nên đánh đại) phải ko, quá dễ, cứ chờ mà xem, người sẽ phải trả giá.

Về nhà rồi!

Ánh mắt tôi sáng lên như nhìn thấy vàng khi ngôi nhà thân yêu hiện ra trong đáy mắt, bỗng dưng thấy sao yêu ngôi nhà tôi 7 vạn 8 lần muốn bỏ đi bụi biết bao. Phi tọt vào nhà nốc nguyên chai nước lạnh của thằng em giấu dưới đáy tủ, lòng ko khỏi vui sướng thỏa mãn chạy lên phòng tắm giải nhiệt, thanh lọc cơ thể. Cứ ngỡ rằng tắm rửa xong xuôi sẽ được nằm nhõai xuống giường đọc bộ truyện tranh tôi và Kỳ Như mới tậu về thì tôi lại phải vác xác ra công viên tìm thằng em trời đánh triệu về ăn cơm theo lời căn dặn của bà mẹ thương con. Vừa đạp xe tôi vừa uất hận nắng trời nắng đất quá bất công, đòi đòi trọng nam khinh nữ sao vẫn chưa bỏ được. Mắng mải mắng chai cả tai, mỏi cả miệng, cuối cùng tôi cũng đã phi người đến nơi thằng em xấu xa đang chơi bóng rổ cùng lũ bạn ko biết từ đâu mà ra của hần, định bụng sẽ xỉ và nó một phen theo tâm lí của mấy bà mẹ có thằng con hư trước mặt bạn bè hần cho bõ, ai bảo hần hành hạ tôi làm chi.

Ngó nghiêng xung quanh mòn mỏi tìm kiếm bóng dáng quen thuộc, tôi phát hiện đám đông trước mắt cực náo nhiệt. Cái tình tò mò muốn thuở trào lên như thủy triều trên biển, độc chiếm mọi ý nghĩ, hành vi trong, chỉ biết vừa đạp xe vừa nhurón người lên cao để nhìn cho rõ. Ai ngờ, ngay khi ánh mắt tôi vừa len lỏi qua tầng tầng lớp lớp đám người dày đặc soi vào bên trong thì một quả bóng bay với vận tốc tên lửa dội ngược về phía tôi như đáp trả sự ái mộ của tôi dành cho nó. Ko thể thờ, ko thể hét lên, ko thể vọt tránh, tôi nghiêng nhiên tiếp bóng bằng đầu trước mặt bàn dân thiên hạ. Cái đau chưa thấm vào giác quan đã cảm thấy người mình lao vô định về phía tay lái rồi chấn động mạnh ở đầu đó lại khiến toàn thân ngửa ra sau, chiếc xe đạp như ko trụ

nổi đỏ nhào xuống đất mang theo thân thể, hoài bão, mơ ước của tôi đi theo, hướng theo đất mẹ mà ôm hôn mãi.

Toàn thân tôi như một con rối trong tay người, lão đảo đứng dậy trong vô thức rồi lịm đi như con rô bốt hết pin. Mê man cảm nhận vòng tay của ai đó đang siết chặt...

Chớp mắt, quang cảnh xuất hiện quá đổi mờ nhạt, cơn đau đầu không biết từ đâu cũng ập đến, vừa lấy tay xoa đầu tôi vừa nhắm mắt nhìn hình ảnh mờ nhoè, cái đầu của ai đó, theo thời gian, hiện ra ngày càng rõ...

Aaaa!!! Giật bắn người, tôi ra sức hét lớn, quơ tay bạt thẳng vào khuôn mặt đối với bọn đại trai (không có tôi) cho là đẹp của thằng em, khiến nó ôm mặt chửi ai oán:

-Điếc tai

-Nhà người vào phòng ta làm gì hả? Định trộm đồ ta phải không? _ Tôi lên tiếng cảnh giác, cái mặt khờ khờ của nó sao càng nhìn càng đáng nghi.

-Tĩnh rồi thì xuống ăn cơm _ Nó không phóng đại bác vào tôi như mọi lần nữa, đáp gọn lộn với gương mặt lạnh tanh, lạ đến rùng mình.

Tôi bất giác mũi lòng, không thêm đầu khẩu mà ngoan ngoãn theo nó xuống nhà ăn cơm. Những tưởng thằng em tôi đã cải tà quy chính, ai ngờ, vừa bước chân ra khỏi cửa, nó đột ngột dừng lại, quay đầu nhìn tôi khờ sờ chặt vật đứng dậy.

Hay nó muốn đỡ tôi đi nhỉ? Suy nghĩ điên rồ, ngu ngốc của tôi vừa từ não chiếu cáo bộ phận toàn thân thì ngay lập tức theo tiếng ọt ọt của dạ dày đảo thái ra ngoài chỉ vì thằng em trời đánh:

-Mà này, chị giảm cân đi, người gì nặng hơn heo thế không biết.

-...

Tôi thừa nhận mình là một bà chị nhân từ đến vĩ đại, vĩ đại đến cao cả, sống cùng với thằng tiểu nhân 5 lần 7 lượt đâm chọc sau lưng mình mà không bị suy tim đến chết, quả là một kì tích.= _ =

Nó vừa xuống nhà là tôi dẹp hết mọi cảm giác đau đớn sang một bên, mở động trừ tà, ra sức làm búp bê nguyên rùa, đầu óc không ngừng nghĩ đến cái ngày nó quỳ xuống dưới chân tôi, hết bỏ rồi lết nhìn tôi bằng ánh mắt thống khổ, cầu xin sự tha thứ. Tôi ngẩng cổ lên trời, há miệng hết cỡ, cười một cách dã man tàn bạo cho đến khi mẹ tôi bất giác đánh vỡ cái đĩa thịt gà dưới nhà, tôi mới nhận thức được tác hại của điệu cười này.

Thôi xong, hôm nay, còn kiki nhà tôi thịt gà đây tôi còn tôi kể rằng không có một miếng, sao bỗng thấy ghen tị với nó nhường nào, chỉ một chút thôi sao mà đau đớn thế. Thù mới nợ cũ, tôi ra sức lấy dao điên cuồng đâm chích hình nộm thằng em trời đánh, nguyên rùa, nguyên rùa: Hàn Gia Minh, người cứ chơi đi, quãng thời gian còn lại của người không dài đâu, khừ khừ.

Ngay khi tôi vừa xử đẹp chum nhỏ tím căng mọng, mẹ tôi bắt đầu lời chuyện hồi chiều ra làm đề tài cho cả nhà comment, chém gió. Nào là bảo tôi bị quả bóng bay (theo thực tế là bóng rổ, nhưng hiện tại đang chém gió nên mẹ tôi cải biên sang dị bản khác) phi thẳng vào đầu làm cho ngất xỉu tại chỗ, tâm thần bất toại, ngọc thể bất an. Nào là trước khi ra đi còn rống lên như lợn bị chọc tiết, khiến người quanh vùng đình tai nhức óc, cầm giao thế sống thiếu chết đòi thủ tiêu con lợn to mồm (lúc bấy giờ là tôi). Nào là bọn bạn trong hội bóng rổ của em tôi được một phen bát nháo hoảng hốt, vận óc tìm cách vận chuyển tôi về. Cuối cùng bọn chúng sao khi bóc thăm may rủi dành mỗi đứa một bộ phận, đau đớn khiêng tôi như khiêng lợn về nhà, trao trả cho hai đảng sinh thành.

Tôi ngồi chép miệng nghe mẹ tôi trầm phong mà đầu óc cứ ngu ngu ngơ ngơ, dưới sự bổ sung nhiệt tình của thằng em tôi, tôi mới mừng tượng nổi cái cảnh hai tay hai chân mình bị bốn thằng con trai giăng ra như lưới cứu hộ mà trên tivi hay xài để cứu mấy tên ngu người sinh nông nổi nhảy lầu tự vẫn, cũng may bọn chúng không nổi lưới cột hai tay, hay chân tôi với nhau, tạo viên cảnh thịt lợn xông khói nguyên con rồi đưa tôi về nhà đã cảm tạ trời đất lắm rồi. Nghĩ đến mà rùng mình, da gà, da vịt tôi nổi hết cả lên. Nhưng dù sao đi nữa, lúc đó tôi cũng ngất lịm đi rồi, nên cảm giác xấu hổ cũng chẳng ngự trị được lâu.

Thò tay lấy miếng xoài vàng tươi “khiêu gọi” trên đĩa, tôi toan đưa nguyên miếng vào miệng thì thằng em tôi ngồi đối diện liếc xéo mấy cái, ném ánh mắt bắt lực nhìn tôi, không nể tình chỉ em một lò luyện mà ra, đã thương bằng khẩu ngữ rồi chuẩn lệ nhân lúc tôi đang mắc nghẹn đến đỏ mặt tía tai vì miếng xoài quá ư chiếm diện tích trong cổ họng:

-Đồ dạ dày lợn, nhà người làm tình làm tội, bắt người ta bế người về đây cả quãng đường dài, báo hại chắc giờ người ngộp ề ầm cả ra rồi vậy mà vẫn còn tâm trí ăn uống sao, ta thật không có điểm phúc khi làm em của người, nhục mặt quá. Ra đường người ta có hỏi thì cũng đừng nói ta với người người một nhà nhé!

-...Ư'...mmmmm! Người...Khặc!!! Khặc!!

Tôi nuốt nước mắt cùng nước bọt vào trong, âm thầm uất hận chửi rủa, nhớ đến một cảnh nào đó trong mấy bộ phim chương Trung Quốc mà nghĩ phận mình sao giống mấy ông già tự kiêu đứng trên đỉnh núi Ngũ Hành Sơn, vừa tay vuốt râu vừa miệng than thân: lão thiên ơi là lão thiên, lão đúng là có mắt như mù, đã đầu thai một người hoàn mỹ như ta rồi thì cố sao lại còn cho cái thằng ma ghét quý hận đó chen vào đời ta quấy nhiễu long thể làm gì chứ?

Tôi bị bóng đập đập mặt là tại nó, ngất xỉu cũng do nó mà ra, nó chẳng những không thêm vẫn an sức khỏe, biểu tình tỉnh dưỡng mà còn qua cầu rút ván, giờ giọng oán trách tôi. May cho nó tôi chưa xuất công phu “tâm quyết” điệu nghệ, dám ở đó mà lăm mồm lăm miệng như nầy mụ bán cá ngoài chợ.

Bực mình, tôi ngồi dậy, chẳng còn tâm trạng xử gọn gàng đĩa hoa quả nữa, một lèo chuồn lên phòng đóng cửa tự kỉ một mình, nói thẳng ra là mở lò ngâm cứu manga. Say trong cốt truyện cực đỉnh của Mayu Sakai, tôi thoáng liếc đồng hồ, đã 12 giờ rồi cơ à, muộn thật đấy. Chùi chùi mắt, tôi lười nhác rời giường đi đánh răng, rửa mặt, chuẩn bị cho một giấc ngủ ngon lành sắp đến. Mọi việc xong đâu vào đấy, tôi nhảy vọt lên giường, tắt đèn và...

You know the bed feels warmer

Sleeping here alone

You know I dream in colour

And do the things I want

You think you got the best of me

Think you had the last laugh

Bet you think that everything good is gone

Think you left me broken down

Think that I'd come running back

Baby you don't know me, cause you're dead wrong

What doesn't kill you makes you stronger. ...

Tiếng chuông điện thoại của tôi vang lên inh ỏi khiến tôi giật mình, nhanh tay bắt máy trước khi bà mẹ ma mãnh của mình “đánh hơi” thấy

-Alô!!! Hàn Tử Di nghe đây! _Tôi nhắc điện thoại, nói như hét, tên này mà dám nhá máy là biết tay tôi, gì chứ việc gửi tin nhắn đến khủng bố thì tôi thừa thủ đoạn.

-À...ờ_Đầu giấy bên kia ập ứ

-Ai đây???

-À...

-Nếu ko nói thì tôi cúp máy_Hết chịu nổi, tôi đe dọa, tay ko quên đập bét con muỗi dám mạo muội hút hết mấy lít mỡ trên chân tôi. Ờo, ta đây ghét nhất là mấy người hay úp úp mở mở ra về mình bí ẩn lắm, làm ta tò mò muốn chết.

-Chờ chút! _Người dây bên kia phản ứng _Tôi là người đã ném bóng về phía bạn

-... Ra là thế, có kẻ chưa đánh đã khai đấy mà, tôi cười nham hiểm đầy uất hận, hóa ra kẻ dám dă thương tôi trắng trợn là tên này, giỏi lắm con à. Bình tĩnh, bình tĩnh, phải rào trước đón sau, làm cho hắn ko chút đề phòng ngoan ngoãn chui vào miệng cộp mới được. Tôi vuốt ngực nén cục tức, ra về ta đây rộng lượng, đơn đã đưa đón_À! Có chuyện gì ko bạn?

-À...chỉ là muốn xin lỗi bạn thôi!

-Ukm! Ko sao đâu, chuyện nhỏ thôi mà, cho qua đi, mình quên lâu rồi_Tôi phóng khoáng, bề ngoài thì nói thế nhưng trong bụng thì chứa một bỏ dao găm Kẻ dám hại tôi thể thảm, chỉ có chết, ko thể sống.

-Vậy à! Thế thì tôi yên tâm rồi_Hắn hiền lành đáp trả, giọng nhỏ nhẹ dễ sợ, đến tôi còn rùng mình tự hỏi Hắn có phải là con trai ko trời?

-Còn gì nữa ko? _Tôi đánh nhanh thắng nhanh, con buồn ngủ như mời gọi, cố kết lẹ câu chuyện để tỉnh dưỡng sớm

-À..._Hắn lưỡng lự rồi ngậm luôn

-Tôi cúp máy đây!

-Chờ đã!

-Sao???

-Bạn...giảm cân đi nhé! Nặng khiếp

-....

-Tút...tút...

Đêm hôm đó, tôi ko thể nào chợp mắt được, cứ mỗi lần nhắm mắt, hình ảnh 3 con lợn to béo mập ú đòi tôi té còi le lười chạy từ trường về nhà lại hiện lên, ám ảnh đến nỗi phải ngậm ngủi thức trắng, nhẩn tìn quây con bạn thân với chằm ngôn: có phúc ta hưởng, có nạn chịu chung. Bất giác sao ngán thật heo kinh khủng, hixx

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

You know the bed feels warmer

Sleeping here alone

You know I dream in colour

And do the things I want

You think you got the best of me

Think you had the last laugh

Bet you think that everything good is gone

Think you left me broken down

Think that I'd come running back

Baby you don't know me, cause you're dead wrong

What doesn't kill you makes you stronger. ...

Nhạc điệu Stronger mà tôi mê mẩn mấy ngày nay vang lên inh ỏi, điên cuồng đập phá giấc mơ tuyệt đẹp tôi khó khăn lắm mới mơ được, tự dưng sao có ác cảm kinh khủng với nó quá. Lờm cờm bò dậy, mơ màng lục tìm điện thoại trong mớ chăn gối hỗn độn như bãi chiến trường, tôi gất gông:

-Alo! Tên nào rảnh rồi sinh nông nổi dám phá giấc ngủ vàng của chị đây hả?!

-Nhà người giờ còn ngái ngủ được nữa hả? _Giọng nói bên kia tỏ vẻ ngạc nhiên kèm chút khó chịu _9 giờ sáng rồi đấy bà nội!!

-Biết! Biết! Nhà người gọi ta có việc gì? _Tôi qua loa đại khái, vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn nhưng với trí thông minh tuyệt đỉnh của mình, tôi tự tin có thể phát giác được người đầu dây là ai. Vì thế cũng chẳng rảnh rồi mà lễ với nghĩa

-Người... _Nó thốt lên, thiếu điều làm đứt phăng màng nhĩ của tôi _...tuyệt giao...tút...tút

-... _Tôi ngẩn người, chưa kịp nói thêm điều gì đã nghe tiếng chuông đổ hồi nhặt nhèo. Hai chữ "tuyệt giao" từ màng nhĩ xông thẳng vào não bộ, qua quá trình tiếp nhận, phân tích, dò xét, cơ thể tôi như phản xạ có điều kiện, ko ai khiến mà vô thức bật dậy, vội vã làm vệ sinh cá nhân, rồi phi thẳng đến "Rockcafé"-nơi tôi và Kì Như chọn làm địa điểm "đánh ghen".

Chả là thế này, với cương vị bạn thân lâu năm của Kì Như, ko biết từ bao giờ, hình tượng thực nữ ngoan ngoãn yêu kiều của tôi đã làm nó yêu quý, tự động cài đặt chế độ mặc định: tôi là chị dâu tương lai-vợ của anh nó. Và đáng chán nhất là cái lí do ko đầu vào đầu của nó: Nếu ông lấy nhà người, ta sẽ có thêm đồng minh hậu thuẫn, đến lúc đó dù có 10 cái đầu ông cũng ko dám chọc giận ta. Quá rõ, nó lợi dụng tôi một cách trắng trợn. Tất nhiên tôi cũng ko ngốc đến mức tự đặt thân lên thót cho nó chém, nhiều lần lên tiếng phản đối chuyện này: lúc thẳng thắn nói chuyện cho muối ra muối, mắm ra mắm thì bị nó lấy thức ăn mua chuộc, lúc ngầm ngầm phản động thì nó lại đem đồng truyện không lồ ra dụ dỗ, trái tim yếu đuối của tôi, sau nhiều ngày bị công kích mãnh liệt đành phải phát cờ trắng chào thua, chấp nhận cho nó gọi mình là Chị hai dù rằng đến mặt anh nó tôi còn chưa có dịp chiêm ngưỡng lần nào. Chuyện tương chừng sẽ êm xuôi theo thời gian đi vào dĩ vãng cho đến vài ngày trước, nó bù lu bù loa với tôi về chuyện anh nó có biểu hiện rất thân mật với một chị cùng khóa, bắt tôi phải bằng mọi cách uốn nắn anh nó tránh xa con đường tôi lỗi. Than thở cả ngày trời mà mặt tôi cứ ngu ngơ, chút biểu hiện gọi là ghen tình cũng ko có, nó tức tối đề nghị tôi-theo khái niệm là vợ tương lai của anh nó-tiến hành xông pha trận mạc đi đánh ghen, một mặt muốn khơi dậy sóng tình trong tôi, mặt khác để chiếu cáo thiên hạ anh nó đã có chủ, hàng cấm ko phạm sự miễn đụng vào. Song song với làn gió phản

đối mãnh liệt trong tâm lạng của tôi, con bạn thân bắt đầu xây dựng một kế hoạch nghênh chiến địch hết sức tỉ mỉ, đến tôi khi đọc cũng cảm thấy chột dạ khi dây dưa với người nham hiểm như nó. Đại khái là: với loại địch thuộc nhóm gương mẫu, con ngoan trò giỏi, tốt nhất là dùng nước mắt thay lời nói; đối với kẻ bám dai như đĩa cần phải cho nó thấy đẳng cấp bám dai của mình hơn nó; đối với kẻ mạnh mẽ cương trực nhất thiết phải dùng thủ đoạn hạ nhục danh dự, lòng tự trọng của nó; những đứa tối ngày mịt ướt thì nhất định phải cho nó thấy "tao khóc mà tao vẫn oách", dim chết nó bằng vẻ đẹp

kiều sa... Nói tóm lại toàn là mấy chiêu làm nhụt chí đối phương cả. Nghĩ lại mà rùng mình. Ko những thế, để đảm bảo kế hoạch được thành công trót lọt, nó quyết định dẫn thân vào con đường giang đầy rẫy nguy hiểm, hết dùng vũ lực rồi lại đến mĩ nhân kế thâm nhập mạng lưới tình báo điều tra mọi hoạt động của ông anh, trung thành cập nhật thông tin cho tôi 24/24 giờ dù tôi chả cần và ko có hứng thú. Đàm lao thì phải chạy theo lao mà đỡ, tôi-vợ tương lai của anh nó-và nó-em chồng muôn vạn lần ko muốn của tôi-bắt đầu kế hoạch đánh ghen đầu tiên trong lịch sử nước nhà. Quãng thời gian ngày thơ trong trắng chỉ biết măm với cà của tôi kể từ giây phút này, chính thức chấm dứt đầy bi thương, hối hận chỉ khiến mình thêm nhục nhã mà thôi.

Vất kiệt hết tốc lực, tôi cười ngửa sất phi thẳng đế “Rock café”, cầu trời nó ko giận tôi quá hóa rồ mà tuyệt tình thật, nếu ko sau này khó tìm được người tự nguyện cống nạp truyện cho tôi ngón. Thoáng thấy cái lưng lấp ló ko giống ai đây khả nghi của nó trước cửa chính Rock café, tôi mới yên dạ nhảy xuống xe, rón rén đến bên cạnh nó rồi thì thầm cùng tiếng thờ hất:

-Sao rồi? Chúng nó đâu?

-A...um...um..._Đúng là có tạt giặt mình, tôi mới dứt lời thì nó như bị điện giật với công suất lớn, thiếu điều tóc dựng đứng, lấy hết hơi mà hét như đi đêm gặp ma, cũng may tôi nhanh tay bịt chặt miệng nó lại, ko thì việc chưa thành đã cùng nhau đất tay vào bệnh viện kiểm tra màng nhĩ rồi.

-Ta ko ngờ nhà người cũng tới đây_Lấy lại bình tĩnh, Kì Như nhìn tôi quắc mắt, cái giọng ko thể mĩa mai hơn được nữa, dám cá nó đang giận dai đây mà.

-Xin lỗi bạn đẹp, bỗng dưng người ta quên mất_Tôi le lưỡi, hai lòng bàn tay úp lại với nhau, lạy lạy về cầu xin, chút nũng nịu phát ra thấy ớn lạnh cả người_Chẳng nhẽ nhà người nữ cất dứt duyên phận với ta sao?

-Đừng nịn, ta tha cho người ko phải nợ cái duyên phận bèo bọt đó đâu nha, ta vì tương lai ông anh nên mới cho người thêm cơ hội đó_Nó chống chế.

-Biết mà! Biết mà! Chồng ta đâu?_Tôi đánh trống lảng, nhướn cái chân lùn tịt của mình lên cao, đưa tầm mắt hạn góc nghiêng giả bộ tìm kiếm.

-Ở trong ấy, kia kìa!_Kì Như nhanh miệng, đưa tay chỉ về đôi trai gái đang nói chuyện trong cửa hàng: tên con trai với mái tóc đen cắt tia thời thượng đang quay lưng về phía chúng tôi chắc hẳn là anh trai Kì Như còn bà chị đang ngồi e lệ kia chắc hẳn là “hồ ly tinh trong truyền thuyết”.

-Đẹp đấy!_Tôi chép miệng đánh giá.

-Đồ ngốc, kẻ thù người đó._Nó cốc đầu tôi rõ đau, nhân việc chung trả thù riêng.

-Biết! Ta chỉ khen tí thôi! -Khen kẻ địch là sĩ nhục chính mình đấy_Nó lườm tôi, lại giờ câu châm ngôn tâm đắc ra giáo huấn_Giờ việc của người là thể hiện sao cho đẹp hơn nó, quyền rũ hơn nó như trong kế hoạch ấy, ko quên chứ?

-Oki!_Tôi giờ tay ra hiệu “cứ yên tâm” rồi nở nụ cười roi roi che mắt, ko dám nghĩ đến thảm cảnh mình đánh ghen sẽ ra sao nữa, thôi thì cứ diễn đại vài cảnh đánh ghen như trong phim, cứ lấy tóc “hồ ly tinh” mà giật lấy giật để, miệng cười ha hả như mấy mụ bán rong nhặt được tiền ti là xong nghĩa vụ quân sự, về nhà ăn cơm và đào thảo quá khứ theo dạ dày, khỏe.

Tự an ủi chính mình tôi nhận lệnh Kì Như cười ngửa tác chiến trận đầu, đội quân địch khí lực giảm đi một nửa, đích thân nó sẽ ra tay yểm trợ. Vuốt mái tóc lấy lại vẻ tự tin rực rỡ đến thái quá của một cô nhóc lớp 10 non choẹt, tôi gõ gót giày từng bước, từng bước hùng hồn tiến về đôi gian phu dâm phụ.Lúc đi còn ko quên tạo dáng, liếc mắt đưa tình với mấy tên thanh niên khá điển trai trong quán, dáng người yểu chuyển như những cô nàng chân dài lượn lờ trên sàn catwalk cuốn hút bao ánh mắt vô hướng xung quanh ko hẹn mà bị hớp hồn hướng về phía tôi đầy kinh ngạc.

Như kịch bản, tôi đến đứng địa điểm gây án, héch mặt lên trần nhà trắng muốt hợp với phương thẳng đứng 1 góc anpha 120 độ, nét mặt trịch thượng nếu thêm chiếc kính râm nữa là chính thức trở thành bộ mặt tiêu biểu của giới phụ nữ gangxto thời đại:

-Ra là cô?

-Cô là ai?“Hồ ly tinh” ngẩng mặt nhìn tôi, nét mặt ko thay đổi

-Tôi nghĩ tôi cần có lời giải thích, được chứ?_Lơ đẹp câu hỏi của cô ta, tôi ném ánh mắt sát thủ đàn áp

-Sao tôi phải giải thích với cô?“Hồ ly tinh” cười, mặt dày hỏi ngược lại tôi, dám cá cô ta nghĩ tôi hâm

-Tôi là vợ tương lai của người mà cô đang thả câu đấy_Đưa tay chỉ về phía bên phải mình, tôi quắc mắt, nhếch mép cười khẩy, chẳng thèm nhìn thẳng chồng “bội bạc” lấy một

-Vợ tương lai?_Cô ta còi cọt về ngạc nhiên, mặt cô ta chứa mấy lớp mờ thế ko biết

-Tất nhiên! Hai gia đình đều đã đồng ý_Tôi làm bộ đắc chí, khả năng bịa chuyện của mình vẫn ko hề thuyên giảm

-Thật?_Nhú mày về ko tin, cô ta đảo mắt hướng về người đối diện, cần lời giải thích thỏa đáng.

-Anh yêu!_Tiếp tục cười duyên, tôi trưng bộ mặt hạnh phúc như lúc ăn tù tì 12 cây kem, quay sang “người đàn ông của tôi”_Nói...

”Người đàn ông của tôi” thật đẹp, đẹp đến nỗi tôi muốn đào lỗ chôn thân cho khỏi tủi hổ. Quả thật, nếu tôi chưa gặp hắn lần nào, nhất định tôi sẽ cuốn theo chiều gió mà lịm đi vì say trai, còn giờ thì đẹp đi, “Người đàn ông của tôi” chính là kẻ...được tôi “tình tò” qua lời văn diễn cảm của cô Hóa, bí thư

lớp 10C8, Lãng...Từ...Thần...Tiêu rồi...

Run, run, hết chân rồi đến tay ko khỏi, tim ngỡ như nằm trên chảo đập mạnh liên hồi, mặt mũi tôi lạnh cóng cùng bộ não to tướng đông lại thành cục nặng như chì, đôi mắt mở căng tròn nhìn con người bằng xương bằng thịt trước mặt, lòng ko khỏi tự vấn mình:

”Hắn...ờ...đây...làm...gi? Chẳng nhẽ hắn là...anh trai Kì Như”,

”Ko thể nào“.

“Nếu thế sao lại đáng ghét hơn cả nó zậy”

“Hay hắn biết mình tới đây nên bắt cóc anh trai Kì Như nhằm phá chuyện tốt của mình”

“Cũng có thể hắn chỉ vô tình, là do mình nhìn lầm”

“Hoặc hắn thâm thích mình, nhờ Kì Như giúp đỡ”

Hồn chiến trong tôi bắt đầu mở hội nghị Diên Hồng, hàng tá giả thuyết được các chị em nhiệt tình nêu ra nhưng chả có cái nào hợp tình hợp lý cả, đa số toàn phi thực tế đến mức ko tưởng. Nếu thực hắn là anh trai Kì Như thì giấy khai sinh thuở còn ăn lông ở lỗ của hắn phải là Hạ Kì Thiên chứ ko phải là cái tên nghe đã mẫn cảm-Lãng Từ Thần. Hôn nữa nếu là anh em thì sao hai người này lại cùng tuổi được trong khi nó chỉ có bằng anh trai già đầu độc nhất vô nhị hơn nó 1 tuổi. Càng nghĩ càng thấy mình thông minh ra phết, bỗng dưng muốn đầu quân cho FBI làm thám tử ghê á.

Tôi căng mắt tìm bóng hình con bạn thân yêu của mình nhằm phát tín hiệu SOS, nhưng đáp lại tôi là sự mất tăm của nó. Bình thường, mỗi khi tôi định chén cái gì, ko mời nó nó cũng tự vác xác đến ăn chung, còn lúc thực sự cần như bây giờ thì đến cái mặt ngày ngốc của nó cũng chẳng thấy đâu. Sao hồi trước mình lại kết bạn với nó nhỉ, mà xui quý khiến gì lại làm tri kỉ của nó, giờ thấy hồi hận cũng đã quá muộn, chỉ còn biết ở đây đối mặt với phong ba bão táp

Tổng khứ hình ảnh con bạn ra khỏi bộ nhớ, tôi đưa mắt nhìn cái tên này giờ đang chiếu tướng mình lần cuối trước khi bôi tro, trát bùn lên mặt, khai toét toàn bộ sự cố vụn vặt ko muốn này. Chết trong câm lặng là phí báng chính mình, là xỉ nhục dòng họ, là bôi nhọ tổ tông, tôi đe dọa lòng mình, ko cho phép nhụt chí, quyết lấy hết can đảm cuối cùng giải thích.

.-A...thực ra...

-Nói!_”Hồ ly tinh” hết, cô ta dám cả gan lơ đẹp tôi, coi tôi như ko khí mà ra lệnh cho Lãng Từ Thần, quả là ko thể nhìn mặt mà bắt hình dong được, trai đẹp luôn chiếm ưu thế hơn nữ xinh thật chí lí.

-Tôi có thể giải thích_Tôi gắng gượng chem chân dù biết mình ko hề có tiếng nói ở đây.

-Hai người là thực?_Lúc muốn cô ta tin thì đánh chết cũng ko chịu tin, lúc muốn cô ta đừng tin thì là cứ đâm đầu vào mà tin, đời sao kì thế, mở hôi tôi lại chảy ròng ròng.

Tôi nuốt nước mắt, đưa ánh nhìn thâm hiểm của mình lướt trên gương mặt quý mị của cô ta, chút xinh đẹp tôi ngưỡng mộ ban đầu như chiếc mặt nạ bị lột tả tôi, nằm chềnh chệch trong thùng rác công cộng

-Xin nghe tôi nói một chút!...

-Câm! Tôi hỏi cô sao?_Lại hết, người đâu mà dư hơi thế ko biết, cô ta dám ra lệnh cho tôi cơ à, đứng là có mắt ko trông. Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng nhá. Tôi đã muốn giải thích mà cô ko cho nhá, đừng trách lão bà đây ko nương tay.

-Nghe tôi nói đã_Sao tôi ko thể độc ác được với người khác nhỉ?

-Con điên! Điếc à?

Từ “Điên” nghe thật trịnh trọng bay qua bay lại trên đầu tôi như vòng quang của các thiên sứ, nó chính thức châm ngòi cho thế chiến thứ 3 bùng nổ. Ông tôi, bà tôi, ba tôi, mẹ tôi, thằng em tôi...chưa ai dám to gan chửi tôi điên trước mặt mà giờ đây có kẻ ko biết tự lượng sức, dội xô nước nóng vào miệng cộp cơ đây. Bà chị đừng tưởng em đây ngây thơ nhần nhục mà làm tới nhé, thử đưa nhau ra đấu trường xem con bò nào gõ cửa thiên đường trước.

-Xin lỗi nhé! Tôi mà điên thì gái già như chị thần kinh cũng có vấn đề đấy?_Tôi giờ dọn chua ngoa đích thị của mấy bà rãnh rỗi thừa mỗ chọc phá người khác. Cố sức chọn lọc từ thật thâm thúy cho “Hồ ly tinh” đứt noron mà chết. Ai bảo chị ta được nước làm tới

-Mày nói ai là gái già, ai thần kinh có vấn đề hả?_Chị ta trợn mắt, chân mày nhúu lại bặm trợn, dọa dẫm linh hồn trong trắng non nớt như chim non mới nở của tôi

-Ko đúng ư? Chị già hơn tôi thì là gái già, chị nói tôi điên mà lại đi tin lời tôi thì chẳng hóa thần kinh chị có vấn đề hay sao?_Lời lẽ quá đanh thép, quá chuẩn, tôi tự tin tương lai mình là một luật sư đại tài

-Mày..._Chị ta cứng họng, ko thêm đôi co với tôi nữa mà đổi hướng nhìn về phía Lãng Từ Thần vẫn đang tạo nhã hóp café, gặm giữ chất vấn_Nói đi!

Cậu và con điên này có quan hệ gì hả?

-Này! Tôi...

Tôi đang cố đắp lại thì bất chợt bàn tay ai đó ngang tàn túm lấy cổ tay, giật mạnh ra phía sau, linh hồn và thể xác ko hẹn xoay đẹp một vòng đến choáng váng mặt mũi rồi vô thức ngã vào lòng ngực của Lăng Tử Thần-cái tên ko biết từ lúc nào đã đứng thù lù ở đó, ôm cây đợi thỏ. Thì ra bàn tay săn chắc kia là của hắn, hèn gì cổ tay tôi đau dễ sợ, thiếu điều muốn gãy đi. Đau đớn thể xác cùng nỗi khó hiểu hằn rõ trên từng nét mặt, tôi điên người ngồng cuồng toan ngẩng mặt lên chửi hắn cho đỡ ức chế thì đầu hắn đột ngột cúi xuống, lấy môi bịt miệng tôi mà ko thèm cho tôi cơ hội nói “Yes or no”. Câu chửi tôi chưa kịp phun ra đã rơi tòm xuống ruột già, một đi ko trở lại.

Những vị khách tò mò trong cửa hang ồ lên một tràng, thích thú chiêm ngưỡng người thật việc thật, quang cảnh hiện ra trong mắt họ là đôi trai gái sức xuân tràn trề hôn nhau mãnh liệt, còn sự thật đau đớn chất chứa đằng sau thì chẳng ai ngó ngang đến. Thế nên họ cũng chẳng biết được rằng tôi và hắn vẫn chưa hôn nhau mà chỉ dừng lại ở giai đoạn sắp sửa. Bởi lẽ với phản ứng quá tình nhạy được rèn giữa 16 năm trong ngôi nhà đầu đầu cũng là kẻ thù, đầu đầu cũng là tiểu nhân, tôi đã ngoan cường giữ gìn sự trong sạch, tinh khiết cho đôi môi trẻ dại của thiếu nữ. Hai bàn tay tôi nắm chặt cằm của hắn, cố hết sức đẩy cái mặt điên trai xê ra khi môi cách môi chỉ còn 1cm. Xô ra, đẩy vào, đẩy vào, xô ra, lẳng nhặng mãi chưa được 10 phút cuối cùng, bàn tay đang chế ngự vòng eo thon thả bắt đầu di cư, thực hiện chuyển thăm quan lịch sử lướt qua từng sợi lông xúc cảm trên cánh tay dài ngoằng rồi nghiêm nhiên chiếm cứ một vùng đất trên mái tóc suôn mượt mới gọi hôm qua của tôi, ban đầu còn nhẹ nhàng vờn vờn như vờn lông mèo, mấy giây sau lấy hết sức lực dúi đầu tôi về phía hắn, cái này là rào trước đón sau đấy. Tổ tông ơi, sức con gái sao bằng lực con trai, tất nhiên điều cần đến cuối cùng cũng phải đến, môi chạm môi, thật nhẹ nhưng đủ để người thứ ba “chiêm ngưỡng” đến đơ hoàn toàn, chẳng biết nói gì nữa...

Xong! Tôi bị lợi dụng một cách phũ phàng, tiền lương ko nhưng ko có mà hồn phách cũng lạc lên cõi bồng lai thiên cảnh, theo đám đông hóa đá, mặc cho cái tên trời đánh muốn làm gì thì làm.

Sau khi đạt được mục đích, hắn chẳng những chẳng buông tha cho tôi mà còn lôi tôi như lôi một con rối, phóng ra khỏi quán. Lạch bạch được một lúc, tôi mới tỉnh hẳn, linh hồn theo tiếng gọi con tim trở về quê nhà, đồng sức đồng lòng cùng thể xác ruồng rẫy chống cự, cố thoát ra khỏi bàn tay tàn bạo của hắn. Coi bộ hắn cũng để ý, dừng chân lại, quay mặt nhìn tôi đang ra sức biểu tình rồi lạnh lùng:

-Im...

Đang định quát gì đó chợt hắn dừng lại, ánh mắt từ vô cảm nhìn tôi đầy cảm xúc khó đoán, quét từ đầu đến chân tôi rồi kì quái hỏi:

-Cô đến phá chuyện tôi bằng bộ dạng đó sao?

-Gi? _Tôi hỏi lại, chả hiểu hắn đang nói gì, đưa cái mặt ngu ko thể tả nhìn hắn

-Nhìn lại mình đi? _Hắn gón lộn

-Nhìn thì nhìn _Tôi bĩu môi, nhìn người từ chân đến ngực, từ ngực đến chân...

Sặc, nhìn rồi! Thấy rồi, Sock rồi!

Này nhá, từ chân đến cổ tôi là bộ pijama hồng phấn mẹ tôi kiêng về từ hội chợ Nhật tháng trước, sau lưng là diễn tả hình ảnh chuột Jerry cầm súng hết sức gangxto chĩa vào đầu Tom hỏi 1+1 bằng mấy. Mặt trước đầy khủng bố với hình một đôi môi đỏ chót to tởm bố dành vị trí trung tâm trước ngực, choáng. Chưa hết, nó dài hồng mông thì chẳng đáng ngại mấy nhưng có lẽ vì sợ trông trải quá, nhà thiết kế đã ban ơn cho thêm một cục bông xoắn tít trắng muốt đằng sau giả làm đuôi thỏ, chắc, cái quần cũng được cách điệu hip hóp, xấn cao đến đầu gối treo lủng lẳng mấy cái dây rua rua cực vương y chang rừng rậm amazon. Nguyên bộ quần áo kia cũng đủ mất mặt rồi, ai dè tôi lại kiêng thêm đôi dép bong đi trong nhà, màu hồng phấn, hình mặt thỏ cho đủ đồ. Đến độ này thì...chắc, chỉ có đâm đầu vào ô tô tự tử mới hết xấu hổ.

Tôi cúi đầu thật thấp, ko để cho hắn nhìn thấy cái mặt đỏ như đất khi của mình, thân thể đồng loạt run cầm cập

-Cô ko xấu hổ thì cũng phải nghĩ đến tôi chứ _Thoáng thấy biểu hiện lúng túng của tôi, hắn thờ dài than

-... _Nhìn, nhìn

-Vợ tương lai? Chán chê quá! Chẳng biết giấu mặt vào đâu!

-... _Hắn đang khích mình, đừng ngu, đừng dại, ngẩng mặt lên là toi...

-...

Ko thấy tôi đáp trả, xem ra hắn chán quay người bỏ đi, để tôi lại theo kiểu vắt con bỏ chợ, ko một lời nhảm nhí... Tôi, giờ đây như bị một đồng gạch vô duyên từ trên trời rơi xuống đè bẹp, sock tới nỗi đầu óc mê mẩn, lú đú vô thức tìm kiếm cái xe đạp để chuồn về nhà cho xong, đứng đây chỉ tỏ khiến người ta mất công mắt của đưa tôi vào nhà thương điên.

Toi! Thêm một cục đá rõ nặng ko nương tay bụp thẳng vào đầu tôi! Chiếc xe đạp màu hồng yêu quý của tôi, người bạn quanh năm suốt tháng đeo tôi đến trường giờ cũng chẳng thấy đâu nữa, hoàn toàn ko để lại chút đất bụi làm dấu. Hôm nay phòng tôi bị sao chổi gõ cửa hay sao mà đen quá vậy,

Ôm mặt đau lòng, khóc tức tưởi,

Chân vụng đá thùng, rác ngổn ngang

Cúi nhặt đồng rác bốc mùi “ngào ngạt” cuối cùng, tôi thờ dài nhìn chiến tích lũng lầy của mình. Cái thùng rác lúc nãy trong con giận vô thức bị tôi đá văng đã trở về nguyên hiện trạng của nó, bụng đầy ắp rác. Còn tôi, đã thảm hại lại còn te tua hơn. Năm thành 2 nắm tay nhỏ, tôi ngậm đắng nuốt cay thu giấu bàn tay bẩn đầy vi khuẩn của mình chờ ông lao công nghiệm thu xong thì sẵn sàng chuồn lẹ, cố nén uất hận để ko vác thêm họa cho chính mình nữa. Bỏ ngoài tai những tiếng cười chế giễu, lơ đi những ánh nhìn kì quái và hành động chỉ trích của người đi đường xung quanh, tôi bước từng bước, nhanh dần, nhanh dần. Con túi hồ cũng vô thức vỗ oà theo nhịp tim liên hồi.

-Từ Di _Giọng ai đó thật nhẹ nhàng vang lên sau lưng tôi, quá đỗi quen thuộc, đôi chân bắt giắc dừng lại, kí ức chợt ùa về như sóng trào _Phải cậu ko?

-... _Im lặng, chẳng thể nói gì, tôi cố nén những giọt nước mắt chực trào trên khoé mi. Hận, hờn giận. Hận vì sao những lúc yếu đuối, người đó lại đến bên. Hờn giận vì sao mãi ko thể quên sự ân cần của người đó mà cứ khắc sâu

-Từ Di! _Người phía sau như ko thể chờ thêm được nữa, gằn giọng, kể cả quát lên cũng ko mất đi sự ảm áp ẩn chứa trong đó.

-... _Tôi vẫn quyết im lặng, hờn chiến lại mở hội nghị, một bên muốn bỏ chạy, mặc cho con tim nhói đau vì nhớ; một bên lại nhất quyết chọn quay đầu lại, chào hỏi người ta một tiếng, ra về mình rất ổn, mỉm cười rồi mới bỏ đi.

Nhưng nếu thực sự đã ko còn gì cả, mắc mớ gì phải quay lại chỉ để nhìn người ta một cái, để rồi chỉ thêm làm tổn thương chính mình. Giữa tôi và người đó, đã chấm dứt rồi, mọi thứ: quá khứ, hiện tại và cả tương lai.

Dặn lòng đừng luyến tiếc một cái nhìn, đừng thương nhớ một lời nói, tôi lấy hết can đảm bỏ chạy khi bàn tay ai đó khẽ chạm lên vai. Bán sống bán chết lao thẳng như tên bắn về hướng vô định phía trước. Có ko cho người đó nhìn thấy bộ dạng thê thảm của mình, để người ta khỏi cảm thấy tội lỗi, giận vặt chính mình, rồi ko ai khiến lại tự phát thương hại tôi. Là con gái, ai chẳng muốn để lại trong người mình từng yêu những hình ảnh, những hoài niệm trong sáng nhất, đẹp đẽ nhất, tôi cũng vậy, dù với mọi người, tôi là người ko bình thường, nói trắng ra là người phi thường, nói quá lên là người đột biến gen, còn nói khiêm tốn chút là người hoàn hảo.

Sức người vốn hữu hạn, dù là quán quân maratông một thời như tôi thì nhiều nhất cũng lê được mấy chục mét là thâm hậu lắm rồi, huống hồ tôi vừa chạy hết mấy trăm mét. Cơ thể tôi bắt đầu tê dại, hoa mắt chóng mặt đến chao đảo trời đất, nhiều lúc tưởng chừng như ngã xỉu giữa đường, phó mặc cho người ta đưa vào bệnh viện nào thì nằm vạ bệnh viện ấy, đến lúc ra về người nhà thân tình chào đón, ô tô, taxi đến chờ ầm ầm như mẩu nghi thiên hạ ấy, nghĩ mà sướng. Nhưng nếu tôi lịm đi lúc này, nhất định con người đó, sẽ lại một lần nữa, bước vào cuộc sống của tôi, thương hại tôi, sẽ lại thêm một lần nữa tự tay lấy dao rạch từng vạch lên trái tim, để nó thôi đập loạn nhịp, để nó thôi điên cuồng nhớ đến người đó, có như thế, bản thân tôi mới ko thôi chà đạp chính mình. Thế nên dù có chết tôi nhất định phải chết ở nơi ko có bia mộ của người đó, có phải sống, tôi nhất định ko đặt chân đến nửa địa cầu nơi người đó đang tồn tại. Do đó...giờ mà ko chuồn sớm, e tôi ko có can đảm lấy dao mổ ngực mình lấy tim mà rạch từng nhát mất, ai mà chẳng sợ đau, tôi cũng thế, rất sợ mới đúng. Mà dù ko sợ thì liệu moi tim xong, tôi có còn sống mà rạch nữa ko biết =”=.

Song song với tiếng chạy đóp đóp đang ngày càng chậm lại của tôi là tiếng bước chân nhàn nhả nhưng vội vã đằng sau, dường như khoảng cách giữa tôi và con người đó dần được xích lại gần hơn thì phải, các bộ phận trên người cũng vì thế mà đình công đồng loạt, nháo nhào đôi bỏ cuộc, rù rê nhau ngồi nghỉ cho khỏe, mọi chuyện còn lại đổ dồn cho cái miệng và bộ não giải quyết. Chán nản đưa đôi mắt đã hoa lên tìm phao cứu viện trong dòng người như kiến, tôi thờ dốc, lấy lại sức trước khi tiếp tục quá “trò chơi” mèo đuổi chuột. Đương lúc toan bỏ cuộc tự nguyện nhảy lên thốt cho người ta vung dao chém thì trong khoảng không mắt tôi vừa quét qua, hình bóng của Lăng Từ Thần đang thông dong trên chiếc M55 Terminus bike giá khủng chờ đèn xanh chọt hiện ra thật rạng rỡ, thật chói lòa. Tôi như người chết đuối vớ được cọc, đôi mắt sáng lên như đèn ô tô, co giò chạy đến đón đã nịnh nọt hẳn, phỉnh phảnh cho đi nhờ xe

Ngang lúc đèn xanh vừa sáng lên, tôi đã kịp chụp lấy chiếc xe của hắn, kéo về phía mình, hòng ko cho hắn đi. Người hiểu chuyện thì nghĩ tôi gặp người quen nên quá giang, người ko hiểu thì lại hàm hồ bảo tôi chặn đường cướp của =”=, oan ko thể tả.

Bị ai đó túm lấy xe ko thể di chuyển được, Lăng Từ Thần lạnh lùng quay mặt lại, ko chút biểu cảm, chỉ có giọng nói thoáng vẻ giận giữ.

-Ai...là cậu?

-À...chào!...hi!...Ni hao!...Xa-vát-di!(Thái Lan)...Xam-bai-di!(Tiếng Lào)......zdrátxtvuiche(Tiếng nga) _Có lẽ vì nhất thời cuồng quá chưa nghĩ ra được gì nên tôi liều mạng tuân luôn một tràng chào hỏi bằng nhiều thứ tiếng khác nhau nhằm câu giờ, mắc cho hắn thộn mặt nhìn tôi như nhìn một con kinh kong vừa xong ra từ rạp chiếu phim.

-Bộ nộ hôn tôi nồng quá nên làm cậu hóa khùng rồi hả? _Hắn đáp lại một cách tàn nhẫn, ko thêm nghĩ đến cảm nhận của một thiếu nữ vừa bị cưỡng hôn như tôi.

-Hử?...À... _Bạn Lăng Từ Thần thân mến, sao bạn lại nói điều đó một cách vô tư đến mặt dày như thế nhỉ? _Tôi lấy tay đập mạnh vào người hắn một cái rõ đau, nộ cười đều giả chưa từng thấy tiếp tục được nước dụng võ. _Dù gì cũng là bạn bè 10 ngày rồi, ko có tình thì cũng có danh, làm gì phải dìm hàng nhau dữ dội vậy?

-Sồn gai ốc _Lại nữa, hắn chẳng hề có thái độ hợp tác gì cả, ngang nhiên dập tắt nguồn cảm hứng đang dâng lên vởi vởi của tôi, may cho hắn tôi đang cần hắn giúp nếu ko tôi cũng ko thêm nhìn mặt chủ mà đánh chó đâu nhà _Muốn nhờ tôi giúp?

Sao hắn hiểu tôi thế nhỉ? Chưa chi đã biết được dụng ý của tôi rồi Chắc! Ông cha ta quả có lí, núi cao còn có núi cao hơn, câu châm ngôn này thật quá thực tế, mà tôi và hắn thâm hiểm như nhau sao cấp bậc xem chừng cách biệt thế ta.

Tôi định bụng tiếp tục dụ dỗ hắn tiếp, nói lời ngon tiếng ngọt nịnh hắn, đến khi hắn động lòng trắc ẩn sẽ ko ngần ngại nhờ hắn giúp đỡ, sau này trên đường đời có gặp mặt, hắn mà lời chuyện cũ đòi ân huệ thì cũng có cái mà chối “tại bạn ni tự nguyện chứ mình ko có ép”, khỏi mất công tốn tiền tốn bạc đền ơn đáp nghĩa nhưng cao thủ chưa kịp ra tay hành động thì tiểu nhân sau lưng đã đánh lén, con người đó-sau khi bền bỉ chạy theo tôi-đã đuổi kịp đến nơi, chỉ còn vài mét nữa là có thể lôi tôi đi “tâm sự” được rồi.

Nhằm ngăn chặn điều đáng tiếc nhất xảy ra, tôi vất bỏ hình tượng nữ sinh gương mẫu, hai chân hai tay ko ngần ngại leo lên xe người ta mặc cho người ta chưa kịp mở lời cho phép. Được thể hắn chẳng nói gì, tôi quen thói vỗ vỗ vào lưng hắn như mấy tên sát thủ lấy roi thúc ngựa, ra lệnh cho hắn đạp xe đi. Nhưng ngựa hoang vốn sẵn khó thuần nên hắn chẳng những ko đi mà còn bạo lực vừa quát vừa lôi tôi xuống xe. Bí quá thành liều, tôi chỉ còn cách lấy nụ hôn bị cưỡng lúc nãy đánh cược, làm điều kiện trao đổi. Hắn cướp nụ hôn của tôi thì giờ phải đưa tôi về, coi như giá tiền phải trả để bắt taxi hạng bét vậy. Có lẽ thấy tôi kháu khí hùng hồn, lời tựa sấm truyền, hắn chỉ liếc nhìn một cái rồi phi xe đèo tôi về nhà, để lại con người đó, ở phía sau...

Khoảng cách xa dần...

Đi được một quãng tôi mới thấy mình thật ngu ngốc, “Second kiss” quan trọng như thế mà tôi chỉ đòi lấy có một chuyến xe ôm bèo bọt thế này: yên sau chả có mà ngồi, móng thì cứ tro tro diều hành quay phim cảnh quan đô, hai chân vừa rã rời vì chạy giờ phải bắt đắ đi làm cái trụ chống cả thân thể, chưa kể độ an toàn của tôi ngày càng giảm xuống tỉ lệ nghịch với tốc độ vận chuyển của cái tên giết người ko grom giáo đó nữa chứ (Tử Thần là kẻ giết người mà, hắn tên Tử Thần thì cùng một giuộc với lũ đó thôi). Cảnh sinh tình, tình sinh thơ, trong lúc “ngồi mát ăn bát vàng”, đầu óc của tôi lại chẳng thêm nghĩ ngợi, cứ thế vẩn thơ lai láng phi báng chỉ mình

Ngẩng mặt lên trời, tại sao lại thế?

Úp mặt xuống đất, chỉ tại mình ngu.

***

Tắm gội, ăn cơm, rửa chén xong, tôi lên phòng tức mình gọi cho Kì Như, chỉ tại nó mà tôi bị mẹ ca oán cho một trận tanh bành khỏi lửa, nào là con gái con lửa to đầu rồi chỉ biết ăn với ngủ, ngủ với chơi, chơi với ăn; ngủ dậy được mỗi cái chần cái mần lại vất xó ko chịu xếp, tệ hơn là tự ý cho bạn mượn xe đạp mà ko thêm hỏi chủ chi. Thế nên giờ phải gọi cho nó, mắng nó cho đã mới hả được con giận..

Sau khi cho tôi ngồi đợi hết 30 phút, đến phút thứ 31, giọng nói đáng ghét của Kì Như mới oang oang lên trong điện thoại:

-Chào bạn hiền! Gọi gì mà sớm thế? _Nó đon đả, thừa biết đang giờ bài nịnh nọt tôi đây

-Người còn biết ta là bạn nữa cơ à? _Tôi giận dỗi đến mức chưa ngoa, ko dễ gì tha thứ cho cái tội tày đình mà nó gây ra được

-Đừng giận nữa mừ, ta đâu ngờ người đó lại là Lăng Tử Thần chứ, dám cá với người ta đã thấy ông anh ngồi ở đó trước

-Hừ,...coi như người mù, người đui đi, nhưng dù là thế sao người có thể để cho ta đi “đánh ghen” với cái bộ dạng trốn trại đó mà ko hề nói cho ta biết, chẳng những thế lại còn chuẩn lẹ, để mặc ta lâm trận một mình, tro mắt cho địch chém

-Nghe nè! Ta ko phải ko muốn nhắc người mà trước đó ta ko chú ý, ta đâu ngờ người lại ngu ngơ bê nguyên cái bộ dạng ngổ toẹt của mình đi “đánh ghen” chứ, ta còn chưa sợ mất mặt vì có người chị dâu như người thì người dỗi cái gì. Còn nữa, ta thừa nhận ta bỏ đi trước cho người chết đứng một mình là sai, nhưng lúc đó ta thấy ông anh ta đang chờ một con nhỏ tóc vàng hoe đi trên đường, vì nghĩ đến mày nên chẳng thể kìm lòng nổi, “mượn tạm” xe người đuổi theo ngăn chặn chó bộ. Đâu phải ta là loại người qua cầu rút ván đó chứ _Coi kìa, nó học đâu ra cái lối chống chế cao thâm đó nhỉ, chắc tại ngồi với tôi lâu nên ảnh hưởng đây mà

Thăm ngưỡng mộ mình, tôi cười khê rồi lăn một vòng trên giường, đổi tư thế nằm cho đỡ mỏi:

-Hừ! Ăn nói được lắm!

-Tất nhiên, ta mà lại. Mà sau khi ta đi, mày thế nào? Có bị mụ kia đánh tã toi ko? Hay là người giả điên bỏ của chạy lấy người?

-Đừng nhắc nữa! Giờ ta ko muốn nghĩ đến vụ đó! _Tôi xua tay, cái chuyện mất mặt mất mũi đó sao có thể kể cho cái loa phóng thanh như nó nghe được chứ, lỡ mồm lỡ miệng là ko chỉ Việt Nam chủ nghĩa cộng hòa biết mà cả thế giới đều hay tin chứ chẳng phải chuyện đùa.

-Giời! Chắc người thăm như cái bị rách nên mới ko chịu nói cho ta, sợ mất mặt chứ gì? _Tiếng cười haha từ điện thoại bên kia theo đường giây điện chẳng chịt qua bao ngõ ngách, ko biết có bị chấp ở đâu hay ko mà nghe thật man rợ, làm tôi bất giác rung mình đến tận mang tai

-À mà nè! _Có lẽ tôi nên kể cho nó chuyện này, hơn ai hết, nó là người có thể giúp tôi thôi hi vọng huyễn hoặc.

-Gi?

-Phong... _Tôi cần môi lưỡng lự, khó nói đến vậy.

-Phong? Hắn về rồi? _Nó hoài nghi thiếu điều hét lên

-ừm...chẳng biết nữa, chỉ là...

- Là sao? _ Nó nóng lòng, có chút bức bối

- Ta gặp hấn trên đường với. . .

- ?

- ...với...

- Với cái bộ dạng ma ko ra ma, quỷ ko ra quỷ của người hả?

- Uhm. . .

- Haha. . . _ Lại trằng cười ko giống người vang lên, thấy ghét

- Thôi đi! Ko thèm nói với người nữa! _ Tôi ức chế toan cúp máy, người duy nhất hiểu tôi lại dám cả gan cười trên nỗi đau của tôi thế đó, ko bức tôi là thánh

- Từ Di _ Nó gọi với ...người đừng quên, hấn ko yêu người, người biết thương hại chứ? Hấn chỉ thương hại người thôi, ko phải là yêu, dù người có thay đổi, thương hại ko thể biến thành yêu. . .

- ...

Đúng vậy, yêu là yêu, thương hại là thương hại, thương hại ko bao giờ có thể trở thành tình yêu được. Đối với tôi, để ai đó phải thương hại mình, đúng là một cực hình. Ko phải tôi tự kiêu mà tôi ghét sự thương hại của họ, chỉ là, lòng tự trọng trong tôi quá lớn, đến nỗi, tôi ko cho phép bất cứ ai thương hại tôi, đến bên tôi chỉ vì nghĩ tôi cần được thương hại, hoàn toàn ko cho phép. . . Nếu ko, tôi sẽ cảm thấy mình quá bình thường, quá nhạt nhẽo, quá nhu nhược. Con người tôi được niềm kiêu hãnh là nhất, đánh mất nó đồng nghĩa với việc để người ta thương hại, tôi ko làm được. Đôi khi nghĩ quan niệm đó là sai lầm, nhưng bản thân tôi lại sống vì nó, thế nên dần dần vì nó mà hi sinh, gạt bỏ tình cảm của những người xung quanh dành cho tôi. Cũng như Lâm Khải Phong, tôi đã cắt đứt sợi dây buộc chặt giữa tôi và cậu ấy, vĩnh viễn kìm nén tình yêu của mình, để cậu ấy ra đi cùng người con gái đó, chỉ vì, tình cảm cậu ấy cho tôi là sự thương hại. . .

Có đôi mình trăm nghìn vạn lần đi nữa, tôi cũng ko thể tạo cho cậu ấy cơ hội thương hại tôi thêm lần nữa, một lần là quá đủ, lần thứ hai sẽ trở thành dòng dung nham trong lòng núi lửa phun trào cho đến khi giọt cuối cùng biến mất, bản thân cũng đánh rơi giá trị của chính nó.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Chương 3: Chấp nhận số phận

Tùng! Tiếng trống trường thúc giục vội vã vừa vang lên, cả cơ thể tôi như bay phi thẳng một mạch vào cửa lớp, những tưởng có thể xoay một vòng trên ko tuyệt đẹp trước khi đáp xuống thì người tôi ko biết từ lúc nào, sau cú chạm long trời lở đất với cái vật cản vô duyên từ đâu chui ra, ngay lập tức ko thương tiếc rơi tự do xuống đất theo một đường thẳng tắp tựa quả bom nguyên tử, đè bẹp mọi quần thể sinh vật vô tội đen đui ở phía dưới.

Tuy chẳng thấy đau chút nào vì “địa điểm tập kết” mềm hơn so với mọi ngày nhưng cái tật nhắm mắt nhắm mũi nguyên rửa số phận mình sao đen như tổ quạ đã thành một thói quen khó bỏ, vô thức bắn ra. Tôi xoa xoa cổ tay hơi sái, đỏ lựng, lồm cồm chuyển từ tư thế nằm rũ người sang ngồi nhoài, chẳng để ý gì đến “vật cản” lúc nãy bị tôi phản pháo đang ngồi dậy bên cạnh, toàn thân nó toát ra một khí lạnh chết người.

Dân tình 10C8 như sói bắt được mùi thịt, từ việc “ko nghe, ko thấy” mỗi người một việc trong phút chốc ko hẹn mà bật sang chế độ tò mò, xúm xúm lại hiện trường vụ án tôi vừa gây ra, hét lên như bị bọn khủng bố chĩa súng vào đầu. Nếu ko phải vì giác ngộ được sự yêu thương đối với mình trong chúng từ lâu thì tôi cũng nảy sinh ngờ vực về vấn đề thần kinh của bọn chúng nó rồi.

- Xem kia! Chẳng phải Từ Di và bí thư lớp ta Lăng Từ Thần đây sao _ Một đứa tên con trai lên tiếng phát động , giọng gì mà chua ngoa đánh đá hơn cả đàn bà làm tôi từ vui mừng tự sướng bỗng nhiên một phát rùng mình, sống lưng lạnh như bị ma vuốt, hết da gà, da vịt rồi đến da vượn đều thi nhau dựng đứng lên. Bộ não lên tiếng hỏi lại gấp gáp: Hấn vừa nhắc đến ai thế?

- Chắc! Hai người này gần đây tình cảm thấy ón á, hết tỏ tình rồi giờ lại còn nằm đè lên nhau thăm thiết thế kia nữa, đừng làm bọn tôi nghi ngờ nha _ Một tên khác dừng dừng chép miệng phê phán, hấn chẳng may suy nghĩ gì về những lời vừa thốt ra.

- Làm lại bọn tôi coi được ko? _ Một đứa con gái ra giọng nũng nịu, tí ta tí tón xen vào chuyện người khác mà ko hay biết mình vừa ném vào đầu người vô tội là tôi một quả tạ rõ nặng. Mặt tôi bắt đầu quá trình đổi màu như kì không, từ hồng hào rạng rỡ chuyển sang một màu đen kịt. Ra đa cảnh báo nguy hiểm liên tục hú còi ko dứt

-Nằm đè lên nhau thì cũng coi như gạo đã nấu thành cơm, chúng mày còn ngại gì nữa, bọn tao ko để ý đâu mà lo, thời này yêu đương là chuyện bình thường, bày đặt _Anh chàng lớp trưởng khá handsome với nụ cười cực dễ thương, cũng là bia ngắm lúc đầu khi tôi chân ướt chân ráo bước vào trường phóng khoáng tiếp lời, mặc cho tôi mặt mày đỏ lựng vì xấu hổ và cả vì giận nữa.

-...

Chắc, kệ cha chúng nó muốn nói gì thì nó, tôi đây bản tính lương thiện, thật lòng thật dạ, ko so đo kẻ tiểu nhân thừa nước đục thả câu. Cây ngay ko sợ chết đứng, chẳng nhẽ tôi lại vì mấy lời xiên xỏ đó mà thần hồn nát thần tính, phá hủy hình tượng kiêu sa tráng lệ của mình, cho chúng nó muốn nói gì thì nói, ko có cơ hội lần hai đâu.

Tôi nghĩ ngợi mông lung, dẹp hết những cảm giác hỗn độn chế ngự trong mình sang một bên rồi quay đầu sang “liếc mắt đưa tình” cái tên bí thư chết dầm mới sáng sớm đã có ý gây chuyện với tôi, định bụng cầu hòa. Đáp lại ánh nhìn “thiện chí” từ tôi bản sang, hắn chỉ lạnh nhạt đứng dậy, phui quần phui áo, quay người bỏ về chỗ ngồi như thể người đang ngồi trước mặt hắn là một con muỗi ko hơn ko kém.

-Eo, người gì mà chẳng galang chút nào, bộ đỡ tôi lên một cái khiến hắn suy tìm chết sao? _Tôi bĩu môi nói khề, ko muốn để mấy đôi tai đang căng như chảo kĩ thuật số kia có cơ hội bắt tin. Ác cảm với Lăng Từ Thần trong tôi ko biết từ lúc nào tăng lên rõ rệt, vì thế, bản thân luôn cố đẩy tất cả mọi trách nhiệm, mọi tội lỗi dù là của tôi hay của hắn cho hắn lãnh hết rồi từ từ oán trách, ghét hắn thêm. Nhưng có sao, đó vốn là đặc quyền của con gái, trừ phi hắn ko là con trai, lúc đó tôi còn cho hắn một ngoại lệ.

-Ồ!... _Cái bọn trời ghét vẫn chưa thoát khỏi bộ dạng người tiền sử, lại một lần nữa ngẩng mặt lên trời mà hò hét rầm rộ như được gặp minh tinh màn bạc, chặt phăng dòng suy nghĩ của tôi ko chút tội lỗi. Chúng vỗ tay, reo hò, cười nắc nẻ như bị trúng huyết khiến tôi lại thêm lần nữa, cảm giác lo sợ ko biết ngồi trường mình đang học có phải là trường tình thương ko =’=, lại ủa về.

-Kìa Từ Di!! Nhìn đi đâu thế!

Chúng nó nháo nhào gọi tên tôi tựa như một ngày ko nhắc đến, một ngày ko gọi tên là nhớ vậy, chỉ chỉ trỏ trỏ về phía Lăng Từ Thần từ bao giờ đã đứng trước mặt tôi, gần hơn lúc trước. Hắn ko chút e ngại nhìn tôi chằm chằm, dù ánh mắt tôi và hắn giao nhau, tình hình vẫn ko thay đổi, vẫn là cả 2 người nhìn nhau, ko tránh né. Ngượng ngùng tôi đỏ mặt, cái cảm giác nhìn người khác phất thật lâu khiến tôi ko khỏi oán mình, người đâu mà dễ xấu hổ đến thế. Trong khoảng khắc im lặng hiếm hoi của tập thể 10C8, anh chàng iceboy với khuôn mặt điển trai tựa thánh khắc của trường từ từ cúi người xuống. Ko nhanh, ko chậm đưa tay về phía tôi, đôi mắt chúng tôi “tình tứ” qua lại với nhau, tạo thành một dòng điện nóng phỏng tay nhen nhói trong không trung. Mặt đối mặt nhìn hắn, tâm hồn tôi như một chuyến trở về tuổi thơ lòng vào từng câu chuyện cổ tích mẹ vừa ngủ vừa kể, hình ảnh chàng hoàng tử tuần mĩ gặp người đưa tay về phía nàng công chúa mỹ miều e thẹn hiện ra như một thước phim quay chậm, bất giác làm tôi chìm vào men say lãng mạn. Cuồng dại, tôi ko thèm nghĩ ngợi nhắc khẽ đôi tay nặng trĩu còn sung tẩy, theo từng nhịp điệu ko lời vang lên trong đầu, đưa về phía hắn. Đương lúc tay tôi đang còn bay lượn giữ ko trung, Lăng Từ Thần bỗng dừng cúi người nhanh hơn lúc này, tay đưa ra sau lưng tôi, chộp lấy thứ gì đó, nhanh cắt trở lại vị trí của mình, để mặc tôi lơ lửng với cái mặt thộn ra đần ko thể tả...

Tôi từng người toàn thân đơ đẹp, dân chúng 10C8 thọ mặt toàn thân chấn động. Cái viễn cảnh ngoài kịch bản thảo sẵn vừa rồi ko những đánh một đòn đá kích lớn vào lòng tự trọng, niềm kiêu hãnh bấy lâu nay tôi lun gìn giữ vừa tàn nhẫn vùi lấp hi vọng về một câu chuyện tình đẹp để lung linh mới chớm nở trong tôi. Khỏi phải nói, hội đồng người vượn 10C8 sau khi trần thần sung sướng nhường nào: nữ ngoài mặt tiếc rẻ nhưng trong bụng mở cờ như hội vì tình địch lớn nhất của bọn họ, trong công cuộc chiếm đoạt trái tim iceboy, là tôi đã bị chính hắn một phát đá văng khỏi vòng gửi xe; còn hội nam độc thân 10C8 mặt mũi hạnh phúc vì một nữ nhân tiếp theo bị loại, tạo cơ hội cho bọn chúng có dịp tán tiếp dù đối tượng ko mấy...bất mắt cho lắm nhưng trong thời buổi con gái chỉ biết chạy theo hội điển trai toàn diện này, như thế cũng coi như một gỏi khi đối bằng một bát khi no rồi.

Bật người dậy, quyết ko để cho mình sa vào vũng bùn quá lâu, lấy lại chút sắc thái, tôi đi trong tiếng reo hò của mọi người như một đấu sĩ vừa thắng trận (thực ra hoàn toàn ngược lại), trở về địa bàn cát cứ, tìm cơ hội “thiên thời, địa lợi, nhân hòa” trả thù. Quân tử báo thù 10 năm chưa muộn thì 100 năm hãy còn sớm chán.

-Hi! Bạn đẹp!!! _Vừa thấy tôi lao đến, Kì Như mặt dày nở nụ cười chết ruồi như ko nhìn thấy gì, đơn đã chào hỏi, tiện thể cầm lấy lòng bàn tay vẫn còn ấm nóng bởi dư âm ban nãy, đặt lên đồng truyện trên bàn, nhảy mắt.

-Người... _Toan mắng nó một trận vì tội dám xem nhẹ phẩm giá của tôi, cồng đồ hỏi lộ thì mắt tôi lại khóa lên, sáng rực như nhìn thấy đồng tiền mấy chục tỉ trước ảnh bìa của quyển truyện trên hết. Đó là crash-bộ truyện tôi phải còng lưng chống cằm ôm laptop cả một buổi để săn trên các trang web bán hàng, chẳng cần suy nghĩ, tôi nói luôn, liên tục đổ đổ bản thân phải chịu đựng _Thôi được! Lần này thôi nhé, lần sau ta tuyệt giao luôn

-Okì mà! _Kì Như cười rõ ác khi đạt được mục đích. Đúng là...gian xảo ko hơn tôi

Lừa gạt rom lâu ngày cũng bén, tôi nhanh chóng phui hết mọi xấu hổ, ngượng ngùng ban nãy, cho vào thùng rác, theo mạch chuyện của Kì Như mà tám ko biết trời ơi đất hỡi. Máu buồn đưa lê theo di truyện bắt đầu hăng lên như nước sôi vừa chín, chưa đến cao trào thì ông thầy chủ nhiệm đã đình đặc trở về tổ ấm với những đứa con thơ, đảo mắt nhìn chúng tôi một cái. Khi chắc chắn 46 chỗ ngồi đã được lấp đầy, ông thầy đảo mắt chiếu tướng lên người tôi, thỉnh thoảng một hồi mới háng giọng:

-Từ Di!

-Dạ! _Tôi giật thót trước tiếng gọi đầy áp lực, lòng mày đột nhiên mấp máy dự báo có điềm chẳng lành.

-Em qua chỗ kia! _Liếc mắt sang hướng khác, ông thầy chỉ tay về phía cây hài siêu tếu lớp tôi, ra lệnh _Hùng, em qua chỗ Từ Di ngồi!

-... Tôi theo hướng thầy soi sáng, cẩn thận đưa mắt quét một vòng phạm vi dân cư xung quanh Hùng tút xem có bóng dáng kẻ thù ko, rồi an tâm thờ phảo nhẹ nhõm vác cặp một cách tự nguyện lập đồ ở chỗ Hùng tút. Cái thân thể mập mạp béo trắng của Hùng tút vừa nhích ra khỏi chỗ, hình ảnh Lăng Từ Thần đầu hướng về phía cửa sổ ném mắt ra khoảng không bên ngoài như một ám ảnh xuất hiện to tướng trong đáy mắt tôi. Miếng mặt đau khổ, tôi nhìn thầy, nhìn căn cứ địa và con bạn yêu dấu đầy luyến tiếc, khóc ko nổi, mỉm cười xả giao với Lăng Từ Thần khi hắn đột ngột quay đầu lại. Hôm nay đúng là quá đen, tôi đánh giá, hi hục vác cái cặp bự chẳng quăng lên ghế, ấn định biên giới rõ ràng với hắn. Nước sông ko phạm nước giếng, mong hắn nể nụ Second Kiss của tôi mà để quãng đời sau này của tôi được yên..

Chương 3: Chấp nhận số phận (tiếp)

Cạch! Ngồi bứt chỉ trong tay tôi chán nản rơi xuống, chạm mạnh vào mặt bàn, tạo âm thanh cô động phá tan bầu ko khí im lìm đang ngự trị trong lớp học. Bao ánh mắt từ tứ phương tám hướng nghe động liếc về phía tôi, một phần tò mò, một phần khó chịu. Trả lại cho chúng nụ cười cầu hoà, tôi cúi đầu nhìn từng dãy số chằng chịt trong quyển đại số dày cộp, thờ dài sườn sượt, miệng mồm ngứa ngáy khó chịu dễ sợ. Đối với một bà tám chuyên nghiệp như tôi, im thin thít suốt 45 phút đúng là cực hình, như dội bom nguyên tử vào tim vậy, hưởng hồ trong người tôi giờ lại chứa rất nhiều tâm sự muốn giải toả. Nếu là ngồi bên Kì Như, khoá miệng chặt mấy cũng ko sao, tôi và nó vẫn có trò tiêu khiển để đốt thời gian, còn giờ thì, nghĩ mà thương cái số cảm tình con chuột của mình, sao tôi lại phải ngồi bên cạnh cái tên dù có lấy thìa cạy miệng một lời cũng ko chịu thốt ra như Lăng Từ Thần chứ. Nghĩ ngợi no xong, tôi “liếc mắt gửi tình” về phía Lăng Từ Thần đang chăm chú đọc sách, con tim bỗng sao cuồng cuồng đập liên hồi, đôi gò má vô thức nóng ran. Quả thực khi hắn chú tâm vào một việc gì đó, khuôn mặt luôn toả ra sức lôi cuốn kì lạ, ko chỉ đẹp mê hồn mà còn thật bình yên, như mặt biển lặng lúc bình minh mới hé. Nếu lúc trước ko đụng độ với hắn, bị hắn quay như chong chóng mấy lần, chắc tôi sẽ chẳng ngần ngại mà nộp đơn đâm đầu chảy máu vào cái hội fan cuồng trai của hắn mất, hoặc tệ hơn, liều mạng đeo đuổi hắn từ trường đến nhà từ nhà đến trường, nửa đêm nhớ người tựa gốc ổi ngãng mặt nhìn trăng nhớ người rồi điên điên khùng khùng nhất là vác đàn leo tường đột nhập nhà hắn, cất tiếng hát bỏ rống vừa đàn vừa tỏ tình theo lời ca sến đặc. Bật cười nhẹ, tôi thả hồn bay bổng theo làn gió thoảng qua mát rượi, thêm thường nhìn mái tóc mun đen ánh lên dưới nắng mai đang đưa trong gió, ý muốn chạm nhẹ tro trên da lên như dung nham núi lửa, ép

tôi ko suy nghĩ vô thức đưa tay lên đầu hắn, vuốt vuốt.

-Làm gì thế? _Hắn bất chợt quay lại, đưa đôi mắt có chút ám nhìn tôi hiểu kỳ, môi chợt cong lên nhẹ ma mãnh.

-A... _Giật mình cuống cuống rút tay lại, tôi đánh trống lảng đến loạn _Haha, thấy có con sâu tội nghiệp mắc vào tổ quạ nhà cậu, tôi phóng thích giùm thôi mà, đừng để ý, cũng ko cần cậu phải nói cảm ơn đâu.

-Thật? _Hắn hoài nghi.

-Ko thật thì khi ko tôi sờ vào đầu cậu làm gì _Tôi ra sức nguy biện, nhất định ko thể để hắn biết tôi có chủ ý vuốt tóc hắn, nếu ko, hắn sẽ được nước vênh mặt lên trần nhà chế giễu tôi mất. Mới nghĩ thôi đã thấy nhục hơn con cá nục.

-Đưa đây _Hắn chìa tay về phía tôi.

-Đưa cái gì? _Mồ hôi tôi chảy ròng ròng, hắn mà đòi tiền chắc tôi thất cổ tự diệt mất, chảy túi rồi còn đâu.

-Con sâu vô tội.

-À! _Biết lấy đâu ra trời, làm gì có chứ _Tôi cho nó nhảy dù xuống sân rồi.

-Cậu là người đầu tiên nói dối ko đỏ mặt đấy _Hắn rõ ràng đang chế giễu tôi mà, sao hắn ko chịu uốn lưỡi 7 lần trước khi nói đi nhì, mỗi lần mở miệng là y xì có người đau tim mà chết. Thấy ghét ghê, thế mà tôi còn cho hắn điểm phúc được tôi ngắm.

-Tôi có đỏ mặt mà, cậu... _Mặt tôi vẫn còn nóng nè

-Hàn Từ Di! _Giọng ông thầy chủ nhiệm vang lên như hung thần, tạt một nòi nước sôi lên người tôi, làm tôi giật thót, im bật _Ra chơi hăng ngắm, được chứ? Con gái gì mà ko biết chút tế nhị gì cả. Giờ thì nói đáp án bài này cho tôi.

Trên mặt bảng đen ngòm, dòng đề bài được viết bằng phấn trắng xấu hơn gà bới đập vào mặt tôi, đằng trên còn có chú thích “ đề khối A năm 2011” nữa cơ. Thế thì thà bắt tôi bơi giữa sa mạc nghe dễ làm hơn ấy. Với dân khoa xã hội như tôi, bài toán bình thường đã khó rồi chứ nói gì đến mấy bài này, thấy đúng là đang làm khó tôi đấy mà. Hừ! Cũng tại cái tên Lăng Từ Thần đáng ghét mà ra cả, ngồi bên hắn là y rằng có hung thần đến thăm.

Đứng hình nhìn ông thầy ko rời mắt chiếu tướng mình, nước mắt như chảy vào trong, theo tuyến mồ hôi ko ngừng phát tiết. Trời ạ, phía trên phía dưới tôi có chuyên toán chuyên anh, bên phải bên trái là chuyên toán chuyên sử, vậy mà, chẳng có ma nào chịu nhắc khẽ tôi một tiếng, miệng cứ y như có băng gián dính vào ấy, đúng là bằng mặt ko bằng lòng mà. Hix.

Thấy tôi toàn thân đóng băng, áp ú chẳng thành câu, ông thầy sợ mất thời gian nên đành cho tôi ngồi xuống, kèm thêm câu nhắc nhở đầy ngụ ý.

-Toán học rất khó và đa dạng, tôi mong các em phải hoàn toàn tập trung vào bài giảng của tôi, nó sẽ rất có ích cho những kì thi sau này. Đối với những em chuyên tự nhiên cần phải chú ý nhiều hơn nhiều vì bản thân các em khó thích ứng được với các môn tự nhiên, nếu ko, chẳng những đại học khó với tới mà cao đẳng cũng khó lòng đậu, hiểu chứ.

Rõ ràng thầy đang ám chỉ tôi đây mà, hix. Khó sống quá, khó thở quá.

Ra chơi, tôi trở về cổ hương kể khổ với Kì Như và xin nó tư vấn. Đáp lại, nó chỉ găm nốt cái bánh mì rồi chép miệng bằng quơ gian xảo:

-Tiết tiếp là tiết Anh, bọn tự nhiên thường yếu môn này.

Nghe thế, tôi như vớ được vàng, miệng cười khẩy nhìn nó với điệu ranh mãnh nhất. Nó đúng là quân sư tuyệt vời nhất của tôi luôn cho tôi lời khuyên xác đáng, yêu nó ghê á.

Hôn gió cho nó mấy cái, tôi đứng đĩnh về chỗ ngồi, chẳng thèm liếc nhìn bọn con gái trong lớp cứ chốc chốc ném tôi ánh mắt hình viên đạn. Lòng này sinh nhiều mưu mô toan tính đến ko tưởng và phi thực tế, tôi đặt mông lên ghế, khoe môi mấp máy một bài hát nhất thời ko nhớ tên chờ khoảng khắc đấy cơ khôi nghĩa. Hồi trống vào tiết vang lên, tôi hí hửng nghếch mặt lên trời, mồm người ko ngớt, khiến con bạn ngồi bên phải cười nhặt đầy ý mỉ. Lãng Tử Thần ơi là Lãng Tử Thần, đến lúc người phải về quê cư ẩn rồi...

Tiết Anh đến, tôi ra sức thể hiện trí tuệ của mình, liên tục giơ tay phát biểu xây dựng bài làm bọn bạn xung quanh há hốc mồm ngưỡng mộ. Nhưng cái đó ko phải là thứ tôi muốn, cái tôi muốn chính là cái mặt điển trai của Lãng Tử Thần phải nằm trong tầm ngắm của cô Anh cơ. Với nhiều năm lăn lộn trên thương trường học tập đầy khổ ải, tôi đã đúc kết được nhiều kinh nghiệm thâm thúy cho mình. Theo như tôi biết, mọi giáo viên đều có cái nhìn rất công bằng với học sinh của họ, ngoài việc tiếp nhận ý kiến của những học sinh chủ động, họ còn muốn đề những học sinh nhút nhát khác nêu lên quan điểm. Do đó, chỉ cần tôi khiến cho cô để ý đến Lãng Tử Thần-người ngồi gần tôi, học sinh chuyên anh, và cũng là kẻ chưa hề giơ tay của hắn lên lên-chắc chắn, hắn sẽ bị cô chiếu tướng, gọi tên cho mà xem.Để đạt được điều đó, tất nhiên tôi phải để cô nhìn tôi nhiều hơn, biết đến tôi nhiều hơn, chỉ có như thế, Lãng Tử Thần ngồi bên cạnh dù có trầm lặng nhất có thể cũng khó thoát khỏi tầm mắt.

"Hehe, mình đúng là thiên tài tuyệt đỉnh". Cười đều nhìn hắn, tôi thâm thán phục mình, "con cái nhà ai mà giỏi thế ko biết."

-Who sits next to Tu Di, Can you answer me this question?_Hay lắm, đúng như tôi đoán, cô đưa tay chỉ về phía hắn, mời hắn phát biểu.

"Đến lúc rồi!" Tôi mỉm cười mãn nguyện, sung sướng từ từ đâm đầu vào chỗ chết.

Lập lại kỉ tích như tôi ở tiết toán, hắn ko thể trả lời được câu hỏi của cô, đơn giản thôi, hắn đâu chú ý nghe câu hỏi chứ, này giờ chỉ lúi cuí viết cái gì đó. Tất nhiên tôi sẽ ko như hắn lúc này, chỉ biết im lặng chứ, ở đời sống phải biết hướng thiện, thấy nạn phải cứu.

Tôi viết đáp án lên giấy, ko hoàn toàn là đáp án đúng, chỉ hơi sai một chỗ thôi, đẩy từ từ sang bên rồi giật giật tay hắn. Khi nắm chắc hắn đã cúi đầu nhìn xuống, tôi mới gõ đầu ngón tay lên mảnh giấy, ra hiệu bảo hắn đọc đi. Con người ko phải là thánh nhân, thấy nạn tất trở nên hèn hạ dù người đó có cao sang, quý phái tới đâu. Hắn cũng thế, bình thường ra vẻ cao ngạo ko biết đến người khác thế thôi, chứ khi bản thân mình gặp nạn thì vứt bỏ hết mọi suy nghĩ, ko ngần ngại nắm lấy sự giúp đỡ của người khác, đọc to dòng chữ trong mảnh giấy tôi đưa. Cô Anh thoáng nhú mày nhăn mặt nhìn hắn, rồi liếc sang cánh tay đang giơ cao của tôi, gọi tôi đứng dậy trả lời.

Thời điểm nâng cao oai phong của tôi, đẩy hắn xuống vực sâu địa ngục đã đến, tôi ngẩng mặt, tự tin trả lời câu hỏi. Ko cần đoán cũng biết giờ hắn thù tôi nhường nào, trách sao được, do hắn muốn chiến với tôi mà. "Lãng Tử Thần, đây chiều là gây ông đập lưng ông đấy, muốn chơi với tôi ko để đâu."

Nhận được câu trả lời hoàn hảo từ tôi, cô Anh khoát tay cho tôi và hắn ngồi xuống, đá kích Lãng Tử Thần:

-Tôi biết các em rất giỏi, nhưng, môn tôi cũng là một môn quan trọng, xin các em chú ý cho, những người này giờ ko chú tâm vào bài, tôi ko muốn các em lặp lại lần nữa.

Nghe xong câu nói của cô, tôi khoái trá quay đầu sang Lãng Tử Thần vẫn lạnh lùng nhìn lên bảng, hả hê nở nụ cười hạnh phúc tươi rói, chế giễu:

-Xin lỗi nhé, lúc này làm bạn trả lời sai, thiếu chút nữa là đúng rồi

-Ko sao_Hắn cười đáp lại, ko giận, ko buồn, nhìn tôi thích thú làm tôi chột rùng mình lạnh người. Cảm giác tính mạng bị đe dọa như bão ập đến. Bất giác nhìn hắn thêm lần nữa, tôi ko khỏi tự hỏi lòng mình "Rốt cuộc muốn bày trò gì nữa đây?"

Added (31/05/2012, 5:05:23)

Chương3: Chấp nhận số phận

-Hàn Tử Di!_Cô giáo trẻ dạy hóa lần trước hăng giọng, mắt ko rời sổ "tử thần" gọi tên tôi lên kiểm tra bài cũ. Dư âm của thắng lợi ban này vẫn chưa nguôi hẳn, tôi rạng rỡ đứng dậy, tinh thần sáng khoái sẵn sàng nghênh chiến quân địch. Đối với tôi mà nói, môn hóa cũng chẳng khó nhằn mấy, những bài bình thường cho bọn ko thuộc phận sự môn hóa như tôi thì chỉ cần mấy phút mần mò là ra đáp án, dễ như khi ăn ổi.

Hí hửng cầm sách vở lên bảng, tôi tự tin nhìn bà cô trẻ, nở nụ cười xã giao đúng chất. Chằm thềm đáp lại cho phải phép, bà cô đưa mắt nhìn xuống dưới đất, soi vào chân tôi, cười giễu cợt:

-Em xem ra rất coi thường tôi thì phải?

-Ko, ko phải ạ_Tôi xua tay nặng nề, dấm dặc tội với giáo viên thì coi bộ quãng thời gian gồng lưng cắp sách đến trường sau này của tôi sẽ tắm tới như địa ngục mất. Một điều nhịn chín điều lành mà, ko nên nóng vội mà làm hỏng đại sự của mình.

-Vậy bitit của em đâu? Hay em cho rằng tôi ko đủ trình độ để em tôn trọng tôi đúng nghĩa, việc chấn chỉnh tư trang cũng ko cần thiết?

-Tư trang?_Tôi hỏi lại, cúi nhìn mình một lượt trừ trên xuống dưới. Rõ ràng tôi đã tống bộ pijama dơ hơi lần trước làm tôi mất thể diện rồi mà, chẳng nhẽ tôi nửa đêm mộng du đem ra mặc lại?? Nếu thế chẳng tôi điên lên mất.

Yên trí nhìn bộ đồng phục dễ thương đang phủ trơn lên người mình, tôi toan hỏi lí do tại sao bà cô kia lại mĩa mai như thế thì chợt nhận ra mình đang đi chân trần, đôi bitit mới cóng tôi đòi hết nước bọt mẹ mới chịu xì tiền ra mua mấy hôm trước giờ ko cánh mà bay, để lại 10 ngón chân mong ngóng tin người. Tôi le lưỡi cắn môi nhỏ nhẹ xin bà cô về chỗ lấy dép, trong đầu tua lại cảnh mình nóng nức quá hóa rồ cời bỏ đôi dép cho mát rồi vứt như rải thấy dưới chân mà ân hận, toàn thân nóng lên như cá nằm trong chảo, chỉ biết cúi đầu chừa gương, căng tai lên nghe bọn bạn vô tâm vô tình thoả thích cười khúc khích phía dưới.

Mất mở tròn hết cỡ, đảo đi đảo lại quanh vùng lãnh thổ của mình, tôi điên tiết tìm kiếm bóng hình thân yêu. Mồ hôi chảy trên đỉnh thái dương vô thức rơi tòm, vỡ tan dưới đất, tôi nuốt nước bọt, nghĩ đến thảm cảnh của mình cũng như giọt mồ hôi vô tội kia mà ớn lạnh, lòng ko ngừng kêu khổ. Vô đầu bút tại một hồi, tôi mới nhận thức được sự thật rằng chúng đã bị kẻ nào đó bắt cóc, và nghi phạm đáng ngờ nhất đang ở đây, Lăng Từ Thần. Hoàn toàn dễ hiểu thôi, hần vừa bị tôi làm cho bề mặt giữa cả lớp, một phát phá vỡ hình tượng hoàn hảo mà hần đang mặc thì việc trả thù, có qua có lại là chuyện đương nhiên, hơn nữa, hần lại có một vị trí tiến thủ rất thuận lợi-ngồi ngay bên cạnh tôi, chỉ cần lấy chân sút một quả, đôi bitit của tôi có thể bay hàng vạn dặm sang lao chứ chẳng chơi đâu. Vì thế, đừng nói tôi áp đặt mọi thứ lên hần, thay vào đó, hãy tán thưởng cho tôi vì tôi quá thông minh sẽ đỡ tốn kém hơn đây.

Khinh bỉ ngẩng đầu nhìn hần đang vô cảm chờ tôi xéo đi, tôi thất vọng cười nhạt, lắc đầu nguầy nguậy trước sự vô liêm sỉ của hần. Quả thực, chiều này của hần rất được, vừa có thể hạ nhục tôi, bắt tôi làm trò cười cho mọi người, vừa có thể một cú ném tôi vào danh sách đen của bà cô chẳng có mấy thành ý với tôi kia. Mà nè, đừng vội, nó chỉ khiến tôi thêm xem thường, khinh miệt con người hần mà thôi.

Đường đường là Hàn Từ Di đầu đội mũ chân đạp dép lại bị tên tiểu nhân ko hơn ko kém này chơi một vố thật đau, nhục thì nhục thật nhưng phục thì còn lâu nhớ. Thua keo này bày keo khác, tôi ko tin 2 năm còn lại của mình ko đủ để chơi lại hần một vố đau hơn, thâm hơn.

Nắm tay thành 2 nắm to, tôi quật cường định đứng dậy bày tỏ nỗi khổ bi ai của mình thì đôi bitit của Lăng Từ Thần như một đồng vàng bị ai đánh rơi lấp lánh rơi vào mắt tôi. Khóe miệng chợt giật giật mấy cái rồi cong lên xảo hoạt, tôi mưu mô ko ngần ngại chớp lấy đôi bitit to tở bố hơn chân mình những mấy site của hần, mặc vào chân, tạm thời che mắt bà cô trẻ đáng ghét trước đây.

Nhích từng bước nặng trĩu tựa đeo chì lên bực giảng, lơ dèp tia nhìn lạnh băng của Lăng Từ Thần đang phong tỏa lên chân mình, tôi chăm chú làm bài trên bảng, cầu trời khấn phật cho thị lực cái bọn chăm buồn đưa siêng chém gió dưới kia giảm đi, nếu ko tôi chỉ còn nước gieo mình xuống Hoàng Hà bầu bạn với cá vì cái tin giật gân “Hàn Từ Di ngang nhiên mang bitit của iceboy, anh em, giết!”.=”=

Cách!_Viên phấn trên tay tôi chạm mạnh vào mặt bàn, gây một phát an tọa xuống đất mẹ. Bà cô trẻ nóng lòng nhìn tôi, nghiêm mặt soi từng dòng từng chữ trên bảng, cố tìm ra một lỗi nhỏ để hạ điểm. Tất nhiên, tôi ko phải là người ngu ngốc đến mức chừa đường cho hươu chạy, cái bài bà cô ra tôi đã xem qua sách học tốt vài lần, nhằm thêm mấy canh giờ, chép ko sai một chữ thì lấy đâu ra lỗi mà bắt. Nếu bà cô kia tìm được, tôi xin đi đầu xuống đất.

Mừng rỡ nhìn bà cô trẻ khen nứt mặt nở nụ cười của mình, tôi nhìn con 9 roi rói trên bảng to đùng mà khóc hạnh phúc, ko uống công đêm đêm tôi chăm đèn học thuộc, cuối cùng cũng có ngày vinh quy áo gấm về nhà. Một phần do mừng điểm cao, một phần do chiếc bitit quá khổ choán nhiều diện tích, tôi đi lại cực khó khăn, người như chực bỏ nhào về phía trước, may mà công phu tôi thâm hậu, muốn bỏ cũng chả có cơ hội, hehe.

Theo lời của bà cô, tôi kiêu hãnh tiến đến bàn giáo viên lấy sách vở về chỗ ngồi, niềm vui hân hoan trào dâng trong từng mạch máu khiến tôi bước đi ngày càng nhanh. Sắp đến gần nơi cần đến, hai chân tôi bỗng dưng cuống cuống giầy xéo lên nhau, chân nọ giẫm chân kia, người cứ thế theo quán tính đi về phía trước, bị giật lại đột ngột thì theo tự nhiên bỏ nhào về phía trước ko thèm hỏi han não bộ. Thấy nguy, hai tay tôi vơ vội trong không trung, cố nắm lấy cái gì đó làm trụ, giữ vững thân thể nhưng muộn rồi. Vớ được chiếc khăn trải bàn, chưa kịp làm gì cả, thân thể tôi ko còn cứu vãn được, thuận buồm xuôi gió vô éch một cách ngoạn mục. Sau tiếng “tạch” vang vọng từ tôi phát ra là tiếng “xoảng” rõ to đầy thách thức của chiếc bình hoa cỡ 500k lận, ko những thế noi gương tiền bối đi trước, đồng sách vở trên bàn cũng tự sướng bay lên, nhào một vòng trên ko tuyệt đẹp rồi là tả rơi xuống đất như lá mùa thu rụng về cội.

Khóe ko thành tiếng, tôi ngồi dậy, xoa đầu đau điếng, nhắm tịt đây là lần thứ 2 trong ngày được ôm đất mẹ, mặt đỏ gay như gấc trong tròng cười vỡ trời của lũ bạn. Chưa bao giờ, tôi cảm thấy mọi thứ tồi tệ đến thế, lúc bị ba mẹ đánh, lúc phải tạm biệt với Jun-kun ở biển Nha Trang, lúc chia tay với Khải Phong nữa...ko gì đáng sợ hơn lúc này. Khóe mắt đã ướt, sóng mũi đã cay, nhưng, tôi ko muốn khóc, chỉ tỏ khiến mình thêm nhục nhã, khiến người ta thấy tội mà thương hại.

Ko để mình trở thành trung tâm tiệc cười thêm nữa, tôi run run gắng gượng đứng dậy, cúi đầu thật thấp giấu sự xấu hổ đang ti lệ thuận tăng lên với mức độ đậm của màu đỏ trên mặt, cố chú tâm nhặt lại mọi thứ đang phôi thây trên đất.

”Nếu là Khải Phong, nhất định cậu ấy sẽ giúp mình” Ngó người trước dòng suy nghĩ vừa xẹt qua, tôi bản thân, cảm thấy mình thật trơ trẽn, điên rồ. Lần nào cũng vậy, những lúc tôi yếu đuối, hình ảnh cậu ấy lại bất giác hiện ra trong tiềm thức, để tôi lại lần nữa điên cuồng tìm đến sự thương hại của cậu ấy. Tôi khinh bỉ sự thương hại, nhưng lại mong Khải Phong thương hại mình, quan tâm mình, ghét người khác chà đạp niềm kiêu hãnh của tôi, nhưng chính mình lại tự tay xát muối vào nó.

Mim cười chua xót, tôi tiếp tục nhặt, lũ bạn thừa nước đục thả câu, kẻ lấy điện thoại chụp lại chuẩn bị đăng lên face, người lại thì thảo bàn tán. Chợt, bọn nó rống inh ỏi, thêm một lần nữa, trở về thời nguyên thủy ăn lông ở lỗ.

Tờ giấy cuối cùng chỉ còn cách tôi 3 mét, lạch bạch như con vịt bầu, tôi mới lết nổi tiếp cận nó, toan đưa tay nhặt lên thì đã bị ai đó lấy mất. Ngẩng mặt nhận dạng, tôi sựng người, Lăng Từ Thần đang đứng trước mặt tôi, một tay cầm mảnh giấy kia, tay còn lại ko một lời giải thích giật hết toàn bộ những gì tôi đã nhặt được, xếp cẩn thận rồi đặt trên bàn giáo viên, thuận miệng nói luôn:

- Với tư cách là một bí thư, thay mặt bạn Từ Di và cả lớp, em xin lỗi cô vì đã làm hỏng giờ của cô hôm nay, mong cô có thể tha thứ.

-À_Bà cô trẻ như tình mộng, cái mặt mê trai hiện lên rõ mồn một, cười dịu dàng xua tay_Ko sao, nhờ vậy cô cũng được xem kịch hay mà

-Cảm ơn cô_Lăng Từ Thần ko nói gì thêm, tiến về phía tôi, lời tôi mặt vẫn thộn ra về chỗ như lời con cún con nhà hần trong ánh mắt của toàn thể 10C8.

”Lại gì nữa đây, hần ta đang thương hại mình ư?” Ném ánh mắt nghi hoặc về hần, tôi giằng tay ra khỏi hần, ngẩng cao đầu kiêu hãnh tự mình bước về chỗ. “Đã thu bitit người ta rồi còn mặt dày vờ thương hại, người nghĩ ta ngu ngốc để mặc cho người toại nguyện sao, mơ đi cưng”

Chương 3: Cường hôn

-Đưa đây!_Lăng Từ Thần lạnh nhạt, tay chia về phía tôi, giọng đích thị đang ra lệnh.

-Ko!_Tôi quay mặt sang hướng khác, bướng bỉnh đáp trả. Sao tôi lại phải tự nguyện dâng trả đôi bitit chết tiệt này cho hần trong khi hần lại ngang nhiên lấy bitit của tôi đi giấu chứ, đã thế, một lời xin lỗi cũng ko thêm nói. Muốn tôi trả, trừ phi hần quỳ gối xuống đất cầu xin tôi, lúc đó tôi còn có thể niệm tình về đẹp của hần mà cân nhắc.

-Trả đây!_Hần kiên nhẫn, người chẳng hề có chút hành động gì gọi là hối lỗi cả, đúng là bực cả mình

-Cậu điếc hả? Ko trả là ko trả_Tôi mặt dày nghiêm nghị, ko phải tôi muốn giữ dày hần làm kỉ niệm đâu nhá, tất cả chỉ tại vì nếu trả, tôi lấy cái gì mà mang, hơn nữa, chẳng phải người gây tội trước là hần sao, mắc mớ gì tôi phải nhân nhượng.

-Đừng có quá đáng!

-Quá đáng? Ai mới quá đáng đây?_Tôi đưa tay vuốt chiếc mũi nhọn hoắt của mình theo đúng điệu mấy tên mafia trên phim, tai còn lại dí vào ngực hần, hơi dí thôi nhè, nghênh đầu sang một bên, còi cọt_Người lấy bitit của tôi giấu đi, làm tôi ề mặt ko biết nấp ở đâu trước bọn dân tình 10C8, đẹp hơn còn được vỗ ếch miễn phí ko mất tiền nữa chứ, chẳng phải là cậu à. Cậu ko biết trơ trên thì sao tôi có thể biết mình quá đáng chừng nào được, đừng làm tôi mắc cười nha.

-Giấy bitit của cậu? Tôi ko làm cái chuyện hạ nhục thanh danh của mình như thế

-Gì chứ? Thanh danh? Thanh danh của cậu được bao nhiêu? Hơn ai chứ?

-Tóm lại tôi ko làm chuyện đó

-Ngoài miệng thì chối đây đẩy, trong bụng lại gật đầu lia lịa, khẩu Phật tâm xà. Chỉ biết chê bai người khác này nọ trong khi cậu cũng chẳng khá hơn ai_Tôi ra mặt giễu cợt, thân thể ko biết từ lúc nào đã đứng dậy, tiến lại gần hần, ngón tay hết đi vào người hần rồi lại chỉ chỉ lên mặt hần hết sức đánh đá, cổ chọc tức con người chưa bao giờ nổi điên vì tôi này.

-Cậu xem ra màng nhĩ bị đứt rồi, tôi bảo tôi ko lấy, nghe chứ?_Hần mĩa mai, thâm ý rõ ràng muốn đả kích người, lấy lòng bàn tay túm gọn ngón tay tôi ko thương tiếc khiến tôi hoảng loạn rút tay ra như phải bỏng, chút dư âm âm ẩm còn vương trên da sao vẫn đọng thật lâu.

-Tôi tin cậu tôi chết liền ấy. Đòi đòi có kẻ nào giết người lại tự thú đâu. Cậu ko lấy, chẳng hóa tôi tự thu đồ của mình chắc_Tiếp tục gân cổ lên cãi, tôi hoàn toàn phủ nhận những gì hần đã giúp đỡ tôi lúc này, thay vào đó mà áp đặt, cho hần là thủ phạm. Nhưng ngoài hần ra, kẻ rắc tâm hãm hại một cô gái yếu đuối như tôi là ai chứ? Ko thù ko oán mà khừ nhau quả thật vô lí.

-Cậu mà ko...

-Hần Từ Di, có người tìm cậu kìa_Tiếng gọi thất thanh của Chiêu Anh như một nhát dao chém đứt lời nói của Lăng Từ Thần, hần ta ko ai bảo, cùng tôi quay đầu ra phía cửa lớp, nơi cô nàng hoa khôi đệ nhất 10C8-Đặng Chiêu Anh đang đứng.

Thấy Lăng Từ Thần ko nói gì nữa, tôi quyết định “mượn tạm” bitit của hần mang đi đón khách, thăm tưởng bỏ về một chàng trai đẹp chết người đang chờ mình mà ko khỏi cười một mình, óc liên tưởng của tôi ngày càng sa đọa rồi.

Mới bước chân ra khỏi cửa, tôi lập tức xì mặt, hóa ra là con gái, lòng chẳng muốn tiếp chút nào, ko có hứng. Cô bạn tóc tết 2 bím với chiếc kính to sụ che gần hết nửa khuôn mặt nhìn tôi, hiểu ý cười nhạt:

-Cậu là Hàn Từ Di?

-Ừ_Chán nản, tôi đáp trả gôn lộn, bản hiệu cô bạn có ghi “Đỗ Hoài Nhi, lớp 10C7”, ko phải người lớn tuổi, nghi lễ ko cần thiết.

-Thầy giám thị có chuyện muốn nhờ cậu, bảo cậu đến gặp thầy ý.

-Hả? Thầy giám thị?_Tôi há hốc mồm, ko tin vào những gì mình vừa nghe được nữa, thầy giám thị-người coi tôi ko hơn gì kẻ thù-mà có chuyện muốn nhờ tôi sao, nghe sao giả dối thế ko biết.

”Nhất định có âm mưu gì đó”_Tiểu tinh linh thứ nhất trong tôi sờ cằm, mặt ra vẻ thâm tư, đoán, lập tức được hội đồng tinh linh Hàn Từ Di gật đầu hưởng

ứng

”Hay ông thầy nhớ ta nhì? Cũng có thể lắm”_ Một con tinh linh khác điên khùng nếu ý kiến, ngay tắp lự hàng loạt trái cây từ tứ phía bay vèo về phía nó, đã thương nạn nhân ngay tại trận

”Ko nên nghĩ xấu cho ông, tội nghiệp”_ Con này thâm hơn, bị nhốt vào lồng “thú dữ” sau khi giờ tay phát biểu

Nói chung là, khó đoán. Người thâm hiểm như ông thầy đó, tốt nhất là...

-Ồi!!_ Tôi ôm bụng, mặt nhăn mũi nhó nhìn Đồ Hoài Nhi đang đều bước phía trước, tay nắm chặt vạt áo của cô bạn_ Mình đau bụng quá, ko lẽ nổi nữa

-Tào tháo đến hả?_ Cô bạn quan tâm, nhưng ánh mắt hoài nghi thấy rõ, chẳng nhẽ, kĩ thuật diễn xuất của tôi đã giảm?

-Ừm! Bạn đi trước đi, mình..._ Đưa mắt thâm thương ném về phía Hoài Nhi, tôi trần trối như thể mình sắp đi uống trà với Diêm Vương

-Tùy bạn thôi_ Hoài Nhi cười_ Thầy có bảo nếu ko gặp được cậu hôm nay, ngày mai tự tay thầy ấy sẽ áp tải cậu lên phòng giáo viên đấy, bạn thấy sao?

Thua! Tôi thua rồi!

Nước mắt nước mũi hòa làm một, tôi cùng đôi bitit thân yêu của Lăng Tử Thần tựa vào nhau mà lê từng bước, từng bước, cảm thấy như mình đang leo lên một ngọn đồi dốc đứng mà đau đớn. Dù đã cố thức thật sớm để ko gặp lại cái người khủng bố đó, vậy mà, giờ lại phải trưng mặt nhìn người ta đưa mình gặp tử thần, luân lí công bằng đâu trời. Nếu sau này tôi muốn đập đầu tự xử mình, thay vì lo lắng hãy nhảy vào can tội nhé...

Quảng đường từ lớp tôi đến phòng giáo viên thật ngắn, đi chưa được 5 phút đã thấy cái bảng “Phòng giáo viên ban C” nằm chính ỉnh trước mặt. Trong tôi lại dấy lên hồi chuông than thân trách phận, tim đập thình thịch ko ngớt, khóe mắt giật giật liên hồi. Trước khi bước vào hang cọp, tôi khấn trời khấn đất, cầu mong chúa, ông bà tổ tiên phù hộ độ trì cho mình mới yên trí nạp mạng.

-Thầy!_ Tôi nhỏ nhẹ, phá tan bầu ko khí lạnh như tờ trong phòng giáo viên.

Nghe thấy tiếng tôi, ông thầy giám thị ko biết từ xó xỉnh nào đứng lù lù sau tôi đập cái bốp làm tôi giật thót, tim thiếu chút nữa ngừng đập. Kêu khổ cả cả miệng, ông mới chịu ngồi về chỗ của mình.

-Lâu rồi ko gặp em

-Vâng! Mới 1 ngày thôi mà thầy_ Tôi đưa tay gỡ đầu ra về từ tóc, nở nụ cười ko thể méo hơn được nữa

-Hôm nay ko đi học muộn nữa nhì?_ Ông thầy thâm ý hỏi tôi

-Vâng! Thế thầy gọi em có gì căn dặn ạ?_ Nhanh như cắt tôi chuyển chủ đề, mong sớm ra khỏi cái nơi địa ngục trần thế này

-A! Hôm trước, là em trực sân bóng rổ phải ko?

-Vâng, có chuyện gì sao thầy?

-Đội trưởng đòi bóng rổ kiến nghị với thầy rằng sân bóng của họ còn rất dơ, bảo thầy “nhờ” em trực lại

-Dạ?_ ”Nhờ ư? sao ko nói thẳng ra bắt em trực lại cho rồi, bày đặt tế nhị”_ Nhưng rõ ràng em đã làm rất sạch rồi mà, cả một con kiến cũng ko có in chân lên

-Tôi ko biết, nhưng phiền em hôm nay ở lại trực thêm 1 lần nữa nhé!

-Thầy! Em phản đối! Đây chẳng phải bóc lột sức lao động trẻ vị thành niên sao ạ? Sẽ phải đền tiền và ngồi tù đó thầy_ Tôi gân cổ lên đe dọa, phải giành lại quyền lợi cho mình trước khi chết vì kiệt sức, nhân nhượng là mất hết.

-Nếu em trực, tôi có thể nghĩ lại việc 10 ngày qua mà cho em loại tốt trong hạnh kiểm tháng này đấy!_ Ông thầy giám thị nhấc gọng kính, nói đều đều

-Ok! Hôm nay em sẽ trực thật sạch!_ Tôi như bị bỏ bùa, đứng phắt dậy, vỗ ngực hứa hươu hứa vượn rồi chạy vọt khỏi phòng giáo viên trong niềm hân hoan như thể vừa đạt cúp vô địch trong môn diễn kinh. Sung sướng nghĩ đến hạnh kiểm của mình tháng này mà cười ha ha ko biết trời đất. Ít ra, hôm nay cũng ko hấn xui lắm.

Trở về lớp, tôi chuẩn bị tinh thần hết tiết nữa đi chùi sân bóng. Lăng Tử Thần cũng đã về trước vì có chuyện ở đoàn, tôi lại trở về những năm tháng bình yên của mình. Còn bitit này, chắc phải mượn tạm...

***

Sau một hồi mông chổng lên trời tích cực chùi chùi sân bóng rổ, tôi miễn cưỡng nhìn thành quả lao động của mình: Sân được chùi bóng lóa, một vết bẩn cũng ko có, thật đẹp mắt. Hạnh phúc thở dài đem đồng rác cuối cùng cho vào thùng, tôi chột ngớ người, nụ cười cũng tắt ngấm. Trong chiếc thùng đầy ắp nhiều chủng tộc rác kia, đôi bitit của tôi nằm trong số đó, tỏa mùi kinh khủng.

Ngẩng mặt lên trời, tôi gồng người, cơ bắp trên 2 cánh tay như có tiềm lực căng lên cũng to phết.

-Lăng Từ Thần, ta thề có trời có đất, đời này kiếp này ta ko khiến cho người thê thảm, ta ko phải là Hàn Từ DI

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đì, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Chương 4: Club Bóng rổ

"P & P là trường học dh giá dành cho những học sinh c nhà quyền quý, giàu sg g xã hội ở khu vực Đông Nam Á và nắm giữ g tay quyền quyết định tương lai cho mỗi một cá thể lúc bấy giờ. Ko chỉ nổi tiếng với các phương pháp dạy học đỉnh cao cùng những công nghệ hiện đại tiên tiến luôn được đổi mới qua các năm, P&P còn mg g mình một vẻ bí hiểm như một quốc gia độc lập, tạo nên một thế giới riêng ngăn cách với xã hội bên ngoài. Tùy to cấp bậc, địa vị của gia đình, học sinh g P&P được phân thành 3 b khác nhau:

-B A: Là b có tiềm lực mạnh về kinh tế chính i, nó là nơi học tập của toàn thể c cháu các quý tộc, thương nhân có sức ảnh hưởng lớn ko chỉ với g nước mà còn chiếm một vị i nhất định ên thương trường thế giới

-B B: Dành cho c cái của các bậc chính i, thương nhân giàu có g nước, chỉ có tiền bạc, ko có dh tiếng đối với nước ngoài

-B C: Học sinh g b này đa số thuộc nhiều tầng lớp khác nhau và thường thuộc g top 200 học sinh có điểm đầu vào cao nhất g khóa thi chuyển cấp hay nhận được học bổng do trường ao tặng.

Khác với nhiều ngôi trường khác ên thế giới, P&P ko chỉ là nơi học tập của giới thượng lưu mà còn là một ngôi trường thị trường. Nó được tổ chức dưới dạng một quốc gia thu nhỏ, g đó, học sinh được rèn giũa khả năng tự kiếm sống bằng cách tham gia vào các club. Mỗi club là một tổ chức, có người lãnh đạo riêng, ngân khố riêng, luật lệ riêng, hoạt động to cơ chế như một công ti, tự thu lợi nhuận và nộp thuế cho nhà trường, các thành viên g club cũng được phát lương dựa vào năng suất chạy đôn chạy đáo làm việc cho club. Đừng nghĩ club chỉ là một hình thức tiêu khiển của giới thượng lưu nhé, khi bạn bước chân vào một club nào đó, lập tức bạn được nắm g tay địa vị chính là địa vị của club g bảng xếp hạng "Bảng Vàng", tiền bạc-tiền lương làm việc hàng tháng hay tiền thưởng g các cuộc thi đấu giữa các club với nhau, quyền lợi-quyền lợi của bạn sẽ được đảm bảo gấp đôi, ngoài ra bạn còn có thể ảnh hưởng bị nắm g dh sách đồ những học sinh được thầy cô nhờ vả.

Ngoài miệng thì có vẻ dễ, nhưng làm thì lại là một vấn đề lớn. Để tham gia một club, bạn nhất định phải nộp đơn, tham gia phỏng vấn, thực hiện yêu cầu club đề ra và nếu may mắn lọt vào mắt xh của chủ tịch club, bạn còn phải ải nghiệm thời gi thử việc 1 tuần ước khi ở thành thành viên chính thức của club còn ngược lại, họ sẽ ko thương xót khi đá một người vô dụng như bạn ra khỏi dh sách đâu."

Nắm chặt tờ giấy giới thiệu hoành tráng của trường, tôi đau lòng nằm uòn người lên bàn g n, cảm giác chua xót nghẹn lên tận họng, chưa bao giờ tôi thấy thất vọng về chính mình như hôm nay. To lời của thầy chủ nhiệm, dù muốn hay ko, tôi nhất định phải tham gia một club nào đó ước khi bị chắm vào sách đồ, nhưng có vẻ số tôi đã định sẵn mình có tên g sách đồ hay sao ấy, cả sáng nay tôi cuống cuống quên ăn quên ngủ đi phỏng vấn, cuối cùng chỉ nhận được lời từ chối khách sáo ó lẽ club của chúng tôi ko hợp với em" vì những lí do cực lằng xet. Diễn hình như 3 vụ chiều nay chẳng hạn, vụ đầu tiên ở Club Fashi, tôi bị loại ngay khỏi vòng gửi xe chỉ tại làm giờ nước sốt cà chua đỏ thối ên áo khiến người phỏng vấn ko hài lòng cho rằng tôi ko biết quý ong g phục; vụ thứ 2 xảy ra ở club thẩm mĩ, g cuộc kiểm a đầu tiên, thay vì cạo mặt tôi đã sợ y cạo quách đôi lông mày của người mẫu làm cô ta khóc toáng lên, bị đuổi cổ là chuyện hiển nhiên; hay vụ còn lại ở club Cooking, nói ra hơi ngượng nhưng việc tôi biến nguyên c cá ngừ đại dương thành cục th đen khổng lồ là chuyện có thật ko thêm thắt, kết quả như bạn biết đấy, tôi ở thành nổi ô nhục của nghệ thuật và ko chón dung thân. Giờ nghĩ lại mới thấy mình thật xui xẻo, nếu là ở nhà chắc những chuyện đó ko vấn đề, chắc tại hôm nay tôi hơi run nên thi ko được tốt. Ko thể cứ ách hoài bản thân được, có ách nên ách bọn người đó có mắt mà ko thấy Thái Sơn thì đúng hơn

club nào mà nhận cô làm thành viên, đảm bảo 1 tuần sau đeo túi nải t rã" Sùi bọt mép một chỗ, tôi nhớ lại câu nói đáng ghét của Lăng Từ Thần mà máu sôi lên sùng sục, người như có thêm động lực ngồi phất dậy, chấn chỉnh lại ý chí bản thân hất định mình phải làm cho cái tên bí thư bị thọt kia biết tay mới được, phải cho hắn biết, dám coi thường mình chính là sai lầm khủng khiếp nhất đời của hắn"

Lừa chiến đg phùng phùng đốt cháy thân thể tôi, chợt một gáo nước lạnh từ tay c bạn thân Kì Như đáng chém vô tình dập tắt ko ái hận:

-Ái chà! Bạn hiền! Có club nào nhận bạn chưa?

-Kì Như!! _Thoáng rùng mình ớn lạnh vì giọng nói của nó, tôi nhh chóng lấy lại vẻ âm ỉ của mình, nhìn nó như ẻ c thấy mẹ, mắt lg lên đg đầy nước ngầm ý cầu xin nó giúp đỡ ó vui thể chắc kiếm được club xui xẻo nào rồi"

-Đừng làm ta hoảng Kì Như giật nảy mình một cái ước thái độ của tôi, mấy giây sau mới lấy khăn lau chấm mồ hôi, chép miệng ừ nhưng ko quên dìm hàng nhau. Khổ thân người quá, bọn kia đúng là ko có mắt mà, sao lại để lờ một nhân tài tương lai ngồi ngời như người chứ, nhất định sau này chúng sẽ phải hối hận

-Người làm như người hơn ta ko bằng, mà lẽ club nào khủng khủng nhận người thì chắc tương lai cũng chẳng có gì rồi_ Tôi giận, đến nước này rồi nó vẫn muốn khơi thù tính g người tôi

-Chắc, khá khảm hơn mấy nơi người vừa nộp đơn đấy cô em

-Thế à, chúc mừng người ủng hộ số nhà, quãng đường sau này chắc ta ko thể sát cánh bên mày rồi_ Tôi ảo não nói đùa, lòng thì buồn thật nhưng những lúc cần vui thì phải vui chứ. Dù sao tôi cũng ko phải là người cầu nệ tiểu tiết, chuyện club này coi như tôi ko may mắn đi, cùng lắm là bị thầy cô sai vặt thôi mà, đâu chết ai

-Sao thế được, có đi thì cùng đi chứ, ta có thể mở lòng từ bi giúp mày mà_ Kì Như cười khẩy. Có gì đó mờ ám g nụ cười của nó hay tại tôi quá đa nghi?

-Người giúp nổi sao?

-Chà, đừng coi thường ta chứ? Bao năm lăn lộn ôn thương ường, một chút mảnh khéo hại người sao lại ko biết, chỉ cần người kí một chữ, đảm bảo người 1 mạch thoát khỏi sách đỏ, đường đời cứ gọi như rải hoa hồng ấy_ Nó rắc lời ng tiếng ngọt vào tai tôi, nhẹ nhàng vừa đầm vừa xoa, ko biết nó đg nói thật hay nói đùa nữa

-Chắc mấy nơi tạp nham, chẳng tốt đẹp gì rồi, ta ko làm đâu_ Tôi khoát tay, lẽ đó là club vệ sinh thì sao, chẳng hóa tôi đắm đầu vào rọ à. Dù là bạn thân nhưng tin việc nó ko hại tôi thì quá ngây thơ, hơn nữa người như tôi sao lại làm cái việc hèn hạ đó chứ

-Ời, ta cũng làm ở đó mà, người sợ gì chứ, Hạ Kì Như ta đâu thể vào những nơi tầm thường hạ đẳng được_ Nó vỗ ngực, nháy mắt cười với tôi_ Yên tâm đi, ta đảm bảo người vừa lòng 100%

-Có ai đẹp ko?_ Tôi vô thức hỏi, ít nhất chuyện này cũng phải được làm rõ, nếu ko vào nhằm cái chỗ toàn mấy tên xấu hoắc, chắc chưa được mấy ngày mắt tôi đã đui hết rồi

-Ừ ta với người ra, còn lại toàn là mĩ nam thiên hạ sát

-Thật á?_ Tôi ngồi bật dậy, cổ hỏi lại_ Mày ko dụ dỗ ta chứ?

-Tất nhiên rồi, chỉ cần mày kí vào tờ giấy này, đảm bảo sau này ăn sung mặc sướng no mắt ngắm ai đẹp_ Kì Như chìa ra ước mắt tôi tờ giấy, giục tôi

-Nếu lỡ người lừa ta thì sao?

-Nếu thế, nhất định ta đi sẽ mặc khố chạy quh ường cho người xem, được chứ?_ Kì Như khẩu khí hùng hồn tuyên bố, xem ra nó ko đùa, thế tôi cũng có chút yên tâm. Tôi mà bị hớ thì nó cũng thấm đời, đôi bên như nhau cả thôi

-Vậy đưa đây ta kí_ Tôi ngoài mặt vẫn buồn buồn nhưng g lòng như mở hội, mừng rơn rón lấy tờ giấy ên tay Kì Như, to kí mới nhận ra mình ko có bút_ Ta ko có bút

Vừa dứt lời, tôi đã thấy Kì Như chạy như bay sg bàn cuối phòng, giật phắt cây bút của tên c ai tội nghiệp nào đó rồi với vận tốc tên lửa, phóng về chỗ tôi, giục giục như bị chó đuổi

-Rồi! Kí đi mày

-Rồi rồi!

Thấy tôi vừa kí xong, nó liền rút tờ giấy g tay tôi, thật nhh cất vào g cặp, thái độ hấp tấp cực mờ ám, tôi bắt đầu nhăn mặt nghi ngờ:

-Sao người lẹ thế, hay người lừa gì ta phải ko?

-Làm gì có_ Nó khua khua tay, miệng ko ngọt cười

-Nói mau, người đg âm mưu gì hả?_ Tôi đập bàn khí thế, nhất định phải bắt nó khai cho rõ ước khi tôi bị nó hại cho thâm mới được, để sau này còn có thứ mà à thù

-Chẳng có chuyện gì đâu, chỉ là người vừa chính thức ở thành quản lí club bóng rổ của h ta mà thôi, như thế, 2 người sẽ có cơ hội ở gần nhau hơn, vun đắp tình cảm , ta có tạo điều kiện hết sức cho người rồi nha, cảm ơn ta đi

-Hả??? Club bóng rổ? h người?_ Như có sét đánh ngg tai, tôi sững người chết ân như Từ Hải. Kì Như đúng là Kì Như, ko thể khác được, một lần nó âm mưu hại tôi thì tất có lần hai lần ba, vậy mà tôi cứ ngu dốt chui vào cái bẫy nó giăng ra. Đời người đúng là ko thể nhìn mặt mà bắt hình dg, tôi đúng là chỉ được cái tin người, giờ hối hận thì cũng chẳng còn cách nào nữa. Nó đã vọt lẹ rồi, còn tôi ơ ị. Nhất định phải làm gì đó mới được

Chương 4: CLUB Bóng rổ

Soi mình g phòng vệ sinh, tôi ngằm thần phục tài hóa g thiên bẩm có một ko hai của mình. Ko ngờ, chỉ với chiếc kính râm to sụ kiểu ggxtô chôm được từ ba, cái bịt miệng ninja một thời “muron tam” của thằng em và cái áo chống nắng rừng rậm amaz của mẹ, tôi, từ một cô nàng xinh đẹp kiều diễm nghiêng nước đổ thùng đã nghiêm nhiệm tự tay biến mình thành một kẻ người ko ra người, ma ko ra ma, bộ dạng khả nghi như mấy tên cướp giật đích thực ngoài

chợ. Khi dám chắc ko ai có khả lực đặc biệt nhìn ra thân phận thật sự của mình, tôi yên ỉ bước ra khỏi phòng vệ sinh, đi thẳng một mạch đến chỗ club bóng rổ, lơ đi những cặp mắt nhòm ngó hiếu kì của người xung quh, do thám tình hình ước khi ao thân gửi phận.

Nơi này đúng là có sức hút đối với c gái à nha, ko biết vì nằm ở khu vực thuận lợi-chính giữa ung tâm ường hay có dịp khuyến mãi đặc biệt mà ko cần vào sân bóng đã thấy một biển người hỗn độn, tứ phía c gái đồ dòn về cn nhau như hội, người đập lên người len vào cánh cửa bé tí xiu mà thấy tòi tị, xem ra club này cũng ko phải loại tôm tép hàng chợ. Tôi có chút mừng thầm đứng xê sg một bên nhường đường, ko muốn cơ thể hoàn mĩ của mình ở thành thảm lót giày cho bọn người thiếu văn hóa đó, đôi khĩa ngựa ngáy lại chếp miệng ngao ngán:

-Đúng là khổ ải ần gì, đâu cần phải tuyệt tình với nhau thế chứ, cứ ườn ngực lên đi đàng hoàng là được rồi. Đúng là tự mình hại mình, một chút chất dăm cũng chẳng có.

20 phút ời qua g bình lặng đối với tôi còn g dữ dội đối với đám c gái nhao nháo này giờ vẫn chưa lách hết được vào g kia. Tức mình vì phải chờ đợi một cách vô bổ g khi thời gi lại ko hề ngoái nhìn lại, tôi đành liếc cn vào dòng người, mặc cho thân xác bị đưa đẩy, cuối cùng ko chịu nổi đành ngậm ngùi làm người vô văn hóa:

-ánh ra! Phân tươi đây! _Đừng ách tôi bẩn thỉu nhế, chỉ tại ko còn cách nào khác, đành phải chơi bài hèn hạ này, thế với ời đất, nhất định ko có lần sau.

Ngay khi tôi vừa dứt lời chưa đầy 2 giây, đám c gái ko ai hẹn ai tự động ngo ngoãn ánh ra hai bên, chừa một lối đi cực to cho tôi bước vào. Để ánh bị phát giác rồi bỏ mạng chốn sa ường, tôi vọt lẹ vào g, như vị h hùng dẫn to sau cả đám đề tử, phg tỏa cả hai bên khán đài. Mặc cho bọn người đg chơi bóng phía dưới uốn éo đủ tư thế làm mất mặt đám c gái hám ai, tôi lấy túi, moi ra cái ống nhòm rút ruột lăm mới dám xi tiền mua, soi về phía sân-nơi mấy ngày ước tôi khom lưng chống mõng chúi mòn cả tay, thậm chưởi rửa thẳng cha đội ường vô đạo vô đức vô nhân tính.

-Ôi! h Kiệt đẹp ai quá!! Yêu chết mất! _Một cô nàng ngồi cạnh nói lời sến súa với c bạn, hai mắt từ lúc nào chuyển sg chế đồ hình ái tình đồ thối thối làm tôi vô thức đưa ống nhòm hướng về phía cô ta đg nhìn, xem xem hần có đẹp ai ko

-A!!!! Sao h Tuấn Vĩnh mly thế ko biết! Tở chết mất!! _C nhỏ khác ko kiềm lòng lên tiếng, tôi lại hướng ống nhòm về phía tên Tuấn Vĩnh mly của cô ta, chiêm ngưỡng h sắc”

-ôi! Đờ tở với! h Gia Minh đg nhìn tở! _Lại thêm một c chim úng tên lẫn ra ngất xiu, tôi giật mình đem ống nhòm soi cái tên Gia Minh kia, xác nhận người thân. ời ạ, cái mặt đần đần của nó phóng đại lên 3, 4 lần nằm chính ỉnh g ống nhòm của tôi, từng đường nét từ ên xuống dưới đều ko thiếu, vậy là, tôi ko chỉ đội nhà chung với nó, giờ còn đội cả club với nó sao, tôi muốn về nhà, huhu

-Xem kia, xem kia! h Kì Thiên kia!! Phg độ quá! _”Kì Thiên?” tai tôi mờ căng thu thập thông tin, tay chỉnh góc ống nhòm thẳng hướng Kì Thiên đg lấy tay lau mồ hôi ên án “Kho đã, tên này có nét gì đó quen quen”, tiềm thức g tôi đánh động, muốn tới gần để nhìn cho rõ nhưng phải bó tay vì đang ước tôi, các hàng ghế ung tâm đã ngập kín người.

Đánh liều một pn, tôi rời chỗ, len thân mình g đám người ôn tạp, bọn họ cứ một chút rú lên, một chút hò hét, điên quá thì cn nhau xô đẩy ko ngớt, khiến tôi thiếu điều muốn chết. Nếu hỏi đâu mới là địa ngục ần gì thì tôi sẽ ko ngần ngại mà hét vào mồm xác nhận đó chẳng phải nơi nào khác mà chính là cái nơi khủng bố này. Người văn minh sao lại có những hành động đầy thú tính thế ko biết.

Tích cực đập mạnh đám người dưới chân, sau một hồi nửa sống thiếu chết áp dụng định luật lẫn lê bò ườn do nhà vật lí Hàn Tử Di vừa phát hiện chưa qua khảo nghiệm, cuối cùng tôi cũng có được một vị í ở hàng ghế đầu tiên nhưng chẳng mấy thoải mái gì, vì chỉ cần cựa nhẹ một cái, tôi có thể bị đá văng ko thương tiếc ra ngoài với vận tốc ánh sáng vì tôi làm náo động nơi công cộng. Giờ thì công việc của tôi sẽ suôn sẻ hơn cho mà xem, .

Cười thầm một cái, tôi tiếp tục đưa ống nhòm ngắm zai đẹp. Đã đến lúc nghỉ giải lao, nên các thành viên club bóng rổ đều tạt vào sân ngoài ngồi uống nước, lau mồ hôi. Chỉ đợi có thế, bọn vệt ời bên cạnh tôi ko ngừng hô tên, hò hét những thiên thần phía dưới, khẩu hiệu cứ vậy mà bắn ra như đạn liên thh.

Đảo mặt một vòng quh sân, tôi to ngắm giai tiếp thì bất ngờ, hình bóng to lùn của Kì Như đập vào mắt tôi, nó đg hí hửng cầm tờ giấy gì đó, đến bên cạnh h ai nó-Hạ Kì Thiên, miệng cười roi roi như úng vé số mặc dù đó là chuyện ko tưởng. Chiếu tương tở giấy tội nghiệp ên tay nó, tôi phát hỏa nhận ra đó chính là tờ giấy “bán thân” nó đưa tôi kí, g lòng lửa giận phừng phừng bốc cháy.

”Vậy là nó chưa đưa, thế thì...” Những mưu mô to tính g tôi hiện ra chất cao như núi, tôi ân huệ b tặng cho mình một nụ cười chiến thắng rồi nhón người dậy, cố nhảy ra khỏi hàng ghế này mà chạy đến rứt rồi xé quách cho đỡ gập ác mộng. Nhưng người tính ko bằng ời tính, đương lúc lắt léo ên thành phân cách, chưa kịp vận nội công phi thân nhảy xuống đã có người đẩy mạnh vào lưng tôi. Bất ngờ, tinh thần đg nâng cao cực độ thì cả người tôi đã như cục đá rơi tự do to một đường pabol tuyệt đẹp...

Sg sg cùng lúc tôi nhảy qua thành phân cách tự tử, một tên c ai phía dưới bỗng dung cao hứng ngẩng cổ lên ời nốc nguyên chai nước, chưa kịp đề hần uống xg giọt cuối cùng, cả thân thể tôi 45 kg ko câu nệ rơi xuống người hần, đây hần từ ngồi ên ghế ngã chổng vó xuống dưới đất, chết ko kịp ngáp. Sựng người một tí ti có mấy đầu chỉ khoảng 10 phút thôi, tôi hoảng hồn định thân lại mới nhận ra, người đg làm gối êm nệm ấm, miệng còn sặc sụa nước, cho tôi chính là cái tên ngàn đời ko chịu bỏ phận sự này, kẻ tôi vừa giúp thh lí đôi biút-Lăng Tử Thần

”Sao hần lại ở đây??” Hàng ngàn dấu hỏi to ùng từ ên ời rơi xuống chém chệ ngồi ên đầu tôi, thật tẻ nhưng mà lại hay. May mà tôi đã hóa g từ đầu đến chân nên với khoảng cách này hần khó có thể nhận ra, mà nếu đã thế, hay là...

Nghĩ xg làm liền, tôi ko thêm rời đi mà ở người ngồi phịch ên người hần, nguyên rửa cho hần chết. Đg tính lột áo hần cho hần nude ước mặt bọn hám ai thì chợt tôi nghĩ đến việc qu ọng lúc này cần phải làm, tờ giấy “bán thân” của tôi đg từng bước, từng bước tiến về phía Hạ Kì Thiên. Ko còn thời gi chơi ở ề c với Lăng Tử Thần nữa, tôi quay người chuyển mục tiêu, mắt qua cặp kính đen chiếu tương tở giấy, vận hết nội công bao năm tu luyện một mạch phi

đến chỗ Kì Như, tay sẵn sàng giờ ra phía ước để chụp.

Rầm! Đau đón xoa xoa cái lỗ mũi ăn ầu log lỗ máu, tôi chợt nhận ra, tôi đây, tiến ko tiến, lùi ko lùi, chân sau có gì đó vương vương, ngoảnh mặt nhìn lại mới thấy Lăng Từ Thần mặt mũi sát khí đằng đằng quả rất hợp với cái tên cha sinh mẹ đẻ đặt cho hắn-đg lấy tay túm chặt chân mình to cái kiểu dễ hiểu lắm, ung oi, dừng đi*. Tức giận hóa hồ đồ, quyết tâm ko để cho bất cứ ai phá chuyện tốt của mình, tôi điên tiết đá mạnh vào bụng hắn một phát đảo ngược quá ình tiêu hóa làm toàn bộ chỗ nước lúc nãy hắn nốc vào phun ra như vòi nước ở công viên, nhân lúc hắn đau đón mới vùng chân phóng lẹ đến chỗ Kì Như

Như có linh cảm thì phải, Kì Như ko biết luyện võ công gì, né người ánh sg một bên điệu nghệ. Còn tôi, vận tốc quá lớn, gia tốc cực đại, dù ko ai muốn mà vẫn lao thẳng về phía ước chẳng kim được, thiếu chút nữa đâm sầm vào vách tường tóe máu lên gỗ cửa ông ời. Cũng may, có cánh tay ai đó đã kịp ôm eo tôi lại, g tình hình cấp bách, tôi tạm phá lệ cho hắn ta lợi dụng, nể tình hắn cứu tôi mà ko tính toán chuyện sau này. Choáng váng ước nguy cơ đột tử hơn 99% lúc này, sức lực cạn kiệt, cả người rũ ra như c chim chết ù tụt vào tay ai đó mà thần thái biến sắc, dạ dày lỏng lộn như vừa ngồi tàu tốc hành tưởng chừng như sắp nôn ra cái bánh sdwih mới th li hồi sáng. Đau ở chỗ khi tôi đg còn mơ màng thì chiếc kính xinh đẹp đã ra đi ở đâu đó vĩnh viễn ko quay ở lại, để tôi hiện nguyên hình cực thê thảm ước bàn dân thiên hạ.

Kì Như thấy tôi thế, ko những ko hỏi h, còn đem cả thùng dầu ném vào lửa:

-Ồi! Ta cứ nghĩ ngươi chuồn đi đâu, té ra ngươi ko chịu được nên đến ước hả?

-...._”Ko chịu được cái c khi ấy, ngươi nghĩ ta ra nông nổi này là vì cái lí do điên rồ đó hả” Ko còn sức để nói, tôi phản động g ý n ghĩ

-Chắc! Thích quá còn giả vờ_Nó vỗ lưng tôi cái bóp rồ đau_Lại còn bay thẳng vào tay h ta nữa cơ chứ, coi bộ mặt lù đù vác cái lu mà chạy, ghê thật.

-..._Máu g huyết quản cùng id g dạ dày tôi sôi lên sùng sục, tôi thề tôi mà ko tự tay xéo cái lưỡi hay suy diễn của nó thì tôi ko làm người, chỉ làm hum

Khi tôi đg cố đứng thẳng người dậy, ko muốn làm phiền người h em một lò mà ra của nó, thì Hạ Kì Như, đã như một thằng cha ọng tài vô duyên g ận boxing, cầm lấy tay tôi, giờ lên cao xác nhận kết quả ận đấu, hét lớn đến ình tai nhức óc:

-Xin giới thiệu với các bạn, đây là người quản lí mới của club bóng rổ, nắm g hay hàng ẩm công thức nấu ăn tuyệt đỉnh

”Hơ, ngươi muốn nói thức ăn cho người hay động vật thế?” Ko còn sức lực phản đối, tôi phóng điện uyên suy nghĩ đg nằm chềnh ềnh g đầu bằng mắt sg nó. Thế nhưng, cái miệng phát thh vằn dậm của nó vẫn cứ thế phát huy, lôi kéo sự chú ý của hàng ẩm hàng ngàn c mắt đổ dồn về.

-hông mình vốn sẵn tính ời; Pha nghề thi họa đủ mùi ca ngâm. Cung thương lầu bậc ngũ âm; Nghề riêng ăn đứt hồ cầm một trương”_Thường thì nó học văn rất tệ hại, sao giờ xuất khẩu thành thơ, hờ chút là lại đem uyện Kiều ra ngâm, ra chế thế này.

Vừa ng xg cái câu giả dối 100% đó, tất cả các mĩ nam g club đều đưa mắt nhìn tôi đầy kì vọng. dĩ nhiên ù 3 tên ko biết ời cao đất dày là gì, g khi lũ hám ai lại nả ánh mắt hình viên đạn như súng hồng giết người diệt khẩu, làm tôi vừa vui vừa thấp thỏm ko biết tận số khi nào.

- Đặc biệt, có thâm niên 2 lần làm vú em, được cấp bằng thế giới với cách thức chăm nom mới lạ, sáng tạo, hiện đại và cực chu đáo tận tình, Hàn...Từ...Di _Đg cao hứng ng Hạ Kì Như yêu quý tăng mình lên chín tầng mây, chợt thêm một tiếng phụt nước mạnh mắt đã đâm sầm vào tai tôi, làm tôi bất giác ngoảnh đầu, bắt gặp ánh mắt như lòi cả ra của thằng em _chị gái yêu quý của Hàn Gia Minh, hohohohohoho

Ng đến đây, những ánh mắt hình viên đạn đáng sợ kia ko biết từ khi nào đã dịu đi hẳn, ái mộ nhìn tôi, hóa ra, cái tiếng chị gái của Hàn Gia Minh cũng được giả đầy chứ, thôi thì tạm thời nhận máu mủ với nó vậy, chẳng thiệt gì.

-Nào, chào mọi người đi cung_Kì Như vỗ bộp bộp lên vai tôi, đau à nha

Thoáng nhìn thấy những ánh mắt ù mến thân thiện của các mĩ nam dành cho mình, tôi e lệ, làm mặt ngượng ngùng cúi đầu vẩy tay

-Chào mọi người

”Yeah! Cuối cùng mình cũng có club rồi! ! Kho đã! Chẳng phải Lăng Từ Thần bảo tôi vào club nào, 1 tuần sau sẽ đeo túi nải giải tán sao. Thế chẳng hóa club ai đẹp này sẽ giải tán à, đến lúc đó thì...biết ngấm zai ở đâu ời”

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Di, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Chương 5: Hàng xóm...[]

[]

-Đây! Của người nè! _Kì Như đặt ên bàn tôi một đồng uyện to dùng ước khi về chỗ cất cặp, mắt nó ko ngừng nháy nháy tạo dáng cùng bờ môi căng mọng cười rõ tươi, làm như thể b phát ân huệ cho ẽ em đói nghèo ấy _Bồi thường chuyện hôm qua cho người đó

-Vậy sao? Tôi bĩu môi, đã cố quên cái chuyện nhục như c cá nục ngày hôm qua rồi, vậy mà c bạn vô tâm này lại dám tàn nhẫn lấy que cời lò khơi ra khiến con bực được chôn sâu dưới đáy dạ dày ào lên ko nhân nhượng phng tỏa toàn thân làm tôi bực bối khó chịu vô cùng. Quay mặt đi chỗ khác, tôi làm vẻ ịch thượng _Người nghĩ ta là ai chứ hả? Dám lấy chỗ này mua chuộc ta ư? Người xem thường ta quá đấy, Hạ Kì Như!

-Thôi mà! Dù gì cũng đâu thiệt, chỉ là cùng lúc gặp 2 o gia, nhà người còn may chán _Kì Như đưa tay đập lên vai tôi một phát chấn động ời đất, giờ thì tôi đã hiểu tại sao mình lại lùn thêm chứ ko hề nhích lên nửa phân rồi, ăn tiếp vài quả của nó nữa, chắc tôi sẽ thành người lùn g uyện cổ tích mất, nổi tiếng ko tổn sức tổn của

-Ko phải 2, là 3 _Tôi hùng hồn tuyên bố, tay chìa ra ba ngón dí sát vào mặt Kì Như để đôi mắt vừa loạn vừa cận của nó nhìn cho rõ

-Sao 3? _Nó hất tay tôi, ra chiều khó hiểu

-Hàn Gia Minh, Hạ Kì Thiên và Lăng Từ Thần, cả 3 đều là o gia chui chung một xó, ko đội ời chung với Hàn Từ Di ta, _Đương lúc tôi đg đập bàn, khẩu khí hùng hồn tuyên bố, thì cái tên o-gia-3 ko biết từ lỗ nào chui lên đã đứng sừng sững ước mặt tôi. Liếc tôi một cái rõ ớn, hần lạnh nhạt lách vào chỗ của mình, đặt cặp xuống bàn rồi mở đường máu ra khỏi lớp.

-Hắn sao thế? _Kì Như kéo tay tôi, nhỏ nhẹ hỏi như thể nếu tên hung thần ấy ng thấy chắc chắn sẽ lấy dao chọc tiết nó vậy

-Để vài bữa ta đi học khóa tâm lí học rồi về nói cho người nhá _Tôi khoanh tay chép miệng hứa hẹn, xem cái bộ dạng đi đứng khó khăn của Lăng Từ Thần mà g lòng ko khỏi ko để ý “Hắn bị sao thế nhỉ”

***

-Này! _Tôi bé miệng giọng như c kiến gọi Lăng Từ Thần, vô thức kéo kéo tay áo hắn

-... _Ko thêm ả lời tôi một tiếng, hắn im lặng cúi đầu đọc sách ra vẻ thư sinh, mắt cũng chẳng đảo nhìn tôi lấy một cái

-Này! _Bực bội, tôi kéo mạnh tay hắn, thực sự rất muốn hắn nhìn tôi, chỉ một cái thôi, để biết g hắn tôi vẫn còn tồn tại, dù chỉ là cái bóng

-ánh ra! _Hắn hất tay tôi, quát, nhỏ nhưng lạnh lẽo, ánh mắt giận dữ cứ nhắm hướng tôi mà đá kích vô tình rồi bỏ đi, đến quyền sách ên bàn cũng ko thêm gấp lại.

hẳng nhẽ mình đã làm gì khiến hắn giận?” Ý nghĩ g tôi cứ gọi là như nước biển, nhiều vô kể nhưng tóm lại đều cùng chung một chủ đề chính ại sao Lăng Từ Thần lại có thái độ như vậy với tôi?. Bản tính tò mò cộng với rảnh rỗi ko có gì làm, tôi quyết định thêm một lần nữa hành nghề thám tử, li lợm bước to cái bóng cao lớn đng ngã xuống hành lg, vừa đi vừa xem xét cảnh vật xung quh. Được một lúc, Lăng Từ Thần dừng lại ước một căn phòng, hần lạnh lùng mở cửa rồi đưa cả thân thể lọt vào g, còn chẳng quên đóng cửa lại. Điều này khiến hồ nghi g tôi đã nhiều càng thêm nhiều.

Chạy đến thật nhh, ngược nhìn lên bảng tên “Phòng y tế” to đùng, tôi mơ hồ nghĩ ngợi “Hắn đến phòng y tế làm gì? Chẳng nhẽ bị bệnh?” Sốt ruột, tôi đánh liều xâm phạm quyền riêng tư của người khác, đưa tai áp sát cánh cửa ắng muốt, cố gắng dùng nội lực thâm hậu của mình thu nhận thông tin từ bên g to các phân tử gỗ uyển ra ngoài.

Chắc! Khá im ắng, thậm chí cả một tiếng nói cũng chẳng có, đầu óc siêng liên tưởng bầy bạ của tôi lại bắt đầu dựng lên những câu chuyện có thể xảy ra, mức độ nhạy cảm của nó cũng to thời g mà tăng lên vùn vụt.

-A...đừng mà...đừng mà _Sặc! Tôi vừa ng thấy gì thế này!

Ko tin nổi vào những gì mình ng được, tôi mở căng tai hết cỡ, cố tập ung đầu óc để ng cho thật rõ, xác nhận nguồn thông tin vừa uyển vào màng nhĩ của mình.

-A...đừng mà...đừng mà...

Rõ...rõ ràng là cái tiếng này, ko sai vào đâu được. khuôn mặt xinh đẹp của tôi bắt đầu biến sắc một cách vô tội vạ, từ bình thường chuyển sg đồ lựng như cà chua chín, cuối cùng được thể tái mếp như người bị si đa. Chưa bao giờ tôi được ng mấy cái từ đó một cách chân thực ko qua chỉnh sửa bởi công nghệ thông tin như thế, nên vừa có chút xấu hổ, lại vừa có chút rùng mình gai cả lông gà, lông vịt. Điều tôi ko ngờ đến, chính là ở ngôi ường luật lệ, quy tắc thừa thãi này, tình ạng đói bại, ái đạo lí luân thường lại có thể lộng hành ngg ắng ợn như thế, cảm giác thất vọng về một môi ường học tập g sáng lành mạnh áp đảo lòng tin bấy lâu nay, khiến tôi có chút buồn buồn.

”Kho đã, chẳng phải Lăng Từ Thần vừa vào đó sao?” Một dòng suy nghĩ nữa lại vô tình chạy qua ên đầu tôi. Khái niệm mặc kệ lúc này còn chiếm ưu thế giờ đã bị tôi chủ động chuyển sg phản đối kịch liệt. Nếu là người khác, tôi còn có thể chấp nhận mà lơ đi cho họ muốn làm gì thì làm, dù nếu ko có họ thì dân số thế giới vẫn bùng nổ như com bữa nhưng người ở g lại là Lăng Từ Thần, bí thư “hoàn hảo” của lớp tôi. Hắn ô nhục thh dh tôi ko lo làm gì, vấn đề cốt yếu là việc làm của hắn lại một bước bôi nhọ dh tiếng nứt ời nứt đất mà bọn lớp tôi kiệt sức lắm mới gầy dựng được thì tôi nhất định phải ngăn cản ước khi mọi chuyện ko hay bị vỡ lẽ. Vì lớp 10C8 thân yêu mến yêu, hi sinh một mình tôi nào có xá chi.

Lòng yêu lớp bốc lên g tôi ngùn ngụt như khói tỏa ra mỗi khi bà tôi den lửa nấu nước, ở thần động lực hòa cùng nội công thâm hậu đẩy toàn bộ sức

mạnh lên hai chân, 1 cước tung đòn lên ko đập mạnh cánh cửa phía ước, tạo thành âm thanh vang dội chấn động tất cả nghi phạm đang ở g, khiến chúng mặt mày cứng đờ, chỉ biết ợn mắt há hốc mồm nhìn đáng võ tựa phượng hoàng múa của tôi.

Vênh mặt lên ời, tôi lấy ngón ỏ vuốt mũi một cái rồi đưa mắt nhìn “đôi gì phu dâu phụ”, vài phút sau cũng há hốc mồm ợn mắt nhìn bức tranh bên g căn phòng. ời ạ! Lăng Từ Thần ăn uống kh phần ên của mình thì tôi ko ngạc nhiên mấy, thứ làm tôi ngạc nhiên chính là người đang ngồi bên cạnh, tay đang xoa phần bụng hấn giấu chân của hấn lại là một bà bác sĩ già tóc đã phát phơ chút bạc. Ko lẽ, “đôi gì phu dâu phụ” lúc này là Lăng Từ Thần và bà già ngoài 50 tuổi. Thất vọng àn ề, tôi nuốt nước mắt vào g, oán ách Lăng Từ Thần c gái đã ko buông, giờ ngay cả một bà già cũng ko tha. Thế giới đúng là có nhiều điều bí ẩn cần khám phá, hix.

-A...đừng mà...đừng mà... Cái tiếng nhảy cảm b nảy từ đâu đó phát ra phá t bầu ko khí tĩnh lặng, đưa mắt tìm kiếm mới biết được nó bắt nguồn từ cái mỏ nhọn hoắt của c vẹt g lông ên của số phát ra. Vậy là, những gì tôi căng tai nghe được...lại hóa tiếng của c vẹt đang tập nói sao? Tổ tông ời, gì mà như hài kịch thế kỉ XX thế này

-Cậu tới đây làm gì? _Lăng Từ Thần-kẻ đáng chết hàng vạn lần-lên tiếng, ném ánh mắt dò xét về phía tôi.

-Hơ? Tôi...tôi _Tôi giật mình như kẻ ôm bị bắt quả tang, ấp úng một lúc mới tìm được đề tài để chuyển, chứ nếu hấn mà biết tôi xông vào vì hiểu lầm chẳng hóa tôi từ đào đất chôn mình à _A! Sao cậu lại ăn mặc kiểu đó ước thì thiên bạch nhật thế hả?

-Hỏi làm gì? Mà tôi đóng cửa lại rồi, chính cậu xông vào đây chứ _Hấn cột nhà, khoe miệng cười nhẹ

-...Tôi... _Lí lẽ quá sắc bén, đúng là mặt dày, tôi hoàn toàn chẳng biết làm gì ngoài việc im lặng là vàng

-Thôi thôi! Đừng cãi nhau nữa _Bà bác sĩ già cười hiền, ánh mắt dịu dàng hết nhìn Lăng Từ Thần rồi nhìn tôi một lượt, vừa bước chân ra cửa vừa để lại câu rằng ôi” _Hai em cứ từ từ nói chuyện đi nhé, cãi nhau hoài tình cảm dễ sứt mẻ lắm

”Sứt mẻ tình cảm? Tình cảm đâu mà sứt chứ?” _Tiểu tinh linh bé nhỏ chui ra từ đầu tôi, đặt móng lên vai thể xác nó vừa rời khỏi, ngả người mắng mỏ, cái đuôi cứ lượn qua lượn lại thấy ghét

-Mặc...mặc áo vào cho tôi! _Chỉ tay về phía hấn, tôi ấp úng mặc cho ái tim phản đối kịch liệt

”Đã ngắm đâu mà bắt người ta đóng lại chứ!”

người gì óc não như quả nho thế, người ta mặc áo vào lấy đầu mà chiêm ngưỡng, mắt cả hứng”

Hội đồng bộ lão hồn chiến ra sức ***** mắng mỏ ằng ợn chủ thể là tôi, quả thật, tôi cũng muốn thế chứ bộ, nhưng ko thể để hấn nghĩ tôi là kẻ hám zai được, mặt mặt thấy mỏ.

-Được thôi, nếu cậu giúp tôi một chuyện _Hấn à eo, coi cái mặt điển ai mà lòng dạ toàn rắn với rắn, dám cả g đưa đề nghị với tôi cơ đấy.

-Chuyện gì? Nói nhể đi!

-Giúp tôi... _Hấn đứng dậy, tiến lại gần, đầu ghé sát vào tai tôi, tiếng nói cũng hơi thờ phất ra bên tai thật nhẹ nhưng lại đủ để hâm nóng mặt mày tôi _...xoa bóp

-Hả? _Tôi ợn ợn mắt, hàng loạt hình ảnh ko hề gáng lướt qua ên đầu, ình diễn thời g

-Xoa bóp! Hiểu chứ?

Mẹ ời! Hấn muốn tôi xoa bóp kìa, đây là một từ khá nhiều nghĩa nha, tôi nên hiểu to nghĩa đen hay nghĩa bóng đây

-Nghĩa...nghĩa bóng?

-Tùy cậu hiểu _Hấn cười, ko chịu xê ra lấy nửa phần

-Ko! _Tôi tức giận, hấn cho tôi là loại c gái đứng cột điện đấy hả?

-Sao lại ko? _Hấn tỏ vẻ ngạc nhiên g khi cái mặt hấn lại biết rõ nguyên nhân “Biết rồi c giả vờ”

-Ko là ko mà! _Tim bị ép đập dữ dội, cả người to qu niệm tự vệ, chân thêm một cước phóng về phía người hấn, nhưng chưa kịp chạm đích đã bị hấn túm chặt lại, lơ lửng giữa ko ừng

”Hấn ta dám túm chân thiếu nữ!” _Tiểu tinh linh đang ngồi ên vai tôi lên tiếng báo động, hội đồng bộ lão g người vừa nhận được mật báo đã um tùm cả lên, tự động ngả mũ bán nước

gón tay hấn đẹp quá, vừa thảnh thơi vừa mạnh”

”Khoảng cách này quá gần, phiền ghê”

”Mở tiệc đi”

Tôi tự hỏi, bọn chúng là tinh linh của tôi hay của người nào nhập vào xác tôi thể ko biết

-Hôm qua 2 cú, giờ thêm 1, cậu muốn giết người à? _Hắn cười như ko cười, hỏi tôi, khoảng cách nhích lên lúc này vẫn là zo

-Hôm qua? _Tôi òn mắt ngây thơ, thánh thiện như thể mình hoàn toàn vô tội

-Ko nhớ à? Nhờ cậu mà giờ tôi phải ngồi đây xoa cao, vừa mới tìm được người thích hợp thì lại bị cậu dọa cho chạy mất, chẳng nhẽ muốn phải hết ách nhiệm

-Xoa cao? Ko phải chứ? Chỉ có 2 cú vào bụng thôi mà, đừng phóng đại _Tôi thốt lên chê bai, ko ngờ người bề ngoài thì khỏe mà lại là kẻ nhát cáy sợ đau

-Ồ, nhẹ thật đấy, nhưng thêm cú vừa nãy của cậu nữa là tôi có thể lên thiên với tổ tông rồi đấy

-Xì! Ai bảo cậu nói ko rõ nghĩa

-Ko phải ko rõ nghĩa mà do đầu óc cậu quá đen tối, toàn thứ tầm bậy

-Cậu?...

-Nếu ko muốn bôi cao thì ra ngoài dùm đi, mặt cậu giờ đỏ hơn *** khi rồi đấy _Hắn ả lại tự do cho chân tôi, thôi ghé sát mà tiến lại giường bệnh, khoát tay đuổi tôi

-Cái đồ đáng chết! Bôi cao cho nhiều vào, lần sau ko phải 2 mà là 3 đấy _Tôi giận dữ, đe dọa nạn nhân ước khi phóng như bay về lớp, có chút gì đó hơi thất vọng, nhưng mà quá đủ cho ngày hôm nay rồi...

Com nhiệt tình nhá[size] Chương 5: Hàng xóm...

□□

Người ta nói hiền tài thường hay làm nhiều chuyện ngu ngốc”, lúc đầu tôi cũng chẳng mấy tin cho lắm vì nghĩ rằng đó là suy nghĩ của những người bình thường ợn ghét nên áp đặt thế thôi, nhưng giờ thì tôi hoàn toàn gật đầu ủng hộ cái chính kiến đó rồi. Diễn hình là hội đồng thiên tài lớp 10C8 tôi đây, nhân lúc thấy cô cho nghỉ một tiết tự học, bọn chúng đã ko ngần ngại tổ chức ngay đại hội O toàn lớp làm thủ tiêu khiến đót thời ợi. Thế ợ cuộc thi thật chẳng công bằng tạo nào, thí sinh tham gia phải được kiểm nghiệm chính xác về giới tính, đàn ông 100%, qua các vòng đấu loại ợc tiếp 1 chọi 1 chưa kể có người ngoài ngửa ngay ra tay giúp đỡ để tìm ra người thắng cuộc cuối cùng, phần thưởng là một hộp kem lạnh to đựng ở cặngen do các thành viên thua cuộc còn lại chung tiền mua và một phần quà đặc biệt cực bí mật chút nữa sẽ bật mí. Đại hội o vừa mới phát động đã có hàng loạt cánh tay của các nam nhân 100% g lớp đăng kí dự thi. Với tôi mà nói, điều này chính là sự sỉ nhục của các chị em phụ nữ, xã hội hiện đại ko phân biệt đàn ông, đàn bà, vậy mà g cái lớp nữ nhiều hơn nam này, quy củ đó vẫn được đề cao. Tức mình nhưng chẳng thể làm gì, tôi tài năng có hạn nhưng thủ đoạn thì vô biên, mở đôi mắt to òn liếc nhìn tấm bảng ghi dh sách người thi, cố tìm ra tên nào có thể đồ ước về đẹp khuynh thành của tôi, rừ rê hòng chiếm đoạt hộp kem lạnh lòi cuốn kia. Nhưng nói thật, chả có tên nào xứng đáng để tôi nhọc công dùng mĩ nam kế cả, toàn một lũ xí ai mà kiêu ngất ợi, chỉ còn mỗi một người duy nhất đáng để tôi làm điều đó thì lại là o gia thứ 3, Lăng Từ Thần, cái ên dù có động đất hay núi lửa phun ào vẫn thần nhiên đọc sách tĩnh bơ.

-Này! _Tôi nhỏ nhẹ khều khều hắn, đành phải thử một lần mới được, ko vào hg cộp làm sao bắt được cộp c, vì đại nghiệp được thưởng thức hương vị mê li của hộp kem tôi đã nhỏ dãi thêm từ lâu, liều cũng chẳng chết ai

-Chuyện gì? _Hắn lần này ko để tôi đợi lâu nữa, lạnh lùng hỏi mà mắt cứ dán vào mấy g sách đợ ghét kia, làm tôi thiếu tí nữa xé tám đời tổ tông nhà họ sách rồi

-Chơi đi _Tôi hí hửng, nói lời ng tiếng ngọt dụ dỗ hắn, ko quên nháy mắt đưa tình _ò này vui mà, vừa nâng cao í tuệ nè, lại vừa có phần thưởng cực hấp dẫn nữa chứ, cậu là đàn ông 100%, ko tham gia người ngoài nghi ngờ thì phiền lắm á

-Vậy cậu là người g? _Hắn rời mắt khỏi g sách, nhìn tôi hồ nghi, nự cười cực đều hoàn hảo ên môi hắn y như chất độc ko mùi ko màu ko vị thâm nhập vào tứ chi lục giác của tôi, đờ người toàn tập.

-...

-Đừng nhìn tôi kiểu đó, nếu ko tôi sẽ hiểu nhầm cậu mê tôi đấy

-Mơ đi _Tôi-có thể nói là người có phản xạ cực kì nhnh nhạy g những ường hợp bị nói ứng tim đen-ko biết từ lúc nào, tay đã lăm le cuốn vở nháp nặng ịch, lí í chưa kịp ngăn cản thì đã thuận to ời đất lấy vũ khí đập cái bốp lên khuôn mặt đẹp zai rực rỡ g nắng ủa của Lăng Từ Thần, vàng hào qug g quh hắn cũng từ đó mà tắt ngấm, u muội ko còn nhưng cảm giác sợ hãi và hối hận một lúc ủa về khiến tôi đau đớn. Thế đấy, giờ thì kể cả cái vỏ hộp kem cũng đừng mg hắn rộng lượng cho tôi hưởng hồ là cả hộp kem==”

-Lăng Từ Thần _Tiếng lớp ưởng-kẻ dẫn đầu một lũ thiên tài bất bình thường- lên tiếng, như vị cứu tinh từ phương xa đến giúp tôi thoát khỏi móng vuốt yêu quái của Lăng Từ Thần, cười tươi như hoa nở _Chơi ko?

-Sao lại ko? _Ko chân chừ do dự, Lăng Tử Thần đưa từng ngón tay mảnh dẻ của mình giật quyền vờ nháp ra khỏi mặt, 1 lần phi thẳng người bạn thân yêu thườ cấp sách đến ường của tôi lên phía bực giảng mà ko thèm ngó mặt chủ xin phép, làm máu nóng g tôi sôi lên ngùn ngụt

-Được rồi! Tôi xin tuyên bố với tất cả các thí sinh và người ngoài cuộc, đại chiến O toàn quốc lần thứ nhất chính thức mở màn.

Đầu xỏ vừa cất lời tuyên bố, hàng loạt thí sinh dự thi bắt đầu vác bút đi chiến, Lăng Tử Thần cũng vậy, ước khi ra đi hấn còn dám liếc nhìn tôi một cái thể muốn bảo rằng hìn h đây nè” khiến tôi thiếu điều phụt máu mũi vì cử chỉ đó của hấn quá ư nly nhưng đáng tiếc, mối thù hấn gây ra cho tôi còn lớn hơn cả vẻ đẹp hút hồn của hấn cho nên đừng mg tôi sẽ để hấn yên giật giải quán quân nhé...

Khi vào một ận đầu nào đó, 2 thứ bạn cần phải có chính là í tuệ và sự tập ung cao độ, Lăng Tử Thần cũng là c người nên dĩ nhiên ko thể thiếu những thứ qu g đó. Ắn ko được thi đáp đồ, để hấn ko có cơ hội lấy hộp kem đó p phẩy ước mặt, tôi quyết định vượt rừng ko mai dh ần tích nữa, nhảy vào cuộc khuấy đảo sự tập ung của hấn. Với vỏ bọc giúp đỡ “bạn cùng bàn”, tôi chăm chú xem thể ận hấn và địch bày ra, chốc chốc lại nhiệt tình chỉ ỏ vào mảnh giấy tội nghiệp chẳng chịt o với x, hăng say mở đường cho Lăng Tử Thần, luôn tiện cố tình làm hấn phân tâm mà thua thảm bại

-Đây nè!

-òì ạ! Đã bảo là chỗ này mà, thấy chưa?

-Cậu ngốc thế, lẽ nó ăn thì sao?

Phá hoại mà khí thế của hấn chẳng hề thấy giảm đi tẹo nào, tôi đâm ra chán nản mệt mỏi, clo g miệng từ lúc nào biến thành hơi nước bay lên ko ung làm cổ họng khát khô cháy rất, nên đành từ chức ngo ngoãn làm dân tình xem hấn đánh. Được một lúc, con hăng lại lên nòng, tay chân ngứa ngáy ko ngừng lại liều mạng nhảy vào cuộc với thành ý hết sức rõ ràng mà quên mất tiêu động cơ chính, tích cực làm cánh tay đắc lực cho hấn. Vì thế lẹ cuộc thi ko cầm ợ tá giúp đỡ nên đương nhiên hấn có quyền đi tiếp vào vòng g và cuối cùng giật giải. Thay vì tức giận tự ách bản thân, tôi lại cho phép mình vui vì thắng lợi của hấn, tất nhiên ko quên cầu hấn nể tình tôi có công có sức mà chia tôi một nửa, như thế mới là hợp tác đôi bên cùng có lợi chứ.

-Mời bạn Lăng Tử Thần, nhà vô địch giải O toàn quốc lần thứ nhất lên bực nhận giải thưởng_Ông h lớp ưởng quả dai sức, hết này giờ mà giọng vẫn chót vót lên tận mây xh, g ọng mời Lăng Tử Thần, nụ cười cũng chẳng hề méo đi

To lời mời, Lăng Tử Thần bước lên g ánh mắt ngưỡng mộ của đồng bào 10C8, cái mặt lạnh th của hấn được thể cứ vênh lên khiến sự phẫn nộ b này g tôi lại ủa về. Nói đi nói lại, người giành giải đầu phải tôi chứ, ai dám chắc người như hấn sẽ phóng khoáng chia cho tôi một nửa hộp kem đó, chi chi cũng chi có tôi tự nuôi ảo tưởng một mình, điên khùng giúp hấn.

Xác nhận Lăng Tử Thần đã đứng đúng vị í ung tâm, lớp ưởng mừng rỡ nhìn mọi người phía dưới, vừa nói vừa câu giờ khiến ai nấy đều căng tai hồi hộp chờ đợi

-Bây giờ, tôi sẽ công bố giải thưởng đặc biệt giành cho quán quân hôm nay của chúng ta, xin các bạn cho một àng pháo tay, để tôi có động lực nói tiếp

rời ạ! Sao hấn ko tặng quách hộp kem ước đã rồi muốn nói gì thì nói nhỉ, chung quy hấn tự làm khó mình chứ có ai bắt hấn phải vất kiệt clo ra mà nói đâu, mắc gì cần động với lực, rõ là bày vẽ thừa thãi” Tôi thầm bĩu môi, nói là ko qu tâm nhưng thực ra tôi rất muốn biết món quá đặc biệt ấy là gì, lẽ như còn phần thưởng to lớn nào đó nữa thì sao. Kinh tế lớp tôi chẳng phải loại giàu sg nhưng ko thể nói là thiếu thốn, mua thêm một món cũng chẳng phá sản được.

-Mời hoa khôi lớp ta, Đặng Chiêu h lên đây một chút_”Hoa khôi? Chẳng nhẽ...?” Tôi òn mắt nhìn Chiêu h diễm lệ nhẹ nhàng bước lên bực, vai sánh vai đứng bên cạnh Lăng Tử Thần ko chút cảm xúc. Có dạo tôi ng dân buồn đưa đồn Đặng Chiêu h thăm thương ồm nhớ Lăng Tử Thần, nhiều lần bày tỏ tình cảm rất rõ ràng nhưng đều bị cái tên ngu ngơ khờ khạo đó lơ đẹp đi, lại còn thêm chuyện tôi với hấn gần đây khá hấn mặt” nên cô nằng nhiều lần tình thần suy sụp, thành tích cũng kém đi nhiều, ko lẽ lại là thật. Cho nên giờ bọn lớp tôi mới thừa nước đục thả câu giúp đỡ hai người này tiến iến thêm một qu hệ mới? Lây lại phg độ cho Đặng Chiêu h? Cũng phải, nếu Đặng Chiêu h cura đồ Lăng Tử Thần-iboy của P&P-chẳng hóa cô ta lên giá sao, dh tiếng cứ gọi là bay ngút ngàn

Nghĩ đến đây, lòng tôi có chút khó chịu. Đặng Chiêu h dù gì cũng là một cô gái tốt, công dung ngôn hạnh, cảm kì thi họa có thừa, vậy mà vệ tinh đi to đây rầy ko thích lại đi tia cái tên ời đánh Lăng Tử Thần này, đúng là, phận hồng nh bạc mệnh. To c mặt tình đời của tôi, hai người này hoàn toàn ko hợp, có yêu nhau rồi cũng chia tay liền

-Hai người đẹp đôi quá nha!_Hùng ếu” lớn tiếng khẳng định, khùng khùng tự vỗ tay bôm bốp mà ca thán

-Phải đấy, một cặp ời sinh, haha_Cái bọn siêng ăn nhác làm kia hưởng ứng to, hết lời kn ngợi khiến tôi cũng phải ngượng thay cho 2 người đó.

rời sinh ư? có mà ời diệt ấy! Đẹp đôi chỗ nào chứ, giống đôi dưa lệch hơn, một bên là mĩ nữ khuyh thành nước đổ, một bên lại là sói đội lột cừu, càng nhìn tôi càng thấy mắt bọn bạn mình đg dần có vấn đề, thần kinh cũng càng ngày càng giám sút âm ọng to năm tháng

-Được rồi!_Lớp ưởng ra oai ần dân tình, nhìn Lăng Tử Thần và Đặng Chiêu h một lượt rồi nở nụ cười hắc ám_Giải thưởng đặc biệt dành cho quán quân hôm nay là...được cùng khui hộp kem với hoa khôi lớp ta và tất nhiên, phần ăn chung là ko thể thiếu, haha.

-Bốp! bốp! Bọn lớp tôi chỉ đợi có thể vỗ tay vg đội như sóng dậy, hò hét chờ xem kịch hay sắp diễn ra mà ko thèm nghĩ đến cảm giác của tôi lúc này: suy sụp hoàn toàn.

”Đấy, đấy, người có công giúp Lăng Tử Thần thắng lợi giật giải là tôi đây, là cái người đg nằm rũ rượi như hổ mất cánh đây nè, đáng nhẽ người khui đầu

tiền, ăn đầu tiên phải là tôi mới đúng, vậy mà, Đặng Chiêu h, sức ko góp mà công cũng chẳng có, có sao lại được cơ chứ? Càng nghĩ càng thấy vô lí hết sức, thà rằng chỉ mỗi Lăng Từ Thần tự khui tự ăn còn được, đằng này...chẳng nhẽ nh sắc của tôi ko bằng nó, ảm ức quá.”

Ném ánh mắt ăn tươi nuốt sống chiếu tướng lên Lăng Từ Thần, tôi hận mình ko thể làm nứt mảng ăn nhà phía ên đầu đôi ai tài gái sắc kia, để nó rót xuống đê bẹp bọn chúng đi cho hết ăn với uống, mất công tôi ngồi khóc hao tổn biết bao nhiêu là nước.

Dường như biết tôi đg nhìn, Lăng Từ Thần cũng quay đầu lại nhìn tôi, khỏe môi nhẹ cg chất chứa sự gì tà. Hắn đg cười nhạo tôi kìa, chắc hẳn vui lắm khi thấy tôi toàn thân chấn động thế này mà. Lừa giận g tôi lại phun lên ngùn ngụt như nham thạch g lòng núi lửa, lòng dạ còn cao như thiêu như đốt, tôi lắm bầm nguyên rủa. “Lăng Từ Thần, ngươi thử ăn xem, ta thề ta sẽ lấy kéo xóp nguyên cái lưỡi của ngươi, về ngâm rượu uống cho bổ tức, có giỏi thì cứ ăn đi, đến lúc đó đừng ách ta vô tình”

-Nào, hai người, khui đi!!_Lốp ưởng đưa hộp kem dúi vào tay Đặng Chiêu h kèm to cái nháy mắt tinh nghịch.

g tiếng o hò như sấm dội của dân tình 10C8 và tiếng oán thán nhỏ nhoi ko có ọng lực của tôi, Lăng Từ Thần và Đặng Chiêu h, cặp đôi hoàn hảo, cùng nhau vai kề vai bóc vỏ khui hộp kem hết sức tình cảm, lại còn dám liếc mắt đưa tình với nhau khiến tinh thần tôi bị đả kích mạnh, tim đập thành thịch, mặt mũi nóng lên như cơm nguội bị hâm áy.

Phản gay cán đã đến, Đặng Chiêu h, lấy hai cái thìa nhựa chia một để lại cho mình, một đưa về phía Lăng Từ Thần rồi e lệ đưa hộp kem cho hắn giữ. g lúc tôi đg sửa soạn đồ nghề chuẩn bị làm rượu ngâm lưỡi thì hộp kem từ ên bàn tay Lăng Từ Thần vô ý rơi xuống đất, đổ hết phần kem ng béo ngậy bên g ra sàn nhà.

Lốp tôi im bất g mấy phút, chả ai bảo ai chỉ biết liếc nhìn đôi ai tài gái sắc rồi đến hộp kem vô tội dưới đất, thâm tâm đều phảng phất chút tiếc nuối, một phần tiếc cho Đặng Chiêu h phần còn lại tiếc cho hộp kem chưa kịp ăn đã về với tổ tông. Còn tôi, tất nhiên là...điên đứt cả ruột: điên vì chưa có cơ hội nếm thử xem mùi vị có giống thiên đường ko, điên vì số tiền phải chi ả cho hộp kem đó ra đi vô ích nhưng tôi cũng rất vui, cuối cùng, ông ời cũng có mắt, tôi ko được ăn thì đầu đến lượt Lăng Từ Thần và hoa khôi 10C8 ăn chứ

Cười khẩy một cái nhìn Lăng Từ Thần mặt vẫn tỉnh bơ như ruồi, tôi ra về tiếc nuối thay cho hắn, ánh mắt khiêu khích ội nghiệp chưa kìa” ko ngần ngại uyên thẳng vào ko ung cho hắn nắm bắt. Có lẽ vì vậy, hắn cũng nhếch khóe môi nhìn tôi đáp ả, về đẹp cùng sự tự tin sg hành ản hiện g đôi mắt đen sâu thẳm kia làm tôi xuyt chút nữa nghi ngờ việc vừa rồi hoàn toàn là chủ ý của hắn. Mặc kệ, dù gì kế hoạch của tôi cũng được coi như thành công phân nửa, chẳng cần gì phải tiếc nữa cả, giờ thì tôi có thể yên tâm mg bộ uyện đầu tiết Kì Như đưa cho nghiền ngẫm rồi

***

To lịch của nhà ường, club bóng rổ của chúng tôi được phép hoạt động vào các ngày thứ 2, 4, 6, do đó, hôm nay là thứ 5 nên tôi ko phải làm việc, h thủ về sớm đồng cửa đi tây thiên thỉnh kinh (nói khoa ường nhưng thực ra là mờ lò ngâm cứu uyện). Khi tiếng ống đầu tiên vừa cất lên, tôi đã phi thân như bay phóng ra khỏi ường chạy một mạch như bị ma đòi đến ạm đội xe buýt gần nhất chờ xe đến. Thờ hồng học ngồi phịch xuống ghế, tôi lo ằng đưa mắt nhìn dòng người vội vã qua lại, mới 2 giờ mà người ên đường đã tấp nập hẳn, nhưng so với giờ cao điểm thì vẫn là hạng tôm tép. Đg ngắm xem có h ai nào đẹp giai đi qua ko, chợt tôi thấy một bóng dáng quen quen đg đến gần chỗ mình. Lăng Từ Thần với cái mũ đen bụi c gần hết khuôn mặt, hai tai đeo ẹp cùng chiếc ba lô đen viền đỏ lắt léo một bên vai ngồi xuống hàng ghế của tôi, khoảng cách nhắm tính lúc này chừng 1 mét.

Nghi hồ nhìn hắn hồi lâu mà chẳng thấy hắn phản ứng gì, tôi buông xuôi ở lại làm công việc đg dở dg, ngắm ai, cho tới khi chuyển xe buýt cần đến cũng đã đến. Chưa kịp leo lên xe giành chỗ, Lăng Từ Thần như quỷ nhập thân lướt qua tôi leo lên xe nhh chóng, thoáng há hốc mồm nhìn bóng dáng cao lớn của hắn c hết tầm nhìn, tôi bức bối leo lên xe, đảo mắt tìm chỗ thích hợp. Cũng may, vì nhh nhện lên xe ước nên chỗ ngồi ống cũng nhiều, to đi về cuối xe tìm nơi có cửa sổ, chợt tay tôi bị ai đó nắm chặt kéo lại, lòi mạnh khiến cả thân thể ngã nhào lên một hàng ghế nào đó, lúc tờ mờ phát hiện kẻ vũ phu đó là Lăng Từ Thần cũng đã muộn, hàng người đi sau tôi đã chiếm hết chỗ, giờ thì, một là ngồi phận thủ thường, hai là đứng đưng đưa nháy múa cùng xe. Hix

-Sao cậu dám..._Tôi hét nhỏ, mặt nhăn lại nghiêm ọng

-Ko ăn hả?_Lăng Từ Thần đưa về phía tôi một hộp kem nhỏ chặn họng

-Cho tôi sao?_Tôi nghi ngờ nhìn hắn, khuôn mặt điển ai thường ngày vênh lên giờ lại thánh thiện đến đáng sợ, khiến tôi có chút hối hận vì đã đề cao cảnh giác với hắn

-Ko ăn thì thôi_Hắn rút tay lại, to bóc ra xử hộp kem tại chỗ

-Tôi ăn_Tôi vô thức giật lại, nói thật, tương lai tôi phải nhờ Kì Như giúp bỏ hộ cái thói thấy thức ăn là sáng lên mới được, nếu ko có ngày vác họa vì nó mất

Chăm chú bóc vỏ hộp, tôi chẳng thèm qu tâm Lăng Từ Thần đg lấy ẹp của mình áp lên tai tôi, cúi đầu cúi cổ xúc từng miếng rõ to bỏ vào miệng kéo lờ lịch sử vừa nảy lại tái diễn thì mặt tím lấm. Ngón được hai ba miếng, tôi quay đầu sg phía Lăng Từ Thần, ơ mắt nhìn hắn đg từ từ dựa đầu vào vai tôi mà ngủ. To phân xạ, tôi định lấy tay đẩy hắn ra, nhưng nghĩ lại việc hắn cho tôi kem nên đành cho hắn lợi dụng vài phút, dù sao cũng có qua có lại. Kho đã! Té ra, hắn để tôi ngồi đây là có dụng ý muốn tìm một người cho hắn dựa để ngủ, đúng là cao siêu, bắt tôi nhận hối lộ ước rồi mới nêu điều kiện. Hừm, quả là kẻ thù của Hàn Từ Di tôi có khác, mưu mô hơn người y chg tôi

Hơi thở của hắn đều, thật đều, phì phò phả vào phần da ở cổ tôi, khiến mỗi lúc mặt tôi ko ngớt nóng lên. Chẳng biết ma xui quỷ khiến gì, tôi lại lấy điện thoại, tự sướng một cái rồi nhìn tấm ảnh có tôi và hắn ở phía g, lặng người đi. Từ bao giờ, Lăng Từ Thần đã ờ thành phần từ luôn hiện hữu g tôi thế này nhi, dù có phù nhận nhưng hắn đúng là ác mộng mỗi lúc đêm về của tôi.

***

Xe buýt từ từ dừng lại ước ăm kế tiếp, nhận thấy đã đến nơi, tôi nhẹ nhàng để đầu Lãng Tử Thần sg phía kia dựa vào thành cửa sổ, rút ep ên tai à lại cho hần rồi đeo ba lô lủng lẳng xuống xe. Cuối cùng, cái vai thân yêu của tôi này giờ mới như vì hần đã được giải thoát và cái tên đg ghét kia cũng chẳng còn lảng vảng nữa. Sung sướng hít sâu thở dài một cái, tôi vươn vai cho đỡ nhức rồi tiếp tục hành ình ở về tổ ấm thân yêu.

Những tưởng đã thoát nạn, nào ngờ cái tên đáng ghét kia vẫn cứ to chân tôi mà bước đi, tôi quẹo ái hần quẹo ái, tôi quẹo phải hần cũng đưa chân quẹo phải y chg cái đuôi. Tức mình quay lại, tôi a khảo, hai tay chống nạnh như mấy bà bán thịt o ngoài chợ mỗi lúc cãi nhau:

-Muốn gì hả?

-Hỏi làm gì? _Hần thờ ờ như thể việc hần đi to tôi là điều hiển nhiên đúng vậy

-Sao đi to tôi? _Tôi bẻ ngón tay ko phải để ra oai đâu, chỉ là ngửa ngay nên bẻ cho vui thôi

-Tôi ko đi to cậu _Nói xg, hần tiến lại gần chiếc cổng gỗ ằng của nhà hàng xóm bên cạnh nhà tôi, thản nhiên lấy khóa mở rồi đi vào sân và tiếp đến là cánh cửa chính nhà nọ

-Ê, ai cho cậu tự tiện vào nhà người khác thế hả? _Tôi quát, lấy thân phận người hàng xóm thân thiện thể hiện uy lực, ăn ồm đạo này quả mạnh bạo, b ngày b mặt mà vẫn dám lên vào nhà người khác mh động kia.

-Nhà tôi thì ko vào được à? _Xuất xg câu hỏi tu từ, người hần lọt thỏm vào ngôi nhà đó, để tôi đứng lại ơ ọi một mình với dòng suy nghĩ ngây thơ

”Hần vừa nói gì? Nhà hần?“...

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Chương 6: Công việc thực sự

□□

Thứ 6, cuối cùng cái ngày tôi chính thức ra mắt các h chàng đẹp ai g club bóng rổ b C với thân phận dưới 1 người ên cả vạn người-quản lí-cũng đã đến sau nhiều ngày mòn mỏi chờ đợi. Thay xg bộ đồng phục nữ tính của P&P bằng chiếc áo sơ mi co tay lỡ đen đồ đi cùng sht jes, vừa đơn giản, vừa cá tính phù hợp với công việc chạy đôn chạy đáo của mình, tôi chăm chút chải chuốt lại mái tóc đen dài hơi rối, bước chổng sg một bên đứng chắt tomboy đg thịnh hành. Khi đã chắc chắn về đẹp quốc sắc thiên hương của mình có thể quật ngã một c kiến, tôi xách ba lô và túi quần áo ngủng nguẩy bước từng bước về phía club thân thương, g đầu ko ngừng mừng rỡ tượng khung cảnh mình được các chàng hoàng tử tuần tú ngồi ngồi chăm sóc, bảo vệ, nâng như nâng ửng, hứng như hứng hoa mà nở nụ cười hạnh phúc ko ngớt.

Đg say sưa thả hồn lên chính tầng mây, chợt một bàn tay lạnh lẽo của ai đó thô bạo đập mạnh lên vai làm tôi giật nảy mình hét lớn, tóc tai dựng đứng như bị điện giật chỉ thiếu khói từ đầu tỏa ra. Dù ko thấy được bộ mặt sát khí ừng ừng của thủ phạm nhưng tôi dám cá kẽ cả g đã thương tôi chắc chắn ko chỉ vô tình đụng một cái hay đánh nhầm người, âm mưu đây mình thì đúng hơn.

-Ra này giờ người ốn ở đây hả? _Kì Như đứng đứng sau lưng tôi vòng tay ước ngực, khuôn mặt lăm lăm mỗ hôi từ từ tối sầm khi tôi quay mặt lại, đáng về nghiêm ọng hỏi _Đi đâu này giờ?

-Người muốn tìm ta ngừng đập chết tại chỗ sao? _Tôi giận run vuốt ngực, lấy lại hơi thở đều rồi mới làm mặt nghiêm ném lại cho nó

-Ừ, ta muốn giết người đến nỗi g ruột ào cả ra rồi này. Rốt cuộc người làm gì này giờ hả, điện thì ko chịu bắt máy, chạy đi tìm thì chẳng thấy đâu, hơn 30 phút lượn quh ường dò tín hiệu của người đến mệp bờ hơi tai vậy mà giờ người mới chịu thò mặt ra. Đừng nói với ta này giờ người bị Tào Tháo rượt nhá, ta cóc tin đâu _Vừa lau mồ hôi lãn dãn ên án, Kì Như vừa tuôn ra một bài ca thán ằng gig đại hải. Ko biết nó học ai mà nói nhiều như thế ko biết, nếu là học ở tôi thì...còn thông cảm được

-Thì ta có nói ta bị Tào Tháo rượt đâu, người cũng phải cho ta thời gi thay áo quần, chải chuốt một chút chứ. Dù sao cũng là lần đầu ra mắt với mấy h, chỉ ít phải cho ta gây ấn tượng tốt một chút, lờ lợt vào mắt xh ai đó thì sau này người mới có cơ hội ăn kẹo mừng, gặm thịt gà quay _Tôi chu môi đưa ra lí lẽ, nói thật, mục đích có một mà lí do thì...nhiều vô kể.

-Ta điên vì người mất _Đưa tay day day thái dương, Kì Như nhặt mặt, đôi mắt mệp mỗ của nó nhìn tôi bắt lực như thể tôi vừa gây ra lỗi gi lớn lăm khiến nó ko thể dung tha được ấy.

-Ta ko nghĩ mày điên vì chuyện còn c này đâu. Tôi xoa cằm, ra vẻ hình sự. Với người như Kì Như mà nói, chắc chắn phải có chuyện gì đó khinh khủng lắm nó mới thốt ra câu tự nhận ngu ngốc đó, nếu là về chuyện tình cảm, điều đó ko thể bởi nó chưa yêu bất cứ ai nhưng nếu liên qu đến Hạ Kì Thiên, xem ra cái này thuyết phục hơn

Bốn năm gặm bút đến ường với Kì Như, ko phải người g nhà nhưng chúng tôi cũng đã coi nhau như chị em, mọi tính nết, cách ăn nói, sở thích và tình cảm của nó, ko khoa trương làm gì nhưng thú thật tôi đều nắm rõ g lòng bàn tay. Chuyện của Hạ Kì Thiên cũng vậy, hơn ai hết tôi là người thứ 3 biết tường tận và cũng chính là người nó tin tưởng nhất giao phó quãng đời còn lại của h nó. Bởi với nó, thà để Hạ Kì Thiên sống ko có tình yêu với tôi còn hơn chìm đắm g đau khổ vì một người đã ra đi ko bao giờ ở lại. Do đó, việc duy nhất khiến c người luôn tự tin thái quá vào bản thân như nó có thể tự làm nhục chính mình ước tôi chỉ liên qu đến một người...và người đó...có số phận giống tôi.

-Hạ Kì Thiên..._Im lặng hồi lâu, Kì Như mới chịu mở miệng, đôi mắt thất thần dường như đã bị dòng nước mặn ản về, chua xót

-h ấy bị làm sao?_ Tôi cuống cuống nhận ra sự việc nghiêm ọng đến mức nào khi giọt nước đầu tiên ền khóe mắt Kì Như rơi xuống, vỡ t ền tay tôi. Quả thực, Hạ Kì Thiên và Hạ Kì Như, hai c người này bề ngoài suốt ngày mưu mô tính toán đâm chọc lẫn nhau nhưng thâm tâm lại hết sức yêu quý đối phương. Nói thật, tôi có chút g n tị, bởi lẽ, cũng là người g nhà, vậy mà tôi và Hàn Gia Minh lại... Nghĩ mà xót xa phận đời quá. Nếu bạn dám ra đường hét lên ời đầy Hàn Gia Minh yêu quý người chị sg sinh Hàn Tử Di, đảm bảo bạn sẽ bị nó khủng bố đến điên rồi tạt axit lúc nào ko biết đấy. Tốt nhất nên im lặng là vàng đi.

-h ấy chưa bao giờ đến muộn hoặc nghỉ hoạt động ở club mà ko có lí do...nhưng...hôm nay...

-Nói lẹ đi bà nội_Nôn nóng, tôi đưa tay lau vội lên khuôn mặt tèm lem nước mắt hòa cùng nước mũi của Kì Như, nhìn bàn tay đầy hỗn hợp chất lỏng, lòng kêu lên th oán sao mình lại ga lãng thế.

-Điện thoại tắt máy, mặt mũi chẳng thấy đâu, hỏi chỗ nào người ta cũng bảo là ko biết_Kì Như dúi đầu vào lòng tôi, ra sức khịt khịt vào cái áo sơ mi co mà ko thêm nề ng chủ nhân của nó. Hết tay rồi đến áo, tôi thiếu điều muốn nôn ra tất cả mọi thứ b ủa mình mới nhét vào bụng khi chiêm ngưỡng thành quả của c bạn thân, tay càng đẩy nó ra thì nó càng...có sức sấn vào mới chết. Huhu

-Thế...thế giờ người tính sao?

-Còn sao nữa, giờ là lúc người phát huy sức mạnh tiềm tàng của mình rồi đấy_Kì Như đẩy mạnh tôi ra, chỉ ỏ, lời nói phóng ra ịch thượng như giám đốc sai vật nhân viên quèn vậy. Muốn đánh nó mà ko dám

-Gi chứ?

-Đối với một quản lí, đó là công việc đầu tiên cần phải làm để chứng tỏ mức độ chuyên nghiệp của mình. Hãy thể hiện cho mọi người thấy người có thể làm tốt hơn bất cứ ai đi. Chạy hết tốc lực và lời ông h ai tội nghiệp của ta về đây, ngay lập tức, ta sẽ cố thương lượng với quản lí ngân khố ko ừ tiền của người, thế nào?_Lau khô hết nước mắt, Kì Như háng giọng thuyết phục tôi.

-Được! Người cứ tin ở ta_Phản xạ có điều kiện với chữ iền” đúng là rắc rối, chưa kịp suy nghĩ gì, tôi đã co cẳng chạy đi tìm kê mà tôi vốn chẳng biết giờ đg ở ở đâu g cái ường cánh cò bay là bay la này chỉ vì nghĩ đến việc ko bị ừ lương cho tội đi làm muộn. Thua tôi luôn.

***

Học học!_Thờ hất, tôi dựa người vào tường, mắt dờ dẩn nhìn Hạ Kì Thiên đg đến gần, lòng muốn cầm dao chọc tiết h ta ghê rợn.

Sau gần 30 phút co chân chạy hết tốc lực như bị chó rượt tìm Hạ Kì Thiên, cuối cùng, với sự thông minh tuyệt đỉnh ko ai sánh kịp, Hàn Tử Di tôi đã hoàn thành công việc đầu tiên thiết yếu phải làm của một người ợ lí chuyên nghiệp - áp tải thành viên về club. To những gì Kì Như uyên đạt cho tôi, thành viên của club bóng rổ là tồ hợp lười biếng ền cả lười biếng, chỉ cần ko có người đến đưa họ đi, họ có thể biến mất g chớp mắt cùng hội bạn sa đọa vào một bữa tiệc hoành áng nào đó hay phóng xe tự kì phurột phurột đến phê ền đường ố quốc lộ mà ko cần biết các thành viên còn lại đg mòn mỏi mg ngóng chờ tin ở về của mình. g những ngày sống thiếu quản lí ước đây, để duy ì hoạt động ổn định của club, người ực tiếp làm công việc này ko ai khác là Hạ Kì Thiên, nhưng giờ đã có tôi nên g chớp mắt, mọi gánh nặng đều đổ dồn lên đôi vai gầy bé nhỏ này, thật đau đớn. Đôi lúc cảm thấy mình đg bị lợi dụng, sg lại dặn lòng ko được phép nói ra, nếu ko, hàng đồng f cuống của bọn họ sẽ ko nề ng tôi cùng giới tính với chúng mà bỏ qua việc đánh hội đồng đâu.

-Em đến đây làm gì?_Hạ Kì Thiên nhìn bộ dạng thảm hơn ản mảy của tôi, nở nụ cười thân thiện đáng ghét.

-Tìm h chứ làm gì_Tôi đáp cộc lốc, tưởng h ta ở đâu, té ra ngồi lì g phòng hội ường hội học sinh b C hơn 1 tiếng mới chịu chui ra, hại tôi sức lực giờ cũng chẳng còn mà lè về nhà

-Tìm? Sao phải tìm chứ?_rời ạ! Sao tôi biết mà h hỏi tình bơ thế”

-h mất tích, điện thoại ko ng, Kì Như lo quá bảo tôi đi áp tải h về đồn

-Gi? Rõ ràng h nói với nó h đến phòng hội ường mà_Hạ Kì Thiên tỏ vẻ ngạc nhiên, đưa ngón tay ỏ ỏ vào đầu suy nghĩ

-Sao? Kì Như biết h ở đây?_Tôi ngẩn người, ko tin nổi những gì mình đg ng thấy. Chẳng lí nào Kì Như biết h ta ở đây mà sụt sụt đến tìm tôi nhờ giúp được, kiểu gì thế.

-Thật mà, mấy người g club cũng biết, chỉ ừ em vì lúc đó h ko thấy em có mặt

-Vậy...vậy...là..._Con tức nghẹn lên tận cổ khiến khóe môi tôi mấp máy ko thành câu. Rõ rồi, Hạ Kỳ Như, nó dám chẳng bẫy lừa tôi vào òng, khóc lên khóc xuồng chỉ là để câu kéo tính thương cảm nơi tôi, khiến tôi ngây ngốc hăng say đi tìm h nó mà thôi. Tất cả cũng chỉ vì đại nghiệp có một chị dâu nghiêng về phía mình, nó sẵn sàng bán rẻ tôi ko thương tiếc...Sao hồi ước tôi lại kết bạn với nó làm gì nhỉ?

-ông em tệ quá đi mất _Hạ Kỳ Thiên đưa tay vuốt vuốt sửa lại mái tóc rối bung đầy mồ hôi của tôi, gương mặt điển ai dịu dàng nhưng mạnh mẽ của h ta tiến lại gần tôi, chìm g ánh sáng chiều khiến vẻ đẹp đó càng thêm mờ ảo như một chàng thiên sứ lạc lối chốn ần gi _Chắc tìm h một lần nhỉ?

-A! Ko có gì? _Tôi khiêm tốn khoát tay nở nụ cười gượng gạo, hai gò má ửng hồng lên thấy rõ. Nếu h ta tiến sát thêm một cm nữa, tôi sẽ ko kiềm chế được mà phụt máu mũi ngất xỉu mất, lạy chúa tôi.

-Vậy à? ễ quá rồi ta

-..._”Giờ h mới biết ễ hả?”

-Này quản lý, đằng nào cũng muộn rồi, hay chúng ta rón học” đi chơi nhé! _Hạ Kỳ Thiên tinh nghịch nháy mắt với tôi, nụ cười hắc ám vương chút ề c ko khỏi làm tim tôi loạn nhịp.

Mơ màng say đắm g vẻ đẹp của Hạ Kỳ Thiên, tôi vô thức gật đầu đi to tiếng gọi c tìm, để mặc h ta kéo đi đâu thì kéo, chỉ cần nơi đó có gương mặt đẹp ai đó là tôi thỏa mãn lắm rồi.

Chương 6: Công việc thực sự

□□

Tiếng gió biển mặn chát tạt vào tai tôi vù vù, cả cơ thể tôi đổ nhào về phía Hạ Kỳ Thiên, tựa vào bờ lưng rắn chắc, đưa vòng tay ôm chặt eo h ta ko buông, sợ nếu mình lơ đãng sẽ bị ngã xuống đường bê tông khi nào ko biết. Chiếc Mo Guzzi với vận tốc cực lớn xé gió đi về phía biển rồi dừng lại ền bãi cát. Hạ Kỳ Thiên nhìn tôi lao đảo như gã say rượu chặt vật xuống xe chọt bật cười lắc đầu:

-Lần đầu đi mô tô hả?

-Lần đầu ngồi sau thôi _Tôi khó chịu ả lời, ôm cái bụng ruột g lộn tùng phèo cùng thụp xuống bờ cát mịn, ai oán nhìn từng làn sóng vỗ vào mà thấy ngộp. Tôi thề, nếu ko phải bắt buộc dĩ, tôi sẽ ko bao giờ đi hăng xe ôm tệ hại này thêm 1 lần nào nữa, dù có đem nghìn vàng iệu bạc đến cũng đừng mơ.

-Vậy em biết lái mô tô? _Hạ Kỳ Thiên nghi hoặc hỏi tôi, nhìn cái mặt là biết h ta ko tin mà.

-Hỏi làm gì? _Đưa tay day day thái dương, tôi cười bỏ chiếc mũ bảo hiểm nặng ịch, đã lâu quá rồi chưa đội lại mũ mô tô nên cảm giác lạ lẫm lại ần về như lần đầu mới làm quen.

-Em hồn thật đấy _Ông h Hạ Kỳ Như ra về phán xét rồi quay người ải từng bước dài về phía biển. To những gì tôi biết, chỉ có kẻ mg nổi phẫn muộn mới vác xác đến đây ngóng gió ời lồng lộng, đôi khi loạn quá mới hét lên thật to cho voi đi nổi đau thôi. Nếu vậy, chắc chắn Hạ Kỳ Thiên cũng đg có khúc mắc g lòng, dẫn tôi đi to bất quá là để phòng lúc uống rượu giải sầu say như chết sợ ko có ai đưa về, một mình một nơi bị ấn lột chẳng biết lấy ai mà kêu. Tóm lại, chẳng có dụng ý tốt, người gì lăm mưu nhiều mô y chg c bạn thân đáng ghét dám bán rẻ chị em Hạ Kỳ Như thế ko biết.

-h chắc gây thù với nhiều người lắm nhỉ? _Tôi lồm cồm bò dậy đi to Hạ Kỳ Thiên, những lúc thế này, tôi nhất nên to sát h ta 2424 chứ ko thôi, h ta mà nổi khùng lên tự thù tiêu mình thì...chắc, chắc cả đời tôi thành góa phụ mất

-Sao em lại nói thế? _Hạ Kỳ Thiên ngạc nhiên chăm chú nhìn tôi, mặt ngây ra thích thú thấy rõ

-Thì ần nói thẳng quá chứ sao. Nói thẳng cũng tốt nhưng nhiều khi vô ý, h sẽ làm cho người khác tự ái, làm tổn thương lòng tự ọng của họ. Từ đó, họ đề cao cảnh giác, ánh ko tiếp xúc với h, lâu ngày, khúc mắc càng lớn dần và xem h là kẻ thù, có lúc sai người đi xử h cũng nên á _Tôi vừa lải nhải phân tích, vừa bước thêm vài bước đứng cạnh người phía ước, mắt ko thôi ngắm nhìn những đợt sóng vỗ t ắng xóa

-Vậy à? Nãy giờ h đâu nói thẳng _Hạ Kỳ Thiên cười tiếc rẻ, đoạn thờ dài một tiếng

-Ko nói thẳng chẳng nhẽ nói mĩa _Khó chịu, tôi lăm bầm, lão già này thật khó chọc tức được

-h rất thích những người hiểu chuyện như em đấy

-h..._Tôi tức muốn học máu nhưng khổ nỗi máu g người lại quá ít, đành hẹn khi khác. Sau này gặp Kỳ Như rồi tính cả h lẫn em luôn một thể

-Em dễ giận nhỉ?

-h đg nói thẳng hay nói mĩa thế hả?

-Tùy em muốn nghĩ sao thì nghĩ _Đúng là o gia thứ 2-kẻ dám bắt tôi còng lưng kì cọ sân bóng-có khác, dù có đắc đạo thành tiên thì mối thù giữa tôi và h ta cũng ko thể xóa nổi. Cho tôi rút lại toàn bộ lời kn lúc ước nhé.

-h đg có tâm sự? _Đứng một chút môi thấy mờ, tôi quay người ngồi xuống bãi cát gần đấy,xấn tay áo lên chuẩn bị thi công xây dựng lâu đài cát. Đôi lúc, cũng nên rời xa hiện thực ở lại tuổi thơ một chút, c người sẽ thấy sáng khoái hơn nhiều.

-Sao nghĩ vậy?_Hạ Kì Thiên thôi ngắm biển, hướng mắt nhìn tôi bọt cát rồi lắc đầu ngán ngấm

-Thì lần ước khi h bị đá cũng ra đây tự kỉ mà _Tôi ko chịu uốn lưỡi bảy lần ước khi nói, vô tình rước họa vào thân mà vẫn ngây thơ tập ung xây lâu đài cát

-Bị đá?_Hạ Kì Thiên mặt mũi tối sầm, toát khí lạnh vây quh người tôi

-Chứ... _To khẳng định lại lời mình nói, tôi chợt nhớ đến lời dặn dò của Kì Như lúc ước, với người như Hạ Kì Thiên mà nói, việc bị một cô gái đá tã tôi chính là nỗi sỉ nhục lớn nhất g cuộc đời của h ta đến nỗi dù cô gái đó có xin lỗi hàng âm vạn lần, h ta vẫn thẳng thừng tuyên bố ó cô ko có tôi” rồi bỏ đi. Giờ tôi lại đem chuyện cũ rích này khơi ra, chẳng hóa thêm lần nữa đề bẹp cái sĩ diện vớ vẩn đó, chắc chắn sẽ lấy Kì Như ra xả hận cho coi. Dù thù mới còn nguyên, nhưng Kì Như, chỉ chi cũng là i kỉ của tôi, ko nên ả thù bằng cách hèn hạ này, phải xử nó thâm hơn mới hả._À, em đoán thôi mà.

-Đoán?_Ko ngừng tỏa ra khí lạnh, Hạ Kì Thiên áp đảo tinh thần n yếu của tôi, khiến tôi áp ứng mà khai tuốt những gì mình nghĩ

-Thì người đến biển này, một là để tắm, hai là để giải sầu. Mà mấy người đến đây giải sầu lại thuộc hai nhóm riêng biệt: một bên vì tình, một bên vì gia đình. Hôn nữa, gia đình h giờ lại rất yên ả hạnh phúc, chắc ko phải, nếu vậy thì chỉ còn nhóm đầu tiên thôi, vì tình. Kì Như nói h rất lảng nhảng, thay bồ như thay áo, ko lí nào đá người yêu mà lại buồn đến nỗi ra biển suy nghĩ chuyện đời được, bị đá thuyết phục hơn nhiều ời ạ! Tôi thực sự khâm phục khả năng lí luận sắc bén như giao của mình đấy. Cái ì tuệ của Gia Cát Lượng g thế kỉ XXI này ngoài Hàn Tử Di tôi đây chắc ko có người thứ hai. Đừng vì điều hiển nhiên này mà há hốc mồm kn ngợi nhé, tôi ngưỡng lắm

-Nói hay đấy_Hạ Kì Như kn đều tôi một cái rồi mỉm cười, tiến lại gần chiếc xe đen bóng dưới nắng chiều, vợ vợi cái mũ bảo hiểm đội lên

-Ế! h đi đâu vậy?_Hog mg, tôi hỏi vớ, vắt cái lâu đài đg thi công dở sg một bên, chạy to “Đừng nói h ta muốn lên tầng thượng nhà cao ốc nhé”

-Tôi đây làm gì? Ko xây nhà nữa hả?

-Thì về _Tôi ả lời cộc lốc, cái này mà cũng phải hỏi nữa, thiệt là, thông minh lâu năm đơ não đột xuất

-Ko có phần đâu _Chưa kịp cho tôi hỏi tại sao hay phản ứng lại, Hạ Kì Thiên, lão già đáng ghét hơn tôi 1 tuổi cũng là o gia thứ 2 g bộ 3 ngõ hẹp của tôi, nh tay nh chân nỏ máy vọt lẹ, để lại tôi ợn mắt luyến tiếc nhìn to

Bóp chặt hai nắm tay, mặc cho từng chiếc móng g suốt cứng ngắc đâm sâu vào da, tôi điên tiết dầm mạnh lên nền chất xả giận. Từ ước tới nay, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy một c người ên mức đề tiện như thế đây, ngoài mặt giả vờ hiền lành nho nhã, g bụng thì dao găm chất đầy một bồ. Loại người như h ta, tha thứ là sỉ nhục chính mình. h ta nghĩ bỏ mặc tôi ở nơi khi ho cò gầy này thì tôi sẽ chết queo nằm giờ xương sao. Đúng là quá xem thường bản năng sinh tồn của Hàn Tử Di tôi rồi, mở to mắt lên mà xem Hạ Kì Thiên, tôi sẽ cho h thấy ai mới là cao thủ thực sự.

Ngồi thụp xuống cát, tôi lấy đôi dép của mình chôn sâu vào cái hố bên cạnh, cụp mắt xuống, vừa ngồi bó gối vừa lấy móng tay véo mạnh vào da thịt mình, g đầu nhắm tịt

5

4

3

2

1

-Từ Di! _Tiếng lão già cùng tiếng động cơ xe máy àn vào lỗ tai tôi.

-..._Ko nói gì, tôi vẫn cụp mặt xuống, ra sức véo chính mình, miệng cười khẩy ẩn ý

-Này!

-...

-Được rồi! Thua em, có chuyện gì hả?_Ko đợi được nữa, Hạ Kì Thiên nhảy xuống xe, nóng lòng chờ tôi ả lời

-Dép của em... _Tôi ngẩng đầu lên, mặt mày ướt nhẹp vì mồ hôi và ra giữa ời nắng nóng chứ chẳng phải vì nước mắt, tôi ko phải diễn viên Hàn Quốc nên việc khóc tức thì là chuyện lạ việt Nam_...bị một c chó bắt cóc rồi...huhu

-ời ạ! Mỗi chiếc dép mà... _Lão già định nói gì đó nữa, nhưng thấy tôi cứ rúc mặt vào đầu gối nên đánh thôi, thờ dài một cái rồi lên tiếng như h hùng cứu nữ nhân_...nó chạy hướng nào, chỉ h h đi tìm dùm cho

-Ồ kia..._Tôi xuất hết lên vì kế hoạch chót lọt, vừa khóc vừa cười chẳng đầu ra đầu chỉ đại một hướng nào đó_...chân em nóng quá h

-Đừng khóc nữa, mng tạm dẹp h đi và ngồi đây, h đi lấy lại cho em, ko được đi đâu đâu đấy_Dặn dò xg, Hạ Kì Thiên đưa người chạy về khoảng không nọ mà ngây thơ ko biết rằng, từ lúc nào, tôi đã moi ra đôi dép của mình, tiến lại gần chiếc mô tô đen bóng kia, kí ức ảm về...

Hình như đoạn ên hơi ít, nên Suzu viết típ cho xg chương lun, bạn nào chưa đọc đoạn ên thì đọc đi nhá

[]

[]

Chương 6: Công việc thực sự

Ai g đòi chả có một thời nông nổi, ngay cả Hạ Kì Như, kẻ chỉ biết nằm xó nhà lẩn qua lẩn lại ngón uyện, cũng sẵn sàng tuyên bố bỏ nhà đi bụi ước mặt ba mẹ thì đối với Hàn Tử Di tôi đây, chuyện đó ko phải là ngoại lệ. Nói sao nhĩ, ước đây, tôi cũng như đám dân chơi hà thành, tôi đến phóng mô tô vù vù ên phố vuốt râu cảnh sát, nhưng ko phải để thỏa mãn ý muốn tung hoành vùng vẫy của bản thân, mà là để rút ngắn khoảng cách khác biệt giữa tôi và người đó. Những tưởng cái sở thích ko mấy hợp với tiểu nữ chôn khuê phòng đó sẽ ở mãi bên tôi, ko ngờ, nó lại to bước chân người ra đi chìm vào dĩ vãng, bị tôi đóng kính g một chiếc hộp nhỏ, chôn sâu dưới lòng đất. Và lúc này đây, dù ko muốn, nhưng to một cách tự nhiên ghé rợn, tôi lại được tiếp xúc với cảm giác khoái á cực đỉnh ấy, ko phải bên h mà bên một người c ai khác, tiếc là, hình ảnh người cứ mãi hiện hữu.

Run sợ sẽ thêm lần nữa chìm vào hố sâu ko lối thoát, tôi nắm chặt tay thành nắm, nửa muốn chạm vào từng chi tiết tinh xảo ên c xế to sự này để thỏa mãn cơn khát đg bùng cháy, nửa lại tự ách mình ngu ngốc sao lại để quá khứ chiếm lĩnh hết tâm í. Giờ tôi là một người khác, ko phải Hàn Tử Di nông nổi g l ngày ước, mà là Hàn Tử Di chỉ biết đến lòng tự ọng. Vì thế, ko lí nào tôi lại cho phép bản thân mình thời đó quay ở về

Nghĩ rồi lại nghĩ, tâm ạng cứ dầy vò lẫn nhau mãi khiến tôi mệt mỏi cho tới khi những thước phim bị Hạ Kì Thiên bắt nạt hiện ra tua đi tua, khơi gợi cơn giận g tôi nổi lên tôi mới hít một hơi thật dài, quyết định vất ngay cái bản tính nhu nhược chỉ biết ánh né quá khứ này đi, thuyết phục chính mình rằng bây giờ việc tôi làm ko liên qu đến Lâm Khải Phg mà liên qu đến việc báo thù rửa hận đòi lại dh dự cho mình. Người như tôi, khi đã quyết tâm thực hiện một điều gì đó, nhất định sẵn sàng chơi bản để đạt được mục đích mình cần, giờ cũng vậy, do dự là thất bại.

Thù hận ấn áp lí í, tôi đội mũ bảo hiểm, leo lên xe. Để ánh tông vào cột điện lúc bạn đg phiêu cùng xe, việc làm quen với một loại xe nào đó rất cần thiết, vừa đảm bảo toàn cho người sử dụng, vừa thể hiện phg độ và đẳng cấp của bạn. Tỉ mẩn nhìn ngắm những linh kiện ên đầu nó, tôi vừa nhớ lại những kiến thức căn bản lúc ước Khải Phg chỉ cho vừa máy móc khởi động thử, làm quen dần với mọi thứ.

Loay hoay một hồi, cuối cùng tôi cũng nắm bắt khá rõ về cơ chế hoạt động của chiếc xế đời mới này. Đg thích thú tiến hành cuộc phiêu du đầu tiên sau nhiều năm giải nghệ, chợt Hạ Kì Thiên từ đâu chạy đến, giữ đuôi xe lại, miệng ko ngừng hét lên:

-Em đg làm gì thế hả? Xuống ngay, cái này ko phải đồ chơi ẻ c đâu

-h ánh ra đi, nếu ko bị thương đừng ách em_Tăng vận tốc nổ máy rền rền, tôi và chiếc xe lao về phía ước, lòi to Hạ Kì Thiên mở hôi bắn ra như nước vừa bám vừa chạy to sau y cái đuôi

-Hàn Tử Di, tắt máy và xuống ngay cho h_”Quả là người ko bình thường, chạy như thể mà vẫn còn sức hét, Hạ Kì Thiên, h rất xứng đg đứng cùng hạng với tôi”

-Ko xuống, nếu h ng, cứ việc nhảy lên_Tôi hét lên g tiếng gió, thách thức lão già tội nghiệp, đâu có điên dùng xe nhảy xuống để ồng mắt công churôi một ận té tát à

-Đừng ách h đấy nhé!_Cảnh báo xg, Hạ Kì Thiên xuất chiêu Đại Bàng Tung Cánh, phi một phát nhảy vọt lên yên sau làm tay lái tôi chao đảo, nghiêng bên này ngã bên kia ko ngớt, thiếu chút nữa thì cả hai h em vác nhau vào bệnh viện ăn cháo ăng.

-h điên à? Tôi gặt giữ, cố tập ung điều khiển xe, lâu rồi ko lái, giờ tay nghề đã mòn to năm tháng, hơn nữa chiếc xe này cũng ko dễ điều khiển, ngoài ra còn có nhiều nút kì quái chả biết có công dụng gì

-Người điên đầu tiên là em đấy_Hạ Kì Thiên chinh lại đáng ngồi, sau khi đội xg mũ bảo hiểm, h ta mĩa mai_Ko ngờ Hàn tiểu thư cũng biết lái mô tô đấy, động ời thật

-Thôi đi!_Tôi bực bội loạn quá bấm lung tung mấy cái nút xh đỏ tím vàng ên xe (Ne: tác giả ko biết nhiều về loại xe này lắm nên khi chế, mng các bạn thông cảm nha), miệng thảm nguyên rủa sao nhiều nút thế

-Đừng!_Hạ Kì Thiên hét lớn vào tai khiết màng nhĩ tôi xuất đứt tiêu, nhưng vận tốc âm thh đầu bằng vận tốc của Hàn Tử Di tôi đây, ông h nói xg thì tôi đã nhận hết rồi còn đâu. Giờ thì căng thần kinh lên chờ xem công dụng thôi..

***

-...ừng...ó...ài...i (Dừng nó lại đi)_Hạ Kì Thiên lấy hết sức bình sinh của mình, hét lớn nhưng vô ích, vận tốc gió thổi về tí lệ thuận với vận tốc xe cực đại lúc này đã át hết mọi âm thh, chỉ còn lời thì thảo của mỗi mình nó

-...àm...ế...ào (Làm thế nào)!_Loảng thoảng ng được, tôi cũng hét lên, giờ thì chẳng còn cách nào khác ngoài việc đâm quách vào ngôi nhà vô tội nào đó

để nó dừng lại cho xg, chứ to cái đà này, tôi e nào tôi sẽ bị văng ra từ hòng lúc nào ko biết

-...ờ...h...í (Chờ h tí)_ Nói xg, Hạ Kì Thiên, dí sát vào người tôi, liều mạng đưa hai tay ngực ở eo bà chị đây sg nắm chặt hai tay tôi đg run lên về sợ.

Mô hôi ên án tôi bắt đầu vã ra, mùi kẹo bạc hà nồng nặc của vị tử thần đáng kính chốc chốc lại xg vào mũi khiến tôi rùng mình. Nếu như tôi còn sống, nhất định sau này tôi sẽ ko chơi liều thế này nữa. Thành tâm thể thốt với ời với đất một hồi, tôi mắt nhắm lại phó mặc cho chúa định đoạt, sống mũi cũng từ từ cay xè đi. Giờ tôi mà ko khóc thì tôi ko phải là c người

Ko nói ko rằng, g khi tôi nhắm mắt cầu phạt, Hạ Kì Thiên vẫn cố sức vuron người về phía ước nắm chặt tay lái, kê đầu vào cổ tôi, thờ dốc từng đợt một mồi, mồ hôi h vã ra, to gió rơi xuống lớp da ở cổ tôi lạnh toát. Sau một hồi th vẫn thảo di chúc để lại cho bạn thân h em họ hàng g đầu, chiếc xe yêu thương kính mến, bằng một phép màu nào đó, từ từ giảm vận tốc rồi dừng lại. Cũng may, chúng tôi đg ở đường quốc lộ nên ko gặp nhiều người đi đường, nếu ko đảm bảo sau hôm nay, tôi, Hàn Tử Di và Hạ Kì Thiên sẽ được lên g nhất các tờ báo lá cải với chuyện mục, cặp bài ủng giết người hàng loạt bằng xe mô tô mất. Nghĩ đến thôi mà thấy tương lai mình u ám

-Tử Di!, mở mắt ra đi_ Tiếng nói của Hạ Kì Thiên thật nhẹ len lỏi vào tai tôi, đôi bàn tay to lớn của h bóp chặt hai vai tôi đau nhói, ko ngừng lay mạnh

-Em chết rồi hả?_ Chẳng nghĩ ngợi được gì, đầu óc tôi như món mì ý, rồi mù chẳng đâu ra đâu

-Chưa, có h đây sao em chết được_ Hạ Kì Thiên cười hiền, đưa tay xoa bẹo má tôi, nếu ko phải g tôi đg àn ngập lo sợ và biết hơn h ta thì tôi đã lấy chân đạp lấy đạp để vào cái mặt đáng ghét đó ko thương tiếc rồi

-Em xin lỗi_ Tôi cúi đầu, lí nhí từng chữ, chuyện này xảy ra hoàn toàn là lỗi của tôi. Biết nhận sai giờ chưa quá muộn, hơn nữa, lúc này tôi cần một tài xế đưa về nhà, cho nên, rào ước đón sau là rất cần thiết

-Vậy yêu h nhé!

-Dạ?_ Tôi giật mình, nào lại tê liệt

-Được rồi! Xem ra em đã ở lại bình thường. Giờ gì ngồi ra sau nào, h sẽ đưa em về nhà_ Hạ Kì Thiên nhấc bổng người tôi lên, đặt ngay ngắn vào phía sau rồi leo lên xe, lấy hai tay tôi quàng vào vòng eo h ta, khi đã yên í có người dựa vào lưng mình mới phòng xe đi về thành phố. Còn tôi, sau khi gây chuyện, chỉ biết tự sám hối bản thân bằng cách ngủ ng lảnh

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Chương 7: Quyết đấu[]

[] []

-Tử Di_ Giọng nói nhẹ nhàng như gió thoảng của ai đó vi vu bên cạnh tai tôi cùng lúc cơ thể tôi nghiêng qua nghiêng lại như cái cây ước bão, từ từ phá t giấc mơ tuyệt đẹp vừa hiện hữu g đầu

-Ừm..._ Tôi cố chấp nhắm mắt, cố nổi lại những hình ảnh thoáng qua, tiếp tục chìm đắm vào công việc đại sự dg dở

-Ko muốn vào nhà hả? Thế h đưa em vào khách sạn nhé?

hà? Khách sạn” Tôi lơ t mơ nghĩ về mấy từ í ời vừa lượn qua g não, mơ màng một chút mới phản ứng lại. Bừng mắt tỉnh giấc, tôi hét lên rõ to:

-Khách sạn? Ko được.

-Giờ mới tỉnh hả?_ Hạ Kì Thiên đứng ước mặt tôi hiện ra như ma, bàn tay to bự của h ta vuốt nhẹ lên mái tóc tuyệt đẹp thơm phức dầu gội đầu của tôi. Đừng nói h ta vừa ăn gì đó ko có chỗ lau nên mượn tạm nhé

-Làm gì thế?_ ánh khôi hoi ám từ bàn tay đó, để phòng cái chuyển diên rồ phía ên, tôi nghi ngờ nhìn Hạ Kì Thiên, nụ cười lừa tình của h ta thật công hiệu, nếu ko phải tôi có lí í cực tốt thì chắc chưa đầy 1 giây đã ngã xuống mê mị vì bị hút hồn rồi.

-Ngủ nhiều thành o đấy_ h ta thích thú đùa giỡn mà ko hề biết mình vừa to g chạm vào lòng tự ọng của tôi. Hình như tôi đã cảnh báo rồi thì phải, kẻ nào dám nhắc đến họ hàng nhà lợn ước mặt tôi, chết ko thấy xác đừng hòng oán nhá. Mà chờ đã, câu này ng quen quá, giống y chg cái tên churôi tôi ở phòng giám thị...

-..._ Mặt tôi tối sầm lại, im lặng luyện công. Ko ngờ lại nhận ra người quen ở đây.

-Ồ! Ai thế kia? _Đương lúc tôi chuẩn bị xuất chiêu Phượng Hoàng Cướp Mồi cho Hạ Kì Thiên biết thế nào là lễ độ thì một chất giọng cực quen đến chai cả tai gai cả mắt như quả mìn nổ đoàng đoàng bên màng nhĩ của tôi. Như đã lập ình sẵn, tôi quay phắt người, uy tìm chỗ ẩn nấp của thủ phạm, mặt gần lên như hổ đói thấy kẻ thù

-Gia Minh đây à? _Hạ Kì Thiên ko thấy nguy hiểm nở nụ cười tươi nhất của mình ngậy thơ chào đón thẳng quý sứ, dịu dàng cất lời vàng ngọc _Tứ Thần cũng đến chơi à?

”Đến chơi? Ng cứ như chỗ này là nhà h ta vậy” Tôi bĩu môi trầm nghĩ, chẳng lẽ h ta định tham gia việc chia gia tài của chị em bọn tôi sao? Thật lố bịch

-h ko biết sao? _Gia Minh vờ ngạc nhiên, cái mặt nó bình thường đã ngây ngô đến nỗi nhiều người ko kìm lòng được chạy đến cướp giật rồi mà giờ còn cả g ung cái điệu “hiền lành” ko tả nổi đó ra nữa, chắc nó muốn bị chặn đường đánh hội đồng ăn vạ đây. Mưu mô y chg tôi, đúng là cùng một bụng mà ra _Tứ Thần mới chuyển đến cạnh nhà em ạ

”Lễ phép kinh” Tôi ngó người, sao cứ tôn người ngoài như tôn vua g khi chị mình đứng sờ sờ đây thì một tiếng người một tiếng ta. Nói một câu là nó liền đáp lại hai câu, em với chả út, nuôi g tay áo.

-Thế sao? _Hạ Kì Thiên nhướn mày ngạc nhiên rồi đưa mặt đảo nhìn tôi một cái, ko cảm xúc.

-Mà nè, sao hai người về cùng nhau thế? Hay là... _Thằng quý sg sinh khoác vai Lăng Tứ Thần, miệng cười gi ta ẩn ý nhìn Hạ Kì Thiên rồi lắc đầu _Khẩu vị h kém quá, đội ường

-Hàn-Gia-Minh! _Tôi gần giọng, vắt hết hình tượng thực nữ thường ngày đi, xăn tay áo lên định chiến một ận như từ với thằng em. Ở đây toàn người lớn, một thằng oắt vắt mũi chưa sạch như nó đâu tới lượt xen vào mà dám to miệng phán xét tôi chứ. Nãy giờ vì nể thể diện cho nó ước mặt người ngoài, tôi đã cố nhịn vậy mà càng nhịn nó càng lấn tới. Hôm nay ko dạy nó một ận nền thân thì tôi ko đáng mặt làm chị của nó

-h Kì Thiên, cứu em _Nhnh chân vọt lẹ, Hàn Gia Minh để mặc Lăng Tứ Thần đứng một mình ơ ọi, chạy đến núp sau lưng Hạ Kì Thiên, lấy h ta làm bàn đỡ. Nói thật, ko gặp nạn thì ko biết lòng người, ngày nào tên quý c này chả mg cây kiếm hồi cấp một ra phi lên phi xuống cầu thg múa máy với mấy c cún, còn lớn tiếng xưng mình là đệ nhất h hùng kiếm, vậy mà giờ, xem kìa, xấu mặt chưa kìa, gặp nạn lại núp sau một người “yếu liễu đào tơ” như Hạ Kì Thiên, chẳng còn mặt mà mất nữa. Sau này ai mà hỏi nó có phải là em tôi ko thì bảo ko phải dùm tôi nhé.

-Nhục hơn c cá nhục _Tôi bĩu môi, thẳng thắn như ruột ngựa

-Vẫn còn đỡ hơn họ hàng lợn nhà chị đấy _Hàn Gia Minh ko biết chừng mực, thêm một lần nữa xát muối ái tim đg ứa máu của tôi _h Thiên, chị ấy giờ nặng hơn lần ước nhiều, h nên nghĩ kĩ ước khi tự sa chân vào vũng bùn

-Mày... _Tôi điên tiết nhưng chợt nghĩ có gì đó ko đúng, liền tại chiến địa thắc mắc quân địch _Kho, lần ước là sao?

Rõ ràng tôi chỉ mới gặp Hạ Kì Thiên mấy ngày ước thôi mà, sao lại lòi ra cái lần ước chứ. Nặng? Chẳng nhẽ h ta tự tiện xem lí lịch tự bạch của tôi nên mới biết tôi nặng. Mà nặng cái gì chứ, 46 cân chơ mẩy, còn nhẹ chán

-Bộ chị quên cá vụ bị ngất xỉu tại chỗ vì ăn nguyên quả bóng à? _Tỏ vẻ ngạc nhiên, Hàn Gia Minh từ từ giảng giải, xg một câu mới tự dưng nổi đóa đưa tay đập cái bốp vào án mình như thế có c muối xấu số nào đg thấm qu làn da mịn màng gần đây vậy _Quên mất, lúc đó chị ngủ say như chết mà, có rút tóc ngoáy mũi cũng ko tỉnh chứ đừng nói đến chuyện này

-Người nói rõ xem nào? _Bực bội vì thằng quý c cứ úp úp mở mở, tôi quát thị uy

Vỗ nhè nhẹ lên vai Hạ Kì Thiên ùi, Hàn Gia Minh tiếc nuối như thể tôi vừa cướp mất đời ai của đội ường nó:

-Thì lần ước, chị bị ngất nằm chổng vó dưới đất, h Kì Thiên đã c tâm tình nguyện cắn răng vác chị về nhà. Lúc đó chị có biết em đây xót xa thế nào ko, thấy mồ hôi ánh chạy đầm đìa ướt hết cả áo mà em thấy tội nghiệp ghê rợn, lòng ruột đau như cắt, nước mắt đầm đìa...

-Vứt ngay mấy câu g Hịch tướng sĩ đi _Tôi nén giận, bình tĩnh khuyên nhủ ước khi nó bị đánh gãy răng vì tội ăn cắp bản quyền

Thì ra, kẻ cho tôi ăn quả bóng to tở bố ấy, khiến tôi ko phản ứng kịp mà lăn quay ra đất, nửa đêm gọi điện đến kêu nhà phàn nàn về cân nặng khiêm tốn của tôi lại là Hạ Kì Thiên, h ai duy nhất cũng là kẻ thù ko đôi chung ời, dằm chung đất của tôi. Ông ời thật ó êu, cũng may tôi chưa nói lời cảm ơn với h ta, nếu ko chẳng hóa phôi sự khù khờ đại dột của mình ra cho h ta tiêu khiển. Giờ những khúc mắc về kẻ thù bí hiểm đã rõ, từ này về sau, tôi và h, Hạ Kì Thiên, chính thức đứng giữa rh giới thù hận, đừng có ách tôi vì những gì sắp xảy ra nhé.

Nhìn Hạ Kì Thiên lần cuối, tôi ním cười hiền hòa giả tạo, ko nói ko rằng quay phắt bỏ vào nhà. ước khi con hận ăn vào thắm nhuần từng thớ thịt ên người làm tôi nổi khùng nhặt dao chém người, tốt nhất tôi nên lên phòng, đóng sập cửa lại, chuẩn bị đồ nghề tiến hành làm c rồi nguyên rủa.

***

Tít! Đồng hồ đeo tay của tôi khẽ vg lên một tiếng, báo hiệu sắp đến lúc dùng bữa tối cùng gia đình. Lắc đầu cho đỡ mỏi, tôi bẻ tay rắc rắc rồi nhìn c rồi tuyệt đẹp hoàn thành phần nửa nằm dưới đất, cẩn thận đặt nó vào học bàn. Đưa bộ dạng hắc ám nhất, tôi rón rén nhón chân đột nhập vào căn phòng rùng rậm amaz-đúng chất c ai-của thằng em, lục tìm ảnh của Hạ Kì Thiên g album để làm mặt cho hình nhân. Tỉ mỉ xem xét từng tấm ảnh, chợt tôi nhận ra một bức thật quen thuộc. Tấm ảnh tôi và Kì Như chụp vào cuối năm lớp 9 sau một thời gi mất tích, giờ lại nằm chễm chệ nguyên một g g album của

quý c. Tệ hơn, phần ảnh có khuôn mặt điểm lệ của tôi lại chẳng thấy đâu, mà chỉ có phần của Kì Như đơn phương độc mã nằm ở ọi. Tên em tệ bạc đáng ghét, nó dám lấy ảnh của tôi, lại còn dám cắt phẳng tôi rồi vứt xó nào ko biết, đúng là đáng đánh mả.

To háng giọng gọi thẳng em lên mắng, bỗng dung tôi khựng lại. Bộ não phi thường của tôi hoạt động hết công suất, suy nghĩ. Hàn Gia Minh và Hạ Kì Như, rõ ràng hai người họ ko cùng lớp với nhau, hơn nữa ước giờ chỉ nói chuyện được hai ba câu, sao thẳng quý này lại giữ ảnh của Kì Như làm gì? Nếu như có lí do, chắc chắn chỉ có một, đó là...

-Chị làm gì thế hả? _Hạ Kì Thiên đứng ước cửa phòng, nghi hoặc nhìn tôi rồi đến cuốn album

-..._Tôi im lặng hết ngấm Kì Như g ảnh rồi lại ngấm Gia Minh, hoàn toàn ko tin vào những gì mình vừa nghĩ

-Sao lại lấy đồ của người khác? _Nghĩ ngợi gì đó, Hàn Gia Minh phóng như bay về phía tôi, giật mạnh cuốn album, hét lên giận giữ _Chị ra ngoài cho tôi

-Có tạt giạt mình _Tôi cười khẩy, đau khổ. Sao cái chuyện ko tưởng này lại xảy ra thế ko biết

-Chị ra ngay _Nó lời tôi đi, đẩy mạnh khiến tôi ngã nhào ra ngoài rồi đóng rầm cửa, để lại tôi chỉ biết ngó người nhìn hành động của nó

Dù nó có hận tôi vì tôi ra sớm ước nó vài phút, vì tôi luôn miệng đầu khẩu với nó, vì tôi thương xuyên gây chuyện khiến nó bị mắng nhưng chưa bao giờ, nó đẩy ngã hay làm đau tôi. Việc làm vừa nãy của nó, tôi hoàn toàn sốc, sốc bởi suy nghĩ g tôi đã được chứng thực. Vậy là, Hàn Gia Minh, o gia thứ nhất của tôi, đã ko coi tôi là người duy nhất nữa rồi.

[Chương 7: Quyết đấu]

[

Bước từng bước nhẹ tựa lông chim xuống cầu thang, tôi như c mả bé nhỏ ko chốn nương tựa, chút sức lực dạt dào biển đông b nẩy tựa hồ bị ai hút sạch, chỉ để lại tâm thần tàn tạ bơ vơ nơi đây. Chuyện đau lòng ên đời nhiều ko kể xiết, vậy tại sao, dù tôi đã cố thành tâm niệm phạt, ăn năn hối cải, tích đức cho đời, mà chúng cứ nhăm vào thân thể n nốt của tôi mà đổ ập xuống chứ. Ko phải tôi có thành kiến hay thù dai chuyện bị bán rẻ với Kì Như mà phản đối việc nó với thẳng em tôi thành cặp. Chỉ là, hơi bất ngờ, hơi ồng ái và có chút bực bội. Bất ngờ vì hai c người tưởng chừng như hai đường thẳng sg sg ko bao giờ giao nhau ấy lại có thể đem lòng thích đối phương. ồng ái bởi thẳng oắt c nước mắt nước mũi tèm lem nhem nhụa hờ tí là bám lấy tôi ngày nào giờ đã ường thành, và tôi ko là tất cả đối với nó nữa. Bực bội, ko phải tôi ích kỉ chỉ muốn giữ nó cho riêng mình, mà là, tôi sợ đồng thức ăn, nước uống thường ngày nó hay công nạp đáng nhẽ phải qua tay tôi đầu tiên giờ lại bị kẻ có công suất tiêu thụ ngg ngửa tôi chiếm đoạt ko cần dao kiếm. Nghĩ đến mà ko kim lòng được muốn khóc. Hàn Gia Minh và Hạ Kì Như...ng cũng hợp nhưng mà...vẫn ko muốn chút nào.

Thương xót cho tương lại mịt mù như sôcôla đen sau này, tôi thờ dài, thiếu não tiến đến bàn ăn, định bụng chén 1 ận thật no cho vui đi nỗi đau. Ai ngờ, chưa kịp đặt móng lên chiếc ghế yêu quý, tôi đã phải co mặt lên to phản xạ, mờ to mắt nhìn khuôn mặt cực quen lúc ẩn lúc hiện sau cái đầu to tượng của mẹ, lòng g được nước sôi lên. Tới gần thêm chút nữa để xác nhận lại những gì mình vừa thấy có thực hay ko, cả cơ thể tôi như gấn lò xo nhảy bật ra sau, đôi mắt to òn ể thương thiên bẩm nhìn cái tên g to hơn nào đg ơ ên chiếm lấy chiếc ghế yêu quý của tôi, lửa giận được nước bùng lên.

-Ai...ai...cho cậu vào đây?! _Tôi đưa ngón tay chỉ về cái mặt đẹp ai chết người của Lăng Từ Thần, niềm kiêu hãnh từ nhỏ đến lớn ko nói lấp giờ như gió bay đi, vỡ t tành. Hấn dám vác mặt vào nhà tôi cơ đấy, ăn g gì mà to phét

-C bé này! Ai dạy c ăn nói bất lịch sự thế hả? _Mẹ tôi lấy uy chủ nhà quát lớn rồi tươi cười nhìn Lăng Từ Thần, thúc giục _Ăn đi cháu!

ời đất ơi ời! Ở đâu có cái kiểu công rấn cán gà nhà thế này. Đừng nói mẹ tôi bị cái tên o gia thứ 3 đáng chết này chuốc bùa mê thuốc lú rồi nhé, hàng vạn ngàn lần ko thể được mà.

-Mẹ! Sao lại để người lạ vào nhà mình thế kia! Lỡ nó vác dao kềm cõ vết hết tài sản thì tính sao _Tôi tỏ ra bất bình thay cho ba mình. Hừ, g lúc ba đi vắng mà mẹ dám cả g làm cái chuyện đại đột này, nhất định tôi sẽ mách nhỏ cho ba biết để ị mẹ một ận mới được, cái tật hăm ai thiên cõ nhất định phải bỏ _Ba mà biết chuyện này chắc ko để yên đâu

-Đây là hàng xóm mới chuyển đến của nhà ta, đâu phải người lạ, bỏ cái thành kiến ko đáng đấy đi _Mẹ tôi phớt lờ lời cảnh báo của cô c gái rượ, hét mực tươi cười với Lăng Từ Thần, ko những thế lại còn cầm đũa gấp thức ăn cho hấn g khi c mình đg đứng ơ ơ như c gà tơ bên cạnh.

-Chỉ là hàng xóm mới thôi, đâu biết lòng dạ bên g thế nào, nhờ có ý tiếp cận thì sao, nhất thiết phải đề phòng _Gn tị, tôi ra sức cảnh báo, quyết đuổi bằng được Lăng Từ Thần ra khỏi nhà, nếu ko khó lòng ăn ng bữa này.

-Nói xg chưa vậy? _Lăng Từ Thần nẩy giờ thìn nín cuối cùng cũng lên tiếng, ném ánh mắt đen sâu thẳm như lốc xoáy về phía tôi khiến tôi hơi rùng mình, ko phải vì sợ đâu, chỉ là vì hãi thôi.

-Chưa xg _Tôi hất hàng, mặt vênh đến môi cả cõ _Hôm nay tôi nhất định vạch ần toàn bộ chân tướng của cậu, chỉ sợ một ngày 1 đêm cũng ko hết

-Vậy tôi háng kể, ko thấy đói à? _ất nhiên là đói rồi, nhưng ko đuổi người ra khỏi nhà ta thì ta càng đói hơn”

-Từ Di, quá bữa rồi đó, ngồi xuống ăn đi _Mẹ tôi nhấn nhủ rồi tuôn thêm một àng thuốc nhiều đề tài khác nhau _Ừa, Gia Minh đâu, cái thẳng này đến bữa còn giờ chứng. Ấy, Gia Lâm,bỏ cái tay ra khỏi miệng đi, bẩn quá, mẹ có làm món cháo út mẹ thích này, ăn nào....@#%^^&*@#%^^&*

-Nhưng ghế của c... _Tôi chần chừ làm về đáng thương lời kéo tình mẫu tử từ mẹ, đoạn đến chiếc ghế của mình, ra sức đẩy người Lăng Từ Thần đi

nhưng vô dụng, tên đó ko những ko hiểu ý ánh đi cho còn ơ li đống đĩnh như cột. Ko biết hẳn thật sự ko hiểu hay là hiểu mà cố tình lẩn tới nữa. Ghét nhất là mấy tên ko hiện cảm xúc ra ngoài mặt, chẳng tài nào đoán được

-Bộ ngồi chỗ khác ăn ko được hả? Hết thức ăn đừng đòi mẹ làm lại nhá_Mẹ tôi sẵn sàng đe dọa đũa giọt máu đào của mình, ko tình nổi cái người đẽ thân nhiên ngồi xé thịt cho thằng út Gia Lâm 4 tuổi nhà tôi là người đã mng nặng nề đau tôi nữa. Cảm thấy nghi ngờ về thân thế bí ẩn của mình quá

Cạch! Thấy đĩa thịt gà đẽ voi dần, voi dần. Tôi kéo lê ghế bên cạnh tên hàng xóm, bắt mẫn ngồi xuống cầm đũa, ko quên lườm hẳn một cái. Như chẳng thấy ánh mắt ình từ” của tôi dành cho mình, Lăng Từ Thần vô tư ăn cơm ko thèm chờ c chủ nhà cầm đũa. Ko biết ai vô đức sinh ra thằng c ko sợ ời ko sợ đất như hẳn nữa, dám cá c nào khùng khùng đòi cưới hẳn chắc xui tám kiếp sau cho coi.

Vừa thăm rửa xả hận vừa cầm đũa, tôi no mắt nhắm cục thịt gà to bự béo ngậy vẫn còn lành ên đĩa, lòng sung sướng ko nghĩ ngợi mà phóng đũa tới chiêm cứ. Ai ngờ, đũa tôi còn chưa kịp chạm vào lớp da vàng khiêu gọi của nó thì đã bị đũa của người khác ằng ẹn cướp đi ước sự chứng kiến của nhân chứng là tôi. Nếu đó là mẹ, êm thôi, tôi có thể phụng mã nững nịu dùng mĩ từ kể đòi lại nhưng xui thật, đó lại là cái tên mặt dày ko biết xấu hổ-Lăng Từ Thần, đảm bảo dù tôi có vác hoa hậu thế giới về ao đố, hẳn cũng ko thêm liếc một cái mà chén luôn ấy chứ. Nén giận, tôi to đưa đũa gấp miếng nhỏ hơn gấp 3 lần chèn bụng cho qua ngày thì miếng thịt quyen rũ kia chợt chùng hững ên ko. Sau vài giây làm tỏ ở đó, nó phi thẳng một mạch đến bát tôi, nằm gọn lộn.

Mồm chữ O mắt chữ A nhìn Lăng Từ Thần múa đũa gấp miếng khác ăn như ko có gì xảy ra, tôi thoáng sững sờ. Cái tên đó, nhưng tôi thịt gà? Có nhầm ko ta hay hẳn uống thuốc hết hạn sử dụng? Cũng có thể hẳn đẽ mưu tính điều gì đó, cho mình ăn hồi lộ ước rồi ả eo sau, dân gig hồ tên nào chả rành bài này.

Lí í mách bảo nên ả lại nhưng cơ thể lại tự ý tàn nhẫn xé miếng thịt cho vào bụng tiêu hóa. Nói đi nói lại là do các bộ phận tôi tự ý hành động đấy nhé, ko phải do tôi muốn thế đâu, có ách thì ách c gà đó nude quá hấp dẫn, hix.

-Từ Thần này, ng nói cháu học cùng lớp với Từ Di nhà bác hả?_Mẹ tôi vừa rút mấy đầu ngón tay mới xé thịt xg vừa nhẹ nhàng hỏi h

-Vâng!_Lăng Từ Thần đáp ngắn gọn, hết sức chăm chú vào đại nghiệp chống giặc đói

-Ng nói cháu còn ngồi cùng bàn với nó nữa?

-Vâng! Xui xẻo sao lại thế đấy ạ._ôi mới xui nè, cậu thì xui cái gì?” Mặc dù đẽ ăn nhưng tai tôi vẫn dỏng lên ng ngóng

-Ồ! Thế sao, mà người ta bảo cháu rất giỏi mấy môn tự nhiên_ời ả! hết g nói” rồi gười ta bảo”, ả mà buồn đưa lê công suất lớn vậy.

-Vâng! Đủ dùng thi vào đại học ả!_Lăng Từ Thần kiêu căng thấy ấy, hẳn ko biết giờ tôi thực sự rất khinh cái thói ngạo mạn của hẳn sao. Đúng là toàn mấy tên chui từ hầm boom mà ra, đầu cũng nõ té tát được.

-Này!!_Mẹ tôi cười tươi, dùng mấy ngón tay vừa rút xg vẹo má Lăng Từ Thần, quả báo đấy_Cháu đẹp ải lắm! Nếu đi mà ở tuổi Từ Di, chắc đi cũng mê một cháu như nó. Haha

Tôi đẽ uống nước nhé, dù đã cố nhin ko sốc nhưng tôi vẫn phải bắt lực phọt mấy ml nước ngọt ra ngoài, báo hại 10000 VNĐ cũng bay mất tiêu vì lời nói hoàn toàn điên rồ của mẹ. Gì chứ, tôi mê một Lăng Từ Thần? Mẹ tôi đã nhìn bằng c mắt nào thế ời! Sao có thể nói cái chuyện mấy kiếp nữa cũng ko xảy ra một cách vô tư thế chứ? Thêm vài lần nữa chắc tôi suy tìm mà chết quá.

-Thế mà cháu ko biết đấy ả?_Lăng Từ Thần cười nhạt, đưa tay lấy cốc nước nhấp nháp vài ngụm như uống cà phê. “Uống thì uống hết luôn đi, bày đặt cao sao hay sợ hết ko có mà uống thế?”

-Cậu mà tin lời mẹ tôi thì cậu nên đến viện kiểm ả thần kinh đi_Tôi điên tiếc đã kích, nhất định ko để cho tên này tưởng bỏ làm bậy

-Người ko có não như cậu mới nên đến mấy chỗ đó_Cái tên này, ở g nhà tôi mà cứ như nhà hẳn vậy, thân nhiên đá đểu lại tôi, hẳn ý có mẹ tôi làm hậu thuận nên ngạo mạn quá, nhất định phải cho hẳn biết thế nào là lễ độ mới được.

Lắc chân khởi động, tôi dẫm mạnh vào chân Lăng Từ Thần đẽ để bên cạnh, ra sức nghiêng như nghiêng cục thịt. “Khóc đi, rên đi, la đi hét đi”

-Di!_Lăng Từ Thần ko chút đau đớn đối thoại với mẹ tôi, hỏi thăm_Nhà di nuôi chó ko?

-Haha, 3 c luôn đấy_Mẹ tôi cười t kh chiến tích

-Có 1c đẽ cắn cháu

-Hả?_Mẹ tôi nhăn mặt, lồm cồm cúi đầu nhìn về bàn, ko để cho mẹ biết, tôi uất hận rút chân bỏ của chạy lấy người_Có đâu cháu

-Chắc nó chạy mất rồi ả_Hắn lễ phép đáp ả, nhìn tôi 1 cái rồi làm bộ ko có gì_Ko sao đâu ả, c chó đó ko có răng..

***

”Đừng nhìn c nữa mẹ” Tôi th oán g lòng, mồ hôi chảy rũ rượi khi ánh mắt mẹ chiếu tướng lên tôi. g bề ngoài ngây thơ đấy, nhưng mấy chuyện tôi làm mẹ tôi đều biết tòng, đơn giản đó là vì...em tôi cũng từng ải nghiệm nên hiểu rất rõ ==”=.

Thôi ko tao áp lực cho tôi, mẹ quay sg Lăng Từ Thần, lại cười:

-Di nhờ cháu một việc được ko?

-Việc gì ạ?

-Cháu có thể giúp đi kèm Từ Di được ko, nó chỉ nhìn mấy môn xã hội thôi còn mấy môn tự nhiên thì kém ko đỡ nội_Mẹ tôi xuyết xoa, ra vẻ đau khổ như mấy bà có đứa c bất hiểu

-C ko cần_Tôi phản đối quyết liệt dù biết mình hoàn toàn ko có tiếng nói ở đây

-Ko thành vấn đề_Lăng Từ Thần cười hiền lành thấy ớn, ánh mắt hút hồn nhìn mẹ tôi ko chớp_Nhưng cháu có điều kiện

-Điều kiện gì?_Mẹ tôi thích thú

-Đừng ng hấn mẹ!

-Di có thể cho cháu ăn 3 bữa ở đây được ko ạ? Cháu là c ai, mấy chuyện bếp núc ko phải sở ường. Hàng tháng cháu sẽ góp tiền com nước

-Mơ đi, đừng đồng ý mẹ!

-Được thôi! Ko thành vấn đề, chỉ là thêm cái bát cái đĩa thôi mà_Đưa tay làm hiệu, mẹ tôi nháy mắt với Lăng Từ Thần_Cứ coi như đây là nhà c.

-Chuyện gì vui vậy?_Quý sứ Hàn Gia Minh cuối cùng cũng chịu rời tổ, ngồi xuống ăn com dù mọi thứ đã voi đi phân nửa.

3 bọn họ, kẻ hát người múa, nói chuyện rầm rộ cứ như tôi là ko khí. Tức mình, tôi buông đĩa bước vội lên phòng, gọi điện kể ỨC với Kì Như giải nỗi sầu. Lòng ko thôi nghĩ đến chuyện ấy mà tự làm mình buồn, có lẽ tôi nên chờ thêm một thời gì qu sát đã, vì dù sao, tình cảm học đường thường rất mg nh, rồi sẽ có lúc Gia Minh nhận ra Kì Như ko phải là ngọn hải đăng cuối cùng.

Chương 7: Quyết đấu

[]

Như thường lệ, sáng hôm nay tôi đến ường khá sớm với đôi mắt thâm quầng, ko phải vì tôi thực đêm nên thành c gấu ỨC sắp bị tuyệt chủng như thế, đơn giản là vì có sự xuất hiện của cái tên Lăng Từ Thần đáng ghét sáng gà chưa gáy đã náo loạn giấc ngủ của tôi. Với nhiệm vụ cao cả kèm cặp tôi do mama đại nhân bổ nhiệm, từ sáng tỉnh mơ ời còn ảm hơi sương, hấn đã ơ ền lò mò sg phòng c gái chưa chồng, cả g chiêm ngưỡng tư thế ngủ cực đẹp mà chưa ai có điểm phúc được xem ừ mama đại nhân: hai chân dốc thẳng dựa lên tường, người nằm ngg chia giường thành đôi với dòng nước dài ằng xóa ền mép, chưa kể quần áo xộc xệch nửa mới diện. Dùng hết mọi thủ đoạn lòi tôi đây, cụ ti như tắt quạt làm tăng nhiệt độ, bóp nghẹt mũi ko cho tôi thở, lấy nước lạnh rắc lên mặt hay thì thầm bên tai “h yêu em”, hấn rù rê mama đại nhân bắt tôi chạy bộ tập thể dục quh công viên với hấn, sau đó ra uy ý quyền bảo đại tiểu thư tôi cái chén cũng ko đụng lẩn vào bếp làm bữa sáng cho cả nhà, tất nhiên ko thiếu phần của hấn. Nói thật nhé, tôi ko tâm thần đến nỗi suốt ngày rầm rập làm to lòi hấn đâu, chỉ là vì bị mama đại nhân đem tiền tiêu vặt ra đe dọa nên tôi mới bắt đắ dĩ nhần nhin, lùi 1 bước biển rộng ời cao, sau này đủ lông đủ cánh tìm cơ hội rồi phản động cũng chưa muộn. Quả là thời thế thử thách h hùng.

Quyết tâm ăn ngủ đợi ngày báo thù, tôi đặt cặp xuống chỗ ngồi của mình, lấy di động ra xem tin nhắn vừa gửi đến. Chưa kịp xem nội dung thế nào thì di động g tay tôi đã bị cái tên Lăng Từ Thần mặt dày kia từ xó nào chui ra tàn nhẫn giật lấy, bầm bầm cái gì đó loạn xạ cả lên rồi tịt thu chiến lợi phẩm, cất vào túi quần:

-Từ nay về sau, ở g lớp, tôi sẽ tạm thời giữ di động của cậu để ánh hiện tượng sao nhãng việc học

-Nhưng..kho đã, sao thế được, cậu lấy quyền gì mà giữ di động của tôi chứ?_Thoáng chút ngỡ ngàng vì chưa hiểu chuyện gì, tôi gằn cổ lên cãi. Đâu ra cái lí đó chứ, xao nhãng việc học? Thật lố bịch, lí do cao hơn mục đích, rõ ràng muốn lấy việc công ả thù riêng, ra oai với tôi đấy mà

-Tôi có quyền làm thế_Lăng Từ Thần lạnh lùng nhìn thái độ bất mãn của tôi. Đừng nói hấn lấy cái quyền điên rồ từ mama đại nhân nhé, thật là một suy nghĩ ẻ c, hấn ko có nor sao. Nếu ko phải vì nể mama, thì với một người ko hề có dh vị về vg gì mà dám bắt tôi ng to này nọ quả nực cười.

-Lăng Từ Thần, cậu nghĩ tôi sẽ ngo ngoãn ng to lòi cậu như mấy cô nàng suốt ngày bám lấy cậu như cái đuôi, hờ tí là 1 tiếng h Từ Thần 2 tiếng h Từ Thần sao? Rất tiếc phải nói điều này nhưng đối với tôi, cậu ko qu ọng đến mức tôi phải vất bỏ lòng tự ọng để làm thế đâu_Tôi bĩu môi mỉa mai, cố khai sáng đầu óc chuyển nghĩ mình là ung tâm vũ ụ của hấn.

-Tùy cậu thôi, tôi đâu ép buộc cậu làm to lòi tôi, cứ làm những gì cậu muốn, sau này đừng ách tôi là được_Bình tĩnh như ko, Lăng Từ Thần mấp máy môi đe dọa ngầm. Loại người như hấn, dịu dàng 1 tí chắc cũng đủ để hấn nòn oẹ mà chết hay sao ấy, chưa lần nào chịu nhượng bộ tôi cả.

-Được thôi, tôi cũng rất muốn xem cậu sẽ làm gì tôi đấy. Giờ thì đưa điện thoại tôi đây_Tinh thần bấn loạn, tôi to bản năng đóp lại, lòng vừa sợ mẹ sẽ cắt tiền ăn vặt lại vừa ko muốn mình bị lép vế ước kẻ thù.

-Đội ường nhần đến bảo sau giờ học đến Hội Quán có chuyện cần bàn_Ko buồn ả lại điện thoại cho tôi, Lăng Từ Thần uyên thánh dụ rồi ko nhh ko chậm bước ra ngoài

-Lăng Tử Thần, đứng lại cho tôi!_Ko ý thức được bản thân, tôi hét lớn ra lệnh, nhưng kẻ ngoảnh lại đáp ả lời tôi ko phải là vị bí thư đáng kính mà là ánh mắt của hầu hết các thành viên g lớp và một vài kẻ đi ngg qua. Lỡ lời, tôi quay mặt làm ngơ ớn ánh kéo lờ chườm cái mặt ggxta ra, thể nào cũng bị đánh hội đồng đến tàn tạ ko một mảnh giáp c thân cho coi.

***

Cả buổi học hôm ấy, tôi ra sức cướp lại điện thoại của mình, nhưng khổ nỗi, mĩ nhân kẻ ko xg, dùng thủ đoạn lại càng ko được. Cái tên bí thư bí thọt đó, ko biết bói thầy nào, cứ khur khur cất đề yêu của tôi g túi quần, báo hại tôi nhiều lần xông phá ận mạc cứu c tin đều bị hiểu nhầm có dụng ý xấu với hần. Càng giải thích càng loạn, càng loạn càng bị hiểu nhầm, càng bị hiểu nhầm thì đời tôi sau này càng khổ. Tiếng xấu thường bay xa vạn dặm, chưa đầy 1 ngày, dh tiếng của tôi đã bay xa vạn dặm, nổi lên cứ như điều gặp gió với biệt dh dù tôi có nhảy xuống sông hoàng hà cũng ko rửa nổi uông ai”==” báo hại tôi ko dám lộ mặt ra khỏi lớp, ngồi một chỗ đến liệt cả mông.

Khó khăn lắm mới ườn qua nỗi tiết 5, tôi iu xiú tuân hết clo đi mượn tạm áo khoác nắng của bọn bạn ngụy g, nhưng hết lần này đến lần khác chúng đều có lí do mực cao cả “Mây lấy bọn tao lấy gi c nh sắc“. Loay hoay mãi mới quyết tâm phó mặc số phận, tôi rón rén như mấy tên ớn tù bị uy nã, hết nấp chỗ này đến lẫn bỏ chỗ khác, y chg điểm viên. Sức người có hạn thì dù thủ đoạn có vô biên cũng đành chịu, được một lúc, tôi rã rời chân tay nuốt nước bọt ơ mặt dày, phóng hết vận tốc đến chỗ hẹn với Kì Như ở cổng ường. Người chưa kịp nhích 1 xeimét thì đã bị ai đó giữ lại, ấn mạnh vào tường.

Nếu là mấy tên khác tôi còn nghĩ chúng mê về đẹp có 1 ko 2 của tôi nên liều mạng làm vậy chứ với tên Lăng Tử Thần này thì 100% có dụng ý xấu. Hần thực sự muốn tôi bị đấm f cuồng của hần nhỏ lông tước da đây mà, sao lại có loại người ác hiểm từ ên xuống dưới thế nhĩ.

-Gi thế?_Tôi xoa xoa cánh tay b nẩy bị hần đá thương, mặt mày nhăn nhó như khi ngâm ột

-Mặc cái này vào rồi ra_Vừa nói, Lăng Tử Thần vừa lấy áo khoác ường của hần tự tiện choàng lên người tôi, ko biết moi từ đâu ra cái bịt miệng cũng đeo lên mặt tôi nốt khiến tôi suýt nữa chao đảo vì sự dịu dàng bất thường của hần.

-Cậu ko bỏ sâu hay rấn tí vào đây chứ? Phòng bệnh hơn chữa bệnh, tôi nghi hoặc nhìn sắc mặt dù động đất cũng ko thay đổi của o gia họ Lăng, miệng nói thế nhưng tay vẫn giữ chặt mấy thứ hần đưa cho, đề phòng có người đổi ý giật lại thì tôi

-Nếu bỏ tôi sẽ ko dư hơi mà bỏ lên mấy tút này đâu, có bỏ thì bỏ vào miệng cậu luôn, đỡ tốn công_Tay này chống tường, tay kia từ từ chạm khẽ vào cằm tôi, Lăng Tử Thần nhếch khóe môi buông lời cời cợt.

-..._g khoảng khắc dường như ngưng đọng ấy, Hần Tử Di tâm hồn thh khiết tôi chỉ biết nín thín mê muội nhìn c người ước mặt, bộ não ngây ngốc nhất thời ngừng hoạt động, cùng các vị bồ lão hôn chiến ngồi xem mấy cảnh lãng mạn g những bộ phim hay những quyền uyện mê li tôi từng đọc, vô thức chảy nước dãi ==”.

-Thừa nhận đi, cậu yêu tôi, phải ko???_Đương lúc tâm hồn tôi đg phiêu du mơ mộng, cái c người đáng ghét kia lại dở chứng chọc khoáy tôi, khiến tôi dù ko muốn cũng phải bùng tỉnh

-Mơ đi, dù ên đời này c ai chết hết chỉ còn mỗi cậu, tôi thà ở vậy c hơn._Cuồng cuồng, tôi ném ả lại quả mìn hần vừa biếu cho rồi ném từng bước chân mạnh gồ xuống sàn đất, chạy thật nhh như bị chó rượt về phía cổng ường ước khi bị ai đó bắt gặp cái mặt đỏ như quả cà chua chín.

***

-Chậm như rùa!_Ko đợi tôi lấy lại hơi thở, Hạ Kì Như tàn nhẫn đưa tôi lên thót phẩn xét

-Ta...ta..._Tôi vuốt ngực, chẳng còn sức mà lí do lí ấu với nó

-uông ai”, đúng là chẳng còn mặt mũi nào mà nhìn thiên hạ nữa, haiz..._”Gi thế này, cái tiếng đáng ghét này là....?”

-Hàn Gia Minh?_Tôi quay phất người 180 độ, hét lớn như đi đường gặp ma_Người...người...

-Đừng bào chữa cho một, giờ học sinh g ường này ko ai là ko biết người đâu. Haiz, người thì ko sao vì mặt người vốn dày còn ta thì phải chịu nhục làm em của kẻ uông ai”, điên ko chịu nổi_Hàn Gia Minh đau xót xoa ngực, mồ hôi chảy cứ như thác mà nước mắt một hạt cũng chẳng có

-Hai người đi cùng nhau?_Lờ đi câu mĩa của thằng em, tôi ớn mắt nhìn Kì Như và Gia Minh đg đứng cạnh nhau bên hai chiếc xe cùng màu. Chẳng lẽ, Kì Như cũng như Gia Minh, đều thâm mến đối phương??

-Ko lẽ đi một mình, dù sao cũng cùng khối, đi chung luôn, h ta và mấy người khác đến ước rồi_Kì Như lấy tay quệt vàng án dầm mồ hôi vì nóng, nhìn tôi như nhìn kẻ thù_Vì người mà ta sắp thành người quay rồi nè

-Tử Thần! Chỗ này!_Gia Minh hét lớn, đưa tay vẫy vẫy kẻ đg dần đến gần sau lưng tôi làm tôi giật thót, mặt bắt giác ửng đỏ, chỉ biết chạy lẹ sg lưng Kì Như ngụy g.

-Hay đây, bí thư, đi chung luôn_Kì Như cười tươi phóng khoáng_4 người 2 xe, quá chuẩn.

-Được được, Kì Như chở tôi, còn 2 người kia đi chung_Tôi vào đề nhh lẹ, ko dám nhìn vào khuôn mặt đáng ghét kia. Mà cũng may, tôi đg đeo cái bịt miệng, nên ko ai biết tình ạng nửa sống nửa chết của tôi lúc này

-Đầu được! _Lên tiếng phản đối, Kì Như nhìn tôi như muốn hỏi “sao ta phải chờ người?” rồi quay sg 2 người kia, phân chia rõ ràng ai chờ gái, Gia Minh với Từ Di, tôi với Từ Thần, cứ thế mà làm

, thế cũng được” Tôi mừng thầm vì sự sáng suốt của c bạn thân nói khổ rồi liếc sg thằng em thân thương của mình, nói thật từ nhỏ đến giờ, chưa lần nào nó chịu chờ tôi cả, giờ có cơ hội phải nắm lấy.

ái với mg đợi của tôi, Hàn Gia Minh chỉ biết chăm chú vào Kì Như di chuyển đến chỗ Từ Thần, đáy mắt khẽ buồn làm tôi bất giác chột dạ. Tự cổ vũ chính mình, tôi lấy hết nội công dự ữ phi như chim ưng sải cánh chặn lối Kì Như:

-Người đi với Gia Minh đi, nó thù ta, đi với nó có ngày ta bỏ mạng khi nào ko biết

-Nhưng ta... _Kì Như chưa tiêu hết mọi hành động nhh lệ của tôi, nó chỉ biết ơ cái mặt thộn đi rõ khổ của mình nhìn tôi rồi nhìn Lăng Từ Thần, cơ thể mặc cho Gia Minh kéo lê đi như xác chết.

Chờ cho cặp kia lên xe vọt đi, tôi mới gượng mình leo lên xe của Kì Như để lại cho tôi và Lăng Từ Thần vì tôi và hần ko đi xe đạp. Lăng Từ Thần cũng hiểu ý ko để tôi nói thêm câu gì leo lên xe đưa tôi đến Hội Quán...Nắng bắt đầu nhạt...

Tui vít vợi nè, dờ thì cứ nói thẳng nhé :uoi (8);, chỉ cần đừng bỏ fic là tui cảm ơn oy

Chương 7: Quyết đấu[]

[] []

Nhác thấy bóng dáng của 4 người chúng tôi đg lg thg g căn phòng to tướng đầy áp người của Hội Quán, đội ưỡng Hạ Kì Thiên đưa tay lên ra hiệu “ờ đây” rồi nở nụ cười thường ngày chào đón. Đảo mắt nhìn những thành viên còn lại mỗi người một tư thế khác nhau, người thì say sưa gõ tách tách ên bàn phím laptop, tán tỉnh mấy cô nhân viên gọi cảm sung xuân, kẻ lại thả thây xuống sofa đánh một giấc thay cho bữa ưa hay đơn giản găm nhấm một quyển sách nào đó, dường như mọi người khá nhàn nhạ và ko có nét gì nghiêm ọng, vì thế, tâm ạng bốn chồn lo lắng chuyện ko hay xảy ra lúc bị iệu tập g tôi cũng giảm hần.

Sau khi ổn định chỗ ngồi, tôi và Kì Như hồn nhiên như cây cỏ gọi đồ uống mình thích, vô lo vô liệu ng “đại ca” club bóng rổ cất lời vàng ngọc ko biết kn hay mĩa mai:

-Cuối cùng tôi cũng được thấy mọi người tụ tập đông đủ, chờ đợi cũng đáng

-"Đại ca", dù sao cũng chẳng thiếu tên nào nữa, cần gì phải áp đảo tinh thần mọi người thế chứ? _Nguyễn Thành Vũ-người được mệnh dh “Lovely gle” với khuôn mặt cực kì dễ thương-to g vỗ vai “Đại ca” như chiến hữu, cứu nguy bầu ko khí đg dần ảm xuống.

-Tôi chỉ kn thôi mà, làm gì cảnh giác gớm vậy. _Lắc đầu nguầy nguậy, Hạ Kì Thiên đau xót chữa cháy cho mình, ko quên liếc mắt đưa tình với tôi _Đừng để người mới có ấn tượng ko tốt với h chứ?

-Ghe quá “Đại ca” _Đỗ Tuấn Kiệt-tay ném bóng siêu chuẩn xác nhờ tỉ lệ may mắn khủng với biệt dh già ước tuổi-đùa cợt, tay lăm le chiếc điện thoại ko buông _"Đại ca" iệu tập bọn em có chuyện gì qu ọng ko? Hay muốn quây tung bùng một bữa

-Rất qu ọng là đằng khác, tôi muốn mọi người xem cái này _Vừa nói, Hạ Kì Thiên bình thản đặt ước mặt bàn một bức thư đỏ chói in to tướng dòng chữ “Figing” vàng rực rồi ngồi dựa vào ghế, đ tay chờ đợi phản ứng của mọi người.

5 phút ôi qua g yên lặng, bầu ko khí nghiêm ọng như một kẻ vô gia cư dần dần găm nhấm vấp da thịt của chúng tôi, chiếm lĩnh mọi tâm í, nếu tôi đoán ko nhầm, bức thư đó là Huyết Thư

Huyết thư, nói to cách gig hồ, nó là bức thư thách đấu giữa các chính nhân quân tử được vận chuyển to nhiều cách thức đa dạng như phóng phi tiêu bay vèo vèo úng ai thì úng hay nhẹ nhàng hơn là gửi bằng chim bồ câu cho nó phiêu phiêu vài vòng ên ko ung rồi hạ cánh toàn tại kẻ thù của mình; còn hiểu to cách nói của các học sinh g ường, nó là giấy báo tử của 2 club có hiềm khích lớn đến mức ko thể giải quyết qua loa bằng việc thuê mafia đánh cho vài ận hay đơn giản hơn chỉ là ngĩa mất muốn thù tiêu một đối thủ g sự nghiệp dành chỗ ên top 5 bảng vàng. Đối với club gửi huyết thư, đó là thành quả của một quá ình suy nghĩ kĩ càng mới đưa ra quyết định, còn với club bị huyết thư chiếu tướng lại là kẻ bị dồn vào đường chết ko còn cách nào khác ngoài chấp nhận số phận-thách đấu-vì to luật định, nếu từ chối, thành tích của club đó sau bao năm tháng gây dựng sẽ to nước sông ôi đi, tức ở lại vạch xuất phát b đầu cùng thứ bậc chót bét thảm hại g bảng vàng và có nguy cơ bị t rã nếu thành tích sau này ko khả qu hơn. Khi thủ tục thách đấu được hoàn thành,qua ận quyết đấu do hai bên thống nhất địa điểm và cách thức đấu, bên thắng, nếu cấp bậc chót bẹp sẽ nghiêm nhiên lấy thêm thứ bậc của bên thua để củng cố địa vị của mình đồng thời ngân khố cũng sẽ được dồi dào khi có tài sản của bên thua bồi đắp vào như phù sa mùa lũ, đôi lại bên thua, giải tán, các thành viên lọt vào dh sách đen bị ruy nã” của các club khác và giáo viên, mất địa vị, tiền bạc, quyền lợi chính là cái giá phải ả cho sự liều lĩnh và xui xẻo. Vì mức độ xử phạt quá nghiêm ọng của huyết thư, nên hầu như các ận đấu dưới sự giám sát của nó thường rất hiếm và khi diễn ra nó dường như ở thành tâm điểm của toàn ưỡng và thu hút khối lượng lớn khán giả cũng như sức ép của fham mộ hai club. Và giờ, chúng tôi đg đối mặt với vực sâu thăm thẳm đg mở ra dưới chân, hai quyết định mà cùng một số phận.

-Mọi người đều biết đây là cái gì, đúng ko? _Khi ko khí đã ngưng đọng đến mức nghẹt thở, đội ưỡng của club bị Huyết Thư chiếu tướng mới lên tiếng, vẻ mặt bình tĩnh như ko vẩn cứ ngừ ị ên mặt h ta.

-Huyết thư? Sao cậu có nó? _Chuyển mắt rời khỏi bức Huyết Thư đáng sợ, kẻ ko biết đến gì ngoài tiền bạc đồng thời cũng giữ chức quản lí ngân khố

club, nghiêm khắc và keo kiệt hơi tôi-Lương Tuấn Vinh-cuối cùng cũng chịu mở lò bát quái, găm” “đại ca” bằng cặp mắt dò xét như thể chính h ta đã gây thù với kẻ địch khiến chúng liều mạng gửi Huyết Thư đến vậy.

-Đừng nói có bọn điên rồ nào đó muốn khiêu chiến với chúng ta nhé? _Ko thôi chu môi êu đùa với c chim cungh xh lè g lòng của mình, Lữ Giai Tuyền-Mĩ nhân độc nhất vô nhị với một bảo tàng chiêu thức lừa tình lừa tiền vô khối độc đỉnh của các đại gia bạc tỉ-lười biếng góp ý cái điều đến c nít cũng biết khiến bầu ko khí đã căng thẳng lại như giấy chấu chấu.

-Của club bóng rổ b B, địa điểm ở W Wld, 8:00 sáng chủ nhật_Hạ Kì Thiên uống ngụm nước rồi đều đều “khai” nội dung của Huyết Thư, ko có chút gì lo lắng g gương mặt của h ta.

-h...chấp nhận? _Gia Minh ngồi cạnh Kì Như, sau một hồi hết nghĩ ngợi rồi lại lén liếc sg cô nàng g mộng của nó, giờ mới chịu bắn tiếng thắc mắc. ời ạ! Sao nó ko h thủ nịn h vợ tương lai luôn đi, ằng ợn đến thế là cùng.

”Kho đã, W Wld? Đó chẳng phải là hồ nước ở công viên ung tâm? Chỗ ngày nào cũng có mấy đôi tình nhân tự ki đáp vệt đó sao?” Tôi ngây ngốc nghĩ ngợi, nếu là mấy nơi khác còn ng được, nhưng đó là hồ nước, chẳng nhẽ chơi bóng rổ dưới nước? Ôi ời, nghĩ đến việc thăng em sg sinh biết đọc mỗi chiêu bơi ếch mà đánh bóng chắc tôi cười vỡ bụng mất.

-Vậy muốn sao? Chẳng nhẽ lại từ chối để rồi ở về c số 0 sau bao tháng ngày mệt mỏi gầy dựng, h ko làm được điều đó và h cũng tin chắc rằng mọi người ở đây cũng sẽ ko muốn thế _Ừng đúng, rồi xuống hạng cuối cùng thì thả để club t rã còn đẹp mặt hơn nhiều”

-Như chơi đồ đen thôi _Ông chúa lạnh lùng như tảng băng Lăng Từ Thần mở lời, ánh mắt ko thôi lạnh vô thức đặt ra dòng người đg đi lại bên ngoài _Được ăn cả ngã về ko

-Một là chiến đấu hết mình để sau này ko hối hận cho dù kết quả như thế nào, hai là chui rúc lẩn ánh và để mọi thành quả từ ước tới nay t thành mây khói, ở thành c rùa rút cổ g ánh mắt khinh bỉ của mọi người, cái nào được hơn _Một thành viên khác g club vừa nhắm mắt ên sofa vừa tiếp lời, ngủ nhưng tai cũng thính ghê, hơn cả mẹ tôi, chuyện gia ng ồm c gái nói chuyện điện thoại nữa.

-Tất nhiên cái đầu tiên rồi, nếu thắng, chúng ta chẳng phải sẽ nâng địa vị của mình lên một tầm cao mới sao, còn nếu thua, dù gì cả bọn cũng chết chung đâu phải mỗi một người, có gì đâu mà sợ, cứ chống vào lưng nhau mà đi

-Lâm Chân nói đúng, xét về thực lực, chúng ta thừa sức đánh gọn lũ tự kiêu đó

-Cứ quyết định vậy đi, “đại ca”, bọn em to “đại ca”, sống chết có nhau

-Địa điểm là “W Wld” đây _Tạt một gáo nước lạnh vào lòng tin vừa nn lên g lòng mọi người, chúa keo kiệt mắt vẫn dán vào màn hình laptop, ko thêm qu tâm bộ mặt đura đám của hững người cùng khổ”

-Chuyện đó ko cần lo, h đã lo cả rồi!_Hạ Kì Thiên nhăn mặt nhăn mũi cười, ấn mọi người

Đúng như điều h ta muốn, tâm ạng ko lo gì lại kéo về như thác đổ, mỗi người ai đâu cứ nấy, tiếp tục làm việc đg đg dở, có vẻ bọn họ hơi khinh địch thì phải. Dù tôi ko biết nhiều về club b B nhưng dù gì, bọn họ cũng có g đura Huyết Thư thì nhất định phải có thủ đoạn nào đó mới đặt địa điểm là W Wld. Thầm nói với Kì Như suy nghĩ của mình, tôi cần ợng ko muốn để ai ng thấy, dù sao cũng là người mới, tốt nhất mấy chuyện mg tính ợng đại này nên im lặng, đỡ gánh cái dh rẻ c mà bày đặt làm người lớn” thì một.

Dường như hiểu được có thần giao cách cảm với tôi, Lăng Từ Thần từ phía đối diện nêu ý kiến:

-Tuy b B thực lực yếu kém nhưng lại là cao thủ g thủ đoạn, tốt nhất chúng ta nên cần ợng thì hơn, biết người biết ta ăm ận ăm thắng, ước ngày quyết đấu, có lẽ cần phải tìm hiểu một chút về tình hình hiện tại của bọn họ. Ít nhất cũng có một vài điều mờ ám

-Tuấn Vinh, tôi cần mọi thông tin của bọn họ _Hạ Kì Thiên lấy lại tác phg của “đại ca”, ra lệnh cho đàn em, ko quên nhìn tôi nháy mắt một cái khiến tôi thiếu điều muốn phun hết chỗ nước có ga vào mặt h ta

-Được thôi _Tuấn Vinh lười nhác ả lời, ngay lập tức lấy điện thoại gọi cho ai đó

-Lâm Chân, Tuấn Kiệt, các cậu hãy cho tôi dh sách mọi thủ đoạn b B có thể giờ ra và tôi cần sự đảm bảo tuyệt đối cho cuộc chiến sắp tới diễn ra suôn sẻ.

-Okey, “đại ca”

-Gia Minh, Từ Thần, cũng đến lúc hai cậu vứt bỏ cái mác đảng hoàng ậy đi, tôi cần mọi thủ đoạn mà 2 người biết

-h cứ tâm _Hàn Gia Minh lên tiếng

g ko, bọn họ dám ằng ợn bày thủ đoạn nữa kìa? Họ ko sợ bị kỉ luật sao?” Bên ngoài hiền lành là thế, nhưng ko ngờ đến những lúc ợng đại cũng như bọn thường dân hạ đẳng, làm mọi thủ đoạn để chiến thắng. Có lẽ tôi vào nhầm club rồi.

-Còn 2 em, Kì Như và Từ Di, h cần ít nhất 10 iệu tiền mặt, được chứ? _Cười hiền thánh thiện đến mức ngây ngất lòng người, Hạ Kì Thiên đầy toàn bộ mọi kỉ vọng g bụng h ta đặt lên vai tôi và c bạn thân. 10 iệu tiền mặt ư? h ta đùa với tôi chắc, đảo đầu ra số tiền mà 16 năm tồn tại tôi cũng chưa một lần

được đựng vào ấy chứ? Chẳng nhẽ h ta bắt tôi và Kì Như lên suối đãi vàng, xuống biển mò ngọc ai bán chợ đen lấy tiền à?

-Nhiều thế? _Tôi thắc mắc, mắt chuyển sg hình \$ khi nào ko rõ.

-Chúng ta cần chu cấp vật chất cho các thành viên tham gia cũng như đặt mua “một vài” cái bẫy chống chuột. Tình bơ như ruồi thể kỉ XXII, Hạ Kì Thiên lại chườm nụ cười phát ón ra cho tôi chiêm ngưỡng, nói nhẹ nhàng mà ko thấy ăn năn hối lỗi chút nào, đảm bảo chúa sẽ ừng phạt c người bĩ ỉm đó cho coi

-Bẫy chuột? Ko phải chúng ta có ngân khố sao? Dùng tiền ở đó cũng được mà? _Kì Như ngạc nhiên nhìn h ai mình, nó cũng như tôi thôi, đầu óc ngây thơ đơn giản g ắng thế sao hiểu nổi

-Đừng hòng rút từ ngân khố ra một đồng, tôi thách em đấy_ Thay vì nhận được một lời giải thích xứng đáng từ “đại ca”, chúng tôi lại nằm g dh sách bị khùng bỏ về mặt tài chính của Lương Tuấn Vinh,

gười là người của nhà họ Lương vậy mà chút lương tâm g người cũng ko có, quả là hại đời.” Tôi ngán ngẩm, ko ngờ lại gặp được kẻ mê tiền hơn cả mạng sống ở cái nước Việt Nam đông hộ nghèo này, hám tiền cũng thật tai hại, từ giờ tôi sẽ cố cai nghiện bằng được.

-Vậy bọn em kiếm tiền bằng niềm tin và hi vọng sao? _Bất mãn, tôi ko ngại mình là ma mới mà lên tiếng phản đối, 10 iệu đấy, có cầm súng đến cướp pama bk mười năm nữa cũng chưa kiếm đủ chừng ấy chứ đừng nói g 1 ngày nữa

-Đừng quên các em đg ở g club nào, việc đó rất dễ dàng, hãy thử động não mà nghĩ cách đi, bài st đầu tiên nếu muốn tồn tại ở đây đấy_ Ra hiệu nhắc nhở, Hạ Kì Thiên ko tiếc cái nháy mắt, cứ liên tục phóng về phía tôi, nếu tôi công phu ko thâm hậu ánh được thì chắc chắn đã bị h ta phóng cho vài quả chết queo rồi

-...

***

Sau khi chén một bữa no nê tại Hội Quán, các thành viên đáng kính của club bắt đầu ra về. Lúc đến mỗi người một c đường lúc về mười mấy ái tìm đều cùng một hướng mà đi khiến ái tìm tôi ko ngừng rĩ máu kêu đau.

Chà là thế này, để đảm bảo kế hoạch thành công nĩ mãi thắng lợi ở về, to lời của “đại ca”, bọn tôi cần phải tập ung tại một chỗ để bàn bạc thâu đêm suốt sáng, mỗi người một ý sẽ nhh hơn một mình một ngựa vì thời gi ko còn nhiều, do đó, ngay lập tức vừa rời khỏi Hội Quán, mọi người đã quyết định cắm ại tại nhà tôi dù tôi có hét khô cả cổ moi ra hàng ăm lí do cực thuyết phục để ngăn cản. Vốn dĩ phải là nhà Kì Như mới đúng, nhưng thằng em đáng đánh đòn của tôi lại ra sức nài nỉ huynh đệ đi đồng đô tại nhà nó một đêm, tức cũng tại nhà tôi, để cùng nhau bày mưu tính kế bấy huốt“. Đa số hơn thiếu số, tôi đành ngậm ngùi khóc không ra một giọt nước mắt đi đầu dẫn đường về đại bản doanh, khăn ời khăn phạt cho papa yêu quý vượt biển từ w Yk về đuổi bọn tà yêu ngoại đạo này đi, nếu ko, tôi e mình sẽ ko được một giấc no mắt mất

Nói là bàn bạc, tuyên bố ịnh ạng là vạch kế hoạch tác chiến quân địch nhưng thực chất là đến nhà tôi để quây. Vừa vào đến nhà, chào hỏi mama đại nhân xg, bọn họ, chưa được phép của c gái chủ nhà là tôi, to sự dẫn đường của c ai chủ nhà- Hàn Gia Minh- đổ bộ vào phòng ga, mới qua 15 giây đã oh tạc một tên chiếm cứ một xó làm việc riêng của mình, một số khác lại tụ họp dụ dỗ lẫn nhau mở máy chơi ga hò hét đến đình tai nhức óc. Mà cũng nhờ vậy tôi biết được bản chất thực sự của mỗi người.

ước hết là “đầu xỏ” bọn “vô gia cư” này, to í nhớ cực chuẩn của tôi, h ta là một kẻ cực lịch lãm với nụ cười tươi rói nhưng khi đặt từng ngón tay thh mạnh lên bộ điều khiển ga thì...mất hết cả hình tượng, cứ găm giữ mãi nhãi mỗi lúc bị đối phương đánh lên thua tả toí hay hét lên như f cuồng khi thấy chữ win to ùng ên đầu nhân vật của mình y chg như mấy đứa ẻ lần đầu tiên chơi điện tử khiến mẹ tôi nhiều lần vượt dốc lên nhắc nhở “im lặng kéo hàng xóm kêu nhà“. Người tiếp to là Lăng Tử Thần, bề ngoài và cách cư xử thường ngày thì cực lạnh lùng, sẵn sàng lợ đẹp mọi vật xung quh nếu nó ko liên qu đến hân nhưng giờ thì làm mẹ tôi thất nghiệp, xấn tay áo hết rửa chén rồi lại cắt hoa quả, làm nước sinh tố, lão luyện như mấy ôsin nhiều năm lẫn lộn với nghề làm tôi có chút nghi ngờ về xuất thân bản hân của hân. Lương Tuấn Vinh là kẻ tiếp to bởi sự thay đổi chóng vánh, lúc này còn keo kiệt dọa nạt tôi và Kì Như nhưng tôi gặp mặt với thằng út Già Lâm kháu khỉnh dễ thương của tôi, h ta quay phắt 180 độ đến nhà hàng ngoại mua chục cây kem loại ko rẻ dụ dỗ để thằng nhóc cho bế, còn những kẻ dám m n tiếp cận mấy cây kem h ta liền đưa ánh mắt cảnh cáo xua đuổi, ngay cả tôi cũng liệt vào dh sách virus ô nhiễm. Cả Lữ Giai Tuyền cũng ko ánh khỏi, từ một c người điệu đà chảy nước từng có nhiều vụ sedal ko hay về giới tính nhưng h ta cũng đã chứng minh độ nly có thừa g mình bằng cách khóa thân phần ên tập tạ, hix, làm tôi và Kì Như phải ú dưới nhà một lúc lâu mới dám mò lên, nếu ko lại bị coi uồng a!” như lúc chiều thì...hết nói nổi...

***

12 giờ đêm, to thói quen, tôi bò dậy khỏi giường, mở cửa phòng ngủ vào Washingt CIty để giải tỏa căng thẳng. Vừa nhắm mắt mơ mộng tôi vừa đưa tay dò đường. Ngay khi nắm được núm cửa tôi liền ko do dự xg vào vội vàng chuẩn bị “đỗ nghề” thì chợt có tiếng nói của c ai vg lên bên tai, lọt vào giấc mơ đẹp

-Có khăn cấp đến mức nào cũng phải chờ tôi ra đã chứ?

-Ra? _Tôi vô thức nhắc lại, miệng nở nụ cười vì mơ thấy một c lợn khóa thân đg co giò chạy ra khỏi phòng tắm

-Quả cậu yêu tôi rồi! _Giọng nói ấy lại rền lên rồi có một làn gió nhẹ lạnh lướt quá người tôi, bay mất

-Yêu? _Tôi lại nhắc lại, đứng hình một chút mới chịu mở mắt, hoảng loạn nhìn xung quh tối thui ko một bóng người, miệng hét lên ko kiềm chế _Mẹ ơi!

Ma!! Hôm nay có chút ục ặc nên Su viết hơi ít, bà c nhầm từ từ nhé

[ ]Chương 7: Quyết đấu[ ]

[ ]

12 giờ đêm, to thói quen, tôi bò dậy khỏi giường, mở cửa phòng ngủ vào Washingt CItý để giải tỏa căng thẳng. Vừa nhắm mắt mơ mộng tôi vừa đưa tay dò đường. Ngay khi nắm được nùm cửa tôi liền ko do dự xg vào vội vàng chuẩn bị “đồ nghề” thì chợt có tiếng nói của c ai vg lên bên tai, lọt vào giấc mơ đẹp

-Có khăn cấp đến mức nào cũng phải chờ tôi ra đã chứ?

-Ra? _Tôi vô thức nhấc lại, miệng nở nụ cười vì mơ thấy một c lợn khóa thân đg co giò chạy ra khỏi phòng tắm

-Quả cậu yêu tôi rồi! _Giọng nói ấy lại rền lên rồi có một làn gió nhẹ lạnh lướt quá người tôi, bay mất

-Yêu? _Tôi lại nhấc lại, đứng hình một chút mới chịu mở mắt,hoảng loạn nhìn xung quh tôi thui ko một bóng người, miệng hét lên ko kiềm chế _Mẹ ơi! Ma!!

-Có chuyện gì vậy? _Sau tiếng thét thất thh đứng kiêu phim kinh dị đg dậy sóng thời nay của tôi, một chùm ai đẹp từ phòng ga xông ra nháo nhào như nhà c ồm

-Ma...ma! _Hoảng loạn, tôi lập đi lập lại tên của vị khách ko mời, nước mắt nước mũi xuyết nữa ào ra ko ngưng được. Như người chết đuối vớ được cọc, tôi lấy hết vận tốc cn vào giữa đám người, tìm sự ứ an toàn. ước khi bị c ma ko nhà đó túm được, ít nhất cũng phải có vài người đi ước tôi cái đã, đó là quy luật sinh tồn của c người.

-Ma? ên đời này làm gì có ma chứ? Rõ mê tinh dị đo _Ngáp cái rõ dài như muốn ách móc tôi đã phá vỡ giấc ngủ yên bình của mình, Lâm Chấn chán nản, miệng thì nói đều đều nhưng lòng dạ thâm ý vô cùng. Quh đi quẩn lại cũng là chưởi tôi to đầu rồi mà g bé hơn óc chim sẻ, nửa đêm nửa hôm ko ngủ rảnh hơi đi phá người khác.

-Nhưng...nhưng em thấy thật mà, nó ở g đó, còn nói chuyện với em nữa _Bám chặt cánh tay người bên cạnh, tôi run rẩy biện minh, tay giờ ngón ỏ về phía Washingt City. Hàn Từ Di tôi cả đời nói gì cũng đúng, chẳng nhẽ giờ lại đi vu khống cho mấy o hôn bơ vơ kia, nếu nói tôi mộng du vừa đi vừa mơ thì ng còn được nhưng tôi tự hào đến giờ vẫn chưa một lần mắc vào uồng hợp chỉ có người bình thường mới bị đó nhé.

To sự chỉ dẫn của tôi, một vài người g dạ nói thẳng ra ko biết ời ko biết đất từ từ tiếp cận đối tượng, xoay ba bốn vòng điệu nghệ mà ko lẩn quay vì chóng mặt, 2 chàng g to mỗi người một bên, tay lăm le hai khẩu súng lục ko biết moi từ đâu, về mặt hình sự thấy ón. Nháy mắt với nhau ra hiệu, họ đếm từ 3 đến 1 rồi quay thêm một vòng chia súng vào g Washingt City, dành vài tí tắc qu sát. Lúc ra đi hùng dũng bấy nhiêu, lúc ở về điển tiếc bấy nhiêu, nhìn tôi bằng cặp mắt hết sức “ái mộ”, 1 tên chìa khẩu súng vào đầu tôi, ko ừ lại còn đe dọa ằng ọt:

-Viết di chúc ước khi chơi người khác nhé, nếu ko hối hận lắm đấy

-Được rồi, Việt Văn, chắc em nó bị mớ ngủ thôi, xem nó bám chặt tay áo tôi nè, chắc sợ phải biết _Đưa cái giọng điệu đã chảy nước c chờ cho tôi, Hạ Kì Thiên cúi người nhìn khuôn mặt khổ sở vì sồn cả gai ốc ên thân hình bé nhỏ gió thổi nhẹ là bay của tôi, mỉm cười dịu dàng rồi đưa tay nâng cằm tôi, ép buộc tôi dù ko muốn nhìn cái mặt ơ áo của h ta cũng phải cắn răng mà nhìn _h ru em ngủ lại nhé, còn bé, thức khuya ko tốt cho sức khỏe, lại hại cho da, tinh thần ko phấn chấn, làm việc cũng ko có hiệu quả đâu _Nếu sau này h ta hỏi tôi nên đi uồng nào, nhất định tôi sẽ khuyên h ta vào uồng y, với mấy lời như vừa rồi, đảm bảo ko cần thuốc mê bệnh nhân cũng tự động ngắt xiu cho coi.

-Chỉ phiền thật đấy, vào phòng ngủ đi! _Như vị cứu tinh tôi đg mỗi mắt chờ đợi, thằng em tôi từ một tên tôi ghét cay ghét đắng bỗng dung ở thành vị ân nhân ngăn đời tôi tưởng nhớ, giải thoát tôi khỏi móng vuốt cũng như những lời dụ dỗ đường mật của Hạ Kì Như, xua đuổi tôi ở về phòng. Tuy biết on thì biết ơn thật, nhưng ít nhất cũng đâu cần phải đẩy như đẩy chó thể chứ, hành động thô lỗ với của nó lập tức được tôi ghi nhận, ở thành người bạn i ki đánh t mọi cảm giác yếu quý vừa n nói. Liếc nhìn cái mặt phờ phạc cùng đôi mắt thâm quầng như gấu úc ung Quốc vào giai đoạn tuyệt chủng, tôi thầm tiếc cho bọn f hâm mộ của nó ko được nhìn thấy cái cảnh này, để bọn họ thôi phóng đại cái hình tượng hào nhoáng khác xa bản chất thật đó đi, xem xem còn ma nào say nắng nó nữa ko. Còn tôi, với thân phận là người đã đem ngọn lửa diệt ừ tăm tối khai sáng đầu óc ngu muội của bọn họ sẽ nghiêm nhiệm được nhắc đến như một đấng cứu rỗi những linh hồn lạc lối. Tiếng tăm bay xa, ko chừng sẽ có hàng tá ai đẹp ngợ ra được vẻ đẹp tiềm ẩn g c người bí ẩn tôi đây, từ xa lạ chuyển sg hâm mộ tôi cũng nên. Nghĩ mà sướng óc tự thưởng cho mình một cái tán thưởng bôm bốp g đầu

”Kho đã” Như vừa giấc ngộ được điều gì đó, tôi dừng lại, vận óc suy nghĩ thật kĩ, phân tích thật rõ rồi mưu mô tầm tởi. Khẽ mở miệng nhovn một nụ cười rõ hiểm ác , tôi thì thầm với chính mình cũng là để cho các bô lão g điện Diên Hồng ng thấy:

-Đây chính là cách thức kiếm 10 iệu g một ngày, haha, mình quả là thiên tài.

Đôi mắt lục cụp b nẩy thôi ko ứa nước mắt vì số lần ngáp quá nhiều mà tự động mở căng, cho phép thân chủ nhìn rõ mọi thứ dù g đêm tối. Hóa mình vào điệp viên CIA đg g thời kì thu thập dữ liệu của kẻ thù, tôi rón rén hòa mình vào màn đêm đen kịch g cái tổ nhỏ lúc ước còn khi khò ngủ, cẩn thận từng bước chân tiến đến nơi cất giấu máy chụp ảnh, ánh gậy tiếng động đánh thức c ma ngủ Hạ Kì Như vì nếu bị đánh thức nửa vơi, ch

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: 1

Chương 8: Sức mạnh có hạn, thủ đoạn vô biên

11

Thứ 7, lại một ngày mới với bao hứa hẹn bắt đầu. Hôm nay, tôi sẽ được nếm thử cái cảm giác ngồi gác chân lên bàn, người dựa vào thành ghế sofa mà đêm từ bọc tiền mới cũng thơm phưng phức. Mới nường tượng thôi mà cũng ko kìm lòng nổi chảy nước dãi. Ấu đó cũng là cái giá thích đáng cho một đêm thức ngắm ngồi mòn ghế rửa ảnh của tôi, cũng ừ được phần nào.

Đẹp con buồn ngủ đng len lói g từng thờ thit, tôi lồm cồm bò dậy khỏi tổ ấm thân yêu, phi thẳng đến phòng tắm làm vệ sinh cá nhân ước khi đồng hồ điểm 5 giờ sáng. Với thói quen vô tư ko biết gì của mình, tôi sẵn sàng cho những người đến sau chiêm ngưỡng khuôn mặt thâm họa với bộ tóc rối mù của mình cùng vùng miệng đầy bọt kem đánh răng ắng xóa, ngẫm bảo hồ này có người rồi, đi chỗ khác cho*. Mấy lần đầu xem ra hiệu quả thấy rõ những cang về sau lại càng giảm và cuối cùng ắng tay, đến một chỗ rửa mặt cũng bị giặc ngoại xâm chiếm đóng. Tất cả chỉ tại Hạ Kỳ Thiên mà ra, sau khi thấy tôi g bộ dạng cảnh báo đó, h ta ko những ko quay ngựa rút êm mà còn dám ương bộ mặt ơ ền của mấy tên yêu râu xh chuyên đi dụ dỗ c gái nhà lành, tiền sát vào thành tôi ần thủ, nói lời ng tiếng ngọt:

-Di Di muội muội, hay hai ta cùng nhau đánh răng em nhé, vừa vui lại vừa có thêm cơ hội thắt chặt tình cảm, lỡ một ngày nào đó em có nhu cầu tiến xa với h hơn thì sao. Ngai ngừng sẽ làm em mất đi cơ hội được ở bên người c ai lịch lãm tuyệt vời như h đấy.

Tất nhiên tôi ko thể nói được gì, chỉ biết dồn hết sức mạnh đập vào cái chân yêu quý của h ta, cho h ta một vé ở về thời ần uồng nhảy lò cò với chúng bạn. Vì nề Kì Như nên tôi mới hạ thủ lưu tình đó, chứ như mấy tên khác thử xem, chỉ còn nước vào bệnh viện húp cháo ắng thôi. Nói thì nói thế nhưng cuối cùng tôi vẫn bị đui đi thẳng cổ qua ân giao chiến ko gươm giáo với Lăng Tử Thần

- Cậu cứ làm việc của mình, đừng để ý đến tôi là được. Lăng Từ Thán nhìn tôi đg ợn mắt nhô gai lên như nhím nhìn thấy kẻ thù, hần lèen lảng lảng nói một câu rồi ko ai bảo hèn nhiên với cây cỏ đi vào g Washinet City, quay lưng lại cõi ảo, kh khog tâm lung rần chặc của mình cho tôi ngắm.

Mặc dù một lòng ko muốn, ăm lẩn ko phục nhưng tôi vẫn ko tự chủ được mà nhỏ nước dãi bôi dù sao, đây cũng là lần đầu tiên thiếu nữ g ắng tận mắt thấy một mĩ nam chủ động nude phần ên ước mắt mình với khoảng cách gần hơn lần ước, điều kiện hưởng nguyệt” đương nhiên có phần ưu ái hơn. Đương lúc ko tự chủ được ơ mắt đắm đuối, Lăng Tử Thần quay đầu lại nhìn tôi khinh giễu:

-Bô muốn ngắm tời tắm luôn hả?

-Hả? Toàn thân giật mình, tôi bừng tỉnh thoát khỏi cơn mê m ngủ xuẩn, 3 chân 4 cẳng vọt lẹ ra ngoài với đồng bọt kem rửa mặt vẫn chưa rửa sạch, bản thân nhớ lại mà đau đớn, hồi hân ko đề hấn xuống nhìn cho rõ, rõ ngốc.

***

Chương đồng hồ điểm 5 giờ kêu chỉ chóc, g phút chốc, mọi thành viên club đều có mặt đầy đủ ước sân nhà tôi, mỗi người một phương tiện di chuyển thẳng hướng đến công viên ung tâm, chiêm on căn cứ địa W Wld to thách thức g huyết thư để tập luyện chuẩn bị cho cuộc chiến sinh tử sắp tới

-Được rồi! Lâm Chấn và Việt Văn,2 người xuống đập thử đi_Chỉ vào c vệt nhựa ắng đg nổi lênh đênh ên mặt nước gần bờ, Hạ Kỳ Thiên lấy uy đội trưởng ra lệnh cho đội viên.

- Gì chứ? Sao cậu ko đáp ước mà bắt bọn này đi thử? _Hai người kia lên tiếng kêu ca với giọng ngái ngủ, mặt mũi nhăn tít lại khó chịu. Quả đúng là đội ường của một nhóm ô hợp nhiều tính cách, mưu mô hơn người v hết tôi, đây người ta đi ước chết ước, rồi mình mới mò mò to sau rút kinh nghiệm.

-Nếu ko phải xử lí nhiều việc thì tôi cũng đi ước làm gương rồi, mọi người đều bận việc, mỗi hai câu rành rơ thì nên cống hiến chút gì đó._Đưa tay vuốt vầng trán ướt mồ hôi cũng ko có, Hạ Kỳ Thiên tỏ vẻ mệt mỏi như thể vừa lao động khổ sai xong, mắt liếc nhìn ẩn ý._Lăng Tử Thần và Hàn Gia Minh thì đi xem địa hình để đặt bẫy, Nguyễn Thành Vũ và Lương Tuấn Vĩnh bận hăm sóc” tay quản lí của W Wld, Liễu Giai Tuyên lại bị tào tháo rượt do ăn đồ ko rõ nguồn gốc còn tôi thì mớ giấy tờ vẫn chưa giải quyết xong, sao nào?

-Hãy cảm ơn tài ăn nói của cậu đi_Lâm Chấn chấp hai tay lay lay Hạ Kỳ Thiên tỏ rõ sự bái phục rồi lúi Vũ Việt Văn xuống c v nhựt, khỏ sờ leo vào g
rồi ra sức đập

Đường đường là 2 hoàng tử tuần mĩ ảnh hào qug lấp lánh, bao pn làm chao đảo lòng g ruột mật của nhiều cô gái vậy mà giờ đây lại cồng lưng đưa chân thư thái ngồi đập vịt g qug cảnh mây nước hữu tình thế này. Cô nàng nào f của Yaoy hay Shoun còn lấy làm mừng nhưng với số còn lại sẽ thực sự sốc toàn tập cho xem, mong thiếu nữ cứ vỗ tùm lùm như quả bóng òn lấy kim đâm thùng vậy. Nhưng cái làm tôi ko hiểu chính là tại sao lại phải đập vịt, to vốn hiểu biết sâu rộng của Hàn Tử Di tôi, bên thách chiến là bên đưa ra địa điểm còn bên nhận lời thách chiến lại đưa ra cách thức chiến, nhưng chẳng lẽ, vì địa điểm lần này thực sự đặc biệt-W Wld-mà mọi người mới nổi khùng chơi ò đập vịt phân thắng bại thay vì đồ mờ hôi bơi dưới nước? Nếu là vậy thì thất thất vong, thua là cái chắc bởi mấy tên “yếu lều đào tơ” nào mà chơi ò đó thì, dám cá chưa đầy 5 phút đã le lười kêu mệt cho coi.

-Sao phải đập vít mà ko chơi cái khác a, bô các h lần đầu đến W Wld nên thử một lần cho biết? Nhìn ko nổi với những câu hỏi đg bủa vây g mình, tôi

thắc mắc với Hạ Kỳ Thiên, mà h ta sẽ ko nói rằng đó là cách thức thi đấu, nếu ko tôi sẽ ê mặt với club này mất.

- Vì đây là cách thức thi của chúng ta, ít nhất nên làm quen với nó một chút ước khi đầu ánh bờ ngõ. Đưa mắt nhìn c vệt ăng chậm chạp ôi vô định ở giữa xg, Hạ Kỳ Thiên thờ dài ả lòi, xem ra h ta cũng biết mức độ nghiêm ọng của việc chọn cách thức khác người này rồi.

- Chẳng nhẽ mọi người định chơi đập vệt để cá cược sinh tử sao? _Tôi ợn òn mắt, ko ngờ đây lại là sự thật, chắc điên mất thôi. Nếu đập vệt để đua tốc độ với nhau xem ai đến đích ước thì thật là một lựa chọn sai lầm.

- Tất nhiên! Đó là cách thức ng thi dễ nhưng chơi lại khó. Với địa điểm là W Wld, lợi thế bóng rổ của chúng ta sẽ ko thể iễn khai được vì bọn h ko rảnh vừa bơi vừa cướp bóng g tay kẻ thù cũng như lộn một vòng như cá o để đưa bóng vào rổ đâu, rất khó ăn điểm và mất nhiều thời gi di chuyển. Do đó, tốt nhất nên dùng mấy c vệt xinh đẹp đó làm phương tiện di chuyển.

- Chơi kiểu nào?

- Mỗi club cử ra 8 người đại diện, chia thành 4 nhóm sử dụng 4 c vệt di chuyển ên nước từ điểm xuất phát bên này đến cột eo rổ ở bờ bên kia. Chỉ cần đội nào đến ước và ném bóng vào rổ, đội đó thắng.

- Nhưng xác suất chiến thắng của chúng ta chỉ đến 50% mà thôi, hơn nữa phương tiện này ko nhh ko chậm, vận tốc của nó thường dao động tùy to lực cản của nước hay lực đẩy của gió, rất khó để dành chiến thắng. Như vậy chẳng phải liều mạng đâm đầu vào chỗ chết sao? _Hạ Kỳ Như xuất thần như quý, từ đâu chui ra xen vào cuộc ò chuyện của tôi và h nó nhưng nếu ý kiến thì cực hợp với ý tôi, ko phụ tôi làm bạn tâm giao với nó bấy năm nay.

- Vì thế mới cần đến thủ đoạn để giành chiến thắng. _Mim cười nhìn tôi và Kỳ Như, Hạ Kỳ Thiên tự tin vào sự lựa chọn của chính mình đáp ả. Nếu nói ko bị h ta thuyết phục thì nói suông nhưng nếu nói bị h ta thuyết phục thì lại thấy mình ngốc. Đường nào cũng chết thôi thì đặt cược mọi thứ vào Hạ Kỳ Thiên vậy, dù sao nếu có thua, cũng đâu phải chỉ mình tôi lọt vào dh sách đen chứ, còn có cả tá người đằng sau nữa.

- Kho đã, bộ h dùng thủ đoạn thì bọn người kia cũng ko ngốc tới mức chơi đẹp đâu. _Tôi bủ môi.

- Yên tâm đi nhóc, tất cả đều nằm g lòng bàn tay của h. _Ý thế cao hơn tôi xoa đầu nhẹ, Hạ Kỳ Thiên hứa hẹn, g những lúc thế này, g h ta thật đẹp, quyết tâm làm một điều gì đó, ko để nó thất bại, đó luôn là lúc người ta tỏa sáng nhất. Hạ Kỳ Thiên, xin h đừng làm tôi thất vọng.

- Được thôi, tạm thời tin h. _Tôi mỉm cười đáp lại, một nụ cười cực chân thành nhé.

- Ko cần, giờ nấy nhóc nên giải quyết chuyện của mình đi, 10 iệu đấy, hạn chót là vào 12 giờ đêm nay, ko có các em liệu mà bán thân ả nợ. _Vừa mới có chút ấn tượng tốt với Hạ Kỳ Thiên thì đã bị h ta thôi bay mất, h làm tôi thất vọng rồi đây.

***

Rời khỏi W Wld, tôi và Kỳ Như được đặc cách cho nghỉ, đến uờng học tập to thường lệ mặc dù tôi và nó chẳng khiến h ta làm cái chuyện thừa hơi đó. Sau 3 tiết học mệt nhoài, cuối cùng thời khắc mg đợi nhất cũng đã đến. Mg to chiếc ba lô đựng đầy xấp ảnh hôm qua tôi mới chụp được đến cầng uờng-nơi tu tập nhiều học sinh nhất sau mỗi tiết học, chuẩn bị đồ nghề thực hiện cuộc tuyên uyển tích góp 10 iệu.

- Chút nữa người cứ giới thiệu cái bài văn sến đặc vừa soạn đi nhé, còn lại giao cho ta, đảm bảo sẽ có 10 iệu g vòng 30 phút nghỉ giải lao. _Tôi tự tin phân công nhiệm vụ cho Kỳ Như, ko cần nhìn cũng biết mặt nó nghếch ra cỡ nào.

- Sao thế được chứ?

- Tất nhiên phải có gì đó ta mới dám chắc như vậy. _Ấn ý, tôi lôi xấp ảnh được phân loại rõ ràng của cách thành viên to nhiều tư thế, to từng người và to club cho Kỳ Như xem, dám cá nó sẽ cung phụng tôi như Gia Cát Lượng phiên bản nữ cho xem.

- Sao...sao người có cái này? _Há hốc mồm rõ to, Kỳ Như ngạc nhiên nhìn tôi hâm mộ, miệng cười t như úng số.

- Công sức thức ăng một đêm của ta đó. _Tôi vỗ ngực, kẻ công, mặt vênh lên kiêu căng.

- Tuyệt!

Nài nỉ mãi mới mượn được bộ loa của nhà uờng, Kỳ Như nốc nguyên ngụm nước đá, lấy hơi ước khi đọc diễn văn kêu gọi sự ủng hộ của f hâm mộ.

- Các bạn! Tôi là Hạ Kỳ Như, em gái hết mực thân yêu của Hạ Kỳ Thiên-đội uờng club bóng rổ b C lừng lẫy tiếng tăm, sau 1 năm hoạt động, nhờ sự chăm chỉ và kiên nhẫn, h tôi cùng đàn em đã gặt hái được rất nhiều thành tích đem về cho club, đồng thời nâng đẳng cấp của tổ ảm thứ hai lên một cấp bậc mới và giờ đây chiếm vị í thứ 5 g bảng vàng. Những tưởng sẽ được tiếp tục cống hiến nhiều thêm cho b C, cho nhà uờng, nhưng ko may, một con sóng ô ạt cùng lớp bọt ăng xóa đã đổ ập lên club chúng tôi. Huyết Thư, kẻ sĩ gieg hô mai dh ản tích cuối cùng cũng xuất hiện, đem đến cho club chúng tôi một lời thách chiến, một nỗi bất ngờ, một bờ hog mg, một nắng đau khổ. Bất ngờ vì một club nhỏ bé như c chim sẽ chúng tôi cũng có ngày ở thành cái gai g mắt cần phải nhổ đi của ai đó. Hog mg bởi các thành viên còn quá ẻ đại và chưa kịp thích ứng được với sự thách chiến một mắt một còn này. Đau khổ, chẳng ai biết rồi chuyện gì sẽ xảy ra cả, nếu thắng, chúng tôi sẽ được ở bên các bạn, và nếu thua, sẽ ko còn nữa những tháng ngày đồ mồ hôi sôi nước mắt đóng góp phần nhiệt huyết và sức ẻ của mình cho mọi người. Nếu đây là lần cuối cùng ên cương vị thành viên của club mà các bạn yêu quý, tôi xin cúi lạy cầu xin các bạn hãy tiếp thêm sức mạnh cho các thành viên của club chúng tôi, để họ vững tâm ra đi chiến đấu vì mái ảm thứ hai này. Xin hãy đóng góp chút tiền bạc để tôi có thể bồi bổ cho họ dinh dưỡng tốt nhất cần thiết, để họ được khỏe mạnh g cuộc chiến ngày mai. Bên kia, nơi có cái hòm thủy tinh g khiết đó, tôi mg các bạn, dù ít hay nhiều xin hãy ủng hộ chúng tôi, ko phải vì tôi mà vì những thân tượng g lòng các bạn. Sau khi các bạn đóng

góp xg có thể qua bên này, chúng tôi đã ghi lại những khoảnh khắc đẹp đẽ nhất của các thành viên g đội qua những bức ảnh này, bạn nào có nhu cầu có thể mua ở chỗ của quản lí Từ Di. Nên nhớ, chúng tôi sẽ kết thúc chương trình sau 30 phút nữa, nên các bạn hãy nhả tay nhả mắt cho. Xin chân thành cảm ơn. _Kì như cúi rạp người tỏ lòng kính cẩn rồi nhìn tôi nháy mắt

Quả như phỏng đoán, mọi người đều đổ xô ò ạt về phía tôi h giành nhau mua ảnh như hội khiến tôi mệt rã hơi vì nhấc nhỏ. Ôi, mùi tiền nồng nặc phg tỏa g mũi thật tuyệt. Đây chính là thiên đường ăn gi đấy.

[SIZE][FT] Chương 8: Sức mạnh có hạn, thù đoạn vô biên[SIZE]

[]

Kiểm tiền quả ko dễ chút nào, sau 1 ngày lê lét hầu khắp hành lg của các b như dân bụi đời, chạy bờ hơi tai ánh lười hái tử thần của thầy giám thị hay phải vận hết volu để dẹp ạt tự ước đám f cuồng nồng nhiệt của club, chúng tôi cũng đã thu về cho mình một món tiền nhiều hơn so với dự kiến 7 iệu. Qua quá ình bàn bác kĩ lưỡng, tôi và Kì Như đã quyết định giữ lại 7 iệu tiền thừa để bồi bổ cho lượng dinh dưỡng cũng như mấy lớp mỡ vừa vui đi ên cơ thể, còn lại nộp hết cho quản lí ngân khố.

Những tưởng hôm nay sẽ được nghỉ ngơi g mái ấm bình yên của mình, nhưng ngoài dự kiến, các thành viên nhiệt huyết của club tôi đã tiến hành ở lại nhà tôi thêm một hôm với lí do cực đơn giản và vô lí: tăng thêm tình đoàn kết giữa các thành viên cho cuộc đấu sinh tử ngày mai. Cái tin khủng bố đó, thêm một lần nữa, dập tắt mơ tưởng được đóng cửa lại ngồi một mình, ông căn phòng thân thương, vừa đếm vừa ngửi mùi hương ngào ngạt từ những tờ tiền poli mới công quyền rữ.

-Đưa đây! _Vừa thấy 2 thân hình tàn tạ như xác chết đội mồ sống dậy của tôi và Kì Như, 1 lời hỏi thăm cũng ko có, quản lí ngân khố với khả năng moi tiền cực rh mãnh và ko có nhân tính-Lương Tuấn Vĩnh-đã chia bàn tay hơi sạm của mình về phía chúng tôi kèm to một lời chú thích ngắn gọn, súc tích, và dễ hiểu.

-Ít nhất h cũng phải cho bọn em hít thở chút ko khí đã chứ? _Kì Như căn nhắc bởi g 2 chúng tôi, người mệt nhất là nó-kẻ suốt buổi hôm nay chạy như thầy giám thị lúc hành động buôn bán phi pháp của bọn tôi bị phát giác

-Đưa tiền đây rồi thở _Tinh bơ như tờ 50k, quản lí Lương ko chịu nể mặt quản lí Di tôi, thẳng thừng siết cổ đòi tiền

-Bọn em sẽ đưa mà _Tôi lê lét đến tủ lạnh, to lấy chai nước lạnh hơi sáng đã để vào để uống, nào ngờ đã bị Kì Như nhả tay cướp mất rồi nốc sạch ko để lại cho tôi một giọt cảm hơi, chỉ biết ơ mắt ếch nhìn nó từ từ lấy lại sức sống g khi bản thân mình đg chết dần chết mòn

-Cái này, uống cho đỡ khát cô _Đương lúc tôi sắp nổi điên to bỏ lên phòng lấy quần áo đồng du ở Washingt City tắm cho đã đời, 1 cốc nước chh lạnh từ tay Lăng Từ Thần chìa ra, nghiêm nhiên lọt vào mắt xh của tôi

-Cậu ko bỏ thuốc xỏ đấy chứ? _Rất muốn uống nhưng mà ước tiên cần phải đề phòng cái đã, người như hấn ko dễ làm mấy cái việc tốt ời lòng đất lở này đâu, nhất định phải có âm mưu nào đó. Lỡ khi tôi uống rồi từ đồng đồ thành kí túc ở Washingt City luôn thì sao? Lúc đó với sự mất tích của chủ nhân, tổ ấm của tôi sẽ bị phá t tành như lúc Gia Minh ở tuổi học ăn học phá vậy. Tôi ko muốn vừa nuốt nước mát vừa sắp xếp cái tổ quạ lại đâu

-... _Lẳng lẳng, Lăng Từ Thần ko xin phép, uống một ngụm ước sự chứng kiến của tôi như muốn chứng minh ko có cái gì khả nghi g đó rồi lại đưa về phía tôi, đe dọa _Ko uống tôi đồ đi đấy

-Uống thì uống _Thấy hấn vẫn bình vô sự, tôi yên tâm đón cốc nước ên tay hấn, nhiệt tình nốc vào

-Phụt!! Sao chua vậy! _Tôi nhăn mặt nhìn toàn bộ clo ít ời cùng hỗn hợp nước chh ko chút chần chừ phi thẳng ra ngoài rồi ném ánh mắt hình viên đạn về phía cái tên độc ác kia, tưởng hấn tốt bụng pha nước chh cho tôi uống ai ngờ lại là một âm mưu thâm hiểm

-10 quả chứ đâu phải ít _Ko ý thức được việc mình vừa làm, Lăng Từ Thần ờn đáp lại, 1 lời xin lỗi cũng chẳng có

-Hà? 10 quả? Cậu có bị điên ko đấy! _Tôi hét lớn mắng mỏ, vô ý nhắc đến cái từ dễ làm mình nổi khùng mỗi khi ai đó nhắc đến liên qu đến mình _Muốn hại tôi sao ko nói thẳng ra luôn đi, đừng có ngụy biện rằng cậu chưa pha nước chh cho ai bao giờ nhé

-Đây là lần đầu _Giật lại cốc nước chh ên tay tôi, hấn quay ngời đi về phía bồn rửa, đồ đi rồi bỏ lên phòng với mọi người, để lại tôi với chút hối hận và bối rối nhìn to bóng hấn. Có lẽ tôi đã nói hơi quá thì phải nhưng ai bảo hấn muốn hại tôi làm gì. Đáng lắm

-Ngươi may thật đấy, có người tận tâm pha nước chh cho còn mắng ngươi ta, đồ máu lạnh _Kì Như liếc nhìn tôi mĩa mai, cũng may cái tên Lăng Từ Thần đó ko có ý tốt, nếu ko đảm bảo nó sẽ nghĩ tôi ko chung thủy với h nó cho coi, chỉ chi cũng viết thư tuyệt giao dg dài dai dẳng đàn áp tinh thần tôi nếu bắt quá làm liều

-Thôi đi! Ta đi tắm, ngươi muốn nghĩ gì thì nghĩ _Chán nói mĩa thâm ý đim hàng nhau với Kì Như, tôi bỏ lên phòng, thoáng buồn một chút khi thấy Gia Minh đến gần và mỉm cười với nó, chợt thấy mình đúng là một người chị bao dung.

Khó khăn lớp mới đi hết mấy chục bậc cầu thang, tôi to tự kỉ g phòng thì mánh nhĩ bắt được âm thanh o hò từ phòng ga tạt ra. Hiếu kì, tôi cho phép mình ghé thăm, xem xét một chút, dù sao cũng nên đề phòng, ko nên tin người quá nhiều khi lại hóa tự hại mình.

Đẩy cửa hé c mắt nhìn vào g, tôi bàng hoàng khi thấy bọn người ờn cũng club đg ngồi ăn lẩu khói bay nghi ngút và nồng nặc mùi bia. Rón rén tìm cây chổi, định bụng sẽ cho bọn này một ận nên thân vì dám tổ chức ăn uống khi chưa có sự cho phép của tôi, đã vậy còn ko mời mọc tôi một tiếng. Bọn

tham ăn tục uống

Rầm! Tôi hùng dũng xô cửa vào như một tay cảnh sát cô độc một thân một mình phá t ổ nghiệp, tay nắm chặt cán chổi, mặt hằn lên sự tức giận.

-Di Di về rồi à? _Người đàn ông ngồi xoay lưng về phía tôi từ từ quay mặt ra sau, nhìn tôi nở nụ cười hiền, khiến cơ thể tôi run lên bần bật

-Ba...ba _Như nhìn thấy ma, tôi bần thần, cung đơ toàn thân. Người đàn ông tôi mong ước, cầu nguyện cho ông ta ở về cuối cùng cũng vượt biển to ý nguyện của tôi, nhưng, thay vì tức giận quát mắng đám lũ lằng nhằng này, ông ấy lại cạ ly với họ, nốc nguyên cốc bia lạnh

-C gái, lại đây ăn nào, mọi người chờ c này giờ đó _Mẹ tôi khoát tay, bảo tôi lại phía bà ấy, nói là đợi, vậy mà mấy đĩa thức ăn đã vơi đi một nửa, nếu đợi kiểu này tôi cũng đợi được.

Nén giận, tôi hùng hăng đi vào g, yên í vừa ăn vừa thỏa thích nốc mấy l nước ngọt, nhìn mấy người đó nói chuyện cũng vui phết, tạm thời tha cho bọn họ lần này.

***

Chủ nhật, ngày quyết định sự sinh tồn hay biến mất của một club đã đến. Từ sáng sớm, công viên ung tâm đã àn ngập cả một biển người từ hầu khắp thành phố Hà Nội đổ xô về to đôi ạn quyết đấu lịch sử này, tất nhiên g đó có gần một nửa là f của club chúng tôi với những khẩu ngữ cực sến và đầy sự ái mộ. Hồi hộp ko kèm phần những c người ngồi ên khán đài, tôi và Kì Như cứ chạy hết chỗ này sg chỗ khác lo phần kiểm a g phục, mấy c vệt nhựa với lại mấy cái đồ chơi để chuẩn bị cho cuộc đấu, lòng vẫn còn ám ức chuyện bị quản lí ngăn khổ chọc tức lúc nửa đêm để lấy tiền, đã thế còn moi cha 7 iệu tôi và Kì Như đã giấu đi chỉ vì tội dám lấy ảnh thành viên ra mua bán á phép sinh lợi.

Sau khi ngón xg bắt chề đầu đồ mẹ tôi dậy sớm nấu ăn cho hên, các chàng ai làm đảo lộn biết bao ái tim n nốt của các cô gái khởi động chân tay, làm nóng cơ thể ước khi phá vỡ hình tượng bằng cách cồng lưng đập vệt.

Lắng ng tuyên bố lí do và khai mạc cuộc đấu, tôi lo lắng nhìn mọi người mặt mũi đều tươi cười, cảm thấy có gì đó bất cứ dâng ào g cổ họng, đắng nghét kì lạ. Cũng phải, cuộc đấu này, bọn họ dường như đều rất chủ qu, có lẽ vì đối thủ to tương uyền khá yếu nên thế, nhưng mà, tốt nhất nên chuẩn bị tâm lí sẵn, để khi thua ko phải khóc. Nghĩ thế, ko có nghĩa tôi ko đặt niềm tin vào họ, ko mong muốn họ giành chiến thắng, chỉ là, nếu lời nói của Lăng Từ Thần biến thành sự thật lub nào mà nhận cô làm thành viên, đảm bảo 1 tuần sau đeo túi nài t rã” thì dù nhỏ nhoi, tôi cũng muốn làm chỗ dựa tinh thần cho họ, lo xa nhiều khi ko xấu như người ta nói.

-Chúng ta sẽ thắng _Lăng Từ Thần lấy chiếc súng nước từ tay tôi, cứ như biết tôi đg nghĩ gì mà ừi, đôi mắt đen sâu giờ ko lạnh chút nào

-Chính sự chủ qu của các cậu tôi mới lo đấy _Bầu môi, tôi nói thật lòng mình, đôi lúc những câu nói băng quơ lại khiến người khác hiểu hơn là thành ý muốn giải thích cho họ thấy, đó là bản chất của c người

-Thay vì lo hãy cầu nguyện cho chúng tôi _Cời bỏ chiếc dây đeo có thập tự giá khỏi cổ, Lăng Từ Thần đưa nó cho tôi, mỉm cười rồi tiến lại gần vị í xuất phát, giả như lúc nào cũng thế thì tôi còn có thiện cảm với hấn một chút đấy _Giúp tôi xin sự phù hộ của chúa

-Được thôi _Cúi đầu nhìn ngắm cây thánh giá bằng bạc, tôi tự cho mình quyền đeo nó vào cổ, ánh làm mát rồi hấn lại xiết nọ thì khổ, vô thức mỉm cười đáp à đủ hấn ko nhìn thấy. Liệu người như hấn, chúa có phù hộ ko nhĩ, tôi bắt đầu thấy lo rồi đấy. Có khi chúa ghét hấn rồi ghét luôn cả club cũng nên á.

-Di Di, h ôm em cái nhá _Tiếp sau sự ở chứng thất thường của Lăng Từ Thần là sự thân mật đến sờn cả da vượn của Hạ Kì Thiên, làm tôi ko kịp thích nghi được, đứng hình cho h ta muốn ôm kiểu nào thì ôm _

-ánh ra đi _5 phút ời qua cho Hạ Kì Thiên lợi dụng, tôi nhh chóng lấy lại sự tỉnh táo, vũ phu đẩy hấn ra

-Em vũ phu quá, ít nhất cũng cho h một chút động lực chứ _Hạ Kì Thiên cười, ôi ôi cái nộ cười thánh thiện đáng ghét, nó làm tôi đỏ mặt

-Được rồi, đi đi

-h sẽ ko để cho em ra đi khi chưa thành người của h _Ko ng lời tôi, Hạ Kì Thiên tự tiện đập hai tay lên vai tôi, vừa cúi đầu vừa thì thầm, đầu đó ên khuôn mặt ấy, sự nghiêm túc đến tuyệt đối

-Ý của h là gì? _Tôi khó hiu thắc mắc, câu h ta vừa nói là một từ khá nhiều nghĩa đấy, nếu ko hỏi kĩ chắc tôi sẽ nghĩ bậy cho coi

-Chờ h nhé, nhóc c _Cười thêm một cái mà ko sái miệng, Hạ Kì Thiên cúi đầu hơn nữa hôn lên má tôi rồi vẫy tay tạm biệt chạy đến hàng ngũ của mình

Còn tôi, đầu óc quay cuồng đồ thói nhìn h ta như muốn ăn tươi nuốt sống, tất nhiên đám f cuồng kia cũng có hành ý” đó với tôi, có chuẩn cũng ko ánh nỏ cái ngày bị đánh hội đồng[SIZE][FT]

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: 2

Chương 8: Sức mạnh có hạn, thủ đoạn vô biên[SIZE]

□

Pằng! Phát súng báo hiệu bắt đầu vang lên ngay sau khi đồng hồ điểm 7:30, tiếp đó là 8 c vệt nhựa cùng 8 màu sắc khác nhau ịch xuôi to dòng nước mặc dù người đập nó đã cố đưa chân, gắng sức tiếp thêm sinh khí vào động cơ để nó có thể đi nhh hơn nữa nhưng vô dụng. Cái loại công cụ di chuyển chỉ thuộc bản quyền các cấp tinh nhân làm sao có thể tăng tốc g khi nó được tạo ra để câu giờ cho đối ai gái muốn làm gì thì làm g lòng nó chứ. Thật sai lầm

Quệt những giọt mồ hôi ên án, tôi nhìn Kì Như đã ra sức hét đến giọng khản đặc cổ vũ cho đội mình mà thấy tội nghiệp, cả f cường của bọn họ nữa, niềm tin đã đặt nhầm chỗ hết rồi.

-Từ Di, người cũng nói gì đi chứ? _Kì Như khó khăn bảo b tôi, giọng đã lạc đi nửa phần

-Người cứ nói đi, đến khi ko nổi thì ta thay ca ốn ánh ách nhiệm, tôi đưa ra cái lí do cực chuẩn khiến c bạn phải ngậm ngùi tiếp tục công việc của mình, nó có ách thì cũng mực, ai bảo nó tự vác họa vào thân chí. Giờ việc tôi phải làm là cầu xin chúa...cho đối thủ bị Tào Tháo rượt mà bỏ cuộc, thế may ra còn có lương tâm hơn là cầu cho mấy c vệt kia im.

-Các bạn, b B đã ra tay, hãy chiêm ngưỡng màn ném sấu riêng điều luyện như tay ném tạ của các thành viên, tuyệt nhất là cú nhảy lấy điểm ném kèm to lộn người ên ko của đội ường b B, một phát choáng úng Hạ Kì Thiên, chủ ướng b C, cho một àng pháo tay _Giọng dẫn chương ình ngân cao vút, ông ta có vẻ thù b C bọn tôi nên rất mực kn ngoi đối thủ thì phải. Cái màn nhảy lộn nhào đến út Già Lâm nhà tôi cũng chơi được mà bây đặt kn, đúng là mất ếch mà

-Chết! h Kì Thiên và Giai Tuyền đã gieo mình xuống hồ ự diệt” rồi, điên quá. Bọn chúng biết chúng ta rõ như lòng bàn tay, dùng cách này hữu hiệu thật _Kì Như kéo tay tôi, chỉ về phía Hạ Kì Thiên và Liễu Giai Tuyền đã bơi lại gần bờ, chờ c vệt đồng hành của mình quay lại chờ đi. Thế là hết, giờ chỉ còn vệt của Lăng Từ Thần và Lương Tuấn Vĩnh đã ịch ôi xuôi to dòng nước nữa thôi, 2 chọi 4, thua thê thảm, dù có thông minh cỡ nào cũng khó địch nổi ừ phi gắn tên lửa phản lực ở phía sau, may ra còn có hi vọng về một kết quả ko mấy khả thi hăng mà nhục”

-Đừng nói với ta hai ông đó vì ko chịu nổi mùi sấu riêng mới nhảy xuống nhé? _Tôi vuốt mặt, cảm giác chờ đợi cái kết thảm bại thật tệ hại

-Chắc vậy _Gác tay lên vai tôi, Kì Như thở dài, 2 ông này cực ưa sạch, riêng Hạ Kì Thiên mỗi lần tắm úng với tính mạng của một cục xà bông là người đủ biết thế nào rồi đây huống chi Liễu Giai Tuyền, coi bộ mấy tên còn lại ở bản sống lâu, haha

-Chúng ta phải làm gì đó, ko thể thua được, mấy vũ khí bọn họ mua bằng tiền mồ hôi xương máu của chúng ta chẳng nhẽ để nó mọc râu như thế sao? Ít nhất cũng phải thử một lần khi có cơ hội, cho bọn chúng thấy chúng ta tuy thua mà óách, tuy t rã nhưng vẫn kiêu hãnh hiên ngg mới được _Tôi bẻ tay rúc rúc, ý chỉ phun lên phún phụt khiến Kì Như nhảy cẫng lên vì bỗng, xuyết đấy tôi xuống hồ đập lửa.

-Vậy giờ làm gì? Chúng ta đâu được quyền tham gia chứ? _Kì Như nhìn tôi đầy kì vọng, ánh sao lấp lánh g mắt nó đâu ra mà nhiều như sao ên òi vậy, nếu tôi mà hé răng thốt ra câu “ko biết” chắc nó sẽ xông đến, dồn hết mọi bức bối kèm to sự vui mừng mà đánh tôi tui bụi đến thâm tím mặt mày mất. Nhất định ko để nó có cơ hội phá hủy dung nh òi đất cùng phải động lòng của tôi được

-Thử cái này xem, giả dụ người ượt chân ném phăng cơ thể hơn 50 cân của người rớt ụp” xuống nước, vò ngụp lên ngụp xuống miệng vừa uống nước vừa kêu cứu. Ta nghĩ, với lòng nhân nghĩa giúp đỡ nhau lúc hoạn nạn khó khăn của người Việt ta, đảm bảo sẽ có hàng chục tên cả ai cả gái cả già cả ẻ tình nguyện nhảy xuống hồ tập bơi với người dù người chẳng thuộc hạng khuyển thành đồ nước. Còn ta, nhân lúc mọi người ko chú ý, sẽ từ từ ngấm mình xuống đáy hồ mất rụi, như một c cá vàng bơi lượn tiếp cận 4 c vệt xấu số của đối phương, ói chặt 8 chân thành 4 chùm nhỏ, và rồi, chúng sẽ từ từ, từ từ lặn xuống nước y chg c tàu titic sau khi để lại di chúc vậy. Thế nào hả? Quá tuyệt đúng ko? Hahahahaha _Ngừa cổ lên òi, cho cái lưỡi mình đón nắng mai vàng ảm, tôi khoái chí tự thưởng cho bộ não siêu việt của mình một àng cười sáng khoái ước khuôn mặt đầy biểu cảm của Kì Như. Mừng tượng cái cảnh nó quỳ rạp người, lạy lên lạy xuống miệng hô “Hàn Cát Lượng vạn tuế vạn vạn tuế” mà ko nhận nổi sự vui sướng, mặt vênh lên ko biết mòi.

-Nor của người bị chuột gặm rồi, phải ko? Người xem, có mấy chục h cảnh sát ko đẹp ai thì cũng nức òi gig hồ hết đi chỗ này, lượn chỗ kia vậy mà người dám đề xuất cái ý kiến lộ liễu đó mà ko biết ngượng. Muốn cả hai tay nắm tay, vai kề vai vào tù bóc lịch à? Ng lờn người chỉ có nước tự đẩy mình vào chỗ chết _Day day thái dương, Hạ Kì Như dám chê bai g khi nó hoàn toàn ko nghĩ được kể gì tuyệt đỉnh hơn thế, mặt nhăn như khi ăn ớt. Gn tị với ai thì cứ việc nhưng đừng có gn tị với i kì ngày đêm sớm tối tám với nhau như tôi chứ. Đồ ích kỉ

-Biết thế lúc ước ta cho bọn chúng một liều thuốc xổ cho chúng chạy m với Tào Tháo, khỏi phải đấu đá gì mệt mà cũng rình được cúp vàng chói lóa vinh quy bái tổ _Vừa hồi hận, tôi vừa đưa tay đập c ruồi to g dám định cư ên má một cái giáng òi, tiếc là nó vẫn nhón nhơ bay lượn còn tôi phải ôm cái má với đầu vẫn tay đủ năm ngón của mình làm giấy chứng minh thư.

-Các bạn, cuộc đấu của chúng ta giờ đã rất quyết liệt, sau một hồi lênh đênh bầu bạn với c vệt nhựa của mình, vua ném bóng bách phát bách úng Đỗ Tuấn Kiệt của b C đã chịu giờ thủ đoạn, ko chơi đẹp mà tạo dáng quăng móc về phía cái đuôi đã p phẩy phía ước của vệt bạn, nhờ đó ko cần phải nhọc công đập cũng có người kéo lết đi, quả thâm hiểm _Tay lại bình luận, nói nãy giờ mà ko biết mệt _Nguy hiểm, các bạn, chúng ta lại có cơ hội được chiêm ngưỡng một màn bắn pháo đồ chơi tuyệt đẹp do tăng băng nổi Lăng Từ Thần sản xuất, khiến b B, ko thể tiến cũng chẳng thể lùi. Xem ra họ ko hiền như đúng bản chất thường ngày

-Tay đó thù mình hay sao mà nói hàm ý góm vậy? _Tôi khó hiểu thắc mắc, nãy giờ toàn thấy lão già cầm mio đá đều hoài

-Tất nhiên, tại năm ước h mình lỡ làm đổ thuốc ừ sâu lên đầu ông g giờ thực hành hóa, khiến mái tóc đen mon mồn mà ông ta bỏ tiền ra nhuộm sau một hôm khăn gội ra đi, giờ có bốn thuốc mọc tóc một sợi cũng ko ló lên nên thù là phải

-Thôi ko nói nữa, dù quân ta đã phản công nhưng vẫn ko chiếm được thế ưu g khi quân địch càng ngày càng rút ngắn khoảng cách với rỏ bóng, phải hành động thôi_Nhắc thấy một c vệt màu cam đg lẫn lộn giữa hồ để lại sau 7 c vệt khác, tôi lo lắng. Thua thế này chả phục tí nào

-Xem ra phải chơi kế hoạch B_Kì Như vượt chiếc cạm nhãn râu của mình nhìn tôi thâm hiểm, dù ko nhắc đến tên tôi g cái kế hoạch đến giờ tôi mới biết sự tồn tại của nó thì cảm giác rùng mình hòa lẫn với lo sợ thành hỗn hợp đa chủng tộc lại ám lên rõ ràng

-Kế hoạch thế nào?_Tôi tò mò, chỉ cần bản thân mình ko dính vào là được còn lại ủng hộ tất

-Cầm tiền cho ta, quản lí ngân khố nhờ giữ hộ, người thử làm mặt hoặc nhân lúc ời ko biết đất ko hay mà thò tay lấy 1 đồng thử coi, ngân khố đại nhân đảm bảo lột da người nấu cháo_Kì Như đưa cho tôi cái bọc căng òn, nghiêng răng đe dọa như tôi là kẻ cắp ko bằng_Giờ ta phải thực hiện kế hoạch B

-Được rồi, làm đi. Tôi sung sướng, vừa được cầm tiền, người cái hương thơm thiên đường này, lại vừa đứng xem thi đấu mà ko cần đụng tay đụng chân, nhỏ này đúng là biết thương bạn bè ghê á.

-B C cổ lên, đập t cái lũ vệt ko ra vệt người ko ra người đó đi, figing, figing. Hít một hơi thật sâu Hạ Kì như hét lớn vào cái loa chôm được của ông bác bảo vệ, khởi gọi hàng âm f cường hò hét to. Ra đó là kế hoạch B của nó đây. Thất vọng

Lặng người nhìn các thành viên của club mình thi đấu, tôi tạm thờ dài. Có người bảo tôi tin tưởng giờ lại thất hứa, có người bảo tôi cầu nguyện nhưng cầu nguyện để làm gì khi chúa vốn ko hề c chờ. Lặng Từ Thần, cái dây câu đưa tôi là đồ dóm. Huh

-Á!_Đương lúc tôi đg gặm nhấm sự thất bại thì một kẻ nào đó dám to g tiếp cận tôi, nhân lúc tôi ko để ý soi lại sắc đẹp ước khi quay mặt nói chuyện với người lạ cho đỡ buồn thì bọc tiền g tay tôi đã bị giật mạnh mà ko tm báo ước a lấy nhé” để tôi còn chuẩn bị tư thế chiến đấu

Sợng người nhớ lại câu cảnh báo của Kì Như và bộ mặt hơn quý sứ khi đòi 7 iệu tôi cố giấu của ngân khố đại nhân, tôi vô thức rùng mình, chỉ biết gồng chân lên chạy đòi to tên cướp đg lẫn vào đám đông như bò tót nhìn thấy vãi đỏ. Ko thể để mình chết o được

-Đứng lại tên kia_Tôi hét, mắt hần những vệt đỏ

-Ngu gì đứng lại_Hắn quay đầu đáp ả, đã chạy thế kia rồi còn dư hơi đòi co với tôi cơ đấy, xem ra ko phải loại cướp giật tầm thường

-Được lắm, người mà đứng lại, bà thê sẽ lược sống người

-Thì có đứng lại đâu

-Tin khẩn cấp gửi tới các thành viên b C thân yêu, vừa qua đã có một tên cướp lạ mặt lảng vảng xung quh quản lí Hàn Từ Di của chúng ta, nhân lúc người ko để ý đã ra tay cướp đi số tiền có mệnh giá hơn 20 iệu và to suy luận cực lo gic của Hạ Kì Như tôi, hắn đg chạy về phía cột eo rỏ. Xin nhắc lại, dẹp hết mọi cản ở ên đường tiến dù có phải lược da xẻo thịt kẻ đó, nhất định ko thể để tên cướp lọt lưới pháp luật mà ko mất đi miếng thịt nào. Tiền qu g hơn, nhh lên_Ko thêm gọi cảnh sát mà đứng nhìn tôi thi chạy với tên cướp giật, Hạ Kì Như bình thản thông báo với các thành viên, bắt họ bỏ dơ cuộc thi chặn đầu tên cướp. Đã thế, còn quay cả cái mặt thảm bại cùng mái tóc tổ quạ lên cái màn hình ti vi cỡ bự làm vật chứng nữa chứ. Điền thì điền thật nhưng ko thể vì thế mà bỏ cuộc, phải bắt cái tên vô sỉ đó chịu tội thay tôi ước ngân khố đại nhân.

***

Một chặng đường mệt mỏi đã ôi qua, tôi phh lại ngay lập tức khi thấy tên ồm đg đu người như xiếc ên cái cột để rỏ bóng cao chói vót, miệng há hốc ước sự đại đột ko thể tả của hắn. Đường thh thg mênh mông ko chạy lại tự dấn xác phơi nắng ên đó, như thế thì dù tôi ko leo lên kéo hắn xuống, hắn cũng ko có cơ hội chạy thoát khỏi móng vuốt đg bủa vây của tôi. Thật tội nghiệp khi hành nghề này mà ko có chút thông minh nào hết.

-Nhóc, cho nhóc 1 cơ hội cuối cùng, xuống đây chị em ta uống à hàn huyên nhá_Tôi khinh bỉ nhìn tên cướp đg co ro phía ên, miệng nhỏ nhẹ nói ng nói ngọt như rót mật

-..._Lắc đầu nguây nguây, tên cướp g li muốn ở đấy ngóng gió ời, chết cũng ko chịu xuống

-Cơ hội cuối_Tôi cố gắng dụ dỗ, ko buồn để ý đội mình đg xô đẩy, đàn áp, giờ hết mọi thủ đoạn mình có như lấy thh chèo chống xuống nước đầy vệt đi, bắn súng nước đen ngòm vào mắt, mặt, mũi của đội bạn, ra sức đuổi kịp c vệt cam phía ước

-..._Vẫn lắc đầu, tên cướp thực sự thách thức lòng kiên nhân của tôi

”Đừng hối hận nhé cưng” Nghĩ thầm g bụng, tôi đảo mắt tìm kiếm, nhòm xem có cục đá hay vật gì có thể ném được ở đâu đây ko thì bắt gặp chiếc máy bay nhựa của một thằng nhóc 3 tuổi. Tiếp cận đối tượng xg xuôi, tôi ngó ý mượn tạm đồ chơi của nó nhưng lại ko được nên đành phải lấy cái gì đó ao đổi, định bụng đem sợi dây của Lặng Từ Thần ra cược, sg nghĩ lại thấy ko được nên thôi, hi sinh đôi dép của mình cho nhh gọn

Vặn tay khỏi động các khớp, tôi ti hí mắt nhắm đến tên cướp, lấy tư thế đẹp nhất ném một phát lên thẳng ời xh ko ở lại. Tiếc đứt ruột, tôi đành liều hi sinh chiếc thứ hai, rút kinh nghiệm lần này hạ thấp góc một chút, khi đã sẵn sàng thì...

-Từ Di!! ánh ra!_Những giọng nói quen thuộc, những khuôn mặt nhìn đến chán của các thành viên g club, từ lúc nào đâm thẳng vào màng nhĩ và lọt vào

“mất xh” của tôi. To sau đó là hàng loạt ái bóng cam mới tỉnh cùng một hướng về phía tôi mà phóng đến...

[SIZE][FT] Chương 8: Sức mạnh có hạn, thù đoạn vô biên

Tươnguyền, ở một khu rừng nọ có một nàng công chúa xinh đẹp nĩ miều, nh sắc đứng nhì thì chẳng ai dám h đứng nhất. Một hôm, khi đg dạo chơi cạnh bờ hồ, nàng đã bị 16 chàng phù thủy cười 16 cây chổi cùn từ hai phương Bắc, Nam ôm bừa chú, khiến cả thân thể nhẹ tựa ko khí từ từ ngã xuống đất, tứ chi chọc lên ời xh vô tận, mắt nhắm nhem rồi chìm vào giấc ngủ iền miên ko ăn ko uống cũng chẳng có chất cần bã hay dư thừa để thải ra. Ngày qua ngày, những tương nàng công chúa ko thể tỉnh lại được nữa, thân dần dần mất hết hi vọng chỉ biết đem cuống xèng đào hố chôn nàng thì từ một miền xa xăm, có một chàng hoàng tử thuộc họ Gà, tên là ông với thân hình vàng rươi khỏa thân chỉ chừa có nhúm lông ở đuôi du hành đến đây. Đem hương thơm khi bị lược chính như từ ền xuống dưới tập kích vào hai lỗ mũi của nàng, phg tỏa toàn bộ tiềm thức đg ngái ngủ, kéo nàng từ tình ạng sống thực vật ở lại bình thường như ngày nào. Đó là những gì tôi mơ thấy khi đg no giấc nồng và vui biết bao, khi cái mùi thơm có khả năng là khuynh đảo toàn bộ ruột n ruột già của tôi lại thật chân thực và sinh động, đến nỗi nước dãi ở hai khõe miệng cũng ko kìm lòng được mà vô thức phóng ra ngoài hít thở ko khí g lạnh.

“Mùi gì đây nhỉ? Mình đoán ko lầm thì đây là mùi thịt gà” Hít hít, cổ lợm lất vào mũi những mùi hương thơm thì thoảng lướt qua, con đói g tôi lại to tiếng ọt ọt của bụng, gõ mõ liên hồi như hội

-Thịt gà thơm thật! Mắt vẫn nhắm nhem cười 1 cái hạnh phúc như khi biết mình được vào lớp chọn b C của P&P, tôi tằm tằm kn ngoi, hình ảnh một c gà da vàng đầy mỡ với cặp đùi bự chẳng những thịt là thịt cứ lượn qua lượn lại g đầu ko ngớt làm tôi động lòng ắc ắc, nhìn nó với ánh mắt thèm thuồng muốn cắn một miếng. Giá như ko phải là mơ thì hay biết mấy.

-Thơm thế thì dậy mà ăn đi chứ _Nhẹ nhàng như từng giọt lipovit ngọt ngào chuốc say người, một âm th e lệ len lõi lọt vào vành tai ko to mấy, lén lút xâm nhập ái phép qua cửa khẩu của màng nhĩ, ượt một mạch đến tõe lửa sau mông vì ma sát quá lớn rồi dừng mãnh xông thẳng vào giấc mơ của tôi, như một nhát dao phg đứt mạch suy nghĩ, khơi gợi tiềm thức đg ngái ngủ g tôi

-Ăn được à? _Tôi nhỏ nhẹ đáp ả, sợ rằng lời nói vừa nãy chỉ là một yếu tố làm cảnh g mơ

-Hết đừng khóc đó nha! _Cái giọng đậm chất phũ phàng như của Hạ Kì Như lại vg lên mồn một, chạm vào nỗi đau vẫn chưa lành sẹo

-Hết? _Hết? Mình lấy gì mà ăn” _Hơ... _Mở mắt bừng tỉnh, tôi nhìn ân ân vào cái mặt to tướng cùng nụ cười cực đều giả y chg bọn buôn người bán thịt của Kì Như bên cạnh một cái đùi gà rệu mỡ béo bở, hấp dẫn như những cặp chân của các cô nàng chân dài Holywook vậy.

-Cuối cùng cũng chịu tỉnh rồi _Lơ đi nhân vật chính là tôi, nhân vật phụ bét Hạ Kì Như quay mắt sg nhìn những người còn lại, thông báo cái tin rõ ràng như b ngày, tiện thể ngốn luôn cái đùi gà đáng nhẽ phải nằm g bụng tôi mới đúng.

-Lẹ thế _Ko xấu hổ, ko ngượng ngập, tôi đưa một tay chặn miệng Kì Như, quyết ko để món ăn vật chất của mình rơi vào bụng nó g khi tôi chưa có miếng nào. Còn tay kia ra sức ứu rớt” người bạn i ăn khỏi tay giặc, mặt nhăn lên như đít khi. Đừng có mà ách tôi, chỉ tại nó đại đột đám ngốn ngay khi tôi đg sống sờ sờ đây _Sao người dám làm thế ước mặt ta hả?

-Được rồi! Phần của em còn nhiều lắm, yên tâm đi _Ngồi ngay bên cạnh, Hạ Kì Thiên bắt đắc dĩ gỡ tôi ra khỏi em gái h ta như gỡ c đĩa hút máu người vậy rồi di chuyển tôi sg mạn ái, tự nguyện làm rh giới phân cách tôi và Kì Như, ko để hai bên tiếp tục gây chiến

-Đồ tham ăn _Ý mình có người bảo vệ, Kì Như le lưỡi êu tôi, may cho nó dếp tôi đi châu Diêm Vương rồi chứ nếu ko đảm bảo nó sẽ lên bàn thờ ngắm gà khỏa thân cho koi

-Mà kho, sao mọi người ở đây hết thế, ko đâu sao? _Rồi mắt khỏi Kì Như, giờ tôi mới chịu để ý đến những người nãy giờ làm cảnh g í còn lại, đông đủ, ko thiếu một ai và nơi chúng tôi đg ngồi ko phải rìa W Wld mà là bên g của một cửa hàng rất lớn với những phụ kiện g í to kiểu thịnh hành của Châu Âu, nếu tôi nhớ ko lầm, nơi đây chỉ là nơi tụ họp của phần lớn các học sinh g P&P sau những buổi học-Mini Royal ực thuộc P&P

-Thắng rồi thì đầu làm gì nữa _Vũ Việt Văn nói băng quor, ko quên nháy mắt với mấy cô nàng bàn bên cạnh. Chẳng nhẽ nh sắc của tôi ko đủ để làm đối thủ của mấy người mất xh mà đồ bên kia ư? Ko đúng, phải nói là h ta ko đủ ỉnh độ để tôi để mắt nên đành chấp nhận tiếp cận với mấy hạng nhỏ hơn tôi. Quả rất biết lựa thời thế mà tiến mà lùi

-Ko phải thua sao? _Tôi hồ nghi về tính chân thực của câu nói vừa rồi khi những thước phim quay lại cảnh các chiến hữu của mình lăn lộn giữa sông với những c vệt 7 sắc cầu vòng, bị quân địch chơi cho vài vố đau thế mà thắng thì đúng là chuyện lạ việt Nam. Chắc thua rồi, xấu hổ nên nói thế để tự ủi bản thân đây mà, cũng may tôi đã suy sụp ước rồi. Tội nghiệp bọn ẻ, chúng còn quá n nót để hiểu được bài học qua cuộc đầu hôm nay.

-Thua? Đừng nói cái từ ko có chỗ đứng g từ điển của bọn này _Khoác vai tôi như những chiến hữu lăn lộn lâu ngày ền thương ường giờ mới gặp lại, Hạ Kì Thiên đắc ý nở nụ cười mà h ta cho là đẹp với tôi, tự tin thì ít mà tự kiêu cả rồ

-Vậy thắng sao? _Đề phòng nhìn khuôn mặt bánh ai của Hạ Kì Thiên lăm lăm vì thức ăn, tôi từ từ gỡ tay hấn ra khỏi vai mình, cẩn ọng liếc nhìn mọi người xung quh. Người g cuộc thì còn biết h ta đùa tôi còn với người ngoài cuộc, nguy cơ hiểu nhầm tôi có ý đồ bất chính, quyn rũ gười lương thiện” như h ta rất cao và rồi Hàn Tử Di tôi, sau hôm nay sẽ có 1 đồng người tự nguyện làm tíf, ngày ngày gọi điện đến “hỏi thăm sức khỏe“. Thật dễ để làm người nổi tiếng.

-Tất nhiên rồi! Em nghĩ bọn này là ai chứ, thua là chuyện ko thể _Lâm Chấn vừa gấp thịt cá băm thành viên bỏ vào cái miệng chừng ngg miệng hà mã của mình vừa thêm thắt vào. Cách ăn của h ta gây áp lực với những người ăn ít như tôi thật đấy, chưa đựng đùa đã thấy cái đĩa lảng bóng thế kia thì tâm í ăn cũng mất hết còn đâu nữa. Sau này nhất định phải rút kinh nghiệm đánh lè mới được

-Sao mà thắng hay vậy? _Tôi lắm bả, ước khi gieo mình thì thầm với đất mẹ hiền hòa, rõ ràng đội hình bọn họ tẻ lắm mà, từ chủ động thành bị động, nhao nhác hơn tàn quân bị đánh tả tơi, chưa kể Hạ Kỳ Thiên và Liễu Giai Tuyền sau vụ ự sát” ko thành còn liên tiếp chơi thêm vài vụ nữa để thỏa mãn cơn nóng. Đừng nói bọn họ đã lén lút chơi bả: 1 là mua chuộc một tên nào đó nằm vùng ở quân địch, đến lúc quân mình ko thể cứu được nữa thì nhảy mất đưa tình cho hắn làm nội bộ chúng tự sinh tự diệt; 2 là dùng mĩ nam kế cùng bêđê kể dụ dỗ quân địch và đám f cuồng hám ai, khiến đầu óc chúng từ thông minh thành si dại, mê mết đến chảnh mắng ko còn ý chí tiến thủ, đến lúc đó mới cướp thời cơ xông pha lên ước. Có thể lắm, với bọn người ko biết đánh vắn 2 từ ngưng ngừng thì quả là dễ như ăn bánh đôn. Mặt mũi bên ngoài lương thiện như cô tiên nhưng bên g lại độc ác tàn nhẫn hơn cả tôi. Phải đề phòng mới được

-Thì nhờ tài dùng thủ đoạn cao thâm của ta và diễn xuất xuất thân của người chứ đâu _Kì Như nhìn tôi no mắt, cái mắt gì gì khiếp

-Ko hiểu _Tôi thật tâm ả lòi, đề cái đầu to tướng của Hạ Kỳ Thiên sg một bên để nhìn c bạn thân cho rõ, ước khi bị nó lừa tình

-Thế này nhé, sau một đêm ăn ọc suy nghĩ lo lắng cho nguy của club đến nỗi nửa đêm vỗ gối, nước mắt đầm đìa hòa lẫn cùng mồ hôi. Cuối cùng, Hạ Kỳ Như ta cũng đã nghĩ ra được một giải pháp cực hữu hiệu mà giờ đã đem đến chiến thắng tuyệt đối cho club

-Là gì?

-Dựa to bản chất của bọn này, g số những người ở đây, phần lớn đều hám tiền mặc dù ko thiếu _Đỗ Tuấn Kiệt cầm laptop p phẩy ước mặt Vũ Việt Văn, tiện mồm chêm vào

-Đúng, người ta nói càng giàu càng tít mà nên cái đó quá rõ ràng rồi. Còn lại một số người ko rơi vào cái này thì đâm phải cái kia

-Cái kia là cái gì? _Ko phải tôi ko thông minh đủ để hiểu lời Kỳ Như đâu nhé, chỉ tại mới tỉnh dậy nên chưa tiếp thu kịp thôi, chứ ền mấy phương diện này, tôi là cao thủ ko ai sánh nổi

-Thì tất nhiên là người khác giới rồi, ừ phi có người ở giới tính thứ 3, còn lại hữu hiệu _Nốc nữa cốc nước ngọt để tiếp thêm clo, Hạ Kỳ Như tiếp tục giải thích

-Người lấy ta làm mồi nhử? _Dần màng tượng được cái kế hoạch hiểm ác của Kỳ Như, tôi thực sự bất ngờ khi nó lại thuê tôi diễn mà ko ả tiền cxe đấy, giỏi. Mà ngầm lại cũng phải, ền đời này làm gì kiếm ra người nh sắc vô hạn như tôi để nhử mồi chứ, c bạn này mất tinh đấy.

-Tất nhiên, mấy chàng này đg ở tuổi dậy thì, dù ước mặt mình cô nàng bị nạn có xấu thậm tệ cỡ nào cũng đâm đầu vào mà cứu, cho nên, người thích hợp hơn cả. Búng tay cái tách, Kỳ Như tự tin vuốt mái tóc ngắn cũn của nó ra sau, may mà nó mới gội đầu đấy chứ nếu ko đảm bảo cả Mĩ Yal từ ền xuống dưới đều bị nghệt thờ tạm biệt ần thế

-Người đã tính ước việc ta bị nện bởi mấy quả bóng kinh khủng đó luôn hả? _Nhớ lại việc mình bị 8 quả bóng ko hện bay tới nện ta tôi, tôi uất đến nghẹn, ko ngờ nó lại xem tôi ko khác gì bao tải cho lũ người kia đâm

-Chuyện đó _Hạ Kỳ Như ra vẻ áy náy _Ta đâu ngờ bọn họ lại ném úng người chứ. ước giờ, ngoài ném bóng vào rồi pct ra còn lại họ đều dờ ọc hết á. Với dự tính của ta, họ sẽ nhắm vào tên cướp mà ném nhưng đích úng phải là cái rổ bóng cơ, ai ngờ g 8 quả lại có một quả chuẩn ko cần chỉnh, phi thẳng tới người. Xin lỗi nhá, lỗi kĩ thuật đó mà.

Xem nó kia, nhận quách nó có chủ ý muốn nện tôi ả thù chung đi cho rồi, bày đặt xảo biện. May mà thân thể tôi tốt, nên giờ vẫn còn sức ngồi đây ăn uống, chứ đối lại là nó thử xem, đảm bảo giờ này đồng đồ ở bệnh viện tâm thần cho coi.

-Vậy c tên cướp to g dám đối chọi với ta là ai? _Đây là điểm nghi vấn nhất vì hầu như các thành viên g club đều bạn, mà dù có thuê người thì chưa chắc ngân khố đại ca đã chấp nhận.

-Đúng đó, ai vậy? _Hàn Gia Minh chăm chú ng này giờ lên tiếng hỏi, ời ả, hỏi ước, khi tôi kể chuyện tôi đã tự tay vào bếp nấu cháo cho nó ăn như thế nào khi nó bị ốm hồng nhận được lời cảm ơn cùng chút đường sữa họ thăm nó, nó ko những ko ng còn bỏ đi chơi vậy mà giờ khi Kỳ Như kể chuyện nó lại chú ý như thể ề c nhìn thấy đồ chơi mình thích vậy. Ông ời đúng là quá thiên vị, ầu cũng là cái phận hồng nh

-Đó là... _Làm ra vẻ thần bí, Kỳ Như liếc nhìn mấy khuôn mặt đg hồi hộp chờ đợi rồi cười khẩy một cái, vất tóc thêm một lần nữa. Thú thật, may cho nó lúc đó tôi ko tìm thấy kéo chứ nếu ko mái tóc đó đã lia đời rồi _Thầy huấn luyện viên kiêm người bảo hộ của club chúng ta

-Hả? _Ngay khi Hạ Kỳ Như vừa khai thân phận thật của tên đồng bọn, mấy chục c mắt từ nhiều ngà của các thành viên đều ko hện mà đổ dồn về phía nó, kèm to sự kinh hoàng đến tốt độ. Tôi ko biết g lòng các chiến hữu giờ đg nghĩ gì nhưng tôi có thể đoán được rằng đó là nỗi lo lắng đến điên cuồng qua những phản ứng thái quá. Như bọc tiền mà Lương Tuấn Vĩnh coi hơn sinh mạng mình bị chủ nhân sợ ý làm rớt xuống đất ko thương tiếc, chiếc laptop của Đỗ Tuấn Kiệt cùng vì Lynn tiếc người bạn đồ nên to sau hai ta cũng rớt, g khi đó, Hạ Kỳ Thiên lại tận tình phun chồ bia vừa uống như cá voi phun nước về phía cái mặt ngây ngô của Lâm Chấn khiến h ta bần thần vọt lẹ vào Washing City kèm to đó là tiếng kêu í ời của Gia Minh vì cái tội cắn phải lưỡi, còn với riêng Lăng Tử Thần, hắn đg ngủ ở chiếc ghế bành dài cô độc như một ốc đảo nên tạm thời tôi chưa đoán ra. Nếu hỏi đến tôi, tôi chỉ kinh hoàng vì nhớ lại tiểu sử gia nhập club của ông ta thôi. To giới gig hồ P&P đồn đại, ông thầy đó là người cực kì thích sôcôla, vì thế khi club được thành lập với hầu hết các ai đẹp của b C, ông ta đã xin bỏ việc dạy môn toán sg làm huấn luyện viên kiêm người bảo hộ của club với mục đích ko mấy g sáng-thh lí chồ sôcôla mỗi ngày các thành viên nhận được. Và giờ, sau quãng thời gi dài thực tập ở xứ sở kim chi, ông đã quay lại và tôi là người đầu tiên được vinh dự chạy m và cũng là kẻ dám cả g ném dệp vào người ông ta, coi bộ tôi sắp tiêu rồi

Ngạc nhiên rồi cũng qua đi, các chiến hữu của tôi như có tên lửa phản lực gắn sau lưng, tích cực thu gấu toàn bộ chiến lợi phẩm ngày hôm nay: “Đại ca

Hạ Kì Thiên nh tay gọi đến một số lạ, ra sức nhờ cậy người đó đóng tài khoản club lại còn Lương Tuấn Vinh thì cao chạy xa bay cùng với bọc tiền nặng ịch, phóng lên chiếc xe đen bóng chạy tới ngân hàng gửi tiếp kiệm. Ông thầy này quả đúng tai họa, từ giờ chắc tôi bận rộn nhiều đây.

Đứng dậy rời khỏi chỗ, tôi cho phép mình cáo từ vào Washing City một chút, rửa tay thật kĩ ước khi chén đĩa thịt dành riêng cho mình, đó là cách tốt nhất phòng chống việc diện kiến với Tào Tháo bất ngờ. Xin lỗi pà c nhá, hum nay Su phải đi may áo quần nên post hơi ít, nếu chút nữa về có thể bổ sung tiếp thì Su sẽ viết, thông cảm nhá, còn com thì cứ tự nhiên chém[SIZE]

[SIZE="13"]Chương 9: Tại cậu...[SIZE]

[SIZE="12"]Mưa! Từng giọt mưa bụi nhẹ rơi, vỗ oà ên lòng bàn tay ửng nồm nà của tôi rồi ượt nhẹ và rơi xuống mặt đất ẩm ướt bị bỏ lại phía sau. Hôm nay, thời tiết âm u lạ thường cùng làn mưa phùn lạnh, như để nhắc nhở cho những c người nơi thành thị xa hoa này, một mùa nữa lại đến, để họ ko lãng quên chúng một cách vô tình nữa. Cũng chính vì cái lẽ nhiệt độ thay đổi đột ngột, khiến tôi phải cuộn òn g tám chân mòng ủ ấm cơ thể cùng những c cún dễ thương thay vì vùng người dầy để tắm cho đỡ nóng những lúc nắng đỏ lửa. Ai cũng thế cả thôi, ngay cả o gia họ Lăng cũng phải ngủ nướng đến khét huống chi Hàn Tử Di coi giấc ngủ như sinh mạng tôi đây. Cũng may, dù ngủ bù giờ nhưng vẫn bắt xe kịp, khỏi lo ôn lại chuyện cũ với ông thầy giám thị. Lắc đầu bẻ qua bẻ lại cho đỡ mỏi, tôi khoái chỉ ng tiếng rắc rắc khí thế của đồng xương ấn dưới lớp da ở cổ rồi liếc nhìn Lăng Tử Thần phg phg g chiếc áo sơ mi tay ngắn vừa nhắm mắt vừa ng nhạc. Công nhận tên này khỏe cực, gió bên ngoài ác liệt sẵn sàng tóc vấy mấy cô nàng điệu đà thể kia mà hấn vẫn hiên ngg như thể mấy ngọn gió lạnh tê xương đó chỉ đáng hạng xĩa răng cho hấn thôi vậy. Xem ra phải thu nạp hấn làm đệ tử thì sư phụ như tôi mới có ngày nở mặt nở mũi

Xịt! Xe buýt từ từ dừng lại sau khi đã bỏ qua mấy ăm kế, tôi ướ oải lên thân hình nhỏ nhắn khối người mơ ước qua dòng người lên xuống ên xe. Nếu tôi ko có khả năng phản ứng nhh nhạy thì giờ đây đã bị biến thành thảm chà chân cho dòng người ko nề ng ề vị thành niên này rồi. Khổ ải lắm, cuối cùng tôi cũng thành thói hít thở bầu ko khí văng hơi mưa ở bên ngoài, lòng cảm tạ ời đất vì mưa ko quá to đến nỗi làm ướt nhem bộ đồng phục sức nức mũi comfy tôi mới dày công giặt sạch và liệu mạng thức ăng đêm ủi cho khô ngày hôm qua.

-Chờ tôi với!_Nhắc thấy khuôn người cao lều nghều hơn tôi 1 cái đầu của Lăng Tử Thần đã cách xa mình vài chục mét, tôi chạy rút ngắn khoảng cách, 1 là tôi đến ước hấn, 2 là đến cùng lúc chứ quyết ko để hấn chạm cổng ường ước tôi.

-Chậm hơn rùa_ Thấy tôi hỏn hển chạy bên, Lăng Tử Thần mới để ý đến sự có mặt của tôi, lạnh lùng chà ột lên ái tìm người khác.

-Tất nhiên rồi, tôi phận gái liễu yếu đào tơ, từ khi sinh ra sức khỏe đã ko được tốt như bí thư Lăng đây, sao có thể so sánh được với người có cặp giò kinh khủng như cậu chứ. _Ko chịu thua, tôi mĩa mai nhưng g lòng ko ngừng chảy máu tiếc thay cho cái nòi nhà mình, cả nhà tôi ai cũng thấp ừ cái thằng em đáng đánh đít đó là cao chót vọt, thật ko công bằng. Ông ời là đàn ông nên mới thiên vị bọn c ai, cho c gái ra rìa đấy mà, nhất định sau này tôi phải đâm đơn ra toà kiện cho ông ta phá sản luôn mới được

-..._Hình như miệng lưỡi của Gia Cát Lượng phiên bản nữ tôi quá chuẩn xác khiến Lăng Tử Thần ko ngại biện gì được nữa, phải cúi đầu chừa ngượng sai bước đi tiếp, ko ngờ người như Lăng Tử Thần cũng biết thẹn cơ đây, phát hiện mới.

-Này, bộ cậu ko thấy lạnh hả?_Im lặng được một chút, cơ miệng tôi lại ngứa ngáy, ko nói thì ko chịu nổi, mà cũng tại Lăng Tử Thần hết, bày chuyện ra cho tôi nói làm chi, ko thể ách ai được

-..._Cái tên này khinh người ghê, ko thêm ả lời tôi mà cứ đi tiếp, như thể câu hỏi của tôi ko đáng để hấn ả lời ấy

-Này, áo khoác ường của cậu đâu rồi hả? ời gió to mà muốn giả bộ h hùng nữa à, khủng quá_ Tôi tiếp tục lải nhải y lúc mẹ tôi nhải lải về chuyện ngủ giày munen vậy. Sau này tôi mà lập gia đình, chắc sẽ đạt giải bà nội ở đám đg mất.

-..._Dừng lại đột ngột, Lăng Tử Thần như c rôbốt chết máy, quay lại nhìn tôi, ánh mắt vô cảm chắc thể mách nhỏ cho tôi điều gì g đầu hấn cả, chỉ còn cách chường sao đỡ vậy_ ả đây

- ả gì?_Hò nghi nhìn lòng bàn tay o gia họ Lăng chìa ra về phía mình, tôi cẩn ọng lùi lại sau một bước, ko thể hiểu nổi tôi nợ gì của hấn mà hấn cứ đòi hoải, đừng nói là vì đòi biết đó nhé, tôi cho lũ cún c mải rãng hết rồi còn đâu

-Lần ước cậu munen áo khoác tôi ko ả, muốn quýt à?_Thần nhiên kê sở nọ, Lăng Tử Thần chiếu tượng tôi ko chớp khiến gió lạnh mà mồ hôi nơi sống lưng vẫn cứ chảy

-Gi? Munen hồi nào, đừng vừa ăn cướp vừa la làng nhé_ Tôi ả eo, gân ấn gân cổ hần lên xh lè, nói thật, tôi chẳng nhớ mình munen hấn hồi nào huống chi nghĩ tới cái chuyện vô đạo đức đó chứ

-Cậu có dám thề cậu ko munen tôi thứ gì ko?

-Tất nhiên, Hàn Tử Di tôi xin thề với ời đất tôi..._”Ế, hình như...” To giọng dặc thề, tôi chợt nhớ đến cái ngày tôi được phg hiệu ường ai” lừng lẫy gig hò mà thiếu điều muốn đâm đầu vào xe tự tử, quả thật tôi có lấy áo hấn, nhưng vát đầu tôi cũng chẳng nhớ nữa, có khi thằng Gia Minh “munen tạm” rồi cũng nên

-Sao? Nhớ ra rồi hả?_Thấy khuôn mặt như ngộ ra điều gì của tôi, Lăng Tử Thần cười nửa miệng, tay chìa ra ko biết mời_ Nhớ rồi thì đưa đây

-Chắc, tôi để ở nhà rồi, chưa giặt nữa_ Thành thật khai báo để nhận được kho hồng, đó là cách thông minh nhất khi bạn lọt vào tay luật pháp, giờ cũng nên áp dụng

-Vậy áo cậu để làm gì?

-Ê, ko cho tôi mặc à? _Lùi ra sau thêm 2 bước, tôi giữ chặt chiếc áo khoác của mình, đề phòng tên ơ ền này lột áo như lột da rắn thì nguy, vừa bị coi là nữ nạn nhân đáng thương g cuộc quấy rối vừa bị lạnh giữa ời mưa lất phất gai da vịt này

-Đưa đây _Ngắn gọn, Lăng Từ Thần ko chút thương hoa tiếc ngọc, lạnh lùng nói như mắng g khi vẫn chăm chú nhìn từng biểu hiện của tôi

-Ấy ấy, bình tĩnh _Nhẹ nhàng dụ dỗ c thú dữ đg nổi giận, tôi đánh liều chu môi kẻ khỗ. h hùng khó qua ảĩ mĩ nhân thì tên vô dh tiểu tốt như hấn còn khó hơn bội lần, ước tiên phải lấy nhu thắng cương, khi hấn đã niệm tình cho qua thì mới thừa thắng xg lên, dùng thủ đoạn làm hấn ko còn hó hế nửa lời, như vậy sau này hấn còn biết sợ mình mà nịn, mà ánh _Dù gì mình cũng là phận gái, bạn nì là phận h hùng đầu đội ời chân đạp đất, ai lại đi chấp mấy tiểu tiết này chứ, phải ko? Hôm nay ời lạnh, cơ thể mình lại yếu, nên tạm thời bạn nì ráng nịn, khi nào vào lớp sẽ ầm lên thôi, cùng lắm chỉ ho mấy cái là cùng

-Cậu ko đưa đừng ách tôi làm càn _Vô tình, vô tâm, vô dụng, vô phương cứu chữa. Tên Lăng Từ Thần này quả là kẻ tiểu nhân mặt dày, hấn dám để mặc nữ ử chịu lạnh dỗi lại cái ầm cho mình mà ko thẹn với ời, hổ với đất. Thật sự, đây chính là nỗi ô nhục của cánh đàn ông ền quỉ cầu xh này, tiếc thay cho khuôn mặt đẹp ai đặt nhằm chỗ

-Tiểu nhân _Lắm bảm chười, tôi miễn cưỡng cởi chiếc áo khoác ầm áp của mình giao nộp cho hung thần, nước mắt lưng òng nhìn nó ủ ầm cái thân thể quá cỡ của Lăng Từ Thần đen xuyết rách mà đau đốn, đau đến xé tâm c ruột lòng, Hix

***

Co ro đi một chặng đường khá dài sau lưng Lăng Từ Thần, tôi bắt lực nhìn bước chân hấn đg dừng lại rồi nhìn cánh cổng cao lớn đã đóng lại từ bao giờ, khóc ko thành tiếng

-Chú ời, mở cửa cho cháu đi!! _Gào thét như ẻ c lạc mẹ, hai tay tôi nắm chặt những thh sắt cứng ngắc g í ền cánh cổng nặng những mấy tạ, tưởng nhớ lại khuôn mặt già nua nhăn nò của ông thầy giám thị mà hồi hận giả mình ko ngủ nướng thêm chút thì hay biết mấy

-...

-Chú ời, thương cháu đi mà _Ko ng thấy tiếng ai đáp lại, tôi kiên ì tiếp tục cầu xin, chắc mắ ổng đg giận dai chuyện tôi bán hàng ảĩ phép lúc ước hại ổng phải vào viện vì kiệt sức đấy mà

-....

-Thôi đi được ko, giờ này ổng đi ăn sáng rồi _Đứng chiêm ngưỡng tư thế cầu xin thảm thương của tôi, giờ Lăng Từ Thần mới chịu lên tiếng, đưa ra cái sự thật phũ phàng mà tôi đg cố phũ nhận

-Vậy giờ làm sao? _Mềm yếu, tôi nước mắt ko có mà mồ hôi giàn giụa nhìn Lăng Từ Thần, hi vọng bộ óc rỗng toét của hấn có thể đưa ra một ý kiến thông minh

-èo vào _Vắt cái cặp nặng ịch qua bờ tường bên kia, bí thứ 10C8 cả g đưa chân, bám víu hết mọi ngõ ngách có thể, đưa người lọt thỏm qua bên kia g khi tôi đg ơ người nhìn cái váy ngắn cũn của mình. Làm sao tôi có thể èo qua đó khi lại khoác ền người cái váy vô dụng này chứ

-Lăng Từ Thần, người đâu rồi!! _Sợ bị phạt một mình, tôi hét lớn, mg được ng thấy cái giọng dễ ghét của hấn hay một dấu hiệu nào đó cho thấy hấn đã bị ngã chông vó và ngất xỉu bên kia, như vậy tôi sẽ yên lòng được thêm phần nào

-...

-Lăng Từ Thần!

Gọi, lại gọi, cái tên hể nhắc đến là tôi lại sôi ào con giận giờ đây như một bùa chú, có ma lực nào đó khiến tôi ko thể ko bật thành tiếng. Nhưng đáp lại sự “sùng ảĩ” vô điều kiện của tôi, chủ nhân của nó lại ko hề xuất hiện, biến mất như một hồn ma đến thời tái sinh, để lại tôi ơ ọi một mình, lạnh, và tức giận[SIZE]

[FT]

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: 1

Chương9: Tại cậu...

Sau một hồi hết nhìn bức tường ốp đá cao đến ngợp rồi lại nhìn cái váy ngắn xếp tầng dễ thương mình đang mặc, khó khăn lắm tôi mới đưa ra quyết định cuối cùng cho mình, leo tường vào. To suy đoán của tôi, vào cái giờ này, người đi lại ng qua ường cũng ko nhiều bởi đây ko phải ung tâm thành phố. Lúc tôi biến thành khi đột leo cây, hên thì ột lọt toàn ở phía g, xui lắm thì bị một người nào đó bắt quả tğ, tần ngần đứng lại ngắm nội y tôi một lát, lắm bầm chườ tôi tâm thần hoặc kn một câu gì đó rồi cũng nh chóng quên đi sau vài ngày ôi qua, đó là bản tính muôn thuở ko bỏ nổi của c người, chẳng có gì phải sợ cả, Hàn Tử Di tôi còn gặp nhiều ường hợp n giải hơn đây nhưng vẫn sống sờ sờ đây thôi, chuyện còn c này sao có thể làm nhụt chí tôi chứ.

Cổ vũ tinh thần đg bản loạn của mình vì ước giờ tôi đến muộn ông bảo vệ đều nề tình cho qua ột lọt mà giờ lại ko thấy tăm hơi đâu, tôi hít một lượng lớn ko khí dù biết g đó vì khuẩn nhiều vô kể, lấy lại quyết tâm sắt đá ý chí quật cường ko ai xoay chuyển nổi của mình, cảm phần nhìn bức tường mà như nhìn kẻ thù lâu ngày ko gặp, lửa chiến bùng lên ngàn ngạt như Hỏa Diệm Sơn g khi 15 lính hồn ản dật núp g cơ thể cũng đã mg áo bảo vệ tọa ở nơi toàn ước khi thân chủ của nó làm chuyện đại đột.

Đeo chiếc cặp nặng ịt toàn sách “học tốt” hay nói hoa mĩ hơn là “sứ giả bóng đêm” lên đôi vai gầy, tôi bẻ tay khỏi động các khớp, phòng đg leo nửa chừng lỡ sải chân gây tay lại làm khô mình. To tiến lại gần, chưa kịp nh động thì màng nhĩ nh nhay hơn thỏ của tôi đã bắt được âm th ách” mạnh từ cái cổng sắt nếu đem bán đồng nát cũng được khối tiền ăn quả, người vô thức lùi lại, ánh mắt cẩn thận dò xét động tĩnh

Khi tôi vẫn còn đg gồng mình lên chăm chú qu sát và cơ thể đg ở tư thế huôn” thì o gia họ Lãng, kẻ dám to g để lại tôi ở đây một mình, bỏ của chạy lấy người từ bên g cánh cửa đột ngột lao tới, nh như chớp, ko nói ko rằng cũng ko cho tôi có cơ hội xỉ vả hấn, bế thốc tôi lên rồi như bị chó đuổi chạy bay vào, miệng ko quên gửi lời với ông bảo vệ đáng yêu:

-Đề cháu đưa bạn ấy đi, ông cứ ở đây khóa cổng, cảm ơn nhiều

-...Bình tĩnh sau một hồi ko hiểu chuyện gì kèm to đó là cái cảm giác như thiếu nữ ỉnh ảng lần đầu động phòng hoa chúc ủa đến khiến tim tôi đập liên hồi, mặt đỏ bừng, toàn thân chết sững ko tự vệ nổi, chỉ biết nhìn to mái tóc đen của Lãng Tử Thần đã ắm nước đung đưa ước mặt. Giờ hấn mà dám thừa nước đục thả câu thì 99% đạt được mục đích, 1% ồm cái mặt hấn mấy bàn tay đỏ thối bỏ đi bởi đơn giản tôi đã hoàn toàn ở ạng thái im lìm chờ chết. C gái mà, bắt gặp cái cảnh y chg g uyện cổ tích, hoàng tử tuần nĩ bế công chúa dù mục đích đằng sau ko g sáng nhưng vẫn chết mê chết mệt. Chẳng ai có thể cưỡng lại sức hút của vẻ đẹp ngg tàn ở cánh mày râu nhất là cái mùi nam tính ền người họ, thế nên mới có chuyện khoa phụ sản toàn mấy cô nàng 17,18 đi đi lại lại khám thai đây thôi, tôi chỉ là nghiêng về số đông mà hành sự.

-Đừng có nghĩ lung tung, tôi chỉ ko muốn chúng ta phải vác người lên phòng giám thị tâm sự chuyện buồn của mình nên mới giả vờ nói cậu bị thương, hoàn toàn ko có ý gì khác, đừng nghĩ bậy.Đi được một lúc, Lãng Tử Thần ko ai nhờ giải bày nỗi niềm cho tôi ng, chặt đứt mọi hog tưởng đg lượn lờ g tôi. Hấn thật đúng chẳng tỉnh té chút nào,bộ ko giải thích thì hấn chết à, sao ko cho tôi nghĩ bậy thêm một chút nữa rồi nói hay im lặng suốt đời để tôi mãi hiểu nhầm đi. Cái đồ bất lịch sự, chỉ được cái mã ngoài thiên phủ còn bên g toàn oi với sâu

-Ko thêm đâu nhá, cậu ko đáng để tôi nghĩ bậy đâu_Ko chịu lép vế hoặc bị người khác đâm chọt úng tim đen của mình, tôi gân cổ lên cãi g khi mặt đã nóng lại càng nóng hơn. Đầu ai điên đi công nhận cái ý nghĩ xấu hổ đó chứ, chỉ thiệt mình mà lợi người ta thôi

-Vậy thì tốt_Đáp lại tôi bằng một câu chẳng rõ nghĩa, bắt tôi phải vắt óc để hiểu, Lãng Tử Thần lạnh lùng đặt tôi xuống đất khi đã đi 1 quãng đường khá dài, cho tôi tự tức_Giờ tự đi đi

-Đi thì đi_Chưng hững vì cách hành xử đột ngột của Lãng Tử Thần, luyên tiết vì giây phút lãng mạn đơn phương như làn khói thuốc mờ dần giữa ko ung, tôi xỉ mặt, chán nản đưa chân bước tiếp to cái bóng nhạt nhẽo của hấn, tự vổ về chính mình. Hog tưởng ko phải thực, hiện thực vẫn luôn phũ phàng, học cách chấp nhận mới là cách sống của người thông minh. Ít nhất cũng nên gửi hấn một lời cảm ơn đã ko bỏ lại tôi_Cảm ơn, cậu đã ko bỏ mặc tôi

-Nhỏ thế_Dù đi ước nhưng Lãng Tử Thần vẫn ng thấy câu lảm bảm của tôi, công nhận tai thính thật, vậy mà ước giờ tưởng hấn điếc, hóa ra điếc lựa

-Cảm ơn, được chưa?_Tôi nói to thêm chút, chỉ là một câu cảm ơn, tiếc gì mà ko nói thêm lần thứ 2 chứ

-Ko cần, tôi chỉ ko muốn có người suốt ngày ù éo tôi thôi

-Cái gì? Cậu...._Điên tiếc, cực điên tiếc, nói nhỏ thì hấn bắt nói to, lúc nói to lại bảo ko cần, hấn quả thức ko phải là người dễ dàng đối xử tốt với người khác mà ko có nguyên do sâu xa. Lãng Tử Thần, tôi nói cho cậu biết, dù sau này cậu có nude ước mặt tôi hay cầu xin tôi, tôi cũng ko động lòng mà mê một cậu như c ngọc ngày hôm nay nữa đâu nhé. Có ách thì nên ách bản thân mình ko đáng giá với Hàn Tử Di tôi ấy.

-Em có muốn tham qu ường học một chút ước khi về ko?_Đương lúc tôi bước quả ngã rẽ cuối cùng để vào lớp, chợt ng thấy giọng nói ôn tồn của ông thầy hiệu ường, tìm lại rơi rụng

-Ồ, Tử Thần đấy à? Em kia là Tử Di phải ko?_Tôi chưa kịp chuẩn thì đã bị ông thầy nhìn thấy, lại còn biết cả tên tôi nữa, kiểu này ko bị hạ hạnh kiểm vì tội quh năm suốt tháng đến ường muộn thì đúng là chuyện lạ có thật

-Dạ, chào thầy_Tôi cúi đầu rạp xuống lễ phép chào hỏi to lịch sự tới thiếu rồi ngẩng đầu lên cùng bộ mặt ngo ngoãn đúng kiểu học sinh gương mẫu, phải gây ấn tượng tốt ước khi bị phát hiện là học sinh tiêu biểu cho phg ào đến ường muộn mới được

-Hơ..._Vừa đưa mắt nhìn ông thầy, tôi đã bắt gặp khuôn mặt cực kì quen thuộc đến sững cả người, hóa đá như một khúc gỗ mục

-Hai em đi cùng nhau đấy à?_Ông thầy mỉm cười nhìn tôi rồi lại liếc sg Lãng Tử Thần đứng bên cạnh, ko nói ra cũng biết suy nghĩ hơn cả hog tưởng của ông ta: 2 em đg hẹn hò à?

-Ko hấn_Lãng Tử Thần đáp thay tôi, mắt chuyển hướng sg người bên cạnh hiệu ường, hỏi thăm_Đây là học sinh mới?

-Đúng vậy, cậu ấy mới làm thủ tục nhập học hôm nay, có lẽ sẽ học cùng lớp của em, tên là Lâm..

Tại tôi ù ù, như gió biển thổi đến cuồng dại lọt vào tai, cơ thể hoàn toàn chìm ngấm g những kí ức đến cay xẹt cả mũi, tạm thời ko thể thờ nổi đến mức đối thoại của những người kia ko còn ng thấy nữa, chỉ có...ánh mắt của người hướng đi đâu, phủ lên ai mới khiến tôi để ý.

Sau mấy năm tưởng chừng sẽ ko còn dính dáng gì đến nhau, thời gi coi như đã giúp tôi xóa sạch mọi tình cảm, sự thương nhờ cả nhưng mơ tưởng huyền hoặc chỉ có g những cuốn uyện h lãng mạn, vậy mà giờ, chỉ cần một cú chạm mặt, một cái nhìn, một ái tim khẽ ngừng 1 nhịp, tôi lại đập nát bức rào cản vốn đã đắp nên kiên cố g mình, để người đó, lần nữa, khơi giậy nỗi đau đến chết

-Em vào lớp ước _Dù bị tình cảm chi phối nhưng tôi ko phải người dễ dàng để nó lấn áp hết mọi lí í, chưa một giây tách biệt khỏi cảm xúc hỗn độn, tôi lộp cho mình khuôn mặt vô cảm đến kì dị, tự tin ngẩng đầu nhìn thầy hiệu ưởng, bày tỏ việc mình sắp làm rồi nhh, ko để ai kịp nói gì, chạy như bay về phía lớp học, tìm đủ mọi cách để cơ thể yên í ngồi vào chỗ mình, lúc đó, mới để những kim nén vỡ t...

Cuối cùng, ngày tôi ko mg muốn nhất, ko ngờ tới nhất cũng đến, người đó đã quay ở lại, ko chỉ một mình mà còn đem to cả những quá khứ đau đóm khó khăn lẫn tôi mới có thể quên đi, làm sống lại c người ơ ền, đáng ghét, nhỏ mọn, ích kỷ ước kia của tôi. Đáng nhẽ người nên ở đó, đừng quay lại hoặc là quay lại nhưng đừng để tôi nhìn thấy, như vậy, tôi mới vô tư tiếp tục đi ên c đường mình đã chọn, sống cho cuộc sống duy nhất của mình, ko còn những đau khổ, ko còn những oán ách và những hi sinh đại dột. Người có thể đi bất cứ đâu người muốn, ở bên bất cứ ai người thích, nhưng, cơ sao lại phải đến cái lớp này mà học chứ, chẳng nhẽ P&P đã ko còn 1 chỗ g nào ngoài cái lớp nghèo hèn này cho người như người đó học tập sao. Mặc kệ vì lí do gì, tôi chỉ sợ, ngày ngày đối mặt, bản thân mình sẽ lại ko kìm lòng mà thốt ra thêm một lần nữa, 3 chữ ấy, và để cho người đó cùng cô gái kia mặc sức cười nhạo một c ngốc chỉ biết sống g quá khứ và lòng tự ọng yêu quý sẽ lại khiến tôi lao vào cuồng dại, làm những thứ mình e sợ, cư xử những điều vốn ko phải của c người, dần dần bản thân sẽ tự thêm lần nữa hủy hoại, chìm g bờ vực hóa thành nỗi ám ảnh, tôi ko muốn điều đó bởi tôi muốn sống, muốn yên ổn và muốn cười, cười nhiều hơn người đó từng đem lại

Nằm nhòai người ra bàn, tôi ko buồn chú ý đến việc Lăng Từ Thần đã vào chỗ từ bao giờ, chỉ biết hết thờ dài rồi lại chìm đắm g lo âu, phiền muộn, từ giờ sẽ phải đối mặt ra sao với người đó đây.

-Đưa tôi điện thoại của cậu_Ko chịu để cho tôi được yên, Lăng Từ Thần lại chia tay về phía tôi, chắc kiếp ước tôi làm đạo tặc chặn người đi đường cướp của thì phải, nên giờ mới chịu báo ứng như thế này.

-Đừng có phá là được _Miễn cưỡng giao nộp vật phẩm rồi quay ở lại tư thế b đầu, tôi muốn bản thân được yên tĩnh một chút, sau tất cả, tốt nhất nên lấy ý kiến của Kì Như, nuôi quân nghìn giờ dùng g một ngày là như vậy.

***

-Ta cứ tưởng ngươi ko gặp, ai ngờ cũng ko ánh khỏi_Sau khi ng tôi giải bày nỗi niềm, Kì Như hút cạn cốc nước ngọt, vừa gặm dở chiếc bánh ên tay vừa nói, hóa ra nó cũng đã gặp, thế mà ko nói sớm, bắt tôi mất công kể lể, tổn biết bao nhiêu clo này giờ.

-Giúp ta đi, đầu óc ta giờ loạn lên hết rồi, ko biết phải làm sao nữa_Tôi thú thật khai báo, giờ dù nó có đánh lén sau lưng thì cũng tại số mình xui, chẳng ách ai được

-Vậy ngươi muốn ta giúp ở lại Hàn Từ Di ước đây suốt ngày lẻo đẻo bám to cái tên ko tìm đó hay tiếp tục làm một Hàn Từ Di vô lo vô nghĩ như bây giờ

-Hỏi gì ngốc thế, ai lại muốn quay lại cái thời người ko ra người ma ko ra ma thế chứ, ngươi ko tính ý hay muốn chọc khoáy ta đó _Tôi khó chịu, c người nó, dù ời có sập thì nó vẫn ko thôi cái ý định chìm hàng tôi. Ngày ước, khi tôi bù lu bù loa về cuộc tình đầu dg dở, nó chẳng những ko giúp tôi nghĩ ra kế hoạch đánh bại c hồ ly tinh dám cướp đi “Khải Phg đệ nhất” của tôi mà còn cười thỏa thích, bảo tôi là đồ si dại, ko biết nhìn người rồi nhiều cái này nọ khác. Nghĩ lại, cũng phải cảm ơn nó, vì chính cái quyết định để mặc tôi tự chìm ngấm g hồ sâu tuyệt vọng đó, đã giúp tôi ko còn sống phụ thuộc vào niềm vui của Khải Phg nữa, nhưng giờ thì...tôi sợ mình sẽ lại như thế mất.

-Thế thì vứt hẳn ra khỏi tâm í là được rồi, cứ xem hẳn chỉ là bg bóng lượn lơ cho vui, đừng để ý gì hết, chuyên tâm vào 1 thứ gì đó, cái cảm giác nhớ thương của ngươi cũng sẽ biến đi thôi_Ra về chuyên nghiệp, Kì Như góp ý, với người chưa hề có 1 mảnh tình dất vai như nó, liệu có nên tin tưởng ko ta.

-Vứt là vứt thế nào? Nói thì dễ nhưng làm mới khó, ước giờ, tình cảm của tôi dành cho Lâm Khải Phg vẫn chưa hề suy giảm, nhiều lúc còn vô thức dâng lên mãnh liệt thì nói gì đến chuyện vứt bỏ chứ, xem ra để quên đi tình yêu đầu thật khó khăn, ừ phi tôi có động lực chuyển sg đối tượng khác thì may ra còn vứt bỏ được, chứ tự dưng đem vát vào sọt rác thì cũng quay lại mà tìm thôi.

-Thì người tìm đối tượng khác cho mình đeo đuổi là được rồi, c ai ên đòi nhiều ko kể xiết, lo gì ko có người chịu vác ngươi về làm vợ _Chén xg chiếc bánh mì to tướng, Hạ Kì Như to lời mình chuyển đối tượng sg miếng thịt gà K nóng hổi, vô tư gặm mà coi nhẹ mọi ánh mắt khiếp hải về độ chén chịu chơi của nó

-Sg ai đây, chả thấy tên nào ẻ c dễ thương nhưng nam tính như Ciel Phtomhive hay quý quyết xấu tính như Sebi cả, chán bỏ xừ _Tôi kén cả chọn ch, ít nhất người xứng đáng để tôi to đuổi phải lung linh như mấy chàng g uyện h mới được cơ. Đừng hỏi tại sao lúc ước tôi chọn Khải Phg nhé, vì đó là tình cảm sét đánh, ko tính, ko tính

-òì, tình lại đi cung, hãy thực tế chút đi, mấy h chàng đó chỉ có thể có g uyện thôi, dù người có chuyển đối tượng sg họ thì cái tên Khải Phg vẫn chiếm được ưu thế hơn_Kì Như nhìn tôi bó tay, nó nói thì nói thế nhưng mầu người nó thích cũng giống tôi thôi, thế mà còn lên mặt dạy đời

-Ngươi tìm giúp ta đi, giờ mắt ta chẳng thấy gì ngoài Khải Phg, hix

-Thế hboy Hạ Kì Thiên đẹp ai ngồi ngồi, thánh thiện vô đối thế nào, quá hợp để làm bảo mẫu cho người rồi còn gì_ Biết ngay mà, nó luôn tìm mọi cơ hội để quảng bá h ai hoàn hảo của nó ước mặt tôi chỉ vì cái ảo tưởng có một bà chị đầu hợp gu với mình, đúng là loại người thấy lợi lộc là mắt sáng hơn mặt òi b ư a

-Bãi đi, ko có hứng_ Tôi khoát tay, ko thèm nhìn ánh mắt hình viên đạn của nó đg chĩa về phía mình, phải nhân lúc nó nghĩ đầu óc tôi ko tinh táo vì sốc đề nêu lên thật lòng mình mới được, cho nó bỏ cái ý định ko bao giờ thành hiện thực đó đi

-Vậy, chẳng nhẽ ịboy Lãng Tử Thần mới hợp với người hả?_Hạ Kì Như mĩa mai, thực tâm hoàn toàn ko hề có ý tốt

-Người hiểu từ v ko? Nếu hiểu thì đừng nhắc đến cái tên đó, ok?

-Đừng nhắc tên ai thế?_ Đương lúc tôi đg bày tỏ con thịnh nộ của mình, Hạ Kì Thiên, ko ai mời tự tiện kéo ghế ngồi gần tôi, miệng cười t như úng số độc đắc, nói thật tôi rất khâm phục cái khoản cười hoài mà ko sai miệng của h ta đấy, chắc phải tập luyện từ lâu mới được thế

-h muốn biết thật sao, là Lãng..._To nói đến cái tên tôi vừa nhắc thì miệng của Kì Như từ t toét chuyển sg méo, thay đổi chủ đề nhh hơn thòi tiết_A, bạn Lãng Tử Thần cũng ăn com ở cāngen à?

-Ồ, Tử Thần đấy à?_ Tiếp to lời chào đ đã của Kì Như là lời phụ họa của Kì Thiên, họ vô tư vô tâm đến mức ko biết mặt tôi đg tối sầm lại, đã biết miệng mình linh nghiệm vậy mà còn nói liên miên, gi thì ko muốn hấn đến hấn cũng chườm mặt ra đó rồi

-Ngồi đây ăn chung cho vui_Liếc nhìn tôi ản ý, Kì Như khoát tay, miệng mồm lh lợi chưa từng có, quả c này thù sâu hơn biển với tôi nên mới liên tiếp hại tôi ăn ko vào đây

To lời Kì Như, Lãng Tử Thần tự nhiên ngồi xuống bàn chúng tôi, đối diện với cái đầu to bự của tôi đg gục xuống. Những tưởng sẽ được yên í gặm cho xg cái đùi gà giàu dinh dưỡng này, ai ngờ Hạ Kì Thiên lại ngửa miệng:

-Lúc này hai đứa bàn chuyện gì thế?

-h muốn biết sao?_Làm ra vẻ bí ản, Kì Như nhìn h ai mình cười khẩy rồi lại liếc sg Lãng Tử Thần_Cậu có muốn biết ko?

-Tất nhiên_Hạ Kì Thiên nhh nhàu đáp ả, coi cái mặt sáng chog như đĩa thức ăn mới được rửa sạch bằng sunlig ên quảng cáo là đủ biết h ta háo hức cỡ nào rồi. Còn với Lãng Tử Thần thì ngược lại, đặt việc ăn uống làm đầu, từ từ xử lí đĩa com

-Haha, Tử Di đg kén chồng đấy_Kì Như ản ý, liếc nhìn h ai mình, bấn cảm xúc

-Ồ, kén chồng ư?_Hạ Kì Thiên nhìn tôi, mặt lại sáng lên, sao lại có người y chg c nít thế chứ

-Ko phải, đừng ng nó_ Tôi bào chữa, ko muốn bị lo tin rằng mình bị ế nên mới kén chồng được, mất hết giá, tôi thế chứ đã có người tỏ tình rồi đấy, nh sắc còn thừa

-Vậy h làm ứng cử viên được ko?_Ko thèm ng tôi giải thích, Hạ Kì Thiên cầm lấy tay tôi, kì vọng, có đùa thì cũng đừng đùa quá ón thế chứ, h ta muốn tôi phải sống g sợ hãi với đám f của h ta đây

-Ko phải?_Tôi gỡ tay Kì Thiên ra, khó xử tột độ rồi lại nhìn Hạ Kì Như cầu cứu, nhưng chỉ nhận lại được sự ngó lơ cực đẹp

-Tôi ăn xg rồi!_Ngồi đây, cầm lấy khay com sạch vẫn còn nhiều của mình, Lãng Tử Thần lạnh lùng rời khỏi chỗ

-Ê chờ tôi tí, tôi muốn hỏi cậu cái này_Thấy được cơ hội hiếm có, tôi vùng dậy, chạy đến bên Lãng Tử Thần để lại cho hai h em họ Hạ sự khó hiểu. Tiếp xúc lâu ngày g đội bóng, tôi đã nghiệm ra được một điều, khi tôi ở cạnh Lãng Tử Thần, dường như ko có ai làm phiền tôi cả, đó cũng là một cơ hội, phải lợi dụng điểm này mới được

[SIZE][FT] Chương 9: Tại cậu...

□□

Huyt! Đặt chiếc cặp khổng lồ to tướng xuống chỗ ngồi của mình, tôi thờ dài sung sướng như út được ngân tán voi, thả người nằm nhoài ên bàn như xác chết, đóng mí mắt ngủ bù cho phần đêm hôm qua ước khi bị ai đó phát giác về hai vầng mắt thâm quầng ên khuôn mặt quốc sắc thiên hương của mình. Ko phải vì tưởng nhớ lại những năm tháng cũ với người đầu yêu nên đêm qua tôi mới mất ngủ đâu, òi có lông đất có lỗ thì cũng chẳng có ai ngăn cản được sự nghiệp nghỉ ngơi của tôi, bởi đơn giản c người tôi vốn to chủ nghĩa chống quên, dù là niềm vui, nỗi buồn hay gì gì cũng được, tôi đều nhh chóng gạt chúng sg một bên sau 5 phút tự kỉ, chỉ là vì chóng quên nên cũng nhh bị tổn thương hơn người khác, vô lo quá nên khi bị xúc phạm lại phản ứng mãnh liệt hơn người bình thường, nhưng đích thị ko phải loại người hay mẩn cảm đâu nhé. Đêm qua, sau khi mình mấy thương tích vì tội ko chịu ng Lãng Tử Thần giảng bài mà cứ cứng đầu thả hồn lên những bản nhạc ử tình của các chàng ai lung linh xứ kim chi, tôi như ma xui quỷ khiến, ý mình có thể thích ứng được với loạt phim kinh dị nên đánh liều rù rê Lãng Tử Thần và thằng em thức khuya xem phim ma thay đổi không khí cho đỡ chán. Tán thành ý kiến tuyệt vời ăm năm có một của tôi, 3 c người chỉ ngg mức quen biết tọa ên 1 chiếc ghế bành dài, tay cầm đồ ăn vặt vừa ngón vừa mở căng mắt ếch xem phim. Được nửa tập, tôi to thói quen chìm vào giấc ngủ một cách ng lạnh, tình nguyện để 2 chiến hữu còn lại giải quyết hộ đồng qua rút ruột bỏ tiền túi ra mua, lúc lơ mơ ợ người tỉnh dậy lại bị hai tên o gia giả thần giả quỷ dọa cho ko kiểm chế nổi thét lên inh òi dậy sấm òi đất, khiến mama đại nhân cùng út Gia Lâm ở từng dưới phải thức giấc tưởng nhầm nhà có ồm vác chổi lên đánh túi bụi. Đến khi đánh no tay, thỏa thích cái thân thể bị ức chế bấy

lâu, mama đại nhân mới chịu bật đèn to bắt thủ phạm giao nộp cho công mới nhận ra nằm la liệt giữa sàn nhà mát lạnh là 2 đứa c mng nặng nề đau 9 tháng 10 ngày cùng với người hàng xóm đẹp ai ngg tuổi mới tá hỏa. Tích cực vừa nắnng yêu vừa lay lấy lay để ước khi ko còn cách để cứu vãn. Chính vì thế, hôm qua tôi chẳng tài nào chợp mắt nổi. Cuối cùng người ko muốn làm lại đi làm cú vọ, thức ăng đêm cho tận sáng nay tôi mới ở ời đến lớp sớm một chút, h thủ thời gì ngủ bù nếu có thể, chứ ở nhà lại bị mẹ cà rầm chuyện hôm qua thì mệt óc hơn nhiều

Chợp mắt chưa được mấy phút thì bọn quý 10C8 cũng kéo nhau lò mò đến, quậy th bành, ồn ào náo nhiệt hơn chợ, mắt đứa nào đứa nấy đều lòi ra bên ngoài khi thấy tôi nằm bệt đi ên bàn, kinh ngạc chạy đến hỏi h xem dây thần kinh tôi có bị chỗ nào ko sao đi học sớm thế. Đáp lại sự qu tâm nồng nhiệt đến thái quá của bọn bạn, tôi tiếp tục nằm thực hiện động tác b nẩy, mắt nhắm niêm cố gắng ngủ lấy sức

-Sao ko chờ tôi _Tiếng nói như ma ám của Lăng Từ Thần ở bên cạnh vắng đến, cái chất lạnh như băng đúng là chẳng thể nào tách rời được với hần. g tình cảnh này thay vì ách mắng tôi ko chờ đi học cùng, hần nên tế nhị hỏi thăm sức khỏe của tôi mới đúng, chẳng tình ý chút nào, dù ko thân nhưng cũng thiết, ít nhất nên để ý chút sau này còn lợi dụng lẫn nhau nữa chứ. Nên chê hần tử chí phát iễn mà óc như quả nho hay kn hần tâm hồn còn g ăng đây.

-Ko thấy tôi đg mệt sắp xuống Minh Ti rồi đây à? _Ko cựa quậy, giữ nguyên ạng thái b đầu dù biết thể nào cổ mình thể nào cũng bị vẹo sg một bên nếu tiếp tục để nó như thế quá lâu, tôi vừa ngáp vừa à lòi, cảm giác há miệng thật to òn rồi hít một lượng lớn ko khí thật khoái

-Ai bảo bày ò ước làm gì? _Ngồi xuống bên cạnh tôi, Lăng Từ Thần ơ cái mặt dày hơn thịt lợn đồ toàn bộ tội lỗi đáng nhẽ là của hần và Gia Minh lên c người thấp cổ bé họng như tôi, liên tục áp dụng cái thói ý lớn hiếp nhỏ mà ko chịu thừa, sau này nếu có dịp diện kiến pama hần, nhất định tôi phải đề nghị họ dạy dỗ lại thằng quý tử mới được, nhò ko uốn nắn, sau này ra ngoài xã hội, chi chi cũng bị gíg hồ sờ da gà ở gáy s

-Gì chứ? Chính cậu và Gia Minh dọa ma tôi còn gì? Báo hại tôi lấy hết sức bình sinh lên mà hét, giờ giọng cũng khản đặc cả rồi nè _Tôi vùng dậy, ng tiếng rắc lạnh lưng ở cổ mà hồi hận, giờ mới thấm thía được cái bệnh ật cổ của Kì Như

-Có ách nên ách người đem hết s phần ra tự tiện bôi lên mặt bọn tôi ấy

-Phản? _Chột dạ, tôi nhớ lại bản mặt hí hửng của mình khi nhân lúc hai tên đó ngủ say như chết mà nể tình make-up miễn phí cho, những tưởng bọn họ ko biết, hóa ra chỉ giả vờ, cốt muốn tôi bị gậy ông đập lưng ông _Tôi chỉ bôi có tí xúu thôi, đâu ghê như mặt mấy người lúc đó

-Tự tay mình làm mà còn dám chối đây đẩy, giờ thì đưa đi động của cậu đây

-Lại nữa _Quá quen với động tác nhảm chán ngày nào cũng làm của o gia Lăng, tôi ngán ngẫm đưa c để yêu dấu của mình cho hần nhưng đồng thời ả eo, đâu thể cho hần ý thể làm càn được _ước tiên đưa đi động cậu cho tôi đã, công bằng mà nói, nếu cậu có quyền tịt thu đi động tôi, tôi cũng có quyền tịt thu lại đi động của cậu

-Được thôi _Tự nguyện một cách đáng khả nghi, Lăng Từ Thần đưa đi động của hần cho tôi, chút tiếc nuốt hay phản kháng cũng ko có, điều đáng nói, c để c của hần giống y chg c để tôi luôn mg to bên mình, cũng đen, cũng 1 nhân hiệu, cũng một kiểu giống nhau. Dù g cái nước Việt Nam cờ đỏ sao vàng này, cái loại đề cùng hăng, cùng kiểu rất nhiều nhưng cơ sở mua giống nhau g phạm vi nhỏ như thể này rất hiếm, việc tôi bắt ngờ cũng ko có gì là lạ

-Sao giống của tôi vậy? Đừng nói cậu thích tôi nên cũng mua to, tự cho đó là cái duyên ời định nhé? _Ko chịu bỏ lỡ cơ hội chọc khoáy Lăng Từ Thần, tôi mím cười gi tà, ương cái mặt a biết tông cả rồi nhẽ” nhưng vẫn có chút ngạc nhiên cho hần xem, mắt liên tục chớp chớp ko nghỉ

-Nếu thế thì cậu làm gì được? ái với dự đoán của tôi là hần sẽ đỏ mặt then thùng vì được một mĩ nhân như tôi đoán ứng tim đen thì ái lại, Lăng Từ Thần thần nhiên đáp, mặt tỉnh bơ như chuyện c khi biết nói tiếng việt là điều bình thường. Nếu hần cũng có cái ý như tôi đoán thì tốt nhất tôi nên đào một cái hố núp sẵn, kéo lờ có động đất hoặc núi lửa thì còn sống nổi được vài giây viết di chúc gửi c cháu sau này.

-Chỉ hỏi thôi mà, ko ngờ người chỉ biết đến mình, luôn luôn tự cho bản thân là cái lỗ rồn vũ ụ, mặt lúc nào cũng vênh lên kiêu thấy on như bạn Lăng Từ Thần đây cũng đề ý đến tiểu nữ chốn khuê phòng ko có gì nổi ọi ngoài đầu óc cơ í hơn người như mình cơ đấy, làm mình ngại quá, mặt đỏ bừng bừng lên rồi nè _Đã ném lao thì phải chạy to lao mà đỡ, đã ót đào mộ chôn mình rồi thì đành phải dg rộng cánh tay kéo thêm người khác xuống cho vui vậy. To kinh nghiệm từ ước đến giờ đúc kết được, tôi tiếp tục đi đã, còn đưa tay chỉ vào vùng má luôn hồng lên từ thuở lọt khỏi bụng mẹ của mình chứng minh, miệng cười hết sức tươi đã đều. Cái bộ dạng lăng lơ này vốn ko phải là bản tính của tôi đâu nhè, tôi chỉ áp dụng g một số ường hợp bất khả thi thôi chứ c người như thế nào thì tôi bạn cũng biết rồi đó, xinh đẹp, hiền hậu, ngo ngoan, đảm đg, đích thực phụ nữ uyên thông chính hiệu, .

-Thế cậu ko ng Hạ Kì Như nói sao, tôi đg ở tuổi dậy thì, rất mẫn cảm với người khác phái, dù cậu xấu đến nỗi ma chê quỷ hờn hay đẹp hơn tiên nữ, cứ suốt ngày đưa mặt đập thẳng vào mắt tôi thì dù tôi ko muốn cũng phải miễn cưỡng đề ý _Vẹo má tôi rõ đau, Lăng Từ Thần rút ngắn khoảng cách, thì thăm to nhỏ. Nếu ko phải quá quen với cái bản tính giết người ko dao của hần thì tôi cũng đã nghĩ hần thuộc lại thành thật, bụng dạ thẳng như ruột ngựa, niệm tình ko chấp nhặt rồi. Rõ ràng hần đg đá đều tôi mà, điên thật, giả như cái lớp này là nhà tôi, thì tôi đã đánh cho hần bầm dập thâm đen hơn cả tím như hôm qua, cái đồ ko biết tế nhị, dám chê đại mĩ nhân Hần Từ Di đây xấu xí, quả có mắt ko ồng

-Cái bạn...

-Từ Di, Từ Thần, hai em chuyện ò vui nhĩ? _Đương lúc tôi to động khẩu tiếp tục mĩa mai với o gia thì ông thầy chủ nhiệm ko biết từ lúc nào đã vào lớp, nhắc nhở tôi và Lăng Từ Thần khiến toàn thể dân tình đều đưa mắt đổ dồn về xem xét 2 nhân vật chính, tiện mồm thừa nước đục thả câu tám chuyện ền ời dưới đất

Sau khi được thầy tận tình nhắc nhở, cúi mặt nhìn xuống g vờ nhấp ằng xoa ên bàn, tôi như c rùa rút cổ khuróc từ mọi sự chú ý, lợ đẹp bằng cách dăm chiêu phác họa mấy hình thù ko ra gì, tô tô cho đến khi mực cạn bút mới thôi

-Hai em nên chấn chỉnh lại tác phg cho _Lắc đầu ngán ngẫm ước hai học ò của mình, ông thầy hướng mắt nhìn đám c gái phía dưới đg chết mê chết mệt

vì người mới, đồng đặc thông báo _Chắc hầu hết các em đều đã biết nhưng giờ tôi sẽ giới thiệu lại thêm lần nữa, mong rằng một số bạn không chú ý giờ sẽ chuyển tâm sang tôi nói. Đây là Lâm Khải Phg, du học sinh mới ở về sau 1 năm học tập ở Niu Di-lân. Tôi mong rằng các em sẽ tận tình giúp đỡ bạn ấy nhiều hơn để bạn ấy có thể làm quen với môi trường mới

-Vâng ạ! _Bạn lớp tôi ngoan ngoãn một cách lạ thường, tích cực hỏi han người bạn mới, cả ai thì ra về tự hào khi lớp mình lại có thêm một thành viên tài sắc vẹn toàn, còn đám con gái thì lại say mê nhìn ngắm, chuyển đổi tượng mới, tính khí đã đã thường ngày cũng biến như bóng xạ phòng, thay vào đó là những cử chỉ e ngại đến buồn nôn

Còn tôi, không thể đáp lại được, bởi ngay từ khi vừa đến cái tên quen thuộc đó, cả cơ thể dường như đã bị một khối khí lạnh ảm đạm về làm cho đóng băng lại, cây bút tội nghiệp ên tay cũng vô thức lăn xuống bàn và rơi cách ở đất, không thể tin nổi những điều mình vừa nhìn thấy. Vẫn biết rằng cậu ta cuối cùng cũng đã ở về, đầu đã gặp gỡ nhau 2 lần, nhưng hành động của tôi lúc này chẳng khác lúc ước là bao, người cứ ngây dại đi, không biết vì mừng hay vì sợ nữa, chỉ có cái cảm giác không muốn đối diện mới hiện hữu thật rõ.

Nắm chặt vật vấy bẩn, người tôi run lên bần bật khi có dự cảm người đó đang nhìn, hàm răng ảm đạm cũng vô thức cắn lấy bờ môi, ngày càng chặt, ngày càng đau và muốn đưa mình ra khỏi tình huống này cũng thật khó.

-Đổi mặt là cách cậu vươn lên quá khứ, nếu cứ lãng ánh, cứ cho nó có hại cho mình mà ổn chạy, cậu sẽ chẳng bao giờ có thể tự tin nói với một ai đó rằng mình vẫn ổn và không cần sự quan tâm của bất cứ ai _ Vuốt nhẹ đầu tôi, giọng của Lăng Tử Thần như một hồi chuông cảnh tỉnh đưa tôi thoát khỏi mớ bòng bọ khó gỡ.

Hắn nói đúng, những lần ước, tôi luôn ổn chạy, đơn giản vì quá bất ngờ, tạm thời không biết làm gì mà cứ chạy to bản năng vốn có cơ thể, hành động không chủ ý, nhưng giờ, tôi đã biết người đó quay ở về, lần ước cũng tình cờ được việc cậu ta học cùng lớp, chẳng nhẽ giờ lại thức hiện to cái kịch bản cũ rích đó, cho người đó thấy mình đáng thương cỡ nào, tội tàn cỡ nào khi bị cậu ta bỏ rơi sao? Không, niềm kiêu hãnh và lòng tự trọng của tôi không rớt mạt đến thế, ước giờ tôi ghét người ta thương hại mình sẽ lại luôn tỏ vẻ mình cần thương hại, thế nên người đó mới bỏ ra một chút lòng ảm đạm để cho mình leo đèo to sau như một con ngoan ngoãn, lúc cần thì chơi, lúc không cần thì vứt xó. Nếu giờ tôi lại quay ở về với Hàn Tử Di ích kỉ, bướng bỉnh tôn thờ chỉ một người duy nhất thì tôi sẽ lại bị người ta thương hại mà thôi, không có gì khác ngoài sự xỉ nhục đơn điệu đó.

Thà rằng từ từ đổi mặt, bắt đầu còn e ngại sợ hãi nhưng không khiến mình ở yên, còn hơn là để bản thân bước vào lối mòn. Như đoán được ý nghĩ của tôi đến giai đoạn nào, Lăng Tử Thần tiếp lời. Dù không biết tại sao cậu ta lại nói thế nhưng nó lại hoàn toàn hữu dụng với tôi. Cứ cho là mong muốn một lần cũng được, giờ việc tôi cần làm là đổi mặt

Ngẩng mặt lên, tôi đưa mắt lướt qua khuôn mặt mong vẻ đẹp bất cần của thiên nhiên thời kỳ nổi loạn, dừng lại một chút ảm đạm tai vẫn đeo khuyên bạc dù nhà trường không cho phép rồi nhìn thẳng vào đôi mắt đen độc đoán như có thể xoáy sâu vào tìm kiếm người khác của Lâm Khải Phg, khó khăn lắm mới nhận ra được một nụ cười xã giao rất gượng. Xg xuôi công đoạn chứng minh cho người đó thấy mình vẫn mạnh khỏe và đầy sức sống dù không có cậu ta ở bên, tôi quay mặt về phía Lăng Tử Thần-nơi tôi có thể nhẹ nhàng út hơi thở dài cùng sự khó xử mà không bị Khải Phg phát hiện.

-Học ở ngoại, làm tốt đấy _Cụ thể ngôn ngữ ra hiệu ắt tốt", Lăng Tử Thần mấp máy khóe môi thì thầm dù mắt vẫn dính chặt vào quyển sách bất li thân của mình. Điều đó làm tôi thấy hơi khó hiểu, người duy nhất biết chuyện tôi chỉ có Kỳ Như, chẳng nhẽ Lăng Tử Thần cũng biết, thế nên mới có chuyện vực tôi dậy con mòng lung, chứ chẳng nhẽ khi không hẳn lại mê sang nên nói thế chắc. Mà hẳn biết, thì kẻ nào dám tiết lộ, Kỳ Như sao?

-Được rồi, Khải Phg, em muốn ngồi chỗ nào? _Ông thầy ân cần, ông mắt qua đôi kính dày lướt khắp mọi ngõ ngách của căn phòng, tìm kiếm chỗ ngồi lý tưởng cho người bạn mới

-Em... _Nhìn căn phòng không rộng mấy một lượt, bỏ qua bao ánh mắt chờ đợi và hi vọng cuồng dại của mọi người, Lâm Khải Phg dừng nhãn thần lại ở chỗ tôi và Lăng Tử Thần, chăm chăm hướng về người bên cạnh tôi

Quay đầu nhìn sang Lăng Tử Thần, tôi bất ngờ thực sự khi nhìn thấy hắn cũng đang chăm chú nhìn đáp án người kia không chớp mắt, nhưng hoàn toàn không phải là ánh nhìn đâm đuôi của những chàng trai gầy bộ phận Yaoy hoặc Shoun đầu nhè mà thay vào đó là chút dữ dội

-Em muốn đổi chỗ với bạn Lăng Tử Thần _Đưa tay chỉ về phía bí thư 10C8, Lâm Khải Phg mỉm cười nhìn ông thầy rồi lại nhìn tôi khiến tôi ngu xuẩn bối rối cụp mắt xuống, nhất thời chẳng thắc mắc tại sao lại muốn ngồi cái chỗ chỉ cần đưa mặt sang bên ả 90 độ là có thể nhìn thấy cái mặt tôi ngay tức thì

-À _Ông thầy có vẻ bối rối, thiếu não nhìn bí thư, nhỏ nhẹ, xem ra ông hơi khiêm nhường ước hai người này thì phải _Tử Thần, em có muốn đổi không?

-Không _Lạnh lùng như bản tính, Lăng Tử Thần không buồn để ý, tiếp tục đắm chiêu bầu bạn với quyển sách của hắn mà không biết rằng hắn vừa cứu rỗi một linh hồn vô tội như tôi

-Đổi cho tôi _Lâm Khải Phg không chịu nhượng, nói như ra lệnh, dùng ánh mắt áp đảo chiếu tướng kẻ dám từ chối mình

-Không đổi

-Đổi! _Bước xuống khỏi bậc, Lâm Khải Phg đứng đối diện với Lăng Tử Thần, gằn lên như hổ đói, nụ cười xã giao ảm đạm tắt ngấm như lửa phải nước

-Điếc sao? _Ngẩng mặt lên, Lăng Tử Thần không chịu bác bỏ ý kiến của mình khiến tôi cảm thấy nhẹ lòng. Nếu phải chọn ngồi cạnh ai g hai người đó, tôi thà ngồi với ông gia còn hơn ngồi với kẻ có thể chi phối tình cảm của mình _Không là không

-Được lắm _Mỉm cười nửa miệng, Lâm Khải Phg lại nhìn tôi thêm một lần nữa, thay đổi thái độ đến chóng mặt _Bạn ngồi cạnh Tử Di, đổi chỗ cho mình, được chứ?

-Được_Ko chịu suy nghĩ, cái óc mắc dịch của c bạn ko thân mấy ngồi cạnh như bị bỏ bùa mê thuốc lú, ko ngần ngại đồng ý mặc cho tôi ra sức phản đối quyết liệt bằng ánh mắt chết người của mình

-Được rồi, Minh g, em sg đẩy bàn bên này ngồi nhé, còn Lâm Phg, từ giờ đó là chỗ của em_Ko cho tôi thốt nên một lời cảnh tỉnh, ông thầy nhh nhau đồng ý mà ko suy nghĩ đến hậu quả về sau, b phát mệnh lệnh.

ôi đất hời oi, ko những tôi ko ánh được vô dũa mà còn gặp cả vô dũa nữa, ai cứu tôi với.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Di, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: 2

Chương 9: Tại cậu...

Đặt chiếc cặp da đen bóng xuống chỗ của mình, Lâm Khải Phg yên vị ngồi cạnh bên, ko nói ko rằng lấy chiếc ip ra nghịch đót thời gi, ép bầu ko khí chung quh tôi ở nên ngột ngạt như lò nung, cơ hồ khiến tôi ko thể ho được tiếng nào. Lúc ước, khi tôi ngửa miệng cần giải tỏa nỗi niềm, vẫn có Minh g ở bên bầu bạn gật gật lấy lệ, dù nó ko hiểu nhưng đôi khi cũng com vài câu, ko để tôi chết chán g im lặng, nhưng giờ thì, một lúc hai cái ụ chống ời chống hai bên, nói tên này ko được, tên kia cũng ko xg, quh đi quăn lại cũng như c gà mắc dịch bị cách li chờ ngày thăng thiên vậy.

Sức chịu đựng của c người luôn có giới hạn, khi lên đỉnh điểm rồi thì khó mà ngăn chặn được những hành động điên rồi họ có thể gây ra, tôi cũng vậy. Cầm đầu bút dù biết nó chứa khá nhiều vi khuẩn, tôi ra sức vận dụng hết toàn bộ nor g não, vắt óc nghĩ kế uồn qua ngày hôm nay.

ghĩ gì cho mệt, h em ta cùng nhau xông pha, cứ nhắm 2 cái mặt hái ra tiền của bọn họ mà choảng, dù chúng có 3 đầu 6 tay hay hàng ngàn f hãm mộ sẵn sàng tác chiến thì cũng chẳng ụ được bao lâu, 16 đánh 2 ko chột cũng què” Tinh linh nhỏ tuổi nhất g hội nghị Diên Hồng giơ tay thành nắm đấm thị uy, mạnh miệng phát động, cái mặt tôi lúc cuồng chiến được nó khắc họa rất mực sinh động đến thất vọng, mặt thì đeo kính râm mà lửa cuồng vẫn cứ ngùn ngụt cháy, thêm vào đó là mặt òn vo những mỡ là mỡ y chg quả bóng khiến tôi nhìn vào cũng ko kim nổi con dục vọng muốn đá một phát xem nó bay xa tới đâu hướng hồ gì người ngoài.

hôi đi, quân tử động khẩu ko động thủ, thà cuối buổi nhỏ nhẹ với thầy chủ nhiệm để ông cân nhắc đổi chỗ còn sướng hơn, tội gì vác xác đến ước mặt hai tên đó mỗi gọi “đánh em đi h” để rằng ời chờ hãm với à, nên nhớ chúng ta ko có thân thể, dù có lượn lờ quh chúng le lười giả thần giả quỷ cũng chẳng giúp được gì, mất công mấy h từ thần từ Âm Ti phải lặn lội đến đây thì tội họ” Một tinh linh khác đeo cái kiếng to dùng choán nửa khuôn mặt rất ra dáng giáo sư đại tài mặc dù thân chủ của nó chẳng bao giờ như thế lên tiếng phản đối, coi bộ nó nhỏ c hơn mấy đứa kia nhưng suy nghĩ khá chu đáo, ko để thân chủ mình phơi bày chốn sa uờng

hế cũng chẳng khá hơn, chờ đến lúc gặp được ông thì chị Hàn Từ Di yêu quý đã ở thành xác khô rồi, biết thế cáo bệnh ở nhà cho khỏe người” Phiên bản ngông cuồng bất ị với mái tóc đỏ như chông hướng lên ời của tôi lên tiếng, tay lăm le chiếc bóng òn nhỏ ko biết sẽ hôn lên người ai g số 15 tinh linh còn lại.

”Được đấy, giả vờ bị đau bụng, xuống phòng y tế ngủ bù, tuyệt” Búng cái tách rõ to làm hai cái ụ chống ời phải liếc mắt đưa tình hiện ý”, tôi thâm quờ ách bản thân phần khích quá lộ liễu rồi hít thở đều, chuẩn bị tinh thần diễn kịch

-A..._Gục đầu xuống bàn làm cái cốp thật to tướng, tôi vừa ôm bụng vừa nhăn nhó thương cảm cho cái án hửn đã mọc lên một khối u, rên lên, đủ to để cư dân xung quh bán kính 30 cm có thể ng thấy

-Sao vậy? _Lăng Từ Thần ngồi bên cạnh sau nhiều giây tôi mồn mõi chờ đợi cuối cùng cũng mở cửa khẩu, lên tiếng hỏi thăm bằng cái giọng ko thể nhẹ nhàng hơn được nữa

-Tôi...ôi...cái bụng_Khó khăn lắm mới tạo ra được hiệu ứng âm thh hít thở gấp gấp như bà bầu g quá ình rặn nở sinh c, tôi cố tình để giọng mình ở nên ngắt quãng, cho hửn thấy bệnh của mình ko phải là nhẹ, như thế mới đánh lừa được những người còn lại

-Chắc là “loại thường gặp”_Tự tiện đưa bàn tay lạnh lẽo khô ráp của mình uớms vào vùng da đg chảy mồ hôi rũ rượi vì nóng ở cổ tôi, Lâm Khải Phg ko ai khiến lại đề ý, tỏ vẻ qu tâm đáng ngờ. Mà cái “loại thường gặp” hửn nói tới là loại nào nhĩ, đừng có nói hửn nghĩ tôi đg diện kiến dung nh của Tào Tháo nhế

-Thầy!_Giây phút tôi mg đợi cũng đã đến, sau tiếng gọi thất thh pha chút thăng thốt của Lăng Từ Thần và bản tường ình bệnh án sắc mùi thương tâm hửn lên cơ mặt, Hàn Từ Di tôi sẽ được đặc cách đến phòng y tế, ra đi g sự nuối tiếc và những ánh nhìn thương cảm của mọi người, chưa kể có khi lòng hảo tâm của bọn chúng nổi gió, khùng khùng ích tàm quỹ lớp mưa quạ cấp đến thăm tôi cũng nên_Bạn Từ Di do ăn quá nhiều đồ ăn ko rõ xuất xứ nên giờ cần phải giải quyết những vật chất thừa thải có nguy cơ bị ôi thiu g dạ dày, mg thầy cho bạn ấy khoảng 5 phút thh lí chuyện riêng tư đời thường

”Ế! Thăng cha này...” Ngược nhìn Lăng Từ Thần bằng cặp mắt to òn sắp roi ra ngoài, tôi thiếu điều cầm rút chạp đất vì quá sốc, ko biết g đầu hửn chứa gì mà lại đi og og cái chuyện cực kì tế nhị đó cho bọn quý siêng suy diễn lung tung 10C8 này chứ. Hửn ko có não hay cố tình nói to để tôi bị bẽ mặt đấy

hả? Tiếc gì cái công ns nhỏ với ổng mà phải thật tình khai bao cho dân tình cùng ng thể chứ.

-Từ Di, em đi đi, ước khi quá muộn _Ông thầy nín cười nhìn tôi như thể hầy hiểu nỗi khổ của em” rồi ôn tồn nhắc nhở, thật tâm cho tôi ra đi mà ko làm càn hồi h gì thêm nữa. Giá ổng bảo tôi nín nhịn đến cuối tiết thì tôi còn biết ơn ổng, đỡ xấu hổ với bạn bè, đằng này lại cùng một ruột với o gia họ Lãng đáng ghét, bày chuyện hãm hại người lành. Chắc chắn ổng biết tông tôi giả vờ nên nhân cơ hội mượn việc chung ả thù cá nhân chứ gì, đi thi đi, dù sao g 5 phút đó tôi vẫn có thể xuống căn mua một chút đồ ăn vặt nhét bụng, đầu óc sẽ tỉnh táo hơn để bàn kế hoạch đòi cổ 2 tên đó khỏi lãnh địa

Đứng dậy g tư thế ngẩng cao đầu, tôi ịnh ơng đi ra khỏi lớp với dáng đi cực chuẩn có thể sánh với siêu mẫu, ko quên đưa mắt lờm nguýt vài tên dám cười khúc khích chế nhạo tôi, kèm to nổi ô nhục g người nổi lên như cò, tôi sẽ nhớ ngày hôm nay, í nhớ tôi rất tốt đấy.

***

Ôm một bọc hàng quà hí hửng ra khỏi căn, tôi nhìn ngg nhìn dọc cảnh giác, cẩn thận cất hết chiến lợi phẩm vào túi đồ của mình rồi tung tăng ở lại lớp, đầu óc ko thôi liên tưởng đến cái cảnh hàng ẩm kê quầy rạp dưới chân cầu xin tôi mở lòng từ bi xi cho chúng ít đồ ăn khi căn rơi vào khủng hoảng hàng hóa, sạch nhân thức ăn, mà cười khẩy một cái, nhưng tiếc là chuyện đó chưa bao giờ xảy ra với ngôi ường dành cho giới thượng lưu này. Nếu thể chiến thứ 3 bùng nổ thì còn có thể xảy ra được

Rảo bước ên hành lg ải dài đến tận cửa lớp, tôi đưa nhãn thần nhìn đồng hồ rồi hít nốt chỗ ko khí g lành bên ngoài lần cuối, chuẩn bị điệu bộ nhún nhùng và hàng tá lí do nếu bị chặn đường hỏi tại sao lại về ẽ.

-Lâm Khải Phg, ý em là du học sinh mới về từ Niu Di-lân? _Một giọng nói vg lên khá to ở chỗ khúc quẹo, nếu là chuyện tâm phào tôi sẽ ko qu tâm làm gì, nhưng vừa ng đến tên người đó, bản thân lại ko thể ko tự làm to ý mình, nín thở ng tiếp

-Đúng vậy! Em muốn biết cậu ấy học lớp nào? _Một giọng nói g veo dù đi hàng ngàn cây số tôi cũng có thể nhận ra chủ nhân của nó là ai tiếp lời, cái bản tính xác xược tiểu thư c nhà giàu vẫn luôn đậm chất g những âm thh phát ra từ cô ta. 1 năm, chẳng thay đổi gì cả

-Em hỏi để làm gì thế? _Ông thầy có vẻ thắc mắc nhưng nếu tò mò thêm nữa, chắc hẳn ổng sẽ gặp phiền phức cho coi, thể lực họ ường cũng ko nhỏ đâu

-Thầy ko cần biết, chỉ cần nói cho em cậu ấy đg học ở đâu là được

-À... _Tiếng những g giấy cửa vào nhau vg lên _10...C...8

-B C? Sao cậu ấy lại học ở cái b toàn lũ dân thường bản thủ hồi thối đó chứ? _Chua chát chê bai, cô nàng kia kinh ngạc, cũng phải thôi, đến tôi còn ko hiểu nổi tại sao thì người có đầu óc tầm thường như cô ta sao hiểu được. Hồi thối, bản thủ cơ đấy, lâu rồi ko gặp, cô ta càng ngày càng đh đá và kênh kiệu hơn thì phải, nghĩ mà bất hạnh cho Lâm Khải Phg, vừa đá được tôi lại giảm phải c nhỏ ko kém cạnh kia

Lấy tay chùi mấy vụn bánh còn vương ên khóe miệng, tôi nghĩ đã đến lúc nhân vật chính của câu chuyện này nên xuất hiện và cho cô ta một ân huệ được biết người yêu của mình đg học với ai. Chắc chắn sẽ có kịch hay để xem

-Thầy! _Nhẹ nhàng, âm âm và hơi khàn, tôi cất giọng gọi với ông thầy ẽ đg đồ mờ hôi hột vì vị tiểu thư họ ường kia, cái mặt nạ học sinh gương mẫu từng được thầy hiệu ường kn ngợi là một g năm học sinh có điểm đầu vào cao nhất được tôi vận dụng khai thác iệt để và thành công mĩ mãn _Thầy đg làm gì thế ạ?

-Ồ, Từ Di đấy à? _Ông thầy ẽ lấy khăn lau văng án ráng nắng cười xã giao, ông cái bộ dạng thê thảm chẳng còn gì gọi là g nhả lịch thiệp luôn mấy thầy cô g ường tâm tất kn ngợi của ông mà tội, chắc hôm nay ông bước ra cửa bằng chân ái đấy mà

-Em đg chuẩn bị về lớp thì ng giọng thầy và âm thh hơn loa đài ường ta của bạn đây nên nán lại xem có vụ ầu đã nào ko? Hình như thầy đg gặp rắc rối thì phải? _Đào mắt nhìn bộ mặt ắng bạch pha ộn sự kinh hãi như đi đường phải ma của ường Tịnh Nhu, tôi nở nụ cười “hoa gn thua thắm, liễu hồn kém xi” của mình cho cô ta xem, hết sức mỉa mai g từng câu nói. Cái khoản đá đều nhau này tôi vốn là cao thủ, người chỉ biết đến nhưng lựa như ường Tịnh Nhu dù có có hách dịch cũng ko phải là đối thủ của tôi, muốn ách thì nên ách chính bản thân cô ta đã rèn giũa cho tôi, làm tôi biết thế nào là đau đến tận xương tủy, thế nào là cảm giác bị xi nhục, phải quy lụy và khom đầu dưới chân người khác

-Sao...sao cậu lại...ở đây? _Lùi về phía sau 2, 3 bước cổ thủ, ường Tịnh Nhu đưa tay chỉ về phía tôi, hỏi một câu thật ngu ngốc

-Vĩ nào tôi có nor, còn nào cậu có bã đậu _Nhắm mắt cười t thân thiện, tôi ả lời hàm ý, mặc cho cô ta hiểu hay ko thì tùy bởi đơn giản, tôi ko qu tâm, chỉ cần thấy cô ta giận điên ruột lên đã đủ khiến lòng tôi hả hê rồi _Thầy, nếu khi nào bạn đây có nhả hứng đến thăm 10C8 bọn em xin cứ nói, em...tình nguyện làm hướng dẫn viên giới thiệu những thiên tài...cho bạn ấy chiêm ngưỡng

-Cậu...học 10C8 _Rùng mình, ường Tịnh Nhu ợn mắt nhìn tôi khó tin, đồng thời giữ chặt tay tôi lại khi thấy tôi đg định rời đi

-Tất nhiên, noi mà cậu gọi là bản thủ và hồi thối đó _Nhún vai ra vẻ đó là điều hiển nhiên, tôi gỡ đôi tay lạnh cóng của ường Tịnh Nhu, tiếp lời _có cả tôi và Lâm Khải Phg

Nắm chặt tay thành 2 nắm to, tôi cố giữ con run rẩy đg chế ngự ở g lòng. Sợ? Tôi ko sợ, chỉ là việc nhìn thấy lại chính mình ước đây, thông qua cô nàng đó khiến tôi cảm thấy khó chịu. C người, tham vọng lớn nhất của họ, chính là g ời đất rộng lớn này, người như mình chỉ có 1 mà thôi, tôi cũng vậy, cũng muốn cái phiên bản hên nhất đó chỉ có một, bởi lẽ, nó cũng là c người thật của tôi, ko lại là công cụ giả tạo, chút tình cảm đối với nó ko phải là ko có. Nhưng thôi, giờ c người tôi đã đổi khác, ko cần bản tâm đến thứ đã bỏ đi g quá khứ, việc tôi cần phải làm bây giờ là chờ đợi. Với cách khích tướng ường Tịnh Nhu b nấy, một là, tôi sẽ tạm biệt Lâm Khải Phg sau ngày hôm nay, hai là đón tiếp thêm một du học sinh mới, đường nào cũng có một phần

lợi cho tôi. Người tức í đa mưu phải như vậy mới đáng sống.

(Su sắp đi học rồi, nếu viết kệt thì mg các bạn thông cảm nhá, nhưt định sẽ cố ra chap mới) Chương 9 : Tại ai...

Đương lúc nhắm tít mắt tưởng tượng về một nụ hôn nồng cháy: có nàng có chàng, 1 người giữ, 1 người ôm, một người hôn, một người hứng, 2 ta, môi bên môi cuồng nhiệt say đắm, lưỡi quện lưỡi hòa vào nhau thì bất chợt tôi cảm thấy 2 hàm răng ăng muốt sắc mùi PS dính chặt lấy nhau của mình đg bị mấy ngón tay bạo ngược của ai đó bñ ra. Mở mắt xem rõ sự tình thì mới thấy bàn tay lúc nãy đặt lên eo tôi giờ cũng ra sức phối hợp với tay kia mở miệng tôi. Dù ko hiểu tên bí thứ khủng khủng của 10C8 đg có mục đích gì nhưng to phản xạ thường ngày, tôi tò ý ko muốn hợp tác, nhấn mặt đưa mắt ngó o ơ vào đôi tay đg bóp chặt miệng tôi. Cái này sao giống như mấy cánh g phim, nữ nhân vật chính bị bắt cóc, sau một hồi dụ dỗ ko thành, bọn yêu râu xh đã tiến hành cưỡng ép bằng vũ lực, dùng tay bóp miệng nhân vật chính để nhét viên thuốc ko rõ nguồn gốc vào miệng cô ta, rồi sau đó thì ai chả biết, ngất xỉu ng lạnh ko biết ời ăng gì hết.

Gán ghép tình cảnh hiện giờ của mình với cô nàng tội nghiệp ấy, tôi bưng tỉnh, ý chí chiến đấu chống lại những phần tử ngoại lai gây hại phun lên ngàn ngút cùng id g dạ dày, thúc ép bản năng sinh tồn của c người gốc vượn. Đưa hai tay đg thả lỏng lên gỡ gọng kìm của Lăng Tử Thần ra khỏi môi mình, tôi dành hết sức lực vừa tự lại g người lên đôi môi mình, cổ mím thật chặt, dù hấn có lấy clê ra nạy cũng chưa chắc mở được miệng tôi đâu nhé. Cũng may lúc nãy ko tưởng bở chu môi lên, nếu ko sẽ bị tên đáng ghét này chọc xấu hổ đến chết mất, xem ra số tôi còn may chán

Một hồi giằng co bất phân thắng bại từ hai đối thủ tài sức ngg ngửa, cuối cùng, như đã kiệt sức, o gia họ Lăng đành ngậm ngùi buông lỏng tay, mắt nhắm vài giây rồi lắc đầu ngán ngẫm như mấy ông cụ n, tiếp đó mới nhìn gương mặt hấn lên sự cương quyết ko khuất phục của tôi.

-Muốn nắm tay tôi đến thế sao? _Liếc nhìn 2 tay tôi đg nắm chặt tay mình, Lăng Tử Thần cười nhạt, ánh mắt như cười

-Mơ đi! _Rút tay thật nhh, tôi phủ nhận hết mọi chứng cứ, cơ mặt phần nào đã dần ra khi nhận diện bản thân đã toàn

-Thế sao? _Lại cười, Lăng Tử Thần bẻ tay rắc rắc, cố ý tạo ra sức ép về mặt tinh thần cho đối phương rồi nhh như chớp đưa tay xé ko khí vụt về phía tôi

Quá quen với việc bị đánh lén, tôi xuất võ công nhiều năm tu luyện, cả người nhảy dựng lên lấy đà lùi về phía sau

ốp!” Một âm thh dứt khoát, cô động vg lên kèm to đó là sự tổn thương nặng nề ên thể xác của tôi. Chả là vì quên mất mình đg ở g xe nên tôi đã cho phép mình xuất chiêu tiên nữ về ời ngay tại hiện ường, khiến da đầu cùng lớp tóc ko mấy dày chưa chuẩn bị được tinh thần phủ phàng hạm” mạnh vào nóc xe, thành ra đầu thì u một cục còn nóc xe tội nghiệp lại bị móp một phần.

Đau đón lấy tay ôm đầu, tôi thậm chười rửa cái nóc xe vô duyên vô nợ, mặt hấn như đất khi

Nhận thấy quân địch nhuệ khí đã suy giảm, Lăng Tử Thần mượn gió bẻ măng, đưa cánh tay đg lơ lửng giữa ko ung tiến sát vào đồn địch, nhét viên sôcôla đen nâu vào miệng tôi một cách dễ dàng. Còn tôi, sau khi được người khác ận tình” đút thức ăn cho, đã ko ngần ngại tỏ ra ý định nhổ sạch mọi thứ, quyết ko nhận hối lộ, nhưng chỉ tại mùi vị ngọt đắng pha chút hơi rượu nồng nhh chóng ướm lên lớp da nhạy cảm ở vùng lưỡi nên nhất thời tôi động lòng ắc ắc, nghĩ giả nó cũng ko rẻ đành ngậm ngùi để phần còn lại t chảy từ từ g miệng, coi như làm phước. Thời này thức ăn ko hiếm nhưng cũng nên tiết kiệm, ấy mới là người công dân tốt.

-Đến khổ vì cậu _Day day thái dương, Lăng Tử Thần lại ngả người vào ghế, mắt nhắm nhem, kêu ca hoài

-Hơ, tôi khiến cậu khổ hồi nào đâu nhĩ? _Héch mặt lên, tôi cãi lại, hoàn toàn có lí do để làm thế, bởi lẽ tôi ko bắt hấn phải lên rừng xuống biển hay lèo đèo to tôi cả, chính hấn tự vác xác nộp mạng lại còn cần nhần, vừa ăn cướp vừa la làng.

-Mà này _Chống tay lên thành cửa xe, bí thư Lăng quay đầu về phía tôi, nửa cười nửa ko _lúc nãy chắc cậu tưởng tôi muốn hôn cậu hả?

-Đầu...đầu có _Xuyết đi nữa phun ngum nước vừa uống, tôi gạt mình, hai tay quờ quạng giữa ko ung chối

-Rõ ràng có ý đó _Chăm chăm, ko rời, ko chớp mắt, bí thư Lăng mặt dày thấy khiếp, nửa điều cũng ko chịu buông tha

-Đã bảo ko rời mà, còn lâu nhé! _Mồ hôi chạy ròng đầm cả áo, tôi ra sức giải bày nỗi khổ, sao tên này tinh thế ko biết

-Yên tâm đi, lần sau tôi sẽ nghĩ lại _Bỏ qua mọi nỗ lực của tôi, Lăng Tử Thần hứa hẹn

-Đến rồi! _Dừng xe lại, bác tài xe ân cần nhắc nhở, khuôn mặt hấn no với làn da rám nắng sao thật rạng rỡ lúc cười, y chg ông nội tôi vậy. Nhưng tiếc là, tôi ko thể ngắm ông ấy kĩ hơn thì đã bị Lăng Tử Thần kéo đi mất

-Sao lại đến đây? _Ngó nghiêng nhìn dòng người đông kịch đi ra đi vào g lòng sân bay Nội Bài, tôi thờ ơ, chẳng buồn để ý tay Lăng Tử Thần đg nắm chặt tay mình. Kệ đi, chỗ này mà lạc nhau thì khổ

-Mẹ cậu ko nói gì sao? Hôm nay bà và Gia Lâm sẽ bay sg w Yk _Kéo tuột tôi lấn vào biển người, Lăng Tử Thần bận rộn đưa mặt tìm kiếm

-Gi? _Moi ở đâu ra cái tin lá cái đó thế? _Ngạc nhiên, tôi nói có chút giễu cợt. Mẹ tôi sg w Yk ư? Sao bà chưa hề nói với tôi điều này nhĩ? Rốt cuộc tên o gia họ Lăng này có mục đích gì mà lại đi nói dối ăng ợn thế chứ

-Mẹ cậu vừa nhắn tin vào di động, ko tin thì xem đi _ả c để thân yêu về với chủ nhân của nó, o gia họ Lăng từ ngà này lòi tôi như c rồi đi về hướng khác

-ò!_Xem lướt qua dòng tin nhắn chứng thực là số của mẹ mình, tôi bất giác hét lên. Ko ngờ mẹ tôi lại có thể bỏ tôi và Gia Minh ở nhà để sg w Yk thân mật với ông già cơ đấy, đáng nhẽ đi thì phải đi cả nhà chứ. Đây là mẹ c bỏ chợ, đích thị là thế.

-Ồ kia

Sau một hồi kéo tôi chạy như bay đến chỗ mẹ, Lăng Từ Thần thờ dóc, nhìn Gia Minh đg đứng cạnh rồi nhún vai, bí mật ao đổi thông tin bằng mắt. Còn tôi thì tò về giận dữ, ko nói lời nào mà đưa mắt sg chỗ khác. Phải, tôi làm bướng đấy, nhưng tất cả do mẹ mà ra

-Từ Di bướng quá

-ách ai đây ạ, sao tự đứng lại qua w Yk, ko những ko nói ước với c mà còn để bọn c ở lại đây, có quá đáng ko?_Bức xúc, tôi nói lí với mẹ, dù biết bà hoàn toàn ko có ý muốn bỏ rơi chị em tôi, sg giận vẫn cứ giận, có thương mới giận.

-Xin lỗi c, họ hàng bên bố có việc gấp nên mới bảo mẹ sg bàn bạc gì đó? Cuồng quá nên ko nói với c được, với lại, c và Gia Minh mới vào học kì đầu, ko thể vì chuyện còn c này mà bỏ lỡ việc học. Tốt nhất để hai đứa ở lại_Dịu dàng vuốt mái tóc hơi rối của tôi, mama đại nhân hiền từ nhất có thể, lí lẽ cực thuyết phục làm tôi chẳng thể bắt bẻ được gì, chỉ biết cúi đầu nhìn chân mình

-Thế khi nào mẹ về?_Gia Minh bẹo má Gia Lâm một cái rồi hỏi, làm mẹ tôi có chút gì đó hơi bối rối

-Cũng ko biết nữa, nhưng nhất định mẹ sẽ cố về sớm. Thôi đến giờ rồi, mẹ phải lên máy bay, 3 đứa ở lại mạnh khỏe. Từ Thần, cô nhớ c đấy_Dặn dò xg, mẹ tôi thẳng tiến đi luôn, y chg vút được gánh nặng rồi thg thả bay nhảy vậy

-Sao ko khóc?_Thụi người tôi một cái, Lăng Từ Thần đánh tiếng

-Có phải tiền mẹ để về nhà chồng đâu mà khóc, vô duyên_Tôi cười nhạt, ko tưởng tượng nổi g đầu Lăng Từ Thần chứa cái gì nữa.

-À, phải rồi! Hai đứa tạm ở nhà Từ Thần nhé, như vậy toàn hơn, mẹ cũng đã thu xếp áo quần cho hai đứa rồi, đi nhé!_Ném một câu thông báo như đạn đại bác về phía tôi, người mẹ 39 tuổi của 3 đứa c cười tít mắt rồi quay lại quỹ đạo của mình, khuất dần vào đám người đi cùng hướng kia. Để lại tôi với cái miệng ngoác ra to tướng.

Ở nhà Lăng Từ Thần, có phải vô gia cư đâu mà phải ăn nhờ ở đậu nhà người ta chứ

Liếc nhìn Lăng Từ Thần đg lạng nhìn to, tôi đưa tay vuốt án, nuốt con ức đg ào lên tận họng, đề nó xuống dạ dày. Phải, từ giờ tốt nhất tôi nên nín tên đó một chút, may ra ko bị hấn đuổi đi, phải thế. Đợi mẹ về rồi hẵng ả hết cho hần, quân tử báo thù 10 năm còn ít.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: 1

Chương 10: Có bí mật nào ko?

Gục lên gục xuống liên hồi ko biết mệt chống chế con buồn ngủ đg lây l sắp cơ thể như dịch cúm gà, tôi thành tâm cầu ời khấn phạt cho thời gì ời thật mau, để tấm thân tội lỗi này ko còn phải chịu đựng sự dày vò ghê rợn của giấc đói và giấc ngủ. Đường như thấu hiểu nỗi sầu của c người thấp cổ bé họng, chúa ời cuối cùng cũng chịu linh nghiệm, cho một phát sét từ ời xuống nhắm thẳng da mặt dày của cái ông ường yêu ác mà đánh, làm nó kêu lên vg dội cả một vùng rộng lớn, vô thức cứu rồi linh hồn đg eo ngược ở cành cây gió lộng ngoài kia của tôi, đưa nó ở về nơi thân thể yêu dấu đg vẫy gọi.

Như c rôbốt đã lên sẵn dây cót, tôi bật người dậy khỏi chiếc ghế vẫn còn ướm mùi thơm đậm chất tự nhiên dịu nhẹ của mình, vươn vai bá cổ tập thể dục buổi sáng, 1, 2, 3 hít thở hít thở, khởi động các khớp ước khi phi lệ đến chiếc tủ đa năng của mình, ám cái bụng đói o đg réo lên thốn thức. Nhưng chưa kịp đánh bài chuẩn, lối đi vốn rộng thh thg ko một bóng người hướng về nơi hơg đã của tôi g phút chốc đã bị lũ c gái g lóp vây kín, đến 1 c kiến nhỏ thó cũng chẳng thể len qua nổi hưởng hò người cỡ cũng bự bự như tôi.

-Khải Phg, ng nói cậu và Hàn Từ Di lúc ước cùng học chung một ường phải ko?_Cô nàng lớp phó Văn-Thê-Mĩ thường ngày 1 từ cũng chẳng buồn thốt ra để giữ giọng hôm nay bỗng dung nhh nhau a khảo mà mới, vô tình bóp nghẹt ái tim đg thấp thỏm của tôi, cho nó rơi tự do một mạch từ ngực về thẳng bụng mà ko kho nhượng.

ò! ả! Rốt cuộc tên lăm chuyện nào rảnh rồi sinh nông nổi dám đi og og tiết lộ chuyện cơ mật của Hàn Từ Di tôi, muốn có tình tạo xì cđ cũng phải thỏa thuận ước với nhân vật chính rồi hẵng thêm mắm thêm muối gì thì tùy chứ. Có ng thì lộ mặt ra coi, đừng mg bà đây tha thứ, dù có quý xuống hôn hít lên chân cũng vô dụng nhé, mình quân ko nói hai lời.

Nán lại một chút, tôi thờ nhẹ, mở căng vành tai lên như voi thu thập tin tức, gì gì cũng sẵn tò mò thôi thì từ từ hẵng đi, ở lại ng Lâm Khải Phg ứng phó thế nào đã. May mắn lắm thì hần sẽ gặt đầu rồi đổi đề tài, dầu hơi buồn nhưng cuộc sống sau này của tôi vẫn cứu được. Còn nếu hần nổi khùng lên làm càn,

mách nhỏ chuyện thuở ấu thơ tôi cứ lơ đãng to hần thì coi như tôi, thể diện muốn đòi ăn ẽ ko những lạng bay to gió mà tiểu nhân đâm chọt sau lưng cũng tăng lên vô kể, sống chắc khó lắm.

- Cùng ường? _Cg khỏe môi lên nở nụ cười gì tã, Lâm Khải Phg ưu ái dành cho tôi một ánh nhìn đặc biệt, người ngoài nhìn vào dễ hiểu lầm là ánh nhìn đăm đăm mê mẩn, nhưng với tôi thì khác, ko gì ngoài thông điệp thách thức hần gửi cho tôi, chắc chắn đg muốn bày ò phá tôi _Hơn thế nữa cơ

Sợng người g chốc lát, tôi quay người đưa mắt chiếu tướng Lâm Khải Phg, phải, quả thật là hơn thế. Sg nghĩa tiếng Việt rất mực phg phú, liệu mấy người này có hiểu đúng to nghĩa những người g cuộc chúng tôi hiểu ko mới đáng nói. Hơn thế...tức ko gì ngoài đồ chơi

- Là sao, cậu nói rõ hơn đi. Bọn người kia ko chịu nổi nhào nhào cả lên, cũng phải thôi, giờ đối tượng của bọn họ là Lâm Khải Phg, tốt nhất nên tìm hiểu kĩ càng một chút ước khi tấn công, may ra còn có cơ hội

- Phải nói sao đây, Từ Di? _Thay vì ả lòi, Lâm Khải Phg ko chịu từ bỏ việc áp đảo tôi, nụ cười ko tắt mà tăng thêm cường độ. Ra là vậy, chắc hần nghĩ tôi vẫn là Hàn Từ Di ước đây, mỗi lần được người khác hỏi về mối qu hệ giữa tôi và hần, lúc đó, tôi đã ko ngần ngại vỗ ngực gọi hần là bạn ai tôi, kèm to đó là nụ cười hạnh phúc. Giờ hần vẫn muốn thế sao, nhưng thật lòng xin lỗi nhé, Lâm Khải Phg, vết thương quá sâu để lành lại

- À, chuyện đó... _Cổ giữ chút bình tĩnh cùng niềm kiêu hãnh đg vui dần, tôi nhắm tít mắt cười rặng rờ b phát cho lũ bạn, quyết cho hần thấy, tôi đã dứt tình với hần và cho dù ko có hần hiện hữu, tôi vẫn sống tốt, rất tốt mới đúng. Loại người luôn cho mình là ung tâm vũ ụ, nghĩ rằng bất kì ai cũng phải khom lưng phục tùng mình như hần, nếu tôi đoán ko nhầm, sẽ rất tức giận ước hành động và lời nói của tôi lúc này, nhưng ko sao, vì giờ tôi ko sống dựa vào niềm vui của hần nữa...các bạn cũng biết đấy, ai mà chẳng thích người khác khi thấy người đó đẹp ai, phg độ, nly chứ, bạn Khải Phg đây cũng có nét gì đó tương tự thế nên hồi ước mình cũng có chút tình cảm. Nhưng mà lúc còn bé tâm hồn còn g ắng, biết gì được, lớn lên, tình cảm thay đổi là chuyện thường, những đại đột, điên rồ rồi cũng ôi to quá khứ và bị lãng quên đi. Nên giờ, đối với tớ mà nói, cậu ấy ko khác gì một người bạn cùng bàn cả, ko có gì thì hỏi nhau thôi, đừng để ý làm gì

- Vậy sao? _No mắt đáp ả, Lâm Khải Phg thoáng vẻ ngạc nhiên hỏi lại, đẩy mắt bắt đầu sẫm lại, đen hơn nhiều

- Thế thôi! Giờ tớ đi ăn đây, mấy bạn ở lại chơi nhá _Nhnh chóng vẩy tay tạm biệt, tôi ra đi qug mình chính đại mà ko cần phải lén lút như lúc này, lòng như út đi được một gánh nặng to ðùng, nhẽ ra, tôi nên làm điều này từ ước mới phải, mà ko sao, biết quay đầu thì chẳng bao giờ muộn cả.

Lấy tay c miệng đg mở to hết cỡ để ngáp, tôi kho thai bước ra khỏi lớp, mắt phóng ra xa tìm bóng hình c bạn thân đáng ghét, chắc nó lại lạng đi ăn một mình ko thèm chờ bạn bè gì rồi, tham ăn hết chỗ nói.

- Giải quyết xg rồi hả? _Dựa người vào bức tường phía ngoài lớp cạnh cửa ra vào, Lăng Từ Thần kho tay để ước bụng, lãnh đạm hỏi h, đôi mắt lạnh khoáy sâu vào người tôi như muốn lục tìm thứ gì đó

- Giải quyết gì chứ? _Nhưn mảy lên khó hiểu, tôi thắc mắc lại, cái tên o gia họ Lăng này luôn hỏi mấy câu khó hiểu, báo hại tôi phải chau mày nhũn mặt lên suy nghĩ, lần da ẽ ung cũng vì thế mà hần lên nhiều nếp nhăn khủng bố

- Rảnh ko? _Đứng thẳng người dậy, lấy tay phủi áo, Lăng Từ Thần hỏi tiếp, luôn luôn chẳng ng lợt câu hỏi của người khác, nói thẳng ra là lơ đẹp

- Hỏi làm gì?

- Vậy đi _Ko cho tôi thời gì tiêu hóa câu nói của mình, Lăng Từ Thần nắm chặt lấy cổ tay tôi, lòi tuột đi một mạch như thể tôi đi ngoại tình bị hần bắt quả tang rồi thì h em ta về nhà đóng cửa bảo nhau ấy

- Ê! Đi đâu! _Bước chân mà như chạy bám to thân hình cao lớn của hần phòng ường hợp đi quá chậm sẽ bị hần kéo lê đi như xác chết giữa bàn dân thiên hạ, tôi hét lớn, mấy dấu chấm hỏi ên đầu ko ngừng căng lên hết cỡ.

- Đến sân bay _Đáp gọn lọn, Lăng Từ Thần ko hề giảm tốc độ cũng chẳng thương tiếc gì cho tôi, cứ thế mà thẳng tiến về nơi cần đến

- Đến đó làm gì chứ??

***

Chạy một hồi đến mệt, cuối cùng với sự nỗ lực ko chịu thua thiệt ai thì cũng ko để Lăng Từ Thần đi nhh hơn mình, tôi đã yên vị ngồi g chiếc xe đen bóng đậu ước cửa ường, liên tục thở hắt lấy lại sự điều hòa cho cơ thể

- Mệt à? _Ngồi ngay bên cạnh tôi, Lăng Từ Thần ngả người dựa vào thành ghế, chăm chú qu sát nạn nhân

- Hỏi vô duyên, ko mệt tôi là thánh _Bực bội vì tự dưng bị kéo đi, tôi lấy tay xoa xoa đôi chân mệt lã của mình. Nếu kiểm a chạy bền, tôi còn ko kêu mỏi vì có động lực thúc đẩy nhưng khi ko lại đi chạy bán sống bán chết thế này chẳng khác gì tự ðày mình cả, và lại, tôi vẫn chưa có gì bỏ bụng, sao ko mệt được chứ

- Ăn chưa?

- Này! Sao hỏi toàn mấy thứ vô duyên vô nọ vậy hả? Tại cậu mà chỗ bánh tôi mới mua bị ôi thiu bốc mùi nồng nặc lên kìa _Tức nước vỡ bờ, ðừng có ách tôi, ai khiến hần đi tò mò mấy chuyện mà người ngoài vừa nhìn vào đã biết rõ chứ, đồ ko có não, sao hần vào được lớp thiên tài 10C8 này được nhĩ, chắc lại đi “bồi bổ” thầy hiệu ường đây mà, có tiền sao ko vào quách b B cho xg.

-Đừng có thấy tôi chiều mà làm càn nhé!_Một tay bịt lấy lỗ tai vô tội của mình phía bên tôi, một tay sờ soạng tìm kiếm thứ gì đó, Lăng Từ Thần khó chịu đến rở, nói một câu khiến tôi ko kìm nổi cơn giận đ đ căng phồng g lòng ngực, như cái kim chích quả bóng nổ tog vậy

-Chiều? Cho xin đi, làm như ba tôi ko bằng ấy_ Bối bối tỏ thái độ ko tưởng tượng nổi, tôi thầm công nhận cái tính đề cao bản thân thái quá của bí thư Lăng rồi đập án cầu chúa, nghiệm ra một chân lý để đời: thiên tài cũng có thể hóa điên

-Sao ko nói như chồng cậu, tôi ẻ hơn ba cậu nhiều_Ko biết mọi đâu ra hộp sôcôla ông khá ng mất, Lăng Từ Thần mân mê bóc vỏ mà chẳng thèm hỏi tôi có ăn ko, Lăng Từ Thần tiếp tục chủ đề dơ d g

-Thôi đi! Thần kinh tôi vẫn lành lặn lắm, chưa đứt, khi nào tôi công nhận cậu làm chồng tôi, lúc đó chắc tôi đi ại rồi_Khua tay múa chân minh họa, tôi vừa giải thích vừa ân ân ngấm miếng sôcôla đ đ bị Lăng Từ Thần coi bỏ y phục, clo g miệng dăng lên càng nhiều và có nguy cơ vỡ đề ào ra ngoài

-Ăn ko?_Đưa miếng sôcôla ân ị chung hứng giữa ko ung, tên o gia hôm nay ở ời nói nhiều kinh khủng, đầu óc cũng chẳng nhạy bén như mọi khi

”Ko được, ăn là nhục” Một tinh linh đột ngột xuất hiện, ra sức kéo cái đầu đ đ dần nghiêng về phía miếng sôcôla lồi cuốn kia ở lại vị í cân bằng

”Đừng, lỡ hấn ta bỏ thuốc mê vào g đó, nhân lúc thân chủ ăn ngất xỉu ngáy luôn rồi giờ ò xằng bậy thì sao? Ngần vạ lần ko được” Tinh linh thọ nhất lên tiếng, b phát lệnh cấm lên ung ương não rồi từ não uyển về mọi góc ngách cơ thể tôi khiến tôi bùng tỉnh

Lấy hai tay vỗ vỗ vào má cho tỉnh táo tôi quay mặt ngấm cảnh vật đ đ lướt qua, ớn ánh mọi cảm d d

-Ko có thuốc mê đâu mà lo_Hiểu ý, Lăng Từ Thần giải bày nỗi niềm, miệng nói thế nhưng ai dám bảo đảm chứ, thú tính cánh c ai có thể ối dậy bất kì lúc nào, cần ọng đề phòng là việc nên làm

-Ko ăn_Tôi cương quyết mặc cho nước mắt chảy ngược vào g, đành nhìn, khi nào về nhà thì ăn bù vậy

-Bước_Nhận xét một câu cực chuẩn, bí thư Lăng ơ ền đưa sôcôla cắn một miếng nhỏ ước sự chứng kiến của tôi_Thấy chưa, tôi ko bị làm sao cả, ăn đi

-Ko ăn

-Thưa_Lắc đầu bất lực, Lăng Từ Thần cười nhạt, nghĩ ngợi gì đó một lúc rồi nhh như chớp, nhướn người vi phạm rh giới phân cánh giữa tôi và hấn, một tay đặt lên eo tôi, tay còn lại tùy cơ ứng biến... Chương 10: Đột nhập

-Cái...cái gì đây?_Đưa mặt thật sát vào vật thể lạ đen thù lù nằm chễm chệ ên một cái đĩa to khủng ở mặt bàn, Lăng Từ Thần thoáng sựng người, nghĩ ngợi vài giây rồi nhìn về bộ dạng tả tơi cùng khuôn mặt bầm đầy nhọ nổi log lỗ của tôi, áp a áp ứng hỏi

-Hình như đây là thể xác của c gà xui xẻo cậu mới vác về_Chạm nhẹ tay, Hàn Gia Minh cảm nhận lớp mỡ on ẻo ít ỏi còn sót lại ên vật thể lạ đáng nghi, xoa xoa cái cằm on nhần ko có lấy một sợi râu của mình, tò về thám tử rồi phòng đoán

-Cậu đã làm gì với nó thế hả?_Ko rời mắt khỏi tôi, Lăng Từ Thần a khảo, cũng phải thôi, gà là do hấn khó khăn lắm mới bỏ tiền ra mua, ấy vậy, tôi ko những ko làm một bữa mời thật thịnh soạn, lại còn đi châm lửa thiêu rụi nó, ko tức mới lạ

-Ai biết! Tại mấy người kêu tôi nấu thì tôi nấu thôi_Ko tỏ ra chút ăn năn để được hưởng chút kho hồng, tôi cãi lí. Mà việc này vốn do họ tự gây ra, đâu phải tôi. Lúc Lăng Từ Thần đưa c gà bị cột chặt hai chân về phía tôi là tôi đã cảnh báo rồi, đã phản đối rằng mình hoàn toàn ko có khiếu nấu ăn, và lại cũng ko biết làm thịt gà, vậy mà hấn vẫn g li giao ứng vào tay ác. Giờ xảy ra họa lại đem đổ hết lên đầu tôi, ko cãi thì sao cũng cổ được sự minh bạch của bản thân chứ

-Nếu đã thế thì chị cũng cẩn thận một chút, chị cắt phăng cái đầu nó cho vào thùng rác vì ko biết chọc tiết, bọn này đã cho qua, chị ko biết nhỏ lỏng nó, đây cũng xấn tay vào làm, vậy mà mỗi cái chuyện còn c như luộc gà chị cũng ko làm được thì em bó tay. Bái phục, bái phục_Lạy tôi ba bốn lạy như vái người chết, Hàn Gia Minh hai tay chống nạnh, hai chân đi đi lại lại ách móc khiến tôi nổi cơn tam bành muốn nện chiếc dép đ đ mg dưới chân vào mặt nó, cũng may tôi đã ko làm thế, bởi lẽ nơi tôi đ đ ở ko phải nhà mình, nếu lỡ gây ra thêm chuyện gì, dám chắc sẽ bị xách cổ quăng ra ngoài như c chó hư cho coi.

-Nói nhiều quá! Ai bảo khi không tự dừng mua gà về làm gì? Có phải ăn đồ đâu, bày đặt, lớn tiếng ách người khác thì được gì, có giỏi sao ko làm hết luôn đi_Hếch mặt sg hướng khác, tôi giận dỗi, nghĩ đi nghĩ lại cũng thấy o cho mình. Đường đường là đại tiểu thư họ Hàn lại phải đi khom lưng luộc thịt gà, tôi còn chưa kêu ca, đâu đến lượt thẳng em sg sinh lên tiếng chứ

-Được rồi!_Lặng thin một hồi nhìn chị em tôi khẩu chiến đã đời, Lăng Từ Thần g vai chủ nhà lên tiếng, ép bầu ko khí từ ình ỏi chuyển sg lặng như tờ_Vấn đề của chúng ta giờ là tìm cách làm no bụng cái đã, chuyện c gà sẽ xử í sau

-Sao thế được, ko nói bây giờ thì thể nào sau này chị ta cũng già lơ ko biết cho xem_Hàn Gia Minh vạch áo cho người ta xem lưng, dám cả g tiết lộ bí mật của chị nó cho người ngoài, đúng là kẻ bán nước cầu vinh. Khi nào mẹ về, nhất định phải tố cáo tội ạng của nó cho mẹ xử í mới được. ẻ c ko uốn nắn từ từ, mai này lớn lên sẽ gây họa cho xã hội

-Gi chứ? Đừng suy bụng ta ra bụng người nhá

-Chị thì tốt đẹp à? Đồ mặt dày....!@#%&^&*!@#%&^&*

-Được rồi! Hai người điếc à? Nói nữa tôi tổng cổ ra đương bây giờ _Đập bàn cái rầm khí thế đẹp yên ặt tụt, Lăng Từ Thần đứng phất dậy, đe dọa hai tên đường phố bằng âm sắc âm lạnh làm tôi khẽ rùng mình ớn lạnh. _Ko ngờ, người vốn lãnh đạm nhiều lần bị tôi chọc tức nhưng vẫn thản nhiên như Lăng Từ Thần, cũng có ngày đùng đùng nổi giận như sấm sau cơn giông. Nhưng những lúc như vậy, sao hắn lại có thể thoát ra một lực hút khó tả như vậy nhỉ? Khuôn mặt có chút gì đó đen tối sâu thẳm, đôi mắt bí ẩn mịt mù như đêm đông có thể găm nhấm mọi thứ g tầm mắt, thêm đó, nét ngông cuồng của một lăng tử, sự lịch lãm của một quý ông và cả dư âm lạnh lùng của một c người âm tính nữa, như hòa quyện vào nhau ko rời, tạo thành một kiệt tác về một c người với chiều sâu vô đáy, biến hóa khôn lường mọi cảm giác khiến bất cứ ai dù chỉ khẽ đảo mắt liếc qua đều cảm thấy mê mị, muốn dâng hiến cả bản thân, muốn hi sinh cả tương lai, muốn phục tùng ọn đời. C người này...có nét gì đó...giống với...

Lùi ra phía sau một bước,tôi bản thân thả người xuống ghế xôfa, tay bóp chặt thành nắm, để mặc cho những cái móng dài nhọn hoắt đâm vào da thịt, người vô thức run lên bắn bật. Phải, tôi thừa nhận, tôi đg sợ hãi, rất sợ là đáng khác. _Ko phải vì sợ Lăng Từ Thần sẽ tàn nhẫn đuổi mình ra khỏi nhà hắn, mà sợ vẻ đẹp quá tuyệt mỹ của hắn...sợ hắn sẽ dần dần nuốt ọn ái tim mình...sợ hắn là...là...

-Gia Minh! Cậu đến cửa hàng mua đồ ăn nhđi đi! Cứ tùy ý, tiền, tôi sẽ à _Lại cất giọng với tông âm, Lăng Từ Thần vô tình cắt ngg mạch suy nghĩ của tôi, nói như lệnh, điều động Hàn Gia Minh.

-À, được rồi! _Sau một hồi hồn bay lên ời như tôi, Gia Minh mới tiêu hóa nỗi sợ sai bảo của hắn, chạy l t như cún c to lệnh chủ mà thực hiện

..._Gia Minh vừa khuất bóng, bầu ko khí g căn nhà khá rộng này lại chìm vào tĩnh mịch, điên hơn là chỉ còn tôi...và Lăng Từ Thần...

-Từ Di! _Dần thu hẹp khoảng cách với tôi, Lăng Từ Thần âm âm gọi tên làm tôi thoáng giật mình, lập tức ngừng đầu to phản xạ diện kiến

-Có gì ko? _Cố nén lại nỗi hoảng sợ đg ào dâng, tôi bình tĩnh đáp ả, ko để hắn nhận thấy sự thay đổi lớn dần lên g mình

-Xin lỗi! _Gòn lộn, o gia họ Lăng ko ngừng chiếu tướng, một tay từ từ thả về phía tôi, chậm rãi

-Sao lại xin lỗi? _Nghech mặt ra thực sự ko hiểu hắn đg nói chuyện gì, tôi hoàn toàn có chủ ý thắc mắc. Đầu óc siêng liên tưởng, tưởng tượng lại bày ra một mớ lí do để bao biện cho lời nói của hắn. _Đừng nói hắn lại làm chuyện gì đó có lỗi với tôi nhé, nếu có thì đó là chuyện gì mà tôi tệ đến mức hắn phải xin lỗi nhỉ?

"Ế, chỗ này có chỉ có mình và hắn thôi, ko lẽ...ko lẽ...nhận tội ước...gây...gây tội sau?" Há miệng ra thật to, tôi đưa đôi mắt hồ nghi nhìn Lăng Từ Thần sắc mặt cũng thay đổi to biểu hiện của tôi, bắt đầu có âm tính" với dòng suy tưởng vừa xẹt qua g đầu. Rất có thể, đây là nhà hắn, chỉ cần chốt cửa một cái là coi như xg. Bên g mây mưa hay có lấy súng bắn nhau đoàng đoàng thì cũng chẳng có người nào rảnh rỗi nhìn ngó, bàn tán cả.

hôi chết! Minh...mình lọt lưới hắn rồi!"

Hết lên g đầu cùng lũ hồn chiến tạo ra dòng âm thh giàu nhạc điệu, tôi nuốt nước bọt ừng ực, 2 tay lại nắm chặt hơn, chống chế con run rẩy đg ngự ị. Những lúc thế này, yếu tố cần thiết nhất chính là sự bình tĩnh, chỉ có như thế, tôi mới có thể ngăn chặn được hành vi đòi bại của tên này.

"Hàn Từ Di! Vì một tương lai hạnh phúc rải đầy hoa hồng, mày nhất định phải giữ gìn sự ĩnh ắng cho tấm thân này, nhất định phải thế. _Ko thể để cho dòng họ Hàn Gia mất mặt mất mũi với xóm giềng vì mày được"

-Cậu sợ tôi ko? _Ngồi xuống ước mặt tôi, Lăng Từ Thần chăm chú soi từng biểu hiện của nạn nhân, chắc chắn đg cố làm cho tôi yếu lòng, vô tình đắm đuối sự tuấn mỹ của hắn, rồi khi cơ thể ko đề phòng, mơ mơ màng màng như uống phải thuốc mê, hắn mới ra tay hành động lúc đó thì dù có sức cũng chẳng "lạ !" được tiếng nào. _Đúng là cao thủ, liệu chuyện giỏi thật. hưng rất tiếc, kế hoạch của người đã bị ta phá hỏng rồi, chờ nhé! Lăng Từ Thần"

-À _Cười ừ một tiếng thật yếu ớt, tôi vân vân mái tóc đg xoa ên vai của mình, e lệ _Ko sao đâu, hơi sợ thôi

-Nói dối! _Đưa đầu ngón tay chạm nhẹ vào lớp lông xúc giác ên má tôi, Lăng Từ Thần vạch ần, đưa sự thật ra ánh sáng _Cậu đg rất sợ tôi

-Sao cậu lại nghĩ thế? _Thả lỏng bàn tay, tôi đưa nó lên chạm nhẹ vào tay Lăng Từ Thần, cg khoe môi lên đồng thời no mắt mời gọi, nói thẳng ra là dụ dỗ

-Vl...cậu...

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: 2

[Chương 10: Đột nhập (P2)]

-Thịt gà K thơm ng, mới ra lò đây! _Đẩy mạnh cánh cửa chính vô tội nhà Lăng Từ Thần, Hàn Gia Minh xông vào như tướng cướp với cái giọng og og

muôn thuở thiên phú của mình, một tay cầm bao đồ ăn mới vớt ở siêu thị, một tay nâng cái ô chứa 3 c cún c mà tôi đã phải chia từng đồng tiền bòn rút được từ pama mua về ở House's pet, ân ọng thông báo.

Chưa kịp để tôi thì iễn xg kế hoạch vạch ăn bộ mặt của Lăng Từ Thần, gửi mọi chứng cứ phạm tội của hắn lên hai đảng sinh thành cũng như giải thoát cho cái số phận ko mấy được tự do của mình thì vị cứu tinh đáng nhẽ phải xuất hiện cuối cùng to kịch bản đột ngột chia cái mặt cực tếu phá hỏng mọi thứ, đưa ông mắt to tướng sắp rơi ra ngoài nhìn chị mình và chiến hữu đg ở g tư thế hiểu lầm-vốn là cảnh tôi đã dày công gây dựng, ngo ngác thối mắc:

-2 người...đg làm gì thế?

-Ha...haha _Giật mình vì bị bắt quả tg làm điều “xấu”, toàn thân tôi rơi vào bán loạn, đưa mắt soi thẳng em với điều cười nhạt nhẽo rồi lại nhìn Lăng Từ Thần. Gắng hết sức tiết nor đào ra một nguyên do hợp lí để bào chữa. Chứ cứ để thẳng quý siêng suy diễn lung tung đó nghĩ bậy thì dám chắc 1 tiếng sau mama đại nhân thế nào cũng từ w Yk ko tiếc tiền đi động, điện về giảng giải đạo lí luân thường cho đứ c gái vô kỉ luật của mình, cỡ đó rồi thì dù có ra sức chối cũng ko suy chuyển được gì _Bắt...bắt muỗi thôi mà

-Bắt...bắt muỗi? _Giật giật vài cái ở khoe mắt, Hàn Gia Minh hồ nghi đảo hướng về Lăng Từ Thần, xác nhận thông tin mình vừa nhận. Nói thật, chính tôi còn ko tin cái lí do vớ vẩn ấy huống hồ người phải tin là Hàn Gia Minh-kẻ luôn sống chỉ để tin vào mỗi bản thân mình. Thôi thì nó muốn tin hay ko thì tùy, tôi cũng chẳng cần nó hiểu cho tôi, ước giờ luôn thế

-Chúng tôi làm gì cậu ko cần biết _Đứng dậy nhắc chân rời khỏi chỗ tôi, Lăng Từ Thần chậm rãi bước từng bước đến nơi Gia Minh đg đứng ăn, tay đỡ lấy ô cún rồi quay ở lại quỹ đạo b đầu, chia nó về phía tôi, lãnh đạm nhắc nhở rồi bỏ vào bếp _Tôi rất ghét chó, đừng để chúng chạy lung tung

-Ồ... _Sửng người một chút ước chuỗi hành động diễn biến quá nhh của o gia Lăng, tôi đưa tay đỡ lấy, gieo đầu ngón tay còn lại vuốt nhẹ vào bộ lông đen của 3 chú cún c đg cuộn mình ngủ ng lành. Nãy giờ ko hiểu sao tôi quên báng đi chúng, cũng may, cứ ngỡ chúng bị nhốt ở nhà, ko ăn ko uống, chết khô gior xương rồi chứ, nay mồm mồm thế này, chắc ko cần bỏ tiền mua thức ăn tôi cho chúng nữa, đỡ được một khoản chi tiêu ko phải nhỏ

-Chỉ nên cẩn thận chút đi! _Lướt qua tôi, khề dừng lại một lát, Hàn Gia Minh nói nhỏ đủ để tôi ng thấy, xg xuôi mới chui vào bếp dọn đồ ăn. Mà cũng chẳng cần nó nhắc nhở làm gì, tôi luôn đặt chế độ cảnh giác cao với tất cả mọi thứ, mọi người chung quh, kể cả nó, cả pama hay người bạn thân Hạ Kì Như. Ko phải tôi thuộc loại ko tin người, mà chỉ là vì, từ nhỏ đến lớn, tôi, Gia Minh và thậm chí Gia Minh luôn được mẹ dạy bảo rằng: Để sinh tồn, nhất thiết ko được đặt niềm tin vào bất cứ ai, cho dù đó là người thân hay bạn bè. Và cứ mỗi khi chúng tôi sai phạm, luôn có những hình phạt nhắc nhở, chính nó, đã rên giữa một Hàn Từ Di như bây giờ, thậm chí một Hàn Từ Di g quá khứ

Đặt ô cún xuống ghế, tôi thiết nghĩ đã đến lúc mình nên hành động, nhh tay nhh chân rúc vào bếp “phụ” dọn đồ. Nói là dọn đồ, nghĩa cũng vậy mà mặt chữ viết ra cũng như thế, nhưng thực chất lại là cái vỏ bọc bao biện cho hành vi rh thù đánh chén”, xử lí mọi thứ ngay từ khi mới đặt chúng lên đĩa chưa được bao lâu. Con đối, nó luôn là kẻ thù nguy hiểm phá vỡ bản tính của c người, nếu chỉ biết ngồi chờ và để 2 tên o gia đó dọn ra cho mình, e rằng tôi chỉ còn mỗi cái xương mà gặm, tốt nhất nên tự thân làm cho mình, chiếm thế chủ động ước khi bị thiệt.

Đánh chén sạch bog mọi thứ, tôi to thói quen mò lên tổ quạ của mình kí túc, vì thế cũng chẳng rảnh rg gì nán lại phụ giúp rửa chén hay đi đổ rác mà gọn lẹ cầm ô cún đg yêu phóng lên phòng cổ thủ.

Bước 2 nấc 1, tôi nhau nhàu to mở cửa phòng thì cánh cửa gỗ sồi ngăn cách thế giới riêng của Lăng Từ Thần với bên ngoài khi ko đập vào tầm mắt tôi, lòi cuốn c người từ khi cất rón đã có máu inh thắm, mạo hiểm và cực tò mò tôi dân thân vào nguy hiểm. Chút do dự thoáng mn lên lập tức bị tôi gạt đi phũ phàng, cố tình nghĩ đủ mọi lí do thuyết phục bản thân ham qu” ổ quạ của o gia thứ 3: nào là áp dụng định luật bình đẳng quyền lợi, hắn đã vào phòng tôi rất nhiều lần, mọi ngõ ngách hầu như đều đã quen thuộc thì cơ sao tôi lại ko thể vào phòng hắn; nào là dù sao cũng mg tiếng tá túc nhà hắn, ít nhất cũng phải nhòm qua một lần, ngo qua một cái, để sau này có ai hỏi còn bản tin tiết lộ cho hội fkhủng của hắn, tiền bo từ việc này đâu phải nhỏ, điển hình là cái vụ tôi đưa ảnh của bọn họ ra bán lần ước, cả khối tiền đấy thôi.

Gập đầu đồng ý với cao kiến của mình, tôi vào phòng, đặt ô chó ngay ngắn ên bàn, ở ra g tíc tắc để tiết kiệm thời gi, ngay khi xác nhận Lăng Từ Thần vẫn đg còn ở dưới nhà, tôi rón rén nhh kẻ ộm, đưa mắt qua bên này, đảo mắt qua bên kia hóng tình hình rồi lọt thò vào phòng hắn, cẩn thận đóng cửa lại xây dựng lại nguyên hiện ường lúc b đầu.

Sau khi xem xét một lòng căn phòng ko rộng mấy, tôi nghiệm ra một điều, lúc chưa đạt được ý nguyện phần khởi hồi hộp bao nhiêu thì lúc đạt được rồi lại thất vọng bấy nhiêu, những tường căn phòng hắn phải có nhiều thứ gì hay ho cho tôi phá nhưng ngoại ừ chiếc giường lò xo cực mềm, một cái tủ đựng áo quần, một bộ bàn học cùng đồng sách vở cao ngất ời như đồng uyện tôi thu giấu và một chiếc laptop đen bóng thì chẳng còn gì cả, vật kỉ niệm hay một bức ảnh gia đình hắn cũng ko, ông on và cô quạnh như chính c người hắn vậy.

”Lăng Từ Thần, người sống kiểu tạm bợ qua ngày thế này sao? Đừng làm ta thương cảm và tội nghiệp cho người chứ?” Thờ dài một tiếng, tôi chán nản quyết định tạm biệt mọi thứ quay về tổ ấm ước khi xui xẻo bị phát hiện, rồi lại bị hiểu nhầm cuồng sắc đẹp của hắn quá nên mới vào phòng hắn ửi tâm ạng thì khô. Mấy cái chuyện nhầm tưởng tai hại này dễ xảy ra lắm, mà tôi thì lại ko thích bị đem ra làm đề tài bàn tán, cảm thấy cực khó chịu.

Ngay khi tôi vừa định đưa tay vận ốc cửa để ra ngoài thì đột nhiên ốc cửa tự động cựa mình, xoay một vòng đủ để kêu lên tiếng tách.

Đứng hình nhìn sự thay đổi rõ ràng của cánh cửa, cả thân thể tôi bắt đầu luống cuống, hoảng hốt quay đầu một vòng 360 độ tìm kiếm chỗ nấp toàn rồi phi như bay lên chiếc giường của Lăng Từ Thần, lăn 3, 4 vòng như bánh chả cuốn. Khi phần nệm cuối cùng tiễn đưa thân thể tôi thì cũng là lúc cả linh hồn lẫn cái xác 45 kí này tiếp đất với tư thế mặt xung phg đi ước, h em tứ chi khởi động l t chạy to sau, hân ho nhắm đến mặt đá lát ăng muối mà hôn lầy hôn để. Toàn thân dường như bệt dí nằm một chỗ ko thể nhúc nhích nổi

Hơn chục phút thấm nhuần cái đau đón đg dâng lên g người sau tai nạn bất ngờ, tôi lồm cồm bò dậy với tâm thần được tằm quất đã đòi, định bụng đánh liều lộ diện luôn cho Lăng Từ Thần muốn xử thế nào thì xử, bây giờ tôi ko còn tâm í nào để chơi ờ ôn tìm nữa. Nhưng ko, hoàn toàn chẳng có bóng

đáng của hắn hiện hữu quí đây, ngược lại, căn phòng vẫn im lìm như thuở b đầu.

Đập nhẹ lên đầu thăm chừng ách sự cảnh giác quá cao độ đến làm tường của mình, tôi lẻ lết tiến về phía cánh cửa, vội vàng tìm đường giải thoát cho chính mình. Một lần như thế là quá đủ, sau này dù có được mời cũng đừng mong tôi lên vào đây nữa, một thân muốn chết

Lần 2 vặn cửa, quả khứ lại được dựng lên y chg b nấy, dù đã dặn lòng ko sợ hãi, nghĩ đó là một cơn gió thoáng quá dọa dẫm tôi mà thôi, sg bản chất vẫn là bản chất, dù có ơ li đến đâu thì cái tiếng lên vào phòng người khác cũng đã khoác lên người rồi, thế nên có tặc giạt mình vẫn cứ thế tiếp diễn, ko thể cưỡng lại được mà xuôi to phản xạ của thân thể chọn cách thông minh hơn ước để ẩn nấp, ồm vào phòng tắm.

Đẩy cửa đóng lại, tôi dựa người vào bức tường bên cạnh thờ dốc, giờ tôi mới nếm được cảm giác sợ hãi của mấy tên ăn ồm ồm ti vi rồi, quả thực đau tim ghê gớm, cứ luôn phải lần ánh, tìm đủ mọi cách để bảo vệ chính mình, bỗng dưng có chút đồng cảm với họ.

án tinh thần được một lát, tôi mới chịu đưa mắt để ý nơi mình đg ú ẩn ko phải là nhà tắm mà là một căn phòng khác. Đưa người đứng thẳng dậy, tôi từ từ đặt chân tiến sâu vào bên g. ái ngược với căn phòng bên ngoài, căn phòng này mới thực sự mg nét của một căn phòng có chủ, bởi lẽ, đồ đạc g đây rất hiện đại, ngoài những đồ dùng tôi ko biết tên thì còn có cả một chiếc kính viễn vọng, những tấm bản đồ và rất nhiều mô hình tòa nhà cao vùn vút.

Chiêm ngưỡng sự kì công cùng những đường nét tinh tế ến những mô hình một chút, tôi chợt bất giác khựng lại, cảm thấy mặt mình vừa quét qua phải thứ gì đó rất lạ. Dừng mặt lại, tôi tiến đến gần cái bàn để một chồng sách dày cộp, chiếu tướng lên chiếc khung ảnh cũ bám bụi với tâm kính đã bị nứt log lổ. Lấy tay chùi hết chỗ bụi đi, tôi no mắt nhìn tấm hình bên g, g đó, có 2 người c ai đg ôm nhau rất hạnh phúc, họ rất quen....

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Chương 11: C người đó, là Hạ Kỳ Thiên?

-Cái...cái này... _Thả mắt nhìn chiếc khung ảnh rơi xuống, chạm mạnh vào mặt bàn, tôi sững sờ cảm nhận sự khô rất đg l tỏa khắp cuồng hòng, toàn thân thể ko hện run lên toát lạnh

-Cậu...làm gì ở đây? _Đưa chất giọng lạnh lẽo a khảo áp đặt lên người tôi, Lăng Tử Thần gõ gót xuống mặt đá, từng bước từng bước đều tiến gần đến chỗ tôi

-A! _Nhảy dựng lên, tôi lúng túng xoay người lại một cách nhh chóng, mặt đối mặt với Lăng Tử Thần, ko quên để 2 tay ra đằng sau thu giấu cho hành vi ái phép của mình

-Tôi hỏi...cậu làm gì ở đây? _Nhấn mạnh thêm lần nữa những gì vừa nói, o gia họ Lăng đưa đôi mắt mun đen thăm thẳm chăm chăm vào người tôi, tiếp tục tăng thêm 1 lực ép vô hình lên đối phương

-À! _Nhất thời xam xoang lần 2, đầu óc tôi cứ lộn tung phèo như một đĩa mì ý hảo hạng, nghĩ mãi mà vẫn chẳng thể đưa ra một lí do thích hợp nào đó nguy biến cho mình. E là tôi sẽ phải vác bộ mặt kiêu diễm vẹn toàn này đến đầu khâu với mấy ông cảnh sát mặt to bụng phệ mắt. Mới nghĩ thôi đã cảm thấy ớn lạnh cái cánh mình đg siêng năng ngồi học thi bị cảnh sát 3,4 xe oai phg lăm lết, còi hú vg ời qug mình chánh đại xông thẳng vào lớp lồi cô về đồn, còn tệ hơn cả việc tôi bị thầy hiệu uồng liệu lên uống à vì tội ko điền đúng tên bố mẹ g ánh mắt kinh ngạc cùng hân ho “đi đi c” của bọn bạn nữa.

Lắc đầu như chg chóng, tôi gạt phăng tất cả những hồi tưởng vừa dội mề sóng dậy g đầu, tập ung hết mọi nor về ra bằng chứng ngoại phạm cho mình

-Sao nào? _Thấy tôi ko à lời, Lăng Tử Thần sốt ruột hối thúc, c nguoi nơi đây mắt đã mịt mùng lại còn sâu hun hút hơn ước. Đúng là cái đồ dễ giận, tôi mới vào phòng hắn có một tí thôi mà đã rộn ràng cả lên rồi, từ từ cho người ta nghĩ ngợi chút đã chứ.

-À! Tôi..._Thìn nín đảo mắt thu mọi thứ vào tầm mắt, bỗng dưng bộ não siêu việt của tôi lại nảy ra gọi ý về chiếc dây chuyền lần ước Lăng Tử Thần đưa cho g cuộc chiến “Huyết Thư” tôi vẫn đg đeo ến cổ mình quên chưa à lại, đành vịn vào nó viện cớ lột xác thoát thân vậy

-Dây chuyền? _Nhướn mày kinh ngạc, Lăng đại nhân no mắt nhìn sợ dây với mặt hình thánh giá ến tay tôi, thoáng chút sa sầm

-Thì lần ước cậu đưa tôi, nhưng sau đó tôi lại quên đem à cho cậu giờ mới nhớ ra _Đưa tay còn lại đặt lên mớ tóc đen mượt của mình gãi gãi như có chảy, tôi tỏ vẻ hối lỗi, đôi lúc lại đưa mắt liếc nhẹ xem biểu hiện của Lăng Tử Thần một cái rồi lại cụp xuống nhh chóng. Coi bộ hắn đã có chút sa chân lờ bước rồi, chỉ cần quên đi việc b nấy là đủ

-Ko cần! _ái với kịch bản tôi đã thảo sẵn: Lăng Tử Thần sẽ chụp lấy, đưa vào lòng mừng rỡ gặp lại người bạn i kỉ, vừa khóc lóc thảm thương vừa cảm tạ tôi ko gớt, rồi thì để tỏ rõ sự biết ơn cao ngất ời đối với tôi, hắn có thể sẽ tặng tôi một vài thứ gì đó hay đại loại thế; nhưng ko, hắn chỉ gòn lộn đáp lại 2 chữ cực kì tuyệt tình, thái độ vương vãn quyền uyển cũng chẳng thấy đâu mà chỉ thấy có thêm vài tầng băng nữa ộp lên khuôn mặt điển ai của hắn, toát ra khí lạnh ngàn ngút như Bắc Cực

-Ế! Cửa cậu mà! _Ngạc nhiên tốt độ, tôi khó hiểu réo lên, ra sức dúi chiếc dây chuyền vào người hắn như thể đó là quả bom hẹn giờ, ko à kịp là tôi sẽ “bùm” ưóc ấy. Mà cũng kì thật, ở đời sao lại có người được người khác à đồ mà còn lên mặt ko chịu lấy thể chứ, chắc khi này bị tôi chọc cho đầu tạm thời bị òi thiu rồi cũng nên

-Ko lấy_Ngg bước như mấy đũa c nít cứng đầu cứng cổ, Lăng Từ Thần đẩy chiếc dây chuyền ra xa, mặt héch sg hướng khác ko thèm đoái hoài

-Thôi được _Thờ dài chườm cái mặt bó tay của mình ưng cho đôi phương xem, tôi vòng tay đặt ưóc ngực, nghiêng cổ lên nhìn hắn bằng nửa đôi mắt, giọng nói toát ra đến tôi ng cũng thấy cực nly _Nói đi, sao lại ko hả?

-Thử gì đã rơi vào tay người khác thì đừng hòng tôi sử dụng đến _Cười một cái ko rõ đg chế giễu hay say tếu vì bộ dạng của tôi, Lăng Từ Thần ko chịu uốn cái lưỡi hắn đến lần thứ 7, thốt ra câu từ mị tính cực kì xúc phạm, nhắm thẳng tôi mà bắn

-Ý...ý cậu là? _Giật giật mí mắt, tôi cảm thấy hình như có ai đó đg đá đầu mình

-Ý tôi là, chiếc dây chuyền đó đã vào tay cậu, tôi sẽ ko bao giờ lấy lại nữa _Lắc đầu một cái chứng tỏ sự bất lực đối với tôi, Lăng đại nhân dí sát cái mặt nếu nhìn gần sẽ thấy cực khổng lồ áp vào mặt tôi, chậm rãi từng chữ một, làm tôi dù ko muốn cũng phải đỏ mặt, chỉ tại, khoảng cách quá gần thôi

-Hơ! _Thộn mặt tiêu hóa những gì hắn vừa nói, tôi dường như đã dần hiểu ra được hàm ý sâu xa g đó. Quả vậy, hắn sợ tôi bị ghê lở nên ko muốn lấy lại, đề phòng lây to chứ gì? Được lắm, Lăng Từ Thần, người đã bắt nhân thì ta đành bắt nghĩa

-Ra vậy, người nghĩ ta bán thiu nên phòng bệnh hơn chữa bệnh chứ gì? _Chán chườm, tôi ngúc ngúc cái đầu như c gà tục tác, tự thưởng cho mình một nụ cười vì quá ư thông minh

-Đầu cậu chứa gì vậy? _Ngây người ng tôi phân ần, Lăng Từ Thần như từ thiên đường rơi xuống ần gì, hỏi một câu cực kì ngu ngốc

-òì ạ! Đầu tôi chứa chất xám nguyên chất đấy

-Vậy sao? _Nín người, đảm bảo hắn đg nín người vì cái mặt hắn đỏ lên rất khả nghi, Lăng Từ Thần cố gắng lắm mới nói tiếp được

-Muốn nghĩ gì thì nghĩ _Bực bội ưóc thái độ nhạo báng của đôi phương, tôi đẩy hắn ra xa, giận dỗi bỏ về phòng _Ta về

-Đứng lại!

-Ko đứng! _Thẳng thừng và nhất quyết, tôi giữ nguyên chủ ý của mình, hiên ngg bỏ về phòng, nhất định phải vứt cái dây chuyền đáng ghét này mới được

-Đã bảo là đứng lại! _Vừa dứt lời, Lăng Từ Thần ko biết từ lúc nào đã ở phía sau tôi, thật nh luôn cánh tay rắn chắc của mình đặt ưóc ngực tôi, bàn tay xòe ra áp chặt vào cổ, tay còn lại thả lỏng đặt ưóc bụng tôi

-Á! _Dừng chân kịp lúc ưóc khi lưỡi mình vô thức bắn ra ngoài vì bàn tay giết người của Lăng Từ Thần, tôi hét lên, con giận khí thể phùng phục hơn ưóc, ra sức _Cậu làm gì thế hả? Sao bóp cổ tôi

-Xin lỗi! _Buông lỏng tay đg chế ngự ở cổ tôi tỏ vẻ hối lỗi, im lặng một chút, Lăng Từ Thần đặt cằm lên tai tôi, thờ phỉ phò như kẻ bệnh, từng lời nói ra thật dịu và ầm, đến mức nó cứ cô đọng mãi g tim _Tôi ko phải có ý đó

-Được rồi! _Đỏ mặt ko ngớt, tôi cúi nhẹ cúi bỏ “dây xích” của Lăng Từ Thần, chân đ chân bước như gió phóng ra khỏi phòng, cổ c giấu sự ngượng ngừng đg hắn lên ền mặt. Tất cả cũng chỉ tại hắn mà ra thôi

Đóng sập cửa lại, tôi dựa người vào tường, đưa hai tay lên áp chặt vào má mình, từ từ cảm nhận sức nóng tỏa ra thấm vào tay của nó. Lăng nắm chiếc dây chuyền đã hằn vết g lòng bàn tay, tôi thờ dài, nhưn người dậy quăng vào học bàn rồi nằm ì xuống giường, tự thưởng cho mình một giấc ngủ giữ bỏ mệt thứ. Quả thực, đã lâu rồi, tôi mới có cảm giác này, ái tim thổn thức lệch nhịp liên hồi...

Sáng hôm sau, ngay khi đánh răng rửa mặt làm vệ sinh cá nhân, tôi, Hàn Từ Di, đã quyết tâm làm một chuyện cực kì ơng đại mị tầm ảnh hưởng đến cả tương lai sau này, đó là...tập đi học sớm ánh đụng độ với Lăng Từ Thần càng ít càng tốt. Nói là làm, với ý chí kiên cường bất khuất cây ngay ko sợ chết đứng, tôi soạn đôi pinh đã để mốc o nhiều tháng òi làm dụng cụ di chuyển, tiết kiệm tiền đi xe buýt để mua đồ ăn vặt. Rón rén một cách hèn hạ, tôi khẽ mở nhẹ cửa chính, khom lưng chống gò chui tọt ra bên ngoài, nhn nhện mặc đồ nghề tác nghiệp

Xui xẻo sao, vì lâu rồi ko ượt pinh nên tôi đi lại hoàn toàn khó khăn, y chg lúc mới đầu tập ượt vậy. Với nhiều lần ngo cường ko chịu bỏ cuộc, cuối cùng tôi cũng thành thạo hơn ưóc, có thể ượt một cách suôn sẻ

Hít thở thật sâu cho oxi ần đầy 2 lá phổi, tôi to vận khí ra sức ượt về phía cổng thì bất chợt bị bàn tay tàn bạo của ai đó túm lên cổ áo, ko cho di chuyển

-Ai? _Hùng hổ quay mặt đối diện với tên mới sáng sớm làm xằng làm bậy, tôi quát đầy khí thế, được một chút thì nó lại xì hơi bay đi mất _A, bạn Lăng

-Sớm nhì? _Ko thèm chào tôi lấy một cái gọi là có qua có lại, Lăng Từ Thần lập tức nói kháy tôi, chọc vào nỗi đau muôn thuở của c người vốn quen ngủ nướng

-Hơ, tất nhiên, mình là học sinh gương mẫu mà _Cười tươi rói, tôi dạn lòng cố nín nhịn, đợi khi thời địa lợi nhân hòa” sẽ ra tay kích bác lại _Bạn Lăng cũng sớm quá

- Vì có người ở ờì nên tôi cũng phải miễn cưỡng thuận to thôi_ Mặt dày đến áo ở, Lăng Từ Thần vênh cái mặt iều người tám tất kn nước nở lên ờì, thẳng hướng về phía cổng, miệng thần nhiên ra lệnh như tôi là tớ của hấn_Đi

-Ồ!_ Ừ xiu lạng bước “bền lên” to sau Lăng Từ Thần, tôi lấy tay đập cái bóp rở đau vào mặt mình, tức tối ước kế hoạch bị đổ bể, biết thế hôm qua tôi đã xô thuốc xô cho hấn đi tù tì mấy phút, xem hôm nay có ngạo nghề thế được ko cho rồi

***

Sau một hồi kêu cả th vẫn suốt chẳng đường, tôi quyết định đi bộ tập sức khỏe, mặc cho Lăng Từ Thần hét lời “đổ dành” bảo lên xe buýt. Được một lúc, cơ chân của tôi cũng chịu hết nổi mỗi một khắp nơi, vì thế vận tốc cũng giảm dần, khoảng cách giữ Lăng Từ Thần cũng xa hơn ước.

-ánh ra!_Một âm thh vg vọng cực lớn từ một phía nào đó đổ dồn về chạm vào màng nhĩ tôi, ước khi để cho tôi kịp xử lí thì một người nào đó đã xông đến chạm mạnh vào vai tôi, để lại một câu rồi chạy vào c hẻm_h xin lỗi!

Mất thăng bằng bỏ nhào xuống đất sau cú va chạm, tôi điên tiết bỏ qua lời nói của người đó, búng binh ném ánh mắt oán hận về phía hấn nhưng rồi lại ngó người đi, cái dáng chạy đó, cái lưng đó, mái tóc đen hơi dài đó, khiến tôi nhớ đến 1 người, Hạ Kỳ Thiên... Chương 11: Lời đề nghị bất ngờ

[-Có chuyện gì vậy?_Đưa tay đỡ tôi đứng dậy, Lăng Từ Thần nhẹ rọi mắt vào c hẻm-nơi Hạ Kỳ Thiên cùng đám người mặc đồ đen vừa lướt qua

-Hình như tôi mới nhìn thấy h Kỳ Thiên thì phải?_Lắm bảm như bà cụ n, tôi nêu lên phỏng đoán của mình, bỗng dưng cảm thấy có gì đó ko đúng. Tại sao Hạ Kỳ Thiên lại bị đám người hung tợn đen lu từ òn xuống dưới đồi chạy bạt mạng như thế chứ, nếu quả thật vậy, nguyên nhân là do đâu, có khi nào h ta nổi máu côn đồ, xui xẻo sao đi cướp giật phải một ông ồm mặt to mũi lớn nào đó nên mới bị gíg hồ xiết tận cổ như thế. Ng có vẻ cũng hợp lí phết, người như h ta, có chuyện gì mà ko làm được

-Đừng có thân với h ta quá, ko phải người tốt đẹp gì đâu_Rồi mặt khỏi c hẻm chuyển sg tôi, Lăng Từ Thần lạnh băng khuyên nhủ, quay lưng bỏ đi

-Này!_Tinh rụi thoát khỏi dòng suy nghĩ, tôi ượt pin đuối to nhịp chân của Lăng Từ Thần, cười khẩy một cái rồi bữu môi chua chát _Sao cậu ko viết hấn 1 câu chuyện tựa “Sự thật về Hạ Kỳ Thiên” rồi dựng thành phim luôn đi, làm gì phải khó nhọc đi nói xấu người ta thế chứ

-Muốn tin hay ko thì tùy, người ko biết sợ ờì sợ đất như cậu nên thận ọng một chút, đừng đánh giá người khác qua vẻ bề ngoài_Chẳng thèm đoái hoài gì đến bộ dạng khổ sở vì phải đuối to kịp o gia của tôi, bí thư Lăng bắt đầu sự nghiệp giảng giải đạo lí cuộc đời cho tôi ng

-Được thôi!_Thuận buồm xuôi gió cốt để Lăng Từ Thần ko được nước nói tiếp, tôi nhún vai đồng thuận, cái tật chuyên đi “dìm” cho người ta chết nổi rồi mới ra tay nghĩa hiệp cứu cứu liên tục phát huy_vậy từ giờ tôi sẽ rút kinh nghiệm, ko đánh giá cậu to vẻ bề ngoài nữa, quá công bằng

-Là sao?_Dùng chân ngừng 1 lát, Lăng Từ Thần chăm chăm vào tôi, chắc mẩm đg rất tò mò muốn biết ước gì tôi nghĩ về hấn như thế nào đây

-Thì ước gì, to bề ngoài của cậu, tôi thấy rằng cậu rất hoàn hảo, hơi phg độ cũng rất đẹp ai, tài năng cứ gọi là chỉ thua tôi một bậc, khách qu mà nói là mẫu c ai lí tưởng của hầu hết chị em phụ nữ. Nhưng_Xoa xoa cái cằm nhần nhụi ko có lấy 1 cọng râu của mình, tôi ra vẻ đăm chiêu, miệng lưỡi cực kì bị mặt_nếu đánh giá to bản chất c người bên g thì...

-Thì sao?

-Đều cằng, đáng ghét, vô liêm sỉ và cực kì gì mãnh_Nhón chân lên ăn gì một chút chiều cao cốt để bí thư họ Lăng phải ngược nhìn mình chứ ko phải mình ngược nhìn hấn, tôi ợn mắt cả g đay nghiến, nhần cơ hội chườì khéo đối phuong. Cái này hoàn toàn do hấn bảo tôi khai đấy nhé, người ngây thơ luôn vô tội.

-Ra vậy?_Đứng hình một lát, Lăng Từ Thần chẳng tỏ vẻ giận dữ gì hết, môi nhếch lên cười đều cằng, lạng lẽ đưa tay lên cầm tôi, đẩy mặt tôi vênh chuẩn lên ờì hợp với đường thẳng của cột sống 1 góc fà bằng 130 độ đến mọi, thì thảm xảo hoạt_Thế còn nhẹ đây

-Cát...cát cái tay đáng ghét của cậu đi_Túng túng quá đối đưa bộ mặt đỏ như quả cà chua chín ụng ra giữa phố phường, tôi lấy tay nắm lấy tay đối phuong giật mạnh một cách thô bạo rồi quăng vào ko ung dù biết nó sẽ chẳng bay đến được cái hồ rác cạnh đó, nhh chóng co dồ tẩu thoát. Nghiệm lại từ ước tối giờ mới thấy, hầu như nhiều cuộc đấu khẩu của tôi với Lăng Từ Thần đều có một kết cục ko mấy vẻ vg thì phải, sau cùng tôi luôn là người quặp đuối chạy mất, đúng là một nỗi sỉ nhục vô cùng lớn cho đội nhà. Từ sau tôi phải lấy lại tinh thần mới được, nhất định phải gỡ, nếu ko thh dh của mình sẽ khó được giữ vững.

Nắm chặt tay khí thế, tôi ượt pin một cách điều luyện thăng hướng P&P mà tiến

***

Đặt cặp đánh “phit” xuống ghế, tôi thả người nằm nhòai ên bàn, mặc cho bọn bạn chung quh có xì xào bàn tán này nọ về một chủ đề nóng hổi nào đó thì đại nghiệp tiếp thêm năng lượng cho thân chủ của tôi vẫn được thiết lập một cách hoành áng. Sau khi chiếm ợn cả chiếc bàn thu làm tài sản riêng, tôi nhắm mắt, đưa hồn vào những con mộng mị đg vẫy gọi

-Từ Di! Chúng ta nói chuyện một chút được ko?_Đấy, cứ hể mỗi lần tôi tác nghiệp, y xì có cả đồng tên đg ghét đến phá đám, nhưng lần này, người cho tôi vinh hạnh được diện kiến, ko ai khác lại là cô nàng hoa khôi đệ nhất của lớp, Đặng Chiêu h

-Ukm..._Ngóc đầu dậy xác nhận đối tượng, tôi mở màng đáp ả_Có chuyện gì à?

-Chúng ta...đến chỗ khác rồi nói nhé!_Đạo mắt nhìn gì phòng 1 lượt, Đặng Chiêu h tỏ vẻ bí mật, chắc lại chuyện hiên cơ bất khả lộ” và tôi là người may mắn được khui chuyện đó

***

-Được rồi! Cậu muốn nói gì? To gót chân cô bạn đến một hành lg dài vắng người, tôi dường như đã lấy được sự tỉnh táo để thả hồn vào câu chuyện của người đối diện, mau lẹ đặt vấn đề ọng tâm ánh lại bị dẫn dắt vào một bài diễn văn sến súa hoa lá dày đặc thì khổ cho cái bao tử.

-À, ngập ngừng với vẻ do dự, Đặng Chiêu h đưa nhãn thần soi biểu hiện của tôi một cái, coi bộ rất dè chừng_Mình muốn đổi chỗ với bạn

-Đổi chỗ?_Ngơ ngác một chút, tôi òn x mắt nhấc lại câu chữ to đùng đg nằm chềm chệ ên đầu mình như vương miện hoa khôi. Cái này chẳng khác nào đi thú nhận với người ngoài tình cảm thâm kinh của mình cả, ko ngờ cô nàng yếu đuối này cũng có lúc đứng cảm như thế

-Được chứ?_Thoáng chút lo lắng, Đặng Chiêu h đưa đôi mắt ngắn lệ nhìn tôi, gương mặt kiểu diêm bồng phảng phất chút buồn

-À, cái này..._Đưa tay lên gỡ đầu to thói quen, tôi ập a ập ứng đáp ả _Chỉ sợ, nếu tự tiện đổi chỗ, thầy sẽ giận cho coi.

-Ko sao đâu, bọn mình đều lớn cả rồi, giáo viên chẳng ai để ý đến chuyện này đâu, cậu ko nói, cả lớp ko đánh động thì ko sao hết

-Nhưng...

-Giúp mình đi _Chộp nh lấy tay tôi, Đặng Chiêu h ra sức nài nỉ, khuôn mặt cô nàng những lúc nũng nịu thế này ông thật đáng yêu, nếu tôi là c ai, ko chừng sẽ chết mê chết mệt cho xem

-Mình... cậu thích Lăng Từ Thần đến thế sao?_Biết là ko nên hỏi, nhưng lòng tôi vẫn tò mò muốn biết

-Mình... Khẽ át lên mình 1 lớp phấn hồng nhẹ, Đặng Chiêu h cúi đầu ngượng ngập, nghĩ ngợi gì đó rồi ngẩng mặt nhìn tôi, nở nụ cười thánh thiện_Ko phải thích đâu...mà là yêu đấy

-..._Lặng người đi g dây lát, tôi viện cớ cần phải suy nghĩ một chút ước khi đưa ra quyết định để “đuổi khéo” cô bạn về lớp, cho mình sự yên tĩnh

Ngồi phục xuống sàn đá lạnh, dựa lưng và tường, tôi thờ dài, dù cố thuyết phục chính mình rằng đây là giây phút ước giờ mình rất mg chờ nhưng sao lại cảm thấy rất mực khó chịu, tâm c ko còn vững vàng mà có chút gì đó dường như là do dự, cứ như thế ko muốn cho cô bạn kia cơ hội được tiếp cận với Lăng Từ Thần vậy

-Tự ki sao?_Phả vào mặt tôi một mùi hương nồng đậm chất đàn ông, Lâm Khải Phg với đôi mắt cười bông đùa, làm như thế đây là lần đầu tiên hấn nhìn thấy tôi nổi cơn tự ki vậy

-Mặc tôi Quay đầu sg hướng khác nhìn khoảng ko vô định nò đó, tôi cố lảng ánh, ko muốn để c người xưa kia đã đại náo ái tim mình thêm 1 lần nữa làm tôi thổn thức, cũng chính vì những lúc êu ngơ như thế, Lâm Khải Phg đã hút hồn tôi đến quên mất cả bản thân mình, nên giờ quyết ko lạc vào c đường cũ nữa

-Chắc lại có chuyện buồn rồi?_Ko chịu buông tha cho tôi, Lâm Khải Phg tự tiện đưa 2 tay áp lên má tôi, chin đồn đầu tôi về lại tư thế b đầu, rõ ràng muốn ép tôi phải nhìn vào đáy mắt hấn _Sắc mặt tệ như đưa đám

-Đã bảo là mặc tôi rồi mà _Cựa quậy mạnh, tôi đưa những ngón tay chứa những chiếc móng sắc nhọn bầu vào làn da hơi sạm ên cánh tay Lâm Khải Phg, cố ý cào mạnh để hấn biết đau còn thả tôi ra

-Bước quá đấy! _ái với ý định của tôi, Lâm Khải Phg tóm chặt 2 tay tôi bằng 1 bàn tay sắt chắt, tay kia đặt lên cằm tôi ra sức dồn toàn bộ cơ thể đg co rúm của tôi ngả hấn vào tường

-Thả ra, tôi hét lên đó _Hoảng sợ tột độ ước hành động chưa bao giờ có của người mình từng yêu, tôi run rẩy đe dọa lại đối phương, yếu ớt nhả từng chữ một

-Hét ư? Nếu là ước đấy, cậu đã ngắt xiu say ai rồi. Thay đổi gói nh? _Từ từ đưa tay lên chặn miệng tôi, ra sức bóp chặt ngăn ko cho nạn nhân có thể thốt lên một lời nào nữa, Lâm Khải Phg đưa bờ môi mỏng hơi ẩm lướt nhẹ lên từng cọng lông xúc giác đg đồng đô ên má tôi, mặc cho tôi vùng vẫy mà thỏa chí to lộ ình đi cư về vành tai vô thức nóng r lên, chạm nhẹ, thì thầm: Thừa nhận đi, cậu...vẫn còn yêu tôi, phải ko???

-Ừm..._Cố dồn hết chút sức lực còn lại cắn vào tay Lâm Khải Phg đến nỗi mùi th của máu cũng phải miễn cưỡng vờ òa ra, t chảy g miệng, tôi ngu ngốc nhỏ vài giọt nước mắt

-Vậy là ghét tôi rồi?_Ko tỏ vẻ đau đớn, đối phương tiếp tục phả hơi thở vào tai tôi, kèm to đó là âm th của một tiếng cười chua chát

-Ừm...

-Mà này, nói cho cậu biết một bí mật nhé...Tôi và Lăng Từ Thần- tên nhóc c suốt ngày cậu lêu đẹo chạy to sau ấy, chúng tôi _Lại cười tiếc cười, Lâm

Khải Phg chép miệng...là cậu cháu đấy. Dù cậu đi to ai, kết cục vẫn giống nhau thôi. Bởi vì, chúng tôi đều có chung một gen di truyền

Ngắt lời bằng những âm thanh cô đọng, tôi hoàn toàn đắm hồn vào từng chữ, từng chữ vừa bay ra khỏi miệng Lâm Khải Phg...Ra vậy, đó là lí do, 2 người xuất hiện g bức ảnh mờ bám bụi...

Bỗng một bóng người nào đó, rất nh, chạy đến lôi mạnh Lâm Khải Phg, đấm một cú giáng ời lên khuôn mặt điển ai của hấn, khiến một vệt máu nhỏ, từ từ lăn lên khóe miệng ấy

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Giờ mình sẽ đổi sg ngôi thứ 3 nhé

Chương 12: Đăng sau mặt nạ...

□□

-Cậu chủ, đây là toàn bộ dữ liệu người của ta vừa thu thập được từ 1 chi nhánh đơn lẻ ở Bắc Gig ực thuộc tập đoàn Nibi có liên qua đến việc ăn cắp mẫu thiết kế mặt đá Rubi-Dk Mo của chúng ta _Một người đàn ông mặc bộ comlê đen chỉnh tề với vẻ kính cẩn đưa tập tài liệu cho người mình vừa gọi, giọng đều đều bước nhịp to chân chủ nhân mình

-Thú vị đấy! _Lướt qua một lượt tập tài liệu, vị chủ nhân của người đàn ông khẽ cng môi cười nửa miệng, ánh mắt toát lên tham vọng sau khi đảo sau khi đảo chiều ên mặt giấy dày đặc chữ. Được một lúc, đôi chân dài sải bước ấy bỗng dừng lại do dự

-Có chuyện gì vậy? Thừa cậu chủ? _Ngạc nhiên nhìn hành động đột ngột của chủ nhân, người đàn ông ngờ ngạc thắc mắc, lúc bấy giờ mới chịu để ý đến nơi cậu chủ đáng kính đg dõ to, nét mặt tiếp đó sa sầm lại _Đó là...

-Suyt! _Đưa ngón tay dài mảnh đặt ngg môi người đàn ông chặn họng lại, chàng ai với mái tóc đen hơi dài cùng đôi mắt đen sâu ra hiệu im lặng, khẽ nháy mắt ình tứ” rồi tiếp tục chiêm ngưỡng “bức h” đg ngày càng gay cấn.

Vùng mạnh chống ả, cô nàng điểm lệ-1 g 2 nhân vật chính hủ vai” g khung cảnh sống động đg bày biện ước mắt đôi chủ tớ-tò về bất lực ước sự ngăn cản của người c ai, ko thể chống ả nổi hành vi bạo lực đg cổ dòn mạnh cô vào tường của hấn, để mặc đôi môi mỏng từ từ hăm thứ” lên làn da ửng nồn có chút phớt hồng ên má mình, thậm thì rất bí mật.

Đỏ mặt ngượng ngừng ước cảnh tượng quá nóng bỏng, kẻ tôi tớ bấy bọ suy nghĩ điều gì đó rồi đỏ mặt ngượng ngừng, liên tục nhìn rồi lơ đi, lơ đi rồi lại nhìn ko thôi. Bất quá, ông ta mới cất giọng khàn khàn đánh động người đứng cạnh đg chăm chăm với biểu hiện rất thích thú, thần nhiên nhìn cô gái ấy cắn mạnh vào phần da thịt thom ng ên tay của chàng ai:

-Cậu Kì Thiên, chúng ta nên đi

-Đừng vậy _Bất chợt đồng thuận, Hạ Kì Thiên mỉm cười duyên thêm một cái, đưa tay vòng ra sau gáy cột mớ tóc khá dài của mình, sải bước đến nơi cần đến _Đã đến lúc giải cứu nàng công chúa thoát khỏi tay ác quỷ rồi

-Cậu chủ... _Dùng hết lực kéo khiu tay đg bụng của chủ nhân, kẻ tôi tớ lo lắng, mồ hôi vô thức chảy dài ên bờ án đã có vết hằn nhăn no _...ko nên làm thế

-Cứ việc thủ tiêu bất cứ kẻ nào dám tiết lộ chuyện này là được, đã là người của ta thì sợ hãi chính là hèn nhất đấy, tốt nhất nguoi nên lui đi _Tiếp bước ko ngoảnh lại, Hạ Kì Thiên hướng về đối ai gái với vận tốc ngày càng lớn, bàn tay to mảnh từ bao giờ đã nắm chặt thành nắm, vô thức gằn cơ lên bóp mạnh

-Rầm! _Như một tia chớp giữa ời qug, chàng ai hiệp nghĩa túm lấy cổ áo tên bạo lực b này, lôi thốc hấn lên như một đồ vật, ko nhân nhượng giáng một đòn vào khuôn mặt điển ai, ép dòng máu đỏ th tươi ào ra ở khóe miệng ngg tàn

Loạng choạng như gã say ước đòn tấn công bất ngờ, Lâm Khải Phg đưa đôi mắt với ông đen sâu hoắm cảm phần pha lẫn chút kinh ngạc nhận diện kẻ to g dám dả thương mình, tay to thói quen đưa lên khóe miệng quẹt nhẹ dòng máu đỏ tươi, khẩu khí đe dọa _Muốn chết sao?

-Nếu mục đích cậu đến đây chỉ có thể _Liếc nhìn cô gái đg phục hấn người vào bức tường ắng, Hạ Kì Thiên bẻ cơ tay, xoa dịu đi vết tấy đg nổi dần lên vì cú va chạm mạnh, buông lời đg dõ _tôi sẽ ko ngần ngại tặng cậu thêm vài quả nữa.

-h hùng thật! _Nửa cười nửa ko mỉa mai, Lâm Khải Phg lấy lại tư thế cân bằng, nét ngg tàn vốn cổ c giấu giờ đã hiện lên thật đậm nét ên gương mặt lạnh từ

-Tùy cậu tôi _Ngheh đầu về 1 phía, chàng hiệp sĩ nhún vai, tiến lại sát đối phương thêm 1 bước, phụ họa cho mình thêm nụ cười thánh thiện cuốn hút đặc ung, nhưng ko phải để xã giao hay ngụy biện cho xúc cảm của mình, mà là để kích bác kẻ thù, thốt ra những lời chết chóc _Nếu cậu còn dám lãng vãng quh cô nhóc đó, tôi e là sẽ có người ko nể ng tình máu mủ mà chữa nòng súng đen ngòm vào đầu cậu đấy

Đầy mạnh Lâm Khải Phg mở đường cho mình, Hạ Kì Thiên đến gần Hàn Tử Di, đưa 2 c người màu tím nhạt thoáng ý cười chăm chăm vào cô, thật lâu...

Mở mi mắt ngẩng đầu nhìn người c ai đg đứng ước mặt mình như đg chờ đợi thứ gì đó, Hàn Tử Di yếu ớt đưa tay chạm vào bàn tay đg buông lỏng của người đối diện, bấy giờ, điều cô cần nhất chính là được thoát khỏi nơi đây, nơi mùi máu th đến còn cao g ruột vẫn còn uớt đọng. Kẻ duy nhất có thể giúp cô làm điều đó, ko ai khác là người ước mặt...

Cảm nhận được sự run rẩy từ bàn tay ấy, Hạ Kì Thiên tự thưởng cho chính mình một nụ cười, từ từ ở mình dg tay bẻ thóc người c gái ước mặt vào lòng rề lổ đến phòng y tế, để lại c người phía sau với một mảnh ời riêng biệt, đen và thăm thẳm

-Ko sao chứ? _Vắt mạnh chiếc khăn ẩm đầm nước, nhẹ lau đi những giọt mồ hôi cùng nước mắt ên gương mặt nhỏ nhắn với những đường nét hoàn mĩ của một cô nàng mg g mình dòng máu Á Đông, Hạ Kì Thiên dịu dàng như thuở nào, khẽ khàng chạm vào vết hằn in đó ên khoé miệng của người đối diện, xuyết xoa _Thế này sao mà ăn nổi?

-Nề h đã nhắc nhở, em sẽ ko nói lời cảm ơn _Tò về biết ơn, Hàn Tử Di cương quyết như b ân b huệ cho lão ăn mày, nêu lên chủ ý của mình, nét tình nghịch quả thực vẫn ko suy giảm dù tinh thần của chủ nhân nó vẫn đg mắc vào ngõ cụt

-Vinh hạnh thật! _Chườm bộ mặt thất vọng, Hạ Kì Thiên tiếp lời, có chút mừng vì kẻ buồn khổ đã giờ đã biết đùa, xem chừng h ta sẽ ko phải mất công kể chuyện cười giải sầu cho cô ấy nữa

-Nhưng em là người ko thích nợ ơn ai bao giờ, nói đi, h muốn gì, nếu g điều kiện có thể, em sẽ đáp ứng _Ko ngần ngại nêu ra điều kiện đúng bằng chất giọng của mấy ông lão lãnh nghề chuyên đâm thọt đối thủ ên thương ường, Hàn Tử Di phóng khoáng, bản tính nhg gọn cũng được cô phát huy mãnh liệt

-Được thôi! _Đăm chiêu nghĩ ngợi, Hạ Kì Thiên liếc nhìn nét mặt ko còn phờ phạc như ước của Hàn Tử Di, vô thức cười nhẹ, được một lúc thì biến dạng thành nụ cười đều chính hăng _Vậy em lấy thân đền ơn đi

-h nằm mơ sao? _Tò về bất ngờ quá đỗi, Hàn Tử Di cười nhẹ ngược nhìn Hạ Kì Thiên, tự tin vào bản thân mình _Bản thân em, nếu em ko muốn, dù h có lấy cái ơn ngàn đời ra uy hiếp, em cũng sẽ ko to h đâu

-Bỏ lỡ người đẹp ai, tài giỏi như h thì em quả là người có mắt ko ông đấy, có cần h đưa em đi khám mắt ko? _Hạ Kì Thiên hơi ngó người ước về đẹp cương quyết của hình hài nhỏ bé hơn mình ước mặt, cảm thấy cô ấy thật sự có điểm gì đó rất mực tương đồng với chính mình nhưng nhất thời lại ko thể nhớ ra đó là gì, 1 lúc sau mới tiếp tục bông đùa.

-Khi nào em hối hận, em sẽ nói cho h biết _Cười sáng khoái, Hàn Tử Di nháy mắt hứa hẹn, cảm thấy lòng mình đã nhẹ bằng phần nào. Mỗi qu tâm đến thân phận của hai người kia cũng ko làm cô khó chịu đến ghệt thờ như lúc ước nữa, đổi lại, nó chỉ như một dụng cụ g í rề tiền cho cuộc sống của cô thêm phần sinh động hơn mà thôi. Phải, cô ko việc gì phải buồn cả, 2 người đó, đâu có liên qu gì với cô, khó chịu, tức giận thì thật là vô duyên hết sức

-Em...đã biết qu hệ của 2 người đó rồi chứ? _Vẫn biết điều này sẽ làm cho đối phương thêm sàu, nhưng đối với Hạ Kì Thiên mà nói, kết quả của nó qu ơng hơn nhiều, đánh đổi một chúng cũng chẳng thiệt thòi gì cho h

-Mới đây thôi! _Lại mg về ằm ằm, Hàn Tử Di ra chiều ko muốn nhắc đến, thả người thay đổi tư thế, nằm lạng xuống giường, tiện miệng xua đuổi người ngoài _Em muốn ngủ, h nên về lớp đi thì hơn

-Được rồi! Ngủ ng nhé, h sẽ xin với thầy chủ nhiệm cho em _Xoa nhẹ lên mái tóc đen mượt của bệnh nhân đg nhắm niễm mắt, Hạ Kì Thiên ngắm nhìn cô ko rời, chờ đợi con mòng mị muộn màng đến với cô rồi mới tâm rời khỏi phòng y tế, khuôn mặt đã giãn ra vô cảm.

***

-Cạch! _Cánh cửa ằng bằng in đặc ung của phòng y tế được ưu ái mở nhẹ bởi bàn tay log lồ máu của một ai đó, thoả sức oà ra ngoài khỏi ko khí đượm mùi thuốc ở bên g.

Lọt thỏm cả người vào căn phòng nhỏ, c người với bàn tay log lồ máu tiến nhg đến giường bệnh, nơi một cô gái đã đến đây 20 phút ước, uớt lên người cô một ánh nhìn băng giá. C người đó, sau hồi lâu chiêm ngưỡng dung nh phờ phạc của cô gái, mới chịu đặt bàn tay lạnh lặn c lại của mình lên bờ má vẫn chưa t đi vết tụ máu, khiến cô bất giác co rúm người với về mặt khó chịu.

-Xin lỗi.. vì đã đến muộn _Thì thăm bằng chất giọng âm ảm, c người với bàn tay log lồ máu khê đặt lên án cô một nụ hôn lướt qua rồi ở lại tư thế b đầu, để phòng có người tỉnh dậy nửa vời.

Sau nhiều phút lạng người đứng ân ước giường bệnh, hấn ta đưa bàn tay còn lại của mình, chui vào bên g tấm áo khoác của P&P, rút ra một khẩu Súng lục Sizz 9-mm hàng hiếm của quân đội Nga...từ từ đưa nòng súng chìa về phía người c gái đg nằm ngủ...

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Chương 13: Ngây thơ vô số tội...

Vùng mạnh khẩu súng nằm gọn lỏn g tay, đưa toàn bộ thân thể xoay phát 180 độ ra phía sau, Lăng Từ Thần ko cần qu tâm kẻ nầy giờ đđ đứng sau mình là ai, mạnh bạo đặt đầu súng lên án người đàn ông hòa mình g bộ comlê đen, khuôn mặt lạnh lùng vô cảm thờ ơ đi sự hiệp diện bất ngờ ko kém của khẩu...ên tay đối phương cũng đđ chia về phía mình. Có lẽ vì chiều cao giữa 2 người khá chênh lệch nên vị í đặt súng của họ có chút khác biệt, nhưng tỉ lệ gây tử vg lại ngg ngửa nhau. Một bên áp thẳng vào tim chàng ai, một bên dí sát sọ não người đàn ông đã ngoài 40, ánh nhìn của họ lúc này cứ như những c mảnh thú bước vào ận chiến sinh tử, ko hề nhún nhường.

-Người chân yếu tay mềm như ông cũng được Hạ Kì Thiên cho phép sử dụng loại này..._Đưa đôi mắt khinh miệt liếc nhìn khẩu súng ên tay đối phương một lượt, Lăng Từ Thần khẽ nhướn mày, dồn hết sức lực siết chặt tay súng, bóp mạnh_...xem ra h ta rất sợ mất đi một kẻ tôi tớ ung thành như ông

-Chỉ là để tự vệ thôi, thưa ngài, cũng như ường hợp hi hữu bấy giờ_Kính cần gặt đầu nhẹ cúi chào người ước mặt, người đàn ông với bộ comlê chỉnh chu giải thích, vẻ điềm đạm thường ngày đặc ung rõ nét, mg lại cho ông ta một sự bình tĩnh tuyệt đối để có thể gồng lên những chiếc gai nhọn hoắt chống ả đối phương, cho dù đó là ai. Bởi thế, lời lẽ thoát ra từ bộ não nhn nhạy của ông ta lúc này vẫn thật sắc bén

-Hạ Kì Thiên quả có mắt nhìn người tài_Chép miệng kn ngời, chàng ai họ Lăng vẫn ko rũ bỏ sự băng giá của mình

-Tôi nghĩ, có lẽ chúng ta nên dừng lại ở đây, ước khi quá muộn_Đưa ngón tay khô ráp xấu xí đẩy nhẹ gong kính đđ ể xuống ngg mũi, người đàn ông ko ngần ngại buông lời cảnh cáo_Nếu chúng ta cùng bỏ súng xuống, cả 2 sẽ toàn, còn ngược lại, cùng chết là điều ko ánh khỏi. Chắc ngài ko muốn từ giã cõi đời ước khi đòi lại mọi thứ thuộc về mình chứ?

-Có lí đấy_Tò vè ngẫm ngời một lát, Lăng Từ Thần nói lỏng tay súng, ra chiều đã hoàn toàn bị thuyết phục.

-Ngài rất thông minh đấy!_Ý cười, người đàn ông mĩa mai, buông súng khỏi đối phương

-Tất nhiên, thông minh nhiều hơn ông là đằng khác_Xoay khẩu súng ên tay mình một vòng, Lăng Từ Thần ý định cũ ko từ bỏ, dời điểm đặt đến lòng ngực kẻ đối diện, dùng lực dí sát g khi bàn tay vẫn vương máu còn lại bóp lấy khẩu súng người đàn ông, cho ông ta một động lực chủ động chìa thẳng về chính mình_Nếu người có g, cứ thử đi, 2 ta cùng chết, đến lúc đó, người gặp rắc rối ko chỉ có gia đình của ông đâu, Hạ Kì Thiên-kẻ người đđ khom lưng kính phụng-cũng ko thoát khỏi gong kim của Lăng gia

Thoáng chút biến sắc, người đàn ông đượm vẻ hốt hoảng, ên thương ường, ông chỉ có độc nhất vị chúa nhân mình kính thờ là người duy nhất biến ước mơ được cống hiến tài năng và phát huy nó được thực hiện làm chiến hữu. Ở nhà, người bầu bạn làm ông có cảm giác no ấm chỉ duy người vợ yếu ớt và đứa c thơ. Từng ấy, quá đủ để ông có được một chỗ dựa tinh thần vững chãi, và dĩ nhiên, làm mất đi nó lại càng ko thể. Động vào ông, ông có thể chịu được nhưng động vào họ thì, sự yếu lòng của c người g ông sẽ ko ngừng ỗi dậy, đó cũng chính là điều yếu lớn nhất mà g đòi này ông ko thể nào khắc phục được. Có lẽ, c người ở ước mặt ông, đã tìm hiểu rất kĩ về đối thủ của mình ước khi bước vào ận chiến, thế nên mới có thể đem sự toàn của họ ra uy hiếp ông. Dù rằng họ đã được Hạ gia bảo vệ, c chờ nhưng ko có gì là ko thể xảy ra, khả năng của c người ước mặt còn lớn hơn nhiều

-Ngài nghĩ thân phận của mình đã được thừa nhận rồi sao?_Lấy lại vẻ bình tĩnh, người đàn ông ko cho phép mình để lộ sơ hở để người khác nắm được thốt, kiên quyết chống ả được đến đâu thì hay đến đâu

-Sắp thôi!_Cg môi cười khẩy, Lăng Từ Thần khinh bi nhìn c người cố chấp, phả ra một tiếng thờ dài khá to_Nếu người rời khỏi đây, coi như ko có chuyện chúng ta gặp nhau, còn ngược lại, sẽ ko có ai ra khỏi căn phòng này mà lành lặn được cả. Sao đây?

-Nhưng tôi ko thể ái lệnh cậu chủ_Do dự, người đàn ông lo lắng, để mất niềm tin của chủ nhân đối với mình là điều khó chịu nhất, sg g ỉ ở lại đây, mọi công lao ông gây dựng cùng sự nỗ lực nhẫn nại của chủ nhân bấy lâu nay cũng sẽ t thành mây khói và ông ko thể chấp nhận điều đó, hoàn toàn ko

-Hãy nói với h ta ều muốn giành giật mọi thứ với tôi thì vác xác đến mà lấy, ko thì đừng hòng mg đi bất kì thứ gì”, ta nghĩ h ta sẽ bỏ qua việc người ái lệnh thôi_Nhấn nhủ cho kẻ giấu mặt một câu thách thức đầy ngụ ý mà chỉ có cậu và Hạ Kì Thiên mới hiểu, Lăng Từ Thần ko thêm đoái hoài gì đến vẻ ngờ vực đđ ngự ên khuôn mặt già ước tuổi của c người kia mà quay lưng đi, cất súng vào vị í cũ

-Vậy tôi xin lui_Cúi chào lần 2, người đàn ông khuất dần khỏi căn phòng nhỏ, gấn lên mặt những vết hằn của sự tức giận kèm to lời “hứa hẹn” ko mấy tốt đẹp.

Thả người ngồi lên chiếc giường bên cạnh, Lăng Từ Thần đưa nhân thần ngắm nhìn người c gái đđ say giấc nồng ên giường bệnh, đôi lúc lại bắt cười ngao ngán khi nhìn thấy cô nàng chép miệng như thể g mơ đđ ăn món gì đó rất ng lạnh, vô thức đôi lên ham muốn ko rõ tên.

Hết chịu nổi, di chuyển người đến gần hơn chút nữa, Lăng Từ Thần cho phép mình vinh hạnh ngồi lên giường của cô, tự tiện đưa bàn tay lạnh băng chạm lên vết hằn đã mờ dần. Được một lúc, đôi lông mày ngg dày của chàng ai khẽ nhú lên, khuôn mặt cùng sa sầm hẳn đi. Chẳng là, khi miên m “đạo chơi” dọc to khoe miệng của người c gái, những ngón tay dài mảnh của Lăng Từ Thần vô tình chạm phải vùng nước dãi nhầy nhầy, làm bản tính ưa sạch sẽ g người cậu ỗi dậy dữ dội, dù ko muốn rời tay khỏi làn da mát lạnh ấy nhưng vẫn phải kinh người rút lui.

Nhưng ko để cho kẻ tự ý chiếm ngưỡng dung nh như hoa như ngọc của thiếu nữ có cơ hội tẩu thoát, cô nàng quá chiều lúc ngủ vẫn mg bản tính thường

ngày: ăn miếng à miếng, tàn bạo lời mạnh cánh tay đg có “vượt ngục“. Mím cười mãn nguyện g mê m làm chết ân người đg nào nè kia, Hàn Từ Di khoái chí tg bông há to khuôn miệng tưởng chừng có thể nuốt ƠN nguyên cả một cái đùi gà với hàm răng Ắng đều của mình, ko do dự dùng lực kéo mạnh tay Lăng Từ Thần, dứt thật nh vào miệng mình, hết lực nhai ngầu nghiêng

Cắn răng cắn lợi nín nhịn, Lăng Từ Thần cười khỏ ỉ cho phận mình, thốt lên câu th vẫn rất bi ai:

-Rốt cuộc mẹ đã nuôi dạy cậu kiểu gì thế?

***

10 phút ời qua mà cứ như chục thế kỉ, cuối cùng c quái vật bé nhỏ chìm sâu g giấc ngủ cũng đã chịu thức tỉnh, hé đôi mắt đen sâu to òn hết cỡ như sắp lòi cả ra nhìn người đg ngồi bên cạnh rồi lại ưu ái ghé thăm đầu răng tạt nham ên cánh tay của người đó, há hốc mồm chỉ vào “hiện vật”, ngây ngốc hỏi:

-C nào cắn cậu ác thế?

Ừng Ừng nhìn kẻ ước mặt rử bỏ mọi tội lỗi một cách phũ phàng bằng tia nhìn băng giá, Lăng Từ Thần tức tới đến uất nghẹn, muốn hét thật to mắng cho cô một ẶN nhưng lại ko thể, chỉ còn cách nắm chặt lòng bàn tay, tự xả hận lên thân thể đã tàn tệt của mình:

-Tôi xui xẻo nên mới bị c quái vật ham ăn ham ngủ như cậu cắn đấy, được chưa?

-Gi?_Ngạc nhiên quá đỗi, Hàn Từ Di vuốt vuốt lòng ngực chế ngự cơn giận vì mới mờ mắt đã bị vu o một cách Ắng Ợn, chọn lọc lời lẽ cực kì thâm thúy đối chọi lại _Này nhé! Dù cậu có tu thêm mấy vạn kiếp nữa cũng ko có phúc để Hàn Từ Di tôi há miệng ngọc cắn đầu nha, đừng có thấy mặt tôi hiền mà bắt nạt, c giun xéo mãi cũng quăn đấy

-Đấy là sự thật!_Gỗn lộn, Lăng Từ Thần hoàn toàn ko bào chữa cho mình, chờ đợi câu thoại tiếp to của người kia

-Vừa thôi! Nói gì cũng phải có bằng chứng, ko có thì ách tôi_Nắm tay thành nắm, Hàn Từ Di làm mặt ngầu, đưa về phía người đối diện cảnh cáo

-Được thôi! _Như đã chực chờ sẵn, Lăng Từ Thần nở nụ cười ma mãnh cực chết người ném về phía Hàn Từ Di đồng thời rời khỏi chỗ, sán lại gần cô, thì thầm_Nếu tôi có bằng chứng chứng minh cậu cắn tôi thì sao đây?

-Tôi đây g sạch ko có gì phải sợ cả, nếu cậu có bằng chứng chứng minh, tôi sẽ tình nguyện ng cậu sai bảo _Khẩu khí hùng hồn như sấm, Hàn Từ Di ko ngần ngại ung bộ mặt “bất khuất” ấy ngay ko sợ chết đứng” ra kh khog, ko hề hay biết đối phương giăng ra một cái bẫy để cô sa vào

-Ngược lại?

-Để nghĩ đã_Xoa xoa cái cằm nhẵn nhụi râu, Hàn Từ Di bắt đầu nghĩ ngợi điều kiện

-Ko cần nữa_Lại tự tiện đưa cánh tay đầy rẫy vết cắn tạt nham lên cằm người khác, Lăng Từ Thần kéo khuôn mặt nhỏ nhắn phá chút bướng bỉnh được di uyền từ mẹ về phía mình, để lộ rõ bản chất ác quỷ rh mãnh cho c chuột nhỏ mắt bầy chiêm ngưỡng_Vì tôi sẽ là người thắng...chờ hình phạt đi nhé, em yêu...

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Chương 14: Lựa chọn...

-Em yêu?_Sững người như bị bỏ bùa một chốc, Hàn Từ Di cuối cùng cũng tiêu hoá nỗi 2 từ vừa mới nhắc đến đã làm cô phát ón, khuôn mặt diễm lệ g sáng là vậy giờ đây lại nhuộm bóng đêm đen kịt, tỏ rõ thái độ tức giận cực điểm

Dồn hết sức lực vào đôi chân đg chống Ự cho mình, Hàn Từ Di đứng lạng vài phút vận nội công, cả người toát ra một luồng tà khí ghê rợn đến nỗi c gà ông tội nghiệp bị nhốt g chiếc lồng chờ ngày xử ẨM ở căn bếp đồ sộ của Cawn P&P cũng nhận thấy được nguy hiểm, ko dám ho tiếng nào. Đối với vật thì thể, nhưng đối với c người đg chăm chú nhìn biểu hiện của cô thì hoàn toàn ngược lại, cậu ta ko hề cảm thấy sợ hãi, chút chột dạ hay hog mg mà chỉ nở một nụ cười thích thú, đưa ánh mắt thách thức ý cười “mời gọi” c mãnh thú ước mặt, như thể tất cả đều đã nằm g dự tính b đầu của chính cậu ta.

Xoay người một vòng tuyệt đẹp như vũ công ba lê hạng nhất, Hàn Từ Di đưa cái chân dài ngoằng nhờ mg gen của nhà họ Hàn, ko ngần ngại đá thẳng một cước về phía đối phương, mặc kệ cả việc mình đg mặc một chiếc váy ko mấy dài lăm.

Như chớp né đòn của đối thủ, Lăng Từ Thần nhẹ nhàng như ko, đưa bàn tay vương máu thoát ẮN thoát hiện túm lấy chân c mời, báo hại cô nàng mất thế cân bằng, đem luôn thân thể lẫn linh hồn quăn lấy nhau ngã xuống chiếc giường b nảy mình đã toạ.

Nhưng c người vốn rất ích kỷ, đối với Hàn Từ Di-kẻ ko bao giờ để mình phải thua thiệt ai cũng vậy-ích kỉ ko kém. ước khi để mình ngã xuống, cô nàng đã kịp tung ra chiêu thức cuối cùng, tóm lấy cổ áo đối phương rồi ko ngần ngại bám víu vào nó, cô dùng lực vót vát hình hài đg xuôi to quy luật tạo hoá của mình, báo hại người kia vốn đã xui xẻo lại chồng thêm đen đủi, rách cha cái áo ắng tinh sặc mùi comfi chỉ g chớp mắt, để lộ bộ ngực săn chắc 6 múi mà đến cả mẹ cậu ta cũng chưa có vinh hạnh ngắm nhìn.

Ngã phịch xuống chiếc giường vô tội ko thương tiếc, Hàn Từ Di đau đớn lăn qua lăn lại y chg một c cún c, miệng ko ngừng kêu mó kêu ời th đất, vẫn chưa đủ, cô nàng còn mạnh bạo lớn tiếng ách cả người mình mới xé áo xg

-Làm ăn kiểu gì thế hả? Cậu muốn tôi ngã lăn ra đập đầu vào tường, máu ào ra miệng chết queo luôn chứ gì? Tâm địa cậu sao độc ác thế hả?

-Độc ác sao? _Cúi mặt thật thấp để cổ c giấu sự thay đổi nhh chóng của các cơ mặt, Lăng Từ Thần cất lời ảm nhưng ko ảm mà buốt giá, khí lạnh từ người toả ra ko ngớt

-Chứ sao nữa? Suýt tí là tôi đã lên bàn thờ ngấm gà nude rồi còn đâu, đùa cũng có chừng mực thôi! _Ko nhận ra nguy hiểm đg kề cạnh, Hàn Từ Di một lời đã quyết, khẩu khí ách máng y chg ông già nhà cô, nét mặt bức bối hiện rõ

-Đùa ư? _Lại hỏi tiếp, Lăng Từ Thần vẫn giữ nguyên tư thế mà g mắt Hàn Từ Di cho là “dáng điệu ảm mặc, tự kỉ”, hai c người dương như đã sặc đen hơn ước

-Hỏi nhiều thế, bộ cậu ko có não mà suy nghĩ hả? _Xoa xoa cái lưng ê ảm, cô nàng họ Hàn tức tối khi bị hỏi mãi, khuôn mặt nhăn lại tỏ vẻ ko hài lòng

-Xem ra, cậu nên được chấn chỉnh lại... _Ngay khi dứt câu nói như thảm thì với chính mình, Lăng Từ Thần thôi ko cúi mặt nữa, đưa đôi mắt đã bị bóng đêm chiếm ọn chiếu tướng lấy c người ước mặt một cách dữ dội, từ từ nhích chân bước lại gần, thô bạo đẩy mạnh cô xuống giường lần 2, đồng thời đích thân lấy hai tay mình khoá chặt hai cổ tay đối phương, như muốn ko cho c môi của mình có cơ hội ốn thoát

-Ế! Làm gì thế? _Bất ngờ ước hành động dễ gây hiểu nhầm của Lăng Từ Thần, Hàn Từ Di mặc dù bị chế ngự nhưng vẫn mạnh miệng lên tiếng, toàn thân nhất thời vùng vẫy kịch liệt

-Ng cho rõ đây, Hàn Từ Di! _Ghé sát bờ môi lạnh lẽo lên vành tai c môi, Lăng đại nhân phả hơi thở nhẹ với tông giọng thương ngày nhưng đầy rẫy sự đe dọa, cảnh cáo và hứa hẹn _Từ bây giờ... chính tôi... sẽ tự tay chỉnh đốn lại mọi thứ cho cậu...Đừng mg có thể ốn thoát bởi lẽ, dù chân cậu đặt đến đâu, móng vuốt của tôi cũng sẽ...to đến đó...

***

Căn P&P-nơi tốt nhất để lấp đầy mọi căng thẳng cũng như tiếp thêm năng lượng cho cái bụng rỗng tuếch của học sinh g ường-sau 3 tiết học chìm ngấm g tĩnh mịch và buồn tẻ cuối cùng cũng lấy lại được sinh khí vốn có của nó, náo nức với bao kẻ vào người ra. g bầu ko khí ồn ào như chợ búa ấy, ở một góc ên tầng 2, có một cô nàng đg thiếu não kẻ khổ, miệng liên tục xử đẹp 3, 4 chiếc hawmbg giải cơn phiền muộn.

-Đây! Người thấy có tức ko chứ! _Đập bàn cái rầm thị uy, Hàn Từ Di ra sức thể hiện cơn giận giữ như biển cả của mình, ung ra cho cô bạn thân nhất thấu hiểu

-Tóm lại là người đã thua chứ gì? _Ko mấy hưởng ứng với đề tài sốt dẻo của cô bạn, Hạ Kì Như chuyên tâm hút cạn cốc nước cam lạnh mát thứ 2, mắt đảo đi tìm kiếm món ăng miệng nào mới lạ

-Hừ, chắc chắn nhân lúc ta ngủ, hần đã dựng cánh để *** hại ta, người nghĩ xem, người như ta sao lại có thể đi làm cái chuyện ko bằng mấy c cún ở nhà đó hả? _Vút ngực nuốt giận, cô nàng họ Hàn ko thôi tỏ rõ sự o ức thấu ời thùng biển của mình, cứ như thể đáng quân tử lừng lẫy gíg hồ bị tiêu nhân đa mưu *** hại vậy, cơ hồ ko hề muốn bỏ qua chuyện này.

-Thôi đi, giờ người đã thua rồi mà! _Chán nản chêm vài câu, Hạ Kì Như biết rõ bản chất nổi o của bạn mình, lấp ường vẫn giữ nguyên ở vị í ung gi, bởi lẽ, nghiêng về cô nàng này lại càng làm cho bản tính nọ máu phải ả máu của cô càng tăng lên, đến lúc đó, chính Hạ Kì Như sẽ ở thành người duy nhất được hỏi đến nhờ giúp đỡ. Còn nghiêng về Lăng Từ Thần lại ko được, đơn giản thôi, nghiêng về hần cũng chẳng được lợi lộc gì, nhiều khi còn mg tiếng mê ai thì một óc

-Ồ! _Bị xì mặt, Hàn Từ Di thờ dãi, thần sắc chẳng vui tươi được là bao

-Hần đưa ra hình phạt gì? _Gõ gõ móng tay lên mặt bàn, Hạ Kì Như chống cằm, riêng điều này cô cảm thấy tò mò nhất, người như Lăng Từ Thần, để ả thù người khác thì khỏi gì biện pháp độc đáo, ng đề học hỏi, mở mg kiến thức cho mình cũng là điều tốt, đất nước ta vốn khuyến khích điều này mà

-Ko biết! _Chu miệng thổi phù làn tóc mái đg ngg nhiên lơ xoà ước mặt, Hàn Từ Di ngo ngoàn ả lời, chờ đợi món ăn tiếp to của mình

-ời! Sao ko biết chứ?

-Thì hần chứ nói, chỉ bảo là... _Nghiêm mặt thể hiện thái độ của Lăng Từ Thần lúc đó, Hàn Từ Di đứng hần dậy, đặt một chân lên ghế, khoanh hai tay ước ngực rồi nghiêng người ra sau, mặt vênh lên ngó ần nhà, giả giọng_ ời cho cô thời hạn một ngày, từ đây đến 12 giờ ủa hôm sau, g quãng thời gi đó, hãy làm mọi thứ để gỡ gạc lại tí số cho mình, nếu ko, quá hạn, cậu sẽ ko có cơ hội hỏi hần nữa đâu”

-Nguyên văn đó hả? _Giật giật khoe mắt, Hạ Kì Như ảm ỏ ước diễn xuất tài tình của c bạn thân, bỗng nổi lên dục vọng muốn rừ rề nó bước vào c đường diễn viên

-Ồ! _Ngồi thụp xuống ghế của mình, Hàn Tử Di ừ ừ _Ta chưa có cách gì để gỡ đây, nghĩ cách gỡ đi

-Mệt! _Rời khỏi chỗ một cách mau lẹ, Hạ Kỳ Như băng khay đồ của mình tiến tới ả lại cho căn, tàn nhẫn để cô bạn của mình ở lại với đồng suy nghĩ rồi mù cùng sự khó hiểu tốt độ. Ko phải cô ko muốn giúp, chỉ là nếu giúp, cô sẽ ko thể có được kịch hay để xem cho đỡ nhàm chán, với lại, sự tò mò đg lớn dần g cô cũng là điều kiện thúc đẩy điều đó

***

-Mọi người đến đông đủ rồi chứ? _Lấy hết sức bình sinh hét lớn g ụ sở rộng thảng cánh cò bầy của club mình, Hạ Kỳ Thiên nhắm đếm khuôn mặt của từng người, sau khi đã tập hợp đủ quân số liền hét thêm một lần nữa bằng chất giọng đã khàn hẳn đi _Hôm nay chúng ta sẽ ăn mừng chiến thắng

-Ăn mừng? _Như một kẻ hành khất đói khát chợt thấy chiếc bánh mì rơi giữa đường, Lương Tuấn Vĩnh ợn mắt hỏi lại, nhìn Hạ Kỳ Thiên như muốn ăn tươi nuốt sống. Ăn mừng thì phải cần tiền, cần tiền thì phải moi quốc khố, mà moi quốc khố thì phải qua ai “Đại thần giữ cửa” này đã

-À! _Đồ mò hôi hột, Hạ Kỳ Thiên tí mắt cười nhạt _Tại thầy bảo lần ước chỉ là bồi bổ sức khoẻ sau khi thi đấu xg, thầy vẫn chưa có mặt nên giờ mới tổ chức lại, vừa đông đủ vừa lấy thêm khí thế để tiếp tục duy i hoạt động của club

-Thế thì hay quá, hôm nay được ăn no nê, sướng! _Chẳng thêm đề ý gì đến nét sa sầm thoảng qua ên gương mặt của Lương Tuấn Vĩnh, Lâm Chấn sau khi ngủ thẳng giò vuron vai phần khởi, kích động toàn thể mọi người g club, đương nhiên, Hàn Tử Di và Hạ Kỳ Như cũng ko ngoại lệ, gi chứ phần ăn uống thì khỏi lo thừa cơm thừa ch

-...

ước sự hô hoán phấn khởi của mọi người, Hạ Kỳ Thiên lấy có lợ đẹp ánh nhìn của “Đại thần giữ cửa”, bước đến gần chiếc máy chiếu to tướng được gắn ên tường, khởi động máy, click chuột vào một dữ liệu nào đó làm hiện lên toàn thể gương mặt của mọi người g từng ô vuông nhỏ xếp cạnh nhau như bàn cờ vua, nở nụ cười rì rầm:

-Ăn thì vẫn ăn nhưng club chúng ta lệ cũng vẫn làm, bóc thăm chọn cặp đi!

-Chọn cặp làm gì? _Khó hiểu thắc mắc cô bạn đứng cạnh, Hàn Tử Di ơ mắt nhìn các thành viên đg lần lượt bước đến gần, đưa tay lên chuột, click vào chữ” chọn” to tướng ên màn hình

-To lệ, mỗi khi đi ăn hay mở tiệc, club chúng ta đều mở ò chơi, chia thành nhiều đội, mỗi đội 2 người, rồi sau đó lại bóc thăm phương tiện vận chuyển để đến nhà hàng, ai đến ước ăn ước, đến sau găm xương. Tất nhiên những việc này đều có người to đối, nên chẳng ai có thể làm bừa được

-Thế nữa á? _Ngớ mặt thốt lên chán nản, Hàn Tử Di đưa tay vẫy vẫy khi đến lượt c bạn thân, cầu mg người nó chọn ứng là mình cho có cặp có lứa, nhưng tiếc thay, người đó lại là Hàn Gia Minh

-Tử Di! Đến lượt em! _Nhẹ nhàng nhắc nhở, Hạ Kỳ Thiên cười nhẹ, nháy mắt với cô gái vừa gọi tên rồi đưa tay chỉ lên khuôn mặt mình ở ên màn chiếu, ngụ ý họn h nhé!”

Lê bước ko mấy vừa lòng đặt tay lên ô chuột, Hàn Tử Di cảm nhận thấy g lòng có điều gì đó ko ổn, cô ngược mắt lên nhìn màn hình, ó êu sao, 4 người còn lại chưa bắt cặp lại là cô, Lăng Tử Thần, Hạ Kỳ Thiên và ông thầy “kính mến”[SIZE]

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Chương 15: Sự hứa hẹn chết chóc

Cúi gập mặt gậm nhắm sự thất vọng đg ăn l g từng thớ thịt mình, Hàn Tử Di cơ hồ chẳng thể thốt lên câu ai oán bi thương nào nữa, bởi lẽ lúc này, chẳng ai có thể cứu được cô cả. Ngâm ngui no mắt chiêm ngưỡng “dung nh” của 3 người còn lại, cô nàng bỗng cảm thấy phận mình sao bi đát, thống khổ như những cô nàng tiểu thư phú hộ dung nh thì ít mà mưu mô vợi vợi thời c giun được ví như c rồng, bịt mắt bịt mũi tứ phía như ninja nhật bản, đứng ên lầu cao chót vót thả cái rằm quả cầu đồ nặng những mấy cân xuống đám lông bông chặt chém nhau phía dưới, phó mặc cuộc đời sau này cho òi cao vô duyên định đoạt. Hên quá thì lấy được tên giàu sg phú quý chưa đầy bụng, xui thì cùng lắm mg bát nứt ra đường cùng đáng lg quân “ông đi qua bà đi lại cho tôi xin ít đồng”, đời đúng là đủ thứ chuyện, kể mãi ko hết, chẳng khác nào chơi ò đen đỏ cả.

Nuốt ực 1 chỗ clo nguyên chất đg ào dâng g miệng xuống dạ dày sâu hoắm, Hàn Tử Di nhất thời tay run cầm cập, đầu óc lộn tung chả biết đường nào mà lần. Click vào Hạ Kỳ Thiên cũng ko được mà Lăng Tử Thần lại ko xg, giằng co mãi cũng chỉ có khuôn mặt cười tươi rồi để lộ hàm răng thiếu mất 2 cái ở vị i ung tâm do tai nạn ngoài ý muốn. Quyết tâm một hồi, cô nàng mới khốn khổ nhích chuột qug nhiều màu, đưa c ò vào khung hình có mặt ông thầy, dùng lực click mạnh đến nỗi nó cũng lòn lòn ko thể dùng được nữa.

Vậy là xg, giờ người cùng nhóm, sẽ vào sinh ra từ cùng cô ên c đường tiến đến vend Isld staurt - điểm đến đã định sẵn-ko ai khác là ông thầy “kính mến” với uyên thuyết xử gọn 100 hộp bánh sôcôla g một ngày kia. Mg rằng, nhờ phúc đức mấy tháng nay ông thầy lên chùa tích được, vận xui sẽ ko gõ cửa “llo” với cô nữa.

Phân chia nhóm đầy hồi hộp qua đi, các thành viên của club bước vào phần qu ơng nhất quyết định sự thắng thua của mỗi nhóm, đó chính là bốc thăm phương tiện vận chuyển sẽ kẻ vai sát cánh cùng họ. Sau 1 hồi oản tù ti bất phân thắng bại với ông thầy chưa quen mặt là bao, Hàn Từ Di bực bội, nổi lòng quân tử quyết định nhường ông thầy một bước, tiện thể lấy lòng mai này có việc còn hầy” hầy” m’ m’, giao ọn toàn bộ vận mệnh quốc gia vào tay ông.

Được giành quyền bốc lá thăm, ông thầy đứng đĩnh g bộ quần áo thể thao màu hồng đến hội người mù Việt Nam còn kêu chói, bước kho thai tiếp cận chiếc hộp chứa thăm đg đặt ngay ngắn ên bàn họp, cứ nửa bước lại quay mặt hướng về đồng đội chỉ tay vào mình tự tin một cách quá đà với ngấm ý ứ tin ở thầy” rồi bước liếp, loay hoay gần 10 phút mới xg chặng đường chưa đầy 3 mét, ép tâm ạng của người “ở lại” càng thêm nảo nề.

Xoắn tay áo, ông thầy cắn răng cắn lợi lắm mới chui ột lọt được cánh tay to tướng đen sì vì phơi nắng phơi gió quá nhiều vào cái lỗ bốc thăm nhỏ thó, đảo xuôi đảo ngược, thấy cái này đẹp lại bỏ cái kia, mâu thuẫn mãi mới lôi ra được lá thăm cũng màu hồng nốt, vinh qug ở về dâng chiến tích bao cáo với người nhà.

huyền đi của bạn là một chuyến du ngoạn cảnh n nước hữu tình ên lưng hiên nga nước” _Đây là dòng chữ khổ lớn được in đồ thối nằm chính giữa ung tâm của mảnh thăm sắc sỡ, đem lại cho 2 chủ nhân bất đắc dĩ của chuyến đi này một nỗi nảo nề khó tả, đầu óc quay cuồng cứ như bị hai chữ “Xui rồi” nặng tựa nghìn tấn lọt thủng ời xh rơi xuống nả 1 đôn chí mạng đến le lưỡi phụt máu. Quả thật, cô nàng Hàn Từ Di phận đã xui rồi, ông thầy này lại còn xui hơn, cái này nên nói là xứng đôi vừa lứa.

Khóc ko thành tiếng, cô học ò nho chỉ biết nhìn người thầy “vĩ đại” của mình bằng đôi mắt thất vọng, chút thương cảm vì số phận bi đát giống mình lại đây lên, khiến cô ko thể oán ách ông được mãi, bất lực dạn lòng đành chấp nhận số phận

g lúc đó, nhận thấy có kẻ đã hững sao quá tạ lên người, các thành viên còn lại của club mới mạnh dạn, yên í phân nửa thò tay rút thăm, mặc kệ cho nó đen hay đỏ, dù sao, kẻ đen nhất hôm nay cũng chẳng phải là họ

Lăng Từ Thần + Hạ Kỳ Thiên: huyền đi của bạn là một chuyến thăm thú cảnh qu đô thị thơ mộng bằng “Độc mã” (Nói thẳng ra thì đây là một chuyến hít bầu ko khí văng bụi nơi chốn xe cộ ầm ầm bằng xe đạp ko yên thì đúng hơn)

Hạ Kỳ Như + Hàn Gia Minh: huyền đi của bạn sẽ lãng mạn hơn nhiều nếu cùng nhau tay g tay lướt ên “Hộ thần siêu tốc” (Hoa nữ thì thế, nhưng lọc đi lọc lại cũng chỉ là 2 người đi chung một đôi pin có sức chứa khá lớn)

Lương Tuấn Vĩnh + Lâm Chân: “Hãy cùng nhau phượt cùng gió mới bằng “Xe đua thần tốc nhé” (Cặp đôi này là cặp đôi được coi may mắn nhất bởi phương tiện di chuyển cực hiện đại Xe bốn bánh mg dòng chữ thiêng liêng “Xh-sạch-đẹp)

Hàn Từ Di + Thầy chủ nhiệm club-Đặng Hải Khh: huyền đi của bạn là một chuyến du ngoạn cảnh n nước hữu tình ên lưng hiên nga nước” (Nói thì rất hoa mỹ, nhưng bản chất thực sự của hiên nga nước” chẳng khác gì mấy c vệt nhựa của W Wld, có khác thì cũng chỉ có màu lông và cái móng của nó to hơn tí thôi)

Đỗ Tuấn Kiệt + Liễu Gia Tuyền: “Hãy nắm tay nhau đi ên chặng đường dài, cũng thưởng thức giai điệu của thành phố lúc về chiều nhé, những lúc như thế, ko gì hơn bằng ự thân vận động”

***

Đau đốn đặt chân mình vào vạch xuất phát ắng tình được kẻ bằng vôi, Hàn Từ Di liếc nhìn ông thầy giám thị lâu rồi ko gặp, lướt qua chiếc súng đg giờ cao chìa nòng lên ời mà tìm g thất quạn. Nếu bình thường, cô có thể ngậm đắng nuốt cay mà ngồi đạp vệt ình tứ” với ông thầy, nhưng ở cái club lắm chiêu lắm ò này, bọn họ còn thuê cả dàn quay phim đi to dôi cũng như thu lại những gì đã ải qua của các thành viên, in thành đĩa bán ra thị ường với giá khủng nhằm gây quỹ mới chết, giờ thì chắc chắn cô sẽ phải cần ơng từng bước một, nếu ko, chỉ cần cô vấp đã ngã oạch xuống đường, thế nào cũng có vinh hạnh được lên youtube diện kiến thiên hạ cho coi, đó là sự xỉ nhục đáng hổ thẹn

-Pằng! _Tiếng súng lệnh vg lên mãnh liệt, xé t tầng tầng lớp lớp mây xh xuyên thẳng ra ngoài vũ ụ, g khi ở phía dưới kia, từng cặp đg tản ra tứ phía, chạy đến nơi đậu phương tiện của mình, nhằm thẳng vend Isld mà tiến ước khi bị kẻ khác nằng tay ên.

Thua cuộc, sẽ ko đơn giản như chính tên gọi của nó.

***

-Sao h lại đến học ở cái b bản thiù và bản hàn đó chứ? _Ở một nơi nào đó dưới sự phg tỏa của của P&P, một giọng nói lạnh lôt chua ngoa pha chút khinh rẻ ko ngần ngại vg lên, đánh t sự yên tĩnh đg ngày càng dụ đi của ngôi ường dh tiếng

-Tôi học ở đâu phải báo cáo với cô sao? _Đặt đầu lên đấm tay, nghiêng hẳn sg một phía, Lâm Khải Phg mắt ko rời màn hình laptop, chút đoái hoài đến sự hiện diện của người thứ hai g căn phòng to lớn cũng ko lấy g đấy c người.

-Gi? Em chỉ muốn hỏi tại sao h lại đi học ở b C thôi, đáng nhẽ chỗ của h phải ở b A _Ko thôi ngưng cái giọng đh đá, ương Tịnh Nhu giận giữ ước sự thờ ơ của người đối diện nhưng lại ko thể làm gì ngoài việc to tiếng. Đơn giản, to qu niệm luôn chực sẵn g cô, chỉ cần lên giọng, bắt cứ ai cũng phải phục tùng

-Tôi muốn học đầu là quyền của tôi, ko cần cô lên tiếng

-Ko được, h phải chuyển về b A ngay lập tức_Cát giọng nũng nịu chất chứa sự ra lệnh, ương Tịnh Nhu chạy đến gần, đặt tay lên bờ vai rộng của Lâm Khải Phg, ánh mắt thăm lại vừa hi vọng vừa ép buộc

-Tôi ko chuyển thì sao?_Đến lúc này mới chịu ngược nhìn khuôn mặt nhăn nhó của kẻ đg tự tiện chạm vào mình, Lâm Khải Phg chút biểu hiện cũng ko có lấy ên nét mặt, giọng âm xuống

-Thì...thì em sẽ nói với ba, h nhất định phải chuyển_Thoáng chút bối rối, ương Tịnh Nhu ngựa quen đường cũ, lấy chỗ dựa duy nhất cô có thể bám víu để đe dọa, ngoài ông ấy ra, hầu như người có thể thay đổi ý định của c người cô yêu qu năm suốt tháng ko còn ai khác nữa

-Này nhé..._Đặt tay lên chiếc cằm nhọn hoắt, Lâm Khải Phg kéo sát khuôn mặt si mê cậu ta tiến sát vào mặt mình, nói nhỏ như ko muốn để kẻ thứ 3 ng thấy...nếu ko phải nề tình có thâm giao với cha cô, tôi đã bẻ gãy cổ cô rồi, giờ còn muốn đem ông ta ra uy hiếp tôi sao? Cô muốn chết hả?

-Em..._Rùng mình ước lòi cay độc toát ra từ khuôn miệng nhiều lần cô đã đặt môi lên, ương Tịnh Nhu sắc mặt tái nhợt, ko tưởng tượng nổi cậu ta lại có thể nói ra những lời vốn chỉ giành cho những kẻ bản thụ hèn hạ dưới đáy xã hội tiếp nhận với cô, làm người cô vô thức run lên như sốt, mắt mở to kinh ngạc đến sững sờ

-Sao hả?_Cười khẩy khinh bỉ, Lâm Khải Phg tiếp tục dùng ánh mắt đen sâu hút hồn chèn ép c người kia

-Có.. có phải vì cái c Hàn Tử Di rác rưởi đó ko?_Thoát khỏi cơn chết não g chốc lát, ương Tịnh Nhu lùi người ra sau, đưa tay chỉ về phía người mình yêu, hất hàm

-Ồ_Thoáng kinh ngạc, Lâm Khải Phg nở nụ cười kì vọng khó hiểu, tỏ vẻ suy tư_Tùy cô muốn nghĩ gì thì nghĩ

-Ra là vậy!_Nắm chặt đôi tay thành nắm đấm, ương Tịnh Nhu cười khốn khổ, miệng churui rủa_C khốn

-Từ giờ cô tốt nhất nên im lặng, tôi rất ghét những người nhiều lời, nếu làm được thế, tôi còn có thể cho phép cô ở bên tôi_Đặt mắt ở về vị í b đầu, Lâm Khải Phg lơ đẹp khuôn mặt đg đậm dần sự cuồng phẫn, ngón tay liên hồi gõ xuống mặt kính, đều, đều, ko dứt,...như thể đg chờ đợi điều gì đó

-Được thôi_Lặng người đồng ý, ương Tịnh Nhu nở nụ cười chết chóc, quay người bước ra khỏi phòng, khuôn miệng đồng thời thốt lên một câu thể thốt_Từ nay, thay vì nhiều lời như h nói, em sẽ im lặng và...hành động những gì em muốn...

-Rầm!_Cánh cửa làm bằng gỗ sồi được chạm ỏ tinh vi đóng lại một cách vg dội, để mặc c người “bị bỏ lại” lọt thỏm g mờ bóng tối sâu hun hút, ên khoe miệng ấy, một nụ cười thỏa mãn hiện lên thật rõ

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Chương 17: Hứa hươu hứa vượn

vend Isld là một hòn đảo nhân tạo thu nhỏ, được xây dựng cách đây ko lâu ở Hà Nội dưới bàn tay cần mẫn và tỉ mỉ tuyệt đối của những công nhân lão luyện. Được biết đến như một cung điện giáo hoàng h thu nhỏ thời xưa bởi vẻ ngoài áng lệ và g ọng cùng những g thiết bị hiện đại nhưng ko kém phần cổ kính và huyền bí hóa, vend Isld thu hút rất nhiều sự chú ý của khách tham qu tứ phương g nước lẫn ngoài nước. Người ta gọi nó là vend Isld bởi lẽ bao quh hòn đảo nhân tạo ấy là một dòng sông xh biếc chảy dài ra biển, tạo nên sự cách biệt giữa khác xa với chốn đô thị ẩm uất ở nội thành, thh nhả nhưng nhộn nhịp, cổ kính nhưng hiện đại. Chính vì vị í hài hòa giữa đất và nước ấy nên rất dễ dàng để đến được vend Isld, chủ yếu bằng 2 c đường, một là đường thủy, hai là đường bộ, do đó, cũng chẳng cần phải há hốc mồm ngạc nhiên vì lọt thỏm giữa các phương tiện di chuyển mà club bóng rổ soạn ra có một chiến nga nước”

Lênh đênh ên dòng nước ko ngừng chảy, khi chiếc kim phút cuối cùng cũng chịu nhích thêm một nấc nữa thì cũng là lúc cặp thầy ò với vận đen thấu òi từ g hiên nga nước” đặt chân lên bậc đá đầu tiên của vend Isld. Ngồi thụp xuống đất, cô học ò nhỏ họ Hàn nhăn nhó lấy tay đầm đầm lên đôi chân mỏi như vì phải nhò lên hạ xuống đạp vịt cả một chặng đường dài g khi người bên cạnh lại vuron vai bá cổ một cách thoải mái, tiện thể há miệng ngáp tù tỉ cho đỡ buồn ngủ

-Hai người là thành viên của club bóng rổ phải ko?_Như một o hòn từ cõi Diêm Vương đội mồ lên, một ông già g bộ vest đen g ọng ko biết từ lúc nào đã đứng thù lù sau lưng ông thầy, tự nhiên đặt tay lên vai khiến ông giầy nẩy lên một cái, xô oạch bạn đồng hành khó khăn lắm mới đứng dậy nổi một lần nữa hướng về thủy giới mà đâm đầu vào.

Né ánh những giọt nước bắn ra tung tóe, ông thầy tình bơ phủ nhận mọi tội lỗi, churồm cái mặt kinh ngạc hỏi h hận tình”:

-Em nhảy xuống đó làm gì thế?

-Thầy nói như thế thầy hoàn toàn vô tội áy_Ngoi lên với một bụng nước dạt dào, Hàn Từ Di phụt mạnh c cá nhỏ vô tội đg bơi lội g miệng mình, phóng thích cho nó ở về nơi hơg đã, cau có ước thái độ quá đáng của người đối diện. Suốt cả chặng đường tới đây, ông ta ko những ko phụ giúp cô đạp c vệt lấy một khắc mà chỉ ngồi hết găm sôcôla rồi lại tu nước ngọt cô đã nhả nhin và cho qua. Vậy mà bây giờ, sau khi đẩy cô đồ ăm xuống sông, lão ta còn dám háng giọng quở ách, đến cánh tay cũng chẳng buồn đưa ra kéo cô lên. Giờ thì cô mới nghiệm ra câu chân lí của ông cha ta “Sai một li đi một dặm”, cái xui tận mạng này, âu cũng là kết quả cho việc nhìn nhầm người, đặt nhầm lòng tin mà ra.

-Hai người là thành viên của club bóng rổ?_Nhắc lại câu hỏi ko có hồi âm b này, ông già tốt bụng từ từ tiến lại gần bậc đá, tận tình đỡ người bị nạn ềo lên, khuôn mặt hiền từ toát lên nét đáng tin khó ngờ

-Có chuyện gì ko?_Chịu đề ý sự có mặt của người lạ, ông thầy tiếp lời, khẽ lắc đầu bất lực ước sự hậu đậu của cô học ồ

-Vậy thì chúc mừng, 2 người đã về đích đầu tiên, ở thành nhà vô địch của cuộc thi hôm nay_Bấm tay cái tách ra hiệu gì đó cho đoàn người hưng tơn từ bên g nhảy ra, ông già vỗ tay ho hi ước sự khó hiểu của 2 người còn lại, nhh chóng dẫn lối cho họ vào một căn phòng sg ọng đã được đặt chỗ sẵn.

-Kho đã! Sao chúng tôi lại thắng g khi mất hơn 2 tiếng mới đến được đây, những người khác đâu_Ra chiều nghi ngờ ước kết quả chung cuộc bất khả thi, Hàn Từ Di ngó nghiêng dò xét xung quh tìm kiếm các thành viên còn lại, ngẫm rằng đây chỉ là một ồ lừa chà đạp lên sự thảm bại và tệt hại của kẻ thua cuộc mà thôi.

-To thông tin lấy được từ các gián điệp gửi về..._Đầy cao gọng kính đen, ông già lấy chiếc Ipad ra khỏi cặp, bấm bấm rồi no mắt nói tiếp...các thành viên khác gặp một chút rắc rối, có lẽ sẽ ko thể đến được

-Rắc rồi sao?_Tò về ngạc nhiên, ông thầy gấp đại một miếng xà lách, nuốt tòm nó vào g bụng_Bọn quái chiêu đó thì có gì gây khó dễ được chứ?

-Đúng vậy, có khi bọn họ bày ồ xỏ thuốc xỏ vào g đồng này cũng nên_Đắm chiêu nghĩ ngợi, Hàn Từ Di soi lên cái miệng rộng ngoác của bạn đồng hành, nói một câu bằng quơ nhưng đủ khiến chỗ thức ăn vừa được nhét vào dạ dày của lão ta ngoi lên to đả phóng ra ngoài

-Ko, ko_Cười nhạt ần , ông già đau khổ giải bày sự thật_Với những gì tôi biết thì có vẻ cuộc đua của họ ko mấy thuận lợi cho lắm. Đội ưởng Hạ Kì Thiên và iboy Lăng Từ Thần chắc hiện giờ đg bị cảnh sát rượt vì tội cản ở các phương tiện giao thông khác, có lẽ ko thể tham gia tiếp cuộc thi. Hàn Gia Minh và Hạ Kì Như thi hoàn toàn mất tích, dấu hiệu cho thấy họ vẫn đg đua cũng mất tăm g khi cậu Lương Tuấn Vĩnh và Lâm Chấn lại phải uống à giảng đạo với phòng bảo vệ môi ường với lí do rải tất cả rác ên xe ra lòng đường, cặp Đỗ Tuấn Kiệt và Liễu Giai Tuyền gặp chút rắc rối với bọn gig hồ chỉ vì lỡ quăng l nước ngọt vào mặt đại ca của chúng. Tóm lại, đến bây giờ, chỉ có 2 người mới ló mặt đến, do đó, với cương vị là ọng tài cuộc thi, tôi tuyên bố 2 vị thắng cuộc...

***

-Cạch!_Đóng nhẹ cửa chính sau khi được ông thầy rẽ c” đưa về, Hàn Từ Di đảo mắt nhìn căn nhà đen kịt ko có lấy một ánh đèn, cảm thấy có chút gì đó lo lắng, g lòng lại nghĩ đến thằng em sg sinh của mình hiện giờ vẫn chưa có tung tích gì mà đau quặn, khóc ko ra nước mắt vì từ 500 k nó mụn vẫn chưa chịu ả.

Quờ quạng đưa tay tìm công tắc điện, Hàn Từ Di no mắt, khó khăn lắm mới vớ được bức tường bên cạnh để lần mò to thì bất chợt chạm phải cánh tay lạnh như băng của ai đó, cùng với hơi thở thật cô đọng

Thu tay lại to phản xạ, cô nàng họ Hàn thấy có diềm lạ bèn cần ọng lùi ra sau vài bước, g bóng đêm mờ mịt moi ra từ g balô một chiếc thước kẻ, vung lên nhằm về phía ước giáng một đòn thật mạnh lên kẻ cô vừa lỡ chạm tay. Sau khi ng thấy tiếng rên rì của hắn, cô nàng được thể lấy chân đá túi bụi, hai tay mãnh liệt cầm balô nện lấy nện để vào người tên ồm đen đui, miệng liên tục bắn từ ko ngớt:

-Chết nè, dám vào nhà bà nè, thấy chưa c, !@#%&^&*&@#%&^&*...

-Đù rồi!_Tên ồm bị đánh toi bởi nói như hét, tay ra sức nắm lấy cánh tay chứa hung khí của chủ nhà, ko để cho mình bị đánh thêm nữa

-To g, dám lên vào nhà bà đây còn dám to tiếng à?_Bực bội vì bị tên ồm xác láo cả g nắm lấy tay thiếu nữ, Hàn Từ Di dùng lực há miệng thật to, như một c thú dữ cắn lên bàn tay của hắn, đay nghiến

-Là tôi đây!_Tên ồm đau đớn hét lên

-Tôi cái gì mà tôi, đừng có giờ thủ đoạn sói đội lột dê đánh lừa ta nhá, hôm nay người chết chắc_Ko chịu buông tha cho tên ồm xấu số, Hàn cô nương lấy chân dẫm lên cơ thể hắn, ra sức bẻ ngoác cánh tay rắn chắc vừa nãy bị mình cắn cho thể thâm

Đương lúc đg háng con chiến, Hàn Từ Di há miệng lên ời, cười một cách khà ố ần mừng chiến thắng lừng lẫy thì đèn điện bỗng bật sáng, oà lên mọi thứ g ko gì ông ải một màu chói lòa, soi rõ bản chất thực sự của tên ồm

-Tôi...tôi thấy hết rồi nhé!_Đưa cánh tay còn lại đẩy mạnh chân kẻ đg giẫm lên mình, tên ồm ngồi dậy, lau nhẹ dòng máu tươi đg ào lên ở khóe miệng, nhìn người đg há hốc miệng chiếu tướng mình

-Sao...sao

-Mầu xh da ời cơ đây, thế mà tôi cứ tưởng là mầu hồng_ Ôm mặt thất vọng, tên ộm nín nhin con tức cười, yên lặng qu sát biểu hiện đg thay đổi nhh chóng ên nét mặt của Hàn cô nương

-Cậu...cậu..._Nắm tay thành nắm, Hàn cô nương ép con giận dữ dội lên hai chân mình, ko do dự, ko luyến tiếc, ko cảm thấy có lỗi giáng thêm một đòn vào bụng tên yêu râu xh rồi chạy tót lên phòng, đóng rầm cửa cổ thủ

-Lăng Từ Thần, hôm nay ta ko vật lông lược chính ngươì, ta sẽ ko làm người

***

Vắt kiệt quả cam thứ 9 vào chiếc cốc vàng khè đầy nước cam, Hàn Từ Di hít một hơi thật sâu lấy lại mớ ko khí nãy giờ đã tổng hết ra ngoài, miệng nở một nụ cười đậm chất mưu mô xảo hoạt. Đưa tay lỏi từ g túi quần một gói thuốc đây khả nghi, cô nàng thỏa chí xỏ hết toàn bộ vào cốc nước, khuấy một cách điên cuồng.

Sau khi chắc mẩm mớ thuốc đã hòa t ko dấu vết, cô nàng mới phi như bay lên tầng 2, chỉnh chu lại quần áo ước khi gõ cửa phòng kẻ thù, cố rặn lấy cho mình một nụ cười cực hiền ngụy g rồi chờ đợi, ko phải chỉ chờ đợi Lăng Từ Thần thôi đâu, cô còn chờ đợi cả giây phút mình có thể “xử” đẹp tên o gia này nữa cơ

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Chương 18: Cuộc ả thù bất thành

-Cạch! _Cánh cửa mỏng dẹt nhưng chắc chắn e ngại vg lên một tiếng như muốn báo hiệu cho c người ở bên g về sự có mặt của một người khác

-Huyền Nhi! _Nhẹ giọng một cách ân cần, một người đàn ông ngoài 40 tuổi với khuôn mặt điển ai đậm chất quý ông lăng từ sai bước tiến đến gần người đàn bà đg thả mắt nhìn đám gia nhân tất bật với công việc của mình qua tâm kính cửa sổ g suốt, bàn tay từ từ đặt lên vòng eo th thả _Tần ngân ở đây làm gì thế?

-h hợp xg rồi à? _Ko đáp ả câu hỏi của chủ nhân vòng tay sẵn chắc ấy, người đàn bà mg tên Huyền Nhi dịu dàng đặt một câu hỏi ngược lại, mắt vẫn mờ hồ thả hồn ngoài kia

-Ừ! Vợ yêu, em đg nghĩ về chuyện của bọn ẻ sao? _Siết chặt vòng eo thêm tí, Hàn lão gia kẻ đầu lên vai vợ mình, hôn nhẹ vùng da ở chiếc cổ thh mảnh

-Vâng, đã đến lúc bọn chúng nên tự ý thức được quyền lực nắm g tay _Đặt tay mình vào bàn tay chồng, Hàn phu nhân tiếp tục nêu lên suy nghĩ đg ắc ở g bà _Gia Minh là đứa rất nhh nhảy với mọi thứ, hơn nữa, nó lại tự nhận thức được thân phận thực sự của mình, em tin nó có thể thích ứng nổi với cuộc sống thực sự còn Từ Di, nó là đứa em lo nhất.

-Sao em lại đi lo cho đứa giống em đến nỗi h chẳng thể phân biệt được chứ, tuy nó ham ăn ham ngủ nhưng phần thâm hiểm và sự tự tin cao vùn vụt g nó lại ngg bằng em đây, chỉ là, khi biết được sự thật, nó sẽ có chút hog mg và ko thể rũ bỏ nổi cuộc sống thh bình hiện tại mà thôi. Em cứ yên tâm đi, bên cạnh nó còn có người bảo vệ _ấn tinh thần, ông chồng hôn nhẹ lên má màu hạt dẻ của vợ, hít thật mạnh như muốn níu giữ mùi hương thoang thoảng đg toát ra từ c người ấy.

-Đúng vậy, cả chuyện hôn sự đó nữa, chúng ta sẽ nói luôn một thể _Thờ dài rồi mặt khỏi đám gia nhân, Hàn phu nhân quay mặt lại nhìn chồng, nở nụ cười thiên sứ chết người pha lẫn chút ma mãnh _Dù muốn hay ko, đã đến lúc, chúng phải được cả thế giới biết đến và...phục tùng...

***

-Cốc! Cốc! _Gõ cửa thêm lần nữa, Hàn Từ Di cảm thấy có chút sốt ruột khi phía bên kia cánh cửa vẫn im ắng lạ thường, ngay cả tiếng đế dép lợt xot gỗ xuống sàn đá hay chỉ là tiếng nói thầm tự kỉ của o gia họ Lăng cũng chẳng hiện hữu, vô tình chọc sâu vào cảm giác bất ngự ị ên c người đg mưu to nghiệp lớn, khiến cô nàng lo lắng khôn nguôi. Lỡ như cái người đó biến mất hay đại loại đi xả hơi đầu đó đến tận đêm khuya mờ mịt mới chịu mò về thì chẳng hoá cô lại phải căng mắt căng tai mòn mỏi chờ đợi y chg mấy bà vợ bếp núc tường tận vẫn tự làm khổ mình ên những bộ phim sến đặc hay sao, đến lúc đó, e là ý chí ả thù đg ào dâng ngùn ngụt g cô cũng đã vui đi to con buồn ngủ dai dẳng bóc thành khối bay nghi ngút lên ời rồi còn đâu.

5 phút ời qua tựa 5 tháng dài đằng, ko ngờ, cái điều Hàn Từ Di ko mảy mg đợi đã đến, chẳng có ai mở cửa để chào đón cô cả. Ko thể chôn chân đứng yên ôm cây đợi thỏ được nữa, cô nàng họ Hàn mạnh bạo đưa tay nắm lấy nắm cửa, vặn nhẹ rồi khẽ khàng chui tọt vào bên g địa điểm gây án mình đã từng lên vào, đảo mắt liên hồi uy tìm bóng dáng c mỗi khắp mọi ngõ ngách. Nhưng tìm mãi, tìm hoài, bóng dáng quen thuộc đến mòn cả mắt cùng gương mặt tuấn nữ đầy mê hoặc ấy vẫn ko chịu xuất hiện ước mặt cô, lặn tằm như bg bóng xà phòng.

Cẩn ọng nắm cốc nước cam thật chặt, mặc cho đá từ từ t chảy, on ượt từ vành cốc roi tằm xuống nền nhà khô lạnh, Hàn Từ Di tiếp tục tiến sâu hơn vào bên g, nhòm hết căn phòng nhỏ chứa đựng bí mật đáng ghét của kẻ thù rồi đến phòng chứa áo quần, tiếc là, chả có ma nào cả, cơ hồ làm cô nàng bất

đầu chán nản, con hận muốn à thù cũng ko nhân nhượng tụi hần chỉ còn phân nửa.

Ngắm đi ngắm lại một hồi, Hàn Tử Di mới nhớ ra phòng Lãng Tử Thần có phòng tắm riêng, cô vẫn chưa đặt chân lên đó khắc nào bèn nuốt nước bọt, đặt vội cốc nước cam lên bàn rồi nhích chóng tiếp cận cánh cửa khả nghi, tay lăm le chiếc máy ảnh thân yêu, khởi động ước, chuẩn bị ở tư thế sẵn sàng ghi lại mọi hình ảnh liên quan đến Lãng Tử Thần bất chấp đó là cảnh hần mặt hần mũi nhỏ “giải quyết đại nghiệp” hay ăn uống như c nhộng ngụp lên ngụp xuống g bể tắm. Tóm lại, mục tiêu của cô lúc này ko phải là mời hần uống cốc nước cam khả nghi đó nữa mà chính là có thể chụp được nhiều ảnh càng mất thể diện càng tốt của hần, sau đó sẽ tung ra ước mặt hần đe dọa, để xem mai này hần còn dám nhìn ộm đồ của thiếu nữ nữa ko.

Cười hí hửng nắm ốc cửa vặn nhẹ, cổ ko làm kinh động bất cứ thứ gì ở hiện trường vụ án, đạo tặc Hàn Tử Di nhích chóng ẩn mình vào đồng áo quần xếp thành núi g một cái rỗ khổng lồ, khi đã chắc chắn kẻ thù của mình đg ở bên g qua tiếng tí tách nước chảy phát ra, cô nằng mới chịu tiến sát thêm chút, hi hục lộ liễu vác to cái rỗ ko biết mệt.

Người ta nói gười tính ko bằng ời tính” quả ko sai, Hàn Tử Di vốn đã cẩn ọng là thế, đã vắt óc nặn IQ bày hết mưu cao kế thâm cứu nguy cho mọi tình huống xấu nhất nhưng vẫn ko thể nào chống lại mệnh ời ở ầu. Sau khi ngắm nhìn cô khó nhọc vừa rón rén di chuyển vừa kéo thêm cái rỗ nguy g đi to, ông ời ở ền cao cực kì nóng ruột, nghĩ mình nên giúp đỡ một tay. Thế là, một lời đã quyết, ông ngay thơ làm vương vãi vài giọt X-n đặc quánh bầy khắp đường đi của cô nằng, khiến người được giúp đỡ ko ngăn ngại ượt thẳng một quả với tư thế đầu cúi xuống bể nước, chân vó thẳng lên ời tạo thành đường cg hình lưỡi liềm cực đẹp, một mạch roi oàm xuống bể nước rộng rãi, làm kẻ đg thư thái nhắm mắt ngâm mình bất chợt kinh động lg thể, đưa đôi mắt sững sờ nhìn làn nước bắn tung tóe xung quh vật thể lạ

-Hơ...Suýt chết!_Ngồi lên mặt nước hít một hơi dài lấy oxy cầm cự, vật thể lạ phi tg ngay chỗ nước bắn g miệng mình, xả vào bể một cách tự tiện đến chết người, nhất thời quên băng kẻ có ánh mắt đg sắc dần ước mặt

-Cậu..._Ngưng một chút như muốn nín nhịn điều gì đó, Lãng Tử Thần ôn tồn nhất có thể_Đg làm gì ở đây?

-Hơ..._Xoay mặt ngay thơ nhìn kẻ vừa hỏi mình, Hàn Tử Di chớp chớp mắt 3, 4 lần rồi lại đưa tay dụi dụi, hết ngó nghiêng bên này lại ngắm nghía qug cảnh bên kia, xg xuôi mới tí mắt cười_Cậu làm...làm gì ở đây vậy?

-Câu đó tôi mới phải hỏi cậu_Ko rời khỏi bể nước, Lãng Tử Thần tiếp tục a khảo_Sao cậu lại dám tự tiện vào phòng tôi thế hả?

-Ahaha, cái này khó nói à nha_Cả khóc cả cười hòa vào một, Hàn Tử Di lòng muốn ngụp xuống nước tặc thơ chết quách đi cho xg, giờ cô mà khai rằng mình có âm mưu mới đến đây, thế nào kẻ thù cũng ch chùng phòng thủ, đến lúc đó, dù có là Tôn đại thánh biến thành mũi chui vào cũng bị hần thẳng tay lấy cái chụp mũi cho giật điện vài phát là roi xèo xuống tiếp đất ngoạn mục kèm thêm tiếng nổ vg dội y chg máy bay B52 bị quân ta bắn hạ g ận Điện Biên Phủ ền ko vào mùa Xuân năm 1975 vậy.

-Cứ nói!

-Là thế này..._Cười phụ họa cho bài nguy biện của mình thêm hấp dẫn, Hàn Tử Di ước khi vào đề còn tìm cách câu giờ...sau khi ăn uống no nê mừng chiến thắng oh liệt mà mình đã phải bỏ công bỏ sức đến mò hôi rỗng rã, tôi và thầy cho phép mình ăn thêm một chút, uống thêm một li nữa mới chia tay ra về. Với vị đắng của bia, cứ li này đến li khác, chúng tôi cùng nhau cạn rất khít thể và thoải mái mà ko biết đến hậu quả mình sẽ bị say. Cho nên, khi về nhà, đầu tôi hơi loạn một chút, chút sức lực ền cơ thể nhỏ bé và yếu đuối này cứ vui dần vui dần, tựa hồ chẳng thể siết cổ bóp chết một c kiến nữa là. Lê lết lăm, tôi mới lên được tầng 2, nhưng vì hoa mắt chóng mặt nên ko thể xác định nổi đâu là phòng của mình, đâu là phòng của cậu. Đó là nguyên nhân tôi ở đây.

-Thế sao ko ở g phòng lại vào nhà tắm_Có vẻ đồng thuận với lí do quá hoàn hảo của đối phương, Lãng Tử Thần tiếp tục, kể đến thế rồi mà vẫn còn nghi ngờ.

-Thì...tất nhiên là để tắm

-Vậy sao?_Cười ma mãnh, Lãng Tử Thần đẩy người ời to dòng nước đến gần Hàn Tử Di, nói nhỏ_Thế cậu thường ăn ị ra khỏi phòng tắm mới mặc áo quần hả?

-Điên sao?_Rùng mình ước câu hỏi sến đặc của đối phương, Hàn Tử Di ko thể tưởng tượng nổi g óc hần đg nghĩ gì, chút khinh bỉ bọn yêu râu xh lại nhoi lên_Đồ biến thái

-Vậy...áo quần cậu đâu?_Đưa nhãn thần ngự ền chiếc áo ăng thắm đẫm nước, yêu-râu-xh qu tâm

-Cậu...đg nhìn vào đâu thế hả?_Nắm tay thành nắm chuẩn bị thương cho kẻ dám đặt mắt ko đúng chỗ, Hàn Tử Di nghiêng răng, sát khí dưng dưng nhìn Lãng Tử Thần vẫn ko chịu đảo mắt sg hướng khác

-Nhìn vào đâu có thể nhìn được

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Chương 19: Vòn mồi

-Cậu...cậu..._Giận run người ước sự mạo phạm của kẻ ước mặt, Hàn Từ Di nắm chặt cơ tay, nhìn hấn bằng đôi mắt khinh bỉ nhất có thể. ước giờ, cô luôn cần rằng cho qua, nề tình mẹ luôn tin tưởng hấn nên cô mới dẫn lòng cho qua, nuốt ỏi mọi phần uất chôn sâu vào bụng. Nhưng c giun xéo mãi cũng quăn, nhẫn nhục là tự cầm dao kẻ vào cổ mình, nếu giờ cô mà nhin nữa thì hấn sẽ càng lấn tới, nhất quyết ko thể yếu lòng được nữa

-Sao thế? Tôi nói gì sai sao?_Lặng yên một chút nhìn người đối diện đg cúi đầu run lên cầm cập như sốt, Lăng Từ Thần có chút lo lắng, tay đưa về phía gò má ửng lên dữ dội có vẻ qu tâm lắm

-ên đòi, có hai thứ Hàn Từ Di này căm ghét, thứ nhất là bị thương hại, thứ hai là..._Mở giọng lạnh băng đầy nguyền, cô gái họ Hàn cự tuyệt sự qu tâm của kẻ thù, hất mạnh cánh tay để lưng giữa ko ung, căm phẫn...bị sỉ nhục. Chính vì thế, những kẻ dám cả g làm chuyện đó với tôi, tôi sẽ ko bao giờ tha thứ

-Kể cả với chồng, với c của cậu? _Như thể đg căng tai ng một câu chuyện đời của người hành khuất tình cò gặp, Lăng Từ Thần nửa cười nửa ko thắc mắc, sự thỏa mãn xen lẫn hài lòng được về nền thật rõ rệt g hai c người ánh lên dưới bóng đèn điện

-Tôi ko nhu nhược kiểu đó đâu, cho nên xin lỗi phải nói câu này nhé..._Đưa tay vén mớ tóc ướt rồi mù ra phía sau, cô gái họ Hàn cười gi mãnh, tự tin ném đôi mắt rằng buộc lên người đối diện, tay bẻ rắc rắc đầy khí thế...ngày này năm sau chính là ngày giỗ của cậu

Dứt lời, ko cho người kia một cơ hội chuẩn bị, Hàn Từ Di dù cả người bị ngấm g nước lạnh nhưng vẫn phát huy được sự nhn nhện cùng sức mạnh của mình, dồn hết lực lên nắm tay ra chiều, xé ko khí về phía Lăng Từ Thần, tay còn lại ngg nhiên xòe ra bóp lấy cổ c mồi, tàn bạo ép hấn phục hấn người vào vách bẻ ước khi nắm tay kia va chạm vào khuôn mặt quý mị của hấn.

Cảm thấy có điểm chẳng lành, với phản ứng nhạy bén được tôi luyện từ bé, chàng ai họ Lăng dù bất ngờ nhưng vẫn có thể né ánh được cú đánh ực điện, khiến nắm đấm đầy lực kia xông thẳng vào mặt thành bẻ vô tội mà nện, đem lại cho kẻ tung chiêu một nỗi đau đớn như ngàn kim đâm vào sg vì thể diện chất cao tựa núi, cô ko cho phép mình th khóc. Chỉ cần cô kêu lên một tiếng, những uy lực cùng tà khí ngùn ngụt cô vừa tạo ra sẽ bay đi mất, kẻ thù cũng sẽ coi thường và khinh miệt cô

-Đáng ghét! _Tức tối, Hàn Từ Di thu hồi nắm tay dần tắt lên của mình, ko bỏ cuộc mà ra lực tấn công lần hai, nhắm thẳng vào cơ bụng ẩn ị của kẻ thù mà thui ko ngăn ngại, ít ra ở đó phạm vi có thể oánh nhiều hơn khuôn mặt diện tích hạn hẹp kia, nếu có ật thì hấn vẫn bị thương, vẫn đau đớn nhưng ko mấy nặng như vết tích ên người cô bây giờ

Ko hề mất cảnh giác sau khi phá vỡ được cú tấn công đầu, chàng ai họ Lăng nhh chóng đảo đôi mắt tinh tường qu sát hành động tiếp to của đối phương, khó khăn lắm mới đỡ được đợt thứ hai thì lại bị kẻ nham hiểm kia mượn gió bẻ măng, nhân lúc kẻ thù đg hog mg lấy chân ực điện nã vào cơ bụng, làm h chàng bất lực hứng đạn, chỉ biết ôm bụng nhăn mặt ước con đau ko phải tâm thường

-A..._Dựa hấn người vào vách bẻ, Lăng Từ Thần rên lên một tiếng hèn nhát, thể hiện rõ ên khuôn mặt góc cạnh những đòn đau mà thân chủ nó phải chịu, nhưng cũng ko vì thế, vẻ đẹp quá pho ương ấy bị mất đi mà lại càng thêm nét bất cần đến chói lòa

Nhận ra kẻ thù đã mất hết sức lực để chống cự chỉ còn lại sự yếu đuối đến tột tòn, tệ hại của những kẻ thua cuộc, Hàn Từ Di mới chịu buông lỏng cánh tay ngọc ngà đg chế ngự ở cổ hấn, điềm nhiên rút về xoa mu bàn tay kia đg sưng lên, chút hối hận sẽ chẳng xuất hiện cho đến khi thân thể của ai kia dần dần chìm ngấm xuống đáy bể, cô mới thực sự phát hoảng, ý thức được hậu quả của những gì mình vừa gây ra.

Hít một hơi thật sâu rồi lặn xuống đáy bể, kéo c người đg bị lưỡi hái Từ Thần kẻ dao vào cổ kia lên ngoi lên mặt nước, sau một hồi loay hoay đến mệt, cô nàng họ Hàn mới lòi nổi cái hình hài nặng ị ấy lên sàn đá ảm lạnh của phòng tắm. Khổ nỗi, người của hấn có lấy một mảnh vải c thân, làm cho người còn lại có điểm phức được chiêm ngưỡng phải nhắm mắt nhắm mũi, mặt đỏ bừng bừng, đầu h lí í mãi mới chịu chạy lẹ vào phòng vợ đại cái chặn mông phủ lên cho hấn, coi như làm phước giữ cho hấn cái inh ảng mai này còn cưới vợ sinh c

-Ê _Tát nhẹ vào gò má nạn nhân, Hàn Từ Di lo lắng, nhìn cái mặt ngủ ng ơ ko biết ời đất của hấn mà nghĩ đến viễn cảnh mình bị cùm ngồi nhà đá bóc lịch mà cô lại ân hận khôn nguôi, mg muốn đẩy lùi lại thời gi, thay vì nhảy vào phòng tắm của hấn thả nằm ườn người ên giường còn hơn

-...

-Này!_Tát mạnh thêm nữa, cô nàng họ Hàn bất lực ấn mạnh vào vùng bụng của nạn nhân to những gì được học, nhưng hầu như chẳng có tiến iễn gì

-...

-Ế! _Đừng chết mà _Tái nhợt sắc mặt khi nạn nhân vẫn chưa có chuyển biến tốt, Hàn Từ Di đánh bạo thực hiện phương pháp cuối cùng, hô hấp nhân tạo. Cô hít một hơi lấp oxì đầy hai lá phổi, nhắm tít mắt miễn cưỡng đưa môi mình chạm vào môi kẻ thù, đẩy mạnh lớp ko khí mình thu từ cuống phổi ào lên uyển vào miệng của nạn nhân. Lòng

Lần 1 ko được, lần 2 cũng ko xg, cho đến khi c người ân hận kia thực sự biết tội lỗi sâu như biển của mình, nước mắt đã lưng òng ứa ra thì lúc đó, cái tên đg ghét kia mới chịu cựa quậy, nhân lúc ân hận của mình đg hô hấp nhân tạo thì vẫn ngg nhiên dờ thối yếu râu xh, đực nước béo cò, đưa bàn tay to khôe chạm lên mái tóc ướt đầm của cô gái đg “hôn ồm” mình như muốn giữ chặt c mồi ở nguyên ạng thái cũ, dùng lực đẩy mạnh để tăng thêm sự nóng bỏng đồng thời ko ngăn ngại hòa quện khôn môi của mình “hợp tác” rất mực ẫn ỷ.

Giật nảy mình như bị ma hù, Hàn Tử Di đứng tim bất động, để mặc kẻ kia gồng người lên hoán đổi vị i, đẩy cô xuống làm kẻ nằm dưới, bấy giờ, kẻ hôn là nạn nhân, kẻ bất động lại là ân nhân, tình cảnh y chng phm Hàn Quốc thứ thiệt.

Di chuyển bàn tay còn lại lên eo c mồi, đặt lên lớp da ửng nõn mát lạnh chung qu, Lăng Tử Thần quyết ko dừng lại hành vi tiểu nhân của mình, đưa bờ môi hết đồng đo ở môi cô lại oành tạc lên chiếc cổ cao gầy, cả thân thể dường như rơi vào dục vọng huyền hoặc vốn nằm tiềm ẩn sâu g mỗi người đàn ông, khiến hân nóng bừng lên, ham muốn ko hề dứt. Phải, chẳng ai có thể cưỡng lại một miếng thịt gà thom ng chín kĩ khi nó đã nằm ên miệng cả

Sau vài giây mặc kẻ kia muốn làm gì thì làm, Hàn Tử Di mới túm được 16 linh hồn già ẻ dạo chơi ên chín tầng mây về lại với cơ thể, xử lí hàng loạt tin báo nguy hiểm từ chiếc radar nh nhảy gửi về. Giận đùng đùng ước hành vi đồi bại của Lăng Tử Thần, cô nàng điên tiết, dùng hết sức bình sinh còn lại chờ đợi thời cơ. Khi chiếc nút đầu tiên ên chiếc áo ắng khiêu gọi được mở ra cũng là lúc ỏ chơi kết thúc bằng chọi chân mãnh lực của kẻ phục tùng bên dưới, tặng hân cho kẻ chế ngự bên ên một chuyến du lịch cùng chiếc chăn mỏng rơi âm xuống bể nước ko thương tiếc rồi đẩy gót chạy như bay ra ngoài

Đóng rầm cánh cửa nguy hiểm, Hàn Tử Di thở hắt, cảm thấy cả cơ thể đg nóng dần lên một cách vô duyên hết sức, đến cả gò má, bờ môi cũng tự dừng lại ham muốn một cái gì đó ko nên. ần tĩnh lại, tự kiểm điểm bản thân, Hàn Tử Di cho chính mình một giải thích xác đáng ước những cảm xúc đg chế ngự: như Lăng Tử Thần đã từng nói, cô đg ở tuổi dậy thì, những thứ như b nảy quả có cảm dỗ ghê gớm, chẳng có gì phải lo lắng cả, bởi lần đầu được tiếp xúc hân mật” với người khác phái, chuyện như vậy quá đỗi bình thường.

-Chị đg làm gì ở đó thế? Đưa đôi mắt vẫn đỏ cũng khuôn mặt ngà ngà say a hỏi người chị của mình, Hàn Gia Minh ngồi xồm xuống đất, vật vờ, mọi cử động đều lỏng lẻo như ẻ lên ba

-Này! Sắc mùi rượu! _Lại đỡ thăng em dậy, Hàn Tử Di bịt mũi, chứa ghét phải ngửi thấy cái mùi nồng buồn nôn ấy, nhh nện đỡ cậu em vào phòng

Sau một hồi làm ôsin cời giầy cời dép cho nó một cách chu đáo, cô nàng mới yên í bước tiến ra phòng, định bụng làm nước giải rượu cho nó. Chợt cô dừng lại, ánh mắt từ bình thường đến sắc lẹm, quay phắt ra phía sau, căng mắt nhìn khẩu súng đg chìa vào án mình

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Chương 20: Lời hứa xé lòng

-Chị phản ứng chậm quá _Nghếch đầu sg một bên, Hàn Gia Minh đưa đôi mắt ánh bạc cương nghị đậm sắc nhìn chị gái mình mĩa mai, tay vẫn ko cầm cán súng ko rời

-Em cũng rất sợ suất _Đặt nụ cười thận ọng đáp ả, Tử Di lơ mắt chiếu lên ngòi bút mạ vàng sáng lóa với đầu lưỡi nhọn cg vuốt đg chực chờ tấn công vùng bụng kẻ đánh lén g lòng bàn tay mình, lắc đầu tiếc rẻ. Tài nghệ của cô và Hàn Gia Minh đúng là chẳng hề có tiến bộ thêm chút nào, cứ mỗi lần bày ra ỏ này, dường như cả hai đều có thể phản công lại đối phương một cách mau lẹ, xem ra việc học chung một thầy mấy cái vụ này chẳng đem lại hiệu quả chút nào

-Chán thật! _Xoay khẩu súng cho nó quay òn, Hàn Gia Minh thôi ko mnh động, tàn nhẫn quảng ợ thù của mình lên bàn rồi ngả người xuống mặt đệm êm ảm, chăm chăm lên ản được dán chằng chịt mấy bức họa thiên sứ, về nghĩ ngơi _Thế mà cứ tưởng hơn chị rồi chứ, sau này em sẽ đổi thầy dạy

-Tùy em thôi, chị đi pha nước giải rượu cho _Bấm bút ả lại cho chủ nhân đg giờ thói lười nhác của nó, Tử Di xoay người bước đi, thái độ cảnh giác vẫn chưa dứt khỏi, mà ko, phải nói là luôn luôn hiện hữu. Chị là cô ko hiểu, những lúc ở cạnh Lăng Tử Thần, cô lại chẳng thể phát huy được những gì mình đã biết được như bây giờ, tựa hồ bị đánh lạc hướng vậy.

-Em sẽ giết chị... _Cất lên với chất ảm ảm, Hàn Gia Minh nhìn người c gái đg bước đi, phũ phàng dập tắt mọi suy nghĩ g cô, dù biết những điều mình vừa nói quả thức rất đáng sợ, nhưng ko hiểu sao, cậu lại muốn nói, như một lời cảnh báo ước khi hành động

Khựng lại vài giây, Tử Di lại quay đầu, nhìn thẳng em mình vẫn điềm nhiên như ko, cô bất chợt cảm thấy hài vòng, hạnh phúc nữa là đằng khác

-...nếu cần thiết! _Chấp nôi cho câu nói dg dở, Hàn Gia Minh đưa mắt đổi lại ánh nhìn của chị, khóe miệng cg lên một nụ cười ko rõ cảm xúc

-Được thôi _Nhạt miệng cảm nhận sự cay đắng g lưỡi, Tử Di khoát lên mình nét mặt bướng bỉnh thường ngày, thâm tâm chẳng có gì là sự hãi _Nhưng chị ko phải là người dễ dàng chết thể đâu, nếu em có bản lĩnh, chị đây sẽ chơi đến cùng

-Vậy là em đã nói ước rồi nhé _Đưa tay c cái miệng rộng ngoác đg mở ra để ngáp, Hàn Gia Minh tự coi mình đã làm òn bổn phận của một người em rồi quay lưng hướng mặt vào g tường, để lờng thêm một câu hứa hẹn _Mai này, đừng có ách em bạc nghĩa

-Chị sẽ chờ đến ngày đó

Bước ra khỏi căn phòng đượm mùi rượu nồng, Tử Di khẽ thở dài, phả hơi thở pha chút buồn ra bầu ko khí xung quh. Cô đã từng nghĩ đến chuyện này, đã từng chuẩn bị cho mình một tâm lý riêng để đến lúc đó ko phải hối hận nhưng khi nó thực sự đến, được thẳng em sg sinh luôn bắt mắt về thứ bậc g gia đình tự mình thoát ra, cô lại ko thể ko thất vọng, nỗi buồn xâm chiếm vào từng thớ thịt nhưng ko hẳn chỉ có mình xúc cảm ấy, hòa lẫn g đó, niềm vui và hạnh phúc cũng thật nhiều. Chẳng ai điên mà đi hài lòng về chuyện này cả, chỉ là, cô vui và hạnh phúc vì nó cũng có chút lương tâm, đã báo ước cho cô để cô còn chuẩn bị thể tiến thủ, cũng coi như nó ngầm ý ko muốn giết chết cô vậy, bởi lẽ, ước gì, cô và nó luôn ngg nhau, cũng như lúc này, ko ai nhìn hơn ai cả

***

Thêm một ngày mới nữa àn về bao ùm cả Hà Nội bằng một cơn mưa phùn nhẹ đặc ung cho một mùi thu dai dẳng, bầu ko khí ẩm chất buồn hâu như phủ lên mọi thứ, ko gì, thời gì và lẫn cả tâm ạng của c người cũng như sinh vật tá túc quh đây.

Sau một chặng đường lác qua lác lại như nhảy múa cùng chiếc xe buýt với đồng người ngột ngạt ở bên g, Tử Di cuối cùng cũng đưa được thân thể này giờ phải uốn qua bên này, ** sg bên kia đến một thoát khỏi chiếc xe buýt ác mộng, chạy thật nhv vào cánh cổng đg dẫn khép lại. Thật may mắn cho cô, hôm nay Lăng Tử Thần ko còn lẻo đẻo đi to như mọi ngày nữa, chẳng biết vì lí do lí ầu nào đó, nhưng cô cũng chẳng mấy qu tâm làm gì, bởi khi hẳn dám mở nút áo đầu tiên của thiếu nữ g ắng như cô, hẳn đã tự lãnh cho mình một cái án để cô khinh thường suốt đời. Từ giờ chỉ cần nhìn thấy hẳn thôi là bụng cô lại sôi máu còn cào lên muốn óc da xẻo thịt hẳn, nên tốt hơn hết, đừng vấy khăn đỏ ước mặt bò tốt.

-Tử Di!_Nhắc thấy bóng cô bạn thân thuộc, Đặng Chiêu h cười tươi rói, để mặc tên bên cạnh đg chĩa hộp quạ về phía mình, lợ đẹp rồi chạy đến chào đón như thể được gặp chủ tịch nước Việt Nam dân chủ cộng hòa ấy

-Hơ, chào!_Chút mừng mình vì sự đón tiếp nồng hậu ăm năm mới có một của cô bạn, Tử Di cười nhạt xã giao, bộ não siêu Việt đã đoán được ý định cô nàng sắp nói ra rồi

-Chuyện mình nhờ cậu..._E then nhìn cô bạn, Đặng Chiêu h bắt mắt dò ý...cậu quyết định chưa vậy?

-Ukm_Ngúc đầu khí thế, Tử Di ko do dự nói luôn chủ ý của mình, đây cũng là cách giúp cô thực hiện kế hoạch đặt khoảng cách với Lăng Tử Thần, vừa có thể ở về lại tổ quốc thân yêu tám chuyện với bọn bạn

-Cậu quyết định sao?

-Cậu đề cập sg chỗ mình đi, từ giờ cứ ngồi đó_Kéo Đặng Chiêu h lại gần mình hơn, Tử Di thì thầm nhắc nhở, nhất định ko thể để cô bạn xinh đẹp như hoa như ngọc này bị cái tên đáng ghét kia lừa tình lừa người_Cậu nên cẩn thận với tên đó, hẳn ko phải loại người tốt đẹp gì đâu

-Ukm, vậy mình đi nhé, cảm ơn cậu nhiều_Nhẹ hôn lên má Tử Di dứt lốt, Đặng Chiêu h hạnh phúc như mình được lên thiên đường, chạy như bay vào lớp bày biện chỗ ngồi mới để mặc người kia đứng như ời ông nhìn to, cũng phải, người ta bắt được vàng mà, còn mình cũng thoát được gọng kìm tên biến thái, cô nên vui mới phải

Rảo bước tiến vào lớp, Tử Di tâm ạng đg phần khởi đột nhiên lắng lại, đột sóng khó hiểu ập đến tâm c khi bóng dáng u ám của c bạn thân Hạ Kì Như lướt qua như ma ời đội mồ bò dấy lướt qua người cô, ko nhh ko chạm vào lớp. Mắt òn mắt dẹt nhìn c bạn chưa đặt móng xuống đã nằm nhoài ên bàn, Tử Di lạng thịn một hồi tiêu hóa mới đến gần nó, đưa ánh mắt hồ nghi đảo một lượt lên bộ dạng thê thảm của nó rồi mới chịu thăm nom hỏi h:

-Ngươi bị sao thế?

-Ko có gì?_Ngẩng đầu nhẹ nhìn người qu tâm mình rồi lại cụp mặt xuống bàn thiếu não, Hạ Kì Như đáp

-Ngươi có chuyện gì ko vui phải ko?_Đẩy mặt Kì Như dậy, chĩa mắt nó nhìn thẳng vào mình, Tử Di a khảo, ko hiểu nổi chuyện gì có thể làm cho người àn ề nhựa sống như nó lại sầu thảm như thế, nếu lại liên qu đến ông h Hạ Kì Thiên thì cô đành bó tay

-Ko thích nói_Ngg bướng hất tay bạn mình, Hạ Kì Như tiếp tục công cuộc tự ki, mất thần thờ vô hồn

-Nói coi đi, lỡ ta giúp được ngươi thì sao?_Bực bội vô đối, Tử Di đưa tay chống nạnh, mặt đh lên câu bản

-Giúp nổi ko?_Như người chết đuối vớ được đuôi khi, Hạ Kì Như nhìn c bạn nghi ngờ

-Nói đi đã chứ

-Chuyện này liên qu đến em ngươi đấy!_Cảnh báo, Hạ Kì Như soi mắt nhìn biểu hiện của Tử Di

-Cứ nói

-Thôi mệt!_Lại cụp mặt xuống bàn, Hạ Kì Như chọc điên c bạn mình, khiến nó điên tiếc bốc khói lên như núi lửa

-Ngươi...dậy nói đi!_Kéo c bạn mình, lay nó thê thảm như lay cây hái quả, Tử Di dùng hết lực, hét lớn mặc cho bọn quỷ sứ đg dành ánh mắt ưu ái về phía mình

-Về thôi!_Xen lờ vào câu chuyện ko liên qu đến mình, Lăng Tử Thần rời chỗ một cách mau lẹ, đưa tay nắm chặt lấy khuỷu tay đg chống lên của c người tàn bạo ước mặt, lạnh băng ra chiếu chỉ

-Làm gì thế? _Quay người nhìn mặt tức tối, Từ Di hất tay Từ Thần ra, thực hiện công việc đg làm

-Đi thôi_Ko chịu bỏ cuộc, Lăng Từ Thần lôi Từ Di ra ngoài lớp, ánh mắt nuốt ợn những lời bàn tán của dân tình, khiến họ bị áp chế mà im lặng

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Chương 21: Bài luận văn sắc sảo

Dã m lôi kẻ dám chống lại lệnh mình ước dân tình 10C8 ra khỏi lớp học, chọn một địa điểm vắng người ên hành lg dài ngoằng, Lăng Từ Thần mới chịu buông cổ tay nhỏ nhắn đg bị mình bóp chặt đến nổi đỏ, đưa đôi mắt cơ hồ đen thẳm lại pha chút giận dữ nhìn c người đó lùi ra sau, đặt khoảng cách với mình một cách lộ liễu như ánh kẻ bệnh, khuôn mặt n choẹt tỏ rõ thái độ “ko tiếp”

-Sao cậu dám kéo tôi đến đây như 1 cái dê lau nhà ko hơn ko kém thế hả? Muốn chết sao? _Lắc lắc cổ tay ừng đo cho đỡ mỏi, Từ Di cương nghị mắng nhiếc, đôi mắt liên tục dè chừng ánh nhìn ơ ến của kẻ kia, chốc chốc lại nghênh mặt lơ đi, cao ngạo đến ớn

-Về chỗ đi! _Ngắn gọn và cực kì dễ hiểu, Lăng Từ Thần điềm nhiên ra lệnh, ko hề qu tâm biểu hiện chống đối rõ rệt của đối phương

-Được thôi! Về nhà _Vẫy tay tạm biệt như kẻ già tiễn người tóc xh xuống mồ ước, Từ Di quay người, điệu đã hất mái tóc dài 1 ngày chưa gội vào mặt người kia, cho hấn điểm phúc được ngửi thấy hương thơm quyến rũ để biết thế nào là phái yếu rồi tiến vào lớp, miệng cười hí hửng ko ngớt

-Về đúng chỗ của cậu ước đây áy _Túm lấy đám tóc bù xù quẹt vào mặt mình, Lăng Từ Thần nhẹ lời, nín giữ bước chân chủ nhân của nó, thẳng thừng đập tắt nụ cười đùa già đg ướm

-Sao tôi phải về ngồi chỗ cũ chứ, từ giờ, tôi sẽ đổi chỗ với hoa khôi lớp ta, cho cậu một cơ hội tiếp cận rồi còn gì _Thụi một thụi ko kiêng nể vào ngực kẻ nắm tóc mình, Từ Di mĩa mai cười, mắt chớp chớp liên tục ngầm ý _Cảm ơn tôi đi chứ!

-Nói vậy là cậu quyết ko về chỗ _Chẳng hùa to kẻ cười cợt kia, Lăng Từ Thần vẫn giữ thái độ cũ

-Ko về _Phòng má làm mặt ma, Từ Di hết thề lưỡi rồi làm mũi lão ư đùa dai, dường như ý định chọc kháy Từ Thần g cô luôn chế ngự ko dứt

-Về chỗ, ngay cho tôi _Nói như ra lệnh, Từ Thần lấy quyền sở đoàn đg nắm gọn g tay đập cái bốp vào mặt người đối diện, vô tình làm lưỡi của người ta dính vào bìa đoàn đầy rẫy vi khuẩn rồi ơ mắt nhìn

-Cậu... Rụt phăng quyền sở đáng ghét, Từ Di điên tiết mường tượng khuôn mặt hoa nhường nguyệt thẹn hoàn mĩ của mình bị dẹt đi, mũi tẹt xuống mà đau lòng phần uất, liên tục thở hắt như bò tót xung ận _...Nó bản lăm ng chưa

-Về chỗ đi! _Lạnh băng y chg cái mặt mình, Từ Thần chẳng buồn để ý

-Ngoài câu đó ra cậu ko biết nói gì nữa hả? Tôi ko về đấy, cậu lấy quyền gì ra lệnh cho tôi

-Nếu tôi có quyền thì cậu tính sao hả?

-Ồ! Mà cũng phải, cậu là bí thư dh cao chức ọng, có quyền cũng đáng thôi _Tò vè ngạc nhiên hết sức, Từ Di mở to đôi mắt òn đen lấy hết cỡ, miệng há rộng đồng thời lấy tay e lệ c đi, giọng điệu mĩa mai lẫn căm phẫn vg lên cùng lúc _Xin lỗi nhé, mình ko biết bạn còn kiêm cả việc kiểm a chỗ ngồi của từng người nữa cơ đấy, đúng là rất có tinh thần ách nhiệm

-Thôi đi! _Cắt ngg mạch diễn xuất đg lên đỉnh điểm g cuồng hộng của kẻ dám lấy mình làm ò đùa, Từ Thần mặt mũi đã sa sầm lại còn xám xịt hơn ước, coi bộ đã ko thể chịu đựng nổi ước sự bùng bình quá đáng của đối phương

-Hay thế này nhé_Ko dứt ý đùa cợt, Từ Di ra chiều bí ần, chuyển động cơ miệng, cg môi lên rh mãnh ko ngừng “liếc mắt đưa tiền” với bí thư 10C8, tay bạo g đập cái bốp rõ đau lên ngực hấn y chg hành động vô giáo dục của mấy bà già nom ai đẹp là nhỏ dãi ngoài chợ _Chỉ cần cậu bỏ cái hình phạt hôm qua đi, tôi sẽ ngo ngoãn xách cặp ở về chỗ ngồi với cậu. Như vậy cậu cũng được lợi mà tôi cũng có lộc

-Cũng được đấy _Xoa cằm ngấm ngơi ước lời đề nghị hợp lí của đối phương, Từ Thần gật nhẹ đầu ra chiều quy thuận, đưa môi g sát vành tai đg vênh lên hơn tai voi của Từ Di, cười ma mãnh _Tiếc là, h đây ko rảnh

Dứt lời bỏ đi một mạch ko thèm quay đầu nhìn lại, bí thư 10C8 ịnh ọng bước tiếp bước về khoảng ko ngợp nắng phía ước, bỏ lại c người mình đã “bắt cóc” đến một mình bơ vơ lẻ loi chốn hieu quạnh

-Ay...guuuuuuuuuuuu!!! _Đấm ngực thành thịch như tình tình g vườn bách thú, Từ Di thở hắt, mắt hần lên từng mạch máu, hết nhìn sg bên này rồi đảo qua bên kia, chốc chốc lại đưa tay vò mớ tóc rối bù xù, nén nhìn con giận đg sôi sục g người _Được, được, sau này dù người có quý gỏi, hôn chân hoặc đem kiệu đến rước đùng hồng ta về chỗ nhá, cho người ở đó tâm sự với hoa khôi đến gãy răng mỗi miệng, liếc mắt đưa tình đến lè mõi thôi...aaaaaaaa

Bó cơ nắm chặt tay, Từ Di giậm mạnh chân xuống nền đá, hùng hổ ỏ về lớp, nhưng được vài bước thì bất chợt từ đâu bay đến một l còca rỗng toéch ko biết vô tình hay cố ý đập mạnh vào đầu cô

-Gi thế? _Xoay người lại cùng con giận chưa nguôi, Từ Di hét lớn, mặt cau có nhăn lại

-Xin lỗi! Minh lỡ tay _Một cô nàng cất lên chất giọng nhẹ nhàng pha chút còi cọt, tay vân vân mớ tóc vàng sậm uốn thành lọn của mình

Cười nhạt 1 cái rồi tiếp tục về lớp, Từ Di đã sai khi nghĩ đó chỉ là vô ý, bởi lẽ, đằng sau cú lỡ tay b nãy là một cú lỡ tay khác mạnh hơn ước

-Rốt cuộc mấy người muốn gì hả? _Khoh tay nhìn 3 cô nàng điệu đà g bộ đồng phục b B ước mặt, Từ Di như chẳng thể nhẫn nhịn được nữa, ánh mắt khinh miệt thấy rõ.

-Ko có gì đâu _Vung vẩy tay ra hiệu, cô nàng đứng cạnh người b nãy tiếp lời

-Tôi ko biết mấy người muốn làm gì, nhưng đừng chọc tức tôi lên, ko hay đâu _Buông lời cảnh cáo lần cuối, Từ Di đảo mặt một lượt ghi nhớ khuôn mặt của bọn họ rồi mới quay vào lớp, g đầu sắp xếp lại những gì mình nhớ được, xác nhận gia thế, thân phận của bọn họ. Chuyện gì chứ chuyện “lục tìm người thân” này, cô rất có năng khiếu, vì từ nhỏ đến lớn, nó luôn là một g những cách thức dạy c của Hàn phu nhân

ều mình đoán ko lầm, người ở giữa ở giữa là Lý Nhã Linh, cô c gái rệu của Lý Thái Lâm khá nổi tiếng g lĩnh vực xây dựng, 2 người 2 bên một là Nguyễn Minh Thy, cháu gái Nguyễn Minh Lg-tổng giám đốc công ty khai thác khoáng sản, một người là Võ Khánh Đình, c gái thứ của Võ Khánh Nguyên cũng rất có tiếng g giới bất động sản. Bọn họ đều có qu hệ mật thiết với ịnh Gia, nếu vậy thì hành động b nãy hoàn toàn có chủ ý, và người đứng sau cầm dây rối điều khiển ko ai khác là ương Tịnh Nhu, xem ra cậu ta đg có kế hoạch chơi mình đây” _Mim cười mg chờ, Từ Di hít một hơi thật sâu rồi nhh chân vào lớp ước khi hồi ổng báo hiệu vào học cuối cùng vừa dứt

***

Gõ mạnh gót chân lên sàn đá hoa cương mát lạnh, ông thầy dạy Lí nghiêm nghị lướt qua lướt lại hầu khắp các dãy bàn, chăm chú qu sát từng động tác hết cặm cụi gặm bút đến vò đầu bút tai của đám học ỏ tinh quái rồi dừng lại ước bàn Từ Di, dăm dăm nhìn vào mớ hình vẽ vòi lung tung g cuốn vở nháp của cô, tỏ ý ko hài lòng

-Chỗ của em ở đây sao? _Ko hề đề cập đến những gì mình vừa thấy, ông thầy chuyển lẹ sg đề tài mà cô cả đời ko muốn đụng đến

-Dạ? _Ngẩng đầu chườm khuôn mặt vô tội ngơ ngác như c gà c vừa lọt vò úng nhìn ông thầy, Từ Di cắn môi

-Tôi hỏi chỗ của em ở đây sao? _Ông thầy nhắc lại đều đều, đôi mắt đen sâu như chọc vào nỗi đau của người bị hỏi cung, nghiêm đến ghê rợn, ép bầu ko khí xung quh đã yên lặng lại còn ngột ngạt hơn ước

-Chuyện này...

-í nhớ tôi vốn rất tốt đấy _Như cảnh cáo cô học ỏ, ông thầy nhắc nhở về niềm tự hào của mình

-Dạ ko ạ _Cúi đầu hối lỗi, Từ Di ra chiều oán hận phận mình đen đui chỉ vì nh sắc ời cho quá háo hạng nên đi đâu cũng bị người khác bắt gặp, làm gì cũng bị bắt quạ tg

-Vậy sao em lại ngồi đây?

-Thầy! _Đưa đôi mắt ngán lệ ngẩng cao đầu nhìn người đối diện, Từ Di buồn sầu kể nỗi o khuất của mình, sắc mặt dần ắng bạch đi thấy rõ _Em có lí do ạ

-Là gì? _Chút động lòng cũng ko có, ông thầy tiếp tục a khảo, chẳng để ý gì đến mớ bài tập khó nhằn mình vừa ra cho đám học ỏ nữa, chuyên tâm đi lo chuyện thiên hạ

-Phải...nói sao thầy? _Dè chừng nửa muốn nửa ko, cô nàng họ Hàn ấp ứng, khẽ liếc sg bàn có bí thư dh cao ọng vọng đg tọa

-Cứ nói

-Vậy ạ... _Mừng thầm g bụng, Từ Di đứng dậy, hướng mắt về Lăng Từ Thần rồi đặt lên mặt ông thầy, bắt đầu kể về quãng thời gi ngày xưa ngày xưa _Nói thật với thầy, ngày ước, khi em ngồi ở chỗ bí thư, cứ mỗi lần em nhập tâm giải một bài toán, một mạch điện nào đó là y xì, 5 phút sau, từ một nơi nào đó ko rõ nguồn cội, một làn hương cực kì khó chịu lại xông vào mũi em, nhô phg hàng loạt sợi lông mũi rồi chạy xộc vào cơ qu cảm giác. Nếu nó bình thường như thương binh đi bộ, em còn cho qua nhưng nó...nó khiến bụng em cồn cào, g em nổi lửa, tìm em đập thành thịch như đánh ận, cơ hồ chẳng thể chuyên tâm được nữa. Lần này đến lần khác, cuối cùng em thấy bức mình, quyết tìm ra nguyên nhân xuất xứ của đồng hương phản cảm vô đạo đức kia và thật ko may, người sở hữu nó lại là bí thư 10C8 ạ.

-Rồi sao? _Khoh tay để ước ngực, ông thầy căng tai lên

-ấn tĩnh mình lại, cố dặn lòng phải thông cảm cho bạn ấy..._Liếc nhìn bí thư 10C8 một cách thánh thiện, Từ Di cười đáp ả nụ hích quá còn giả vờ” của ai kia rồi tiếp tục hành nh mình o cho bản thân...nhưng sức cùng lực cạn thì biết làm sao thầy. Đêm qua em đã ăn ọc suy nghĩ, uống biết bao tách ca để có thể tỉnh táo đưa ra quyết định sáng suốt cho mình và đến gặp bạn Chiêu h, đề nghị bạn ấy làm ơn làm phước gánh ọng ách nặng như chì cho mình rồi từ giả chỗ ngồi thân yêu chuyển sg đây ạ. Lí do chỉ ngắn gọn như thế thôi thầy ạ

-Ồ! _Bọn quý sức 10C8 sau khi ng bài diễn văn đã đồng loạt hướng ánh mắt ưu ái về bí thư của mình, ồ lên một tiếng rồi vác dừa lê ra chợ buôn bán nồng nhiệt. Còn Từ Thần-nạn nhân vô tội g câu chuyện-thì lại khác, vẫn im lặng như thường, chỉ đặt lên mình một nụ cười hài lòng

-Vậy à?_Xoa chiếc cằm mộc đơn độc một cọng râu vô duyên, ông thầy đưa nhãn thần nhìn bí thư 10C8 rồi lại nhìn cô ồ nhỏ léo mép đg cười tươi roi rói ước mặt, mắt ánh lên ý cười_sao em ko nói với thầy chủ nhiệm mà lại tự ý đổi chỗ

-Em ko gặp được thầy nên chưa nói được ạ!_Vò đầu xáo biện, Từ Di cắn môi, chốc chốc lại nhìn ộm ông thầy đoán xét phản ứng

-Thế thì giờ em hãy về lại chỗ đi, khi nào thầy chủ nhiệm đồng ý mới được đổi, ng rõ chưa

-Vâng _Chán nản đáp ả, Từ Di ngồi bệt xuống ghế, sửa soạn lại sách vở rồi ở về ngôi nhà thân yên bằng bộ mặt ko phục, lờm ngớt kẻ ngồi cạnh liên hồi ko thôi.

***

Rảo bước cầm đồng vớ to dùng đặt lên bàn thầy dạy Lý của mình, Từ Di nhh chóng hoàn thành nhiệm vụ được rao, chơi vận tốc cực đại chạy đến căn nạp điện. Được vài chặng, bỗng có một đoàn người mặc áo vest đen nhảy từ mấy chiếc máy bay đg phành phạch ên bầu ời P&P đu người xuống nhảy vào hành lg nơi cô đg đứng, người ngom ko khác gì mafia đứng chắn lối đi của cô, tay người nào người nấy đều lăm le khẩu M76 chĩa thẳng nồng súng về phía cô.

Hoảng loạn, Từ Di quay người định chạy lại to lối cũ nhưng lại bị đám người còn lại phg tỏa, cơ hồ mọi c đường đều bị chắn lối

-Cô Hàn, mời đi to chúng tôi _Một người đàn ông hung tợn lên tiếng, khuôn mặt nghiêm túc đến khó ngờ

[

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Chương 23: Bản chất của hình phạt

-Từ Thần..._Nắm chặt chiếc điện thoại sau khi nghe câu đối thoại của người bên kia, Hàn phu nhân thoáng sững người, con tức giận phun lên ầm ầm như nham thạch núi lửa, vỡ lò ra ngoài hân lên trên từng nét mặt của bà

-Lại chuyện gì nữa à?_Đưa mắt rời khỏi chiếc laptop nãy giờ mình chăm chú vào, Hàn lão gia nhếch môi nửa cười nửa ko nhìn khuôn mặt diễm lệ đang đỏ lên như cà chua lúc chín mọng, phần nào đoán biết được người vừa nói chuyện đã thông báo điều gì đó ko nên

-Nó...nó dám đem Từ Di của em sang Seoul rồi mới điện xin phép _Gần lên từng chữ, Hàn phu nhân quắc mắt nhìn bộ dạng ko mấy lo lắng gì cho đứa con gái bé bỏng của chồng mình, cơ hồ muốn ném luôn chiếc điện thoại vào mặt ông xã giận

-Tuồng chuyện gì to tát lắm, em phản ứng hơi quá rồi đấy_Ngáp dài thể hiện mình đang rất buồn ngủ, Hàn lão gia cười nhạt, thái độ vo lo vô nghĩ càng khiến cho con người kia tức điên hơn

-Gì chứ? Anh ko sợ 2 đứa nó ở một mình rồi xảy ra chuyện đáng tiếc sao? _Bức xúc, đầu óc bậy bạ của Hàn phu nhân lại hoạt động công suất lớn, mừng rỡ ngay cái cảnh con mình bụng mang dạ chửa khóc hết nước mắt khi gặp mình mà đau lòng, còn bà thì phải đóng vai một bà mẹ khổn khổ với đứa con ăn com trước keng, đi đâu cũng phải bịt mũi bịt mắt đến bức bối để tránh điều tiếng dị nghị của hàng xóm

-Đã sao nào, lúc trước anh với em chả ở với nhau đấy thôi, có xảy ra chuyện gì đâu _Lắc đầu bó tay trước người vợ độc nhất vô nhị, Hàn lão gia kẻ khổ, đánh một loạt chữ gì đó vào chiếc laptop.

-Anh đừng so sánh chuyện chúng ta với chúng nó, nói chung, hôm nay em sẽ bay sang Seoul _Cương quyết với chủ ý của mình, Hàn phu nhân nhanh chóng vọt lẹ đến tủ quần áo sắp xếp đồ đạc trước khi vượt biển quay về

-Đừng đùa nữa, em sang đó thì được gì? _Vò đầu bất lực, Hàn lão gia đưa mắt nhìn theo từng hành động liếng thoảng và dứt khoát của vợ, lòng lại nhớ đến quãng thời gian bất trị của bà trước kia, lúc còn ở P&P. Ko ngờ, khi cái thời thiếu niên bông bột trôi qua, cả hai đã bước sang tuổi của những người làm cha người làm mẹ, cái viễn cảnh đau đầu nhưng hạnh phúc trước đây lại có thể được tái hiện thêm lần nữa, điều đó, vô thức làm tăng thêm tình yêu

của ông dành cho người đàn bà vẫn mãi mang trong mình tính cách con nít hay giờ chứng ấy. Có lẽ đó chính là lí do vì sao, ông đã mê một bà kẻ cả khi bà đang nấu mình trong vỏ bọc của một người con gái khác-người mà ông ghét cay ghét đắng

-Ít ra em cũng có thể giám sát được bọn chúng, mà anh cũng đừng quan tâm nữa, cứ ở đây làm đồng việc của anh ấy_ Giận dữ chồng, Hàn phu nhân càng giữ nguyên ý định của mình, chân sải dài gấp gấp cùng chiếc va li đã nạp đầy đồ ở bên trong tiến ra cửa

-Đứng lại! _Cất tiếng bằng chất giọng lạnh băng chỉ dành cho đối tác hoặc kẻ dưới, Hàn lão gia rời khỏi tấm đệm ấm áp, xỏ chân vào dép rồi vòng tay đặt quanh ngực, điệu bộ trịch thượng ngạo nghễ nhìn người đàn bà của mình đã dừng hẳn bước

-Em sẽ đi_ Quay đầu lại chỉ để ném sự cố chấp vào mặt chồng, Hàn phu nhân đưa tay vặn nắm cửa

-Em dám cái lệnh anh sao?

-Trong luật hôn nhân, vợ chồng đều bình đẳng nên ko có chuyện em cãi lệnh anh hay anh cãi lệnh em đâu_ Dùng lí lẽ và luật pháp vốn dĩ vô hiệu đối với người đàn ông ngang ngược như chồng mình để đối thoại, Hàn phu nhân nở nụ cười có thể giết chết hàng trăm người đàn ông nhằm mê hoặc chồng, ánh mắt si dại nửa thực nửa ảo đầy mời gọi

-Rất tốt_ Mỉm cười tà ác đáp lại, Hàn lão gia mở điện thoại, ra lệnh với người đang cầm máy ở bên kia_ Huy động tất cả mọi người, chặn hết lối ra vào trong biệt thự, ko được để cho phu nhân rời khỏi đây nữa bước

-Anh... _Nắm chặt tay thành nắm, Hàn phu nhân tức tối trước hành động phản bác của chồng, một hồi mới lấy lại bình tĩnh, thích thì chiều_ Xem ra em cũng phải làm gì đó rồi

Búng tay cái tách ra hiệu cho đám người Ninja đang nấu mình xuất hiện, Hàn phu nhân khoái chí nhìn đám người xếp thành một hàng dài sau lưng mình, tay cầm chiếc vũ khí chực chờ tàn sát một kẻ nào đó khi chủ nhân ra hiệu

-Đúng vậy, đã đến thời điểm cần phải xem xem giữa thế lực của Hàn Gia của anh và dòng họ Kuroyuki của em, bên nào mạnh hơn rồi_ Lấp đạn vào khẩu súng bằng đồng trong tay, Hàn lão gia ko nhân nhượng chĩa thẳng về vợ, đe dọa_ Hãy chạy đi, khi có thể, em yêu

-Anh yêu, anh cũng nên làm thế_ Rút 2 thanh kiếm Ninja từ kẻ tôi tớ, Hàn phu nhân đáp trả bằng thế võ đặc trưng chỉ có Ninja nhật mới có, thách thức

Họ hứa hẹn một buổi tối đầy chết chóc và u ám mùi máu tanh cho căn biệt thự vốn yên tĩnh đến quái dị này. Trong lúc đó, chúng ta hãy phiêu du đến thành phố Seoul ngập ánh đèn điện, để chiêm ngưỡng cảnh vui thú của 2 người-nguyên nhân gây đổ máu cho biệt thự Hàn Gia tại NewYork

***

Dụi mắt khỏi giấc ngủ suốt 1 tiếng lặn, Tử Di thói quen khó bỏ, mắt nhắm mắt mở trèo xuống giường rồi xông thẳng vào phòng tắm rửa mặt cho tỉnh.

-Dậy rồi hả? _Tử Thần chống đầu ngả người trên chiếc ghế sofa bên cạnh, dù mệt nhưng vẫn cố mở mắt quan sát người bị mình bắt cóc

-Ừm, dậy rồi_ Đưa tay che cái miệng đang rộng ngoác vì ngáp, Tử Di chẳng buồn để ý đến chủ nhân của giọng nói vừa vang lên là ai, vẫn thẳng hướng vào phòng tắm mà đi

Sau khi vào phòng tắm được vài giây, cô nàng trở ra với vận tốc tên lửa, trở mặt thộn mặt nhìn kẻ đang ngồi tỉnh bơ ở đằng xa, tay chỉ thẳng về phía hần mà hét to tra khảo

-Cậu làm gì ở phòng tôi thế hả?

-Đây đâu phải phòng cậu_ Vờ ngó nghiêng xung quanh một lượt, Tử Thần thần nhiên đáp, ánh mắt tỏ rõ sự hài lòng đến lộ liễu

-Gì chứ? _Theo phản xạ, Tử Di cũng ngó nghiêng xung quanh, thăm thú mọi cảnh vật, xác nhận câu nói như sấm bên tai của oan gia rồi rùng mình, đầu óc mới nhớ ra 12 giờ trưa hôm nay mình đã bị một toán người mặt áo vest đen hung tợn bắt cóc, bay thẳng một mạch ko biết trời biết đất

-Nhớ ra rồi à? _Rời khỏi chiếc ghế ấm nóng vì ám nhiệt từ người mình, Tử Thần vờn vai cử động các khớp đã tê mỏi, mắt vẫn chum chúy chiếu xuống lên một người duy nhất

-Ra...cậu bắt cóc tôi? _Hỏi một câu hỏi dù biết mình đã nắm gọn câu trả lời trong lòng bàn tay, Tử Di hồ nghi, trong chờ rằng kẻ mình ghét sẽ thốt ra từ “ko” dứt khoát, để cô có thể vịn vào việc hần đã cứu mình mà an ủi bản thân, hi vọng con đường trở về nhà sớm nhất

-Đúng vậy_ Ko bao biện, ko chần chừ, ko làm theo những gì lòng Tử Di mong muốn, Tử Thần nói một cách ngắn gọn, tiếp tục đưa ánh mắt đầy áp chế rọi thẳng vào người cô

-Sao cậu dám hả?

-Chẳng nhẽ cậu quên lời cá cược với tôi hôm qua rồi sao? _Rút ngắn khoảng cách với kẻ đang nhìn mình đầy khinh bỉ, Tử Thần đưa tay vờ về mái tóc đang xoắn dài trên vai cô, nhẹ nhàng trong từng câu từng chữ

-Tất nhiên là ko quên_ Chẳng hề tránh né như thường ngày vẫn làm, Tử Di thẳng thừng nhìn vào mắt Tử Thần, chút sợ hãi ban đầu tựa hồ bay mất, thay

vào đó là sự cố chấp muốn đối diện. Phải, đáng nhẽ cô nên thực hiện việc này từ sớm, có lẽ người đối diện cô sẽ vì thế mà ko coi thường và bắt cóc cô như bây giờ, cô phải cho hắn biết thế nào là sự chịu đựng vượt giới hạn. Ai bảo hắn dám dọa cô sợ chết khiếp đến lịm đi bằng dân giang hồ

-Vậy thì ko có gì phải hỏi nữa, tôi chỉ bắt cậu đến đây để thực hiện hình phạt của kẻ thua cuộc mà thôi_Cười khẩy, Từ Thần bất ngờ đưa tay ôm lấy cô gái trước mặt, đầu cúi thấp để bờ môi thăm dò có thể chạm nhẹ vào vành tai nóng bừng

-Hình phạt? _Nắm chặt tay chế ngự sự quấy động kì lạ của cơ thể, Từ Di nhắc lại 2 từ chủ chốt trong câu nói của người kia, lòng chìm chìm trong hoảng sợ trước hành động vốn dĩ cô đã quá quen

-Làm nô lệ cho tôi..._Mở môi đưa hàm răng cắn vào vành tai kẻ đang run rẩy trong vòng tay mình, Từ Thần thì thầm, phả hơi thở lạnh đến thấu xương chèn ép...suốt đời

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Chương 24: Lời đe dọa của ma vương

[/CENTER]

-Nô lệ? _Nhắc lại bằng 1 câu hỏi, Từ Di mặt mũi đen sẫm lại, ko còn run lên bần bật một cách hèn nhát như lúc nãy mà chỉ đứng lặng, cơ hồ rơi vào trạng thái đông băng

-Đúng vậy, đó là...hình phạt dành cho cậu_Từ từ đưa 1 cánh tay lên ngực ở cổ Từ Di, đặt đầu ngón tay thanh mảnh lướt trên làn da trắng mịn đằng sau gáy, Từ Thần siết chặt hơn nữa vòng tay ở eo, ngang nhiên để chiếc cằm nhọn tựa hẳn lên vai cô tình tứ

-Suốt đời? _Cúi mặt xuống thấp hơn nữa, Từ Di chưa dứt khỏi cơn chết não, mớ bông bong trong đầu giờ đây chỉ toàn là câu hỏi, đôi môi mọng nước vô ý chạm vào cánh tay của kẻ đang trói buộc mình

-Trừ phi cậu chết_Ngắm ngời, Từ Thần đưa ra một ngoại lệ cho đối phương tham khảo, nhưng đó lại là một ngõ cụt

-Ra vậy? _Nhẹ đặt những chiếc móng nhọn hoắt lên làn da cánh tay đang “ngồi thiền” ở eo mình, Từ Di gật đầu đánh giá, môi khề khàng nhích lên một chút

-Cậu nên ngoan ngoãn thực hiện là tốt nhất đấy_Thốt một câu nhắc nhở đầy thiện ý, Từ Thần thoáng hài lòng khi kẻ trong tay mình vẫn chưa thực hiện phản ứng nào tái chiều, song chút dè chừng, cảnh giác thông thường vẫn ko bị rũ bỏ hoàn toàn

-Cảm ơn! _Dứt lời, Từ Di nhanh chóng há miệng thật to, ko do dự suy xét trên cánh tay ở cổ mình có bao nhiêu loại vi khuẩn mà cắn lấy, ngấu nghiến như con hổ đói vô tình vớ được mồi ngon đồng thời đưa những chiếc móng đã chực chờ sẵn ở bên dưới cào mạnh vào vật thể ở eo, khiến kẻ thù của cô phải thu hồi mọi hành động khiếm nhã, tránh cô như tránh tà

-Làm gì thế? _Nhìn đầu răng và những vết bấu nổi lên trên 2 cánh tay thâm thương của mình như tranh điêu khắc sống động, Từ Thần thương xót, bắt lực làm mặt khổ.

-Rành rành trước mặt rồi còn hỏi há? _Xoa xoa khuôn miệng bị trọng thương vì dùng lực quá mạnh hay nói đúng hơn là thịt của Từ Thần quá dai, Từ Di há hăm, mắt liếc xéo nạn nhân một cách tàn nhẫn, đến sự ăn năn cũng chẳng có lấy

-Cậu là con người hay con vật mà hành xử thiếu văn hóa thế?_Cười đau khổ như người cha sầu đời trước đứa con gái bất hiếu, Từ Thần tựa người vào chiếc bàn bên cạnh, tay day thái dương

-Vì có kẻ xử sự như cảm thú nên tôi mới phải tương kế tựu kế_Chụ môi tỏ vẻ oan ức, Từ Di làm mặt buồn, khẩu phạt tâm xà

-Tốt! _Nắm chặt bàn tay chỉ đưa con trỏ lên làm hiệu, Từ Thần bật cười thích thú, ánh mắt hài lòng luôn ngự trị trên người Từ Di vẫn ko hề suy giảm, ngược lại còn mãnh liệt hơn trước

-Quá khen! _Vênh mặt lên trần nhà kiêu hãnh, Từ Di đưa chân đặt lên chiếc ghế con trước mặt, tay vòng lại đặt trước ngực ra chiều trịch thượng, câu nói đằng sau tràn đầy mùi ngiêm túc_Tôi sẽ ko làm nô lệ suốt đời cho cậu đâu

-Cậu muốn nuốt lời? _Về lên mặt mình một bóng tối u uất, Từ Thần nghiêm nghị trước câu nói của tên nô lệ hồ

-Ko phải tôi nuốt lời, mà là hình phạt của cậu trái quy định_Ko sợ bị tấn công tiếp, Từ Di gian mãnh chườm khuôn mặt thách thức tiến đến gần Từ Thần, cũng dựa hẳn người vào thành bàn rồi ngược nhìn hắn bằng đôi mắt tròn to đen láy, môi đã cong lên, ý cười lộ liễu

-Trái quy định?_Đưa mắt nhìn từng động tác có hàm ý mời gọi của Từ Di, Từ Thần dù đã đoán được nguyên nhân tại sao cô lại có thể tự tin nói như thế nhưng vẫn cố tình tỏ vẻ ngu ngơ ko hiểu gì mà thắc mắc

-Hình phạt của cậu chỉ có một, trong khi cậu lại đưa ra 2 điều kiện cho tôi, một là “làm nô lệ”, hai là “suốt đời”, cậu đừng ma mánh thế chứ, tôi chỉ hứa một, ko hứa hai, nay cậu đưa ra 2 chẳng phải trái với quy định cá cược của chúng ta sao? _Vô duyên đưa tay mân mê chiếc nút thứ 3 trên áo Từ Thần, Từ Di chuyển động cơ môi rất đẹp, ánh mắt cố tình muốn lôi kéo người khác si dại mình. Tất cả đều chỉ là vì muốn mình thắng trong cuộc thương lượng này, với cô mà nói, bỏ chút công chút sức khai thác vẻ đẹp mỹ miều ông trời đã ban cho cô để hoàn thành mục đích của mình cũng chẳng mất mát gì _Tiếc quá, tôi ko có phúc được làm nô lệ cho cậu rồi

-Cậu tiếc thế sao?_Đáp trả hành động lôi kéo tận tình của đối phương, Từ Thần cũng ko diễn gì mà ko vào hùa theo, tay nâng nhẹ cằm Từ Di trong khi khuôn mặt mình đã cúi xuống thật gần

-Rất tiếc là đằng khác, xem ra cậu phải nghĩ hình phạt khác rồi _Theo ý người ngẩng đầu lên cao, Từ Di được đà thắng lớn tiếp tục trò đùa của mình, đòi gò má phớt hồng cũng đỏ dần lên mình hoạt rất thiết thực

-Ko cần đâu, vì nó vốn dĩ ko trái quy định cá cược _Người ta đã mời rượu chả nhẽ mình ko uống, Từ Thần ko câu nệ tiểu tiết mà làm ngay việc mình cần làm, đầu tiên để đảm bảo nhuệ khí của quân ta, hân hân nhẹ lên má cô rồi sau đó mới tiến đánh bờ môi vì lỡ đường cô nâng đôi ý, hân còn có thể tránh, chớ khi đã môi kề môi thì con nòng áp chế hân khó mà thoát khỏi

-Là sao? _Giật giật khóe mắt, Từ Di dừng hẳn mọi tiến trình dụ dỗ kẻ địch, chú tâm vào những gì hân vừa nói

-Chẳng nhẽ cậu ko nhớ rằng trước đây còn nợ tôi một điều kiện trong cuộc chiến huyết thư sao? Thêm hình phạt lần này chẳng hóa là 2 à? _Xuất quân tiến đánh mục tiêu tiếp theo, Từ Thần thì thầm, hơi thở phả ra càng mạnh _Hình phạt là “làm nô lệ”, điều kiện là “suốt đời”, dù có viện cớ đáng trời cậu cũng khó thoát

-Tôi ko làm _Sau khi tiêu hóa được những gì kẻ thù vừa nói, Từ Di chuồn khỏi kế hoạch của mình, giữ đúng khoảng cách 2m cô đã đặt ra với hân rồi thẳng thừng nêu lên quan điểm, dù bị cho là kẻ thất hứa cũng được, cô quyết ko thể để thanh danh bị ô uế chỉ vì hai chữ nô lệ hèn kém đó được, ko bao giờ

-Cậu muốn nuốt lời nữa à? _Tiếc rẻ vì con mồi lọt chuồng khi mình vẫn chưa hoàn thành xong chủ định, Từ Thần quẹt miệng, hờ hững lấy chiếc đĩa từ chỗ để đĩa của laptop trên bàn

-Muốn nói gì cũng được, tôi sẽ ko làm theo ý cậu. Ngoài làm nô lệ ra, còn lại tôi sẽ làm _Từ Di quả quyết

-Nếu tôi ko từ bỏ ý định bắt cậu làm nô lệ thì sao?

-Mặc cậu, có chết tôi cũng ko làm

-Xem ra tôi phải sử dụng biện pháp mạnh rồi _Ngấm ngấm một lúc, Từ Thần nói băng quơ, nhưng cốt là để Từ Di nghe thấy

-Biện pháp mạnh? _Lùi ra sau vài bước, Từ Di cảnh giác, ánh mắt gắt gao theo dõi mọi cử động của đối phương

-Cậu có biết tòa án riêng của P&P ko? _Gõ đầu ngón tay xuống mặt bàn, Từ Thần chăm chăm vào từng biểu hiện dè chừng của người con gái, nét mặt thâm hiểm khó lường

-Biết! Thì sao? _Nhấn trán khó hiểu, Từ Di rất mực nóng lòng ko biết kẻ trước mặt đang muốn gì

-Khi một chuyện được đưa ra tòa án P&P, những người có liên quan sẽ buộc phải chấp hành nghiêm ngặt thỏa thuận của mình sau khi phiên tòa kết thúc dưới sự giám sát của club Kỉ luật và toàn bộ học sinh trong trường, cậu cũng rõ phải ko?

-Thế thì sao? _Bất chợt rung mình, Từ Di cảm nhận được điềm nguy từ những lời nói ấy

-Vậy...chúng ta sẽ nhờ đến họ để xử lí việc này _Đưa chiếc đĩa lên cao, Từ Thần lạnh lùng ra phát quyết cứ như thể mọi thứ đã nằm rõ trong lòng bàn tay

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đì, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Chương 25: Lời cảm ơn chân thành

-Đùa sao? _Ko sợ hãi trước lời đe dọa sấm sét của Từ Thần, Từ Di làm mặt ko thể tin nổi, trong lòng thâm thán phục sự ảo tưởng quá mức của hân _Phải,

P&P có tòa án riêng, luật pháp riêng, nhưng chẳng ai rùng mớ đi xét xử cái chuyện bé như mắt mũi này đâu, cậu nghĩ mọi chuyện đơn giản quá đấy

-Trên đời này có mấy kẻ ko hám tiền chứ, chỉ cần đặt trước miệng chúng một đồng tiền thì chuyện gì cũng có thể làm được

-Bộ cậu dư tiền lắm hả? Xem lại đầu mình chứa gì đi _Trò tay vào đầu nhắc nhở đối phương, Từ Di nửa điều sắc mùi mĩa mai, bời lẽ, cô ko thể ngờ trên đời này lại có kẻ nói điều xằng bậy mà mặt vẫn tro ra vô cảm

-Ko cần phải xem, cậu ko tin phải ko, tôi sẽ cho cậu thấy _Rút chiếc điện thoại từ trong túi ra, Từ Thần bấm bấm gì đó rồi áp nó lên tai mình, ánh mắt đầy cương nghị _Alô, club Kỉ luật phải ko, tôi cần kiện một người...

-Khoan đã _Nhanh tay giật lấy chiếc điện thoại, Từ Di cuống cuống đập máy, thu giấu trong áo khoác mình, cơ mặt rõ nét khó hiểu _Cậu có bị điên ko đấy, chẳng nhẽ muốn tôi trở thành nô lệ của cậu đến thế sao?

-Rất muốn _Ranh mỉm cười, Từ Thần đáp ngắn gọn, nhưng đủ để làm con người kia phải khiếp sợ, vô thức đánh rơi chiếc điện thoại trong ánh mắt thất thần

-Cậu... _Mấp máy môi, Từ Di bàng hoàng, toàn thân thể rơi vào bất động. Vài giây trước, cô đã nhìn thấy một thứ gì đó thật đáng sợ từ con người ấy, đó là đôi mắt ngông cuồng pha lẫn sự thách thức chìm ngấm trong bóng đêm đen kịt nhưng vẫn có thể ánh rục rờ, đó là nụ cười đều giả thường tình song lại chứa vô vàn sự chết chóc khiến cho bất cứ ai nhìn vào cũng cảm thấy tâm can mình như bị rút hết, mọi suy nghĩ cạn dần, cạn dần rồi lịm đi để lại một cơ thể trống rỗng...

-Chọn đi, một là để cho mọi người biết đến Hàn Từ Di-nô lệ khom lưng thờ phụng Lăng Từ Thần tôi, hai là âm thầm làm tắt cả mọi sự sai khiến của tôi, chẳng ai biết đến cái vô bực nô lệ của cậu và nếu như may mắn, sau này tôi sẽ thương tình phóng thích cho cậu _Rai từng bước chậm nhưng dài, thẳng hướng tiếp cận Từ Di, Từ Thần lạnh lùng nêu lên từng chữ, từng chữ một, ý muốn đề cô có thể suy nghĩ, chọn một ngã rẽ thích hợp cho mình, âu đó cũng là cái ơn cuối cùng hẳn có thể ban cho cô

-Tôi sẽ làm, được rồi chứ _Nắm chặt tay kiềm chế cơn giận đang lấp đầy thân thể mình, Từ Di nói như hét, nhưng vẫn ko quên trả treo giành quyền lợi cho mình _Tôi nói cho cậu biết, nếu cậu dám đặt ra những yêu cầu quá đáng, tôi dù có bị đem ra tòa cũng sẽ ko thỏa ý cậu đâu, nhớ cho kĩ

-Ko cần lo _Mim cười thỏa mãn, Từ Thần thu hồi chiếc đĩa quảng lên giương

-Trong cái đĩa đó chứa gì thế? _Nhìn theo chiếc đĩa đang thả thân hình mỏng dẹt xuống nệm, Từ Di hồ nghi hỏi

-Nó là thứ đã ghi lại toàn bộ vụ cá cược của chúng ta hôm qua _Thần nhiên trả lời, Từ Thần dứt tay vào túi quần, ko hề lo sợ người kia sẽ chụp lấy bằng chứng của mình rồi phá hỏng mà chỉ tận tình nhắc nhở trước _Tôi còn nhiều cái lắm, nếu cậu muốn lấy nó, cứ việc, rảnh rồi mở ra xem cũng thấy hay hay

-Đề tiện, bi ối, đồ tiểu nhân mặt dày _Xả một tràng cách gọi cực phong phú và đa dạng của giới giang hồ, Từ Di tàn nhẫn nhắm đôi chân vô tội của Từ Thần mà trút giận, dùng lực hết đá rồi lại dẫm, cơ hồ muốn kẻ thù mình phải bò lết cả quãng đời còn lại, mặt đỏ phừng phừng như lửa đốt _Sao trên đời lại có kẻ tro trên như người chứ, dám quay lên dung nhan của thiếu nữ, bôi tro trát trấu lên mặt ta, ta phải cho người chết

-Đu rồi _Chụp lấy chân Từ Di chế ngự, Từ Thần nhăn nhó nhìn đôi chân thê thảm của mình, đánh vào tâm lí địch mà cảnh cáo _Cậu còn đá tôi nữa thì hôm nay ôm bụng đói mà ngủ đi nhé

-Người tưởng ta ko có tiền sao? Ta cứ đá đấy _Mạnh hơn nữa, Từ Di vẫn ko bỏ dở nửa chừng

-Ở đây là Seoul, bộ cậu định dùng tiền Việt để trả ư?

-Seul? _Như bị sét đánh giữa trời quang, Từ Di khựng người, chạy thật nhanh ra cửa nhìn bảng tên phòng. Quả nhiên, cô ko bị lừa, đằng trước số 52 to đùng là một chữ Hàn chẳng chịt nét, xung quanh cũng chẳng khá khẩm hơn, tất cả đều mang nội thất và phong cách chỉ có xứ sở Kim Chi mới có

Bước vào phòng sau khi đã tu tỉnh lại đầu óc, Từ Di mang theo tiếng réo rắt như tiếng lợn kêu của dạ dày vác mặt đến gặp Từ Thần đang nhủu mảy an ủi đôi chân đỏ tấy

-Xin lỗi! _Lí nhí như kiến hát, Từ Di bất đắc dĩ ép mình phải thốt ra cái từ mà có đánh chết cô cũng ko muốn nói vài giây trước đó

-Sao lại xin lỗi, tôi đâu có lỗi đâu mà xin _Nín nhịn con tức cười, Từ Thần làm bộ lạnh lùng, dù kế hoạch đã thành công trót lọt nhưng vẫn ko thôi dứt khoát ham muốn chọc quê kẻ cùng đường, lời nói thoát y mĩa mai

-Vậy tôi biết mình sai rồi, từ giờ sẽ ko đánh cậu nữa _Nuốt con uất hận xuống dạ dày, Từ Di cố trấn tĩnh chính mình bằng cách đưa ra một mớ hậu quả nếu cô ko chịu xin lỗi. Nào là cô sẽ bị đối meo đến còn cào gan ruột, bị kẻ thù một mạch ko thương tiếc đá văng ra ngoài đường cùng tròng cười sáng khoái cực kì xốc óc, tệ hơn, Hàn Quốc vốn xứ lạnh lẽo, ở lâu trong thời tiết ko mấy chiều người này, có khi, sáng hôm sau cô sẽ lên trang nhất với các chết y chang cô bé bán diêm trong truyện cho xem, mà cô thì ko muốn mình nổi tiếng bằng cái cách chẳng được lợi lộc gì đó.

-Nói thật chứ? _Nghĩ ngợi hồi lại, Từ Thần vốn biết rõ câu trả lời nhưng vẫn ra vẻ ngây thơ, dụng ý có thừa

-Thật! _Dặn lòng ko được đưa tay bóp cổ vật óc kẻ thù, Từ Di vắt não viết nhật kí về cái ngày xui xẻo và xấu hổ hôm nay, cất kín đợi thời cơ trả thù dù chưa bao giờ cô lòi nó ra để thực hiện

-Vậy tôi tạm tha_Đắc chí đứng dậy, Từ Thần bắt đầu sử dụng quyền lực của mình_Lấy áo khoác cho tôi

-Đây_Ngoan ngoan thực hiện yêu cầu của chủ nhân, Từ Di tức đến nghẹn cổ, nắm chặt chiếc áo như muốn xé vụn nhưng lại ko thể, chỉ biết nhón chân mặc vào cho hẵn

***

Ra khỏi phòng, Từ Thần rẽ lối đi đến phòng ăn của khách sạn mang theo sau là một osin lẻo đẻo như cái đuôi trong ánh nhìn mê muội của mấy thiếu nữ vô tình đi ngang qua rồi ngồi xuống nơi mình đã đặt chỗ sẵn

-Ngồi xuống

-Biết rồi ko phải nhắc_Uơng ngạnh ngồi xuống ghế đối diện, Từ Di cầm menu, lục tìm vài món ăn cho mình, tất nhiên phải là món đắt tiền vì hôm nay, cô ăn chùa nên ko cần câu nệ ví tiền của mình sẽ voi đi bao nhiêu

-Nói lại xem nào?_Nhích mắt khỏi quyền menu, Từ Thần ra lệnh bằng tông trầm, điệu bộ ép buộc quá rõ ràng

-A, biết rồi mà_Nhỏ nhẹ như thiếu nữ ra mắt bố chồng, Từ Di khó khăn lắm mới rặn được nụ cười hiền

-2 người muốn dùng gì?_Một cô phục vụ với thân hình cực nóng bỏng trong bộ áo váy bó sát người tuôn một mớ tiếng Hàn đầu óc, mắt đắm đắm nhìn vị khách tuấn mã_Ngài có cần uống chút nước ko ạ?

-Ko cần, cho tôi hai đĩa Yangnyeom Tongdak (Gà rán), món bossam (thịt lợn mỡ hấp với kim chi, bọc với cải bắp và rau diếp), Manduguk và Dolsot Bibimbap_Từ chối thiện ý của cô phục vụ, Từ Thần gọi món một cách trôi chảy bằng tiếng Hàn, đồng thời gửi trả menu cho cô ta

-Đừng rồi, khách sạn chúng tôi có dành một suất Daehajjim (tôm hùm hấp) cho khách hàng, ngài có muốn ăn ko?_Quá tận tình chăm sóc vị khách của mình, cô phục vụ vẫn ko chịu lui vào bếp, cố ý rút ngắn khoảng cách với người mình để ý, đồng thời gập người chỉ trỏ hình ảnh của món ăn mình nói đến cực chu đáo, vô tình trung ra một ngực hấp dẫn

-Ko cần, người của tôi bị dị ứng với tôm_Lơ đẹp cô phục vụ cuốn hút, Từ Thần đưa tay gạt lấy cuốn menu trong tay Từ Di rồi đưa hẵn cho cô ta

-Làm gì thế, tôi chưa gọi món mà_Réo lên, Từ Di nhăn mặt, rất ko hài lòng trước thái độ đường phố của người đối diện

-Tôi gọi rồi_Nói bằng tiếng mẹ đẻ, Từ Thần lấy một lon lipovitan đẩy về phía Từ Di_Đồ uống ở đây có ga, cô ko uống được thì uống cái này

-Cảm ơn_Sững sờ nhận lấy lon nước ngọt mình ưa thích, Từ Di nhẹ nhàng, nói bằng tất cả tấm lòng của mình. Có lẽ, đây là lần đầu tiên cô thốt ra câu đó với người trước mặt

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Chương 26: Lạc lõng // Thế chiến

-Đây là đâu?_Bước chân ra khỏi chiếc ô tô đen bóng, Từ Di ngơ ngác nhìn dòng người đông nghịt lũ lượt từ tứ phía đổ về trước mặt, lòng mang một nỗi thắc mắc lẫn khó hiểu. Khó hiểu vì ko biết tại sao tên oan gia đáng ghét lại kéo cô lên xe trong khi thức ăn vào bụng cô vẫn chưa tiêu hết, thắc mắc bởi nơi cô bị lôi đến ko ngờ lại được nhiều người lui tới như vậy, mặc dù thời tiết quanh đây buổi giá tận xương tủy

-Mặc cái này vào, đêm ở Hàn Quốc rất lạnh_Thờ ơ với câu hỏi của người nghi hoặc mình, Từ Thần ân cần với lấy chiếc áo khoác dài trông vào người cô như ban một ân huệ cho kẻ nghèo khó tả tơi giữa đêm đông, ánh mắt có chút ám áp đến mê hồn

-Rốt cuộc cậu đưa tôi đi đâu đây, dạ dày tôi đang thét lên đau đớn chỉ vì sự nồng nặc của cậu đấy, com canh còn chưa xuống tới ruột non nữa_Giật lấy chiếc áo tự mình mặc vào như ko muốn nhận sự giúp đỡ của kẻ thù, Từ Di cần nhấn tỏ ý ko hài lòng, Từ Di nhìn ánh đèn nhấp nháy đủ màu sắc đang thay đổi trên chiếc bảng hiệu to tướng gắn chặt trên mái vòm hình tổ chim của một tòa nhà rộng lớn và cao vút

-Ko bán cậu là được chứ gì?_Nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của cô nàng đang âm thầm chống đối mình, chặt Từ Thần siết chặt, đan quyền từng ngón tay mình vào ngón tay của người kia như ko muốn buông lơi nó thêm một lần nào nữa

-Khoan đã_Nheo mắt để nhìn dòng chữ đang nhấp nháy đổi màu kia, Từ Di ko tin nổi vào những gì mình vừa nhìn thấy, áp ứng ko thành câu_Đây...đây là Queen's Hall-nơi được gọi là thiên đường của tất cả các nghệ sĩ giới K-pop bởi khi được đặt chân lên nó, nghệ sĩ đó đã được gắn cho mình danh hiệu nghệ sĩ quốc dân và được thế giới công nhận, biết đến.

-Biết rồi thì đi thôi_Hềch mặt ra hiệu cho bác tài xé đưa xe vào bãi đỗ, Từ Thần liếc nhìn khuôn mặt thon nhỏ trần trụi hừng khời bên cạnh rồi ko nói ko rằng lòi xành xạch cô vào phía trong tòa nhà mà dù cô có nhịn ăn bao nhiêu năm cũng khó có thể mua nổi vé

-Xin quý khách đưa vé cho tôi_Một nhân viên quầy thu vé lên tiếng, mặt nở nụ cười hiền cúi chào đôi trai gái

-Là tôi!_Ko những ko đưa vé, chàng trai họ Lăng chỉ đáp gọn nhẹ bằng 2 chữ, nhưng quá đủ để người kia hiểu, thoáng kinh ngạc rồi cúi đầu chào thêm lần nữa

-Mời cậu vào

-Đồ trơ tráo_Quay đầu nhìn chị nhân viên vẫn cúi rạp người khi cô và người bên cạnh đã đi khuất, dù ko hiểu hai người đó vừa nói gì với nhau nhưng Từ Di xét qua hành động khiêm nhường ý sợ sệt của chị ta cũng đủ để sôi máu, ưu ái dành cho Từ Thần một ánh mắt khinh rẻ_Cậu đã làm gì người ta mà giờ người ta sợ cậu như sợ ma vậy hả? Hay lại dùng định luật Ta-liết, dùng mĩ nam kế để lọt lưới pháp luật phải ko?

-Được thôi, nếu cậu có bản lĩnh, tự ra ngoài mua vé đi, tôi ko cản?_Bực bội vì có người lấy oán báo oán mình, Từ Thần nhất thời nóng vội, quên mất con e ngại người đông sẽ dễ lạc nhau đang chế ngự trong tiềm thức của mình, vung mạnh tách rời bàn tay đã ảm dần của người kia

-Tôi cũng ko muốn đi cạnh một kẻ mặt dày như cậu_Con giận vỡ lẽ, Từ Di chiều theo ý của người kia, một mạch xoay gót bước đi, lẩn vào dòng người đang reo hò ko ngớt tên ban nhạc yêu thích của mình “Wild Boys”

Cau mặt nhàu mảy tíc tíc, Từ Di uốn éo mãi trong đám người cứ chốc chốc lại xô đẩy nhau mới tìm được một chỗ đứng thích hợp cho mình. Được một hồi, khi cái cương bao trùm lấy thân thể bốc hơi theo ko khí thì cái nhu vốn âm i trong từng mạch máu cô nàng họ Hàn lại sôi lên, khiến thân chủ phải đưa mắt dao dác tìm hình bóng ban này

-Cái tên Lăng Từ Thần chết tiệt, sao ko đuổi theo mình chứ?

Đắn đo một lúc giữa quyết định quay lại, churòm bộ mặt ko thể nhọc hơn van xin oan gia họ Lăng niệm tình chừa cho mình con đường sống hay thà chết vinh hơn sống nhục, tiếp tục công cuộc bỏ đi lấy danh dự cho mình, làm hấn phải phát hoảng lên cho người lục lọi tìm kiếm mình khắp nơi mới chịu khuất phục trở về, Từ Di cũng biết lo lắng cho quãng đời sau này của mình, lỡ bị bỏ lại ở chốn đất khách quê người này, đói chết ko ai biết, đành ngậm đắng nuốt cay quay lại con đường cũ nhằm bảo toàn mạng sống nhưng bát nước đã bẻ đi thì dù có lấy keo 502 dán lại cũng khó nguyên vẹn, con đường ban nãy cô rẽ lối đi giờ đã bị đám người cuồng nhiệt kia chiếm cứ hết, cơ hồ bốn phía dày đặc người xô đẩy, có biết đường e rằng cũng ko thể trở về dễ dàng

Len lỏi trong biển người mênh mông, Từ Di mở căng hết cơ mắt, thân thể như vũ công ba lê hết uốn bên này, éo bên kia cực thể thâm, đôi chân thì lại bị đám người lạ bủa vây chung quanh giẫm đến nát cả xương, bết cả da khiến cô nàng nhăn mặt khó khăn, oán trời oán đất. Tiếc thay cô lại chẳng thể nói được tiếng Hàn, nếu ko cô đang hét lên một tràng thật to cho đám người tàn ác đó kinh hồn bạt vía mà chạy đi, nhường đường cho cô, chiều thức đánh vào tâm lí người “Phân tui đây” xưa kia vang dội gỏi giang hò cô vẫn thường làm cùng chẳng thể phát huy được nữa, đành ở lại trong cuồng hòng mà kêu gào thảm thiết

Nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có cách Gọi điện thoại cho người thân, cầu cứu 2 đáng sinh thành đáng yêu phía bên kia quả đất là thỏa đáng nhất, Từ Di bèn rút điện thoại, liền thoắt gọi vào số của mama đại nhân, cầu mong có thể nghe được giọng nói trong trẻo chót vót đến đỉnh tai nhức óc của bà

Đi theo đường dây phủ sóng trên Trái Đất, tín hiệu SOS của cô nàng họ Hàn cuối cùng, sau chặng đường dài vượt biển cũng cập bến tại một chiếc Iphone trong tòa biệt thự gắn tên Hàn Gia Phong

-Tắt hết điện thoại di động của mấy người đi, chúng ta cần phải di chuyển trong yên lặng, tránh làm kinh động thánh giá của bọn chó săn, hiểu rồi chứ?_Ra lệnh cho đám người ninja mặt mũi bịt kính mít, tay lăm le hết kiểm rồi đến phi tiêu ở phía sau bằng một giọng nhỏ nhẹ nhưng uy lực, Hàn phu nhân cần trọng

-Vâng_Đáp lại nhỏ nhẹ ko kém, đám người rầm rập làm theo lệnh chủ, lòi điện thoại đủ kiểu đủ xuất xứ ra đặt vào trạng thái “thuê bao quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy, xin quý khách gửi lại lời nhắn theo đường bưu điện”

-Ồ ó ó...Ồ ó ó...trời sáng rồi bà xã ơi..._Ngay khi đám người kia vừa tắt điện thoại, bỗng một nhạc chuông cực kì bắt tai như một chiếc dùi nện vào mặt trống đang căng phòng, làm toàn thấy tời tở đang lên lên lút lút phải giật nảy mình, ngó nghiêng tứ phía truy tìm tung tích chủ nhân của nó

-Đã bảo là tắt hết rồi mà, sao vẫn lị lợm thế hả?_Bực bội quá lớn, Hàn phu nhân cuống cuống như ngồi trên vĩ nướng, tay cầm sẵn hai chiếc kiếm phòng khi kẻ địch xuất hiện thì giết bít đầu mối

-Phu nhân..._Một tên trong đám ninja rụt rè lên tiếng_Hình như nó phát ra từ người phu nhân

-Hả?_Bùng tỉnh, Hàn phu nhân sờ soạng khắp người tìm điện thoại kiểm tra, sau khi xác nhận mới vỡ lẽ nó là của mình, chỉ là bà ko hiểu nổi mình đã đặt nhạc chuông kinh dị này khi nào nữa_Alô, Hà Huyền Nhi xin nghe!!

-Mẹ, con đây!_Đầu dây bên kia lên tiếng cùng âm thanh hỗn tạp xong vào màng nhĩ người cầm máy bên này, khiến màng nhĩ bà thiếu điều đứt phăng

-Từ Di...

-Ko hay rồi, phu nhân, lão gia đồ bệnh rồi_Đương lúc Hàn phu nhân đang gọi tên của con gái mình thì đột nhiên từ trong ngõ tối, một gia nhân hốt hải

chạy đến báo tin chẳng lành

-Người nói gì?_Ko chú tâm vào cuộc nói chuyện với người bên kia máy nữa, Hàn phu nhân lập tức đề nỗi lo lắng dâng trào, lẫn át tiếng kêu cứu thầm thiết của đứa con bị thất lạc, cũng chính là nguyên nhân xảy ra cuộc nội chiến giữa bà và chồng

-Khi phát hiện được nơi trú ẩn của phu nhân, lão gia liền xông ra ngoài thì đột nhiên ngã xuống đất, người ngơ ngác mồ hôi chảy như tắm, hiện đang chờ người gọi bác sĩ_Thành khẩn khai báo toàn bộ sự việc, kẻ tội lỗi lâm mặt hoảng hốt, nước mắt chảy ròng y chang lúc hồi hải chạy đến

-Đề ta đến xem sao?_Tần nhả nhét điện thoại vào túi, bằng mắt người bên kia máy đang chờ tiếng nói của mình, Hàn phu nhân tra kiểm vào vỏ, toan chạy về phía phòng ngủ

-Phu nhân, coi chừng có bẫy_Một ninja nhanh tay tóm lấy cổ tay chủ, nói ra sự lo ngại của mình, ánh mắt sắc mùi hồ nghi rọi về phía người gia nhân đang run rẩy

-Ko phải_Hết lên bào chữa, người gia nhân e ngại

-Được rồi! Ta phải đến_Nhìn kẻ nắm chặt cổ tay mình, Hàn phu nhân từ từ gỡ những ngón tay cương quyết ấy, ánh mắt hiền dịu sáng lên như sao tỏ trên trời đêm_Dù đó là một cái bẫy hay ko, chẳng ai có thể biết chắc được, nhưng nếu ko thể ở bên chồng vào những lúc như vậy, ta ko nghĩ mình xứng đáng để làm vợ của người đó. Người cũng biết mà, từ khi ta quyết định rời gia tộc đến đây, đã ko còn có thứ gì quan trọng hơn thế nữa

-Phu nhân, cẩn thận_Cúi người kính cẩn, đám ninja cầu chúc cho chủ nhân mình rồi đưa mắt tiến theo bóng dáng thon gầy, ko rời dù nó đã khuất hẳn

Tiếp theo đó 10 phút, bọn họ đã nghe thấy tin báo thắng trận từ phe đối địch, lòng người nào người nấy đều cảm thấy chán chường

-Biết mà_Một tên tỏ rõ con uất nghẹn của mình_Đúng là chẳng thể chơi đẹp được, biết thế chúng ta cũng chơi xấu cho xong

-Cũng chẳng ích gì, từ đầu đến cuối, kết quả chung cuộc, dù làm cách nào đi chẳng nữa, chúng ta vẫn thua_Kẻ lúc này đã nắm tay chủ nhân lên tiếng, ko phải để tránh an ủi em mà là để nêu lên bản chất sâu xa vốn dĩ ai nhìn vào cũng biết của trò chơi họ vừa trải qua, ko, làm mới mới đúng

-Là sao?_Tên ban nãy thắc mắc

-Số lượng chênh lệch, mặt trận trên địa bàn của địch, thù lĩnh lại ko hề có ý định thắng thì sao hơn được_Coi khấn bịt mắt, tên ninja có vẻ già dặn nhất tiếp lời, thân nhiên đi ra lối cổng chính_Đi uống chứ, ta đãi

***

Biệt thự Hàn Gia tại NewYork, thấu qua màn đêm mù mịt, ánh đèn vàng thanh nhã từ căn phòng ngủ của cặp vợ chồng nọ yếu ớt hắt qua những khe hở nhỏ xíu phía dưới cửa, làm tan bóng tối một vùng nhỏ ở ngoài kia căn phòng. Phía bên trong, sau khi nhận ra bị chồng lừa, Hàn phu nhân ko còn giận dữ như thường ngày, thay vào đó là nét trầm tư miên man

-Đừng yên lặng như thế, em làm anh sợ rồi đấy_Ôm chặt lấy vợ, bao bọc thân thể mỏng manh bằng cánh tay rắn chắc của mình, Hàn lão gia thì thầm thật khẽ

-Anh muốn để con bé tổn thương đến thế sao?

-Chẳng phải em muốn thông báo cho toàn thế giới này biết về thân phận của nó ư? Ít nhất em cũng phải khiến nó ao ước nắm quyền lực trong tay trước đã, như thế, khi đón nhận sự thật, nó sẽ ko nao núng và hoảng sợ_Phân tích rõ ràng cho vợ hiểu mục đích thực sự của mình, Hàn lão gia có chút buồn vì người vốn nhạy bén với những suy nghĩ sâu xa như bà xã của ông, chỉ với chuyện con con này lại ko nhận ra được thâm ý ấy

-Nhưng nhất định phải để nó hứng chịu những ánh mắt khinh rẻ, coi thường của bọn doanh nhân mới thành đạt đã biết kiêu đó à? Chưa kể, Lăng gia lại đặc biệt cân nhắc quan hệ của họ với Liệt gia nữa, nếu ngày mai, trong buổi thương thảo, giới thiệu kế hoạch mới với các cổ đông mà thực chất là buổi nhận con của Lăng Tử Ôn, lỡ như Tử Thần công bố chuyện đó, Tử Di sẽ gặp nguy hiểm

-Đó là lí do anh ko muốn em đến Seoul. Lần này hãy để cho nó tự giải quyết chuyện của mình, phải cho nó biết nếu thiếu quyền lực, địa vị, tiền bạc, nó sẽ bị xã hội phân đẳng cấp này dè bêu ra sao, thấm nhuần cái đau đớn vì lòng tổn thương bị chà đạp. Có như thế, khi chúng ta trao cho nó thứ quyền lực to lớn đó, nó mới có thể nắm vững và sử dụng một cách hiệu quả. Còn nếu em cứ đứng ra làm chỗ trú chân cho nó, nó sẽ y lại và ko muốn vứt bỏ cuộc sống hiện tại

-Em ko muốn nó như em, lúc còn học ở P&P_Nghĩ ngợi một hồi, khó khăn lắm Hàn phu nhân mới hồi tưởng lại quá khứ của mình, giọng bà run rẩy, chữ vỡ chữ ko

-Nên nhớ, bên nó là Lăng Tử Thần, thằng bé đó nhất quyết sẽ bảo vệ nó_Hôn lên má vợ, Hàn lão gia nở nụ cười hiền trấn an vợ, vòng tay lại siết chặt

P/s: Dù đã cố nhưng mình chỉ có thể post chừng này thôi, nhưng so với mấy lần trước nhiều hơn 1 tẹo , đọc xong nhớ cmt cho mình đó nhá (Với mí bạn đọc chùa phải cmt trong suy nghĩ rồi ném máy bay tới nhà mình như)

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Chương 27: “Truy bắt nô lệ”

-Ko phải sao, để thay đổi cuộc sống của cậu..._Cuối cùng cũng chịu buông thân thể thấp thua mình một cái đầu,

Từ Thần nhếch khoe môi đều giả, nói thêm về sau cho câu nói của mình thêm hoàn chỉnh

rồi bắt ngờ hôn lên đôi môi hồng của đối phương...tôi sẽ trở thành kẻ mà cậu ko bao giờ muốn quên,

cho dù phải tước bỏ mọi thứ bình yên xung quanh cậu

Nắm chặt chiếc điện thoại đen xì trong tay, Từ Di thờ dãi sầu não, phả ra làn hơi ẩm trắng quện vào bầu ko khí đang nóng bùng lên vì nhiệt huyết tràn trề tỏa ra từ đám người ko ngừng gào thét xung quanh mình, đôi mắt thần thờ soi rọi khắp mọi ngõ ngách có thể, khao khát được nhìn thấy bóng dáng cái tên đang ghét đã bắt cóc khiến bản thân cô rơi vào bế tắc như lúc này.

You know the bed feels warmer

Sleeping here alone

You know I dream in colour

And do the things I want

You think you got the best of me

Think you had the last laugh...

Tiếng nhạc chuông yêu thích thường ngày bị tiếng nhạc xập xình lấn át lúc lọt tai cô lúc ko cùng cường độ rung chuyển của chiếc di động như có một mãnh lực nào đó đâm thẳng vào màng nhĩ, nhất thời lờ lợ cô nàng vẫn còn ân hận về hành động thiếu suy nghĩ của mình lúc nãy ra khỏi con sầu não dai dẳng. Nhưng trái với suy đoán của cô, người gọi ko phải là mama đại nhân-kẻ tàn nhẫn cúp mớی đưa con gái rượu ko thương tiếc hay người cha suốt ngày ở lì bên NewYork mà là một dòng số lạ ko hề có tên trong danh bạ, điều này khiến cô nàng đã bức bối lại còn chán nản hơn, đầu óc cô lúc này ko cho phép mình tiếp thêm một vị khách ko mời nào nữa nên dứt ý, cô tắt máy ngay ko thương tiếc, chẳng cần biết chủ nhân của nó là ai.

Đút điện thoại vào túi quần, Từ Di tự thấy việc đứng một chỗ cầu cứu người khác sẽ chẳng dẫn đến kết quả tốt đẹp nào liền liều mạng thêm một lần nữa, hòa mình vào dòng người đông nghẹt thờ, lần mò tìm kiếm cánh cửa để thoát ra khỏi nơi này

Vất vả né tránh bên này đụng bên kia một hồi, bỗng dưng nhạc ỉnh tai chói óc cùng những chiếc đèn pha sắc sỡ liên tục nhấp nháy trên sân khấu vụt tắt, thay vào đó là một dòng nhạc nhẹ nhàng du dương và chút ánh sáng mờ ảo tụ lại một điểm nơi chiếc micro đặt ở trung tâm đang đứng thẳng người, bên dưới sân khấu, chung quanh cô, biển người reo hò ban nãy cũng thôi hò hét, chỉ để lại giữa ko trung những làn khói trắng nóng ẩm. Nếu như cô đoán ko nhầm, đó chính là dấu hiệu cho thấy buổi biểu diễn của một nhóm nhạc nam hàng đầu nào đó trong giới K-pop sắp sửa bắt đầu, còn cô là người Việt Nam duy nhất được may mắn chiêm ngưỡng tận mắt, nghe tận tai buổi biểu diễn này mà ko phải thông qua màn hình thủy tinh dày cộp của chiếc tivi Sony 32 inch hay đại loại là một phương tiện truyền thông khác

-Xin lỗi đã làm phiền. Một chàng trai với tông giọng trầm ấm từ cánh gà tiếng lại gần chiếc micro, gập người 90 độ ko sai một li cúi đầu về kín cận trước ánh nhìn của hàng nghìn con mắt vừa kinh ngạc vừa khó hiểu đang dõi theo rồi đứng thẳng người dậy, soi mắt một lượt xuống phía dưới, nói tiếp bằng tiếng Hàn một cách lưu loát khiến Từ Di dù căng tai hết cỡ để nghe nhưng vẫn chẳng hiểu hần ta đang nói gì. Chắc các bạn sẽ thắc mắc tôi là ai, từ đâu đến và thần tượng của các bạn đang ở đâu nhưng xin hãy gạt bỏ toàn bộ những suy nghĩ ấy. Tôi đến đây ko phải để phí phạm thời gian quý báu của các bạn mà vì tôi muốn tìm một người, đó là người quan trọng nhất của đời tôi. Ở nơi các bạn đang đứng, cô ấy đang lạc lõng

-Chuyện gì thế nhỉ? _Hàng loạt ý kiến tỏ ý ko vừa lòng cùng sự phàn nàn vang lên “nhộn nhịp” toàn thể đám đông phía dưới, ào lên như một trào lưu dù có lấy bịt miệng che lại cũng ko thể dập tắt nổi

-Cô ấy bị ung thư giai đoạn cuối, trước khi trở thành một ngôi sao trên bầu trời kia... _Lặng người nhìn chăm chăm vào bầu trời xám xịt u uất ko một ngôi sao trên đầu mình, chàng trai làm mất buồn, tuy ánh sáng ko đủ để người ta nhìn thấy những giọt nước mắt đang lăn dài trên má anh ta một cách chân thực nhất nhưng với kỹ thuật hiện đại và chiếc ti vi to đùng ở phía sau, mọi biểu hiện dù cười dù mếu của anh ta vẫn được đám đông nhiệt tình theo dõi...cô ấy rất muốn được nghe những thần tượng mà cô ấy hâm mộ hát, tận mắt thấy họ cười, tận tai nghe giai điệu êm ái của họ. Chính vì thế, tôi đành bất chấp sự ngăn cản của gia đình cô ấy, đánh thuốc mê họ rồi đưa cô ấy đến đây để thực hiện tâm nguyện lần cuối...

Nín thở nghe chàng trai trên sân khấu kể lể, vài người đã thẫn thờ, len lén chùi giọt nước mắt vụng trộm, cơ hồ ko phản đối hay khó chịu như lúc nãy

-Nhưng...tôi là một kẻ hèn và vô dụng..._Vũ ngực thỉnh thoảng 2 cái, chàng trai tiếp tục trong ánh mắt thương cảm tứ phương...vì đã lỡ làm lạc mất cô

ấy, trong đám đông các bạn. Tôi đã tìm kiếm rất nhiều lần, song chẳng thể tìm thấy gương mặt cười hiền , giọng nói thì thầm trong vạt của cô ấy. Thế nên, xin các bạn, hãy cho tôi một ít thời gian, để có thể tìm ra cô ấy, trước khi mọi chuyện đi quá muộn. Xin hãy giúp đỡ _Cúi đầu thêm lần nữa, chàng trai nọ tỏ ra rất cương quyết, tay quệt lấy những giọt nước mắt đang lăn dài trên gò má

Thầm thán phục những biểu hiện thay đổi quá nhanh chóng của chàng trai nãy giờ lăm ba lăm bắm cái gì đấy trên sân khấu, Từ Di liếc nhìn đám người sục sục xung quanh, khó hiểu nhưng vẫn làm theo hành động của bọn họ, theo dõi tiếp mọi hành động của hắn ta, coi như đi xem kịch cũng được

-Hàn Từ Di! _Cầm chặt micro, ánh mắt đảo chiều tìm kiếm, chàng trai nọ hét thật to vào mic, chẳng mấy quan tâm đến giọng của mình lọt qua micro sẽ to đến cỡ nào _Nếu cậu nghe thấy tôi nói thì hãy bước lên sân khấu, hiểu ko?

Rành rành một dòng tiếng Việt với âm lượng không thần nhiên chui tọt vào màng nhĩ của Từ Di, khiến cô nàng giật nảy mình như trộm ngày bị bắt quả tang, quay đầu sang bên này, ngoái cổ sang bên kia tìm kiếm kẻ vừa gọi mình

-Hàn Từ Di! Nếu nghe thì bước lên sân khấu đi! _Nhắc lại bằng tông đậm chất ra lệnh, chàng trai vẫn ko thôi đảo mắt, thoáng chút lo sợ một điều gì đó

Nhận định chính xác kẻ vừa gọi mình là cái tên lúc nãy đã tuôn một tràng tiếng Hàn trên sân khấu, Từ Di sững sờ, nhìn kĩ lại cái mặt chiếm phần đa bóng tối của hắn mới thấy có nét gì đó thật giống Từ Thần, có chút vờ lờ

-Lần cuối đây, cậu mà ko vác xác lên đây, hôm nay tôi sẽ bay về Việt Nam để cậu chết rũ xương ở đây luôn _Miệng nói thì đầy chết chóc nhưng mặt lại loang lổ nước mắt, chốc chốc đưa tay lên quệt, chàng trai nọ dù dùng tiếng nước ngoài đối với cư dân Hàn nhưng hầu hết đều dành được cảm tình của họ, khiến họ ko những ko oán trách mà còn giúp đưa nhân thần đi truy tìm kẻ sắp uống trà với diêm vương

Nhận lời đe dọa từ phía trên, Từ Di đương lúc còn do dự ko biết có nên lên hay ko phút chốc bị đánh trúng vào điểm yếu của mình, miễn cưỡng cúi gằm mặt nhìn đất mẹ mà vác cái thể xác tàn tạ lên phía trên sân khấu nơi chủ nhân cô đang nhắm đếm thời gian chờ đợi trong ánh mắt thương cảm trộn lẫn hăm dọa của dòng người đang tản ra hai bên chữa lối đi cho cô

-Ngoan lắm _Rời tay khỏi mic, Từ Thần tiến đến gần Từ Di, nhẹ nhàng xoa đầu cô như chủ nhân vuốt ve bộ lông mượt của con cún con vậy, vô tình chọc vào lòng tự trọng cao ngất ngưỡng của cô

Chạm tay lấy bàn tay đang ngự trên đầu mình, Từ Di nhẹ nhàng gỡ nó ra, đưa về phía thấp hơn, nơi tầm mắt mình có thể soi rõ rồi dùng lực bẻ thật mạnh, khiến nạn nhân có chút bất ngờ, rên lên một tiếng rồi lặng đi

-Cảm ơn cậu đã ko bỏ rơi tôi _Cong khỏe môi hồng cười nhẹ, Từ Di đưa ánh mắt thách thức ngạo nghễ phóng tới kẻ thù

-Cậu là nô lệ của tôi, tất nhiên phải tìm rồi, ko thôi lấy ai phục vụ tôi đây _Ko chừa cái tật thấy tóc người khác đẹp là xoa, Từ Thần đưa tay còn lại tiếp tục công việc đang dở, tay kia cũng xoay một vòng ko đau đớn rồi túm chặt đôi tay tự tiện đã thương mình rồi nhanh chóng đẩy cô ngã vào lòng, ôm thật chặt

-Làm gì thế? _Cựa quậy mạnh, cố thoát khỏi vòng tay đầy mãnh lực đang phong tỏa quanh người, Từ Di gào, mặt mũi đỏ bừng như gấc chín

-Ôn chúa vì đã tìm được cậu _Siết chặt hơn nữa, Từ Thần đưa môi hôn nhẹ lên mái tóc cô, thầm cảm ơn người mà cậu chưa bao giờ thờ phụng, hít một hơi dài rồi nhắm mắt _Cậu ko gọi đầu à?

-Nào cậu có vấn đề à? Ngày nào tôi cũng gọi đấy, duy chỉ có hôm nay, chính cậu đã phá vỡ lịch làm việc hoàn mĩ của tôi _Đưa hai tay lên ngực người kia đầy mạnh, Từ Di vùng vằng đáp trả, phần nộ tràn đầy từng cơ mặt

-Thế nên mới nói, tôi quan trọng với cậu nhường nào? _Mím cười hài lòng, Từ Thần tiếp lời, cảm giác bình yên pha lẫn hạnh phúc lóe lên thật rõ trong đôi mắt đen sáng tinh ranh như loài báo đêm

-Mơ đi, mà thả tôi ra, cậu muốn giết người à?

-Ko phải sao, để thay đổi cuộc sống của cậu... _Cuối cùng cũng chịu buông thân thể thấp thua mình một cái đầu, Từ Thần nhếch khoe môi cười giả, nói thêm về sau cho câu nói của mình thêm hoàn chỉnh rồi bất ngờ hôn lên đôi môi hồng của đối phương ...tôi sẽ trở thành kẻ mà cậu ko bao giờ muốn quên, cho dù phải tước bỏ mọi thứ bình yên xung quanh cậu

Chăm chăm chiếc khăn tay lên gò má, một người đàn bà trong đám đông đang nín thở nhìn đôi trai gái ko có phúc quyền luyến trên sân khấu, nở nụ cười nhạt:

-Phu nhân và lão gia mà biết chuyện này, chắc nửa đêm sẽ vùng chăn đòi bay đến đây chém cậu mất đấy, cậu Lăng, nhưng dù sao, mong rằng, cậu sẽ ko lợi dụng cô chủ nhỏ của tôi..

-Hò quân gia, chúng ta đi thôi _Người bên cạnh kéo tay người đàn bà kia, về khẩn trương _Chúng ta phải ra xe trước khi bị phát hiện

-...bởi lẽ, tôi ko muốn phải tự tay mình giết con người hoàn mĩ như cậu _Quay người bước đi, người đàn bà ngoái nhìn lại cảnh tượng chưa dứt một lần nữa, ánh mắt mơ hồ xa xăm hướng đến chiếc xe đen phía xa

P/s: Sau khi lấy ý kiến, mình thấy có nhiều ng mún vít Heart and hurt hơn là Thừa nhận... , làm sao đây , cho mình ý kiến nghen : , mừ nhớ cmt ủng hộ đấy

Chương 29

Chương 28: Hồi tưởng

Lăn bánh chuyển động nhanh dần nhanh dần, ngay khi chiếc xe đen đỏ bóng xuống mặt đường của người đàn bà họ Hồ vừa khuất đi thì đôi trai tài gái sắc với câu chuyện bí ẩn đắm đuối nước mắt mới đưa nhau người hùng hổ đi trước, kẻ bên lên theo sau, ai nấy đều mang một tâm trạng riêng trong mình.

-Rầm! _Đóng mạnh cửa xe với mãnh lực lớn được tạo ra bởi con giận khó người đang ăn sâu vào từng thớ thịt, Từ Di phần nộ, đưa lưỡi liếm vết nước ướt mùi tanh của máu trên môi mà rùng mình, sắc mặt bừng bừng đỏ

Mở đôi môi máu đã tự của mình cười khốn khổ, Từ Thần ko ngăn ngại e dè cô gái đang ở trong xe là kẻ dám khước từ nụ hôn nồng cháy mình ban cho bằng một vết cắn đến toé máu, to gan chui vào xe, đặt người ngã dựa vào ghế rồi ra lệnh cho bác tài, lúc bấy giờ đang nheo mắt chăm chú vào vết thương của chủ nhân qua gương chiếu hậu, lái xe đi.

Liếc xéo người ngồi cạnh một cái, Từ Di đặt mắt ra quang cảnh lướt nhanh ở bên ngoài, chợt mắt cô loé lên, cơ mặt từ hằm hằm bỗng dần ra khác thường, trát lên nó một chiếc mặt nạ ma mãnh quỷ mị

-Dừng lại! _Hét to hét cỡ, Từ Di ra lệnh thị uy y hệt những gì kẻ bên cạnh cô thường làm, chính vì điều đó đã khiến bác tài xé phải giật mình, hành động theo bản năng, thắng gấp

Trèo xuống xe toan đi, Từ Di mới sực người nhớ ra điều gì đó, cô liền trở vào trong, chớp chớp mắt nhìn oan gia đầy ẩn ý

-Gì thế? _Đoán ý tài tình, Từ Thần hồ nghi, vẫn biết đằng sau đôi mắt ngây thơ lấy lòng ấy là cả một cạm bẫy được xây dựng công phu nhưng cậu vẫn ko thể cưỡng lại, chỉ biết hùa theo tự đặt bản thân mình vào đó, ko phải để người kia vui vì kế hoạch trót lọt mà là để mình có thể khám phá được toàn bộ con người của đối phương-kẻ bỗng dưng bị cậu trù ẻo với bệnh ung thư giai đoạn cuối và phải khó nhọc nhỏ Osla (thuốc nhỏ mắt) vào mắt mình giả làm nước mắt, phụ họa cho vở kịch cậu giàn dựng thêm bí ai

-Tôi đói! _Cười lấy lòng, Từ Di đưa tay xoa chiếc bụng của mình _Cần chút tiền mua một số đồ ăn vặt

-Lúc này cậu ăn chưa đủ no hay sao mà còn đòi thêm

-Thì đấy, đáng nhẽ phải no rồi, nhưng lại phải tiêu hóa thành năng lượng để “chơi” với cậu, giờ sạch sành sanh

-Cậu đâu biết tiếng Hàn mà mua _Đưa cho Từ Di một tờ mấy chục nghìn Won, Từ Thần tỏ vẻ ái ngại về việc tịt mù tiếng nước Ngoài của cô, ý định muốn ra khỏi xe dắt cô đi

-Cậu cứ ở yên đấy! _Đưa hai tay chặn lối Từ Thần, Từ Di mở cửa xe khoang trước lôi tọt bác tài xé khốn khổ ra ngoài, nói xong câu cho tên kia yên tâm rồi kéo bác tài đi, đến một cửa hàng bán đồ gia dụng kiêm thức ăn trên phố _Đề ông bác này đi phiên dịch cho tôi là được

Đưa đầu nhìn theo bóng dáng bé nhỏ đang dần xa chỗ mình, Từ Thần ngao ngán lắc đầu, ánh mắt miên mang nghĩ ngợi điều gì đó với những cảm xúc chớp nhoáng.

-Chờ tôi nhé, khi nào tớ lấy lại được mọi thứ đáng nhẽ phải là của mình, lúc đó, tớ sẽ đưa tờ giấy này đến tìm cậu. Vì thế, đừng thích ai, ngoài tớ _Ôm chặt lấy bé gái với mái tóc đen dài tung bay trong gió biển, chủ nhân của câu nói vừa thốt lên thì thầm, từng giọt nước tinh khiết trên khóe mắt đen sâu thấm chứa vô vàn nỗi niềm của một cậu bé chừng 7, 8 tuổi từ từ lăn dài trên gò má, vỡ tan

-Ukm, Jun à, nhớ mặt hiệu nhé, Junizu sẽ chờ cậu _Đưa tay siết chặt người kia, cô bé mang tên Junizu đáp trả, nụ cười giòn tan hòa cùng tiếng nức thật trong trẻo và lắng đọng

-Tất nhiên rồi, Junizu, nhất định tớ sẽ quay trở lại tìm cậu...khi tớ có đủ sức mạnh để bảo vệ cậu

You know the bed feels warmer

Sleeping here alone

You know I dream in colour

And do the things I want

You think you got the best of me...

Tiếng nhạc chuông ruột của Tử Di vang lên dữ dội bao trùm cả ko gian nhỏ hẹp trong chiếc ô tô vẫn đang sáng đèn giữa trời đêm lạnh lẽo, đồng thời cắt đứt mạch hồi tưởng đang ngự trị trong đầu ai đó.

Đưa tay lục tìm chiếc điện thoại trong túi áo khoác bông vắt ngổn ngang bên cạnh mình, Tử Thần đặt nhãn thần lên dòng chữ to đùng “Thằng em chết bầm” hiện rõ ràng trên màn hình rồi nhanh chóng bấm nút trả lời, tự tiện cho mình cái quyền được tiếp chuyện

-Tử Di, chị chết ở đâu rồi hả?_Tiếng nói đầu dây kia tưởng chừng như hét, xuýt làm thủng màng nhĩ người bắt máy

-Là tôi, Lăng Tử Thần đây_Giới thiệu đầy đủ họ tên của mình, Tử Thần như đã đoán trước hành động tiếp theo của người kia, đưa điện thoại ra xa tai mình

-Sao lại là cậu hả, chị tôi đâu?

-Đi mua đồ ăn rồi_Ngó nghiêng vào cửa hàng Tử Di đã vào Tử Thần chêm thêm_Vẫn chưa trở lại

-Cậu được lắm, đừng nói hai người ở Seoul nhá

-Biết rồi thì hỏi làm gì?

-Chẳng nhẽ cậu muốn công bố chuyện đó sớm đến thế sao? Cậu nghĩ chị tôi sẽ chấp nhận cái chuyện phi lí từ trên trời rơi xuống đó à? Cậu cũng biết chị tôi đang chờ ai mà...trừ phi..._Người phía bên kia mỉm cười...cậu nói cho chị ấy biết cậu là ai, tên là gì, may ra chị ta sẽ nhớ đến lời hứa trong quá khứ mà trở về bên cậu, còn ko, chỗ trống đó vẫn mãi của Lâm Khải Phong

-Tôi sẽ làm cho chị cậu yêu tôi một cách tự nguyện chứ ko phải làm con búp bê bị ràng buộc bởi quá khứ_Đưa mắt nhìn người con gái vừa đi ra khỏi cửa hàng ban nãy đang tươi cười cầm bọc đồ to sụ chui vào xe, Tử Thần nhếch môi hài lòng

-Jun, cậu là đồ đại ngốc_Gặp máy, Gia Minh tựa hẳn người vào tường, nụ cười luôn ngự trong cuộc đối thoại giữa cậu và người phía bên kia chợt tắt phụt như ánh nến chập chồn trong gió.

Đưa ngón tay liến thoắng bấm vào một số lạ, Gia Minh coi bỏ chất giọng hồ hững cùng thái độ cợt nhả ban ngày của mình, thay vào đó là sự nghiêm túc đầy uy quyền

-Cậu chủ_Người bắt máy nhẹ giọng, thoáng kinh ngạc trước sự triệu gọi bất ngờ

-Hồ quản gia, bà đang ở Seoul?_Một tay cầm di động đang áp trên tai, một tay gõ gõ gì đó vào chiếc Iphone đa năng, nhấn một dòng tin

-Sao...sao cậu biết?

-Chắc bà biết chị tôi đang ở khách sạn nào phải ko? Đưa cho tôi địa chỉ_Ko quan tâm đầu dây bên kia nghĩ gì, Gia Minh đi thẳng vào vấn đề chính, nhanh tay cầm chiếc áo khoác treo ở móc rồi ra khỏi ngôi nhà của Tử Thần

-À...chuyện này..._Đẩn đo do dự, Hồ quản gia thực sự bất ngờ khi có một người thứ 3, ngoài vợ chủ nhân của bà, biết được nơi bà đang đến và mục đích đằng sau chuyến đi này. Nhưng bất ngờ hơn cả, người đó lại là người thừa kế tương lai của dòng họ Hàn Gia tiếng tăm lẫy lừng-kẻ vốn dĩ phải ko được biết về thân phận đang được giấu nhem đi của mình chỉ vì lí do an toàn

-Được thôi, tôi sẽ tự tìm lấy

-Khoan đã, ngài định làm gì?

-Tôi sẽ phá hủy thứ cần phải phá hủy_Bước lên chiếc máy bay đã đậu sẵn ở khoảng sân cực to đằng sau ngôi nhà của Tử Thần, Gia Minh cúp máy, chấm dứt cuộc nói chuyện vô nghĩa. Đã đến lúc, cậu phải chứng tỏ cho tất cả mọi người thấy, dù vẫn chưa được cả thế giới công nhận, quyền lực của cậu vẫn luôn hiện hữu

***

Sáng hôm sau là một ngày mệt nhọc với Tử Di khi bị oan gia họ Lăng kiêm chủ nhân hiện tại của mình hết kéo lê đến shop thời trang này đến cửa hàng thẩm mỹ khác. Dù cô nàng đã nhiều lần lên tiếng phản bác nhưng hầu như người điều khiển mọi hành động của cô lại ko hề có phản ứng ngược lại, cứ tiếp tục làm những gì mình muốn làm

Lựa một bộ cánh màu hồng phấn nhẹ nhàng giản dị nhất shop, Tử Thần ra chiều hài lòng vì nó ko quá rúc rờ hay hở hang như những bộ Tử Di đã thử lúc trước, liền nhất quyết tiến đến bàn thanh toán, toan trả tiền

-Trời, bạn gái cậu mặc bộ này lộng lẫy thật, chắc sẽ có khối người ghen tị với cậu đấy_Nhân viên quầy tính tiền đơn dạ khen ngợi Tử Di khi cô bước đến, vô tình làm người kia phật ý

-Vậy tôi đổi cái khác_Tần nhẫn kéo người được xem là bạn gái mình trở về chốn cũ, Tử Thần tiếp tục công cuộc nêu ra yêu cầu của mình với mấy chị nhân viên này giờ đã thuyết phục hết nước bọt khi “thượng đế” của họ liên tục đòi đổi đồ

-Thưa ngài, tất cả những bộ đẹp nhất ở đây ngài đã thử hết rồi_Một cô nhân viên nhỏ nhẹ

-Tôi đâu yêu cầu mấy người đem bộ đẹp nhất đâu, xấu nhất cũng được, chỉ cần sang trọng chút là được

-Tôi ko thử nữa, mệt lắm_Bực bội, Từ Di vùng tay ra khỏi bàn tay đang nắm chặt của Từ Thần, gót tiến ra ngoài, lòng chẳng hiểu nổi cái tên cô ghét cay ghét đắng có muốn mua đồ cho cô hay chỉ bắt cô diễn trò hề trước mắt mấy người kia ko nữa

-Ai đây nhỉ?_Một giọng nói quen thuộc ko thể lẫn vào đâu từ đằng xa vắng đến nơi Từ Di đang đứng, khiến cô sựng người rồi rùng mình_Ra cậu cũng đến đây

-..._Cô bỏ ngoài tai những lời nói sắc mùi mĩa mai kia, Từ Di đi như chạy, đích đến là chiếc Koenigsegg CCX đen bóng đang chờ cô ở bãi đỗ

-Có vẻ như đã chấp nhận lời đề nghị của nó rồi nhỉ..._Thoáng nhận thấy bóng dáng Từ Thần đang tiến đến, con người có giọng nói quen thuộc kia cười nửa vòì ...cháu đâu

P/s: Cảm ơn các bạn đã đọc fic mình từ đầu đến bây giờ và đã góp nhiều ý kiến bổ ích cho mình, mong các bạn tiếp tục ủng hộ mình nhé

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Chương 29: Thân thể và vị hôn thê

[COLOR="Navy"]-Cháu đâu?_Khó hiểu đưa hai tròng mắt đen láy nhìn kẻ đang nắm chặt tay mình, Từ Di như bị bỏ bùa mê, ko dứt việc dăm dăm vào nụ cười cợt nhả kia

-Ko phải sao? Nghe nói 2 người đến đây để công bố việc kinh thiên động địa đó à?_Tò vè kinh ngạc, Lâm Khải Phong ra chiều nghĩ ngợi gì đó_Chẳng nhẽ, tên nhóc đó vẫn chưa nói gì với cậu?

-Việc nhà tôi ko cần cậu bận tâm_Lôi Từ Di ra khỏi cái nắm tay thân mật, Từ Thần gạt cô ra phía sau mình như ko muốn để cô bị xâm phạm bởi bất cứ yếu tố nào ngoài cậu, thả một câu nhắc nhở với người cậu chung dòng máu rồi kéo lê Từ Di về phía chiếc xe đang chực chờ sẵn ko thương tiếc_Lăng Gia sẽ ko chào đón người họ Lâm trên mảnh đất Seoul nhỏ bé này đâu

-Từ Di, tôi mong cậu đủ thông minh để ko bị kẻ khác lợi dụng_Chưa chịu buông tha, Khải Phong tận tình nhắc nhở cô gái tội nghiệp đằng xa, ánh mắt liên tục dõi theo cho tới khi họ đi khuất

-Sao người đó lại gọi tôi là cháu đâu?_Đan tay vào tay, Từ Di khó khăn lắm mới nêu lên câu hỏi to đùng cứ bay lên bay xuống trong đầu cô, ép bầu ko khí đã căng thẳng lại tăng thêm sự ngột ngạt

-Chẳng phải tôi đã bảo cậu ko được dây dưa gì với người đó rồi cơ mà_Ko thèm nhìn Từ Di một cái, Từ Thần vẫn giữ nguyên hiện trạng ngắm cảnh bên ngoài của mình, cơ hồ đang giận dỗi chuyện gì đó

-Đó là chuyện của tôi, hãy trả lời câu hỏi ban nãy đi

-Cậu thực sự muốn biết_Từ từ rời bỏ quang cảnh tấp nập bên ngoài, Từ Thần ưu ái đặt lên gương mặt dù có tỏ ra ngẫu đến cỡ nào cũng khó dọa được một đứa con nít của người ngồi cạnh

-Đương nhiên_Gật đầu rất cương quyết, Từ Di huy động toàn bộ sự tập trung, đồ dòn tất cả lên bộ comlê chỉnh tề trên người Từ Thần, thần kinh căng như dây đàn

-Vi..._Ghé sát đầu vào mặt Từ Di toan trả lời, Từ Thần bỗng đổi ý, bày tỏ quyền lợi_Nói thẳng ra e lợi cho cậu quá, nếu cậu hứa với tôi chút nữa chịu ngoan ngoãn làm cảnh đi bên cạnh tôi, cuối buổi tôi sẽ nói cho cậu biết. Còn ko thì tự thân vắt óc ra mà nghĩ

-Thế cũng được nhưng tôi chỉ lo có người nuốt lời thôi

-Yên tâm đi, chuyện này hoàn toàn có lợi cho tôi nên nhất định tôi sẽ ko thất hứa_Mỉm cười quỷ quyết, Từ Thần nhẹ nhàng đưa đôi môi vẫn còn dấu cắn của kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy, mục đích rõ ràng muốn tiếp cận đôi môi đang cách mình chỉ còn 5cm thì bỗng xe thắng mạnh, khiến đầu cậu ta dúm thẳng về phía trước, ko kiêng nê húc rõ đầu vào ghế của bác tài, mở màn cho nụ cười man rợ đậm chất thổ dân của người còn lại.

Rút kinh nghiệm và tránh gây ra điều đáng tiếc như lúc này, bác tài xé cần trọng lái chậm lại, chính vì thế nên 2 con người phía sau xe phải đến trễ hơn so với dự kiến nhưng tác phong ngạo nghễ và tự tin khi đứng trước những con người có địa vị trong xã hội của họ vẫn ko bị mất đi, tựa như một bản năng

đã in sâu trong từng thớ thịt từ lúc oe oe “hello” cuộc sống mới

Sang trọng, tao nhã với bộ cánh màu hồng phấn ôm chặt lấy từng đường cong trên cơ thể hoàn mỹ, Từ Di vất bỏ ngay bộ mặt ngây thơ non choẹt của một nữ sinh trung học lớp 10 mà khoác lên chiếc mặt nạ tinh ranh cùng nụ cười xã giao giả tạo dù mấy phút trước đó cô còn thét lên kinh ngạc trước sự lộng lẫy, xa hoa của buổi dạ tiệc

Hầu hết các vị khách thường mang nhiều quốc tịch khác nhau nên ngôn ngữ chủ yếu bao hàm giữa các cuộc chào hỏi hay trò chuyện giữa họ và người bên cạnh cô thường là tiếng anh nên chỉ ít, cô cũng biết được buổi dạ tiệc này được tổ chức vì kế hoạch phát triển mới của một tập đoàn chuyên về chuỗi khách sạn và nhà hàng nào đó thuộc sở hữu gia tộc Lăng Từ, một cái tên mới vừa gia nhập giới thượng lưu châu Á

-Cái ông đầu ko một cọng tóc đang thao thao trên bục kia tên là Lăng Từ Ôn hả? _Khều khều Từ Thần, Từ Di chỉ trỏ vào ông già cô chắc mẩm 100% bị nhiễm bệnh hói đầu, thích thú thắc mắc

-Thì sao?

-Chắc! Ông ta bị thế chắc quý tử nhà ông cũng chẳng khá khẩm gì rồi. Đảm bảo mang gen cha, thể nào cũng lên chùa gõ mõ niệm phật trước tuổi, cộng thêm cái mặt xấu hoắc nữa là đủ trở thành 1 thảm họa thế kỉ của cánh đàn ông, phải ko Lăng Từ Thần? _Hồn nhiên như cô tiên, Từ Di đưa đôi mắt chuyên truy tìm trai đẹp của mình ra đánh giá, ko mấy quan tâm nét sa sầm mặt mờ đang dần chiếm trọn khuôn mặt đẹp trai bên cạnh

-Cậu nghĩ thế sao? _Từ Thần vô có siết mạnh li rượu vang trên tay

-Đúng quá còn gì. Cha nào con..._Sừng người lại một chút, Từ Di lăm bầm rồi liếc trộm Từ Thần...Lăng Từ Thần, Lăng Từ Ôn...chẳng...chẳng nhẽ...

-Đúng vậy, tôi chính là tên quý tử sẽ lên chùa gõ mõ niệm phật trước tuổi, cũng chính là thảm họa thế kỉ của cánh đàn ông đây _Thì thầm bằng chất giọng lạnh lẽo, Từ Thần như vào đặt một khối băng nứt ra từ Nam Cực lên lưng Từ Di, lăm cô nằng thốt mình hoảng sợ, tâm tính bấn loạn

-Tôi...

-Sau đây tôi muốn giới thiệu mọi người một nhân vật đặc biệt, đó là người vẽ ra kế hoạch hoàn mỹ tôi vừa nêu lên cũng chính là đứa con trai thứ 2 đã bị thất lạc của tôi, Lăng Từ Thần _Oang oang trong chiếc micrô, chủ tịch tập đoàn Lăng Từ cười sáng khoái, đưa ánh mắt nhìn cậu con trai tuấn mỹ này giờ mới chịu rời cô gái đi cạnh từ từ tiến đến gần ông chiếm mic

Sán lại gần chiếc bàn đầy áp thức ăn sau lưng, Từ Di chẳng buồn để ý bạn đồng hành của mình đang nói gì nữa, chỉ biết chúm mũi vào đồng đồ khiêu gọi. Đang hí hửng gấp đồ ăn bỏ lên đĩa của mình thì một bàn tay nhẹ nhàng chạm vào làn da mát lạnh ở vai cô khiến cô nằng bị hù cho suýt đánh rơi đĩa thức ăn. Định bụng dạy đời kẻ dám chạm vào bờ vai vàng ngọc của thiếu nữ, Từ Di quay lại với bộ mặt ko thể bặm trợn hơn, sau khi xác nhận kẻ đó là một cô gái với khuôn mặt đức độ mặc bộ váy đỏ thắm nổi bật, cô nằng mới dần mặt, nở nụ cười thân thiện đáp lại

-Chào bạn, hân hạnh được gặp _Bắt lời bằng tiếng Việt chính gốc, cô gái kia chủ động làm quen _Minh là Liệt Minh Thi, con gái út của Liệt Vũ Khương, chủ tịch tập đoàn Liệt Vũ

-A...chào _Cười nhạt bắt lấy bàn tay đang chìa về phía mình, Từ Di chán nản trước màn giới thiệu ấn tượng cốt phô trương thân thế của người đối diện, thừa biết nếu mình nói rằng chỉ là người bình thường chỉ biết măm với ruốc sẽ bị cô ta được nước cười nhạo _Minh là Hàn Từ Di, là nhân vật cực kì bình thường ở đây

-Ồ! Ra thế _Như nghiệm ra điều gì đó, cô gái tên Minh Thi cười ần ỷ, nhìn Từ Thần trên bục rồi lại hỏi tiếp _Cậu là bạn của anh Từ Thần?

-Chắc thế, tôi là bạn cùng lớp _Tinh ý nhận ra tình cảm rõ rệt của Minh Thi, Từ Di tiếp tục bôn phận và mục đích chính đáng của mình, gấp càng nhiều thức ăn càng tốt

-Ra vậy, mình là vị hôn thê của anh Từ Thần, mong bạn sẽ giúp đỡ anh ấy _Tít mắt cười, Liệt Minh Thi giả bộ thân thiện đến đáng sợ

Theo quan niệm tích góp qua truyện tranh, Từ Di nhận thấy rằng, khi 1 kẻ nở nụ cười ngầm ý với mình, 1 là hẳn muốn cưa mình, 2 là muốn thách thức tranh giành cái gì đó. Kẻ đứng trước mặt cô lại là con gái, chứng tỏ cô ta đang nghĩ Từ Di có ý với Từ Thần nên mới đưa thân phận chỉ có lão thiên mới biết để đối chọi với cô. Tất nhiên, Từ Di cũng ko ngốc nập thêm kẻ thù cho mình, lựa lời

-Hai người xứng đôi thật đấy, cứ yên tâm đi, với cương vị chị kết nghĩa của hần, mình sẽ làm tay trong cho cậu

-Ngoài việc giới thiệu đứa con trai của mừng, lão già gần đất xa trời này còn có một việc muốn tuyên bố _Đào mắt một lượt đám khách khứa chật ních trong căn phòng ko hề chật hẹp, ông già Lăng Từ Ôn hướng mắt về chỗ Từ Di và Minh Thi, hăng giọng _Đó là vị hôn thê của con trai tôi.

-Vâng, đó cũng là điều tôi muốn nói _Nhanh tay túm lấy mic từ người cha già, Từ Thần tiếp lời _Nhưng tôi muốn đính chính lại, ko phải vị hôn thê mà là vợ

Dứt lời, Từ Thần sải bước nhanh về phía cha mình vừa nhìn, khẽ mỉm cười đầy xúc cảm trong sự tò mò vô vàn của mọi người

P/s: Xin lỗi đã post muộn nhá, tại năn nỉ hoài mama đại nhân mới cho, mong các bạn ủng hộ

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

[FOChương 30: This is...my...wife, only one and forever..

Trong lúc dầu sôi lửa bỏng ngút ngàn khí thế bao trọn lấy đại sảnh-nơi diễn ra cuộc giới thiệu với cánh thượng lưu về đứa con thứ hai của Lăng Từ Ôn-thì ở ngoài kia, nơi hành lang náo động, cũng có một chuyện diễn ra căng thẳng ko kém, mà kẻ gây ra chuyện đó ko phải là chàng trai họ Lăng lắm mưu nhiều trò kia, mà là kẻ đã hứa hẹn về một cuộc phá hủy theo hần cho là đẫm máu

-Cậu chủ! Cúi chào kính cẩn cho dù đó là điều ko cần thiết, Hồ quân gia và đám tôi tớ lẻo đẻo sau lưng bà như đã chực chờ sẵn ở hành lang, nơi dẫn đến cuộc hội ngộ cha con ở đại sảnh lớn của khách sạn, đôi mắt đen già nua nghiêm nghị đổ lên bóng dáng một mọi cùng thân thể nhẽ nhại mồ hôi của chủ nhân mình đang từ thang máy bước ra

-Sao bà lại ở đây? Kinh ngạc đáp trả, Gia Minh quệt mồ hôi, thăm nguyên rủa trời đất sao lại để cho đám tích sự trước mặt cứ chắn đường phá lối cậu, bộ não căng lên nhằm đếm thời gian ít nhất có thể để xử gọn bọn họ trước khi quá muộn

-Tôi chỉ muốn cho cậu chủ gặp một người mà thôi_Ngoài đầu ra hiệu cho đám tôi tớ sau lưng mình, Hồ quân gia lặng lẽ chiếu lên những biểu hiện đang dần thay đổi trên cơ mặt của người kẻ vị tương lai trước sự xuất hiện của một cô gái với mái tóc đen ngắn được tia tốt thời thượng trong tay 2 tên vest đen bặm trợn

-Kì Như? _Thốt lên vô thức tên gọi của người con gái đó, Gia Minh đưa ánh mắt đã thú điên cuồng ngấu ngiến toàn bộ thân thể già nua của lão bà quý quyết, gần từng giọng giận dữ_Bà dám...

-Gia Minh, bọn họ ko phải là người tốt đâu, chạy đi! _Hét lên nhắc nhở, Kì Như vùng mạnh đôi tay đang bị bóp chặt bởi sức mạnh của hai tên đứng hai bên. Nhưng vốn dĩ, Kì Như ko phải là nữ hiệp giang hồ đi mây về gió, nên chỉ ít, ngoài miệng cô rộng lượng thể song trong lòng đâu muốn vậy, ý nghĩ xúi dục kẻ kia liều chết đem thân kéo mình đạp cả luân lí thường tình nhỏ thỏ trong người cô, thôi thu cô diễn tả những cử chỉ cực kì tốt nghiệp, hồng làm mũi lòng ai đó

-Tôi chỉ mời cô ấy đến Seoul thăm quan một chuyến, nhưng cô ấy lại nghĩ tôi bắt cóc_Ra chiều đau khổ, Hồ quân gia tỏ rõ nỗi oan ức của mình

-Thả cô ấy ra _Nhanh tay rút khẩu súng trong túi quần, Gia Minh ko ngần ngại chĩa nòng súng vào vầng trán nhăn nheo của người đối diện, thịnh tình đe dọa _Nếu bà ko làm, ngày này năm sau là ngày gỗ của bà đấy

-Cậu chủ! _Há hốc mồm nhìn gà mình choảng gà mình, đám tôi tớ trình trọng trong bộ vest tông đen nhìn nhau chẳng biết xử sao cho phải, cuối cùng đều nhất trí đứng yên ko manh động, vừa bảo toàn được tính mạng, vừa tránh gây mất hòa khí với đôi bên

-Vô dụng _Cười khẩy một cái, Gia Minh bóp còi, như một tia chớp lóe lên leo lắt trong bầu trời đen kịt, len qua đám người kia rồi một cước xử gọn làm chúng nằm ngổn ngang la liệt dưới sàn đá lạnh, giải thoát “mỹ nhân” rồi hai ta cùng chầu, khuất bóng trước khi đám người kia lên con đạo náo cả Seoul yên bình

-Bà ko sao chứ? _Một tên tôi tớ đỡ Hồ quân gia đang ngã dựa vào tường, lo lắng hỏi thăm_Có cần cho người đuổi theo họ

-Ko cần, mọi lo duy nhất đã được giải quyết xong rồi _Đứng vững trên đôi chân mình, Hồ quân gia day thái dương một cách mệt mỏi

-Còn cái này? _Chỉ vào vết chất lỏng đặc lăn dài từ trên trán bà quân gia, tên ban nãy ái ngại

-Ko sao, nước sốt cà chua thôi _Lau nhẹ, Hồ quân gia thờ dãi, chút vui mừng vì mình đã có thể loại trừ một hậu họa

Quay lại với câu chuyện ở đại sảnh, sau khi đi một vòng xung quanh theo hình vỏ ốc làm đám kí giả cùng vô vàn khách khứa phải hoa mắt chóng mặt, Từ Thần cuối cùng cũng kết thúc chuyến đi của mình bằng cách thẳng hướng tiến về phía hai cô gái đầy xúc cảm phía dưới

-Có lẽ mình phải đi rồi! _Cười nhẹ với Từ Di lấy lệ, Minh Thy vuốt tóc rồi nháy mắt với ông lão họ Lăng đang đứng trên khán đài, chuẩn bị tinh thần đón nhận món quà mấy năm qua cô luôn khát khao và chờ đợi

-Cậu có thể tránh đường cho tôi qua được ko? _Dừng bước trước mặt Minh Thy, Từ Thần tàn nhẫn nêu ra yêu cầu của mình

-Gi? _Tất ngổn nộ cười hạnh phúc trên môi, Liệt Minh Thy đơ người, não bộ vẫn chưa thể tiêu hóa nổi những gì vừa thoát ra từ miệng vị hôn phu hờ của cô

Né người lách sang một bên, Từ Thần trong phút chốc đã đứng thù lù trước mặt Từ Di, lặng người triu mến nhìn cô một hồi như muốn kiểm tra điều gì đó rồi mới lên tiếng, dù to để đám đông đang nín thở chờ đợi kia nghe thấy cũng như đủ oai nghiêm để bọn họ có thể cảm nhận được tính chân thực của lời tuyên bố

-This is...my...wife, only one and forever...

Từ Di, kẻ ngay từ khi đập đổ thằng em để chiếm ngôi đứa con đứng dưới 2 người, trên cả vạn người đã được gắn với một mệnh danh đòi đòi ko thể phai mòn-thần đồng ngoại ngữ-bởi lẽ chữ đầu tiên cô thốt lên ko phải là “ba” hoặc “mẹ” như những đứa trẻ khác mà là “mom”, vậy mà vào thời khắc sống còn này lại lú lẫn, quên báng mất nghĩa của từ chủ chốt trong câu thoại của kẻ thù, “wife“. Vì lẽ đó, cô chỉ có thể đáp trả thiện ý của người kia bằng khuôn mặt ngây thơ vô sở tội và ko thể ngu ngơ hơn được nữa

Ko để cho người vợ mình tổn thêm chút thời gian vàng ngọc để huy động toàn bộ đồng tử diễn nhặng nhịt trong đầu tìm lời giải đáp, Từ Thần thần nhiên đưa bàn tay đang đề lửng giữa ko trung của mình nắm lấy tay cô, tàn bạo kéo cô như cái giẻ lau nhà lên bục trước sự chứng kiến đầy ngỡ vực của tất cả bá quan văn võ đang có mặt. Điều này đã làm dấy lên sự phản ứng trái chiều từ nhiều cổ đông có máu mặt trong tập đoàn cùng hàng loạt kí giả tham dự, bởi lẽ, theo những gì họ được biết cũng như nhiều nguồn tin dấy rầy trên thị trường, người đã được chỉ định làm Lăng phu nhân nhiệm kì là Liệt Minh Thy, cô con gái rượu của chủ tịch Liệt Minh, một đôi tác lão luyện và có thâm niên gắn bó lâu dài với tập đoàn Lăng Từ chứ ko phải là một cô gái tầm thường ko có địa vị

-Khá lắm_Gật đầu nhẹ công nhận, một người đàn ông lọt vào số ít những kẻ ko mấy ngạc nhiên bởi sự lạ đang diễn ra lắm lắm, li rượu vang cạn quá nửa sòng sánh trên bàn tay già cỗi

-Tự ý dẫn đến một người khác rồi công bố chuyện kết hôn, chuyện này có vẻ làm cha rất hài lòng_Hóp một ngụm rượu, cậu con trai bên cạnh đưa nhãn thần soi lên nét mặt đang choáng ngợp vì những câu hỏi tuôn ra lia lịa từ miệng mồm rắn độc của đám kí giả nhặng xị, đoán ý cha

-Tất nhiên, nó dám gây chuyện này để tạo ra mối bất hòa giữa 2 nhà Lăng-Liệt, một tay xé rách sự phụ thuộc quá đà của Lăng gia đối với Liệt gia, từ đó xoay tập đoàn đi theo một lối đi mới, ko phải là cách làm táo bạo hay sao

-Cha nghĩ nó làm vậy là có mục đích đó ư? Sao lại ko nghĩ rằng nó vốn dĩ có tình cảm với cô gái bên cạnh nên mới cãi lời ông già Lăng Từ Ông

-Kì Thiên, phụ nữ chỉ là thứ yếu mà thôi, ko có bọn họ chúng ta vẫn có thể sống, hơn nữa người nhà Lăng gia vốn hành xử thế nào con cũng biết rõ ko có chuyện chỉ vì một cô gái đâu

-Nếu theo cách nghĩ của cha, Lăng Từ Thần làm như thế chẳng phải mua dây buộc mình hay à? Liệt gia là một hậu thuẫn lớn, dứt khỏi chỗ dựa đó, bọn họ sẽ chỉ như con thuyền ko buồm mà thôi

-Chim non khi đủ lông đủ cánh thì sẽ vút bỏ cha mẹ mà đi, Lăng gia cũng vậy, sự phát triển đạo gần đây có thể nói đã tạo đà khiến bọn họ lớn mạnh hơn cả Liệt gia, núp sau cái bóng cũ ko lợi lộc thì được gì chứ, càng làm suy giảm danh tiếng của bọn họ, hơn nữa, qua vụ từ chối hôn ước với Liệt Minh Thy, điều này sẽ mang lại một vết nhơ ko thể nào xóa bỏ cho Liệt gia, thử hỏi ai còn dám đặt lòng tin vào một nơi để khinh suất như thế chứ_Xoay mặt nhìn thẳng con mình, ông già họ Hạ cười mĩa mai, ko nhân nhượng rạch một vết dao lên vết thương đang âm ỉ trong máu mủ của mình_Con còn kém xa so với nó lắm

Nắm tay thành đám, Kì Thiên ép con gặm giữ đang sôi sục xuống lòng bàn tay, ánh mắt hằn những tia máu nhìn đôi trai gái đang chìm đắm trong mớ câu hỏi dồn dập kia như muốn thiêu rụi tất cả. Anh đã cố nín nhịn, cố thực hiện tất cả những tiêu chí mà cha anh đã đặt ra để mong chờ đến một ngày được công nhận như kẻ kia, nhưng tại sao, công sức anh đổ dồn từ 3 năm qua lại ko bằng công sức của Lăng Từ Thần, đứa con hoang của người đàn bà ko danh ko phận chỉ trong 1 năm vèn vẹn. Điều đó, làm anh tức muốn điên lên...

”Wife? Đúng rồi, là vợ?” Nghĩ hoài nghĩ mãi mới tìm được chiếc chìa khóa cho mình, Từ Di sựng người, giờ mới chịu để ý mình đang ở trên chiếc bục cao hơn một mét cùng đám người nháy mắt lia lịa

-Cho hỏi, cô và cậu Lăng quen nhau lúc nào?_Một tên kí giả được cô ưu ái nghe đầy đủ toàn bộ câu hỏi của hán chĩa máy ghi âm vào miệng cô, ánh mắt sáng rực mong đợi có thể thu thập được những thông tin béo bở

-Sao cậu lại nói tôi là vợ cậu hả?_Gạt câu hỏi kia sang một bên, Từ Di ngẩng mặt nhìn Từ Thần miệng mồm tươi cười trả lời phỏng vấn, mắt ko ngừng liếc xéo

-Tôi chỉ là muốn giúp cậu nên mới làm thế thôi_Thì thầm bằng tiếng Việt để tránh đám chó săn trước mặt bắt mùi, Từ Thần kẻ công

-Nghĩ cho tôi ư? Tròn mắt ngạc nhiên, Từ Di thực sự khó hiểu khi kẻ bên cạnh cô ko những ko giúp đỡ cô gì hết mà lại còn đổ lên đầu cô một đồng rắc rối, đã thế dám hăng giọng kể về công lao

-Cậu thử nghĩ xem, cậu hiện giờ là nô lệ của tôi, suốt ngày sẽ phải ở bên tôi, nếu ko cho cậu một danh phận, thế nào cậu cũng bị thiên hạ dèm pha là kẻ thấy trai đẹp mò nết, bám dai hơn đĩa. Cách này là cách tốt nhất rồi đấy

-Cậu có bị sao ko vậy, tôi mới 16 tuổi thôi, ai cho phép lập gia thất hả?_Trả treo bằng cách nêu lên pháp luật của nước mình dù cô chưa vào giờ chấp hành tốt, Từ Di vịn vào cớ này để dập tắt con điên loạn ngổ ngáo trong đầu người kia

-Cậu có biết mấy con thú hoang thường đánh dấu lãnh thổ của mình ko, giờ tôi chỉ học theo thôi, sau này khi đủ tuổi thì cưới là được_Thần nhiên như ko, Từ Thần mặt dày ném lại cho Từ Di một quả boom đã kích nổ, khiến cô nàng nổi lửa tanh bành

-Ôi trời!_Ôm đầu, Từ Di ko ngừng há học mồm trước mưu mô xuất chúng của Từ Thần_Điên mất

-Hai người có chuyện gì thế?_Một tên kí giả đề ý

-Chắc, sau mấy năm quen nhau, có vẻ cô gái của tôi vẫn chưa thể tin vào những gì tôi nói _Đổi sang tiếng Anh, Từ Thần phân trần nỗi đau với cánh nhà báo, tỏ vẻ ngậm ngùi_Xem ra tôi phải chứng minh cho cô ấy thấy tình cảm của mình là thật

Dứt lời, ko để cho cánh nhà báo vây quanh đoán già đoán non về cách chứng minh mình sắp làm, Từ Thần ngay lập tức luồn một bàn tay đặt sau gáy Từ Di, tay còn lại tự tiện ngự trên eo cô, đồng thời cúi mặt thật thấp, đưa môi mình khóa chặt môi của ai kia đang định vạch trần toàn bộ sự thật. Để cho mọi người thấy sự quyết tâm của mình, đối với Từ Thần, một nụ hôn đã đủ để mình chứng tất cả

“...Tôi tự hỏi tại sao tôi lại giận

Tôi tự vấn tại sao trái tim mình thất quân

Vì em hay vì kẻ luôn ngăn bước chân tôi

Dù đối với tôi em chỉ là một con rối

Nhưng thực sự ý nghĩa của em trong tôi còn hơn thế

Tôi đã sai nhưng sẽ ko bao giờ tôi nói Tôi yêu em...”

Bước...từng bước...nhanch dần...nhanch dần, một cánh tay từ một con người vốn ko quan tâm mọi thứ xảy ra quanh mình len lỏi vào trong đám đông đang vây lấy đôi trai gái kia, lỏi mạnh nhân vật nữ chính kéo cô ra khỏi đại sảnh lập lòe ánh đèn, dù có thể, cái nắm tay đó khiến cô đau nhói

-Anh cứ nghĩ là ai, hóa ra người đó là em_Dồn mạnh cô gái vào bức tường trước mặt mình, Kì Thiên cúi rạp đầu, mặc cho toàn bộ mớ tóc xịt keo ngay ngắn bị rối tung, lòa xòa

-Sao anh lại ở đây?_Ngạc nhiên nhìn người mình ko hề ngờ tới, Từ Di thắc mắc

-Anh...

Bỗng một tấm khăn trắng, từ phía sau bịt mũi người con trai đầy cảm xúc kia, và cả cô gái ngây thơ vô số tội ấy...cũng ko tha. Sau khi đánh mê hai kẻ kia khiến họ ngã lăn xuống sàn hành lang, kẻ lạ mặt nói máy với một kẻ khác

-Hàn Từ Di và Hạ Kì Thiên, xong

-Lăng Từ Thần, xong_Phía bên kia đáp trả rồi nhìn chàng trai mấy giây trước bị vây kín trong đám đông kia đang lịm đi dưới sàn

-Hạ Kì Như, Hàn Gia Minh, cũng xong

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Chương 31: Survival Strengthening Week

Ánh nắng ban mai dịu nhẹ len lỏi trải dài hầu khắp ngõ ngách Hà Nội sau một trận mưa rào giữa khuya nặng hạt, mang lại cho toàn thủ đô hoa lệ một mùi hương đượm chôn què thanh bình cùng một ngày mới tốt lành sắp sửa đến. Phá tan bầu ko khí hiếm hoi khó khăn lắm mới tạo được ấy, những tiếng va chạm rầm rầm dữ dội với cánh cổng bằng gỗ cũ kĩ mục muống của tháp đồng hồ cổ kính với giàn dây leo dày đặc phủ kín hai bên tường nằm trên vùng đất cấm phẫn từ bao đời nay của P&P văng lên ngày càng nhiều, âm lượng ngày càng rõ và ko hề có dấu hiệu suy giảm đi, bởi lẽ, nó chỉ tỉ lệ thuận với con phần nộ quá tải đang dâng lên trong cơ thể kẻ gây ra mà thôi.

Đã thêm một phát cuối cùng khuyến mãi vào mặt cái cánh cửa trơ lì này giờ vẫn đóng im lìm như bị dán keo 502 dính chặt ko rời, Gia Minh đưa hai tay ôm đầu, hét lên một tiếng nhằm giải tỏa con ức khó chịu cứ bủa vây lấy, ko chịu nổi thì lại tự hằn lên trên đôi mắt cuồng phẫn của mình những vết máu dài, khiến tinh thần vốn đã bấn loạn của những người còn lại càng tăng thêm nặng nề

-Khốn khiếp, nó làm bằng gỗ gì mà chắc thế ko biết _Tiến lại gần đám người đang quây quần với nhau, Gia Minh đã tức lại càng thêm giận khi nhìn thấy bộ dạng thất thần như vừa chứng kiến những thước phim kinh dị đặc sắc trên TV của Kì Thiên-kẻ lớn tuổi to xác nhất trong 5 người ở đây, hét lên mắng mỏ _Anh có thôi cái bộ dạng yếu đuối đó đi ko hả? Giờ chúng ta phải nghĩ cách thoát ra khỏi nơi dơ dáy này chứ ko phải có rúm người lại như một tên hèn hạ thế đâu?

-Gia Minh, cậu ồn ào thật đấy?_Quắc mắt nhìn kẻ đang lớn tiếng với anh mình, Kì Như tình anh em lại nổi dậy, ko ngần ngại vát bỏ nét hoảng sợ trên

mặt vốn luôn ngự trị từ khi thuốc mê tan đến giờ mà đe dọa_Cậu muốn chết sớm trước khi chuồn ra khỏi đây phải ko?

-Xem ra chúng ta đang ở một nơi rất quen thuộc_Đi một vòng quan sát kiểu kiến trúc thô sơ đơn giản của căn phòng mình đang ở, Từ Thần nhìn ra khung cảnh bên ngoài từ cánh cửa sổ nhỏ nhoi, nêu lên phán đoán_Nếu tôi ko nhầm, đây là tháp đồng hồ P&P, khu cấm phận bí ẩn nhất

-Thế ư? Nhảy dựng lên, Kì Như đưa mắt thả ra bên ngoài theo hành động của Từ Thần, có chút hoảng hốt_Gay rồi, dám chắc có kẻ nào muốn chơi với chúng ta, đánh thuốc mê khiến chúng ta ngất xỉu rồi giam vào nơi điên rồ này, đến khi đội kĩ luật phát hiện thì hết đời, gì gì cũng phải viết mấy cái biên bản dài ngoằng với công lung dọn vệ sinh cho coi

-Ồ đây có tờ báo nè_Ko chú ý đến quang tương lai mù mịt được vẽ lên qua lời văn diễn cảm pha trộn sự kinh hãi của Kì Như, Từ Di như sầu đời quá trở nên bất cần, ngồi xồm xuồng cạnh tờ báo ở góc tường, mắt lướt từng hàng từng hàng đọc vài dòng tin nhặt nhèo bằng tiếng Anh trên tờ báo News World rồi bỗng khựng lại, tay cô bắt đầu run rẩy, môi lắp ba lắp bắp ko thành tiếng_Cái...cái...này...

-Chỉ là vài tin tức đăng về chuyện của chúng ta thôi mà, đầu cần phải sốc thế_Ko biết từ bao giờ đã đứng thù lù bên cạnh Từ Di, Từ Thần thì thầm, vô tình làm người kia giật mình, 16 tinh linh đang cụm đầu đọc tin dờ cũng phải vất bỏ thẻ xác co rúm chạy đi mất

-Cậu muốn hù chết tôi hả?_Đay nghiến trong từng lời nói, Từ Di vầy vò tờ báo, loạn lên xé nát nó thành vụn_Sao lại thế được chứ?

-Giờ thì cả thế giới đều biết cậu là vợ tương lai của tôi, đỡ thật đấy, sau này khỏi phải lí do lí trầu với mọi người trong trường về thân phận của cậu khi tôi lỡ làm chuyện ko nên nữa, ko ngờ cánh nhà báo lại được việc thế_Vuron vai bá cổ cho đỡ mỏi, Từ Thần xoa bóp, ánh mắt ma mãnh liếc nhìn cô vợ tương lai nổi giận lồi đình sau lưng, dường như đang chuẩn bị một thế võ nào đó đại loại như éch vò môi hay cá vượt thác để xử gọn cậu

-Ko phải chúng ta bị bắt cóc đâu?_Thoát khỏi cơn hoảng loạn này giờ vậy lấy toàn bộ thân thể mình, Kì Thiên nhìn 4 người còn lại, chắc chắn với những gì mình đang nói_Đây là một cuộc triệu tập

-Là sao?_Hoàn toàn ko hiểu hết những gì anh mình vừa nói, Kì Như thắc mắc, lòng chợt dâng trào một nỗi bất an xâm lấn

-Lịch sử P&P ghi lại rằng vào mùa thu lá rơi rụng nhiều như bị nhiễm thuốc dioxin loại nặng năm P&P được 20 tuổi, ông thầy hiệu trưởng lúc bấy giờ cũng chính là người sáng lập ra trường vì tức cảnh buồn chán sinh tình cộng với niềm đam mê cuồng nhiệt phim cổ trang Trung Quốc đặc biệt là Tam Quốc diễn nghĩa đã sáng tạo ra một trò chơi bắt buộc cho tất cả học sinh cấp 3 của P&P. Miệng thì nói đây là cơ hội để rèn luyện cho học sinh khả năng sống sót nếu lỡ rơi vào hố đen vũ trụ xuyên ko về thế giới khác hay lạc vào hoang đảo như Robinson nhưng thực chất, trò chơi này được tạo ra chỉ để làm cho ông thầy có thể nhìn tận mắt, nghe tận tai những hình ảnh, âm thanh sôi động của một thời tàn cực lẫn lộn, người người dầy xéo lên nhau để bảo vệ cuộc sống của mình mà thôi. Vì trò chơi này mang quy mô lớn và chiếm thời gian khá nhiều nên nó thường được tổ chức vào những dịp rảnh rỗi, đó cũng chính là lí do nó mang tên Survival Strengthening Week. Tuần lễ này bắt buộc toàn thể học sinh cấp 3 trong trường dù ban A, ban B hay ban C, dù muốn hay ko muốn đều phải tham gia, còn nếu chống cự hoặc tỏ ý phản đối sẽ được đưa vào phòng thẩm hỏi cho đến hết tuần lễ. Trò chơi được diễn ra trên bãi cánh một đất nước bị 3 đại quốc tấn công, theo đó tất cả học sinh của 129 club được chia thành 4 phe, trong đó có 1 phe làm nhiệm vụ canh giữ giữ 3 lá cờ hiệu được giấu kĩ trong 3 cứ điểm khác nhau trong trường gọi là phe trấn thủ, 3 phe còn lại mang nhiệm vụ công phá lớp bảo vệ của 3 cứ điểm để cướp cờ hiệu, phe nào giành nhiều cờ hiệu cho mình sẽ là phe chiến thắng và được nhận những phần thưởng cực kì đặc biệt pha thêm chút kì dị từ thầy hiệu trưởng đương nhiệm. Bởi những luật lệ tàn khốc như các học sinh ko được mang theo các thiết bị tối tân thời hiện đại hay phải cầm cự sự sống của mình bằng cơm cà tại trường cho đến hết tuần nên Survival Strengthening Week dần trở thành nỗi ác mộng dạt dào của hầu hết học sinh cấp 3 P&P mỗi năm học lại đến...Đây chính là điểm tạo nên sự khác biệt giữa P&P và các ngôi trường quốc tế dành cho giới thượng lưu khác

-Đừng nói với em, chúng ta bị thầy hiệu trưởng triệu hồi về để tham gia cái tuần lễ gì gì đó nhé_Từ Di kinh hãi phán đoán, dù chưa trải qua “nỗi ác mộng” kể trên nhưng cô đã có ấn tượng ko mấy tốt đẹp gì với nó qua mấy món ăn mắm, cà

-Thầy hiệu trưởng ko làm chuyện dở hơi thế đâu_Chêm vào một câu cho đội trưởng tiếp thêm clo sau một hồi cãi nhai, Từ Thần đưa mắt nhìn những bóng người lấp ló ngoài kia, ánh lên chút tò mò_nếu mỗi club có quá 3 người cáo ốm ở nhà thì toàn club sẽ phải đến phòng thẩm hỏi nên chắc chắn, người đưa chúng ta đến đây, ko ai khác là người trong club của chúng ta, kẻ mang trong mình dã tâm rất lớn

-Vậy thì chỉ có Lương Tuấn Vĩnh mới to gan..._Vuốt vuốt chiếc cằm ko một cọng râu của mình, Gia Minh vờ ngẫm ngợi, gian tà ngấm Hạ Kì Thiên ần ỷ...lời cổ “đại ca” về đây chứ?

-Xem ra mấy người cũng thông minh đấy_Đẩy nhẹ cánh cửa gỗ, Lương Tuấn Vĩnh cùng các thành viên còn lại của club bóng rổ ban C bước vào căn phòng to nhất của tòa tháp, nở nụ cười hiền giả tạo để che đậy mọi tội lỗi_...nhưng kẻ sai người bắt các cậu về ko phải là tôi...

-Cái tên đáng chém nghìn lần đó là ai?_Túm lấy cổ áo của đàn anh với vẻ căm giận tràn lan khắp cơ mặt, Gia Minh hỏi như thét_Tên nào dám để bọn thiếu gia nằm dưới đám rêu xanh loang lổ kia đến nỗi cổ cũng muốn gãy thế hả? Tên nào

-Nếu các người thành tâm muốn biết

Thì bọn ta xin sẵn lòng trả lời

Để đề phòng thế giới hắc ám bị phá hoại, để bảo vệ chiến tranh thế giới

Bọn ta đại diện cho những nhân vật phản diện

Đây khả ái và ngây ngất lòng người

Black King - Ugly Witch

Bọn ta là The Death

bảo vệ dài ngân hà

1 tương lai mịt mờ đang chờ đợi các người

Hahaha_Nhảy vào choán một diện tích lớn trong căn phòng ko mấy to lắm, một nhóm người mặt mũi trùm kín mịt bằng vải đen, sau một hồi múa máy chân tay phụ họa cho lời giới thiệu đặc sắc nghe đến chái cả lỗ tai trong loạt phim hoạt hình Pokemon liền ngửa mặt lên trần nhà cười thô thiển, làm cho tất cả mọi người trong căn phòng phải ngơ ngác nhìn bằng nhiều ánh mắt ko mấy thiện cảm

-Ko lẽ, người bắt tội này về...là...là..._Áp ứng, người Kì Như run lên bần bật, nhanh chóng chạy lại phía anh trai tìm sự che chắn ko cần thiết. Cô đã từng nghe về danh tiếng lẫy lừng và những câu bùa chú độc địa của The Death-club tà thuật duy nhất với số lượng thành viên khủng- nhưng ko ngờ giờ đây lại có thể tận mắt chứng kiến, lại còn cảm nhận được luồng tà khí ngùn ngụt bốc lên như khói từ họ nữa chứ, nhất thời sự hoảng sợ che lấp mất niềm vui được diện kiến, khiến cô phải e ngại ko dám đứng gần

-Ko phải họ, là tôi_Nở một nụ cười rực rỡ tỏa đầy ánh hòa quang, phá tan màn đêm u tối đang lan tỏa từ đám người kì dị của The Death, một chàng trai với đôi mắt đen như mỏ và mái tóc màu nâu sậm len qua dòng người đang dần đổ về căn phòng nhỏ nhẹ giọng, tuy ko có đủ sức để khiến những kẻ bị bắt cóc phải ngơ ngác nhìn nhưng lại đủ để làm tăng thêm cơn loạn đang bủa vây lấy họ

-Lâm Khải Phong?_Bất giác rung mình, Từ Di ko thể tin nổi vào đôi mắt vốn tinh tường thường ngày nữa, giờ đây, trên chiếc cổ dài của kẻ đã làm cô bị tổn thương ngày nào lại đeo trên nó chiếc dây chuyền cô đã tặng, điều đó, thực sự làm trái tim cô hồi hộp

-Vì “Ngân khố đại nhân” của các người có lời nhờ vả, nên tôi, dù gì cũng là chôn thâm tình, đã giúp đỡ ngài ấy một tay, đưa mấy người từ Seoul trở về trước khi để thầy hiệu trưởng biết chuyện, dù sao, phe chúng ta cũng ko thể để thất thoát những con người tài năng này được

-Cùng phe?_Nắm lấy tay Từ Di, để cô ấy đứng ra sau lưng mình, Từ Thần ngang nhiên đập tắt tia lửa điện từ mắt Khải Phong đang có ý định phóng đến chỗ “lãnh thổ đã đánh dấu” của mình, nghĩ ngợi

-Ngày hôm qua, khi các cậu vắng mặt đến Seoul chơi, tôi và các thành viên còn lại phải chen qua mấy trăm người để bóc thăm chia phe, kết quả chúng ta thuộc phe trấn thủ, được chia thành nhóm làm nhiệm vụ canh giữ lá cờ được cất giữ trong tòa tháp này, ngoài ra, club bóng rổ ban A-The Winner-cũng cùng nhóm với chúng ta_Lâm Tuấn Vĩnh lên tiếng quở mắng

-Nhưng Lâm Khải Phong đâu phải người của The Winner_Từ Thần nghi hoặc, nhìn khuôn mặt đều già của ông cậu mình lại thấy khó chịu. Cậu ko nghĩ, Lâm Khải Phong-con trai của Lâm Khải Kiệt-ông trùm mafia tiếng tăm ngất trời ở đất Châu Á, lại có lòng thành quan tâm vào chuyện bao đồng thế này, chắc hẳn còn có âm mưu khác, như muốn phá hoại chuyện của cậu chẳng hạn

-Nhầm rồi, tôi giờ đây là hội trưởng của The Winner, tất nhiên phải tham gia, đúng ko “Ngân khố đại nhân”_Cười hòa hảo với người đứng cạnh, Khải Phong cố tình lấy thêm có mình vài phiếu đồng cam, cánh tay tự tiện khoác lên vai kẻ vừa nhắc tên

-Tôi mong vụ Huyết thư lần trước ko phải là chủ ý của cậu, lấy tay của ban B để trừ khử ban C chúng tôi, nếu ko sẽ khó hợp tác với nhau lắm_Thì thầm nhắc nhở, Ngân khố đại nhân vốn ko phải người dễ tính như vẻ bề ngoài, lòng dạ vẫn còn bức bối chuyện cũ

-Tất nhiên rồi!

-Vậy chuyện này là thật sao?_Điền mắt_Vò cái tổ quạ chưa chải của mình, Gia Minh thở dài mệt mỏi, người phục hấn vào bức tường cũng đầy rêu xanh mượt mà

-Bọn họ đã tập trung đông đủ ở đây thì còn giả gì nữa, ngoài chúng ta và The Winner, còn club nào nữa?_Lấy lại phong thái của một “đại ca”, Kì Thiên nhìn đám người lao nhao trước mặt mình, thăm đoán ra được vài club còn lại nhưng vẫn muốn hỏi để chứng thực suy đoán của mình, đồng thời, cầu mong 1 nửa trong số đó là sai

-Club Tà thuật-The Death, Club may vá-Magic, Club Đồ vật-The Power, Club Toán học-The Genius, Club Sinh học-Savior, hết rồi, người nhà của chúng ta đây_Cười nhạt, Lâm Chấn đau khổ nêu tên anh em-kẻ sẽ vào sinh ra tử trong cuộc chiến giữ thành trì Tháp đồng hồ của P&P, quả thực, toàn những club bất hảo

-Vậy thì ko cần đánh nữa rồi..._Ngáp dài thể hiện sự chán nản, Gia Minh ko ngần ngại nêu ra điều tế nhị trước sự tẻ nhạt khá đông đủ của các club còn lại...kết quả cuối cùng...đại bại

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Di, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Chương 32: Ko đơn giản như tên gọi

-Sao lại đại bại chứ? Chưa đánh thì đâu biết hơn hay thua_ Vẫn giữ nguyên thái độ ko mấy nghiêm túc từ lúc bước vào địa điểm mà mình có nhiệm vụ phải giữ gìn trước sự xâm phạm của 3 phe còn lại trong Survival Strengthening Week (SSW), Lâm Khải Phong xoi mói, liếc qua một lượt đám người xung quanh rồi chiếu tướng lên Gia Minh-chủ nhân của câu nói như đổ nước sôi vào họng dân đen, chủ ý từng câu như muốn đẩy lên sự bất hòa trong nội bộ_Hay cậu nghĩ rằng, bọn này ko có đủ khả năng để giữ tháp đồng hồ này, bảo vệ cờ hiệu và giành chiến thắng? Xem ra cậu rất khinh thường chúng tôi, và cả chính mình nữa

-Mấy người thử nghĩ đi, chúng ta sẽ làm gì đây?_Rời khỏi chỗ mình đang đứng, Gia Minh tiến lại gần kẻ đã kích mình, nhếch môi cười_Từ lâu, các đàn anh đàn chị ở đây chắc cũng đã có thâm niên trải qua SSW 1 đến 2 lần, hầu như mọi người ở đây ko ai là ko biết các luật lệ cơ bản của tuần lễ này. Một là sống như những con người ăn lông ở lỗ thời xưa ko biết đến 2 từ “hiện đại” là gì trong vòng một tuần, hai là phải thực hiện tốt nhiệm vụ được giao cho theo bốc thăm đã định: giữ cứ điểm Tháp đồng hồ trước sự công phá của 3 phe tấn công còn lại, bảo vệ cờ hiệu, tức cũng như hóa thân thành các binh sĩ thời Đại Việt, Đại Ngu kiên cường đứng trên tòa thành chót vót chống quân xâm lược từ phía Bắc tràn về vậy. Ba là chỉ được dùng vũ khí thuộc phạm sự của club như club bóng rổ thì dùng bóng đá thương địch, club tà thuật thì dùng bùa chú, vân vân...và nhất thiết ko được sử dụng các vũ khí có lực sát thương cao như dao kéo, nước sôi hay ko thuộc sở hữu của club hoặc các vũ khí hiện đại thời nay để chống cự “giặc” vì đây chỉ là một trò chơi dựa trên mô hình Tứ Quốc diễn nghĩa mà thôi. Với những lệnh cấm như thế, liệu mọi người nghĩ chúng ta có thể giữ cho Tháp đồng hồ ko bị mấy trăm học sinh thuộc 3 phe tấn công nghiền nát chứ. Club bóng rổ ban C chúng ta và club bóng rổ ban A-The Winner, so về sức lực và mưu mô thì có đấy, nhưng nếu làm theo phương pháp đầu trực diện như chơi một ván bóng mà áp dụng vào việc đánh “giặc” thì rất khó, e sợ rằng chúng ta ko có đủ người để chơi bóng với chúng chứ đừng nói đến chuyện đã thương, mà khi tấn công chúng ta, bọn chúng cũng ko đến đến mức vắt thêm cái rổ bóng trên lưng cho chúng ta lấy làm đích ném bóng vào rổ đâu. Club tà thuật - The Death, với danh tiếng nguyên rùa cực độc và hiệu nghiệm của bọn họ thì cứ coi như chúng ta có một trợ thủ đắc lực đi, nhưng hãy nghĩ đến cảnh ánh mắt trời tháng 9 như đổ lửa chiếu vào bọn người hể nhìn thấy nắng mặt trời là ngất xỉu thì liệu có tham chiến nổi ko, tôi chỉ sợ chưa bảo vệ được Tháp đồng hồ thì phải lo vác thêm 30 mấy cái xác vào nhà kho đông lạnh rồi. Club may và-Magic, ngoài việc ngồi thiền thừa đan lát, các bạn có thể tay ko vận cổ địch hay đơn giản nhỏ trụi tóc bọn xâm phạm lãnh địa chúng ta đang canh giữ ko? Club Đồ vật-The Power lại khác, các bạn chỉ biết lối đánh giáp lá cà, công bằng tức hai bên cùng nhào vào đánh tui bự. Chắc hẳn khi thấy quân địch mon men trèo lên thành trì chúng ta, tôi nghĩ các bạn cũng sẽ đưa tay giúp đỡ hắn trèo lên cứ địa của mình rồi một chọi một, xông vào vật nhau cho đến khi mệt lị, giặc người phát cờ trắng chào thua thì cũng là lúc những tên thừa nước đục thả câu còn lại đã lấy được cờ chiến và đuổi chúng ta ra khỏi Tháp đồng hồ, đồng nghĩa việc chúng ta thua thảm bại. Club Toán học-The Genius, tôi công nhận các cậu là những thiên tài, nhưng liệu các cậu có bỏ đi thói quen nhẩm tính số Pi dài ngoằng trong miệng hay cầm cúi giải một bài toán nào đó để giúp đỡ mọi người ngăn chặn ko cho “giặc” trèo lên thành lũy Tháp đồng hồ hay giữ cửa thành ko cho chúng xông vào ko? Club Sinh học-Savior, các bạn chỉ thạo nghiên cứu các sinh vật mới, hiểu rõ hành tung của động vật nhưng về hành tung của “giặc”-những kẻ sẽ bắc thang treo lên lan can Tháp đồng hồ để giết chúng ta, chiếm gọn Tháp đồng hồ, lấy cờ hiệu-các cậu có hiểu được chúng sẽ làm khổ nhục kẻ nào để chiếm được thành trì đã phân công của chúng ta ko? Với những club ko hề có tính tương đồng về thể lực, trí óc nhưng nhóm chúng ta, tôi nghĩ rằng, nhiệm vụ trong SSW lần này-canh giữ Tháp đồng hồ- trước sự tấn công của 3 phe tiến thủ, ko đánh, chúng ta cũng đủ cảm nhận được mùi đại bại trong cuồng họng rồi

-Dào ừ, chỉ cần nấu vài vạc dầu, vài bình nước sôi, thấy bọn chúng đến là dội thẳng xuống, thế nào cũng bỏ của chạy lấy người cho xem_Đội trưởng đội tà thuật - The Death ko biết từ lúc nào đã đứng đằng sau Gia Minh, tàn ác nêu lên ý kiến khiến thẳng em sinh đôi của Tử Di phải giật thót người, cơ hồ như gặp phải ma

-Đã bảo là ko được dùng những thứ có sát thương cao mà, đây chỉ là trò chơi, làm thế thì ko những ko thua một cách đường hoàng mà cả đám phải dắt nhau vào tù kiểm điểm chứ chẳng chơi_Nói như hết vào tai tên hủ mình, Gia Minh bức bối, luống cuống tìm cách tránh xa hắn

-Phân tích của Gia Minh rất hợp tình hợp lý_Vỗ tay tán thưởng, Kì Thiên từ từ cảm nhận bầu ko khí nặng nề đang bao phủ quanh tòa Tháp-nơi cậu và mọi người trong các club còn lại phải lấy cả tính mạng để bảo vệ trong mùa SSW thiêng liêng năm nay-môi cười nhẹ ả ý_Nhưng đây chính là lí do thấy hiệu trưởng sáng lập nên SSW, một trò chơi mang tầm ảnh hưởng lớn đối với đất nước Việt Nam đang ngày càng đi lên này. Cậu thử nghĩ xem, vì sao khi tổ chức tuần lễ đặc biệt này, các phụ huynh của chúng ta lại ko hề phản đối khi cho con mình tham gia trò chơi nguy hiểm này, rồi cả việc chính phủ cáo buộc cảnh sát, nhà báo hay bất cứ thành phần nào ở bên ngoài ko được tiếp cận với trường khi tuần lễ diễn ra và an ninh P&P cũng được thắt chặt nhờ sự ủng hộ của những tổ chức vệ sĩ tối cao? Chính là vì khi tham gia trò chơi này, mỗi một học sinh chúng ta có quyền làm chủ hành động của mình, nêu ra mưu lược để đấu lại phe đối địch, làm quen được với cuộc sống bản hàn thời xưa, khi đất nước ta nền quân chủ chuyên chế vẫn ngự trị và biết cách kết hợp cái thiếu và cái thừa thãi. Đây ko chỉ là một trò chơi mà là một cuộc ngoại khóa mang tính quyết định dành cho tất cả học sinh cấp 3 của P&P. Nếu chúng ta thắng trò chơi này, tất cả những người ở đây đều sẽ được cộng thêm 2 điểm để thi đại học ngoài ra còn được làm tăng thêm thứ bậc cho club, và dĩ nhiên ko thể thiếu những phần thưởng bất ngờ, nếu thua thì coi như rút kinh nghiệm cho cuộc chiến lần sau. Tuy lần này nhóm chúng ta kết hợp ko thuận lợi, nhưng thà cố hết sức mà giữ Tháp còn hơn là để Tháp rơi vào tay “giặc” khi chưa hành động gì

-Anh Kì Thiên nói đúng đấy! Em nghĩ nhóm chúng ta ko có thể mạnh về sức lực nhưng lại có lợi thế về chiến thuật_Nắm chặt tay quyết tâm, Kì Như sau trạng thái “Vịt nghe sấm” dường như đã hiểu thêm phần nào về SSW thế kỉ, liền có cảm giác như mình đã trở về thời xưa, khi chiến tranh giành giật lãnh thổ giữa các nước láng giềng diễn ra, tỏ vẻ cực thích thú. Bây giờ đối với cô, cô ko còn là một Kì Như ở thời hiện đại nữa mà là một quân thần trong các vị bô lão đang thảo luận về cách đánh giặc trong hội nghị Diên Hồng lịch sử vậy

-Cũng đúng nha, Club tà thuật-The Death bọn họ có nhiều hữu ích đấy chứ, chỉ cần túc trực ở thành, khi thấy tên giặc nào bắc thang leo lên, cười man rợ rồi nguyên rùa câu gì đó độc độc là đảm bảo tên đó rớt tim, ko cần ném đá hay nước sôi cũng đủ làm cho hắn trượt từ thang trượt xuống, co cẳng bỏ chạy, có khi nửa đêm tẩu hỏa nhập ma, ăn nói điên cuồng rồi bị loại. Thế chẳng hóa một công đôi việc sao?_Như ngó ra điều gì, Tử Di miệng cười toe nêu ý kiến, chắc hẳn cô nàng đang mừng tượng đến bối cảnh vừa nêu xong

-Club Savior chúng tôi rất giỏi huấn luyện động vật, có thể đem theo vài con trăn trườn trên thành, đảm bảo địch ko dám ho he, nhìn là đủ khiếp rồi. Và lại, chúng ta còn có thể truyền thư tín bằng bồ câu cho 2 nhóm thuộc phe cố thủ của chúng ta ở hai cứ điểm còn lại để trao đổi chiến thuật, giúp phe cố

thủ giành thắng lợi mãi mãi cũng nên_Vỗ ngực mình thùng thình, một cô nàng quảng trên mình một con trần rỗ to tự tin nêu lên ưu điểm của mình, chốc chốc lại nhảy mất với con trần đang trườn quanh người mình khiến đám người trong gian phòng to nhất của tòa tháp phải hoảng sợ, tránh như tránh tà

-Club Magic bọn này cũng ko thuộc loại vô dụng thế đâu nhé_Vòng tay đặt lên ngực, một cô nàng hát hăm, vân vân mái tóc xoăn lộn màu hạt dẻ của mình, đôi môi đỏ mọng mấp máy nhanh như cắt, tay bóp chặt thể hiện đẳng cấp_Thay vì may áo đan len, chúng tôi có thể dệt lưới làm bẫy quân thù, chỉ cần bọn chúng dám động vào một hạt cát trên tòa tháp này, chúng sẽ bị treo lên như giò xông khói cho coi

-Nếu phải sự dụng đến các vũ khí bắn từ xa, tôi nghĩ mọi người trong club The Genius chúng tôi có thể tính được các góc cần thiết để nhắm trúng các đối tượng ở các vị trí đặc biệt, ví dụ như vũ khí tấn công từ xa của chúng ta là bóng, với các cậu việc ném bóng theo góc chuẩn là ko khó, cho nên việc tính góc rất cần thiết, chúng tôi sẽ cố để tìm được số góc bắn gây mức sát thương cao nhất_Đẩy gọng kính lên, một cậu thanh niên gấp cuốn sách đang đọc giờ trong tay lại, khẳng định 100%

-Mấy người làm thi ko thể thiếu bọn tôi rồi_Một anh chàng cỡ bự với hai bắp tay cuộn cuộn khoác vai tên vừa nói xong, cười ha hả_Bọn tôi vận chuyển dụng cụ trong club đến đây, xem chừng có thể giúp được. Tôi nghĩ club chúng tôi e phải phá lệ chơi bản một lần vậy

-Rất vui vì thấy các người biết nghĩ cho nhóm như vậy. Đáp lại thịnh tình của các người, 2 club bóng rổ chúng tôi, The Winner và The Winter sẽ cố gắng thu gom toàn bộ bóng để làm vũ khí đá thương tốt nhất_Lâm Khải Phong như chỉ chờ có thế, đưa ngón trỏ lên ra hiệu “rất tốt” rồi lấy luôn chức leader đang để trống của nhóm cánh giữ Tháp đồng hồ, ra lệnh_Nhà trường chỉ cho phe cổ thủ chúng ta 3 ngày để lắp đặt chiến trường, tu sửa nơi chiếm đóng, đặt bẫy và mua lương thực cần thiết, nên giờ đừng phí phạm một khắc nào nữa, đã đến lúc tất cả chúng ta phải xắn tay làm việc, tạo nên một thành trì vững chãi để chống lại 3 phe tấn công ngoài kia

-Yeah!_Đặt tay lên nhau thể hiện sự quyết thắng, tất cả những con người được giao nhiệm vụ canh giữ Tháp đồng hồ và cò chiến của nó cùng hét vang thật to, ai nấy đều nở trên môi mình những nụ cười khác nhau nhưng lại cùng một ý nghĩa. Có lẽ đây là cơ hội đầu tiên khiến họ-những con người tưởng chừng như cô độc trong P&P ko khác gì xã hội điều đứng ngoài kia-xích lại gần nhau hơn, tạo dựng lên một tình đồng đội chung, để mai này, khi về già, gần đất xa trời, họ sẽ ko phải hối tiếc, ân hận về quãng thời gian nhạt nhẽo đầy rẫy sự hiểm độc của tuổi trẻ...Li do thâm sâu về sự xuất hiện của SSW mới thực là vậy: đồng đội

***

Trong khi phe cổ thủ được dành riêng 3 ngày để lắp đặt những cái bẫy cần thiết chuẩn bị cho tuần lễ khốc liệt SSW thì tại một nơi nào đó trong P&P, có hai con người mang hai tâm trạng khác nhau đang nói chuyện, một người hình như rất khó hiểu, một người lại nhàn nhả như đang chờ đợi kịch hay

-Hiệu trưởng, tôi hoàn toàn ko hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa_Vò đầu bứt tay từ lúc đẩy mạnh cánh cửa mạ đồng phòng hiệu trưởng đi vào cho tới lúc đặt mông lên ghế, một người đàn ông ngoài 30 hoảng loạn_Sao ngài lại để SSW diễn ra trong lúc mới bắt đầu năm học như thế này chứ? Và lại, ở ngoài kia có biết bao nhiêu người ngoài cánh nhà báo và một vài phụ huynh học sinh đang nháo nhào đòi tìm gặp con họ kia kia

-Cánh nhà báo đó muốn hỏi thăm về cô gái trong buổi dạ tiệc nhật con của Lăng Từ Ôn và vị phụ huynh đó cũng chính là người cha tội nghiệp của Lăng Từ Thần, phải ko?_Đặt nhẹ tờ News World lên bàn, nhắm nháp một tách trà, ông hiệu trưởng thần nhiên như ko

-Đúng đó, ngài nên giải thích đi chứ, tôi này giờ khàn cả cổ mà vẫn ko đuổi được họ đi_Kể khổ, người đàn ông ôm đầu

-Hóa ra đây chính là nguyên do tên tiểu tử họ Lăng đó đề nghị ta tổ chức SSW sớm?_Cười xòa vuốt bộ râu dài của mình, ông hiệu trưởng thâm khâm phục

-Ý ngài là?

-Tất nhiên, ta ko điên đến mức vô duyên vô cớ cho SSW diễn ra sớm thế đâu? Vì có một vài người cầu xin và có một vài chuyện thú vị nên ta mới làm vậy

-Ngài có thể nói rõ hơn được ko?_ngu ngơ khó hiểu, người đàn ông tròn mắt, nhìn chằm chằm vào thái độ nhàn nhả của người có chức vị cao hơn mình

-Vài hôm trước, Lăng Từ Thần-đứa con trai của tiểu thư đài cát Lâm gia và thằng nghịch tử Lăng gia- đã đến gặp ta, tỏ rõ ý muốn tổ chức SSW vào thời gian như ta đã đưa ra cho tụi nhỏ. Ban đầu cứ nghĩ là vì nó hiếu kì với tuần lễ đặc biệt này, ai ngờ chỉ là công cụ để cô vợ tương lai của nó có thể trốn tránh tai mắt của đám kị giả, cũng như những người có ý định ko đứng đắn của Lăng gia_Ngừng một lát, ông hiệu trưởng ngẫm ngợi điều gì đó rồi lăm lăm phồng đoán, đôi mắt nheo lại_cũng có thể nó muốn hưởng “tuần trăng mật” sớm hơn một chút với người vợ bé nhỏ của mình trước khi quyết định một điều gì đó chẳng? Rất tò mò nhưng giờ ta vẫn chưa đoán ra mục đích thứ 2 của nó là gì

-Đừng nói với tôi, ngài vì sự nhờ vả của một học sinh mà dồn toàn bộ học sinh trong trường vào tuần lễ ác mộng này nhé?_Lấy khăn tay chấm chấm mồ hôi lấm đẫm trên trán, người đàn ông cầu mong suy đoán của mình là sai

-Người thứ hai là Hạ Kỳ Thiên-thằng nhóc được xem là thảm họa của Hạ Gia với nhiều điều tiêng lúc trước đã bị hất chân khỏi ghế kế vị và đang trong thời gian thực hiện những yêu cầu của cha nó để lấy lại những gì mình đã phá hỏng. Có vẻ như nó ko hài lòng mấy khi người chung cánh ngọ với nó-Lăng Từ Thần, lại được cha mình công nhận sớm hơn nên mới muốn ta thúc đẩy SSW, giúp nó ghi điểm với cha mình bằng cách chiến thắng các phe còn lại.

-Quả thật cũng nghe nói đến những “kì tích” của tên này đây, còn ai nữa ko?

-Người thứ ba là Lâm Khải Phong-con trai của Lâm Khải Kiệt, tên dám kiến nghị với ta chuyển từ ban A sang ban C để đi phá thằng cháu họ, ngoài mặt nó bảo muốn chiếm ngưỡng SSW nức tiếng thế giới ra sao nhưng thực chất lại muốn lấy P&P làm nơi cất giữ mớ vũ khí trái phép Lâm gia mới vận

chuyển về từ Mi_ Uông thêm một ngụm trà, ông thầy hiệu trưởng liếc nhìn bộ mặt kinh ngạc của người đối diện, cười hiền. Cậu cũng biết đấy, khi tuần lễ SSW được diễn ra, dù là cảnh sát thể giới, tổng thống mĩ hay chủ tịch nước đều ko được phép đặt chân vào P&P cho tới khi kết thúc ngay cả khi P&P chứa chấp khủng bố hay đập nhau túi bụi. Thế nên, việc muốn cất giữ kho vũ khí trong P&P để qua mắt cảnh sát quốc tế là một ý nghĩ thông minh, phải ko??

-Trời, hiệu trưởng, sao ông lại có thể tiếp tay cho mafia mấy chuyện này chứ? _Mồ hôi chảy ròng, người đàn ông hét lên, gương mặt trở nên thảm bại kinh khủng

-Nếu được, cậu cứ đứng ra ngăn chặn việc này đi, tôi e tính mạng cậu khó giữ mà dòng họ cậu cũng bị bọn họ xóa sổ ko thương tiếc ấy chứ?

-Chắc tôi chết mất _Ngã người ra ghế, người đàn ông cơ hồ muốn đâm đầu tự tử, ko dám tin hồi còn trẻ mình lại ao ước được học ngôi trường quốc tế danh tiếng này

-Người cuối cùng là Gia Minh, tuy nó ko đề nghị chuyện này nhưng thông qua đây... _Bước lại gần cửa sổ, ngắm nhìn người mình vừa nhắc đến cùng một nữ sinh đang đòi nhau ở bên ngoài, ông hiệu trưởng cười ma mĩnh, thâm ý rõ ràng bí ẩn _...tôi muốn kiểm tra thực lực người thừa kế Hàn Gia, xem xem giữa tình yêu và danh lợi, cậu ta sẽ chọn cái gì...SSW năm nay hoàn toàn ko đơn giản là một trò chơi, nó có ý nghĩa với rất nhiều người đấy

P/s: Chap này cực kì dài nha, mí bà đọc ko hiểu là tui xiu tại chỗ lun, coi bộ khỏi thắc mắc vì sao lại để SSW xảy ra đột ngột nữa nhá

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Chương 33: Giới hạn là phần nộ

Thời hạn dành cho phe cổ thủ cuối cùng cũng vui đi hơn phân nửa, chỉ còn vèn vèn lại đúng nửa ngày để họ có thể sửa sang hay thử lại các điểm bẫy, đồ dùng cần thiết, thức ăn tích trữ cũng như nước uống cầm cự trong 1 tuần tới trước khi vào cuộc. Loay hoay ngồi bút bi đen trên tay, Từ Di thoáng ngơ ngác một chút trước 86 thùng mì tôm dành cho 86 thành viên trong nhóm nằm lẫn lóc chiếm gần gian phòng to nhất ở tầng dưới cùng của tòa tháp, rừng mình nghĩ đến sức ăn hơn trâu hơn bò của đồng đội mà phát hoảng. 86 thùng mì tôm chứ đâu phải ít, thử hỏi khi xử xong, liệu bọn họ có dành thêm vài ba tiếng uống rượu làm thơ luận anh hùng với Tào Tháo hay ko nữa, cơ hồ cô cảm thấy mùi thất bại như thịt xông khói tăn công vào hai lỗ mũi, ngậm đắng nuốt cay chặt vật kiểm kê các vận dụng được công ty vận chuyển chuyển đến.

Xong xuôi, Từ Di cho phép mình quyền được nghỉ giải lao mấy chục phút để cơ miệng của mình có thể thoải mái trở lại bình thường. Dạo quanh một vòng cứ điểm của mình, cô nàng thở dài, nhìn quang cảnh trống vắng chỉ có nắng và gió đổ òa lên những dãy nhà đồ sộ trước mặt mà cảm thấy có gì đó buồn tẻ, nếu là ngày bình thường, chắc hẳn giờ này cô và mấy nghìn học sinh của P&P đã được phóng thích khỏi chiếc chuồng động vật khổng lồ này, tự do đi những nơi mình thích, giờ thì dù có muốn cũng phải lẫn lén bò trườn qua 7 ngày tới cái đã.

Tiến lại gần một góc dim mát trong trường, Từ Di từ tò mò chuyển sang bức bối khi nhìn thấy “chủ nhân” của mình đã ngã người say sưa ngủ một cách ngon lành trên chiếc ghế đá dài, mặc cho những lọn nắng loang lổ chiếu trên mặt mình

-Người đầu mà thất đức thế ko biết, trong khi mọi người đang cật lực làm việc thì lại có kẻ dám trốn ở đây thư thả một mình _Quò mắng một cách xoi mói, Từ Di toan đến gần lay cái tên thất đức kia đây, quảng cho hẳn một bài học nhớ đời thì chợt khựng lại, nhớ đến quá khứ một thời mình toàn đi chọc nhưng chưa lần nào thoát khỏi cái viễn cảnh gây bà đập lưng bà mà Từ Thần đã gây ra cho cô, bèn cẩn trọng bẻ nguyên một cành cây phượng, đứng ở khoảng cách xa mà lấy cành cây hết chọc rồi lại thọc vào mặt người ta

Một hồi ko thấy nạn nhân có động tĩnh theo dự đoán, Từ Di nhanh chóng nản, mạnh mẽ vứt phăng nhánh cây, chân dậm dầy toan bỏ về Tháp thì đột ngột, một cánh tay từ phía sau nhanh như rắn chớp mắt, nắm lấy cánh tay đang buông lỏng của cô mà nắm gọn, tàn bạo lôi mạnh chủ nhân của nó ngã về phía mình

-Ế... _Sựng người một hồi sau khi ngồi xồm xuống ghế đá theo “lời chỉ dẫn” của người phía sau, Từ Di cơ thể nhất thời phản ứng chậm, tiêu hóa toàn bộ những gì vừa xảy ra cho mình một cách chậm chạp rồi mới phát ra phản ứng tiếp theo, vùng dữ dội như cơn cá trê nằm lẫn trên thớt

-Yên nào _Người phía sau nhẹ nhàng ra lệnh, thì thào như muốn chỉ để cô và hẳn nghe thấy _Dưới chân cậu có một con trăn, chỉ cần cậu liếc nhìn nó hay có những cử chỉ quá mạnh, nó sẽ phóng hai chiếc răng nhọn găm vào da thịt cậu cho...đến chết

-Ôi trời! _Khẽ khàng kêu lên một tiếng, Từ Di nửa điều ko muốn mình phải tro xác chết rũ khi chưa trải qua thời rực rỡ nhất của đời con gái, rầm rập nghe theo những lời người bạn hảo tâm đang giữ lấy mình cực tình cảm với hai tay rất đúng vị trí, một tên nắm chặt hai tay cô, một tên ngang nhiên chiếm cứ vùng eo _Cầm...cầm on

-Ko có gì! _Phả lần hơi nhẹ lên làn da vùng cổ của Từ Di theo cách thông thường của một ai đó, người bạn hảo tâm kia nhắc nhở, lẳng lẳng lẳng nghe nhịp tim liên hồi cuồng quấy cùng cơ thể run lên bần bật như sột của người mình đang giúp đỡ mà nờ nự cười ko thể gian tà hơn được nữa _Cậu cứ ngồi yên như vậy, đợi đến khi nó bò đi chỗ khác, mình sẽ ra hiệu để cậu chạy, được chứ?

-Ồ, nhưng ra hiệu thế nào? _Ngu ngơ gặng hỏi cho ra khoai ra môn, Từ Di thông minh lâu năm bỗng trở nên đại dốt, trong trường hợp tính mạng bị đe dọa thế này, cô hầu như ko thể suy nghĩ thấu đáo hơn cho mình

-Lúc đó chắc chắn cậu sẽ biết_ Siết chặt hơn vòng tay ở eo, người bạn hảo tâm có tông giọng trầm ấm hình như cảm thấy mệt, đầu tự tiện dựa nhẹ lên vai người khác, để mặc những lọn tóc đen mượt và khá dài chích nhẹ vào vùng da nhẹ cảm của bờ vai ấy

Ngắm vật nặng đang dần nhạt đi ở vùng sân lát đá ngoài kia của trường, trong bối cảnh nóng nực đến tê nhạt, người bạn hảo tâm kia mới chịu mở lời tiếp, làm cho cái đầu ko ngừng gật lên gật xuống của ai kia vì buồn ngủ phải trở lại trạng thái bình thường

-Xin lỗi

-Ồ...vì cái gì? _Mông lung như đứng giữa một bãi đất mịt mờ tối, Từ Di toàn phần ko hiểu, chẳng thể nghĩ ra nổi người bạn trượng nghĩa này đã làm gì đắc tội với mình mà giờ lại xin lỗi chân thành thế kia, định bụng dù là chuyện gì cũng sẽ cho qua

-Vì ko thể để cậu gặp tôi sớm hơn. Giá như người cậu gặp trước kia là tôi, cậu đã ko bị tổn thương nhiều như thế

-Cậu nói sao? Tôi ko hiểu lắm_ Lắc đầu mình chứng cho bộ não đang rối mù lên, Từ Di mồ hôi chảy ròng như tắm vì nóng, nhưng trước tính mạng đang bị đe dọa bởi con trăn cô chưa có dịp diện kiến đang lì lợm ở đâu đó dưới chân cô, cô ko thể làm liều vất bỏ tư thế bất kì ai nhìn vào cũng hiểu lầm này

-Từ Di à, tôi..

Đang lúc người bạn hảo tâm kia của Từ Di định nói điều gì đó thì từ đằng xa, có 2 cô bạn thuộc club Magic đã tiến lại gần hai người, nhìn cô và “đồng bọn” với cặp mắt cười ẩn ý

-Vậy hai cậu là thật hả? _Một cô nàng ko nén nổi tò mò liền hỏi, ngay lập tức bị cô gái kia thụi cho một thụi rõ đau ở eo

-Là sao? _Mắt tròn mắt dẹt đáp lại với thái độ như người Sao hỏa lọt về Trái Đất, Từ Di đưa bộ mặt ngu thộn nhất có thể đối đáp _Tôi...

-Các cậu đọc báo rồi mà, bộ cần chúng tôi chứng minh nữa sao? _Lạnh lùng như băng, Từ Thần thẳng thừng, ko chút dài dòng xóa tan mọi nghi vấn trong hai người kia, nhất thời trung ra chất giọng thật mà nãy giờ mình đã khốn khổ giấu đi

-Ế... giọng này... _Nhận dạng được mớ tín hiệu báo nguy hỗn độn đang dấy lên trong người, Từ Di dường như đã hiểu được lí do tại sao mình hay bị mắc lõm người khác, chính là vì cô quá cả tin và đại khờ, nên mới bị một kẻ lòng lang dạ sói như Từ Thần năm lần bảy lượt hãm hại đến nỗi chẳng thể sống yên ổn.

-Vậy ko làm phiền hai cậu nữa, ở đây tuy hơi lộ liễu nhưng là cứ điểm hẹn hò thông dụng của các đôi trong trường đấy, chúc vui vẻ_ Cô gái còn lại nháy mắt tinh nghịch với Từ Di, trước khuất mắt cô còn tung lờỉ cổ vũ cực thân thiện _Chazô

-Lặng Từ Thần... _Gần giọng mạnh y chang mụ phù thủy lên cơn tức trời hận đất, Từ Di dù móng tay đã cắt sạch nhưng vẫn cố bấu lấy những gì mình có thể bấu được trên cánh tay tội tàn của người vừa gọi tên, mắt hần lên những tia máu giận giữ và cuồng bạo _...sao người dám đi lừa một thiếu nữ lòng dạ trong trắng non thơ như ta chứ, người muốn chết sao?

-Tôi chỉ là muốn tìm chút cơ hội ở bên người vợ tương lai của mình thôi, đâu phải đi lừa cậu đâu. Hơn nữa lòng dạ cậu mà đủ trong trắng đến thế, chắc lòng dạ tôi sẽ tinh khôi như thủy tinh rồi_ Thăm ý rõ ràng muốn đá đều Từ Di, Từ Thần bõn cợt, tư thế cũ vẫn ko chịu bỏ, đã thế lại còn ăn gan hùm hờn nhẹ lên vùng da ở cổ “vợ yêu”, hành động cực kì sến đặc khiến người kia chưa kịp phản pháo đã nhũn cả người vì nổi da gà

-Nếu cậu còn chơi cái bài sến đặc đó thì tôi sẽ ko nể nang cậu là tổng thống hay đế vương mà cho cậu vào nồi nước sôi đầu nhè_ Nắm chặt cơ tay, Từ Di dồn hết mọi sức lực lên cơ tay, chuẩn bị tinh thần làm điều gì đó mà cô vốn sẽ ko làm nếu gặp người khác

-Cậu biết bài “Chinh phụ ngâm” chứ? _Đôi đề tài nhanh chóng hơn tên lửa, Từ Thần đột ngột hỏi một câu tầm thường như cân đường hộp sữa

-Sao ko biết, hỏi thừa thế? _Lòng uất hận, sự giận giữ đang sục sôi...bỗng tụt đi một miếng

-Vậy cậu có biết lúc người vợ tiễn người chồng ra đi, tác giả đã miêu tả thế nào ko?

-Ồi dào, thì người vợ tiễn chồng, cười hờn hờ, chấm khăn liên tục lau nước mắt trong khi lòng lại như mở cờ trong bụng_ Lòng uất hận, sự giận dữ chẳng còn lại bao nhiêu giờ tụt ko phanh thê thảm, với bản tính chóng quên, chóng lấy lại tinh thần như Từ Di, e khó có thể ôm nỗi hận thù với bất kì ai, mà nếu có, người đó phải có sức ảnh hưởng cực kì lớn đối với cô

-Thế thì giờ, trước khi tuần lễ SSW bắt đầu, cậu cũng nên làm gì đó để tiễn đưa chồng mình ra chiến trường đi chứ? Nhưng tôi ko cần cầu kì đâu, một nụ hôn cũng được_ Ngay khi vừa dứt câu, Từ Thần quả có động cơ từ trước, việc gọi chuyện chỉ là cái nền để cậu ta biến hành động của mình thêm ý nghĩa hơn mà thôi. Từ Thần đưa môi về phía đôi môi mọng nước của Từ Di, toan làm điều gì đó cấm trẻ con dưới 18+

-Hai người đang chơi trò gì thế? _Ko để cho sự việc nằm ngoài tầm kiểm soát của mình thêm nữa, một chàng trai nãy giờ đứng xem kịch hay ở góc khuất cuối cùng cũng chịu lộ diện, sẵn giọng cắt đứt phần hấp dẫn nhất chưa được hoàn thành một cách phũ phàng

-Ồ? Anh Kì Thiên? _Như làm chuyện xấu mà bị bắt quả tang, Từ Di theo phản xạ bật người dậy, đứng xa tên suýt làm chuyện đồi bại với mình rồi nhìn

Kì Thiên với anh mất ngày thơ vô tội, một lát mới dám cả gan núp sau tấm lưng rộng sẵn chắc kia, nhỏ nhẹ_Cứu em

-Đội trưởng rảnh rồi thật đấy_Cười nhạt, Từ Thần rời người khỏi chiếc ghế đá vẫn còn ướm mùi của cậu và Từ Di, nhìn cô bằng đôi mắt hoàn toàn ko vừa lòng rồi chiếu tướng lên kẻ phá đám, thái độ tỏ rõ sự ko vui dù nụ cười có tươi đến mức nào

-Trong khi mọi người đã nháo nhào tìm cách xây dựng một mạng lưới an toàn bảo vệ Tháp đồng hồ, vậy mà hai người lại ở đây nhàn nhã làm chuyện mất mặt thế sao? Giọng cấp trên, Kì Thiên bức bối Từ Thần, ở gốc cây bàng đằng kia, có một đồng cùi khô, hãy mang chúng về đây và bỏ nhỏ lại, tôi cần chúng được thanh lí và chuyển gọn gàng đến bếp trước khi trời tối. Còn Từ Di, theo anh...

Đưa tay nắm chặt cổ tay của người con gái đang núp sau lưng mình, Kì Thiên dùng hết sức kéo nhanh cô vào phía trong trước khi để ai đó có cơ hội làm bậy, nhưng kết quả vẫn chậm một bước. Khi bước chân thứ 2 được đặt lên nền đất cũng là lúc Từ Thần-người vốn ko ưa thích việc của mình bị phá hỏng đang dở- đã bắt lấy con mồi đối diện mình, hai tay giữ chặt khuôn mặt nhỏ nhắn, đưa môi khóa kín đôi môi của người con gái kia, nồng đến mức phải say

"Thế đấy...dù đã giữ em chặt đến thế,

dù đã khóa trái nhốt em vào nơi lãnh cùng tối tăm...

nhưng tại sao...thứ tôi nhận được

vẫn là một con số 0 tròn trĩnh"

-Từ Di_Quyển luyện rời môi người được gọi tên, Từ Thần cười khẩy, ánh mắt tà mị ko ngừng nhìn cô say đắm_Đây là dấu hiệu cũng là việc của một người vợ phải làm, hiểu chứ?

-Tên khốn_Vung nắm đầm đã chực chờ sẵn vào gương mặt tuấn mĩ vạn người mê của Từ Thần, Kì Thiên hét lên, vẽ nên trên khóe miệng cậu ta một vết máu đặc quánh rồi túm lấy cổ áo kẻ mình vừa đánh, đẩy nghiêng bằng những câu chữ ko phải tiếng Việt, mà là tiếng Pháp_Nếu muốn lợi dụng một người nào đó tốt nhất cậu nên tránh xa người của Hạ Kì Thiên này, nếu ko, sau này đừng có hối hận

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

Chương 34: Anh ko phải người ngoài cuộc

Kéo người con gái đang chạy đến bờ hoi tai hông bắt kịp bước chân nhanh dần nhanh dần của mình, Kì Thiên dẫn cô nằng đến 1 căn phòng nhỏ-nơi cô vừa rời đi vài phút trước.

-Anh kéo em đến đây làm gì?_Xoa xoa cổ tay đang tấy đỏ, Từ Di cau có khi cảm nhận được sự tê dại đang tràn lan trên tay mình, hết như thớ chất độc hiểm ác hòa tan vào máu trong người bấy lâu nay vậy_Ể, em kiểm kê mấy đồng đồ ăn này 2 lần rồi đó, em sẽ ko làm lần thứ 3 đâu

-Ko phải, anh chỉ muốn em từ giờ túc trực ở đây, nấu đồ ăn cho các thành viên lúc họ đói bụng_Chỉ vào đồng soong nôi ngổn ngang, la liệt hơn bãi chiến trường, Kì Thiên ra lệnh, nhìn gương mặt đang thộn ra đơ đi 1 cách ngoạn mục của Từ Di trong vài giây mà ko nén nổi buồn cười_Lại sao nữa?

-Muốn em nấu thức ăn thì hơi khó nhưng bảo em chế thuốc độc hạ thủ thì em rất sẵn lòng_Ra chiều lo ngại, Từ Di thận trọng nêu ra cái tai hại nhất của mình, giọng nhỏ nhẹ hẳn đi vì xấu hổ

-Chẳng nhẽ em ko thể nấu được món gì đó sao?_Day day thái dương, Kì Thiên có chút đau khổ, anh ko dám nghĩ đến viễn cảnh mình sẽ phải ở nhà bông con nấu cơm rửa chén nếu 2 người lấy vợ, nếu thế thật thì đời trai lai láng của anh cũng coi như đi tông, một phát thẳng cánh vào bãi phế thải

-Em nấu mì tôm cũng thuộc hạng cao thủ đấy nhá_Vỗ ngực khí thế, Từ Di nháy mắt tinh nghịch lôi kéo sự tin tưởng của đối phương, đầu óc lại mừng rỡ đến cái cảnh hàng ngàn hàng vạn người quỳ rạp người xuống cầu xin mình nấu cho tô mì tôm cầm cự mà ko nén nổi sự vui sướng nhỏ nhoi, cười khúc khích đầy khả ố

-Cũng được, em nấu gì anh cũng sẽ ăn hết_Vuốt ve máu đầu đang búi gọn hình củ tỏi nhỏ trên đỉnh đầu của Từ Di, Kì Thiên nhẹ nhàng nói lên suy nghĩ của mình dù điều đó lại khiến cô nằng nghĩ rằng vì ko có ai nấu cho ăn nữa nên mới phải bắt đấng đấng ăn đồ của cô, nụ cười trên môi nở rộ như chưa bao giờ tắt.Bỗng Kì Thiên sực nhớ ra điều gì bèn dứt tay vào túi quần, moi ra một chiếc kẹp màu bạc có hình 3 viên ngọc theo kiểu 3 anh em nhà Danton bỏ vào lòng bàn tay người đối diện_Tuy nhà trường ko cho phép cầm vật dụng thời nay vào nhưng tốt nhất em nên cái nó lên tóc. Đây là tụ diện dạng kẹp tóc-loại hàng mới nhất trong năm nay được dùng để bảo vệ của nữ giới, tuy trong trường ta đều là người văn minh nhưng khi thú tính nổi lên thì khó mà ngăn chặn nổi. Thế nên lúc nguy cơ nhất, hãy dùng cái này dí vào người họ, họ chỉ bất tỉnh chứ ko chết được đâu

-Ồ..._Khựng lại một chút, Từ Di tò mò soi từng đường nét tinh xảo của chiếc kẹp, thích thú ngắm nghía nó ko rời mắt_Nhưng em ko thích nhận những

ân huệ nhỏ nhoi này đâu

-Đồ quý_Dì đầu Từ Di một cái rở đau, Kì Thiên cười hiền, lấy phát chiếc kẹp trong tay cô rồi cài lên mái tóc đen nhánh, đôi mắt thỏa ý nhìn ngắm nó phát sáng trên đầu cô rồi lại liếc xuống mặt đồng hồ treo trên tay đang in chữ “Đã nhận dạng tín hiệu”_Đây là vị trí tốt nhất để ko ai phát hiện và hãy nhớ anh ko phải người ngoài cuộc

-Vâng_Tít mắt cười, Từ Di đại trưởng phu một thời luôn nói chuyện sòng phẳng, đâu ra đấy_Em sẽ ko nói lời cảm ơn anh đâu

-Vậy tính cùng lần trước nữa một thể, sau SSW em phải trả ơn cho anh đấy, được chứ? Đưa ngón tay út về phía cô, Kì Thiên nháy mắt ra hiệu dao kéo rồi bẻ ngược ngón tay út phía bên kia, tạo thành hình trái tim ko tròn cũng ko méo. Thêm lần nữa, cô nâng vô lo này lại tạo ra một giao ước nữa cho mình

Trong khi đó, tại căn phòng ở tầng 3 của Tháp đồng hồ, hội nghị Diên Hồng với sự có mặt của các “bô lão” có máu mặt được diễn ra trong bầu ko khí im phăng phắc, chỉ có tiếng nói đồng dục đầy khí thế của một người

-Xong, cảm ơn mọi sự cố gắng của các bạn trong mấy ngày vừa qua. Tôi đã kiểm tra một lượt các cái bẫy ko thể diễn rõ hơn xung quanh tháp, vũ khí chiến đấu độc nhất vô nhị và cách bài trí cực rùng rợn do club The Death tạo ra cũng như những vật liệu cần thiết_Khải Phong, với cương vị là lãnh đạo có uy tín nhất của nhóm cố thủ ở Tháp đồng hồ lên tiếng khen ngợi pha chút mỉa mai thành quả của đồng đội mình_Song, còn 1 vấn đề nữa mà chúng ta cần phải giải quyết, đó là nơi cất giữ cờ hiệu. Theo tôi thấy, việc để cờ hiệu nằm một chỗ ở Tháp đồng hồ quá mạo hiểm, do vậy trong số chúng ta cần có một người tình nguyện giữ nó, đồng thời cũng là người dễ bị các phe khác tấn công nhất nếu thông tin cơ mật này ko may lọt ra bên ngoài. Nào, Ai muốn gánh vác trọng trách cao cả này

Đám đông trong căn phòng chật chội từ im lìm chuyển sang chế độ buồn đưa rầm rộ, được vài phút thì lại im như thóc, hết liếc sang người này lại ngó đến người kia, xem ra muốn đùn đẩy nhiệm vụ hoàn toàn bất lợi này cho nhau. Dù đây chỉ là một trò chơi giải trí ko nguy hiểm đến tính mạng của bất kì ai nhưng khi đã xông vào mà chaoáng nhau thì mức độ bị thương, gãy tay trặc cổ là chuyện bình thường hơn cân đường hộp sữa, chẳng ai muốn dây vào cũng vì cái lí to tổ chẳng ấy

-Tôi nghĩ mình biết một người thích hợp cho vụ này_Một cánh tay nhỏ bé gơ cao trong đám người kèm theo đó là một chất giọng cực lạnh löt pha đầy sự tự tin

-Kì Như?_Buột miệng gọi tên người đó, Khải Phong thoáng ngạc nhiên, nheo mắt đầy nghi ngờ. Với người như Kì Như, chắc hẳn người thích hợp mà cô ấy nói đến theo suy luận của Khải Phong chính là cậu ta chứ ko phải ai hết, cái này vốn dĩ lấy việc chung báo thù riêng mà_Ai?

-Đó là người dù trời có sập, đất có rung chuyển vẫn luôn giữ khư khư lòng tự trọng cao ngất ngưỡng trong mình. Tôi nghĩ với sự trung thành tuyệt đối với chính bản thân như thế, cậu ấy sẽ làm việc này tốt hơn những người đang ở đây_Chiếu tướng lên đài lựa nhỏ hình chiếc khăn mùi soa vàng đậm có thêu hình chiếc đồng hồ ở một góc trên bàn, Kì Như ko hẳn chỉ nêu lên ý kiến thường tình, mà nằm sâu trong đó là một sự thách thức_Trong 4 người ko có mặt tại đây, Hạ Kì Thiên, Hàn Gia Minh, Lăng Từ Thần và Hàn Từ Di có một người là người tôi đang nhắc đến và tôi cũng tin chắc cậu biết đó là ai. Để đảm bảo ko có điều gì ngoài ý muốn xảy ra, tốt nhất chỉ những người chúng ta có mặt hôm nay biết điều này, cậu thấy thế nào, đội trưởng Club The Winner? Nếu cậu ko muốn người đó gặp nguy hiểm, chúng ta cũng có thể tìm người khác thay thế

-Ko cần_Mím cười ta mị, Khải Phong quay lưng lại với đám người phía dưới, tay nâng nhẹ lá cờ chiến rồi gần sức bóp chặt...cơ hồ có chút run rẩy_Cứ làm như ý cậu đi, hãy đưa cho cậu ta giữ cái này

Lời nói ấy, như một nhát dao cắt đứt huyết cườì của kẻ thách thức, để lại cho bất cứ ai trong gian phòng này, một nỗi u ám dâng trào ko lời giải đáp

***

Ngẩng mặt lên bầu trời còn đượm chút nắng, Lăng Từ Thần đưa tay quạt những dòng mồ hôi chảy trên vầng trán mình, lặng yên ngắm ngợi một điều gì đó rồi từ từ rút tay vào túi quần, nhân số và đưa lên vành tai, chờ đợi qua những hồi chuồn ngất quãng

-Từ Thần hả?_Giọng một người đàn ông gấp gáp vang lên_Ko phải nhà trường thu máy rồi sao?

-Cha...tối nay mới thu_Mím cười gaio ngán, Từ Thần khề lắc đầu_Mẹ...sao rồi?

-Hỏi nữa sao? Vì vụ của con mà giờ ta phải chịu đây, bà ấy ném gần hết chỗ bình cổ quý giá của ta_Choang! Âm thanh phía bên kia lọt vào thật nặng nề_Nhưng con cũng khá đấy, có thể dùng SSW để giải quyết đám nhà báo nặng xị và những tên xã hội đen người ngợm đang “có ý” với Từ Di

-Có lẽ đây là việc duy nhất con có thể làm cho cô ấy_Từ Thần thờ dài_Sau khi kết thúc tuần lễ, con sẽ đi, cha cứ yên tâm, Từ Di sẽ ko gặp nguy hiểm nữa đâu

-Tùy thôi, đừng để ta nhìn thấy bất cứ kẻ nào muốn lấy mạng con bé là được_”Thằng nhóc Từ Thần phải ko? Đưa máy cho em!” Tiếng bên kia lại vang lên to như loa phát thanh, ko nhìn cũng biết thân chủ của nó đang rất tức giận “Chăm dứt ngay đi! Biết ko hả?”

-Con rất tiếc, nhưng biết làm sao được, giấy đăng kí kết hôn vẫn còn ở chỗ con

-Trời ơi là trời!_Người đàn bà hét lên cực sầu não nhưng nhanh chóng để người đàn ông giật máy_Ko được ép nó đâu đấy, Từ Di là loại dù có chết cũng ko kết hôn với người mình ko yêu đâu

-Vâng, con sẽ cố để cô ấy yêu con bằng cả trái tim, nhưng, con gái cha đúng là ích kỉ, sát đá, vô duyên, và cực kì đào hoa_Nghĩ lại vụ ban nãy, Từ

Thần uất giận, quở mắng người kia trước tai đáng sinh thành

-Thì nó giống ta mà, thế nên con phải giống vợ ta mới được_Cười ha ha, người đàn ông tự tin

-Là sao?

-Thì trước mặt nó con đừng mạnh mẽ quá, hãy giả vờ yếu đuối, dễ thương, ngây ngốc như con nít đi, đảm bảo nó sẽ đồ đứ đừ. Cứ nghe lời người cha vợ đây kinh nghiệm này đi, ko sai đâu

-Vâng, con sẽ cố_Tất máy cái rụp, Từ Thần vừa nghĩ tới cảnh mình phải làm nũng, giả giọng con nít với cô gái đó đã cảm thấy da gà da vịt của mình nổi lên rồi, ý muốn nôn ọe cứ thôi thúc ko thôi

-Dạo này cậu thân thiện với cha mẹ tôi quá nhỉ?_Sai bước tiến đến gần Từ Thần, Gia Minh mĩa mai, nụ cười đều giả ko hề tắt mà có phần rực rỡ hơn

-Sao tôi lại ko được, đó cũng là bố mẹ của tôi mà _Đút di động vào túi quần Từ Thần ko hề nhún nhường

-Cũng phải_Gắt đầu nhẹ lia lịa, Gia Minh công nhận lời nói của Từ Thần rất có lí_Mà tôi thấy cậu quả rất đúng một vị minh quân đấy, lời hứa lâu đến nỗi tôi còn chẳng nhớ mà cậu vẫn đeo bám nó để thực hiện

-Tôi ko cao cả thế đâu_Lắc đầu cho đỡ mỏi, Từ Thần thân nhiên đáp trả

-Vậy chắc hẳn cậu làm điều đó chẳng qua vì đồng gia sản Hàn Gia_Bấm bấm gì đó trong chiếc Iphone, Gia Minh tiếp tục xía xói

-Gia sản của Lăng Gia quá đủ đối với tôi rồi_Quay gót bước đi, Từ Thần rời khỏi cuộc nói chuyện nhảm chán_Thứ tôi cần là người xứng đáng làm vợ tôi. Còn nữa, ít nhất cậu cũng phải cảm ơn tôi...vì đã loại bỏ được một đối thủ đáng gờm...trong trận quyết chiến sinh tử giành ngôi kế vị chứ nhỉ?

P/s: Xin lỗi vì su đã post muộn nhá, tại papa cứ canh hoài á, sắp tới có lẽ lịch post cũng sẽ dang dở, mong các bạn thông cảm và tiếp tục ủng hộ fic nhé

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Chương 35: Trận đấu cuối cùng

-Đứng lại đã! Hết lớn pha đầy sự giận giữ, Gia Minh chạy đến chặn ngay lối đi của Từ Thần, ánh mắt quyết liệt đong đầy ý muốn ăn tươi nuốt sống kẻ trước mặt_Cảm ơn ư? Vốn dĩ chị ta ko có quyền kế vị thì sao tôi phải cảm ơn cậu chứ, ko có cậu tình hình vẫn thế thôi, người tương lai làm chủ Hàn Gia là tôi

-Tự dối mình ko phải là cách tốt đâu_Thờ ơ, ko thèm chạm vào ánh nhìn thèm khát ấy, Từ Thần nhắc nhở_Nếu cô ấy ko phải người thừa kế thì tại sao từ nhỏ đến lớn phải học cách phản ứng nhanh với mọi thứ thay đổi, bị bỏ lại trong rừng hoang vu để kiểm tra năng lực sống sót, ngày ngày đưa vào cơ thể mình hàng tá chất độc để rèn luyện sự kháng độc cho cơ thể. Còn nữa, nếu ko phải để trở thành người thừa kế thì mắc mớ gì cô ấy phải học cách điều khiển quyền hành mình có dù chỉ mới 6 tuổi?

-Nhàm rồi Từ Thần_Cười khẩy chế giễu, Gia Minh lấy lại vẻ bất cần thường ngày khoác lên mình, tâm trạng sau khi biết được vốn kiến thức nhỏ nhoi của kẻ kia về tục lệ Hàn Gia đã trở lại tốt hơn trước, ko còn sự lo lắng đến hoang mang tràn ngập mà chính thần chủ như cậu cũng ko hiểu vì sao_Tất cả con cháu của Hàn Gia, từ khi sinh ra đều phải làm quen với những việc đó, cậu thấy đấy, thằng út Gia Lâm nhà tôi cũng đã đến tuổi để rèn luyện như những gì chúng tôi trải qua, đó là cách Hàn Gia bảo vệ con cháu của mình chứ chẳng hề liên quan gì đến việc kế vị hay ko cả

-Sao lại ko chứ? Từ Di hoàn toàn có thể, nếu cô ấy kế vị cha mình, tôi nghĩ với những gì được lĩnh hội từ cha mẹ, cô ấy có khả năng đi đến đỉnh cao, phát huy được tiềm lực nằm sâu trong chính mình và có khi, ..._Tiến đến gần chàng trai thứ họ Hàn, Từ Thần khoe môi cong tuyệt mỹ, giọng nói trầm nhưng chứa chất trong đó chỉ là một sự đe dọa bao trùm, chủ ý khiến con người kia...tim bắn loạn cả lên, đầu óc được nước điên cuồng đến tê dại_...còn vượt xa cả cậu nữa cơ

-Rất tiếc, Hàn gia theo chủ nghĩa nam quyền..._Thu hồi sự hoảng sợ đang lấp đầy từng chỗ trống trên cơ mặt, Gia Minh che đậy cho mình một chiếc mặt nạ chai lì đến vô cảm cùng nụ cười đều giả ko ngớt tắt. Những lúc bị dồn vào con đường cùng ko chốn thoát hiểm như lúc này, nếu lo lắng và nhụt chí, cậu sẽ vô tình để lộ phương diện hèn nhát trong mình, cách tốt nhất là phải trở nên trơ trẽn đến tàn bạo, tự biến mình thành con người khiến bất cứ ai đối mặt đều phải ghét bỏ, oán hận và tức giận, có như thế mới đứng nổi trong xã hội đầy biến động này. Đó cũng chính là một trong những bài học ăn sâu vào máu mà từ lúc còn chập chững biết đi, cậu đã được làm quen với nó, bài học vỡ lòng_...dù chị tôi có tài giỏi đến đâu thì cũng thế cả thôi, có trách thì cũng chẳng trách được ai, người chị ta nên trách chính là số mình xui xẻo nên mới làm đại tiểu thư Hàn Gia, nơi duy nhất còn áp dụng chế độ trọng nam khinh nữ

-Ai nói Hàn Gia là nơi trọng nam khinh nữ chứ?_Tò vè ngạc nhiên một cách lộ liễu, Từ Thần ái ngại, ánh mắt như nắm chắc phần thắng chiếu thẳng phía

người kia_ Chắc có lẽ từ trước đến giờ, Hàn Gia luôn ko có con gái nên ai nhìn vào cũng nghĩ dòng họ này áp dụng chính sách nam quyền nhưng giờ thì khác, Từ Di là một ngoại lệ và tôi chắc chắn, cô ấy là người đầu tiên được liệt vào danh sách kế vị của cha mình

-Cậu đúng là có một niềm tin cao vời vợi đối với vợ mình thì phải? Nhưng tin nhiều quá sẽ bị đau tim đấy_ Trở vào vùng ngực bên trái của Từ Thần, Gia Minh ko chút nao núng

-Tất nhiên, đó là điều mà các cặp vợ chồng thời nay nhất thiết phải có_ Nhún vai cười, Từ Thần vỗ vai thẳng em vợ_ Giờ mong là cậu có thể để cho vợ tôi được yên, đừng có bày thêm trò hăm hại cô ấy nữa, được chứ? Cô ấy đã ko còn có khả năng tranh giành với cậu nữa rồi

-Hăm hại, tôi ko hiểu cậu muốn nói gì?_ Hồ nghi đáp trả, Gia Minh nhanh chóng hất bàn tay thân thiện trên vai mình ra

-Chẳng phải, việc để cô ấy mê một cậu tôi cũng từ chủ ý của cậu mà ra đấy à, dựa vào bản tính mơ mộng của cô ấy để tấn công, tạo những tình huống đẹp y chang trong truyện để khiến cô ấy sa vào con đường ko thể quay gót trở lại được nữa, từ bỏ việc tranh giành quyền thừa kế với cậu mà hiến dâng mình cho con người đó, hiển nhiên, cậu loại trừ được một đối thủ nặng kí, khi ko giành được mọi kì vọng đã được đặt lên vai chị mình

-Sao...sao...cậu..._ Áp ứng ko thành câu, Gia Minh như một con chim sa bẫy người, cơ thể vừa mới lấy lại bình tĩnh bỗng trở nên rạ ròi, giờ thì cậu đã cảm nhận được việc bị kẻ khác nắm thót mình có mùi vị như thế nào

-Đừng thắc mắc sao tôi lại biết điều đó, việc bây giờ cậu cần làm ko phải là đi đối chọi với một người ko biết thân phận mình đáng giá thế nào, quyền lực mình nắm trong tay to lớn ra sao mà hãy tìm cách nâng cao địa vị của mình trong lòng cha mẹ cậu đi, bởi vì sau Từ Di còn có một đối thủ nặng kí khác đấy. Hàn Gia Lâm, theo tôi thấy, sau này nó có thể là một mối nguy hiểm lớn cho cậu đấy

-Ko cần nhắc_ Quắc mắt, Gia Minh bỏ đi thật nhanh ko để người kia nhìn thấy sự dằn vặt đang trĩu nặng, lấn áp lên từng cơ mặt của chính mình. Phải, cậu đã làm thế vì cậu biết rõ người cha mẹ chọn là ai, người xứng đáng nhất phải là ai nhưng con người, ai chẳng có sự đố kỵ, ghen tị với người khác chứ, cậu chỉ là vô tình để nó chế ngự mọi xúc cảm, hành động của chính bản thân đến nỗi hàng đêm luôn dày vò tâm can giữa ý muốn bóp chết chính người chị song sinh của mình và sự ray rứt đồng tình cảm máu mủ tâm thường. Đã từng có trong kí ức cậu...những yêu thương mềm yếu...nhưng để có thể khiến cha mẹ cậu công nhận sự tồn tại của cậu, xen lẫn những thứ vô dụng ấy chỉ khiến cậu thêm hèn hạ, vô dụng và ko xứng đáng hơn...

***

3 ngày giành cho phe cổ thủ trôi qua thật chóng vánh, những ngày tiếp sau đó quả thật là những cú sốc dồn dập liên tiếp ko ngừng nghỉ như những quả bom kích nổ bùng bùng vang dội trong đầu Từ Di mà dù sau này cô có cắt tóc lên chùa an phận thì cũng khó có thể lấy tẩy xóa sạch được. Hãy nhắm mắt lại, thử vận dụng trí tưởng tượng phong phú của chính mình để mường tượng ra hình ảnh rõ nét được phóng đại lên 4 lần của một quả trứng cú với làn da mềm mại, dễ vỡ lấm tấm những đốm tàn nhan cực đáng yêu dung quan. Vâng, đây chính là bức họa đầy hoa văn và thơ mộng được lấy cảm hứng từ khuôn miệng nở rộng hết cỡ đến sái quai hàm của cô nàng Từ Di vào ngày đầu tiên của tuần lễ đặc biệt SSW-cũng chính là lúc cô nàng định nghĩa được thế nào là sự tàn khốc của chiến tranh. Bạn bè cô, dù gái hay trai, dù ko thân thì cũng có chút quen biết thường ngày hiền lành, yếu ớt như từ sắc chôn khuê phòng, nhìn qua thì khờ khờ như những con nai vàng đạp trên lá vàng khô đến nỗi bao phen bị chặn đường hỏi thăm vì tội “khờ khờ muốn oánh” là vậy mà vào thời khắc sinh tử của đời người ấy, lại tựa như những con sói già ma mãnh lột bỏ lớp da cừu non choẹt, ra sức tung vô vàn thủ đoạn bấy lâu nay chôn sâu dưới lớp axit dạ dày chỉ mới mục đích nhỏ như con thỏ ăn cỏ: đim tình thần đối thủ.

Đúng như luật lệ của P&P thời khai hoang lập địa đề ra, họ hoàn toàn ko sử dụng bất cứ thứ gì ko thuộc sở hữu của mình, nhưng đó mới chính là cái đáng sợ nhất. Ngày ấy, lần đầu tiên Từ Di ngộ ra rằng vẻ đẹp huyền hoặc, quyến rũ của những con trăn nude bệ vệ cuộn dài trên lan can Tháp đồng hồ lại có “sức hút” còn lớn hơn cả một cô nàng người mẫu số đo 3 vòng chuẩn ko cần chỉnh 90-60-90 khỏa thân trong phòng tắm, làm ngắt gãy con gà tây biết bao trắng sứ mộng ngồi ngựa, tay cầm guom khi chưa kịp vung đao tỏ rõ sức mạnh ngút ngàn của mình thì đã anh dũng...xiu tại chỗ, làm vé khứ hồi 1 phút lẫn từ đỉnh thang đến cuối thang, hi sinh thân mình làm thảm chà chân cho đàn em nháo nhào phía sau dẫm lên. Lần đầu tiên, cô nàng khám phá ra được trong vũ trụ bao la lăm le này lại xuất hiện một loài cây ko rõ tên tuổi, xuất xứ biết phân biệt đâu là thịt người mà đớp, đâu là thịt chó mà bỏ khiến vô số tân binh của đối phương một đi ko trở lại, ngu lì bì trên đất khách quê người ko ko hay biết đó chỉ là thủ thuật lợi dụng ánh sáng của club The Death. Lần đầu tiên, Từ Di còn thấu hiểu được công dụng có một ko hai của những con búp bê nguyên rùa bệ tâm thương mang theo sợi tóc chứa ADN của những nạn nhân xấu số vô tình bị người của The Death nhốt tọt tóc bay tứ tung trên bầu trời Việt Nam kèm theo những cây kim nhọn hoắt đâm xuyên vào da thịt và được đem trả lại cho khổ chủ ngay khi hân mới đặt một ngón chân lên hành lang Tháp đồng hồ, báo hại trên nhân gian lại có thêm một vì sao sáng trên trời cao vì bệnh tim tái phát lúc nửa do quá sợ hãi hay sự cuồng dại đến bạo lực của đồng đội khi mặt giáp mặt với kẻ thù. Kì lạ thay, bằng những phương pháp phi thực tế và ko giống ai ấy, họ lại có thể bình an sống sót qua những ngày khói lửa mù mịt đầy trời đó đồng thời sự bất ngờ ngây thơ của Từ Di cũng nhanh chóng xách túi nai đi vào quá khứ, chỉ để lại sự thân thiện đến vô cảm, sự thích thú đến ham vọng

Quá trình đi đến chiến thắng sẽ ko trở nên gay gắt nếu ngày cuối cùng của SSW, phe cổ thủ Tháp đồng hồ của Từ Di ko gặp được kì phùng địch thủ, hiển nhiên trở thành món khai vị cuối cùng trong bữa tiệc ăn mừng thắng lợi của chúng vào ngày thứ 7-cũng chính là ngày khép lại tuần lễ kinh hoàng SSW. Sau khi bị bọn chúng đá kích bằng cách động võ mồm, toàn thể thành viên đang trú trong Tháp đồng hồ đều nhất trí đầu một phen khai ra khai, ngộ ra ngộ với chúng. Khí thế hùng hục, lửa chiến phừng phừng, cả thấy những anh hùng ngoan cường nhất từ lan can Tháp đồng hồ cầm kiếm giả, nhảy xuống từ Lan can tháp đồng hồ cao hơn 8 m mà ko nghĩ đến hậu quả gãy chân gãy tay sau cú phô trường thành thế ấy. Họ hòa lẫn vào đám quân cao ngạo đang chờ sẵn đón mình, vung kiếm, xé gió, chặt đủ ba nhát vào cơ thể đối phương để chúng bị hệ thống loại khỏi trò chơi, mặc cho Tháp đồng hồ vườn ko nhà trống, bị đám quân còn lại chớp thời cơ đột nhập ko ai hay biết

-Chúng ta tản ra đi tìm cò chiến_Một người có vẻ là thủ lĩnh của đám quân chớp thời cơ sau một hồi leo thang mở hội nhể nhại ra lệnh, ánh mắt thận trọng dò xét xung quanh

-Ko cần phải tìm làm gì... Từ phía sau lưng bọn họ, một chàng trai với nụ cười có thể đốt cháy hàng vạn trái tim thiếu nữ lên tiếng ngăn cản, khuôn mặt cực đều đặn mê hồn_ Tôi biết cò chiến đang được giấu ở đâu

-Người ko phải người của bọn ta _Cô gái ban nãy quay đầu lại, thoáng sững người đồ mất nhưng rồi cũng lấy lại được nét lạnh lùng vốn có, tay chực chờ cựa quậy nhẹ để lộ một con dao sắc trong ống tay áo

-Tất nhiên rồi, tôi là người của phe này nhưng lại có ý muốn tiết lộ bí mật cho mấy người nhằm kiếm một con đường sống thôi mà _Nhún vai mình họa, chàng trai kia ko ngớt nụ cười hờ hững

-Ở đâu? _Cô gái kia thận trọng, mái tóc đen dài đầm mồ hôi

-Trên đầu cô gái đang trốn trong nhà bếp _Đưa tay chỉ về phía nhà bếp, chàng trai tận tình cung cấp thông tin mật

-Sao người nghĩ bọn ta sẽ tin người, nếu là cái bẫy thì sao? _Cô gái kia hồ nghi, trong những lúc như thế này, tuyệt đối khó mà khinh suất dù trong tay phe bọn họ đã giữ được cờ chiến của hai cứ điểm kia

-Ko tin thì thôi, nếu có bẫy hay ko, các người vẫn thắng, vì sự chênh lệch về quân số vốn dĩ ko thay đổi _Vẫy tay tạm biệt đám người, chàng trai quay lưng khuất đi

-Khoan đã, cậu là đội trưởng của Club The Winner-Lâm Khải Phong?

-Ngay cả đồng minh của mình cũng ko nhận ra, kém thật _Lâm Khải Phong mĩa mai lần cuối rồi dứt khoát thoát khỏi nơi đầy mùi chết chóc này, nắm tay đã thu gọn...thành đám tràn đầy khí lực

***

Trong khi đó ngoài bãi chiến trường thây chất thây (những người bị loại sẽ bị giật điện làm cho ngất xỉu y như chết để hiện thực hóa trò chơi), một vài bộ phận còn sống sót của phe cổ thù chiến đấu hoài cuối cùng cũng nhận thấy thành trì của mình đang bị xâm nhập, lúc bấy giờ họ mới nhớ đến thứ quan trọng nhất quyết định thắng thua thì đã quá muộn và thời gia...ko cách nào có thể quay nó lại

-Gia Minh, chúng ta lui về bảo vệ chị cậu đi _Kì Như thờ hồng học, một nhát một là chém lên người đối phương

-Sao phải bảo vệ chị ấy chứ? _Bực bội vì mấy con sâu xung quanh ko ngừng chọc ngứa mình, Gia Minh khô khốc đáp

-Chị cậu đang mang cờ chiến, sẽ gặp nguy cho coi _Lùi lại gần Gia Minh, Kì Như thì thầm, nhìn bọn người đông như kiến trước mặt mà thấy nản thế thảm, cô ko ngờ vì chút nông nổi mà mình lại vác xác ra tận chốn đao kiếm vô tình này, quả là khi thú tính con người nổi lên, ko có gì là ko thể

-Cái gì? _Giật mình, Gia Minh điên tiết rồi quay gót toan chạy về phía thành _Sao ko nói sớm

-Cậu đi đi... _Vẫy tay tạm biệt đồng đội, Kì Như bỗng dưng quên báng mình đang ở đâu, người lặng như khúc gỗ lơ lửng cho đến khi cảm nhận có lưỡi dao sắc bén đang kề vào cổ mình thì mới thấu hiểu được sự thật vốn phũ phàng

-Kì Như? _Khó hiểu quay mặt nhìn lại, Gia Minh giật mình khi nhìn thấy một đám người đang vây lấy người cậu yêu, cơ hồ như muốn bắt cô nàng đi đâu đó, ko cần xa hay gần, chỉ cần rời khỏi cậu

-Đi đi Gia Minh _Kì Như lại lấy chiều bài cũ, miệng thì cao cả nhưng bụng dạ 10 trên 10 rất hẹp hòi, nước mắt rơi xuống lã chã như mưa rào mùa hạ

-Chết tiết _Một bên là chị gắn với danh vọng, một Kì Như gắn với tình yêu, Gia Minh hoàn toàn rơi vào bế tắc, cậu ko thể bỏ Kì Như lại mà đi cũng ko thể mặc chị mình bị đe dọa, trái tim cậu bỗng chốc như vỡ thành ngàn mảnh thì đột ngột, hình dáng quen thuộc của Kì Thiên vô tình lướt qua trước mặt cậu, khiến con người vốn muốn nhảy lầu tự tử như vớ được dù khi lỡ sa chân nhảy xuống _Đại ca, giúp em đi tìm Tử Di đi

-Giờ cơ? _Kì Thiên chật vật mãi mới xử được cái tên từ đầu đến cuối toàn nhằm chỗ hiểm mình mà tấn công, mặt ngơ ngác ko hiểu gì

-Tử Di đang giữ cờ chiến, anh mau đến tìm chị ấy ngay trước khi quá muộn, em ở lại với Kì Như _Phá tan vòng vây của bọn người kia bằng một nhát chém tựa sấm giữa trời quang, Gia Minh nhún nhủ lần cuối rồi cùng Kì Như song kiếm hợp bích, đánh người như đánh trâu đi cày

Đúng như những gì ông hiệu trưởng già cõi đã phỏng đoán, Hàn Gia Minh hoàn toàn ko hề thích hợp để làm người kế thừa, chính bởi tình cảm bao la của con người trong cậu, quá lớn để cậu vứt bỏ, quá sâu sắc để cậu có thể quên lãng nó, người duy nhất có thể trở thành kẻ kế vị vĩ đại như cha mình, có lẽ chỉ còn một

-Chết tiết! _Nghe xong lời của Gia Minh, Kì Thiên bỏ mặc mấy tên còn lại đang đưa bộ mặt cực căng gờ hòng thách đấu với mình, chạy như bay tiến đến tòa Tháp ko một bóng người, mắt dao đảo hết nhìn xung quanh rồi nhìn chằm chằm vào đang nhấp nháy trên mặt đồng hồ, lòng thầm mong ko có bất cứ chuyện gì xảy ra với cô

***

-Chắc! Tô mì này ngon hết sảy _Há miệng to đón nguyên chỗ mì tôm mình mới pha xong chỉ trong vài phút mặc niệm, Tử Di xuất xoa khâm phục tài năng thiên bẩm của mình, định bụng lấy thêm vài gói nữa nạp tiếp năng lượng

-Này bạn _Bỗng một cô gái với mái tóc đen đầm mồ hôi lọt qua cánh cửa tiến đến gần cô, đôi môi son đỏ đậm noãn miệng cười, có chút gian tà ẩn lẫn trong đó, ánh mắt ko ngừng chiếu tướng lên chiếc dây buộc tóc màu vàng đậm có thêu chiếc đồng hồ trên đầu Tử Di _Dây buộc tóc của bạn đẹp thật

đẩy

-Ad, của bạn mình tặng đấy_Ko hề nghi ngờ gì đến sự xuất hiện của người lạ, Từ Di tí mắt cười, nhớ lại cái cảnh Kì Như tự tay buộc nó cho mình mà cảm thấy lòng cực hạnh phúc

-Vậy sao? Tiếp tục cười, cô gái kia đến gần Từ Di, tay nắm lấy con dao sắc nhọn ở trong ống tay áo, chuẩn bị làm điều gì đó_Mình chạm thử vào nó...được ko?

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Chương 36: Ko thể thua cuộc

Hấp!_Nhảy như ngựa chạy vượt rào qua hàng tá quân địch đang đứng đần xem mình nhào lộn trên đầu chúng, Từ Thần lẹ đến mức dù có một con gió hay vô chuôi nằm ngổn ngang giữa đường đi của cậu cũng ko thể ngăn cản nổi, ngang nhiên xông thẳng vào phòng bếp-nơi người cậu đã phải bỏ lại đồng đội, mặc cho họ bị kéo lê dưới đất đến mòn cả áo để đến cứu

-Từ Di_Gọi to tên người mình cần tìm, Từ Thần tay lăm le con dao giả chực chờ sẵn, mắt đảo đi đảo lại liên tục tìm kiếm bóng dáng quen thuộc cậu muốn nhìn thấy nhất nhưng thay vì thế, cậu lại nhìn thấy “xác chết” nằm rũ người ở dưới đất của một cô gái khác, bên cạnh đó là một con dao thật đến sắc bén và một chút máu nhỏ giọt loang lổ.

Gán ghét những gì mình vừa nhìn thấy, Từ Thần liên tưởng đến cái cảnh thương tâm là Từ Di-người vợ cậu còn chưa kịp động phòng hoa chúc-bị người ta nắm lấy tóc, dao kề vào cổ rạch một đường dài như chọc tiết gà rồi quăng cô xuống nền nhà bất động, máu rỉ xuống nhuộm hằn cả một vùng quanh đấy mà rợn cả người, nước bọt trong miệng được thần chủ nuốt ừng ực như để cầm cự cơn khát kinh niên vậy

-Từ Di!_Từ Thần gọi lại lần nữa

-Đây nè!_Chui ra từ chiếc tủ gỗ đựng bát đĩa, Từ Di tay che vết máu loang lổ đỏ tanh tươi trên vùng cổ trắng mịn, mặt nhăn nhó gọi nhỏ người vừa gọi mình

-Sao vậy? Cậu bị thương à?_Chạy đến gần cô vợ vài phút trước mình nghĩ quẩn, Từ Thần xót xa gỡ tay cô nàng ra khỏi cổ, hai con ngươi bất chợt đen thẫm khi nhìn thấy vết cứa nông nhưng dài trên cổ cô, những ngón tay theo phản xạ cong lại thu gọn tạo thành nắm đấm sắt khi

-Tự dưng cô ấy kề dao vào cổ tôi rồi đưa tay lên đầu tôi định lấy thứ gì đó, ko biết sao lại giật một phát rồi ngủ nãy giờ ko dậy, còn con dao thì do thần chủ cử động mạnh quá nên vô tình cứa vào da tôi luôn, giờ thì đau đến chết_Bực bội kể khô, Từ Di được nước đá một phát vào cái “xác” bất động nhằm phục thù cho cái cổ đáng thương, nhìn Từ Thần ân ý_Đừng vội mừng được ăn thịt gà nhà tôi nhé, số tôi còn thọ lắm á

-Được rồi, ko ăn_Vuốt mặt kim nén cơn giận vì có người dám biến lòng thành vượt ngàn địch để đến cứu của mình thành biểu hiện của sự vụ lợi, Từ Thần chặn đường Từ Di, ghé sát mặt vào cổ cô rồi liếm nhẹ vết máu loang khiến thần chủ của nó phải rùng mình giật nảy người, mặt đỏ hơn cả chấu ko ngừng chỉ trỏ

-Này...này...làm gì thế hả? Bộ ko ăn được thịt gà là đi uống máu lột da người hả?_Từ Di bản loạn cực độ, mắng xa xà vào mặt kẻ có ý định hại mình

-Yên đi_Kéo mạnh Từ Di về phía mình, Từ Thần tình từ đưa tay chạm lên mái tóc cô rồi bỗng giật mình, tay thật nhanh như chạm phải bông, ánh mắt tò mò soi rọi chiếc kẹp tinh xảo trên đầu vợ, thận trọng lấy khăn lông vào tay mình rồi gỡ nó ra_Gì thế này?

-Nhìn mà ko biết sao? Tự diện đấy_Tò về cao ngạo, Từ Di khoe khoang món quà nhìn qua cũng đủ biết đất của mình, ko những thế còn khai cả họ tên người tặng, khơi gợi trong lòng kẻ kia một cơn giận ko tên_Anh Kì Thiên cho tôi đấy, bảo phải cẩn thận với loại người lòng lang dạ sói như cậu, hoho, đau chưa?

-Vậy sao?_Đáp lại bằng một câu hỏi, Từ Thần khởi động khớp tay, quay một phát lấy lực ném chiếc kẹp ra ngoài bãi chiến trường thấy chất thấy lầy lội, dính phải tên nào thì xui tên đó trước sự kinh ngạc đến điên người của Từ Di rồi quay lại nhìn cô, nhẹ nhàng gỡ lá cờ hiệu trên đầu cô bỏ vào túi quần mình, kéo cô nàng đang đứng người rồi khỏi nơi nguy hiểm tìm chỗ trú ẩn

Theo sau Từ Thần, Hạ Kì Thiên và Lâm Khải Phong cùng đổ bộ một lượt vào phòng bếp nhưng quá muộn, có kẻ đã dẫn người họ cần tìm đi trước và tác hợp cho cặp bài trùm 2 club gặp nhau. Lục tìm một hồi ko thấy Từ Di đâu, hai con người thuộc hai tính cách khác nhau bỗng nghĩ ngợi điều gì đó cực xui xẻo

-Hình như Từ Di bị bắt mất rồi_Đưa tay quệt vũng máu đã đông dưới sàn nhà, Kì Thiên lo lắng thông báo tin dữ cho người kia, lo sợ rằng vết máu anh nhìn thấy ko phải là của ai khác mà là của Từ Di

-Vậy thì thua chắc_E ngại phán đoán, Khai Phong nêu lên tương lai vốn đã định sẵn cho phe của mình, trong lòng có chút lửa đốt. Mà ko, anh vốn đã nghĩ đến việc Từ Di bị bắt từ trước nên mới ko do dự báo cho mấy người kia biết thì tại sao anh phải lo lắng cho cô chứ, chỉ là một chút ăn năn khi đi làm tay trong, bán đứng phe mình mà thôi chứ ko phải là sự lo lắng cho người con gái trước đây anh đã vất bỏ, hoàn toàn ko

-Ko thể được, chúng ta cần phải làm gì đó để cướp cờ chiến, tôi ko thể chấp nhận việc này_Nắm chặt cơ tay, Kì Thiên nhớ đến những điều kiện thoát ra từ miệng cha anh lúc ngáng chân anh ra khỏi ghế kẻ vị tài sản, cả người run lên đầy lửa giận. Chính vì để thôi thúc sự thừa nhận của cha mình, anh đã phải vất bỏ lòng cao ngạo thường ngày để đến cầu xin lão già hiệu trưởng mưu mô ấy sự giúp đỡ, và giờ đây, anh ko thể phá hoại cơ hội của mình thêm lần nữa, chỉ cần anh chiến thắng trong SSW lần này, rất có thể, người cha máu lạnh ấy sẽ công nhận năng lực của anh. Cũng giống như đứa con hoang của nhà họ Lăng, anh sẽ được phụng thờ, ko phải là người con của Hạ Gia mà là người kế vị tiếp theo của dòng họ

-Thế cậu muốn cướp thế nào đây? Quân ta chết gần hết rồi, định liều mạng làm anh hùng cảm tử để được lưu giữ tên tuổi trên sổ sách hả?_Cười cợt, Khai Phong chế giễu

-Nếu ko muốn tôi tiết lộ chuyện vũ khí cho thế giới ngầm biết thì hãy cầm miệng và giúp tôi đi_Túm lấy cổ áo Khai phong, Kì Thiên giận dữ, ánh mắt rực lửa như muốn ăn tươi nuốt sống con người ích kỉ trước mặt_Tôi sẽ ko nể nang gì lão già nhà cậu đâu đấy

-Được rồi, vậy làm sao đây?

-Phải dùng thủ thuật thôi_Cười ẩn ý hài lòng, Kì Thiên chiếu tướng lên bộ áo giáp thời nữ hoàng Elizabeth do club The Death đem đến để trang hoàng cùng bao băng trắng của club Magic, ánh mắt như nghiệm ra điều gì đó cực thích thú

Trong khi đó ở doanh trại của giặc, Kì Như và Gia Minh sau khi vung đao chém địch anh dũng đã bị bắt trọn gói, đưa về đồn thẩm tra tung tích của lá cờ chiến

-Nói mau, có phải cờ chiến ở trong tay người tên là Hàn Từ Di của các người ko?_Đập tay mạnh vào bàn làm cho cốc nước cam mát lạnh rơi xuống đất vỡ choang, tên được xem là thủ lĩnh ở đây hét lớn, ánh mắt xốt xa quyến luyến mùi nước cam quyến rũ vừa dứt áo ra đi khi chưa vào bụng hẳn miếng nào, con giận trong phế quản lại càng tăng lên rõ rệt qua giọng nói cực hách dịch khi tra hỏi Kì Như

-Sao tôi biết_Quay mặt sang chỗ khác, lơ đẹp cái mặt bưng bưng sát khí đang dí sát vào mặt mình, Kì Như ngoan cường nhìn Gia Minh đang bị trói đứng một bên thăm kêu cứu đồng thời bộ não lại liên tục tiếp noron để cô có thể suy nghĩ về một chuyện. Rõ ràng mấy hôm trước cô đã dặn dò kĩ càng các thành viên của mình ko được tiết lộ ra bên ngoài thông tin cơ mật ấy vậy mà hôm nay, cái tin Từ Di mang theo cờ chiến chạy trốn đã đồn đãi đầy rẫy trong doanh trại địch, điều này khiến cô ko khỏi nghi ngờ rằng trong các thành viên thuộc nhóm mình, có một kẻ là nội gián và kẻ đó, theo phỏng đoán thần diệu của cô ko ai khác là Lâm Khai Phong. Bởi lẽ, trò chơi này đối với hắn, ko khác gì một vở kịch xem giải trí để xả stress cả, nên đương nhiên, dù hắn có theo phe nào đi nữa cũng chẳng tổn hại mấy đến tính thần, danh dự của hắn

-Nói mau, ta biết tông ca rồi đó_Tên kia vẫn quyết tâm cạy bằng được cái miệng của Kì Như

-Biết rồi thì hỏi tôi làm gì?_Bất khuất, hiện ngang trước kẻ thù Kì Như khi chưa bị đá thương, thân thể chưa bị xây xước thì vẫn còn có thể gan lì chống đối được quân địch

-Mày được lắm, xem ra rượu mời ko uống mà muốn uống rượu phạt rồi_Bề tay rắc rắc, tên thẩm tra nghiêng răng nghiêng lời

-Báo! Ở bên ngoài có một bộ xác ướp với một bộ áo chiến binh thời Elizabeth biết đi đang tiến vào doanh trại của chúng ta_Một tên đàn em từ ngoài xông vào phòng tra hỏi, mặt mũi hoảng hốt như vừa gặp phải ma, đến thông báo cái tin làm bọn canh cửa vừa khó hiểu vừa tò mò, nhao nháo chen chúc nhau thò đầu ra cửa xem, vừa nhận dạng được hai nhân vật bí ẩn ấy là ai vừa có thể canh giữ được 2 con tin khó khăn lắm mới tha về được

Nhận thấy đây là cơ hội duy nhất mình có thể thoát được khỏi đây, Kì Như mạnh bạo cầm nguyên cái ghế vừa ngồi, nhón chân đi từ từ tiến về phía kẻ thù, dồn hết sức mạnh lên đôi tay thanh mảnh của mình rồi phang mạnh vào mấy cái móng đang “quay phim” miễn phí ko thèm trả tiền catxe cho mình, khiến bọn chúng ban đầu là ngạc nhiên sau đó là giận dữ và cuối cùng phải nằm lăn xuống sàn ôm móng xuýt xoa, miệng ko ngừng nguyền rủa kẻ chơi đùa mình trước khi xỉu vì đau

Đợi cho mấy tên còn lại xỉu hết hoàn toàn, Kì Như mới tiến lại gần Gia Minh đang trở mặt nhìn mình, tay phui phui đóng bụi còn vương rồi cời trói cho bạn đồng hành, cũng nhau tháo chạy trước khi mấy tên đầu trâu mặt ngựa khác lại vây đến

-Chúng ta đi đâu đây? Gia Minh thắc mắc, rẽ hết lối này đến lối nọ theo đường chạy của Kì Như, mặt mũi vẫn ko khỏi xa xăm khi được chứng kiến cảnh tượng bất mắt ban ngày

-Đến nước này thì đi tìm cờ chiến còn lại mà cướp chứ sao?

-Nhưng làm thế nào, chúng ta đâu biết cờ chiến bọn chúng giấu ở đâu đâu?_Nêu lên thắc mắc của mình, Gia Phong bắt chợt nắm tay Kì Như lại, đẩy cô năng vào lòng mình rồi nấp ra sau bức tường khuất bóng, ánh mắt chiếu tướng lên một đoàn người đang đến gần với kẻ đứng đầu có gương mặt cực ngạo nghễ chắc chắn là thủ lĩnh ở đây

-Có một cái cờ chiến mà cũng ko làm nổi, lũ ăn hại_Tên đó vừa đi vừa mắng xa xả vào đám đàn em sau lưng, trông mắt hẳn rõ sự giận dữ

-Có cách rồi nè!_Như vừa nghĩ ra được điều gì đó, Kì Như ghé vào tai Gia Minh thì thầm, nụ cười nở rộ chắc thắng ăn sâu vào tâm trí người kia khiến nhịp tim trong lồng ngực kẻ đó phải loạn đến điên đảo

Sau một hồi chuẩn bị tinh thần, 2 con người có hành tung bí mật lần mò ám từ khe nhỏ của bờ tường bằng nói chuyện rôm rả, âm lượng cũng được họ tăng lên đáng kể

-Thấy chưa, đây là cờ chiến của bọn này tớ vừa lấy được đấy_Phe phẩy mấy cái giẻ lau bằng màu vàng sậm, Kì Như vỗ ngực nêu lên chiến công lừng lẫy của mình_Có biết là tớ phải tự tay đâm chết biết bao nhiêu đứa, bẻ răng vặt tay chúng biết bao nhiêu lần mới lấy được ko, mệt chết ý

-Ồ, là đồ thật nè!_Gia Minh cao giọng chêm vào, tỏ vẻ cực xuýt xoa, tay liên tục “sảm sờ” mấy cái giẻ lau bằng_Mềm mượt, nhưng chính hiệu rồi

-Chớ sao nữa, Nữ đại hiệp gia nữ Hạ Kì Như này mà đã ra tay thì ko có gì là ko thể, phen này phải đưa về cho anh Kì Thiên xem để kiểm nghiệm mới được, Haha_Ngừa cổ lên trời, Kì Như cười hả hê, tai căng lên dò xét động tĩnh của mấy tên “nghe trộm” bên ngoài

-Đại ca..._Một tên vừa nghe xong cái tên Kì Thiên đã rùng mình, nhỏ nhẹ cảnh báo_Hình như nó là em gái của tên cầm đầu phe cô thủ Tháp đồng hồ đấy

-Cái gì? ko thể nào, rõ ràng ta đã bỏ 2 lá cờ chiến đó vào tủ áo quần rồi cơ mà_Ôm đầu định thần lại trí nhớ, tên thủ lĩnh bằng hoàng hết to, nhanh chóng di chuyển về doanh trại để kiểm nghiệm xem thực giả ra sao

Như đã đạt được đúng ý nguyện, Kì Như và Gia Minh từ bên trong khe bay ra, phi như tên lửa chạy về phía doanh trại giặc lục tìm cờ chiến trong đồng áo quần ngổn ngang và cực nhiều của tên thủ lĩnh. Ngay khi họ vừa tìm thấy 2 lá cờ chiến nhảu nheo ở phía trong đấy tủ cũng là lúc đám quân kia đồng loạt kéo đến, bao vây tứ phía căn phòng học đồng thời cũng là doanh trại của chúng, cố tính ép 2 con chuột dăm cả gan trộm thóc vào chỗ chết

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Di, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Chương 37: Đỉnh ước dưới trời đêm

-Hết chỗ trốn rồi, tính sao đây?_Tên đại ca bước vào doanh trại một cách trịnh trọng đến khoan thai, miệng nở nụ cười đều giả mà chỉ cần thêm bộ râu đen xì nữa là đủ kích thích biết bao nhiêu kẻ ngứa mắt muốn ưỡnh. Hắn nhìn cặp trai gái đang nắm cờ chiến trong tay, nói ban phát chút ân huệ cuối cùng_Thôi thì các người trả lại cờ chiến cho ta, ta sẽ niệm tình cho các người một con đường thoát, nếu ko thì...biết rồi đấy

-Bọn ta đâu có ngốc đến thế, chỉ cần đưa cho các người là các người trở mặt giết bọn ta liền_Khinh bỉ đáp trả, Kì Như nháy mắt ra hiệu với Gia Minh, cuống cuống tìm một khe hở nào đó đánh bài chuẩn

-Vậy thì gay rồi, ko đưa các người cũng sẽ được ném mùi máu tanh_Đưa cây kiếm trong tay lên thị uy, tên đại ca cho phép mình le lưỡi liếm lưỡi kiếm mà ko thèm để ý trên nó chứa biết bao nhiêu vi khuẩn vô tội

-Nếu ko thể thoát thì chỉ bằng đốt chúng đi_Mim cười gian tà, Gia Minh cúi người túm lấy chai rượu còn nguyên vẹn vừa tìm được trong tủ áo quần của tên đại ca, để 2 lá cờ chiến xuống bàn rồi đập một phát vỡ tan tành chai rượu trong ánh mắt kinh hãi trộn lẫn sự xót của của hắn, tay bật bật lửa đe dọa_Chết cũng ko sao, nhưng nêu các người ko có cờ chiến thì vẫn thua mà thôi, còn bọn ta sẽ thắng

-Áy, dừng, anh bạn_Hốt hoảng trước lời đe dọa, tên đại ca vắt ngay cái lót kính thường người khác của mình ban nãy, 180 độ biến đổi tính nết đối xử khách khí với Gia Minh như thể gặp phải một đối tác làm ăn khó xoi nào đó vậy_Có gì hai ta cùng từ từ uống rượu rồi nói chuyện chứ. Việc hệ trọng như thế, dừng nên làm theo ý mình, sẽ ko có lợi cho đôi bên đâu

-Tên đó nói đúng đấy, chúng ta cứ từ từ nói chuyện, lỡ như ăn được mấy miếng gì đó để bụng thì tốt, lúc tinh thần phấn chấn, cơ bụng no căng thì hăng chạy_Đồng tình với lời gợi ý đầy mời gọi của tên đại ca, Kì Như vốn sắt đá là thế cũng phải mềm lòng, đưa ánh mắt tỏ vẻ ta đây rất có kinh nghiệm trong mấy vụ đàm phán mà xúi giục Gia Minh đổi ý

-Cậu ko biết trước khi chết người ta thường cho tù binh ăn no sao?_Ra chiều kinh ngạc trước hành động trái với kì vọng của mình, Gia Minh cương quyết_Việc gì đến cũng phải đến thôi, thà làm nhanh cho xong

-Áy áy, anh bạn này nóng tính thật nha, xem cô bạn kia đối rã rồi rồi kia, chẳng nhẽ cậu nỡ để một tiểu thư dung nhan tuyệt nữ chưa kịp cầu hòa đã chết đối rồi sao_Tên kia tiếp tục don đả khi nhận thấy 1 trong 2 kẻ thù đã có ý nghiêng về phe mình

-Cậu đối lắm hả?_Anh hùng khó qua ải nữ nhân thật là một câu châm ngôn ngàn đời sau vẫn đúng. Y xì như cái vốn dĩ sẽ diễn ra, ngay sau khi thấy Kì Như e lệ gật đầu, Gia Minh liền đánh liều một phen, cùng tên kia đi vào hội nghị kín bàn bạc nhân tình thế sự

Cùng thời điểm xảy ra hội nghị kín giữa đại ca phe tấn công duy nhất còn sót lại sau 5 ngày chinh chiến và 2 con tin có máu mặt, thì ở ngoài kia trên chiến trường thay chất thay ngũ li bì ko biết trời đất là gì, cái xác ướp ko rõ nguồn gốc và bộ áo giáp chiến binh thời nữ hoàng Elizabeth vẫn còn là đề tài nóng hổi cho hầu hết anh em lớn nhỏ của phe tấn công còm men và trầm phong lửa lia

-Mày ơi, tao thấy cái xác kia quả là ko bình thường nha_Một tên đưa ánh nhìn soi mói lên cái xác trắng toát đang xoay vòng vòng mà ko rõ mục đích nó làm thế để làm gì

-Sao ko bình thường?_Tên kia hỏi nhỏ, ngắm kĩ con đường di chuyển của đối tượng đến nỗi mắt xoay vòng vòng như chong chóng gặp gió

-Nó ko phải là một cái xác bình thường..._Tên ban nãy “sàm sỡ” cái cảm mình, mặt nghiêm lên cực hình sự khiến mấy tên xung quanh hẳn cũng phải hồi hộp chờ đợi câu tiếp theo của hắn_...mà nó là...

-Là gì?_Mấy tên kia bực bội khi căng tai nãy giờ mà chả biết được thêm chút thông tin gì, chúng liên tục réo lên “đòi nợ”

-Là..._Tên kia lại làm bộ bí ẩn_...một cái xác biết đi

Ngay sau khi nói xong câu di chúc cuối cùng ấy, cái tên ngu ngốc mà giả vờ nguy hiểm đã bị đồng đội tập kích hội đồng tại chỗ, ko nhân nhượng cho hắn gửi xác nơi chiến trường tàn khốc vì tội làm cho mọi người mất công đau tim

-Này, tôi chịu hết nổi rồi nha, ngứa ngáy bức bối muốn chết đây nè_Thở phì phò qua hai lỗ mũi duy nhất ko bị băng trắng trám lại, Khải Phong xém chút nữa bỏ nhào xuống đất vì lỡ dẫm phải chân kia của mình, cũng may vớ được bộ giáp Kì Thiên bên cạnh nên kết cục ko thảm thương mấy

-Ráng đi cưng, khi nào lết đến doanh trại tên tướng lĩnh rồi muốn làm gì thì làm_Cũng chẳng an nhàn gì, Kì Thiên cố gắng lồm cồm mới lết được thêm một quãng đường 20 cm trong bộ áo giáp cứng trũng, chốc chốc lại nổi điên vì thấy có vài tên địch cứ tò mò là lại lấy tay sờ soạng lên mình, đã thế còn gõ gõ vào bộ giáp thật mạnh để kiểm tra độ bền “xem nó có bị móp ko ấy mà”

-Thế thì thà tôi chết đây còn hơn_Hé mắt nhìn quãng đường dài tít tắp phía trước, Khải Phong khóc ko ra nước mắt, nghĩ đến phận đường đường là đại thiếu gia của băng trùm khét tiếng mà phải đi làm cái trò giả ma giả quỷ chỉ để có thể an toàn xâm nhập vào doanh trại địch, bỗng chốc cảm thấy mất mặt kinh khủng

-Cố đi cưng_Võ vai người cùng khổ, Kì Thiên an ủi kèm theo đó là lời đe dọa, mà ko, chế giễu mới đúng_nếu ko phải cậu làm chuyện mờ ám thì đâu đến nỗi để tôi dốt mũi chứ? Qua đó mới thấy cậu cũng tầm thường thôi

-Anh vừa nói gì hả?_Như bị một cái kim sắc nhọn chọc vào lòng tự tôn của mình, Khải Phong ko lết tiếp nữa, tay dù khó khăn nhưng với sức mạnh của con giận ngút ngàn nó lại cong tròn thành nắm một cách dễ dàng

-Ko phải sao? Nếu là một người thông minh, cậu đã ko để cho bất kì ai thám thính được bí mật của mình được rồi, ko phải tầm thường thì là gì đây_Cười khẩy khinh miệt, Kì Thiên gửi ý thách thức theo lời nói đến Khải Phong, dù ko nhìn thấy anh cũng cảm nhận được rằng cậu ta đang tức điên lên

-Hạ Kì Thiên, tôi bình thường cũng được nhưng cũng chính vì thế nên tôi mới cùng phe với anh đấy thôi_Nín nhịn càng nhiều càng tốt, Khải Phong quyết ko giữ thế bị động cho mình, lấy những câu từ của người kia để phản bác

-Ồ, đó là một điều cực kì xui xẻo cho phe của chúng tôi đấy, chắc ông trời ko muốn để nhóm chúng tôi quá hoàn hảo nên mới cho thêm kẻ vô dụng như cậu vào_Sử dụng những từ ngữ có tính sát thương mạnh hơn nữa, Kì Thiên quên mất mục đích thực sự cậu đến đây là gì, chỉ biết chăm chú vào việc dìm hàng tên kia càng nhiều càng tốt cho đỡ chán

-Tôi thì lại nghĩ có anh phe chúng ta mới nhanh chóng trở thành trẻ bụi đời như thế này_Đưa chân ngáng đường của kẻ bên mình, Khải Phong nhìn bộ áo giáp đưa nguyên cả người Kì Thiên lăn xuống đất mà thấy sướng mắt, ko dùng lại ờ đó, cậu còn lấy cái chân vừa ngáng dẫm đến dẫm đê bộ áo giáp tội nghiệp đang lồm cồm bò dậy mà bất lực

-Đồ đê đầu cáng!_Ko để mình hi sinh một mình, Kì Thiên với lấy cái chân đang tàn nhẫn dẫm lên cờ thế vàng ngọc mà đến cha anh còn ko dám chạm vào, lời mạnh cả cái xác điên rồ kia bỏ nhào xuống mặt đất, tiện thể dặn cho hắn vài trận để hắn còn biết thế nào là lễ độ, thế nào là kính trên nhường dưới

Khải Phong cũng ko phải là tay vừa, đâu thể nhận nhịn cho người khác dận mình, thế nên việc cả hai xông vào đánh nhau tụi bụi trước mặt mấy tên đàn em phe tấn công là chuyện dễ hiểu nhưng thay vì gây náo loạn, bọn họ lại đem đến một công dụng mới lạ, thu hút toàn bộ bọn đàn em đi xem vật lộn, để lại cho cuộc họp kín được diễn ra cực kì cô độc

-Thế đó_Sau khi tuôn một tràng những chủ đề trên trời dưới biển hoàn toàn ko hề liên quan đến chủ đề chính của cuộc họp, tên đại ca nốc nguyên cốc rượu đây của mình, nhìn hai tên đối diện đang gấp lấy gấp để mấy món ăn trên bàn mình và cho vào mồm cũng rất vội vàng

-Vậy sao?_Gia Minh đáp lấy lệ trong khi đang nhai dở một miếng thịt luộc

-Hay đấy!_Kì Như chêm vào dù chẳng nghe gì từ đầu đến cuối

-Vậy thì trả cờ chiến lại cho tôi, được chứ?_Nháy mắt tinh nghịch với hai kẻ nãy giờ ăn biết bao đồ hối lộ của mình, tên đại ca kì vọng, mắt long lanh rực sáng như sao trên trời

-Cái này_Nghe đối thủ nhắc đến thứ tế nhị, Gia Minh buông đũa, kéo Kì Như đứng dậy, bước ra khỏi ghế, tay vẫn nắm chặt cờ chiến, nhìn Kì Như như muốn hỏi ý kiến_Xem ra chúng ta cũng phải đáp lễ lại cho anh bạn đây nhỉ?

-Đúng đấy!_Tên đại ca nghe vậy tí mắt cười, lòng len lỏi một mớ những diễn biến gay cấn sẽ xảy ra sau khi lấy được cờ chiến, nào là sẽ vật lông nhỏ tóc

hai tên dám ăn hết đồ ăn của mình, nào là sẽ túm cổ chúng quăng lên giàn thiêu cho chúng nhớ đời đến về già luôn, nói chung đủ thể loại mà hần có thể nghĩ ra

-Được rồi, chụp nhé! _Thả tay Kì Như ra, Gia Minh buông lỏng mấy lá cờ chiến trong tay đồng thời bật lửa đốt chúng rồi ném về phía tên đại ca mặt đang méo dãn và chuyển sang kinh hãi tột độ

Trao trả lại cả tình cả nợ cho tên đại ca, Gia Minh nhanh chóng kéo Kì Như chạy đi đánh bài chuẩn, thoát được chùng nào hay chùng ấy, để lại cho tên đại ca tự kỉ một mình trong gian phòng tĩnh mịch găm nhấm nỗi đau xé lòng và nếu như phe của họ may mắn, Tử Di ko bị bắt thì người thắng cuối cùng chính là phe giữ được cờ chiến nhiều nhất. Các phe khác đã bị loại, chỉ còn phe của họ và phe tấn công vừa hụt mất 2 cờ chiến khó khăn lắm mới lấy được, vậy thì chiến thắng đã nắm chắc trong lòng bàn tay những con người cảm tử của Tháp đồng hồ P&P

***

Mặt trời cuối cùng cũng rời khỏi vị trí cao vợi vợi trên trời mà nhuộm mình xuống đáy bình, trả lại màn đêm mịt mùng tối tăm cho chốn nhân gian lạnh lẽo đồng thời báo hiệu cho sự kết thúc sắp gần kề của tuần lễ đặc biệt SSW do P&P tổ chức, song, đó chỉ là gần kề mà thôi, chỉ cần sơ sẩy một chút, kết quả chung cuộc tính từ thời điểm này sẽ bị thay đổi

Tại một cây đại thụ được xác định có thâm niên mấy chục tuổi trong P&P tĩnh mịt đang bị quấy phá bởi việc truy lùng tung tích 6 kẻ sống sót phe Tháp đồng hồ của phe tấn công còn lại, ở đằng trên vòm cây hữu tình ấy có một người con trai và một người con gái đang ngửa mặt ngắm sao cực lãng mạn.

-Muối! _Hét lớn báo hiệu cho cái tát giáng trời từ tay mình đã thương gò má cũng thuộc sở hữu của mình luôn, Tử Di nhăn mặt cảm nhận nỗi tê tái đang lan tỏa sang các vùng lân cận từ gò má ấy, bỗng chợt dạ khi thấy mùi máu tanh phả ra từ thể xác be bết của con muỗi xấu số trong lòng bàn tay mình_Sao...sao mảy dám ăn cắp ADN của ta hả? Đừng có trách ta vô tình nhé, do số mảy xui bọ đầu hút đó

-Đau ko thể?_Đưa tay chạm vào vùng má đỏ bầm của người vừa làm kinh động mình bằng một cú va chạm da thịt cực kì sung, Tử Thần cảm nhận nhiệt nóng đang truyền qua tay mình mà cười nhạt_Cậu đúng là ko hề biết kiểm chế được sức mạnh của mình

-Thì cứ thử để bị cắn một lần rồi biết, ngứa chết _Đưa tay hất những ngón tay thịnh tình của Tử Thần, Tử Di toan gãi cho đỡ ngứa

-Đừng gãi! Biết được người kia sẽ làm gì dù ở trong bóng tối, Tử Thần chặn bỏ ý định của Tử Di, nhẹ nhàng lấy tay xoa vào vùng má có cái nốt cắn tổ chàng của con muỗi đang nhô lên cho thân chủ nó đỡ ngứa

-Biết rồi, nhưng sao chúng ta chỗ nào ko trốn lại đi trốn trên cái cây lắm muỗi nhiều sâu này thế, này giờ ko biết bị cắn bao nhiêu lần rồi_Cần nhắc cái thiệt của mình, Tử Di trông trời mà thở dài, một tay ko ngừng bám vấu vào cành cây gần nhất để tránh bị rơi xuống gãy cổ nát xương mà chết_Tôi đói lắm rồi

-Nếu cậu muốn bị chọc tiết như lúc này thì cứ việc xuống đi_Hít nhẹ lấy mùi hương đượm đặc trưng trên mái tóc Tử Di, Tử Thần thì thầm cảnh báo_Cậu xem phim “Săn nô lệ” chưa hả? Coi chừng bị như mấy tên ko đó thì hết đời nha

-Thì ko xuống là được _Dầu môi phụng phịu, Tử Di từ bỏ ngay ý định vừa nhen lên trên đầu mình

-Thế thì tốt_Tử Thần mỉm cười hài lòng

-Tôi ngủ nhé! _Được một lúc, cô nàng họ Hàn lại dờ chừng

-Ồ

-Nhưng lỡ bị rơi xuống chết thì sao? _Ái ngại với tính mạng mình có thể bị đe dọa bất cứ lúc nào, Tử Di ko dám liên, mắt mở căng trong khi mi mắt lại kéo xuống nặng trĩu

-Cứ ngủ đi, tôi sẽ ko để cậu rơi xuống đâu _Luôn tay vào vòng eo nhỏ của người vợ mình nhiều lần muốn gọi “vợ ơi”, Tử Thần ép cô ngã dựa vào vùng ngực rộng an toàn của mình, cầm khẽ đặt lên mái tóc trơn mượt ngấm ngội điều gì đó, thật lâu...và cũng thật xa xăm

Đợi chờ lúc cô nàng họ Hàn chìm hẳn vào giấc ngủ mời gọi kia, Tử Thần mới dứt tay vào túi mình, lấy ra một chiếc dây chuyền có mặt hình nanh sói to và dẹt y hệt cái mình đang mang ở cổ, kèm thêm đó là vài hạt kim cương nhỏ ánh lên yếu ớt khi một ánh sáng nào đó chiếu nhẹ vào, ngắm nghía nó một chút rồi đeo vào cổ người con gái trong lòng mình, cẩn thận như ko muốn cô tỉnh dậy giữa chừng

-Tôi sẽ rất nhớ em đấy, Hàn Tử Di _Thở dài sâu não, Tử Thần siết chặt vòng tay mình, lặng lẽ lấy đi hơi ấm đang lan tỏa trên người cô gái cậu vừa trao tình vật _Nhưng đề bảo vệ em, tôi nhất định phải đi

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

]Chương 38: “Đêm tân hôn”

Ring! Ring! _Tiếng chuông gió treo trên cửa sổ khẽ đung đưa mỗi khi một làn gió thoảng nào đó lướt qua căn phòng tràn ngập ánh đèn, tàn nhẫn đánh thức thính giác nhạy bén của con người luôn cảnh giác thái quá với mọi thứ. Giờ đây, Từ Di đã ko còn phải ăn nhờ ở đậu như những tên ăn mỳ ko nơi nương tựa trong Tháp đồng hồ cũ kĩ hay phải trải qua 1 đêm cực “lãng mạn”, gió lạnh thấu xương trên cây đại thụ thọ tuổi ở P P nữa, bởi lẽ cái tuần lễ mạn rợ SSW ấy đã kết thúc ngay khi cô nàng té chồng vô khỏi cây đại thụ sáng hôm sau-ngày tổng kết kết quả chung cuộc cuối cùng, và vì lí do nào đó, phe cổ thù của cô lại nghiêm nhiên dành chiến thắng. Nằm lún xuong giường đối tư thế cho đỡ mỏi, Từ Di tiếp tục tận hưởng những giây phút cuối của tuần lễ trước khi kim đồng hồ điểm 12 giờ bằng những quyển truyện đã ảm mốc từ lâu với cái dạ dày no căng vì ăn quá nhiều lúc phe mở tiệc đánh chén. Đương lúc mạch khoái cảm đang dâng lên đỉnh điểm thì bỗng dưng âm thanh va chạm giữa da bọc xương và lớp gỗ của cánh cửa đang tách biệt cô với thế giới bên ngoài vang lên, lôi cô nàng ra khỏi con cào trào đang bủa vây.

-Mở cửa đi, Từ Di! _Tiếng nói bên ngoài vọng lên thật nhẹ nhàng, ảm áp nhưng nó lại mang cho người được vinh hạnh nghe thấy một cảm giác nguy hiểm ko tả nổi

-Oan gia Lãng đấy à? _Ko cần mở cửa Từ Di cũng đoán được chất giọng quen thuộc đến chai cả lỗ tai ấy là ai song để cho phù hợp với ngữ cảnh, cô nàng đành ném 1 câu hỏi tu từ sắc mĩ mĩ mai

-Biết rồi thì mở cửa ra đi! _Chất giọng nguy hiểm của chàng trai họ Lãng lại vang lên thật nhẹ, hệt y đang vỗ béo 1 con gà trước khi cho nó biết nước sôi nóng đến độ nào vậy

-Cậu vào làm gì? _Cận trọng nhất có thể, Từ Di xuống giường, tay lăm le cán chổi rồi tiến về phía cửa

-Tôi mua lờ vài gói snack, nếu cậu ko ăn thì thôi _Phía bên kia như đã chuẩn bị trước, tay xốc xốc mấy gói snack dụ con mồi

-Ra liền! _Từ Di, dù có no đến mấy thì khi nhìn hoặc nghe thấy sự mời gọi của thức ăn vẫn luôn bị lay động 1 cách dễ dàng vì thế, việc cô nàng lột bỏ hết vũ khí phòng bị trên người để chào đón kẻ mình ko ưa gì là việc cực dễ hiểu

-Cậu đúng là dễ bị dụ thật đấy! _Mỉm cười tà mị chào đón con mồi dễ thương vừa sa vào cái bẫy mình dăng ra, Từ Thần dúi vào tay Từ Di mấy gói snack rồi ngang nhiên cầm theo chiếc gối kê bên mình đi vào trong, đặt nó xuống giường cạnh gối ai đó rồi ngã người xuống ko xin phép

-Này! Cậu có biết đang vát xác ở đâu ko hả? _Mở miệng to hết cỡ thể hiện sự kinh ngạc ko tả nổi của mình, Từ Di tay chóng nạnh ra mặt chủ phòng, hật hàm _Sao cậu dám nằm trên giường tôi? Bộ say quá ko biết đâu phòng mình à?

-Tôi nay tôi sẽ ngủ ở đây! _Ko thèm để ý đến khối giận đang bốc lên ngút ngàn trên đầu người kia, Từ Thần tay vỗ vỗ xuống mặt nệm, miệng nói ra câu mà Từ Di cho là “mật ngọt chết ruồi” bởi lẽ, bất kì kẻ nào ngu ngơ làm theo, cuộc đời sau này coi như chấm dứt _Cậu cũng nên lại đây nằm đi

-Tôi đâu có ngu! _Từ Di túm lấy lại cây chổi mấy phút trước mình vừa cho phiêu lưu 1 chuyến ngắn ngủi trên ko, mặt mũi nhuộm hấn 1 màu đen _Tôi cho cậu thời gian 3 giây để ra khỏi đây, nếu ko đừng trách tôi hạ thủ lưu tình nhé

Nhắm mắt im lặng, Từ Thần coi lời cảnh báo của Từ Di như tiếng muỗi vo ve bên tai

-Cậu tự chọn kết cục đấy nhé! _Phùng phùng lửa giận, Từ Di ko kiên nhẫn nhắm cán chổi vào người oan gia họ Lãng, vận hết nội công nhằm phát ra uy lực cao nhất để khiến đôi phương một đòn lên thiên mà choáng. Nhưng trái với suy đoán của Gia Cát Di, cán chổi ko bay thẳng tới vùng bụng màu mỡ của kẻ thù cô mà bị chệch hướng về phía khác, theo đó, cả cơ thể cô lẫn cái đuôi chổi bị cùn mất đà nhào tới trước, nhằm vào vùng ngực rộng ko biết có nở nang hay ko của đối phương mà hạ cánh, đem lại cho chiếc mĩ cao một cảm giác thật là ...Yomost...

-Ko ngờ cậu lại nóng lòng muốn được ôm tôi như vậy _Luôn tay qua vòng eo của kẻ dám lấy thịt đè vào vùng ngực của mình, Từ Thần ko để cánh đàn ông thế giới mất mặt, lòng thì kêu đau như ai oán nhưng mặt vẫn tươi cười hết sức nể nang, đã thế lại còn thừa sức châm chọc _Chỉ ít cũng nói tôi một tiếng để tôi còn sẵn sàng đã chứ

-Sẵn...sẵn sàng cái óc cậu á! _Hít một hơi dài lấy hết toàn bộ mùi hương thoang thoảng đậm chất đàn ông đang toả ra trên người của kẻ thù, Từ Di mặt mũi đỏ lừng, chẳng biết dùng cách gì để nó có thể bình thường trở lại nên chỉ dám cúi mặt, câu nói vừa thốt ra thị uy cũng giảm đi hơn phân nửa

-Vậy à? Nếu đã mong muốn đến thế sao tôi mời lại còn tỏ vẻ cao sang làm gì? _Sẵn lực đẩy người kia xuống phần giường lạnh lẽo mình đã trù bên cạnh, Từ Thần đảo ngược mọi tình thế, để Từ Di phủ phục người ở dưới, còn mình chiếm thế thượng phong ở trên nhưng vẫn cố giữ khoảng cách để cô nàng ko bị ngộp mà hét toáng lên gọi điện cho cánh sát thì cậu ko những ko được gì mà còn mất cả chì lẫn chài.

-Xem ra đành phải để gió chiều nào theo chiều ấy rồi! _Đứng hình một lúc, Từ Di ngẫm ngợi điều gì đó rồi cười khẩy mạn rợ, dường như trong giây phút quyết định, cô nàng đã soạn thảo cho mình một kịch bản mới đỡ đòn đối phương _Nếu cậu đã mời thì tôi chẳng tội gì mà ko hưởng? Coi như cũng là cơ hội để chúng ta thắt chặt thêm tình cảm, nhớ?

-Ồ, được đấy! _Gật đầu nhẹ, Từ Thần cười đáp trả, đưa tay vuốt nhẹ lên gò má trắng hồng của kẻ nằm dưới, ánh mắt hút hồn như muốn dần chìm người kia trong mê muội, làm cho người đó khuất phục mình hần mới thôi _Cậu muốn thế loại nào để, tự nhiên hay cưỡng ép

-Ồi dào! _Đập cái bốp lên ngực Từ Thần, Từ Di mi quỵến rữ như mời gọi, mắt nháy nháy liếc xiên liếc xẹo để gửi tình trao ý _Muốn gì cũng chiều tất!

-Nhớ đó nhé! _Thích thú cười bằng mắt, Từ Thần tay thôi chống trên mặt nệm, rục rịch làm chuyện cần làm, cời khuy cái áo cho người đối diện _Thế này mới lên đến cao trào được

-Này! _Nhận thấy tên kia có vẻ làm khi thấy cử chỉ rất sung và nhiệt tình của hắn, Từ Di mò hôi trộm đồ nhể nhại, mặt mũi thất kinh chiếu tướng lên 2 bàn tay đang cời bỏ từng chiếc nút trên áo mình, nhất thời nào tê liệt đắm chìm trong choáng váng _Làm thật hả?

-Thật chứ sao ko được? _Trộm thấy khuôn mặt méo dần, méo dần, biến dạng trong hải hùng tốt độ của Từ Di, Từ Thần đâm ra mùi lòng, đưa môi hôn nhẹ lên gò má càng ngày càng đỏ của cô, trấn an bằng biện pháp rào trước đón sau

-Người dám! _Hành động ban nãy của oan gia họ Lăng như một giọt nước tràn li, làm bùng nổ cơn giận giữ khi bị xúc phạm trắng trợn của cô, khiến cô có thêm động lực để giáng cho anh chàng một tát long trời lở đất vào khuôn mặt điển trai cô vạn lần ko nỡ. Tráng sĩ khi vào chiến trận thì dù có một đàn kiến bò qua trước mặt mình cũng có thể tàn nhẫn dẫm lên ko thương tiếc chúng có thể bị tị nời hướng chỉ là Từ Di, một cô gái ngây thơ trong trắng là thế. Đối diện với cơn nguy hiểm đang kề cận, cô nằng ko chỉ cho tên yêu râu xanh ban ngày ban mặt muốn hại đời con gái của cô mà còn đẩy hẳn xuống nệm, ra sức cào cấu giữ đôi lên bất cứ đâu có thể, y chang như cái viễn cảnh vợ đi xử người tình của chồng ấy, tiếc là tên người tình đó, lại là con trai và đáng nhẽ cô ko nên đụng tới mới đúng, vì khi con ác quỷ ở sâu thẳm bên trong cậu ta được giải thoát, chẳng ai biết sẽ xảy ra chuyện gì với cô

-Cậu mà ko dừng lại hành động bạo lực ấy là sẽ có chuyện đáng tiếc xảy ra đó nha _Đưa tay trước mặt đỡ những cú cào xé của Từ Di, Từ Thần đến lúc chết vẫn thản nhiên buông lời đe dọa thay cho lời xin lỗi chân thành

-Tôi ko tin cậu có thể làm gì được tôi đấy! _Lấy hai tay công phá hàng rào phòng thủ của địch, Từ Di nhắm thẳng hai gò má gầy của đối thủ, ra sức véo để cho hắn biết cơn giận điên người trong mình đang ở cấp độ nào

-Khi thú tính trong người phe mạnh như bọn tôi nổi dậy, bất cứ chuyện gì, dù là làm tổn thương trái tim của một ai đó để đạt được dục vọng đang dâng lên trong cơ thể, chúng tôi đều có thể làm được _Ko biết bằng cách nào, chỉ trong chốc lát chàng trai họ Lăng đã có thể khoá chặt đôi tay của người trước mặt chỉ bằng một bàn tay của mình, ko để cho cô nằng vùng vẫy mà thoát ra

-Nếu cậu dám, tôi sẽ hận cậu suốt đời _Giữa giằng co, Từ Di vẫn nói cứng

-Thế nên... _Xoay sở tài tình để ngồi dậy, Từ Thần đưa tay còn lại vuốt bờ môi hồng của Từ Di, nhìn xoáy sâu vào đôi mắt trong trẻo nhưng tinh ranh như loài mèo đêm, từng lời phát ra như đã nằm sâu trong trái tim cậu hàng thế kỉ...tôi ko bao giờ muốn cậu hận tôi...nhưng nếu làm thế mà để cậu khác sâu hình ảnh của tôi trong tim mình mãi mãi...có lẽ tôi sẽ phải dùng đến thủ đoạn ấy.

Dứt lời, Từ Thần lạng người một chút rồi đưa môi hôn lên đôi môi như đang mời gọi mình ấy, thật lâu và cũng thật kì lạ, cô gái trong vòng tay cậu...đã ko còn phản đối quyết liệt như thế...thay vào đó là một sự hợp tác dù ko lộ liễu

-Giờ ngủ nhé! _Khó khăn lắm mới có thể dứt khỏi sự nồng cháy trong khoảnh khắc tuyệt vời ấy, Từ Thần cười hiền, lại thốt lên một câu như sét đánh giữa trời quang, một phát làm tan đi sự nề nề đang ngự trong đầu ai kia

-Mơ đi nhá! _Dứt khỏi độc do kẻ thù phóng ra, Từ Di tiếp tục kháng cự

Như đã đoán biết được hành động thất thường tiếp theo của cô, Từ Thần tay trấn giữ vòng eo nhỏ nhắn, tay lại khoá chặt đôi tay kia, đưa cô cùng mình nằm nhào xuống nệm

-Ngủ đi! Khuya rồi! _Nhắm mắt để ngủ, Từ Thần siết chặt vòng tay, đưa toàn bộ cơ thể mình ôm trọn cơ thể của người kia, giọng nói nhỏ dần _Một lần thôi..

-Tên chết tiệt! _Lặng người lấy sức cho cú phản công tiếp theo, Từ Di quyết định lôi thế võ Bazooka (là một cú chơi chân về phía sau với lực sát thương lớn, chủ yếu nhằm vào phần bụng của người đang sau mình, trong trường hợp này, Từ Di đã dùng chân để chơi vào bụng của Từ Thần) thoát thân. Nhưng thật ko may cho cô nằng, sau khi kết thúc cú Bazooka hoàn hảo lên người chàng trai họ Lăng, cô nằng cũng đồng thời đưa mình một phát bay xuống sàn đá lạnh, đầu thân nhiên va chạm mặt tường tội lỗi đầy tình cảm, tạo cơ hội cho một cục u rõ to nhô lên nở rộ với màu đỏ tươi tắn

Nằm rũ rượi như gà chết dịch tại nơi xảy ra án mạng, Từ Di lằm bằm, mừng rỡ đến cái cảnh máu me be bết từ bộ não lằm chằm chất xám của mình mà ra, cảnh sát đi đi lại lại vòng quanh đến chóng mặt hết chụp ảnh rồi lại còm men về cái chết bất ngờ của mình mà cảm thấy chứa trên trời sao vĩ đại đến thế_on trời, mình còn sống

-Nếu cậu nghe lời tôi thì đâu đến nỗi này _Tiến đến gần thê xác tởn tởn của Từ Di, Từ Thần nở nụ cười vạn người mê đầy thánh thiện, kèm theo đó là một cái nhìn hết sức thủ đoạn

JP/s: Xin lỗi các bạn nhé, tại mình bị cắt mạng nên ko thể up được, sau này chắc lịch post sẽ ko ổn định, mình sẽ cố gắng để post đúng hẹn

Mong các bạn tip tục ủng hộ cho mình

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40

Chương 39: Tắm ảnh cũ

Sáng, ánh nắng heo hắt báo hiệu 1 ngày mới yếu ớt rọi vào căn phòng khá rộng của Tử Di, ám vài vệt loang lổ trên khuôn mặt diêm lệ vương chút thơ dại, khiến cô nàng phải nhăn mặt nhăn mắt rất khó chịu rồi lăn qua lăn lại trên giường như bánh trắng cuộn hồng tránh thứ đang làm chói mình

-Hàn tiểu thư, mặt trời đã đứng bóng rồi đây!_Một giọng nói ôn tồn của người đàn ông chừng ngoài 50 tuổi dịu nhẹ lọt vào tai cô, nhưng nó chẳng hề có tác dụng mà hoàn toàn ngược lại, nó khiến con người âm mưu nung nấu nguyên ngày kia quyết tâm vui chán ngủ tiếp ngon lành

-Hàn tiểu thư, bữa sáng hôm nay có sôcôla đá và đùi gà KFC_Bắt lực vì mức độ li lợm đẳng cấp của người đang thoả thích ngủ dù đã nằm lăn quay xuống sàn, người đàn ông ban nãy đành dùng đến thủ đoạn mà chủ nhân mình đã bày ra để đối phó với ai kia, miệng tuôn 1 tràng về những món nằm trong thực đơn sáng mà cậu chủ mình đã cất công chuẩn bị và tất nhiên ko quên thêm vào mấy muỗng mắm, vài bát muối để tăng bốc độ ngon của chúng

-Tôi xuống!_Như robot vừa nạp xong năng lượng, Tử Di phi như bay vào phòng tắm, vệ sinh cá nhân kỉ lục trong 1 phút rồi nhanh nhẹn phi về phía phòng ăn với tốc độ ánh sáng còn phải ngã mũ “tôi thua rồi”

-Chị đứng là..._Nhìn thấy bộ dạng ko kém cạnh gì mấy tên ăn xin sống chết tranh nhau 1 miếng bánh, Gia Minh uống vội tách cà phê sáng, lắc đầu như thể ko biết nói gì hơn trước hành động thái quá của cô chị rồi quay lưng đi ra ngoài

-Ko ăn sao?_Tử Di quan tâm hỏi han thằng em quý báu rất biết cách chọc giận người khác, tự phóng đại chuyện nó bỏ bữa sáng là 1 chuyện còn khủng khiếp hơn gà biết nhắm số pi

-Cho chị ăn cho đã đó_Nhếch mép cười khẩy, Gia Minh đưa tay tạm biệt cô chị, sai bước dài tiến đến chiếc ô tô đang chờ ở ngoài

-Hàn tiểu thư, mời cô _Đã đuổi theo sau Tử Di từ lúc nào, người đàn ông ko chút mệt mỏi đưa tay mời người trước mặt ngồi vào chiếc ghế mình đã kéo sẵn, khuôn mặt đức hậu nhìn cô với vẻ ưu ái

-Ông là ai?_Giờ mới chịu lộ bộ nhớ tìm danh tính của người đàn ông, Tử Di tròn mắt nhìn vào bộ vest chỉnh tề trên người ông ta, cơ người đàn chuyên sang tư thế phòng bị nhưng ko lộ liễu để kẻ kia phát giác được

-Tôi là cựu quản gia của Lăng gia, được cậu chủ giao trách nhiệm chăm sóc tiểu thư trong quãng thời gian cậu ấy vắng mặt_Người đàn ông cười mỉm ản ý_Đảm bảo tiểu thư được béo tốt là phi vụ lần này của tôi cũng như tập cho cô những hành trang thiết yếu trước khi trở thành người của Lăng gia

-Vậy Lăng Tử Thần đâu?_Ngó nghiêng tìm kiếm bóng hình đêm hôm qua cùng mình nằm chung giường nhưng ko làm chuyện gì trái phép, Tử Di lẩm bẩm, mắt lần lượt ngự trên những cô gái xinh xẻo y chang người mẫu đang chăm chú dọn dẹp căn nhà vốn sạch boong

-Ngài ấy đã đi từ đêm hôm qua rồi_Đẩy gọng kính lên cao, người đàn ông đưa ánh mắt dò xét soi lên từng biểu hiện trên mặt cô, chằm chằm hồi lâu ko dứt

-Vậy sao?Tiếc thật_Ngồi xuống bàn ăn, Tử Di chán chường, khuôn mặt dường có chút buồn bã làm người đang chăm chú quan sát vui mừng khôn tả, hiện rõ trên khuôn miệng rộng 1 nét cười. Cô nàng đắm chiêu nhìn vào những món ăn được trang trí sắc sỡ quá tay trên bàn, vô tình buông ra 1 câu đủ khiến sự vui sướng ban nãy bị dập tắt phủ phàng_Mình định cho tên đó 1 trận nhớ đời vì tội dám vào phòng thiếu nữ làm chuyện xằng bậy nữa chứ, mà hần đi cũng tốt, đỡ cho Hàn Tử Di mình 1 oan gia

-Tiểu thư nhanh ăn sáng đi, đến giờ cao điểm thì khó đến trường kịp lắm_Người đàn ông nhìn vào chiếc đồng hồ to tướng treo ngay ngắn trên tường, ôn tồn thúc giục

-Vâng!_Mím cười đáp trả, Tử Di cho phép mình ngón bát cháo trắng trước khi xử từ cái đùi gà vàng rượu hấp dầm, cô nàng múc 1 muỗng to bỏ vào miệng, từ từ cảm nhận mùi vị mặn chát vỡ oà trong những hạt cơm cứng ngắt.

-Sao ạ? Rất ngon phải ko?_Người đàn ông cười tí mắt, hiền từ hỏi han ý kiến của con chuột bạch ngây thơ, vô hình như đặt thêm 1 gánh nặng lên vai nó

-À..._Cười trừ trong đầu đốn, Tử Di tự dặn lòng ko được nói những gì mình đang nghĩ trong đầu nếu ko, cô sẽ gặp 1 thảm họa nào đó mà chỉ có người gây ra sức ép đang ướm lên cô mới biết. Chính vì sự nghiệp bảo toàn mạng sống chờ 2 đáng sinh thành trở về, Tử Di đành phải tự dối mình, miệng ra sức khen ngợi nhưng trong lòng lại thâm nguyên rửa kẻ dám to gan ném đá vào nền âm thực nước nhà_Tuyệt hơn con cú mèo nữa ạ, quả đúng là đệ nhất thiên hạ, đáng nhẽ nó phải được người đời ca tụng mới đúng

-Tiểu thư nói chí phải, cậu chủ nhà tôi nấu gì chả ngon_Ông quản gia tự hào ca ngợi, mặt vênh lên trời thoả chí cười lớn như thể đang ca tụng chính bản thân mình vậy

-Ý ông..._Mặt Tử Di tối sầm lại, y hệt bầu trời dằng dặc mây đen trước cơn bão...cái món kinh khủng này là của cậu chủ Lăng Tử Thần nhà ông?

-Tất nhiên rồi, cậu chủ đã thức suốt đêm để làm món đặc biệt này cho tiểu thư đây.

-Vậy sao? _Mim cười chế nhạo bản thân mình quá đại dốt, Từ Di rời khỏi bàn ăn cùng bộ mặt oán hận xâm chiếm, tay bẻ rắc rắc đầy khí thế _Lăng Từ Thần, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, người đã bắt nhân thì ta đây cũng bắt nghĩa. Có giỏi thì vác xác về đây, xem xem mèo nào hơn miu nào

Vùng vằng ra khỏi nhà tên oan gia dù đi đâu vẫn ko quên làm cho cô thảm bại, Từ Di toan bước ra đường cái bắt xe buýt đến trường thì như 1 quả bóng lăn lóc trên sân cỏ mọc cho người ta sút bên nào thì lăn bên đó, 1 nhóm kí giả từ bụi cây gần đó như taczan phi ra chắn ngay lối cô đi, trên tay cầm đủ dụng cụ cần thiết để săn tin

-Cô Từ Di, có phải cô là người sẽ trở thành phu nhân của người có khả năng thừa kế tập đoàn Lăng Gia ko? _Một tên kí giả với bộ ria mép cong vuốt đưa thẳng máy ghi âm vào miệng cô, ko chào hỏi lấy 1 tiếng mà đi nhanh vào vấn đề cũng chính là mục đích hôm nay của hắn

-Nhiều tin đồn gần đây cho rằng cô đã lợi dụng mối quan hệ bạn học với cậu Lăng để tiến thân, tiềm đi vị trí vốn thuộc về con gái ruột của tập đoàn Liệt Minh, cô nghĩ sao về tin đồn này?

-Cô và cậu Lăng quen nhau như thế nào?

-Cô có biết nguyên do gì khiến cậu ấy tuyên bố mối quan hệ của 2 người trong buổi công nhận danh phận của mình ko?

Hàng loạt câu hỏi của đám kí giả tranh nhau đặt ra cho Từ Di, làm cô nàng vừa mới nhận thức được sự ngọt ngào bao quanh lại bị nhấn chìm trong mớ câu hỏi ác cảm. Nó làm cô thấy sợ hãi, khó chịu và mệt mỏi. Trong giây phút mình cô đơn độc để đám nhà báo xô đẩy, bỗng tâm can Từ Di nhói lên một sự nhớ nhung lạ thường, một sự trông đợi về 1 bóng hình luôn kề bên cô, khiến cô phải hạ mình gọi tên người đó, ko chỉ có mỗi trái tim thổn thức, cả cơ thể, trong đám đông hỗn loạn, dường như chỉ mãi tìm kiếm hắn mà thôi

-Nếu các người muốn lấy thêm thông tin thì hãy bước qua xác bọn này trước đã, còn nếu bất cứ ai gan to bước đến gần chủ nhân bọn này trong vòng bán kính 2 mét, bọn này nghĩ các người nên viết sẵn di chúc thì hơn _Một tên con trai bộ mặt y chang lũ học sinh cá biệt trường cũ của cô lăm le trên tay một cây đánh bóng chày, miệng phả ra khói thuốc nghi ngút sau khi hút cạ 1 điếu, ánh mắt cuồng dại của những con sói hoang chiếu tướng lên đám kí giả, dọa chúng phải thực mạng bỏ chạy, tề hon, hắn còn dẫn theo sau 1 lũ đàn em bặm trợn ko kém, áo quần đồng phục rõ ràng có gắn phù hiệu của P P

-Mấy người là ai? _Tròn mắt đăm đăm xác nhận lại phù hiệu gắn trên đồng phục của đám người có thực là của P P hay ko, Từ Di bước thụt lùi vài bước, lòng mừng tượng đến một âm mưu thâm sâu :già vờ làm anh hùng cứu mỹ nhân, mua chuộc lòng tin của người bị hại, đến thời điểm thích hợp đem đi bán sang Trung Quốc, gán lên cho hành động trượng nghĩa ban nãy của bọn họ

-Bọn họ là vệ sĩ giả dạng học sinh sẽ bảo vệ cô 24/24 giờ để tránh điều đáng tiếc xảy ra _Trả lời thay cho đám người, ông quản gia nãy giờ núp sau lưng họ mới chịu lên tiếng, ánh mắt sâu xa khó đoán nỗi ông ta đang nghĩ gì _Có như vậy, cậu chủ mới an tâm làm việc của mình được

-Tôi ko nghĩ bọn họ đóng nổi vai này đâu _Nhìn bộ dạng ko làm gì cũng toát ra sát khí trùng trùng, cơ mặt nghiêm túc đến khả nghi của đám người, Từ Di ko nén nổi mà thốt ra câu chê bai

-Tiểu thư cứ an tâm _Mim cười trấn an, ông quản gia như nhớ ra điều gì đó, liền móc ra trong túi 1 tấm ảnh đưa cho người trước mặt _Cậu chủ dặn tôi đưa cái này cho tiểu thư, bảo là mong cô hãy nhớ đến lời hứa

Nhận lấy tấm ảnh trong tay ông quản gia, Từ Di toàn thân bất động, môi mấp máy nói ko thành câu _Đây là...

Tấm ảnh rơi nhẹ xuống đất, phô diễn cho tất cả những người ở đó thấy được một lễ cưới thu nhỏ của 1 cô bé và cậu bé, đôi môi chúng tươi rói đầy hạnh phúc trước sự chứng giám của tượng đá chúa jêsuP/s:Vi Su post trên đt nên ko thể định dạng font chữ hay mí cái khác đk, mong mọi ng thông cảm cho Su nha

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Di, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41

Chương 40: Lời thú nhận “ngọt ngào”

”Lăng Từ Thần, cái tên oan gia suốt ngày kéo đeo hông đá đầu mình lại chính là đứa bé lạnh như tảng băng từ Nam cực nứt ra dạt vào đảo Hawai ngày nào đó sao?” _Há hốc mồm nhìn tấm ảnh đang rơi xuống đất như lá mùa thu, tinh linh trẻ nhất trong hội nghị Diên Hồng ko biết đã diễn ra lần thứ bao nhiêu trong bộ não của thân chủ nhảy dựng lên khỏi ghế ngồi, ánh mắt nhất thời long lanh lóng lánh y hệt khi Mazenlång tìm ra châu Mỹ vậy

”Ko, chắc chắn là ko, Jun-kun hoàn toàn ko đầu giả như hắn, là người cực kì hiền với đôi mắt buồn chứ đâu phải là cái tên âm mưu thâm độc như thế chứ” _Tinh linh khác tay cầm linh hồn tấm ảnh ban nãy kịch liệt phản đối, đề thuyết phục các bộ lão đồ về về ý kiến của mình, nó còn đem tấm ảnh ra, chỉ trỏ minh họa

”Nếu ko phải thì tại sao hắn lại có tấm ảnh đó chứ? Ngoài mình và Jun-kun, còn ai có đâu” _Tinh linh với dáng vẻ thư sinh cùng cặp kính to tổ bố chiếm gần hết khuôn mặt đưa tay sờ cằm, lí lẽ chặt chẽ, dập tắt mọi hi vọng của đám tinh linh lăm chuyện

”Có khi nào hần đã điều tra quá khứ của mình, tìm đến Hawaii và giết chết Jun-kun, cướp đi tín vật duy nhất ấy ko?” _Lia chiếc kính đen xi về phía tinh linh thọ nhất, tên tinh linh mặt găng xơ cứng men lì ra về hình sự, khuôn mặt trắng bạch toát lên vẻ sợ hãi.

”Thế cũng có gì to tát đâu, Anh Tử Thần chẳng phải đẹp trai, thông minh, luôn ân cần với chúng ta còn gì, quá chuẩn với hình mẫu lí tưởng” _Đứa mơ mộng nhất trong 16 tinh linh nháy mắt điệu đà, vừa nêu ý kiến đã bị hội nghị thống nhất trục xuất ra ngoài

Lắc đầu nguây nguẩy đến nỗi xương vai lún lên tiếng rắc cực khí thế, Tử Di cố gạt bỏ những ý nghĩ trái chiều giăng chẳng chịt trong đầu mình, người hết ngã dựa lên thành ghế chiếc thời thượng rồi lại thờ dài, cơ hồ chẳng thể yên lòng nổi.

Sau 1 hồi tự vấn mình, Tử Di ko thể chế ngự được cơn tò mò đang sôi sục trong mình được nữa, đành tìm người giải đáp cho mớ câu hỏi ấy.

-Bộ comlê của ông đúng là một tuyệt tác, rất hợp với dáng người cân đối của ông nha _Đưa ngón trỏ lên ra hiệu “good”, Tử Di trước khi hỏi han người khác điều gì, để tránh ko nhận được câu trả lời thích đáng, cô nàng phải nịnh nọt người đó trước, lấy chiêu “rào trước đón sau” làm chiêu mở màn

-Thường thôi ạ _Ông quản gia cười tít mắt khiêm tốn

-Ông quả là người đàn ông mẫu mực, rất phong độ, rất kien trang, rất lịch lãm _Tử Di đánh 1 đòn phủ đầu, vận dụng toàn bộ vốn từ ngữ hạn hẹp trong từ điển của mình

-Cô làm tôi ngượng quá đi mất _Ông quản gia e thẹn như thiếu nữ 18 tuổi gặp nhà chồng, mặt đỏ bừng hơn quả ớt chín cây

-Đâu có _Cười trừ khâm phục tài nghệ nịnh hót quá ư siêu đẳng của mình, Tử Di nhận thấy đã đến thời cơ thích hợp để hạ màn, tung ra đòn chính _Tôi hỏi ông cái này nhá

-Vâng, tiểu thư cứ tự nhiên

-Cậu chủ nhà ông... _Tử Di học chọc 2 tay vào nhau _Tên hồi nhỏ là gì vậy?

-Cậu ấy ko có tên hồi nhỏ, thưa cô _Ngẫm ngợi 1 chút, ông quản gia nói tiếp, tạt ngay 1 gáo nước lạnh vào mặt kẻ ngồi sau đồng thời dập tắt sự vui mừng mới nhen nhói của ai kia _Nhưng tên nước ngoài thì có, là “Giun”

-”Giun”? _Tử Di nhú mày, vẫn cố bám trụ vào chủ đề ấy _”z” hay “j”

-Là “j”

”Ko, chắc chắn là trùng hợp, trên đời này người có tên ấy thì thiếu ừ” Tiếp tục dối lòng, Tử Di dường như ko thể chấp nhận nỗi tin chấn động trời đất ấy

-Vậy cậu chủ của ông lúc nhỏ có đi chơi đâu ko?

-Ko, nhưng hồi nhỏ cậu ấy sống ở Hawaii, nên cũng coi như đi chơi rồi _Vẫn tận tình trả lời những câu hỏi bất thường của người đằng sau, ông quản gia tỏ vẻ là người rất kiên nhẫn

Suy sụp hoàn toàn, Tử Di thờ dài thất vọng khi nghe câu trả lời cuối cùng, nhất thời muốn đâm đầu vào cột điện tự xử chính mình. May sao, cái tính chóng vui cảm xúc đã giúp cô nàng chống chọi được với cơn bão tình linh ập đến này, nhanh chóng để những chuyện xung quanh trở thành nỗi bận tâm lớn hơn của mình. Điện hình như những ánh nhìn e ngại, khinh miệt, căm thù, tức giận, xoi mói hay những lời ra tiếng vào của thiên hạ về mối quan hệ giữa cô và oan gia, cách xưng hô khiêm nhường và biểu hiện e dè của bạn học hay sự đối xử đặc cách và thiên vị quá lộ liễu của thầy cô. Tất cả đều được thu vào bộ nhớ của Tử Di bằng nhiều con đường khác nhau nhưng lại

mang đến những cảm giác tương đồng: khó chịu, mất tự nhiên và có chút cô độc; y hệt như cảm giác của tráng sĩ 1 mình 1 ngựa độc cô đầu bại trên sa trường trước sự chế nhạo của con cháu, nội ngoại, tổ tông kẻ thù vậy. Nếu ko phải bên cạnh cô luôn kẻ kè kè mấy tên vệ sĩ lớ lằng thì cô ko phải lo sợ mấy uy trước mặt họ mà khóc oà lên rồi

Cứ thế ngày qua ngày, Tử Di vừa phải đối mặt với cánh nhà báo lăm lăm mưu nhiều trò, chỉ cần cô ở 1 mình là xông lên tra hỏi vừa phải hứng chịu dư luận tràn lan trong trường, những dị nghị về gia cảnh. Song ông trời dù ác độc với cô vẫn có chút tình nghĩa, phái Kì Như-con người luôn đứng ra bênh vực cô dù đám đông phải đối mặt có là fan cuồng của tên bò của chạy lầy người-Lăng Tử Thần.

Để trấn an bạn mình, lấy lại nhuệ khí sôi sục trước đây cho cô, một hôm trời dịu mát, Kì Như kháng khái xả túi tiền ra biển đông, đãi Tử Di 1 châu kem ở nơi hai người nhiều lần cảm mong giải sầu.

Rầm! _Đóng chặt tủ đồ của mình lại, Kì Như hé mắt nhìn vào chiếc ví gần cạnh tiền của mình, lòng bỗng nhói lên đau xót khi nó đang dần vui đi

-Thầy kè, để lấy lại tinh thần cho Tử Di, mình đành phải chịu thiệt một chút, sau này đòi lại nó gấp đôi vậy

-Kì Như _Một cô gái bắt ngờ từ đâu tiến đến gần con người đang xót tiền, tay kéo nhẹ tà áo, ánh mắt ngán lệ yếu ớt

-Gi? _Bực bội quay lại nhìn kẻ dám kéo áo thiếu nữ, Kì Như nhăn mặt đến nhăn. Sau khi nhận dạng được khuôn mặt của người đó, cô bỗng giật mình, chân lùi ra phía sau 2, 3 bước cảnh giác _Sao cô lại...?

-Kì Như_ Cô gái lạ cúi đầu ngại ngùng_ Chúng ta nói chuyện, được ko?

-Tôi chẳng có gì để nói với cô cả, Trương tiểu thư_ Thắng thường như tính cách thường ngày, Kì Như ko cần quan tâm đôi mắt kia đang nhỏ lệ, quay gót chân bước đi

-Tớ sai rồi_ Chạy thật nhanh bám theo người phía trước, cô gái họ Trương túm chặt cánh tay Kì Như, tiếng nấc nghẹn ngào hoà lẫn trong lời thú tội_ Tớ đã sai khi biết Khải Phong là người Di Di yêu nhưng vẫn cố tiếp cận cậu ấy, đã sai vì liên tục gây ra nhiều tổn thương cho Di Di để cô ấy bỏ cuộc

-Đừng gọi Tử Di bằng cái tên thân mật đó, cô ko thấy ngượng miệng sao, Trương Tịnh Như?_ Kì Như cố gắng hắt tay Tịnh Như, cơ miệng nở nụ cười khinh miệt

-Mình biết mình ko xứng và giờ mình rất hối hận. Chỉ vì tình yêu mù quáng mà mình đã đánh mất 2 người bạn quan trọng nhất_ Tịnh Như thút thít_ Chính vì sai lầm ấy, giờ mình chẳng còn lấy 1 người bạn thân nào, những người khác đều vì gia thế mà làm bạn với mình. Xin cậu hãy cho mình cơ hội làm lại

-Thôi...

Toan đáp trả với sự lạnh lùng đã chực chờ sẵn, Kì Như ngay lập tức bị chặn họng trước cú xiù bất ngờ của người đối diện. Dù ghét, dù ko ưa nhưng cô gái đó từng là bạn thân của cô và Tử Di, ít nhiều tình cảm cũng có 1 chút. Trước tình ngày, làm ngo ko biết gì là điều ko thể

***

Ngã người xuống bàn nập chút yên tĩnh sau khi nặn óc bày mưu tính kế cho rơi mấy tên vệ sĩ, Tử Di người ngậm chẳng giống ai, trời nắng chang cham vẫn giữ khư khư cái áo khoác gió trùm đầu, tránh để bất kì ai phát hiện ra mình hay đám nhà báo đánh hơi thấy.

20 phút...30 phút trôi qua, tính kiên nhẫn của Tử Di đã sạch boong khi bóng dáng nhỏ nhắn của con bạn chẳng thấy đâu. Ừ đột rút điện thoại ra định bụng gọi cho Kì Như, mắng nó 1 trận nhớ đời bởi đám cho cô leo cây, Tử Di chợt giật mình giãy nảy lên vì cuộc gọi tới, thiếu điều làm rơi con để thân yêu

-Sao người dám...

-Tớ ko phải là Kì Như, tớ là Tịnh Như đây, thất vọng nhĩ?_ Giọng nói đầy khinh miệt phía bên kia vang lên, đem lại cho Tử Di 1 tâm trạng u ám

-Cô...sao lại...

-Kì Như đang ở trong tay tôi_ Liếc nhìn cô gái đang lịm đi dưới sàn đá lạnh, Tịnh Như nhoen miệng cười

-Cô dám động vào Kì Như, tôi sẽ..._ Đứng hấn người dậy, Tử Di giận dữ hét lớn, mặc cho người xung quanh đồ xô nhìn mình

Đương lúc cao giọng đe dọa, con đề của Tử Di nửa chừng bị thằng em song sinh từ trong đám đông đi ra giật lấy

-Cô ta sẽ ko sao, nếu cô đến sân cỏ sau đây nhà ban C. Đừng mong gặp lại cô ta nếu dám gọi người đến giúp_ Dứt xong câu thoại, Tịnh Như khoái chỉ ra lệnh cho đám người mặt mũi ko phải hạng tổ đẹp gì_ Đến lúc các người cần ra tay rồi đấy

P/s: Hết đòi nợ tui roy nhá

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Chương 41: Cái bẫy hoàn hảo

Cúp máy vội vã, Gia Minh như 1 con báo bị nhốt lâu ngày trong cũi sắt giờ mới được thả, gồng mình phóng như tên bắn ra khỏi cửa hàng, cơ mặt tràn trề những lo âu xen lẫn sự giận dữ. Cậu đã từng thề với đất trời rằng, kẻ nào dám đụng đến người con gái của cậu, kẻ đó sẽ sống ko bằng chết và giờ, chính là thời điểm cắt thực hiện lời thề ấy.

-Khoan đã!_ Lướt qua dòng người lũ lượt qua lại trên vỉa hè bằng thuật “Hỗ mang vượt thác” tự chế, Tử Di khó khăn lắm mới đuổi kịp thằng em nóng nảy, cô dùng hết sức bình sinh dành giùm được hét lớn đề phòng trường hợp em mình giờ chứng ko nghe ko thấy, hơi thở cô trở nên thật hỗn loạn_ Em định đi đâu?

-Đến trường!_ Đáp 1 cách dứt khoát, Gia Minh ko còn kiên nhẫn để đợi taxi được nữa, cậu lựa lúc đường vắng xe, băng qua vỉa hè bên kia, quyết định chạy marathon đến lâu đài cứu công chúa.

-Trời Đưa đôi mắt đang hoa lên vì một đời theo bóng dáng mờ nhạt của Gia Minh, Từ Di than oán 1 câu rồi cũng nhắm hướng “đồng đội” mà lao, chẳng thèm để ý những chiếc ô tô nhiều kiểu dáng, màu sắc đang vụt qua.Đương lúc Từ Di đang tới giữa mặt đường, bỗng từ phía xa, một chiếc ô tô đen xì điên cuồng nhắm đến phía cô mà lao...Trong phút chốc được đêm bằng giây...sẽ có 1 hình hài khoác chiếc áo huy hiệu P & P lầy lừng “bay” lên ko trung, tạo 1 đường cong hình lưỡi liềm rồi “hạ cánh” xuống mặt đất vô tình. Tiếp theo đó, từ khuôn mặt xinh xắn non choẹt còn búng ra sữa ấy, 1 dòng chất lỏng đỏ tươi đặc quánh trào ra, uôm lên nền đá mịn sắc mùi dầu hắc. Và kết thúc của 1 sự sống, dấu chấm hết của 1 cuộc đời chính là cái chết đầy tiếc nuối. May sao, đó chỉ là những dòng tưởng tượng quá đà của 1 cô gái chẳng biết nên phản ứng ra sao khi được diêm vương hầu rượu mà thôi.Lúc cái chết và sự sống chỉ cách nhau bằng 1 cái móng tay thì bất thành linh, 1 cánh tay của 1 ai đó đột ngột túm lấy cô, kéo mạnh cô về phía sau, cho cô ngã vào lòng hân trước khi quay mấy vòng ba lè đến hoa mắt chóng mặt. Ngay sau khi thực hiện màn trình diễn anh hùng cứu mỹ nhân ngoạn mục trước sự chứng kiến của bản dân thiên hạ, người ân nhân bí ẩn ấy ko những ko đòi công ơn còn biến mất mau lẹ giữa dòng người như biến nước, hết y bong bóng xà phòng vậy. Song dù kẻ đó có cố tránh né thì việc gì đến cũng phải đến, bởi lẽ, trong lòng ngực vững chãi ấy, mùi hương đậm chất của phái mạnh đặc trưng chỉ có ở 1 người đã vô tình chiếm ngự thính giác của Từ Di, như vạch trần bộ mặt thật của vị ân nhân trọng nghĩa ấy.

-Từ Thần! _Bất giác thốt lên, bất giác gọi tên người ko suy nghĩ, Từ Di dao dác rọi ánh mắt đến từng người qua lại xung quanh mình, vô vọng tìm kiếm người mà trái tim cô hướng

đến...Nhưng người đó vẫn ko xuất hiện...Hoặc là người đó đang cố tránh né cô, ko muốn cô phát giác nơi mình đang đứng. Hoặc cũng có thể, đó chỉ là 1 người lạ mặt mang trên mình mùi hương quen thuộc, và cô, chỉ vì thói ko thể rũ bỏ những thứ quá thân thuộc với mình, nên đã áp đặt cho người lạ mặt ấy là Từ Thần. Ko gì là ko thể xảy ra cả.

-Chị còn ở đó làm gì?_Thấy mãi mà chẳng thấy Từ Di đuổi theo, Gia Minh tức tốc quay lại, kéo chị mình ra khỏi đồng suy nghĩ đang bủa vây_Chúng ta phải đi cứu Kì Như

Lôi Từ Di chạy 1 quãng đường dài đến trường học, Gia Minh lòng vòng mãi mới dẫn được chị mình đến dãy nhà ban C, giờ mới thông thả nạp sức chuẩn bị tổng tiến công vào đồn địch.Đưa mắt thu hồi quang cảnh tĩnh lặng ko một bóng người chung quanh, Từ Di liên kết chứng lại với những gì nghe được từ điện thoại, trong lòng âm ngự 1 nỗi lo lắng khôn nguôi.

-Gia Minh_Từ Di ghé vào tai thằng em đang sốt sắng làm nóng cơ thể, thì thầm cùng hơi thở trang điểm thêm cho thông tin mình sắp nói trở nên thần bí Ta vừa thấy bóng dáng của Kì Như bị lôi đi, hướng đến chắc tới toà nhà ban B.-Nhưng trong điện thoại bảo sân sau của dãy C này mà_Gia Minh hồ nghi -Biết là thế, nhưng chắc chúng thấy chúng ta đi hai người nên mới chuyển điểm hẹn thì sao. Giờ ta sẽ ra điểm hẹn, còn người sang khối B thám thính, đi đi _Đẩy thẳng em về lối dẫn đến khu vực ban B, Từ Di khoát tay, đợi lúc bóng nó khuất hẳn mới chịu vác xác tới nơi mình cần tới.Kì lạ thay, đập vào mắt cô ko phải là hình ảnh cô bạn thân máu me be bét, toàn thân xiềng xích với mấy chục tên bặm trợn, sát khí ngùn ngụt, tay hết chôi cuốc đến súng gây nứa mà ngược lại, chễm chệ trước mắt cô, mười mấy cái thầy bệ vệ nam la liệt trên vùng cỏ tươi tốt cùng nhiều kiểu tạo dáng rất mực phong phú, diêm chung duy nhất của chúng chính là ko thuộc dân P & P mà thôi, đúng hơn là 1 đám cá biệt từ chỗ nào đó trên thủ đô Hà Nội gió lạnh chui ra.Từ Di chưa kịp nắm bắt được hết những gì mình thấy và cũng chưa ý thức được mình đang rơi vào hoàn cảnh nào, trò đùa của đối phương ra sao thì bỗng, ở đằng xa, 4 ông bảo vệ tay cầm le 4 cây gậy chuyên dụng, miệng thổi còi liên tục chạy về phía cô, mặt ai nấy đều rất giận giữ, như thể muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy.4 người họ bao vây lấy Từ Di, giăng thành hình vuông méo xẹo, từng hành động đều dè chừng như sợ cô nâng sẽ ra tay động thủ vậy

-Cấm nhúc nhích_Ông bảo vệ già nhất ra lệnh.

-Cháu có nhúc nhích đâu_Từ Di coi việc thanh minh làm trọng.-Bỏ vũ khí xuống, quy hàng và đi theo chúng tôi _Ông thứ 2 tiếp lời,đưa mắt hỏi thứ 2 người sau lưng kẻ bị bao vây hành động, tiếp cận rồi bẻ ngược 2 tay Từ Di ra sau lưng, nếu ko phải mình là nhân vật trong tình huống khó hiểu này thì cô đã cho rằng trường mình có đoàn làm phim đến mượn địa điểm quay rồi. Hình sự chả khác phim Hàn là bao.

***

-Ý em, đó là 1 cái bẫy và em chính là nạn nhân bị mắc vào cái bẫy đó_Dĩ sát khuôn mặt tỏ ý khinh bỉ cùng bộ râu đen xì được tỉa tốt kiểu cách, ông thanh tra được cục cảnh sát an ninh trực thuộc P&P nheo mắt nhìn cô học trò vừa bị bắt quả tang đánh nhau trong khu vực trường học danh giá bậc nhất đô xét, chắc hẳn ko hề tin vào những gì Từ Di vừa khai

-Đúng vậy, khi em tới thì bọn họ đã chết rồi từ đấy rồi _Từ Di lại thốt nên câu nói dường như được dùng nhiều nhất lần thứ n, cảm thấy chán nản với thái độ khinh khỉnh của người hờ 1 chút là dí mặt vào cô, hơi thở thì chẳng thơm tho gì mà cứ phả lia lịa vào mặt người khác. Nếu là Lăng Từ Thần, cô còn...”Sao mình cứ đi so sánh người khác với cái tên biệt tăm biệt tích mấy ngày nay thế nhỉ, điên mất” Từ Di thở dài sầm sảo.

-Em có bằng chứng gì ko?_Ông thanh tra ngã người lên thành ghế, tay đặt lên đùi mình tra khảo tiếp_Ví dụ như 1 ai đó chứng kiến hay trực tiếp quan sát vụ việc?

Tất nhiên, Từ Di có người làm chứng và người đó đang quanh quẩn đâu đó trong dãy nhà mấy tầng đồ sộ ban B để tìm kiếm 1 ai đó.-Ko, chỉ có em tới đây thôi_Ngẫm ngoi 1 lát, Từ Di nhìn thẳng vào đôi mắt tinh ranh của người đối diện, như để chắc chắn lời khai của mình là thật.

-Thật?_Ông thanh tra hỏi lại, kèm theo đó là lời khuyên nhủ ko thể cho là chân thành_Em ko khai đúng sự thật, thì người chịu thiệt cuối cùng là em thôi. Chắc em cũng biết, vụ việc em dính vào là 1 đại kị của trường và trước giờ chưa xảy ra, nếu bị gán tội, ít thì bị đình chỉ học 1 năm, nhiều thì việc học của em coi như bị chấm dứt. Do đó, hãy suy nghĩ thật kĩ trước khi nói ra điều gì, nó có thể là bằng chứng giúp em thoát tội cũng có thể là con dao 2 lưỡi giết chết em đấy.

-Em biết, nhưng tiếc là chỉ có em đến hiện trường mà thôi_Nén cơn hoang mang ko để nó trào ra, hằn lên mặt mình, Từ Di muốn sao cho những gì mình nói, dù thật hay giả đều phải làm cho người khác tin, vì vậy, cô ko muốn bất kì 1 biểu hiện nhu nhược nào của mình bị phát giác, nếu ko, tất cả, những nhần nhện của cô đều đổ xuống sông, xuống biển.

-Được rồi, tạm thời, để điều tra rõ vụ việc này cũng như đảm bảo môi trường học tập lành mạnh của các học sinh khác, chúng tôi buộc lòng phải đình chỉ học của em 1 thời gian cho tới khi mọi chuyện sáng tỏ. Giờ em có thể về._Ko ngần ngại nêu lên hình phạt tàn nhẫn, ông thanh tra vẫn ngồi ở chỗ cũ, tay chỉ về phía cửa chính tượng trưng cho lời nói.Lặng lẽ ra khỏi ghế, Từ Di toan quanh gót bước đi thì người đằng sau lại tiếp lời.

-Nếu như lời em nói là đúng, thì quả thật, kẻ đằng sau chuyện này khá thông minh đấy, em nên cẩn thận thì hơn và, hãy cầu chúc cho những anh bạn đã được đưa đến bệnh viện mấy phút trước ko tỉnh lại được. Sẽ thật tệ nếu chúng cũng nhắm vào em. Gác chân lên bàn, vị thanh tra nở nụ cười thích thú.Ông đã từng giải quyết rất nhiều vụ chọi khăm nhau trong trường và có lẽ, lần này chính là lần đầu tiên ông cảm nhận được sự căm ghét lẫn nhau của chúng.

***

Đi được 1 quãng dài trên hành lang dài ngoẵng ngập nắng chiều, Từ Di lưng dựa vào tường, ánh mắt thần thờ nhìn lên bầu trời chói chang, tâm trạng dường như ko còn xúc cảm gì nữa, chỉ có sự cô đơn len lỏi.

Bỗng, một tiếng “tít” vang vọng của chiếc đế Sam sung galaxy S3 phá tan bầu ko gian bức bối.

...một tin nhắn đến...

...”Cảm ơn tình nghĩa bạn bè cao ngất của cậu nhé, nhờ nó, Hạ Kỳ Như an toàn”

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Chương 42: Khoảng lặng

Sáng.Những cơn gió mát lạnh đậm chất thu muộn màng ủa vào căn phòng, cuốn tung tấm rèm bằng ren trắng, mở đường cho dòng nắng ấm chảy vào. Đưa tay hứng lấy những giọt ánh sáng vương *** trên gương mặt mà thân chủ của nó tự tin là “nghiêng thùng đồ nước”, Từ Di khó chịu trở mình, từ trong cổ họng những tiếng rên rỉ thoát ra. Nóng thêm chút nữa cho khét, cô nàng chợt mở bừng mắt, ko đợi lí trí lên tiếng, cả cơ thể đột ngột bật dậy, hết ý một cơn rồ bốt đã được lập trình sẵn. Tay túm chân đạp, nàng ta phóng vọt vào nhà vệ sinh, lật quẹt làm cho xong nợ những việc mà ai cũng biết là gì đấy. Chưa đầy 2 phút sau, 1 Từ Di tóc rối xù, quần áo ngủ xộc xạch, khoe miệng vẫn còn đọng một vài giọt kem đánh răng lấm bầm nguyên rửa cái đồng hồ chết tiệt ko chịu đánh thức chủ nhân mình dậy, dù rằng hôm qua cô đâu có cài.Còn 15 phút nữa vào học...

-Ayguuuu! Túm cổ cái lược, cố ép mấy sợi tóc cứng đầu nằm bẹp xuống, cô nàng liếc nhìn bóng mình trong gương, xuyt xoa_”Gót” ời! Con cái nhà ai mà đẹp thế này!Nhét vội vài quyển sách vài cặp, cô nàng 3 chân 4 cẳng chuẩn bị phi đến trường thì...

-Tít!_Tiếng báo tin nhắn vô duyên vang lên.

-Má nó! Tên nào rành rang cứ nhắm vào lúc người ta đang bận trăm công nghìn việc thế này mà cứ nhắn dai!_Dù bực, nhưng Từ Di vẫn cố lấy điện thoại nằm vạt vương trên giường. Lão thiên ơi, hộp thư đến của cô nàng đầy đặc tin nhắn chưa mở cửa lũ quỷ thành tin xì-pem (spam).Tò mò đọc đại vài tin, mắt cô mở to kinh ngạc bởi những dòng tin sến súa: “Ta tin người mà, chắc chắn người ko làm chuyện đó đâu >.

-Bọn khốn! Dám rửa mình chết ỉu, hừ! Chút đến trường...bà sẽ...Khựng lại, Từ Di ngây người. Trường ư? Cô đâu còn trường để đến cơ chứ khi cô đã được “đặc cách” cho nghỉ học để “tĩnh dưỡng”?

-Ngu ngốc!_Quảng chiếc cặp lên bàn học, Từ Di nhếch môi cười tự chế nhạo bản thân mình. Thật tệ,cô vẫn chưa thể dứt khỏi thói quen thường ngày ấy, chính vì thế mới lục đục lao vào cơn hoảng loạn thế này. Chỉ có kẻ ngốc, mới ko kiểm soát được hành động của mình, mới để cho bản thân kẹt vào những thứ tầm thường gọi là kí ức, ân hận.Giá như, lúc đó, cô khai ra thẳng em mình, có lẽ cô sẽ ko phải chịu đựng 1 mình...như thế này.

-Ko được!_Lắc đầu nguầy nguậy rũ bỏ những suy nghĩ tiêu cực trong đầu, Từ Di hít 1 hơi thật sâu 1 đồng ko khí còn vương mùi gió vào buồng phổi, tay quẹt nhẹ lau đi giọt nước mắt ân hận hòa lẫn tui hờn trên gò má mình_Từ đầu mình đã quyết định sẽ tự chịu trách nhiệm thì giờ ko được hối hận. Cứ do dự hối hận sẽ xi nhục chính bản thân mình. Hơn nữa, người Tịnh Nhu nhắm tới là mình, ko thể lờ Gia Minh vào chuyện này được.

”Từ Di, nghỉ học thế này cũng có lợi mà, vừa tránh phải cây tiết kiểm tra Lý hôm nay, vừa được ngủ thoải thích, này phải vui mới đúng”Tự dụ dỗ lòng mình, Từ Di thờ dãi, khoe môi chốc chốc lại vô thức cười bất lực khi miên mang nghĩ đến những trò đùa vô hại của bọn bạn, đôi mắt hoảng loạn dường như đã lấy lại được chút bình tĩnh.

Ring! Ring! Tiếng chuông gió lại vang lên khe khẽ, hòa mình cùng tiếng rít lên trong những vòm cây cạnh cửa sổ. Từ Di lặng yên một chút rồi thở dài, thầm nhủ bản thân phải lập ra 1 kế hoạch nào đó đốt thời gian rồi cặm cụi chúi đầu vào laptop thực hiện ngay trước khi í chí vụt tắt.Quả nhiên, với sự cố gắng ko ngừng, sau 1 hồi vất sạch chất xám thêm thất những công việc ko đọng hàng vào thời gian biểu của mình, Từ Di thỏa mãn nhìn thành quả của mình, hai tay đưa lên cao vận vẹo theo nhiều tư thế khác nhau cho đỡ mỏi, thuận tay tắt luôn laptop, để mặc cho cái kế hoạch hoàn mĩ kia ở lại với nơi

sản xuất, bởi lẽ, “giờ chơi đã, mai rồi thực hiện cũng chưa muộn” đại loại là thế. Ngã người xuống nệm, Tử Di mất hướng đến chiều đồng hồ được gắn giữa bụng con gấu bông to tướng mà từ khi dọn đến ở căn phòng nào cô đã suốt đêm lên vì tiếng chuông vang vọng “Think of you” phát ra mỗi khi đến giờ hẹn, lòng lại thấy thức ám áp mà phì cười. Lúc đó, Tử Thần đã bị cô cà rằm nửa ngày về nó, thậm chí hơn, anh chàng còn chính thức gia nhập nghề sửa đồ gia dụng, “phẫu thuật” cho con gấu để đặt lại kim giờ, kim phút, cho đúng thời gian thực vì chẳng biết chỉnh giờ cho nó thế nào. Bỗng, sao thật nhớ...

-Mình điên rồi! Lăn qua lăn lại trên giường, Tử Di lấy tay tàn nhẫn đánh vào đầu mình hòng xua đi những chi tiết ko đáng nhớ cứ luẩn quẩn như oan hồn trong đầu, mặt nhăn nhó đầy tức giận. Song, ko nhớ đến kẻ phụ bạc ấy, Tử Di lại ngó ngàng nhớ đến bọn bạn tuy ác miệng độc mồm nhưng rất có tình có nghĩa, liên tưởng cái cảnh chúng mò hôi đầm áo với những câu hỏi hóc búa trong đề kiểm tra hay chiêu “áp dụng định luật Ta-liee” được sử dụng phổ biến, liên tục trong 45 phút mà ko nhin nổi cười khúc khích. Giờ đây, Tử Di mới ngộ ra được, những giây phút đơn độc, người ta thường hồi tưởng rất nhiều chuyện. Dù nhỏ nhặt hay lớn lao, những kỉ ức ấy có lẽ thực ý nghĩa và quan trọng. Song cô lại bác bỏ việc nhớ đến oan gia của mình nằm trong trường hợp đó mà chỉ quan niệm rằng, đó là

con sâu làm rầu nồi canh thôi, ko phải điều quan trọng. Tắt yêu má mình 3, 4 tắt rõ đau, Tử Di bật người dậy, nhảy xuống rồi chạy đến tủ đồ, chọn nhanh cho mình bộ jumpsuit đồ chấm bi trắng, hai tay điệu nghệ búi tóc kiểu “hồ lô ngược” nhưng hơi rối 1 chút, tóc bên dưới hơi bông và lòa xòa vài sợi xuống gáy rồi bước ra khỏi phòng với bộ dạng đầy sức sống. Buồn, nó chỉ làm cô thêm yếu đuối. Tự giam *** bản thân trong phòng sẽ chẳng làm thay đổi được gì. Có lẽ, lúc này, điều cô cần nhất là 1 việc gì đó để cô chuyển tâm làm, như thế, nỗi buồn, sự cô độc mới ko lấn áp.

-Tiểu thư dậy rồi ư? Nhắc thấy Tử Di từ cầu thang bước xuống, ông quản gia cười đôn hậu, khẽ liếc nhìn phong cách ăn mặc bài bản của cô rồi hỏi han, đầy mắt vui mừng như thể vài phút trước đó, sự lo lắng vẫn bủa vây vậy. Hôm nay cô được nghỉ hay sao mà thông thả vậy?

-Vâng, chỉ có cháu được đặc cách thôi đấy ạ. Tử Di hòa theo, mắt sáng lên khi thấy hình ảnh quyến rũ, khiêu gợi đầy kích thích của những miếng phomát cheddar cùng cốc sữa trắng ngậy trên bàn ăn. Của cháu ạ?

-Vâng! Mím cười đáp trả, ông quản gia 1 tay bật lò nướng, 1 tay lót giấy chống dính vào khay nướng. Ông định làm món gì thế? Chén sạch đĩa pho mát trong tít tấc, Tử Di tò mò sán lại gần, mắt mở to nhìn những hạt chocolate chips và butter chips tròn dẹt trên đĩa.

-Tôi đang định làm cookies chocolate bí, nếu tiểu thư rảnh thì cùng làm với tôi. Sau màn mời mọc là màn dụ dỗ tinh thần. Nó rất lạ miệng, ngon, bùi và thơm lắm.

-Cháu làm. Nuốt đồng clo đang trào ra miệng xuống dạ dày, trái tim Tử Di đã đánh bại lí trí hoàn toàn, cô nàng nhanh nhẩu phụ giúp những gì mình có thể. Tạm thời, cô đã gạt bỏ được chuyện bị đình chỉ học ra khỏi đầu mình, nhưng, tạm thời thì vẫn chỉ là

tạm thời.

***

Gập máy 1 cách phũ phàng, Gia Minh ngã người xuống chiếc sofa dài, tay đưa lên trán tỏ vẻ bất lực và chán nản:

-Vẫn ko nghe máy.

-Đúng là tin động trời lờ đát! Lâm Chấn ngồi bên cạnh cũng tiện miệng chêm vào, mắt dính chặt vào màn hình Ipad.

-Chúng ta, dù muốn hay ko phải làm rõ chuyện này trước đã. Đảo mắt 1 lượt nhìn các thành viên sau cú sốc về chuyện quản lí của mình bị đình chỉ học vì liên quan đến vụ xô xát trong trường vẫn giữ được vẻ thờ ơ vốn có, Kì Thiên thẳng thừng ra lệnh, mắt chiếu thẳng lên tia nhìn sắc lẹm đe dọa của Tuấn Vinh, 1 lời đã quyết.

-Chuyện này...

-Cậu đang vượt quá phạm sự của mình rồi đấy, Hạ Kì Thiên. Lí do là gì? Cắt ngang lời của 1 thành viên khác, Tuấn Vinh ko nhún nhường, mắt vẫn muốn độ cho ra thắng ra thua với Kì Thiên.

-Là sao?

-Lí do để cậu buộc chúng tôi phải làm chuyện đó là gì? Có phải vì cậu có tình cảm với Tử Di nên mới làm thế, đúng chứ?

P/S: ko pít Kì Thiên trả lời sao ta?

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44

Chương 43: Khoảng lặng 2

-Ko, tôi chỉ ko muốn club của mình gặp phải bất cứ trở ngại ko đáng có nào thôi_Chăm chăm đáp trả đôi mắt đang cố xoáy sâu vào tìm gan mình của người đối diện bằng 1 ánh nhìn gai góc ko kém, Kì Thiên sau một hồi lặng thin cũng đã lên tiếng, giọng nói toát lên thờ ơ đến vô tình.

-Tự dối lòng ko tốt đâu_”Ngân khổ đại nhân khế chuyển động cơ môi tạo thành 1 đường cong gần như thẳng tắp, như cười mà như ko cười.

-Sao tôi phải dối lòng làm gì?_Nheo mắt vờ khó hiểu, Kì Thiên mỉm cười bất lực, thần nhiên đưa ra một lí lẽ hợp tình hợp lí nhằm dập tắt mọi nghi hoặc đang long lanh lóng lánh trong mấy chục con ngươi đăm đăm hướng ánh nhìn gian tà về phía anh_Dù gì Từ Di cũng

là quản lí của club chúng ta, ít nhiều, cô nhóc ấy bị tình nghi thì club chúng ta cũng khó thoát khỏi việc bị ảnh hưởng. Giả dụ, Từ Di thực sự đã gây ra vụ đánh nhau trong khuôn viên trường như những gì được đăng tải trên P&P Newspaper hay bảng thông báo, thử hỏi ai còn dám nộp hồ sơ vào club chúng ta nữa chứ, họ sẽ cho rằng club chúng ta chỉ là cái vỏ, mọi việc quản lí người mình cũng ko tròn thì lấy gì đảm bảo sẽ ko còn trường hợp thứ 2, thứ 3. Uy tính giảm sút mà chất lượng, tiền đầu tư của hội học sinh cũng bay vèo. Vì thế, chúng ta ko thể khoanh tay đứng nhìn được, phải tự mình cứu mình thôi.

-Tự mình cứu mình?_Nhắm nháp tách cà phê đắng đã loãng dần sau khi tan đá, Tuấn Vĩnh hỏi lại, ánh mắt vẫn ko rời kẻ mình đang đấu trí.

-Đúng vậy, vừa có thể giải oan cho Từ Di, vừa củng cố danh tiếng club chúng ta cũng như ghi điểm trong lòng fan về 1 club gần bó keo sơn_Đan chặt hay tay để ngang bụng mình, Kì Thiên khá hài lòng với nghệ thuật hùng biện tài tình của mình, khoe môi nhếch lên cười ngụ ý thách thức trong khi lòng lại chờ đợi đợt phản công tiếp theo của đối phương bởi anh biết, người luôn cẩn thận, tỉ mỉ với bất cứ việc gì mình nhúng tay vào như Tuấn Vĩnh, sẽ ko dễ dàng cứng họng khi lời lẽ của anh vẫn còn nhiều kẽ hở như thế đâu.

-Sao cậu nghĩ Từ Di bị oan?_Quả nhiên, Tuấn Vĩnh ko phải nghiêm nhiên mới ngồi được cái

ghế dưới 1 người trên cả vạn người trong club-đối phó, anh đã tìm ra kẻ hở trọng yếu nhất để trả treo Kì Thiên_Lỡ như chính cô nhóc đã gây ra chuyện đó thì sao? Chẳng ai giết người mà chịu nhận mình giết cả.

-Thực sự chị ấy bị oan, tất cả vốn dĩ đã là 1 cái bẫy rồi_Ko muốn mình cứ làm hình nộm trang trí hoài cho cảnh đấu trí của 2 chủ tướng kia khô nhạt nhẽo, Gia Minh lên tiếng cắt ngang. Chuyện này, hơn ai hết, cậu biết rõ nhất.

-Hãy suy nghĩ kĩ trước khi nói_Tuấn Vĩnh liếc xéo.

-Chúng đã dựng lên cái cảnh thây chất thây và gọi điện báo chị em tới.

-Cứ cho là gọi tới đi, lỡ chị em nổi xung ko khống chế được bản thân liền nhào vào lấy thịt đè người với bọn chúng thì sao? Con chuột bị dồn vào đường cùng thì có thể cắn lại mèo mà_Lâm Chân mi mắt khép hờ nhưng tai vẫn động lên nghe chuyện, miệng ngửa ngáy uể oải đôi lúc lại chém chặt Gia Minh vài câu, cũng như làm tín hiệu nhắc nhở mọi người về sự có mặt của mình, đừng hồng lơ đẹp.

-Đúng là khi nổi điên lên chị ấy rất đáng sợ, nhưng quá lắm cũng chỉ choáng được 5 tên thôi, đây chúng có những 10 tên, trong thời gian ngắn ko thể xử gọn thể được_Đằm chiêu nhớ đến quá khứ lúc mình chỉ là 1 thằng nhóc 6 tuổi, ngồi im thin thít căng mắt nhìn chị mình người đầm nước mưa, chân dẫm lên vũng máu đang nhạt dần, hoà lẫn cùng nước loang lổ cả 1 vùng, tay nắm chặt chiếc gậy gỗ dài hoang loạn nhìn 5 người đàn ông lực lưỡng nằm la liệt xung quanh, Gia Minh thoáng rung mình, lòng cảm ơn trời đất vì chỉ có mỗi cậu nhớ đến quãng thời gian huấn luyện khủng khiếp đó.

-5 tên đủ để out rồi còn gì, chắc 5 tên còn lại xui theo quy luật, quân ta oánh quân ta đẩy mà_Tuấn Kiệt cười lớn, tay vỗ vỗ lên vai thằng em thật thà đến mức khờ khạo của Từ Di bên cạnh rồi chạy đến ve vãn một cô giáo trẻ vừa bước vào canteen.

-Thế thì cũng liệt vào hành vi đánh nhau mà thôi, oan ức gì chứ_Nhún vai tỏ ý bó tay, Tuấn Vĩnh vẫn cương quyết từ chối việc giúp đỡ bạn mình, ánh mắt nâu sẫm nhon ẩn nấp sau cặp kính dày tiếp tục chiếu tướng lên người Kì Thiên, ko rời, khiến kẻ có diễm phúc được người khác ngắm nhìn phải khó chịu.

-Giờ các cậu nói gì mà ko đúng chứ_Lắc đầu cười nhạt, Kì Thiên rời khỏi ghế ngồi, đảo mắt nhìn đám người anh cho là ích kỉ đang chăm chú làm việc của mình. Anh hít một hơi thật sâu rồi thở dài, nét mặt đượm chút thất vọng_Đặt niềm tin nhầm chỗ vậy thì phải chịu thôi, coi như tôi vẫn chưa nói gì nhé, chuyện này tôi sẽ giải quyết 1 mình.

-Ko phải 1 mình, có em nữa_Đứng dậy khỏi chỗ, Gia Minh thừa biết chuyện này cậu ko tham gia e ko ổn, tự tin trấn an kẻ đồng hành_Em tin chỉ mình chúng ta cũng có thể lôi được cái kim trong bọc ra ngoài ánh sáng.

-Vậy chúng ta đi_Soi rọi đám người thêm lần nữa, Kì Thiên hạ quyết tâm. Đúng như Gia Minh nói, anh cũng tự tin mình có thể giải quyết mọi chuyện ổn thỏa.-10 tên đó đang nằm ở 1 bệnh viện tư trên đường Nguyễn Huệ. Giờ các cậu tốt nhất ko nên đến thì hơn vì cảnh sát đang làm việc, dấy vào chỉ rồi chuyện thêm thôi_Tắt ipad, Tuấn Vĩnh 1 tay chặn bước Kì Thiên, 1 tay đẩy chiếc kính đang trễ xuống, ánh mắt vẫn 1 màu nâu u ám

.-Nghe nói ngoài Từ Di ra chẳng còn ai ở đó nên khó có thể tìm được nhân chứng lắm, và lại, số của kẻ đã thông báo cho các ông bảo vệ cũng thuê bao rồi, tịt đường_Mở to khuôn miệng ngáp 1 cái đã đời, Lâm Chân vận vẹo xương cốt, thần nhiên khởi động các khớp trước mặt các em gái mặt mũi đỏ hồng trong canteen.

-Ko có ư?_Sửng người 1 chút, Gia Minh khó hiểu hỏi lại Lâm Chân.

-Ừ, chính Từ Di đã khai chỉ có mỗi mình nó đến hiện trường_Hôn gió tạm biệt cô giáo trẻ nãy giờ cùng mình “hàn huyên tâm sự” đằng xa, Tuấn Kiệt nở nụ cười chói lòa, tiện miệng thêm thốt một số thông tin mình biết đồng thời đưa ngón tay trỏ về phía cô giáo trẻ mình chứng nguồn cung cấp 100% xác thực_Cô kia đã nói như thế.

-Nhưng hôm đó em cũng đến với chị ấy mà_Rụng rời chân tay, Gia Minh lảo bầm, hai con ngươi đen láy bỗng nhạt dần đi, mở căng vòm về thất thần.Trước giờ, cậu cứ cho rằng vì cậu ko có mặt tại hiện trường nên ko bị rơi vào diện bị tình nghi như chị mình nhưng sự thật ko phải thế, cậu được an toàn ko phải vì luật pháp ko đụng đến mà là vì sự xuất hiện của cậu đã được che giấu bởi người cậu ko bao giờ nghĩ và cũng ko bao giờ

muốn vương nợ.

-Đừng buồn nữa, hãy cảm ơn chị cậu khi về nhà, có lẽ, cô nhóc rất muốn nghe 2 từ đó hơn bất cứ thứ gì...từ cậu_Xoa đầu 1 Gia Minh đang chìm ngimm trong 1 đồng nghi vấn, Kì Thiên nở nụ cười an ủi. Hơn ai hết, anh hiểu rõ cảm giác cậu đang mang. Đó ko phải là sự biết ơn mà là sự xấu hổ, nhục nhã, khó chịu và ko cam lòng

-Được rồi, giờ chúng ta nên về lớp thôi, tối nay nhớ ăn uống no vào, ngày mai sẽ đến bệnh viện tư đó quây 1 trận nhá_Đưa 2 tay khoác lên vai Gia Minh và Kì Thiên, Liễu Giai Tuyên tua 1 lâu, coi như chấm dứt cuộc hội nghị đau óc này.

Chiều muộn, sau khi chén xong hột com cuối cùng trong chén, Gia Minh ngồi lại trên bàn ăn, lặng lẽ quan sát Tử Di dọn bàn. Đã từng dặn lòng sẽ ko hỏi nhưng đề hoài mỗi nghi vấn lượn lờ trong đầu khiến cậu cảm thấy bức bối, đành tuôn luôn móng heo móng vịt.

-Tại sao chị lại làm thế?

-Làm gì?_Tò về đảm đang theo đúng phong cách nội trợ, Tử Di trút hết đồ ăn thừa vào nôi, hờ hững đáp trả.

-Tại sao ko khai ra tôi, nếu chị khai, chị đâu phải gánh oan 1 mình_Đào mắt theo từng cử động của Tử Di, Gia Minh nêu lên nỗi nghi vấn mà cậu ko thể giải đáp.

-Thích thì ko khai thôi_Tử Di nhón vài miếng thịt trong nôi bỏ vào miệng, nhai nhồm nhoàm

-Thích ư? Rốt cuộc chị có mục đích gì hả?_Nắm tay thành nắm, Gia Minh gằn giọng. Dường như lối suy nghĩ có qua có lại đã ăn sâu vào da thịt cậu, khiến cậu luôn có cảm giác dè chừng với bất kì sự giúp đỡ của người khác, và Tử Di cũng là một phần trong số những “người khác” đó_Có phải chị muốn tôi phải mang nợ chị suốt đời, đúng chứ?

-... Dừng tay 1 lát, Tử Di cắn môi khi cậu hỏi mĩa mai của thằng em được nãi bộ cô xử lí, cố gắng đẩy những lời nói có tính sát thương cao ấy ra khỏi đầu mình. Song, cô ko hề giận, chính vì Gia Minh giống cô, ko chỉ ở tính cách mà còn ở cả suy nghĩ. Nếu là cô, trong trường hợp nhận được sự bảo vệ của người khác, chắc chắn cũng sẽ nghĩ xấu rằng họ có mục đích, bản thân cũng khó chịu, ray rứt ko kém

-Có phải chị muốn tôi mang nợ chị cả đời, đúng ko hả?_Đối với Gia Minh, im lặng là đỉnh cao của sự khinh bỉ, thế nên, khi thấy Tử Di ko thêm trả lời mình, lòng cậu đã nổi quạ lên. Cậu nhắc lại câu hỏi ban nãy của mình với chất giọng mạnh và to như hét, vung văng rời khỏi bàn rồi kéo giật lấy tay chị, vô ý làm những chiếc đĩa trên đôi bàn tay ấy đổ nhào xuống đất.

Tiếng vỡ bình thường nhưng lắng đọng, sự rơi vỡ tung toé như nước của những mảnh vụn sau khi chạm mạnh với mặt đá cứng...tất cả...như chiếc chìa khóa phóng thích cho cơn giận dữ, sự tủi hờn mà cố gắng kìm Tử Di mới đè nén được đến lúc này, khiến cô chẳng thể kiểm soát được chứng nữa.

-Đứng! Ta làm chuyện đó để ngươi suốt đời phải ray rứt, mang nỗi canh cánh trong lòng cho đến lúc nhắm mắt xua tay đây. Rồi ngươi sẽ phải chăm sóc ta, nuôi ta luôn đó. Sao? Ngươi có bản lĩnh thì đi mà tự thú đi, rằng tôi cũng ở đó rồi lĩnh giấy đình chỉ học đi_Xả một hơi vào mặt thằng em *****, Tử Di nhanh chóng ngồi phục xuống đất, ko phải vì cô muốn thu dọn mấy cái đĩa vỡ để tránh phải đền bù thiệt hại mà chỉ là ko muốn kẻ kia nhìn thấy khoe mặt mình đỏ hoe, nhìn thấy cả phần yếu đuối hèn hạ của mình nữa.Dùng sức chèn ép giảm độ vang những tiếng nắc của mình, Tử Di tâm trí bấn loạn, những ngón tay luống cuống nhặt những mảnh vỡ ngổn ngang xung quanh, đôi lúc lại khẽ nhăn mặt khi chạm vào mặt nhọn của chúng.Máu rơi *** từng giọt xuống nền nhà rồi đông đặc, có giọt lại hòa tan cùng những hột lệ từ khoe mắt Tử Di rơi xuống, nhạt dần..

-Để tôi giúp cô_Tận tình cúi xuống nhặt giúp, ông quản gia thở dài nhẹ, ko nói gì thêm nữa.

***

Đưa ngón tay chạm nhẹ vào màn hình ipad, chủ nhân của những ngón tay ấy xót xa nhìn ngón tay máu tụy đỏ thẫm thành cục của 1 ai đó đang được chiếu rõ, khoe môi thâm tự trách móc bản thân.

-Xin lỗi vì ko thể trở thành chỗ dựa cho cậu vào những lúc thế này, nhưng làm ơn hãy mạnh mẽ lên, tôi sẽ luôn dõi theo cậu chỉ cần cậu ko biến mất khỏi tầm nhìn của tôi

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

***

-Thằng quỷ! Hãy xem cú đá lóc xoáy của ta đây! _Gắn mạnh từng chữ với độday nghiêng cao, Từ Di hét lên một tiếng khí thế rồi xoay người đưa chân đá một cú long trời lở đất được cấu thành từ sự tức giận sôi sục cùng sức lực vốn có của mình vào chiếc gối ôm vô tội có dán ảnh thằng em bị treo lủng lẳng giữa ko trung nhằm xả hận, khiến nóquay lia lịa 3, 4 vòng đến choáng. Đồ ngàn lần vạn lần đáng chết,gìoi người thử chườm cái mặt thấy ghét đó ra trước mặt ta thử coi, tase vật lỏng lết da người, chặt người thành từng khúc, bầm vằm ngườithành ngàn mảnh, hừ, đừng mong ta nể tình máu mủ chừa cho ngườiđường sống nhé, Từ Di lúc trước đã chết rồi, khura khura.

Bê tay rắc rắc, Từ Di một lòng đã quyết, nhanh chóng lấy dao kéo ra,ngủn ngủt sát khí may búp bê nguyên rùa. -Cốc!Cốc!_Tiếng gõ cửa vang lên dè dặt.

-Hừ! _Lầmlừ liếc xéo cánh cửa gỗ tội nghiệp, Từ Di ko màng mở cửa, tiếp tục nhét vải vào cái bụng vải đã phình to lên cho hình nộm của thằng em thêm đa dạng.

-Cốc,cốc!_ Tiếng gõ cửa ban nãy lại luồn lách qua lớp ko khí, xông thẳng vào tai Từ Di.

-Tên nào dám làm phiền Hàn Từ Di ta tu luyện hả?_Vặn nắm cửa, Từ Di chườm cái mặt u uất cùng điệu bộ copy y chang hồn ma nữ chết oan để tiếp vị khách ko mời, điệu bộ cực hách dịch_Là...người..

-Rầm!_Churakip để cho Từ Di có cơ hội nói hết câu, vị khách ko mời vừa gây cho cô một nỗi kinh ngạc đã luống cuống kéo cửa đóng mạnh, đến một từ dễ như ăn kẹo như “hừ” hay “goodbye” cũng ko thêm nói, một đòn trút thêm con giận cho cô.

Ngó người đứng lạng một chốc,Từ Di mở cửa miệng thở hắt, tay phe phẩy lên mặt xua tan con nóng đang toả nhiệt, ánh mắt xung tia lửa điện như muốn đốt cháy cánh cửa trước mặt, lòng ko nghĩ ra nỗi thẳng em mình đang bày trò gì nữa.

-Cốc!Cốc!_Ngay khi Từ Di vừa đặt mông xuống đất nạy khoét mấy con mắt cho hình nộm thì tiếng gõ cửa ai oán kia lại vang lên, vẫn dè dặt và khô khốc. Đoán biết kẻ ngoài cửa là ai, Từ Di lồm cồm bò dậy, tay cầm sẵn con dao thái định bụng chọc tiết kẻ mà ai cũng biết là ai đấy.

-Muốn...chết...Lịch sử tái diễn, cái mặt thù lù như oan hồn của thằng em vừa đập thẳng vào mặt cô thì cũng với vận tốc ánh sáng như lúc xuất hiện, cánh cửa tăn tẹ lại ngang nhiên đóng rầm, chính thức khai ngôi cho thể chiến thứ 3 bùng nổ.

Nhắm mắt nuốt con uất hận vào bụng, Từ Di quyết định ngừng ngay công việc dang dở, cơ thể dần chuyển sang thế cố thủ chờ đợi quân địch.

Như 1 lực chạm vào nút khởi động của rôbốt, tiếng gõ cửa quen thuộc vang lên, Từ Di sức mạnh đã dồn đủ, tức khắc xoay người vận cú đá tù của mình “chào đón” kẻ bên ngoài.-Bộp! _Củ đá xé gió sung mãn chưa kịp đã thương 1 con muỗi vừa bay ngang qua thì đã bị bàn tay to tướng của thằng em túm lấy, để chung hững giữa ko trung.

-Người làm gì thế hả? Thả ra! _Cố rút chân ra khỏi thằng em, Từ Di nhăn mũi, nghe răng nhe vuốt đe dọa tinh thần đối thủ _Người mà ko thả ra thì biết tay ta đó nha.

-Cảm...cảm ơn! _Gia Minh lúng túng nhìn Từ Di, dúi vào tay cô 2 gói bím bím túi lớn rồi gờn lộn dập tắt con giận của cô chỉ với 2 chữ, đơn giản, ko ngọt ngào nhưng lại chất chứa nhiều ý nghĩa.

Thả chân cô chị ra khỏi tay mình, Gia Minh dường như ko thể nán lại lâu hơn để chiêm ngưỡng vẻ mặt thộn ra ngây ngốc của Từ Di được nữa. Cậu vội vàng giúp đóng cửa phòng lại rồi phi nhanh qua phòng mình, đóng cửa rầm và găm nhắm sự thư thái đang ngự trị. Xin lỗi thì cậu ko thể làm được, nhưng một lời cảm ơn cũng ko gây khó dễ gì, dù sao, điều người chị song sinh của cậu cần cũng như điều cậu cần, một lời cảm ơn, còn có sức mạnh động viên lớn hơn một câu xin lỗi vô vị.

-Họ đã làm lành rồi, thưa cậu chủ, ngài cứ yên tâm làm việc của mình đi ạ! _Mim cười nhẹ đức độ sau khi chứng kiến sự do dự của Gia Minh và cuối cùng là một kết thúc viên mãn của cuộc cãi vã vốn được xem rất nghiêm trọng hồi chiều, ông quản gia cẩn trọng báo cáo lại mọi việc cho người đầu dây bằng giọng nói khê khàng như ko muốn để ai phát giác hành tung của mình dù đang ở nơi bóng tối bủa vây_À, tôi đã gửi cho ngài cookies chocolate bí do chính Từ Di tiểu thư xấn tay làm, ngài đã nhận được chưa ạ?

-Ukm, phiền ông quá! _Nhai nhồm nhoàm mấy cái bánh vừa cứng vừa lạnh trong gói buru phẩm mình vừa nhận được, Từ Thần đưa tay áp lên má, cơ mặt coi bộ nhăn nhó _Trong này có đá ko sao cứng quá vậy?

-Dạ? Đâu có, tôi đã kiểm tra rất kĩ nguyên liệu làm bánh rồi mà _Vận não hồi tưởng lại quá khứ, ông quản gia hải hùng cả người khi thấy tiếng dai dòn tan từ đầu dây bên kia, mồ hôi lạnh toát thân ông ta cũng bắt đầu chảy _Thôi ngài đừng ăn nữa, lỡ gây răng thì khổ?

-Được rồi _Thở dài một cái, Từ Thần cười dịu dàng rồi xa xăm đặt mắt lên khung cảnh thu nhỏ đầy ánh điện đủ màu sắc của thành phố Seoul _Ông hãy chuẩn bị đi, theo ta đoán, ngài mai sẽ có một vị khách ko mời đến thăm đấy.

-Một vị khách ko mời?-Đúng vậy, dù có thích hay ko, dù cô ta là ai cũng phải mở cửa cho cô ta vào, có lẽ đó là yếu tố quyết định khiến Từ Di ném trái được vị đất thực sự của cuộc đời cũng như nhận ra ham muốn quyền lực của chính mình. Mong ông sẽ ko can thiệp vào bất cứ chuyện gì của họ, kể cả việc họ có lẫn xỏ vào đánh nhau, hiểu chứ?

***

Ngày hôm sau là một ngày khá bận rộn và khốc liệt, ko phải với Tử Di vì cô vẫn thực hiện đều đặn lịch trình của mình: ngủ, ăn, xem ti vi và đi dạo; mà là với các thành viên của club bóng rổ-những con người nhiệt tình, hăng hái với mọi việc và xử lí mọi tình huống cũng theo cách đặc biệt của riêng mình. Như hẹn, sau giờ lên lớp ở P & P, các thành viên club bóng rổ giành thời gian vào buổi chiều của mình mua đường sữa đến bệnh viện tư trên đường Nguyễn Huệ-nơi 10 tên ko biết ăn ở thất đức ra sao mà xui xẻo bị 1 cô gái chân yếu tay mềm 16 tuổi đánh chơi toi bời thể xác phải vào an dưỡng-một là do thám tình hình, hai là tìm mọi cách moi thông tin từ chúng.

Dàn thành hàng ngay dài, 6 chàng trai nổi trội nhất club bóng rổ oai vệ trong 6 cái kính tổ bố chiếm gần nửa khuôn mặt, trịnh trọng đồ bộ vào phòng bệnh gần nhất và lập tức oanh tạc

ngay tại đó.

-Nói mau! Chuyện này do các người bày trò, phải ko hả? _Đập mạnh tay xuống mặt bàn đựng đồ dùng của bệnh nhân một cách hùng hổ, Tuấn Kiệt vừa kêu đau trong lòng vừa cổ rả mặt ngẫu, hăng giọng oang oang tra khảo cái tên ko biết hôn mê đến giờ vẫn bất tỉnh nhân sự hay đang giả vờ nhắm mắt ngủ, chẳng thèm để ý người nhà của bệnh nhân đang đứng sát khí đứng ở cửa từ bao giờ.

-Cái tên cứng đầu này, dám làm lơ lực đại thiếu gia đây hả? Người có tính dầy ko thì bảo? _Túm lấy cổ áo bệnh nhân lay mạnh dù cổ của hắn vẫn còn quần băng, Lâm Chấn bức xúc thay cho anh bạn bị lơ đẹp của mình, rằng nghiền ken kết uy lực cảnh cáo _Chú mày mà ko mở mắt ra, coi chừng mạch máu ở cổ bị đứt luôn đấy nhá. Anh đây đã nói thì ko bao giờ rút lại lời mình đâu, khôn hồn thì biết điều chút đi.

-U...u... _Như hiểu được lời truyền đạt sắc mùi chết chóc của những kẻ lạ mặt đến thăm bệnh, tên bệnh nhân vẫn gan lì nhắm mắt, rên ư ừ vào tiếng rồi quơ đại tay đánh bốp vào gò má của Lâm Chấn khiến vùng da ngăm đen của cậu ta nổi đỏ lên hình bàn tay cực đẹp, xem chừng, cú quơ tay ấy ko dễ gì là vô tình.

-Nó tát tớ, đại ca! _Sốc nặng vì lần đầu tiên kẻ dám tát mình một cú giáng trời ko phải là bố mẹ mà là một tên ko quen biết, Lâm Chấn méo mồm nhìn Kì Thiên bằng đôi mắt nhật nhào, thui lùi lùi ra sau lưng Kì Thiên khịt khịt một mình, đồng thời để lại việc “báo thù” cho Tuấn Kiệt gánh.

-Tên này ko phải hạng tầm thường à nha _Lấy tay đám bốp vào bụng bệnh nhân, Liễu Giai Tuyền bề ngoài yếu ớt nhưng sức mạnh nội lực thì có thừa, đưa những ngón tay là lơ vuốt vồn lên mặt bệnh nhân khiến hắn như muốn khóc _Ta thích rồi đấy, ngó bộ phải sử dụng biện pháp mạnh, anh chàng mới chưa được ha, Tuấn Kiệt, ra tay đi!

Nhường đường cho bạn mình hành nghề, Giai Tuyền lấy chiếc gương mini trong túi ra soi soi cái mụn vô duyên mới mọc hồi sáng trên mũi, chốc chốc lại xuyết xoa than oán. Đương lúc còn mê mẩn bởi vẻ đẹp của chính mình, bỗng một người đàn bà béo phệ, tay cầm cán chổi, mặt mũi giận dữ thù lù hiện ra trong gương khiến cậu chàng thiếu điều ngất xỉu. Song khi nhận rõ được vấn đề mình đang gặp phải, Giai Tuyền mới ngời thấy mùi tàn khốc đầy rẫy nguy hiểm đang lan tỏa trong căn phòng mình đang đứng thông qua hành động cần trọng từ từ nhích lại gần cửa, tay với lấy nắm cửa như đang mưu tính chuyện gì đó của bà ta.

-Đại ca, ko ổn rồi _Liễu Gia Tuyền run lấy bầy vỗ vai Kì Thiên, mắt đến lé vì phải theo dõi nhất cử nhất động của lão bà kia.

-Đừng có vỗ vai người khác chứ, lun bây giờ _Tàn nhẫn hất tay Gia Tuyền, Kì Thiên vẫn chăm chú xem “đàn em” thọc lét tên nằm ì trên giường hài ko chịu tỉnh, đôi lúc lại trầm phong vài câu, đốt đốt vài câu cho hình ảnh mình khỏi mờ nhạt trong phòng.

-Đại ca, ko đùa đâu, có...

-Nhóc, định báo tin à? _Ko để cho Giai Tuyền truyền đạt hết thông tin cho đồng đội, người đàn bà theo cậu đoán có thể nặng tới mấy trăm kí cười hắc ám, bàn tay to béo bốp mạnh xuong vai cậu

-Ko...ko ạ! _Cười như khóc, Giai Tuyền chẳng còn lấy nổi can đảm được nữa, lập tức giả vờ xỉu xuống đất để bảo toàn tính mạng, có bị chê là hèn nhất đi cũng được, còn đỡ hơn là anh hùng mà chưa đánh đã chết rũ xuong.

-Còn đám này, tính sao đây? _Dội dội cán chổi trong lòng bàn tay, người đàn bà héch mặt lên trời, hách dịch hỏi

-Bà là ai thế? _Trở mặt quay lại nhìn, 5 anh chàng hùng dũng “ngây thơ” hỏi han danh tính của bà ta

-Là ai sao? Hohohohohohoho _Bề nguyên cái cán chổi thành 2 mảnh, người đàn bà há miệng to cười nham nhở _Đó các người biết ta là ai đấy?

-Người dọn vệ sinh! _5 tên kia ngu ngơ đồng thanh trả lời, ngạc nhiên hơn, “Ngân khó đại nhân” cũng nằm trong số đó

-Người dọn vệ sinh? Hohohohoho _Điều cười ban nãy lại được vận dụng triệt để, người đàn bà dang rộng hai chân đúng kiểu của mấy võ sĩ “nặng kí” của xứ sở hoa anh đào, ánh nhìn đầy thách thức _Ta là người được Diêm vương phái đến để đón các người...về âm tào địa phủ, hohohoho.

P/s: Cảm ơn tất cả các bạn đã ủng hộ su suốt thời gian qua, mong các bạn hạ cổ ủng hộ tiếp, tks nhiều lun nà

Đó các bạn bít, người TT nhắc đến là ai đấy

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 46

Chương 45: Sức mạnh từ kẻ thù

-Á! _Giật mạnh tay như phải bóng khi vô ý để lưỡi dao sắc nhọn cứa vào lớp da mỏng đầu ngón tay, Từ Di miễn cưỡng nhìn những giọt máu đỏ tươi rướm ra từ vết cứa dài, chảy theo dáng ngón tay, vài giọt nhuộm vào miếng thịt luộc thơm phức nằm trên thớt. Vội vàng theo phản xạ của cơ thể, cô đưa tay lên môi, nhẹ mút đi bầm máu quanh vết thương, vị sắt vương quanh khuôn miệng thật đậm.

Song, Từ Di lại ko hề thấy đau, bởi tâm trí cô giờ đang hồi tưởng về chuyện diễn ra tối hôm qua. Vui có, ray rứt có, chút buồn bã và hối hận cũng có, xen lẫn vào nhau. Đầu óc cô cũng chính vì thế mà quay cuồng, rối bời.

-Cậu đúng là vẫn giữ được sự vững về, bất cần như lúc trước nhỉ? Phá tan dòng suy tưởng của Từ Di, một cô gái điệu đà trong bộ đồng phục áo sơ mi trắng vẩy caro tím sẫm đặc trưng của học sinh P&P ban B, khẽ nhếch khoé môi cười “dịu dàng”.

Giật mình lần hai trước giọng nói quen thuộc đã in sâu vào bộ não của mình giờ lại ủa về cùng nhưng quá khứ muốn quên lãng đi, Từ Di vô ý chạm phải cốc nước lạnh đặt bên cạnh, khiến nó rơi thẳng xuống mặt sàn lát đá, vỡ tung toé.

-Luôn thế, trong 3 người chúng ta, cậu là kẻ vững về nhất, hay tôi nên nói giả nai nhất nhỉ? Nghe có vẻ hợp hơn nhiều_Khoanh tay trước ngực, Tịnh Nhu khẽ lắc đầu bất lực, ánh thoả ý bốn cột trước hành động lúng túng của ai kia, chất giọng thất vọng pha chút mỉa mai như thể đang nói với người bạn mà mình đã hiểu quá rõ.

Đứng yên chăm chăm vào những mảnh vỡ trong suốt rơi giữa sàn 1 lúc lâu mà vẫn ko thấy có sự thay đổi nào ngoài hành động sững sờ của Từ Di, Tịnh Nhu ra về ta đây, mặt vênh lên hợp phương thẳng đứng 120 độ, hát hàm ra lệnh:

- Còn làm gì nữa mà không lo dọn đi, hay muốn tôi giúp cậu dọn sạch đồng đồ bẩn thỉu, dơ dáy này?

-Dọn ư? _Từ Di đưa đôi mắt khinh bỉ soi mói con người trước mặt, lòng cay đắng “Cô nghĩ tôi là người thế nào mà dám ra lệnh cho tôi phải cúi đầu trước mặt cô để dọn đồng đồ đó. Đúng là tôi làm vỡ, đúng là tôi phải dọn, nhưng, nếu là trước mặt cô thì ko. 3 năm, 3 năm ròng rã chứ đâu phải ít, dù cô có ko thật lòng chơi thân với tôi đi nữa, ít nhất cô cũng có nào để tự hiểu niềm kiêu hãnh, lòng tự tôn từ thuở cha sinh mẹ đẻ của tôi đâu dễ dàng cho phép tôi cúi đầu trước kẻ mà tôi luôn khinh thường”. Cô bật cười kinh ngạc trước sự ngu dốt hiếm có của đối phương, phần nào lấy lại được sự bình tĩnh sau cơn choáng váng khi có “diễm phúc” “diện kiến” vị khách ko mời kia. Ngay tạo cho mình một chiếc mặt nạ y hệt đối phương, mặt dày, khinh khinh và đậm nét trịch thượng, Từ Di háng giọng_Tôi vững về? Đúng, nhưng tôi ko phải loại dùng tiền để đi mua bạn bè như cô, mọi người yêu quý tôi, vì chính con người của tôi, đâu như ai kia...

Cứng họng trước sự đả kích của đối phương-1 điều mà cô biết cô ko cách nào phủ nhận, Tịnh Nhu chọn cách phớt lờ, ngẩng cao đầu, đảo 2 con ngươi bao hàm sự khinh miệt quan sát một vòng quanh căn bếp-nơi Từ Di đang đứng. Cô hiên ngang bước đến gần chỗ Từ Di, dậm dậm vào vết máu nhạt vương trên miếng thịt luộc, nhấn mặt kính tròn một cách lộ liễu:

-Eo ~~~!, Kinh quá! Máu cậu dính hết vào thức ăn rồi kìa. Mà thôi, người ta bảo ở bản sống lâu mà, thường dân hạ đẳng như cậu, ăn thế cũng cao sang lắm rồi.

Một lần nữa, nụ cười lại hiện trên môi Từ Di, nhưng giờ đây nó mang nghĩa ngán ngấm nhiều hơn là kinh ngạc. Cô đã quá quen với thói tiểu thư đồng đánh khinh người của Tịnh Nhu. Đáp lại câu nói kia bằng 1 sự im lặng, Từ Di đã cho Tịnh Nhu thấy một đẳng cấp mới của sự khinh bỉ, ko cần nhiều lời, chỉ bằng ánh mắt, thế mới gọi là cao thủ.

Đặt con dao đang nắm chặt xuống rồi rửa sạch bàn tay đầy mỡ của mình, Từ Di quay gót bước ra khỏi căn bếp bẽ bộn.

Nhận thấy đối thủ muốn di chuyển căn cứ, Tịnh Nhu liền nhanh tay túm lấy cổ tay ai kia, ánh mắt hả hê:

-Sợ à? Sợ tôi đến mức phải đi trốn thế sao? Đúng là chỉ được cái mạnh mẽ, cho mình là ngon lắm, bên trong thì lại hèn nhát đến thối rửa.

Nghe hết câu, sự khát máu trong Từ Di bùng cháy như núi lửa. Cô quay phắt, chụp lấy con dao to tướng với cái lưỡi sắc nhọn lia một phát theo hình vòng cung, hạ thủ kẻ thù trong chớp mắt. Máu, phun ra, nhuộm đỏ cả chiếc tạp dề cô đang mặc, lộ rõ bản chất thực sự của một con người, huyết nhân.

Ngỡ thì phiêu thật, sướng thật, song Từ Di đâu ngờ đến mức đi làm cái chuyện tài đình đó để ăn com tù cả đời, con người văn minh hơn loài vô tri vô giác ở cái gì? Đó là sự kiểm chế.

-Cô ko có nào sao? Đây là nhà tôi chứ đâu phải nhà cô, mắc mớ gì tôi phải trốn. Cỡ như cô, tôi chỉ cần dang hăng một cái là bị đá ra khỏi cái nhà này ngay. Muốn dang hoàng mà nói chuyện thì đi theo tôi.

Kéo mạnh Tịnh Nhu lên cầu thang, Từ Di thoáng thì thầm với ông quản gia vô tình nhìn thấy:

-Ông cứ để đồng hồ đây cho cháu, xong việc cháu sẽ xuống dọn ngay.

Từ Di biết, đây vốn chẳng phải là nhà cô, dù có thân thích một tẹo thì đây vẫn là nhà của người ngoài và cô vẫn đang là kẻ ở nhờ. Cô ko muốn chuyện cãi cò ồn ào đáng xấu hổ của mình lại diễn ra trong nhà và ngay trước mặt người lạ. Hơn nữa chuyện này cũng chẳng có gì to tát, chuyện trẻ con, tát vài tát, dụi nhau vài dụi là xong, người lớn can thiệp chỉ thêm rách việc.

Đóng sập cánh cửa, khóa chặt như muốn ngăn những gì sắp xảy ra trong phòng cô gây ảnh hưởng ra bên ngoài, Từ Di quay đầu, tàn nhẫn hất bàn tay mình đang cầm ra, đưa mắt chệch về một nơi vô định.

-Được rồi, muốn nói gì nói đi? Hôm nay cậu đến đây làm gì?

-Lạ nhì, tôi đến thăm cậu ko được sao? _Mở to khuôn miệng và căng tròn đôi mắt, Tịnh Nhu giả bộ ngạc nhiên _Dù sao trước đây, tôi, cậu, và Kì Như là bạn thân của nhau suốt 3 năm trung học, thấy cậu gặp nạn thì tìm đến hỏi thăm thôi. Hay là cậu đã quên cô bạn cùng chung sở thích, cùng chung phong cách, thậm chí cùng đơn phương 1 người này rồi?

-Cô thấy vẻ vang khi nhắc lại chuyện cũ lắm à? Không thấy ngượng miệng sao? Còn tôi chỉ muốn quên đi! _Đưa ánh mắt khinh bỉ thoáng chút đau đớn nhìn kẻ 1 năm trước đã chia sẻ với cô biết bao kỉ niệm, Từ Di thấy tim mình như đau quặn, vết thương lòng cũ chưa lành hẳn nay lại hé miệng, tê buốt.

-Ko được, những khoảnh khắc tôi ko thể quên được đó, tôi phải để cậu cùng nhớ đến nó với tôi. Chắc cậu vẫn còn nuôi ý định lớn lên sẽ xây một ngôi nhà cho bọn thú cưng bản thủ như lúc xưa cùng bàn với tôi chứ hay bộ cánh màu phấn quê mùa tôi và cậu cùng mua, cũng như tình cảm với Khải Phong, cậu vẫn giữ, đúng ko?

-Đừng nói nữa! _Lấy hai tay ôm đầu, Từ Di đau đớn hét lên. Cô ghét điều này, ghét việc mình đang tỏ ra yếu đuối trước mặt Tịnh Nhu, ghét tất cả những kỉ ức vốn rất đẹp để nay lại trở thành công cụ để Tịnh Nhu bỡn cợt cô.

-Cậu nghĩ tôi muốn nhắc lại làm chặc? Quảng thời gian đó, đối với tôi chẳng khác gì địa ngục trần ai khi phải kết bạn với những kẻ không cùng đẳng cấp. Giờ ngẫm lại mới thấy gai người. Tôi đã phải cười ngớ ngẩn khi nghe những câu chuyện dở hơi mà mấy người kẻ, phải giả vờ thích thú với những sở thích quái dị, gì mà manga, gì mà anime, vớ vẩn. Bọn điên rồ. May sao, giờ tôi đã có thể thoát khỏi mối quan hệ trẻ con, rườm rà nhạt nhẽo đó _Dựa người vào tường, Tịnh Nhu khoái chí thể hiện sự vui mừng của mình, ánh mắt xăm xía vẫn “chung thủy” nhìn về một hướng _Còn cậu, chỉ vì nó mà gây ra đại tội trong P&P, thật quá đại khờ.

-Gì chứ? Đừng tưởng tôi ko biết đó là trò của cô _Buông lỏng hai bàn tay, Từ Di đưa ánh nhìn kết tội trừng trừng về phía Tịnh Nhu, cơ hồ ko thể giữ nổi bình tĩnh được nữa.

-Bày trò? Cậu đang nói cái quái gì vậy? _Kinh ngạc nhìn Từ Di một cách vô tội, Tịnh Nhu làm mặt buồn _Sao cậu có thể đổ lỗi cho người khác một cách trắng trợn như vậy? Mình đâu giáo hoạt như cậu mà có thể làm ra cái trò kinh thiên động địa đó, ngấm máu phun người cũng vừa vừa thôi chứ.

-TRƯỜNG TỊNH NHU, CẬU...

-Mình biết cậu ghét mình, ko ưa mình chỉ vì trong 2 chúng ta, mình mới là người chiếm được trái tim của Khải Phong. Anh ấy yêu mình, bọn mình đến với nhau là tự nguyện, sao cậu có thể vì ghen tị, hận thù mà nói mình bày mưu hại cậu chứ. Cậu đâu phải là loại người ngu ngốc đến mức 1 cái bẫy mà ko biết phân biệt được để tránh chứ, mình đâu dám múa rìu qua mắt thợ. _Nhanh nhẩu cắt ngang lời Từ Di, Tịnh Nhu tự biên tự diễn trong vai một cô gái ngây thơ, trong trắng mang trong mình mối hăm oan muốn tònhrưng lại ko dám ngỏ lời _Xem bộ dạng cậu kìa, thật tàn tệ, đây là bộ dạng của kẻ chấp nhận hi sinh vì bạn mình đấy ư? Chỉ gói gọn 2 chữ “thâm hại”

-Thâm hại? Cậu mùa hay quáng gà? Ko lẽ lại bị lé hay đục thủy tinh thể? Tôi đang rất hạnh phúc và sung sướng với kì nghỉ trời ban của mình đây _Nuốt cục tức xuống bụng, Từ Di dằn lòng ko được kém cỏi như trước nữa, có tức cũng phải dìm hàng đối thủ trước đã, chết cùng chết, chết một mình cô đơn lắm.

-Hạnh phúc? _Trợn mắt nhìn biểu hiện hơi quá lớn của Từ Di, Tịnh Nhu phóng tia dò xét lên từng biểu hiện ấy, ngụ ý chẳng thể tin nổi.- Dĩ nhiên rồi, tôi được nghỉ học những mấy ngày liền cơ mà, suốt ngày được làm những việc mình thích, nào là ăn, ngủ, xem phim, đi dạo, được đóng cửa nghiền những quyển truyện mới công yêu quý, lại ko cần làm bài tập, vùi đầu học để chuẩn bị cho những kì thi sát hạch, nghĩ kĩ mới thấy biết ơn người mưu mô, xảo trá như cô đây, Tịnh Nhu thân mến à.

-Ừ nhì, loại người tầm thường như cô thì cần gì phải học hành cũng có khối việc làm được, nào là rửa bát, làm lao công, phục vụ,...Hèn gì cô hạnh phúc đến thế _Thấy rõ cái kịch trong nụ cười hạnh phúc Từ Di trưng ra, Tịnh Nhu băng quơ vừa nói vừa tiến sâu hơn vào bên trong căn phòng, mắt đặt lên đồng truyện nằm ngổn ngang trên bàn rồi cầm lấy chúng, ném xạch xuống đất _Nếu như tôi ko nhầm thì đây là những quyển truyện hồi hám, cũ rích của đứa bán nam bán nữ đó đem tới cho cô, phải ko?

-Cô... _Dán mắt vào đồng truyện của mình đang nằm ngổn ngang trên sàn nhà, nhiều trang nhàu gấp thành nếp, Từ Di ko kim nổi mà run bắn người, ko phải vì sợ sự cay nghiệt phồng ra từ khuôn mặt ác độc ấy, cô run vì giận, vì sự khinh miệt đến muốn ói cô dành cho người trước mặt.

-Ay, xin lỗi đã vô ý làm rơi đồ của cậu nhé, chỉ tại tôi nghĩ hoài mà chẳng thể giải thích nổi tại sao trên đời này, bọn kì dị cứ thích chơi riêng với nhau. Cậu biết ko, giải thích dùm tôi đi, dù sao cậu cũng thuộc loại đó nên dễ hiểu hơn người ngoài như tôi mà _Xuýt xoa tỏ vẻ có lỗi, Tịnh Nhu dè dặt tiếp lời, thói tiểu thư, kênh kiệu yếu đuối cũng được cô vận dụng nhuần nhuyễn.

-Kì dị? Bọn tôi kì dị đấy, thế mà mấy năm trước lại có kẻ làm bạn với mấy đứa kì dị này đó _Vẫn dán mắt vào đồng truyện, Từ Di nghiền răng, đầu cúi xuống thất thểu.-Bạn ư? Nói hoài thế rồi mà cậu ko hiểu sao? Tôi thì làm gì có hạng bạn bè như mấy người, thật mất mặt. Thay vì làm bạn, cậu nên nói là

lợi dụng mới chính xác hơn đây_Như vậy, Tình Nhu công môi khinh bỉ, về mặt đặc trưng khi thấy đối phương đang đuối dần

Lườn cái mặt đáng ghét của Tình Nhu một cái, tưởng niệm một hồi về quãng thời gian vui vẻ của 3 người trước đây, Từ Di nắm chặt cơ tay, mặc cho những chiếc móng dài nhọn bấm sâu vào da thịt đến phát đau, quyết định ko thể nhẫn nhịn con người bội bạc đó nữa. Từ thế cúi gầm mặt, cô đột ngột ngẩng mặt lên, đôi mắt chớp chớp lia lịa như chực rơi lệ, tay liền thoáng chụp lấy tay Tình Nhu đặt lên gò má phụng phịu của mình, giọng nói nũng nịu:

-Tình Nhu, sao cậu nỡ nói những lời cay đắng như thế với tớ được chứ, tình bạn thân thiết của chúng ta bao năm sao cậu lại phũ phàng rũ bỏ như thế. Cậu thật quá đáng.

-Thôi đi, một Hạ Kỳ Như đã đủ để tôi ghê tởm rồi, thêm cô nữa thế giới này sẽ càng thêm nhơ bẩn thôi_Hất tay Từ Di, Tình Nhu vội vã lùi ra sau vài bước. Cô ta nhanh chóng lấy khăn lau lau lên bộ phận đã bị Từ Di chạm vào, ánh mắt trừng lên giận dữ_Phát ối, đúng là đồ thần kinh.

-Ghê tởm? Nhơ bẩn? Thần kinh? Cô đang xỉ vả chính mình đấy. Tôi chỉ là đang dùng chiêu của cô thôi mà mới đó cô đã kêu kinh tởm, thế chẳng hóa cô lại tự đi chê bản thân mình sao?

-Cô..._Tất ngẩm nụ cười đều giả trên môi, Tình Nhu cắn răng một chút rồi lấy lại bộ mặt ngênh ngang của mình, nhún vai tỏ vẻ ko thêm đôi co_Thôi, tôi chả thèm nói với loại người như cô nữa, dù sao hôm nay tôi đến đây để báo cho cô một tin vui. Đó là trước việc làm tày đình ko biết xấu hổ của cô, tình thân đoàn kết của khối C đã được tăng cao rõ rệt, điển hình, bọn chúng đã ngây ngốc tham gia biểu tình để đòi nhà trường phân xử rõ vụ việc của cô và điều chỉnh lại phán quyết của nhà trường. Tiếc thật, giả mà cô ở đó nhìn thấy cái ngu ngu khù khờ đen xì của bọn chúng, chắc sẽ ko nhịn nổi mà cười phá lên ấy chứ. Haiz, đúng là bọn dân thường luôn có cách giải quyết vấn đề nhạt nhẽo, chỉ biết cúi đầu cúi cổ cầu xin sự thương hại của người khác. Ko những thế, cái club quái quỷ gì kia của cô nữa, bọn chúng như những con chó bới đất tìm xương vậy, cố gắng lặn lội chỗ này để ngó ngách kia tìm hiểu cận kề sự tình hồng tìm ra một kẻ hồ của 1 kẻ hoạch hoàn hảo do 1 con người quá thông minh dân dụng dù biết là vô vọng. Một lũ điên.

Thế đấy, trong lúc Từ Di đang ở nhà, cô ko hề hay biết rằng mọi người đã vì cô mà làm điều gì, hành động như thế nào. Song, dù họ có nhiệt tình cỡ mấy, gian khổ bao nhiêu, điều đó càng khiến cho Từ Di thấy xấu hổ, áy náy và khó chịu. Xấu hổ vì cô đã nhiều lần chùn bước, chỉ biết dựa dẫm vào số phận để nó muốn xây đến thế nào thì xây đến, áy náy vì chính bản thân cô đã làm phiền mọi người, họ, dầu thân thích nhưng vẫn chỉ là người lạ mà thôi, nhờ vả người lạ, quả thực ko giống cô chút nào. Còn khó chịu, nói ra e có vẻ ích kỉ lắm, nhưng tất cả những hành động ấy của họ, đều khiến cô cảm thấy như mình đang bị thương hại. Thương hại, cô ghét nó.

-Tôi sẽ tìm được...nhất định tôi sẽ tìm được kẻ hờ trong kế hoạch ngu ngốc đó của cô_Ngẩng cao đầu nhìn Tình Nhu, Từ Di hít một hơi thật sâu lấy hết dũng khí. Cô ko thể đứng yên một chỗ được nữa, bị kịch này là của cô, và chỉ có cô mới được phép phá tan bị kịch đó...

-Tìm ra ư? Xin lỗi nhé, tôi nghĩ tôi phải khuyên cô điều này, lửa đã cháy bùng thì đừng cố mà dập kéo bóng đấy, cô, tiền bạc, địa vị, quyền lực, tất cả đều ko có mà dám đối đầu với một người có tiền, địa vị, quyền lực như tôi sao? Thật ngu ngốc

-yên tâm đi, tôi, sẽ chứng minh cho cô thấy, ko có tiền, địa vị, quyền lực, tôi vẫn có thể làm được mọi thứ, kể cả việc đưa kế hoạch dơ bẩn của cô ra ánh sáng, Tình Nhu à!! Rất cảm ơn cô, vì đã cho tôi sức mạnh...tôi sẽ đánh bại cô

P/s: Chap này đối thoại hơi nhiều và từ ngữ khá thâm, mong đừng ghét Su nhé

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47

Chương 46: “hồng nhan” bạc mệnh

-Cạch! _Cánh cổng sắt oai vệ nặng trĩu khế di chuyển bằng sự trở mình hối hả của những cơ bánh nhỏ được gắn chặt phía bên dưới, mở rộng đón chào những vị khách người ngòm ko ra dáng với nhiều tư thế chờ đợi khác nhau, chung ở chỗ trên mặt họ đều loang lổ nhiều vết xước với hình thù đa dạng.

Bước vào với ánh mắt nai tơ đầy ngỡ ngàng, các chàng trai mình mẩy thương tích khế chạm mặt nhau khi họ cùng nhìn về nơi kẻ dẫn đường đang đứng, lòng dấy lên vô vàn nỗi nghi hoặc.

-Đừng đừng đừng 1 cái là cứ nhìn em như thế, mặt mày anh thế thâm hơn em nhiều_Bất mãn tốt độ vì từ lúc rời khỏi “hang cọp” đến giờ luôn bị ánh mắt “triu mềm” của mấy người

kia chốc chốc lại ghé đến “thăm hỏi”, kẻ bị đồng loạt chiếu tướng đỏ gay mặt, giọng điệu nửa chút pha cẩu bần.

-Cậu ko đẹp đến mức bọn này phải quyến luyến ko rời đâu, chỉ là bọn này có chút thắc mắc_Chỉ tay về ngôi nhà bên cạnh, Lâm Chấn khốn khổ lần qua lần lại quả trứng gà nóng lên vành mắt thâm tím của mình, đôi lúc lại nhăn mặt vì đau_Ko phải nhà em bên kia à? Sao nhảy phóc qua nhà tên nhóc biệt tích Lăng Từ Thần hay vậy?

Cùng chung ý hỏi với Lâm Chấn, những kẻ khác dồn hết sự thắc mắc lẫn hồ nghi lên người Gia Minh trừ Kỳ Thiên, khiến cậu tâm trí bấn loạn đến khủng

hoảng

-Cái đó...em ở nhờ nhà Từ Di theo lời mama đại nhân chứ...chứ hoàn toàn ko có

lí do nào khác_Gia Minh ấp úng, càng nói càng rối.-Thật chứ? Vậy...

-Sao mấy người lại ở đây?_Chung hững một chiếc tô nhựa màu cam trên tay, Từ Di tròn mắt khó hiểu rọi lên 4 người “lạ” trước sân rồi soi lên khuôn mặt bầm tím hơn xơ mướp của thằng em, mắt càng mở căng.

-À! Cái này..._Tuấn Kiệt nhăn mặt như cười mà như mếu, con mắt bên trái anh dường như chẳng thể mở căng bình thường được nữa sau khi bị xâm tại chỗ.

-Ồ, các người là người của club ban C, đúng chứ?_Tịnh Nhu đứng trước mặt Từ Di vài bước lấy tay che khuôn miệng đang há to, tay kia trở về đám người nham nhở mà hết hết ý fan cuồng gặp phải thần tượng.

-Phải, là chúng tôi_Đưa tay vuốt mái tóc rối còn vương mùi keo, Giai Tuyền nở nụ cười lay động bỏ tác, bất chấp khoé miệng vết thương ban nãy vẫn còn mới. Ngây ngốt đến mức ko nhận ra cái kịch lộ liễu trong hành động của “fan cuồng”

-Buồn cười thật_Bật cười chế giễu những kẻ đang ra oai trước mặt, Tịnh Nhu lắc đầu thất vọng, phào nhẹ theo gió 1 tiếng thở dài_Tôi cứ tưởng các người lịch lãm lắm, phong độ lắm cơ, hoá ra cũng chỉ là 1 lũ mèo mà gà đồng, ngu ngốc ngu ngốc mà tâm mã, hạ dân thì vẫn là hạ dân, như nhuốc bản thìu chẳng ai kém ai.

-Này! Cô đang nói ai thế hả?_Sốc toàn tập khi có kẻ miêu tả mình bằng những từ ngữ xốc ốc đầy xoi xia, Giai Tuyền bất bình xắn áo định bụng làm trận cho kẻ ko biết đạo 1 bài học.

Xui xẻo sao, khi anh ta chưa kịp động thủ với cô nàng đánh đá kia thì cô ta đã co chân chuồn lẹ. Nhưng, chỉ thế thôi chưa đủ, anh chàng họ Liễu còn nhận được cả tô muối hột hắt vội từ tay Từ Di. Khấp chân đến đầu anh ta ko chỗ nào là ko có màu trắng ngà trong sáng của những hột muối vô tội, nhìn đi thường lại chẳng khác nào 1 con cá ướp muối chính hăng. Đây là hậu quả của sự hấp tấp, nóng vội đặt nhầm chỗ và chắc chắn, Giai Tuyền sẽ khó có thể quên ngày hôm ấy.

Phụt! Tiếng phóng mạnh của dòng nước rướm clo từ trong miệng Gia Minh vang lên thật mạnh bạo, tựa 1 hồi chuông canh giờ hồi thúc những tiếng tương tự y hệt văng lên đều

đặn

-Đây là sôcôla đá của chị sao? Nhặt quá vậy!_Lấy tay quẹt miệng, Gia Minh cau có bất bẻ, đội thẳng 1 đồng ché bai vào người cô chị song sinh tay nắm chặt khay đựng đồ đứng bên cạnh_Chị có biết làm đồ ko thể, nếu ko thì đừng ném đá vào nền ẩm thực Việt Nam chứ!

Nhịn! Từ Di dặn bản thân nhất định phải nhịn vì nếu cô động tay động chân, chắc chắn thằng em cô sẽ ko trụ được lâu với đồng vết thương “kiêu hãnh” trên mặt và cô ko muốn phải làm osin cho nó suốt đời.

-Đúng đó! Em ko hợp với nghề nội trợ đâu. Thứ gì mà vào tay em chắc thành món lạ nhất quả đất cho xem_Những người còn lại “thành tâm” khuyên nhủ.

-Vậy thôi đừng uống_Dù những câu nói ấy ko hề có ác ý, nhưng Từ Di vẫn thấy chạnh lòng. Cậm cụi pha chế hết mấy chục phút, giờ lại nhận được cả đồng lời khen tặng. Ko buồn ư? Đùa!

-Ko sao, như vậy đủ ngọt rồi! Cảm ơn em!_Đưa tay vuốt nhẹ lên mái tóc đen mềm khá dài được buộc chệch sang bên của Từ Di, Kì Thiên nở nụ cười ấm áp, hàng mi dài và dài khác người cong lên thật khẽ, ý vui, ý buồn.

-Hừ, thế...thế còn được_Thoáng bối rối trước cử chỉ nhẹ nhàng đã gặp qua nhiều lần của Kì Thiên, Từ Di tự dưng đỏ mặt, lời nói dần rời rạc đi, ko còn vẹn nguyên và trôi chảy_Giờ...giờ các anh có thể nói cho em biết tại...tại sao các anh lại trở nên tàn tạ như thế ko?

-Ko vì sao cả, chỉ vì số bọn này xui và đen đui thôi_Nốc cặn cốc sôcôla trên tay, “Ngân khố đại nhân” lạnh lùng đáp trả, tính sát khí và xốc ốc thường ngày dường như ko còn lảng vảng đâu đó trong câu nói băng quơ ấy nữa.

-Đúng đó chị, số là bọn này đang dạo phố, chợt Tuấn Vĩnh và Lâm Chấn thấy 1 cô nàng lai tây cực dễ thương nên đến tán. Ai ngờ cô nàng là hoa đã có chủ, thế là bị bọn đàn em của tên đó đánh toi bởi khói lửa_Gia Minh chưa kịp để Từ Di đánh đã khai, miệng mồm có phần “động chạm” đến 2 nhân vật chính nêu trên.

-Thì cậu và Kì Thiên cũng đâu tốt đẹp gì, thấy tôi và Lâm Chấn bị bầm dập xơ xác vẫn ngu ngơ ko chịu chạy mà chạy vào gởi thân cho chúng oánh còn gì_Ko để thua thiệt, Tuấn Kiệt biết mình bị tiểu nhân đá đều lên mạnh miệng phản công_Đúng là ko có chất xám mà.

-Sao lôi tôi vào?_Kì Thiên tỏ rõ sự bất mãn khi bản thân đã cố rửa tay gác kiếm nhưng vẫn phải trở thành người bị giang hồ ném đá chọi vỡ.

-Thế còn anh Giai Tuyền và Tuấn Vĩnh, hai người trong cũng thế lắm lắm_Nhìn những vết bầm tím đậm màu hơn những người khác trên khuôn mặt liễu rủ của “Công thần nữ nữ” và khuôn mặt nhìn qua đã có dự cảm chẳng lành tuy đẹp trai của “Ngân khố đại nhân”, Từ Di neho mắt ái ngại.

-Hai tên đó vốn chơi bản, thấy bạn bè lâm trận liền bỏ chạy, nhưng ko may cho tụi nó, tránh vô dĩa gấp vô dĩa, vênh mặt ngó trời ngó đất nên mới bỏ nhào vào phần đường đang thi công_ Lâm Chân khoái chỉ kể lại, vô ý kí giấy báo tử cho mình luôn.

Lặng người 1 chút nhìn 5 tên trước mặt trăm phong lia lịa, Từ Di cảm thấy lòng trào dâng một nỗi buồn hoà lẫn sự ray rứt, áy náy.

Cô đã làm gì để họ rơi vào tình trạng đó, cô đã làm gì để những người vốn chỉ là quen biết phải gặp nguy hiểm. Cô ko làm gì cả nhưng

nguyên nhân lại do cô mà ra. Do cô nhu nhược, yếu đuối, ngu ngốc. Tất cả, do cô vô dụng.

-Em xin lỗi!_ Cúi đầu thật thấp để cố che đi những giọt nước mắt nóng hổi vội vã trào ra từ khoé mắt đã cay xè, Từ Di tự trách mình, cô ghen ngào trong tiếng nấc ngắt quãng_ Em biết các anh vì em nên mới đến bệnh viện gặp 10 tên đó và bị thương, em cũng biết những vết xước trên mặt mọi người là do ai gây ra. Nhưng, em đã chẳng làm gì cả...

-Này, đã nói bọn này... Tuấn Kiệt định bụng giải thích.-Xin mọi người đừng vì em mà vác họa vào thân nữa! Em ko muốn vì em mà ai đó bị thương_ Từ Di tiếp tục phân trần nỗi lòng, cô ko hay biết đám người kia đang trở mặt nhìn nhau rất mực khó hiểu.

-Ngốc! Bọn anh đúng là có đến bệnh viện nhưng ko phải bị thương ở đó_ Mím cười bó gối trưởng trình độ hoang tưởng cao siêu của Từ Di, Kì Thiên đưa tay nâng mặt nham nhở nước mắt lẫn nước mũi của cô nàng mít ướt lên, chính ánh mắt ngẩn lệ ấy về phía mình để củng cố thêm lòng tin_ Bọn anh thực sự gặp cơn đồ nên mới tàn tạ thế này.

-Ko tin em đến đồn cảnh sát mà hỏi, bọn này vừa chui từ đó ra đấy!_ Nháy mắt trao ý với Từ Di, Giai Tuyền kể lể, rồi bỗng anh lờm cò 1 cái, tỏ ý ko vui_ Anh đã thăm lăm rồi em còn đem nguyên hũ muối nện cho anh, ăn ở ác vậy.

-À! Cái đó...Gãi đầu cười trừ, Từ Di nhớ lại hành động lỗ mãng ban nãy của mình, cắn môi ăn năn, đúng hơn là tiếc rẻ. Quả thật, người cô định tạt hũ muối ấy phải là Tịnh Nhu mới đúng, nhưng xui xẻo sao lại đổ lên hết cả người anh Giai Tuyền, giờ cô có giải thích cũng chỉ thêm mang tiếng “lý do cao hơn mục đích” thôi_ Em xin lỗi! Mà chắc các anh đến đây để tá túc phải ko, vậy em đi chuẩn bị bữa tối!Rời khỏi bàn tiếp khách, Từ Di nhanh chóng nói hết câu rồi chuồn nhanh ra nhà bếp. Cô xắn tay áo lên thật cao, cẩn thận đeo tạp dề lên người, dặn lòng phải nấu ăn thật ngon để đám người kia phải thút thút thu lại những lời chê bai lúc nãy...

Một nắm nắm đầy đặn mãnh lực xé gió nhằm thẳng gò má rướm máu của ai đó, đầm mạnh...Từ Di khựng lại, bàn tay cầm dao của cô bỗng trở nên tê dại, đau như bị rút hết gân...

Một cây gậy to bằng bắp tay nam giới bình thường do dự 1 hồi trong ko trung rồi đã thương mạng vào tấm lưng rộng của 1 ai đó...Từ Di đưa bàn tay lạnh lặn còn lại xoa tấm lưng nhức mỏi, thầm than trời phải chăng mình đã già.

Những thớ chân dài lướt nhẹ trên cái, cố làm quy đi đôi chân rã rời của kẻ đơn độc...Từ Di thở hắt mạnh rồi quy lỵ xuống sàn nhà lạnh. Cô hoàn toàn ko hiểu sao mình vẫn còn khoẻ mạnh tự dựng thân thể lại rồi, chút sức lực để cô đứng dậy dường như đã vơi đi hết. Cô chỉ biết dựa người vào tường, cố cắn răng chịu đựng nỗi đau đớn ập đến bất ngờ.

Tâm khảng rối loạn, nhịp tim cũng vô duyên đập vội, liên tục. Cứ như thế, đang có chuyện gì đó khủng khiếp đang xảy ra với những người quan trọng nhất của cô. Là bố, là mẹ hay là một ai khác?

***

Con người cô độc ấy, nằm úp mặt giữa bãi đất phủ đầy cát trắng và đầy gió. Có mùi biển nồng nặc thổi đến từ 1 phương trời nào đó, đánh thức toàn bộ giác quan hầu như đã tê liệt. Anh ta khẽ ngẩng khuôn mặt dính đầy cát trên những đường máu chảy dài xuống tận chiếc cằm nhọn của mình, nheo mắt nhìn đám người cũng thê thảm ko kém mình đang đỡ nhau đứng dậy trước mặt, khoé môi nhích lên khinh bỉ.

Cây đồng hiệp yếu, thật ve vang!

Và, từ trên 1 chiếc ô tô đen bóng đang dần dừng bánh lại trước mặt, một chàng trai với khuôn mặt thư sinh phảng phất chút tàn độc sải chân bước đến, bệ vệ và kiêu hãnh.

-Lặng thiếu gia!_ Đám người kia dù thương tích đầy mình những vẫn cố tạo tư thế cúi đầu thật chuẩn, hô lên danh phận của chàng trai ấy 1 cách rõ ràng.

Phốt lờ sự vị nể của những kẻ ko đáng được quan tâm kia, chàng trai họ Lặng bước đến gần người đang nằm lê lết trên cát, một chân dẫm vào bàn tay tanh máu của người đó, đôi môi mòng nhếch lên nửa cười nửa ko:

-Em trai, à ko, thẳng con hoang mới đúng, cảm giác của mày giờ thế nào hả? Vui chứ?

-Đúng vậy! Tôi đang rất vui vì được thấy rõ con thú trong người anh_ Lấy bàn tay còn lại bóp chặt cổ chân tàn nhẫn kia, chàng trai được gọi là “thằng con hoang” lồm cồm bò dậy, loạng choạng đứng thẳng người như ko muốn mình thua kém người kia dù là về hình thức.

-Ra đây là bộ dạng của kẻ dám tuyên bố gạt Liệt gia ra khỏi kế hoạch phát triển chi nhánh tập đoàn Lặng Từ sang châu Âu và cả gan từ chối hôn ước với Liệt Minh Thy đây sao? Đáng buồn thật đấy! Nếu ông già mà nhìn thấy cảnh này chắc sẽ thất vọng về đứa con hoang của mình cho xem_ Vỗ vỗ những ngón tay vào ngực đối phương, chàng trai họ Lặng lắc đầu giễu cợt.

-Đúng, nhưng sẽ ko thất vọng bằng việc biết tin đứa con trai cả của mình mắc bệnh máu trắng giai đoạn cuối song vẫn một mực ko chịu nhận tủy của tôi

vì sợ nhiễm mùi con hoang _ Ghé sát người vào đối phương, “đứa con hoang” trả treo, nhấn mạnh từng chữ 1.

-Thằng khốn! _Đám một đám mạnh vào người kẻ dám khơi dậy nỗi lòng của mình, chàng trai họ Lăng thờ hất.

Ảnh nắng chói chang khiến anh ta nhanh chóng rơi vào con say rồi cũng ngã xuống bãi cát mình bên cạnh kẻ đã lịm đi, hứa hẹn trong tình trạng co giật _Nhất định, trước khi chết, ta phải trừ khử mày ra khỏi Lăng gia, như mẹ tao đã từng làm với ***** lúc trước, cứ chờ đi, đứa con hoang bản thủ

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48

Chương 47: Bệnh viện

Từ từ mở đôi mi nặng trĩu, Từ Thần chớp chớp đôi mắt như muốn làm rõ hình ảnh mờ nhoà đang hiện ra trong mắt mình. Cậu nhím mắt chăm chăm vào bức trần trắng loang lổ 1 vài ô tơ nhện nhạt màu quanh 1 góc trần rồi đảo mắt nhìn cô y tá xinh đẹp với bộ đồng phục ngắn cũn bước vào, khoe môi cười tươi tắn.

Thoáng thấy bệnh nhân nằm trên giường đã tỉnh sau cơn mê dài chừng mười mấy tiếng, nữ y tá tiến lại gần giường bệnh, nhẹ đặt những ngón tay có đầu móng đỏ chót là lại chạm vào vùng ngực quần băng trắng có chút đỏ nhạt của máu rỉ ra, thì thầm lời đường mật:

-Còn đau ko cưng, cần xoa bóp ko?

-Thôi... _Từ Thần mở miệng toan từ chối thì lập tức bị ngón áp trỏ của nữ y tá chặn miệng.

-Sẽ chóng khỏi thôi, vết thương và cả vết rạn ở đây! _Đặt đầu gối của chiếc chân dài kề cận thành giường lên chiếc đệm mỏng trắng, nữ y tá chồm người, đưa đôi môi đỏ hấp dẫn mấp máy, phả mùi hương quyến rũ để mê về người đang sưng sờ chăm chăm vào mình, bàn tay vừa áp lên miệng bệnh nhân khẽ luồn lách đến lòng ngực bên trái, dí sát vào lớp áo sơ mi mỏng.

Đáp trả sự mời gọi tha thiết của nữ y tá rất biết chịu đựng nạn nhân bằng một nụ cười ám áp pha chút thống khổ, Từ Thần đẩy nhẹ cô nàng ra:

-Đây là cách chị bồn chột đâm ruồi nặng chạy theo mình đấy hả? Với họ, có lẽ chị thành công nhưng với em thì ko.

-Hừ, chán! _Trở lại tư thế bình thường, nữ y tá ngồi lên ghế dành cho người nhà, phụng má chán nản _Sao em và Từ Ân giống nhau thế ko biết, trên đời này, kẻ dám lạnh nhạt với chị chắc chỉ có hai đứa thôi.

-Vậy à? _Cười buồn ụy mị hiếm thấy, Từ Thần cụp mắt nhìn một nơi vô định nào đó trên tấm chăn trắng đã ngả màu, lơ đãng thả hồn về nơi nào đó.

Nhận thấy rõ tâm trạng người đối diện, nữ y tá hối hận vì sự thẳng thắn của mình. Cô thở dài nhẹ, dù hối hận nhưng cô ko thể cứ trước mặt đứa này lại coi đứa kia là ko khí được, chúng đều là những đứa em trai ương ngạnh của cô:

-Hai đứa ko thể cứ xử tốt với nhau được ư? Sao cứ phải ganh ghét nhau thế chứ? Dẫu gì, Từ Ân cũng đâu còn sống được bao lâu nữa đâu, em ko thể nhìn nó à?

-Anh ta ko sao chứ? _Phớt lờ lời khuyên nhủ của chị mình, Từ Thần rọi mắt nhìn mặt lá xanh biếc óng ánh của cây cỏ thụ ngoài cửa sổ, lạnh lùng như chính cậu vẫn thế

-”Nhờ” vụ hôm qua của 2 đứa, Từ Ân khó sống nổi đến giáng sinh nếu ko được ghép tủy kịp thời. Song hiện giờ, trớ trêu sao chỉ có em hợp tủy với nó _Nắm chặt lấy bàn tay hờ hững của em mình, nữ y tá nhẹ rơi nước mắt _Giá như nó chịu chấp nhận tủy của em thì nó đã ko phải sống mà đếm từng ngày, từng giờ, từng phút như vậy.

-Anh ta ko như chị, chấp nhận người như em làm em mình đâu. Đối với anh ta, em chỉ là đứa con hoang bị bỏ rơi của kẻ đã phá hoại cuộc sống hạnh phúc, hoàn mỹ của anh ta. Làm sao anh ta có thể để dòng máu mà anh ta cho là dơ bẩn chảy trong từng mạch máu của mình chứ.

-Ừ, nó luôn là kẻ bướng bỉnh, em cũng vậy. Nhưng nói thế nào, chúng ta cũng là 1 gia đình _Ép chặt bàn tay trong nắm tay mình, khó khăn lắm nữ y tá mới cười được 1 nụ cười hiền, ánh nhìn tha thiết cầu xin _Hứa với chị, nếu trên thế giới này ko có ai mang loại tủy hợp với nó, nhất định, em phải cứu nó, được chứ?

-Chị yên tâm đi, với thể lực Lăng Gia hiện nay, lưng sức khắp thế giới loại tủy giống anh ta là chuyện dễ dàng thôi... _Vẫn đưa mắt ra ngoài kia, Từ Thần như ko muốn để lòng mình yếu mềm bởi khuôn mặt nhạt nhòa nước mắt ấy nhưng ko phải lòng cậu người lạnh như đá.

-Từ Thần...

-Nhưng nếu cần thiết, em sẽ mở lòng trặc ản một chút_ Quay mặt lại nhìn cô chị cùng cha khác mẹ- cũng là người để sự tồn tại của cậu trong lòng. Từ Thần cười tình nghịch. Tim, đã vui đi chút buồn_ Ko phải vì nể chị mà là vì em ko muốn tận mắt chứng kiến người thân mình ra đi mà ko thể làm gì để cứu vãn.

Ngớ người 1 lúc, nữ y tá đứng dậy, xúc động ôm chầm lấy người em trai của mình, đôi mi khép hờ trĩu buồn và ray rứt:

-Từ Thần, chị muốn thay mặt mẹ xin lỗi em về vụ tai nạn mấy năm trước và cũng xin thay mặt Từ Ân cảm ơn em. Nên nhớ rằng, sau này, nếu em gặp bất cứ trở ngại nào, hãy đến tìm chị, chị sẽ hết sức giúp đỡ em

-Biết rồi!_ Gỡ nhẹ cô nàng mít ướt ra khỏi người, Từ Thần suýt nôn vì nhìn thấy bộ dạng lấm lem nước mắt nước mũi, son phấn nhoè loang lổ ngàn năm có 1 trên gương mặt khá ái ả, cũng may cậu là người dễ kiềm chế cảm xúc, nếu ko đã phá lên cười rồi.

-A! Đứng rồi!_ Quệt qua loa vài quệt lên mặt mình cho đỡ tèm nhem, bỗng, ái nữ họ Lăng nhớ ra điều gì đó. Cô nhanh chóng chạy đến bộ bàn ghế gian ngoài của phòng bệnh, túm lấy chiếc ipad rồi đi vào người thẳng em_ Hôm qua vào phòng em phá 1 chút liền thấy cái này, chị liền mở ra xem xem có gì hay ho ko...

-Chị...chị đã mở nó ra?_ Từ Thần tròn mắt, giọng có phần ấp úng.

-Ừ! Gãi đầu 1 hồi, ái nữ họ Lăng tiếp lời_ Vừa mới mở ra đã thấy máy em kết nối với mấy chục cái camera. Ko hiểu nổi em đang canh trộm cho nhà mình hay là đang theo dõi trộm cô nhóc lẫn trước ta?

-Chị!_ Đồ mặt lúng túng, Từ Thần nắm chặt lấy chiếc ipad của mình, mạnh bạo đuỗi cô chị ra ngoài_ Em muốn nghỉ ngơi, chị ra đi!

-Được rồi! Chị sẽ tạo ko gian riêng cho em, đừng lo!_ Tùm tùm cười ả ả, tiểu thư họ Lăng nháy mắt, ko quên gửi cho đứa em mình 1 nụ hôn gió. Chờ cho cô chị khuất bóng và tiếng tra khóa cửa kêu cạch nhẹ, Từ Thần mới khởi động nguồn ipad, kết nối với camera đang ở gần nhất với Từ Di, chăm chú nhìn vào dáng người nhỏ nhắn trong chiếc áo sơ mi trắng dài và chiếc quần bò mài rách đang dần hiện ra.

Bước chân cô đang hướng đến 1 nơi nào đó...

-Đến nơi tôi cần đến rồi! Phien mấy người dùng lẻo đẻo theo tôi nữa_ Bước vài bước lên tầng cấp cao và dài, Từ Di quay phắt người nhìn mấy tên vệ sĩ và ông quản gia lăm chuyện đang đi theo mình, khuôn mặt cực kì chán nản và mệt mỏi

-Nhưng nhiệm vụ của chúng tôi là bảo vệ tiểu thư, nên chúng tôi ko thể để cô vào đó một mình được_ Ông quản gia chắc nịch, biện bạch cho hành động quá lỗ của mình.

-Tôi biết mấy người sợ đám nhà báo sẽ phát hiện ra tôi chứ gì? Yên tâm đi, tôi đã cải trang rồi, ko thấy hả?_ Chỉ tay vào chiếc khăn trắng quàng quanh đầu và chiếc kính râm to sụ chằm chệ giữa mặt, Từ Di thiếu điều tá hỏa trước sự lì lợm của đám người chẳng phải quen biết gì

-Ko chỉ là việc đó, nhiệm vụ của chúng tôi nhiều hơn thế, mong tiểu thư hiểu cho.

-Chắc tại vụ tôi ngắt xiù hôm qua chứ gì, ông yên tâm, Từ Di tôi trước giờ chưa bị ngắt như thế bao giờ cả, sức khỏe của tôi vẫn tốt và tôi vẫn ko cần sự đeo bám của mấy người

-Ko được...chúng tôi..._ Đương lúc ông quản gia định nói tiếp điều gì đó thì điện thoại di động với nhạc chuông cảnh báo cực teen réo lên, khiến ông ta giật thót, tay luống cuống lục túi áo ko ngớt.

-Tôi nói rồi đấy, ai mà dám đi theo tôi, tôi sẽ đập đầu vào tường chết cho mấy người coi_ Buông lời cảnh cáo cùng ánh nhìn tà khí ném cho mấy người đang đóng tay lên nghe giọng nói phát ra từ bên trong chiếc điện thoại đen một cục của ông quản gia, Từ Di nhanh chóng phi ngay vào bên trong bệnh viện- nơi cô khó khăn lắm mới cạy được miệng của mấy anh trong club.

Chọn ngay căn phòng đầu tiên nằm ngay ở lối rẽ, Từ Di tự tiện đẩy cửa bước vào, từng bước chân can trọng lọt thỏm vào bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Chương 48: Tan vỡ

Cô chân chạy xộc với vận tốc con bò ăn cỏ cũng phải chào thua, xe đạp cũng cúi đầu tâm phục khẩu phục, Từ Di rời khỏi bệnh viện, theo lối ngược với hướng lúc nãy mình vừa đến, nhưng ko phải cô làm thế để tránh sự đeo bám của mấy tên cận vệ đang ngồi xuống đứng dậy chờ ở ngoài mà cô chỉ muốn đi đường tắt đến nơi cần đến cho nhanh hơn. Ý chí, lòng quyết tâm, và sự tự tin cùng bộ não cực thông minh mà để người đi theo thời gian thì thật đáng tiếc.

Vượt qua bao ngõ ngách lối hẹp, chui rúc qua bao bụi rậm lăm sinh vật nhỏ mà vô đầy mình hay những con đường đầy rẫy ổ gà ko thật trọng để “răng ọc chờ hàm vớt”, Từ Di mò hôi rã rời, hít 1 hơi thật sâu thu gọn “diện tích lãnh thổ” của mình, len mãi mới lọt qua khe hở như mời ở cổng tường, ko do dự đập cửa phòng bảo vệ phi thẳng vào, bộ dạng y chang con cháu giang hồ chính hiệu.

Ngay khi vừa đặt đế giày lên mặt đá đầu tiên của phòng bảo vệ, có lẽ Từ Di sẽ đánh rơi bộ hàm của mình rơi lèng kèng nghe thật giòn xuống đất nếu chúng “made in china”, nhưng ko, trở mắt đến lời con người cùng tứ chi bất động đã đủ cấp độ để diễn tả cho sự kinh ngạc đến long não lở mạch máu trong người cô rồi.

Ôi ko, cô vừa cướp mất sự trinh trắng của 4 ông bảo vệ kính mến, ko có mưu thì cũng có công “hộ tống” Từ Di vào phòng giám hiệu! Ko phải các ông gần đất xa trời này làm điều gì quá đáng bêu mắt thiên hạ hay chỉ đơn giản là cùng thay áo quần rồi đếm xem bụng ai có 6 múi. Khi ko rảnh rồi họ lại đem bài ra đánh nuốt thời gian, cả tiền sợ lỗ mà động chạm chân tay lại gây mất hoà khí nên họ đành chơi theo kiểu ai thua lột 1 thứ trên người, đại loại là thế. Do đó, lúc Từ Di chạm mặt họ thì lại gây nên 1 đồng rắc rối mới, nhưng kể ra, Từ Di có tài bói giờ chuẩn, tiếc thay 4 ông già đầu đã lăm tám bạc ko phải là 4 chàng trai tuổi mới phơi trần, ko là đã mất cổ rồi.

Từ Di càng tiếc hùi hụi, than trời thấu đất bao nhiêu thì mấy ông bảo vệ “dễ thương” ấy càng hoảng loạn bấy nhiêu. Như 1 tổ kiến bị người ta quây điện đảo, 4 ông bảo vệ tìm đập thành thịch như trống dã chiến, tay đồng loạt vơ vọi chiếc chăn dày phủ lên người, co ro ở góc tường ko kém dân tị nạn về đêm, song, 8 con mắt vẫn hướng về phía kẻ quấy nhiễu, hằm hè tức giận.

-Con nhò này, sao lại dám xông vào tự tiện như thế hả? _Trần trường mà vẫn thị uy được, 1 ông bảo vệ nom già tuổi nhất hắng giọng.

-Cháu xin lỗi! Thật...thật ra cháu ko cố ý xông vào thế đâu. Chẳng là cháu gấp quá nên..._Bối rối bao biện cho hành động ko đẹp của mình, Từ Di muốn khóc mà khóc ko được. Bởi chuyện ko mấy hay ho này mà lộ ra thì mấy ko chỉ ông bảo “nổi tiếng” mà cô cũng được thơm lây.-Nên gì mà nên hả? Quá lỗ mãng, học lớp nào, ban nào, khai mau! _Ông khác tiếp tục thêm cả tấn dầu vào lửa, tay khư khư nắm chặt chiếc chăn để nó ko tuột khỏi người mình. Trời 33 độ, nóng lắm đây.

-Cháu muốn hỏi 1 chuyện, hỏi xong cháu sẽ đi ngay!-Hỏi gì mà hỏi! Ko ra ngoài tôi bắt làm kiểm điểm bây giờ _4 ông già vẫn ngoan cố trong khi bộ dạng mình lại chẳng đâu ra đâu.Ôm đầu điên tiết trước sự xua đuổi, hất húi của 4 người, Từ Di cuối cùng đành phải dùng hạ sách bi ối. Cô móc trong túi ra con đế con vớ chum dây đeo lưng lằng, bật chế độ camera, chia về 4 người đối diện đồng thời tự trấn an bản thân “do họ ép mình”:

-Nếu giờ 4 người ko trả lời giúp cháu, ngày mai, video này sẽ được tung lên youtube và 4 người sẽ được cả thế giới biết đến, sao ạ? Uống rượu mời hay uống rượu phạt đây? _Nghề đầu làm điệu bộ găngtơ mặt dày, Từ Di tự cho mình dân dựng 1 núi lí do cao cả để bản thân cảm thấy mình vẫn còn trong sáng chán khi làm việc này, diễn xuất phải nói xuất thần.

-Này! Đừng manh động nha, muốn bọn ta cho đình chỉ học luôn hả? _Bốn lão già vẫn cố vớt cô chày ra nước.-Nói cho cháu biết ai là người đã gọi 4 người đến? _Từ Di bấm nút quay thật.

-Con ranh này hồn! _1 trong tứ đại trảm trọi vùng vằng toan nhảy ra khỏi chấn động tay với Từ Di, cũng may chưa kịp làm thì đã nhớ ra hoàn cảnh của mình.

-Ko có ai đến kêu bọn ta, chỉ có số lạ gọi tới thôi _Ông này có vẻ từ tốn nhất, “ngoan ngoan” trình báo sự việc.

-Số lạ? Cho cháu biết số đi ạ _Từ Di dù ở thế chủ động vẫn giữ phép lịch sự tối thiểu, hòng dảm bớt chút ác cảm dâng lên ngùn ngụt trong 4 người kia.

-0918832537! Mấy ngày hôm nay ai cũng hỏi nên ta nhớ rất rõ, ko sai đâu _Cái ông “ngoan ngoan” vẫn được việc nhất.-0918832537? _Nhắc lại dòng số vừa lướt qua đầu mình, Từ Di hơi chết sững, mặt nhăn lên lăm lăm như người mắc bệnh tự kỉ _Đây là số Kì Như mà.

-Hôm nay cô bé đó đã được mời đến phòng giám hiệu, chắc giờ này đã xong việc lấy khẩu cung rồi! _Ông khác chú thích, vẫn còn bất mãn lắm.

-Thế ạ! Cháu đi đây! _Vừa nghe xong câu hội thoại cuối cùng, Từ Di tức tốc bay ra khỏi phòng bảo vệ, chẳng thèm đóng cửa lại mà chạy ngay đến phòng giám thị.

Cô đã đứng, người bị mời đến ko phải là 1 ai đó nằm dưới trướng Tịnh Như mà là Kì Như, người cô bỗng băng đi mấy ngày nay vì mãi mê với chuyện của riêng mình. Hèn gì, ngày hôm qua Kì Như ko đi cùng 5 người ở club, có lẽ, cô ấy vì biết số điện thoại báo tin là của mình nên cảm thấy có lỗi, ái ngại gặp cô chẳng?

Cả chạy cả suy nghĩ trên hành lang nóng bừng lên vì nắng trưa ngột ngạt, Từ Di đột ngột dừng chân lại ngay khi chạm mặt người con gái u sầu vừa lướt qua, vô thức quay đầu ngoái nhìn đáng đi như muốn bỏ nhào về phía trước cùng mái tóc loã xỏa ko còn cột vành lên cao.

-Kì Như! _Gọi lớn tên cô bạn, Từ Di nở nụ cười tươi rói thường lệ chờ cô nàng kia quay đầu lại.

-... _Nhưng ko, đáp lại tiếng kêu vui mừng ấy bằng sự im lặng nặng nề, Kì Như ko hề ngoái nhìn, bước từng bước nhanh dần rồi chạy.

-Này! _Thấy bạn chạy Từ Di theo nê thói cũng chạy, nhưng ko hề có sự vui mừng trên khuôn mặt hơi gầy của mình nữa, thay vào đó là sự lo lắng. Kì Như chưa bao giờ như thế trừ phi lòng cô nàng ngộp đi vì tức giận, tự trách và oán ghét bản thân.

-Sao thấy người ta ko chào mà chạy hả? _Vượt lên hồng bạn rồi đưa tay dang dài ra hai bên, Từ Di trách yêu, mặt phụng phịu tỏ vẻ đáng yêu, song đó chỉ là cái mặt nạ rất kịch che giấu nỗi niềm thâm sâu.

-Chúng ta nói chuyện đã, có lẽ có hiểu lầm gì đó nên cậu mới lạnh nhạt thế!-Tôi bảo cậu thả tay tôi ra mà, cậu ko nghe sao? Bần lắm, đáng khinh lắm!_Kì Như ra sức hét lớn, khoé mặt chực lệ và cái mũi đượm đỏ.

-Bần ư? Đáng khinh ư?_Sững người, Từ Di buông lỏng những ngón tay đang run lên, ánh mắt khó hiểu soi lên chút bối rối trên mặt bạn_Cậu nói tớ à?

-Ko...ko..._Ngập ngừng chỗi 1 hồi, ko biết Kì Như nghĩ gì lại thừa nhận, nhanh chóng rút tay về_Mà ko...cậu đúng là như thế mà. Do đó đừng chạm vào người tôi.

-Minh ko hiểu? Cậu có thể nghĩ mình như thế ư?_Từ Di vẫn tiếp tục nín kén. Kì Như, trước giờ cô là người hiểu rõ cô ấy nhất, ko lí nào người luôn ở bên cạnh cô lại nói cô này nọ như thế_Chắc có chuyện gì đó rồi, cậu nói mình nghe, chúng ta cùng giải quyết, được chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phái Ko????* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50

Chương 49: Chưa xong đâu!

Rời khỏi tầm nhìn của Kì Thiên 1 cách mau lẹ, Từ Di băng băng qua những khuôn viên trường dài chẳng dứt và quanh co, hơi thở chất nạt từng tí một vì quá mệt để thở. Cô đã rời dừng chân tại 1 lầu nhà 2 tầng cô độc nằm trên bãi đất rộng rợp cỏ, ánh mắt nhạt đi nhìn đám thường xuân lâu năm leo theo trên tường, chút mẫn nguyện vì mình đã đến đúng nơi.

-Cuối cùng cũng tới!_Hít 1 hơi thật sâu, Từ Di đứng đợi 1 lát cho nhịp tim hết loạn, mồ hôi trên áo khô đi chút rồi mới tự tin bước vào bên trong.

-Cốc! Cốc!_Từ tốn gõ nhẹ lên mặt cửa, Từ Di chỉnh chu lại áo quần, đồng thời vạch ra cho mình hàng tá câu hỏi rào trước đón sau để kế hoạch của mình được thuận

lợi.

-Vào đi!_Tiếng nói uy quyền bên trong vọng ra, ko quá to cũng ko quá nhỏ.

Đẩy cửa bước vào, Từ Di mở to khuôn miệng, mắt căng lên kinh ngạc trước vẻ cổ kính với tông màu đồng chủ đạo của căn phòng, ko nói hoa mĩ làm gì nhưng đây quả thật là một viện bảo tàng sống. Dù cô đã gặp hiệu trưởng nhiều lần nhưng quả thật, để được chiêm ngưỡng sự tráng lệ của văn phòng ông ấy thì ko dễ. Được một lúc, cô đè nén sự kinh ngạc xuống lòng ngực để tránh làm mình trở nên lỗ mẫn trước mặt người khác rồi ngồi xuống chiếc ghế sofa da nâu đối diện với ghế ông hiệu trưởng, cứ như ông ta ngồi đó để chờ cô vậy.

-Thầy!_Từ Di nhắc khẽ để ông hiệu trưởng rời mắt khỏi tờ báo mà nhìn mình.

-Ồ! Từ Di đến đây à?_Ông hiệu trưởng tỏ vẻ ngạc nhiên, may sao trong mấy trăm học sinh đỗ cao được tuyển vào ban C, ông lại nhớ mặt, tên của cô như 1 bằng chứng cho thấy, sức hút của người khác phái thật đáng sợ hoặc là, dù nổi tiếng trong chuyện gì, tốt hay xấu thì nó vẫn in sâu vào tâm trí người khác mà điển hình là vụ 1 chọi 10.

-Thầy! Em có chuyện muốn hỏi_Từ Di ngần ngại đặt vấn đề, trước con người đã trải qua nhiều cuộc bầu chọn y chang bầu chọn tổng thống này, tốt nhất ko nên gây ác cảm với họ nếu ko muốn bị “sờ”.

-Được! Em hỏi đi, nếu trong giới hạn, tôi sẽ giải đáp_Đặt tờ báo sang ghế bên cạnh, ông hiệu trưởng phóng khoáng đáp, đôi mắt đôn hậu nhưng ko kém phần gian tà chăm chăm nhìn nữ sinh ko đặt lịch hẹn mà bất ngờ đến “thăm” mình.

-Vâng, vậy em ko đông dài nữa, em muốn xin thầy số điện thoại và địa chỉ đại thiếu gia Lâm Gia, Lâm Khải Phong_Nói luôn một mạch, Từ Di tay bấu chặt tay mình cho đỡ run.-Ồ! Em muốn cưa thằng nhóc đó?_Lại ra vẻ ngạc nhiên, ông hiệu trưởng bông đùa.

-Ko...ko phải ạ...em..._Giật nảy mình, Từ Di ra sức phản trần, chút tự tin bỗng bị câu hỏi của hiệu trưởng thổi bay mất dạng.

-Ko phải em là vợ chưa cưới của tên Từ Thần ương ngạnh à? Sao giờ lạ say nắng Khải Phong, thầy ko muốn học sinh của mình bắt cả 2 tay đâu nhé!_Ông hiệu trưởng vẫn chưa từ bỏ ý định trêu chọc. Song những lúc như vậy, trong ông ấy thân thiện nhiều, khác hẳn với bộ mặt sắt thường ngày.

-Ko phải thế...em...

-Được rồi! Đừng căng thẳng thế, thầy chỉ muốn gần gũi, làm cuộc đối thoại của chúng ta thêm thoải mái hơn thôi_Thấy nữ sinh của mình có vẻ bần loạn, ông hiệu trưởng giờ mới nhận ra mình hơi quá đà.

-Vâng! Vậy xin thầy cho em biết đi!_Từ Di thờ phào nhẹ nhõm.

-Sao em ko hỏi thầy quản lí hồ sơ học sinh mà đi hỏi thầy?_Nhắm nháp 1 ngụm trà, ông hiệu trưởng quả rất có chí tìm tòi, tiếp tục thăm mắc, đứng hơn là tra hỏi.

-Nếu hỏi thầy ấy, em cũng phải đến gặp thầy để xin phép, thôi thà em gặp luôn thầy, đỡ mất thời gian ạ.

-Suy luận tốt đấy!_ Vừa ấm vừa xoa, ông hiệu trưởng hỏi tiếp_ Vậy sao em nghĩ thầy biết?- Vì em nghĩ, P & P muốn tồn tại lâu cần phải có hậu thuẫn của cả thế giới ngầm và chính phủ, nếu thầy ko biết thì trừ phi thế lực Lâm Gia ko đáng để thầy biết, nhưng Lâm gia bây giờ lại đứng đầu Hội Tam Hoàng, chắc chắn họ đủ đồ để thầy ghi nhớ mọi hành tung của họ trong đầu_Ko ngần ngại nói lên những gì mình nghĩ, Tử Di như ngồi trên đàn lửa khi thoáng thấy những biểu hiện thay đổi liên tục trên cơ mặt của người đối diện, có chút ân hận vì quá thẳng thắn.

-Em quả rất giống mẹ!_ Cười xòa 1 cái rõ hiền, ông hiệu trưởng đắm chiêu nhìn Tử Di, bỗng chốc nhìn thấy phần nào đó của người con gái ông đang nghĩ tới.

- Thầy...biết mẹ em?

-Có lẽ, mà thôi, hình như em đang rất cần thông tin từ tôi, cầm lấy!_ Đưa cho Tử Di 1 mảnh giấy cứng thoang thoang hương hoa nhài, ông hiệu trưởng nháy mắt tinh nghịch rất teen, kèm theo sau là 1 lời nhận xét ẩn ý khó hiểu_Em có tố chất hơn Gia Minh đấy!

Ngây ngốc bước ra khỏi phòng hiệu trưởng, Tử Di nhăn mặt vất kiệt chất xám để lí giải câu nói cuối cùng nhưng luôn cô đọng trong đầu mình ấy, có chút gì đó vui vui nhen nhói.Mà thôi, giờ việc cô cần làm ko phải là ngồi mò xè câu nói ấy mà là đến thẳng nhà Khải Phong theo địa chỉ trên tờ giấy. Nghĩ thế, Tử Di gạt phăng những hồ nghi ra khỏi đầu, nhanh chân chạy ra khỏi khoảng sân rộng của trường, bắt 1 chiếc taxi rồi đi đến nơi cần đến...

***

-Ông nói gì, ko tìm thấy ư?_Sùng cò lên, Tử Thần như muốn vùng dậy khỏi giường bệnh khi nghe báo cáo từ ông quản gia, mắt ko rời những hình ảnh tĩnh lặng ko hề có bóng dáng của người cậu đang dõi theo trong ipad.

-Vâng! Chúng tôi đã lục tung cả bệnh viện vẫn ko thể tìm thấy Tử Di tiểu thư, có lẽ cô ấy đã lên đi đâu đó, thưa cậu chủ!_Dè dặt nói tiếp, ông quản gia đỏ hết lỗ lên đầu người mắt tích nhằm tránh “bản án” nặng nề cho chính mình và những người cùng cảnh ngộ.

-Bằng mọi cách phải tìm cho ra cho tôi, hiểu chứ?_Vội vã cúp máy, Tử Thần chuyển cuộc gọi sang người khác_Đưa máy bay đến sân sau bệnh viện đi, tôi phải về Việt Nam ngay!

Gỡ hết đồng giấy truyền nước chẳng chặt, cậu khốn khổ bước chân xuống giường, nhọc nhằn đi đến sân sau bệnh viện mặc cho nhiều y, bác sĩ hết lời khuyên ngăn, Máu, từ vết thương rỉ ra, từng giọt nhưng khiến thân chủ phải...

...nhăn mặt đau quặn...

Đặt chân ra khỏi taxi, Tử Di 1 tay đóng rầm cửa xe 1 tay đưa lên vùng bụng đang quặn đau, mặt khế nhăn lên. Cô chậm rãi ngẩng đầu nhìn cánh cửa cao ngất bằng sắt ko gì, cảm thấy ngợp lòng 1 khắc rồi tiến đến gần chuông cửa, đắn đo mãi mới có gan bấm chuông.

Pingpong! Tiếng chuông cửa vang lên vô vị với âm lượng to tướng tràn lan hầu hấp căn biệt thự Lâm Gia, thẳng thừng làm thót người những ai để ý đến tiếng gọi của nó, kể cả những kẻ đang nghiêm mặt bậm trợn với ánh mắt trừng trừng như muốn ăn tươi uống máu ai đó cho hả dạ hay những người vô lo vô liệu chúm mũi vào cái ipad sặc sỡ với 1 trò chơi tiêu khiển nào đó trong căn phòng cách cánh cửa phiền toái ước chừng trăm mét.Từ từ đảo mắt tia lên đám người này giờ ngồi im như pho tượng sắc mặt đang tệ dần xung quanh, Khải Phong cười khẩy, thân nhiên châm chọc:

-Xem ra các người đã làm gì đó khiến bọn cảnh sát đánh hơi rồi kìa!

-Cậu chủ!_Một người đàn ông bệ vệ ngồi đối diện Khải Phong trầm giọng lên tiếng_Đây là 1 cuộc họp mang tính quan trọng, mong ngài đừng để ý đến chuyện xung quanh mà hãy nghĩ cách lấy lại lô vũ khí trong tay bọn Yakuza ấy. Cảnh sát, cứ để bọn đàn em xử chúng!

-Nghĩ cách? Suốt từ sáng tới giờ các người ngồi lì ở đây, chỉ biết nhìn nhau liếc, háy mà bảo nghĩ cách sao? Hay muốn ăn cơm chiều đã rồi mới chịu về_Vừa nói vừa dán mắt vào hình ảnh của camera lắp đặt ngoài cổng truyền vào, Khải Phong đáy mắt ánh lên chút ngạc nhiên, khoé môi lại cười nhẹ.

-Ko phải thế..._Ông kia muốn nói gì nữa nhưng lại bị ánh mắt sắc lẹm của Khải Phong chặn cứng.

-Giờ các người muốn làm gì thì làm, bàn kế gì cứ việc, ta ra ngoài hít thở một chút, trong này ngột ngạt quá_Ko để cho đám người rồi việc lên tiếng ngăn cản, Khải Phong mở cửa rồi đóng rầm, thư thái ngồi xuống chiếc ghế đệm bên ngoài, vừa ngắm con người đang ko kiên nhẫn nổi ở bên ngoài vừa bậm sô gọi đến ai kia.

-Lâu rồi ko gặp nhĩ?_Cậu mịa mai

.-Khải Phong hả? Gặp tôi chút đi_Người bên kia ko quan tâm đến giọng điệu đáng ghét ấy, cô nhanh chóng đưa ra vấn đề.

-Sao tôi phải gặp cậu?_Phóng to hình ảnh trong ipad, Khải Phong tiếp lời.

-Tôi muốn hỏi cậu chuyện về vụ đánh nhau trong trường, hỏi xong tôi sẽ đi ngay_Nghĩ rằng người kia ko muốn gặp mình, Tử Di khổ não hứa hẹn, đi đi

lại lại ko ngót chân.

-Giờ tôi đang bận, nếu muốn gặp thì để ngày mai, chào nhé!_Kết thúc cuộc gọi nhanh như chớp, Khải Phong thở dài, mắt cậu vẫn “chung thủy” chiếu tướng lên khuôn mặt đang giận dữ của kẻ đang đứng trước cổng nhà mình, lẩm bẩm_Sao đây, cậu sẽ làm gì, Hàn Tử Di?

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51

Chương 50: Tiếng nói sâu thẳm

Trở mắt nhìn vào dòng chữ kết thúc cuộc gọi theo font time new roman nhấp nháy ẩn hiện trên màn hình để yêu cực vui mắt, Tử Di gấp mạnh những ngón tay, ép chặt nó đến run rẩy, cả cơ thể bề ngoài trong rất sâu đời với đôi mắt luyến tiếc ngấm dung nhan toàn cát với sạn của đất mẹ nhưng sâu thẳm, nó lại chứa đựng lửa giận ngút ngàn tựa Hoả Diệm Sơn trong truyền thuyết. Ngày mai ư? Cô có còn đủ thời gian để ngái ngủ cho tới ngày mai và ném 1 câu sáng rồi thường tình nữa ko khi mà ngày đình chỉ học của cô đang kéo dài, dài ra và có thể cô sẽ ko còn được đến ngôi trường thân yêu mà cô phải cấm cô, nhét mở kiến thức vào cái đầu rỗng toách để đạt điểm tuyển sinh cao ngất đó chứ. Huh! Rõ ràng, Lâm Khải Phong đang cố tình làm khó cô đấy mà, nhưng, để làm khó 1 người đã bắt tay làm chuyện gì thì cũng thành công viên mãn ko để đâu nhé.

”Cứ chờ đấy!” Đút điện thoại vào cái túi xách đeo lệch bên vai, Tử Di cẩn thận giấu toàn bộ “gia sản” của mình vào 1 bụi cây gần đó, để phòng kẻ nào rồi hơi ăn trộm lúc cô đang thi hành công vụ rồi bước chân dạo 1 vòng quan sát bức tường cao vợi vợi gần 3 mét trước mặt, ko để sót 1 kẽ hở hay 1 vết nứt dài trên nó.Nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có cách trèo qua bức tường là ổn, đối với người cũng có chút võ thuật như cô cũng ko tệ lắm. Tuy nhiên vấn đề đáng lo ngại nhất chính là chẳng có cái lỗ nhỏ nào để cô đặt chân làm điểm tựa phi lên cả, cứ trần trụi mà nhảy lên xem chừng vào viện ăn cháo đến hết cuộc đời cũng nên. Chỉ mới mừng tượng cái cảnh mình bỏ lê bỏ lết dưới sàn bệnh viện để giặt lại cái bánh mì ngược trên miệng con chó con ngây thơ là Tử Di đã đủ hải rồi. Vừa muốn vào bên trong xiết cổ đe dọa tên bội bạc vừa lại ko muốn cơ thể mình có thêm 1 trầy xước nào, Tử Di lòng dằn đo khôn nguôi, coi bộ chỉ có cách để mai tính là ổn.

Đương lúc toan ra tiệm tạp hoá mua cái thanh trèo cho đỡ mệt, bỗng, chưa đi được 2, 3 bước tròn vẹn, 1 giọng nói sắt đá vang lên như hét trong đầu cô, khiến cô ko hiểu sao lại rùng mình

kinh hãi:

”Thấy khó đã chùn bước thì các con có xứng là người thừa kế ko hả? Giờ ta sẽ tháo xích cho hai con chó này, một là 2 đứa tìm cách nhảy qua bức tường đó, hai là để những chiếc răng sắc nhọn ngẫu nhiên cơ thể mình chọn đi!”

”Grừ...gâu!...”

Tử Di dừng chân, đột ngột, cô quay đầu đưa ánh mắt dè chừng nhìn về phía sau, kiểm tra xem thực có 2 con chó với hàm răng dài chực xâu xé bất kì con mồi nào nằm trong vòm miệng ấy ko, toàn thân cứng đờ.

May sao, đó chỉ là 1 ảo giác do thần kinh căng thẳng phát sinh ra hoặc là...1 kí ức vừa quen vừa lạ.”Nhìn cho kĩ bức tường, đoán biết độ dài của nó để chia thành nhiều điểm đặt chân phù hợp” Giọng nói ấy lại phảng phất, tựa như 1 cơn gió lạnh làm mát cơ thể nóng bừng của một vị hành khất nào đó trong buổi trưa hè gay gắt. Nó vạch ra cho Tử Di 1 hướng đi hoàn hảo.

”Chia xong, các con phải lấy đà, đạp chân mạnh và nhanh, nối tiếp lên các điểm tựa ấy đồng thời đưa tay bám vào đỉnh tường khi thấy có thể bám được rồi lấy sức trèo lên. Nhớ, ko được từ bỏ, một khi có ai đó muốn giết các con, bọn chúng sẽ ko dung tha khi thấy sự yếu đuối, vô dụng đó đâu”

Tử Di, ko biết vì cơ gì đã làm theo lời chỉ dẫn ấy, cô thực hiện hết lần này sang lần khác, và đúng như cái quyết tâm trời sinh đúng chỗ ấy, Tử Di cuối cùng cũng đáp lên đỉnh tường của bức “cấm thành” dài ngất ngèo.

Xui thay, nhảy lên thì khó thế nhưng rơi xuống thì thật dễ dàng. Khổ chủ ko cần dè dặt, ngập ngừng tìm cách mà chỉ cần sẩy chân 1 cái là đáp đất thành công.

Thành công thì thành công thật, nhưng sự đột ngột ko ai khiến ấy lại làm trật chân cô và kéo đến 1 mối họa ko lường nổi.Đầu tiên là tiếng rơi phịch xuống mặt đất đầy lá vàng màu cháy xém, theo sau đó là tiếng á than oán của Tử Di. Đồng loạt, chừng như 1 cánh tay vô hình tát 2 bạt tai vào mặt con sư tử đang cuộn mình ngái ngủ cách đó ko xa, khơi dậy trong nó 1 sự cuồng dại nứt trời lở núi vì bị làm phiền.

Con sư tử bề ngoài hiền hiền dễ gây thiện cảm ko đáng có năng mị, hé 2 con ngươi đen

duơng như vô cảm nhìn người con gái đối diện mờ mờ hồ hồ kê vĩa ra như tấm, gầm gừ 2, 3 tiếng mà mấy nhà khoa học phải nặn óc phiên dịch hàng thế kỉ.

Trơ mắt đáp lại “chủ nhà” ánh nhìn “triu mến” nhất có thể, Tử Di toàn thân đơ 1 cục, răng cứ gọi là va lập cập vào nhau ko ngớt. Thôi rồi, con sư tử trước mặt cô đang uể oải đứng dậy như muốn khẳng định thêm “ta là đồ thật”, há thật to bộ răng trắng phau ko cần dùng congard ra oai với kẻ lạ, phần

da ở mồm nó xô vào nhau, nhăn lại.

Chết sưng lần 2, Từ Di như con rô bốt hết điện, co ro với đồng suy nghĩ bấn loạn. Cô hét than trời, oán đất, hết nằm lăn ăn vạ rồi lại dậm chân bực bội, lòng vẽ ra 1 bản di chúc dài ngoằng để lại cho hậu thế.

"Các con phải rõ, trong lãnh thổ của mafia, dù ở nhiều nơi, nhiều khu vực trên thế giới nhưng cách sắp xếp, bài trí nhà của mình đều có cơ chế chung, vừa bẫy vừa thoát hiểm để đề phòng người mình mắc phải. Ví dụ, nếu các con lọt vào 1 chuồng dã thú, nhất thiết các con phải chú ý đến cảnh vật xung quanh. Thường thì sẽ có 1 cây cổ thụ với 1 nhánh nhô ra xuống khá thấp hoặc 1 cái bể nước được ngụy tạo dưới hình thức máng nước của chúng"

Vô thức làm theo chỉ dẫn vừa văng lên trong đầu, Từ Di mất sáng ngời khi nhìn thấy cái máng nước hình chữ nhật to tướng cạnh cô, lòng vui mừng cố nhớ lại đoạn tiếp theo của lời chỉ dẫn bí ẩn.

"Nếu là máng nước, các con phải nhảy vào bên trong, hít hơi thật sâu để lấy oxy cầm cự và lặn xuống dưới, máng nước sẽ thông với bể bơi bên trong, nhờ đó các con có thể thoát nạn êm xuôi"

Đánh liều làm theo phen nữa, Từ Di nhảy vào máng, hít hơi thật sâu rồi lặn xuống phía bên dưới. Quả nhiên, lựa chọn của cô đã đúng, máng nước ko bó hẹp khuôn khổ mà thông với 1 nơi nào đó. Cô lặn theo những vệt sáng heo hút ẩn hiện đằng xa rồi nhanh chóng đẩy nước ngoi lên phía trên khi thấy màu biêng biếc ko còn hăm dọa của nước trước khi tắc thở chết queo ko hay biết

-Hộc! Hộc! Trào lên khỏi mặt nước tức khắc, Từ Di thở mạnh lấy lại mớ oxy bị thâm hụt nặng nề trong buồng phổi, tay quạt mạnh đám nước vương trên mặt. Cô mệt mỏi quẫy nước bơi vào thành bể, rũ rượi để làn sóng lăn tăn nhẹ tấp dọt này đến dọt khác vào người mình, cơ hồ chỉ muốn nằm bệt ra.

-Cậu đúng là rất lì lợm! _Đôi chân dài ngoằng của một ai đó tiến đến gần chỗ cô, kèm theo đó một giọng điệu bồn chồn.

Thoáng giật mình, Từ Di ngẩng mặt lên nhìn mặt kẻ phát giác ra mình. Cô bỗng nheo mắt. Ánh sáng bao quanh khuôn mặt đều giả bất cần ấy thật chói lòa, như muốn tôn thêm vẻ đẹp ngây ngất nức lòng bất cứ ai của kẻ đó. Mà cũng chẳng có gì lạ, con người đó, dù ở trong bóng tối hay ánh sáng vẫn toàn mỹ như thế, vẫn trở thành trung tâm của vạn vật. Song, nếu đặt Lăng Từ Thần bên cạnh, có lẽ hẳn chỉ xứng làm nền thôi...

Ngu ngốc! Cô lại nhắc đến cái tên đó, cái tên luôn gắn liền với Diêm Vương đại đế ấy và điều đó, làm cô buồn, nhớ, cô độc lẫn đắng cay, hệt như lúc cô đọc tin đồn hắt ta mất tích để sang Hàn Quốc hàn gắn tình cảm với đại tiểu thư Liệt Gia vậy.

-Sao thế, nhớ tôi quá nên ko kìm lòng nổi phải leo tường vào đây à? _Ngồi xuống tại chỗ mình đứng, Khải Phong tiếp tục mỉa mai, khoé môi nở nhẹ nụ cười thoả ý.

-Mơ đi! Tôi đến đây vì có chuyện muốn hỏi thôi _Đưa mắt sang hướng khác để bản thân ko bị choáng ngợp trước vẻ đẹp ấy, Từ Di lồm cồm gắng gượng người trèo lên bể mà ngây ngốc ko để ý đến bậc thang ngập nước phía đối diện. Mắt tròn mắt dẹt nhìn bộ dạng bản cùng, khốn khổ, hết nhô lên rồi lặn xuống của Từ Di, Khải Phong bật cười ngán ngẫm. Cậu lắc đầu rồi thở dài sâu nào 1 lượt, đưa tay chia ra trượt mặt cô nâng rõ ràng tâm trí điên loạn mà bày đặt, nụ cười ban nãy vẫn thường trực:

-Đúng là y học bó tay với cậu mà, đưa tay đây, tôi kéo lên.-Cảm ơn! Nhưng tay cậu hoen ố lấm, ko xứng để chạm vào thân thể ngọc nữ như tôi _Từ Di đến chết vẫn ra vẻ cao sang, nhất quyết gạt đi lòng thành của ai kia mà tự thân vận động.

-Vậy sao? Nhưng tiếc là ko có tôi sẵn sóc, thân thể ngọc nữ của cậu ko những khó giữ mà tính mạng cũng khó bảo toàn _Ra về đêm chiều, Khải Phong lăm bằm, đưa hai con mắt e ngại chiếu tướng lên con người ướt nhèm như chuột lột.

-Khỏi cần!...-Khải Phong thiếu gia! Ngài đang làm gì vậy? _Trịnh trọng gọi lớn tên người nãy giờ mình phải căng mắt tìm kiếm, ông già bệ vệ dầm dãi đầu trực diện với cậu ban nãy lên tiếng, ánh mắt ngờ vực xoáy sâu lên người Từ Di khiến cả người cô run lay bầy, bộ dạng bất khuất, mặc từ ban nãy lập tức bị vất xó.

-Ồ! Sao ra đây sớm vậy, các ông đói rồi à? _Khải Phong bình thản cười châm chọc _Tôi gọi người đưa đồ lên cho mấy người nhé!-Cậu chủ! Tôi cứ tưởng cậu có việc bận nên ra ngoài, ko ngờ, cậu lại vì 1 đứa con gái mà bỏ bê chính sự. Như vậy thật quá coi thường chúng tôi _Bình tĩnh giữ ý nhất có thể, ông già ko đổi hướng nhìn, rành rọt vạch tội kẻ tương lai ông sẽ phải cúi đầu nghe lệnh.

-Tôi đã nói tôi đi hít thở ko khí mà. Hay thật _Bật cười ngạc nhiên rất kịch, Khải Phong rời mắt khỏi ông ta nhìn Từ Di vẫn đang thất thần lo sợ tuy vẻ bề ngoài trái ngược hẳn.-Thật ko biết xem trọng đại cục _Nhắm mắt thất vọng, ông già kia hét lớn với giọng trầm uy lực _Người

đầu, đưa cô ta ra ngoài.

-Lỡ mần! _Tắt ngấm nụ cười trên môi, đẹp đi uy lực ngút ngàn ẩn chứa trong giọng nói ấy, Khải Phong thị uy quờ náng, hai con ngươi đen kịt giãn ra mặt _Cận trọng đi, đừng làm tôi nổi giận và hãy quay về phòng họp đi, xong việc, tôi sẽ tới. Còn nữa, rồi có ngày ông sẽ hối hận vì đã bắt kính với cô gái đây, rất có thể ông còn phải cúi đầu chào như với chính tôi vậy.

Dứt lời cảnh cáo xen hoà đe dọa, Khải Phong đưa hai tay cẩn thận áp vào nách Từ Di, lôi cô lên khỏi mặt nước ấm lạnh. Cậu cười hiền như muốn sưởi ấm lòng gan đang kinh hãi:

-Bé yêu thấy chưa, do em mà ra cả đấy!

Rồi ko để cho não bộ Từ Di phân tích kỹ và phản ứng lại, Khải Phong

bế thốc cô vào lòng, ngang nhiên lướt qua con người đang bất mãn cực độ kia, sải chân bước vào biệt thự.

-Này! Thả tôi xuống!_Đề cho người ta bế vào phòng mình rồi mới la hét om sòm, Từ Di vùng vẫy như cá mắc lưới.

-Từ! Đừng vùng, ngã bây giờ, cậu ko biết mình rất nặng sao?_Khải Phong nhẹ nhàng nhắc nhở, mới bế được mấy mét mà mồ hôi cậu đã lấm tẩm trên trán, trượt patin trên gò má.

-Mục!_Từ Di hất hàm, lấy những chiếc móng dài làm hung khí đã thương đối phương_Có thả ra ko hả?

-Rồi rồi!_Bó tay chăm com, Khải Phong bước lẹ đến chiếc đệm êm ấm trong phòng mình, thẳng thừng vất Từ Di xuống cho rãnh nợ.

Song, cậu lại bất cẩn để cô nàng vô lý cõ

minh, tạo đà cho ai kia kéo thêm đồng minh xuống đệm và người may mắn ấy ko ai khác là Khải Phong.

Mau mất chóng hai tay làm trụ để cơ thể ko theo vết xê đồ cửa Từ Di chổng vó ngã xuống đệm, Khải Phong bối rối toan lấy lại tư thế cân bằng tránh rơi vào tình trạng tiền thoái lưỡng nan thì ai kia cũng có ý định đổ vào nhanh tay nhanh chân hơn xông người dậy...

Da chạm da, người toan đứng khó bằng trời tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Di, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Chương 51: Trong hang cộp

-Cộp! Tiếng và chạm mạnh của da thịt bao quanh nhiều khối xương cứng ngắc khác nhau mạnh dạn phá tan bầu ko khí tĩnh lặng, cô quạnh trong căn phòng hầu như chỉ có người dọn dẹp thường xuyên lui tới. Song, ko chỉ là âm động vô nghĩa, nó mang tầm quan trọng nhiều hơn cái bản chất làm nhạc nền cho 1 cuộc cãi vã máu lửa sắp xảy ra, đó là...suýt lập công 1 mũi tên trúng 2 con bồ câu, 1 phát đã thương 2 mạng người, người này gây càm, người kia móp đầu. May sao chỉ là suuuyttt!

Đứng người gập lưng mình thành 1 hình vòm méo xẹo với cái đầu vẫn giữ nguyên hiện trạng, Từ Di méo mặt méo miệng, khoé mắt như muốn khóc nhưng chẳng tiết ra nỗi hột nào vừa ý. Theo phản xạ tự nhiên có sẵn in sâu trong ADN, Từ Di hồi lâu não chấn động mạnh mới chịu phản kháng, gằn sức dồn hết lên bàn tay đang nắm chặt ra giường, đẩy 1 phát mãnh lực lên chiếc cằm thất đức dằm dáp trên đầu mình kia. Mạnh đến nỗi xương cũng kêu rắc rắc chấn hưng uy thế, làm người kia ko phản kháng nổi ngã về phía sau, toàn thân đập vào tường rồi trượt dài trên nó như chiếc giẻ lau nhà, cuối cùng phủ phục xuống chân tường hết ý sự thanh thân cuối đời mà ông trời dành cho kẻ sắp diện kiến Diêm Vương vậy.

Quả, sự phản nộ trong con người luôn mang một sức mạnh ghê gớm. Thấy Khải Phong thân tàn tạ như xơ mướp sau cú da chạm da vô tình mà Từ Di mới ý thức được hành động trào phúng ban nãy của mình. Cô dè dặt đưa mắt nghi hoặc nhìn nạn nhân đã bất động, thất kinh hải hùng khi mường tượng vết máu đỏ dài vệt theo đường trượt trên tường hay vũng máu nhỏ giọt như cà phê phin, lòng than oán, thành tâm cầu xin trời đất phù hộ cho cái tên cô vẫn vương chút tình cảm được bình an, tránh cho cô cái nguy ăn com nhà đá.

Lòng thành chưa đủ, Từ Di mạo muội đến gần nạn nhân, một tay vô thức đưa lên môi để răng cắn móng, một tay khác lấy bầy rề rứt đưa về phía cái mặt đang cúi gầm xuống đất, lo lắng.

Như 1 con rắn nấp mình chờ con mồi, Khải Phong chụp gọn cánh tay lừng lờ giữa ko trung đang cố chạm vào mình, kéo giật khỏi chủ của nó đổ nhào vào lòng ngực mình, rồi đưa tay đặt lên tấm lưng nhỏ thó ướt nhẹp của cô, trấn giữ.

-Làm gì thế?_Tẹt dí cái mũi vì dột va chạm lần 2, Từ Di điên tiết cổ vùng ra khỏi lòng ngực vạm vỡ ấy, miệng kêu ca quá trời_Thả tôi ra!Ko một mồi khi phải kìm giữ sự lộng hành của con người trong vòng tay, Khải Phong đề đầu cô vào ngực trái mình, giữ chặt:

-Muốn kiểm chứng tôi chết hay chưa thì hãy nghe tiếng tim đập ấy, kiểm tra hơi thở thì chắc ăn được gì.

-Thả tôi ra!_Vận hết nội công gỡ bẫy cho mình, Từ Di nhảy tót lên giường, chuẩn bị sẵn gối, hay bất cứ gì có thể để bảo vệ mình_Cậu muốn chết sớm hả? Có biết nam nữ thụ thụ bất thân ko?

-Làm như mình ngon lắm!_Lắm bả một câu bất mãn, Khải Phong với tay lục lọi học tủ bên cạnh, cực khổ tìm kiếm thứ gì đó.Rồi cậu lấy ra 1 chai dầu gió to tướng xem chừng bằng chai rượu vang, ánh mắt ko còn sắc nét, luôn đề cao cảnh giác như thường ngày nữa, thay vào đó là 1 sự dụi dằm, trù mến đến huyền hoặc khi chiếu tướng lên người kẻ nghi hoặc nhìn mình.

-Làm gì đấy?_Săm soi chai dầu có kích thước khủng, Từ Di bật chế độ phòng thủ, đầu lại mường tượng ra hàng tá mưu mô đoàn kết có thể phát sinh từ

chai dầu. Giả như, tung hoà mù, lấy dầu trảy vào mắt cô, khiến cô rơi vào thế bị động, lơ mơ nhìn gà hóa vịt rồi mới ra tay xử đẹp cô trả thù hay ác hơn, đầu độc khí quản của cô bằng dầu, khiến cô tắc thở chết queo rồi mới xấn tay xấn áo xông vào oánh, cứ như oánh bao cát người thật việc thật ấy. Song về mức độ sượng tay thì kể này chắc ko bằng kể trước vì theo cái tâm thần bất toại của con người mà nói, nạn nhân càng vùng, càng chống cự thì oánh mới càng sung, càng khoái. Mới nghĩ đến đó mà Từ Di đã thấy da gà da vịt mình dựng đứng cả lên, thế mới thấy ông cha ta nói đúng, nhìn người ko thể nhìn mặt mà bắt hình dong được.

Khó chịu khi có kẻ nhìn chằm chằm vào mình, Khải Phong từ từ đứng dậy, loạng choạng lại gần Từ Di, chia chai dầu về phía cô, trầm giọng:

-Lấy cái này mà xúc lên đầu đi kéo nó u thành cục bầy giò.

-Cảm ơn! _Dè dặt đáp trả, Từ Di chụp lấy chai dầu như cướp giật, mắt dõi theo hướng đi của người kia _Ê! Đứng lại đã! Chúng ta cần nói chuyện!

Dừng bước trước khi vặn nắm cửa, Khải Phong chiều lòng ai kia ngoái đầu nhìn lại, đưa ngón áp trỏ chỉ về phía cô, buông lời đe dọa

-Đề sau đi! Giờ tôi phải giải quyết việc kia cho xong đã. Ở yên đó đấy, cậu mà hóng hớt ra khỏi phòng tôi thì biết tay tôi, nhớ chưa?

-Nhưng...tôi chỉ hỏi tí việc thôi mà... Nhảy phóc xuống sàn nhà, Từ Di toan chạy đến giờ thủ đoạn núu kéo thì đã muộn. Con người kia ngay khi dứt lời đã đóng rầm cửa lại, ấy vậy còn chốt ngoài như 1 sự đảm bảo cho nỗi lo trong mình được đẹp bót. Vặn hoài cửa đều ko thể mở được, Từ Di la hét ồm to, hết đấm cửa thùng thùng rồi lại đá cửa rầm rầm. Vặn đủ trò nhưng vô ích, cánh cửa giam lỏng cô lại được làm từ sắt nguyên chất, cửa sổ bên trong cũng được khoá theo cơ chế máy tính hoá bằng mặt khẩu để mở điều

hòa, coi bộ dù Từ Di có đốt lửa thiêu rụi phòng thì cũng chẳng hề hấn gì với bên ngoài. Tóm lại, nơi đây như 1 biệt động vậy.

Đương lúc Từ Di tối tăm mặt mũi trút cơn giận bằng cách ném phi tiêu xa xả lên bức ảnh 200x100cm chụp lại cảnh tự sướng của Khải Phong trong tư thế ngã người lên thành ghế mạ vàng, tay cầm quần vua đen của bàn cờ vua nghịch đại thì cánh cửa lãnh mấy chục phát của cô mở cạch. Khải Phong quay lại, cầm trên tay bộ áo quần màu hồng phấn, chân mày khẽ nhú lên khi thấy mặt mình trên ảnh đầy đặc phi tiêu nhưng cũng chẳng tỏ vẻ giận dỗi, thân nhiên ném bộ áo quần xuống giường.

-Tắm đi rồi thay, đừng để bị cảm!

Rồi cũng lỗ mãng như lần trước, Khải Phong đóng rầm cửa, chốt ngoài mà ko để cho Từ Di ú ớ kịp điều gì. Nghe Khải Phong dặn dò thế, cô mới sực nhớ ra tình trạng thực của mình lúc này: đầu tóc vẫn ướt, vón cục, rối và sặc mùi nước bể; áo quần cũng chẳng khá khẩm, ẩm nước và dính chặt vào người cô, tạo cảm giác nhớp nháp; đã vậy, ko khí trong phòng ko bức bối như bên ngoài, mát thì mát thật nhưng lại khiến cô cảm thấy lạnh, thân thể bắt đầu run nhẹ.

Thấy ko ổn, Từ Di bèn đánh liều vơ vội bộ áo quần trên giường bay vào phòng tắm xử trí đồng bừa bọn trên người...

Gần 1 tiếng sau, cô nàng hóc hác, phờ phạc đi ra, đứng hình trước gương gần 5 phút mới thốt nên vài lời theo hướng tiêu cực:

-Tên Khải Phong khốn khiếp, người đã có lòng lấy áo quần cho ta thì cũng phải chọn bộ nào sang trọng 1 chút, ra người 1 tẹo chứ? Cái bộ hồng hồng bắt mắt này là gì hả?

Khóc ko ra nước mắt, Từ Di hai tay nắm chặt tà áo dài lụng thụng, chẳng thể dám ngẩng mặt nhìn bộ dạng mình thế nào nữa. Chiếc áo hồng hồng thì đúng màu cô thích đấy, nhưng nó lại rộng kinh khủng và dài đến tận đầu gối trong khi cái quần lại ngắn chùn chưa bằng bề dài của áo từ eo về cuối. Mặc quăm mà như ko mặc, thêm đôi ủng với đôi găng tay cùng tông, chiếc nón lá vàng rực trên đầu với cái liềm nhọn hoắt trên tay, đảm bảo, cô ko khác gì mấy bà nông dân bán mặt cho đất bán mồm cho trời ngoài ruộng.

Giận thì giận nhưng để nó lấn chiếm, làm tàn mục đích đến đây của mình thì Từ Di ko cho phép, cô ngâm ngùi nuốt ức, thề non hẹn biển sẽ trả thù về sau rồi ngồi ngả người trên chiếc ghế sofa dài đồ sộ trong phòng, lặng yên chờ đợi cho tới khi người kia quay lại.

Và...cô cũng thiếp đi ngay sau đó vài phút...

***

-Cậu chủ! Ngại ko sao chứ? _Đưa bàn tay khô ráp áp hờ vào vầng trán vã mồ hôi của người bên cạnh, thất thanh gọi lớn đầy hoảng loạn _Trán ngài nóng quá!

-Chắc ngài ấy bị cảm rồi! Có lẽ chúng ta phải dùng bay, hạ cánh xuống nơi nào đó trước đã. Đề thế ko ổn _Tên vệ sĩ từng bắt cóc Từ Di ái ngại, toan thúc phi công đang trước hạ cánh thì bỗng bị chặn lại bằng cái nắm tay nóng như lửa.

-Cứ đi tiếp đi, ta ko sao cả! _Từ Thần thờ hất, đôi mi cậu khép hờ một mí.

-Nhưng..._Tên vệ sĩ lo lắng.-Ko sao! Tiếp tục bay.

-Vậy để tôi đo nhiệt độ cho ngài _Ông già ngồi bên cạnh mở đồ nghề, lấy ra cái đo nhiệt kế đưa cho Từ Thần kẹp vào nách, ngồi ko yên nhìn trời trở gió bên ngoài. Nhiệt tình ko kém, tên vệ sĩ cời bỏ chiếc áo khoác trùm lên người chủ nhân đang run rẩy, nóng lòng cầu mong có thể đến Việt Nam sớm nhất có thể trước khi bệnh tình trở nên nặng nề. Lấy nhiệt kế ra khỏi người bệnh nhân, nữ bác sĩ được triệu đến khẩn cấp thờ dài nhìn con số bên trong rồi nhìn kẻ đứng cạnh:

-Cậu Khải Phong, cô ấy sốt cao quá, 49 độ!

-Sao thế được, hồi chiều cô ấy vẫn khỏe mạnh mà. Đưa tay chườm lên trán Tử Di như muốn kiểm chứng lại, Khải Phong khẽ giật mình khi nhiệt độ bùng bùng ấy tràn lan khắp lòng bàn tay. _Để tôi đi lấy đá chườm cho cô ấy!

-Ồ... Hơi chút kinh ngạc trước thái độ khác thường của người mình làm việc đã 2, 3 năm ròng, nữ y tá đưa mắt dõi theo bóng dáng sốt sắng kia rồi nhìn lại khuôn mặt phờ phạc đầm mồ hôi của bệnh nhân, có chút ko hài lòng. Bởi, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy chủ mình bấn loạn như vậy hay chẳng cô đang ghen tị. _Gu ăn mặc dở hơi, khuôn mặt cũng có tí sắc, lâu lâu thiếu gia đôi khẩu vị cũng chẳng có gì lạ, ngài ấy sẽ chóng chán ngay thôi. Trấn an bản thân 1 lúc, nữ bác sĩ trẻ mới mẫn lòng vắt chiếc khăn ẩm, lau lên làn da trắng nõn ko tí vết kìa, lại dẩy lên chút ganh tị khi chẳng thấy chút khuyết điểm trên gương mặt gần như ko có khuyết điểm ấy. Cô ta ném mạnh khăn lau xuống sàn nhà, toan bước ra khỏi phòng thì đúng lúc Khải Phong bước vào nên đành miễn cưỡng ở lại.

-Đá đây! _Khải Phong chìa khay đá cho nữ bác sĩ.

-Ko cần đâu, chỉ qua 1 đêm sẽ khỏi thôi mà. Sốt chỉ là loại bệnh vặt vãnh thôi. _Đặt khay đá xuống bàn, nữ bác sĩ mỉm cười nhẹ, đôi môi quyến rũ là lướt trên khuôn mặt Khải Phong. _Chúng ta đi đâu đó giải khuây nhé, mấy ngày ko gặp thiếu gia, tôi nhớ muốn chết.

-Tôi ko có hứng, xong việc rồi thì về đi. _Đẩy người kia ra khỏi mình, Khải Phong lạnh lùng đáp trả, mắt chỉ đắm đắm hướng về phía Tử Di. Biểu hiện ấy, thái độ đó khiến nữ bác sĩ trẻ rất mực tức giận, cô ta sải bước, háy mắt vài cái đi ra khỏi phòng.

-Chờ đã! Thuốc hạ sốt uống thế nào?

-Một lần 4 viên, 1 ngày 2 lần. _Ko quay mặt ngoái lại, nữ bác sĩ trẻ bực mình đáp trả rồi tiếp tục đi.

-Ko phải 1 lần 2 viên à? Cô làm ăn kiểu gì vậy? _Cầm vỉ thuốc trên tay, Khải Phong nhìn vào hàng chữ nguệch ngoạc viết bằng bút dạ, hồ nghi hỏi lại. _Hay cô thực sự muốn chết?

-Nếu ngài biết rồi thì hỏi làm gì? _Nữ bác sĩ bước đi trật nhịp như thâm tâm đang thót mình, nhưng vẫn tỏ ra cứng rắn trước kế hoạch đồ vờ.

-Cút đi! _Ra lệnh bằng tông giọng nhỏ, đủ để người kia nghe thấy mà ko làm thức ai đó, Khải Phong lơ đãng bỏ từng viên đá mụn lạnh vào khăn ướt rồi đặt lên trán Tử Di, mặc người kia cảm phần nhìn mình rồi bỏ đi.

Bỗng, nhạc chuông rộn rã Someone not me văng lên thật thấp như đang bị thứ gì đó đè nén lên lỗ loa, song vẫn làm Khải Phong phải để ý.

Cậu tìm lấy chiếc dế của Tử Di, mở khóa máy rồi nhìn vào tên người gọi.

Bạn Diêm Vương, Ai bòi (iceboy) gọi...

p/S: Chào mấy bà, haiz, tui vít như vậy đừng bảo dong dài nhá, dạo này tâm trí bất toại nên lúc vui vít hay lúc buồn viết tệ đó. Thông cảm tui nhá

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53

Chương 52: Điều kiện

Dán mắt vào cái biệt danh độc ko ai có của những con số nhìn sơ qua cũng biết là của ai đấy, Khải Phong đứng trầm ngâm để chiếc điện thoại rung đều trong lòng bàn tay, một ngón khéo léo bịt lỗ loa như ko muốn để nhạc chuông sôi động đánh thức kẻ khó khăn lắm mới chìm được vào giấc ngủ kia và chờ đợi.

Nhưng, tiếng nhạc chuông vẫn ko ngừng ngắt, văng lên đều đặn, nó ko chỉ thách thức lòng kiên nhẫn của ai kia mà còn cả lòng kiên nhẫn của cậu. Nhấn ngón trỏ vào nút trả lời trên màn hình, Khải Phong áp điện thoại hờ lên vành tay. Cậu ko đáp trả tiếng hỏi tràn lan, cô động tràn vào tai mình, mà chỉ im lặng, lắng nghe cường độ gấp gấp cùng tiếng thở nhọc nhằn đầu dây, khoé môi cong lên thích thú.

-Này! Hàn Tử Di, cậu nói gì đi chứ! _Giọng bên kia khản đặc, dường như ko chịu nổi được sự im lặng tĩnh mịch, khác thường bên kia.

-Cậu đây! _Ko để cho người kia độc thoại một mình nữa, Khải Phong đáp lại bằng giọng điệu thương hại nhất có thể. _Lâu rồi ko nghe giọng cháu thăm hại như lúc này đây!

-Khải Phong? _Giọng bên kia nửa hỏi nửa ko, tỏ rõ thái độ kinh ngạc lẫn giận giữ. -Sao lại dám kêu tên cậu mình lỗ mãng như thế hả? Chẳng nhẽ khi trở thành người Lãng Gia rồi, cháu ko còn coi trọng người cậu này nữa? _Giờ giọng bề trên, Khải Phong lên mặt dạy đời đứa cháu cùng tuổi, song thái độ

vẫn chẳng thể nghiêm túc nổi.

-Sao cậu...khụ khụ! ...lại cầm máy Tử Di, cô ấy đâu? _Gạt qua những câu châm chích vô bổ cốt từ cái miệng ngứa ngáy của người kia mà ra, Tử Thần khàn giọng tra hỏi, sự mệt mỏi nửa tỉnh nửa mê dường như làm tông giọng của cậu lạc hẳn, chút uy lực toát ra cũng chẳng còn bao nhiêu.

-Giờ bọn cậu đang bận “hàn huyên”, ôn lại chuyện cũ với nhau, để lúc khác nhé! _Nhấn mạnh hai chữ “bọn cậu” thật nặng, Khải Phong vờ vui vẻ tạm biệt rồi nhanh chóng kết thúc cuộc gọi vô bổ.

Cậu dứt điện thoại vào túi quần rồi tiến gần chiếc giường của mình, nhắm mắt nhìn người con gái đang chiếm giữ nó thờ chừng hơi nặng nề.

Chậm rãi cúi người xuống, Khải Phong đưa tay úm lên trán Tử Di xem nhiệt độ. Cậu choàng tay, nhẹ nhàng bế thốc cô vào lòng ngực, chân sải nhanh bước ra khỏi căn phòng vốn an toàn nhất biệt thự.

-Cố chịu chút nhé, sẽ nhanh thôi_Khải Phong trầm giọng thì thầm, như nói với chính mình mà cũng như nói với tiềm thức đang ngủ yên kia.

Cậu đặt cô lên ghế trước ô tô, nỏ ga rồi rẽ xe thẳng hướng đến một khách sạn cách đó ko xa.

Khách sạn Lăng Gia...

Đăng kí và lấy khoá phòng theo chứng từ của thư kí riêng, Khải Phong đặt Tử Di lên chiếc đệm trắng mềm của khách sạn theo số phòng ghi trên chìa khoá. Cậu yên trí ngã người lên chiếc ghế tựa cạnh giường, đôi mắt khép hờ câu kéo một giấc ngủ muộn màng..

Sáng, trời lên cao chằm chằm khuất sau đám mây râm mát, mang cái nặng dịu nhẹ như là cái kết viên mãn cho những ngày đổ lửa vừa qua.

Theo thói quen đã lập trình sẵn từ nhỏ, Khải Phong thức dậy từ sớm, khởi động 1 ngày mới đầy hứa hẹn với những tiếng rắc khí thể của những khớp xương tê cứng mỗi nhừ và những con gân dài vô thức ập đến. Sau gần 1 đêm thức trắng, cậu vẫn tỉnh nỏ như thể này là may lắm rồi, hướng hồ từ trước tới giờ, đây là lần đầu tiên. Vào buồng tắm và ra ngay trong vài phút vền vẹn, Khải Phong hoàn thành xong xuôi mọi công việc cá nhân. Rảnh rỗi sinh nông nổi, cậu nhẹ nhàng cúi người, cẩn thận chỉnh đầu cho Tử Di, tránh khi thức giậy cô nằng lại kêu đau thì cậu vẫn là người chịu trận.

Đương lúc đang chấn chỉnh cái đầu dường như ko biết nghe lời ấy, đôi mắt trĩu nặng của Tử Di thỉnh thoảng mở căng, thu khuôn mặt thù lù của vật trước mặt ngay vào nảo bộ. Rồi ko kịp đề Khải Phong ném thả đầu mình lại vị trí cũ hồng xóa bỏ tang chứng vật chứng thì Tử Di đã nhanh tay hơn 1 bước, thình thình mà xẹt ra khỏi, tát 1 cú trời long đất lở, núi lùn biển cạn vào gò má trắng trẻo của Khải Phong khiến cậu chàng mắt nỏ đom đóm, toàn thân hóa đá.

1 tiếng trôi qua trong sự thanh bình của nước đang phát triển lần tiếng nổ tanh bành khỏi lửa ở các nước phát triển.

Tử Di cúi mặt liếc mắt đưa tình với dòng nước xoáy nhỏ trong tách cà phê đã nguội nhạt của mình, chốc chốc lại hé mắt nhìn vết hằn bàn tay nỏ trội với tông màu đỏ nhạt trên má phải của người đối diện, đã ko ấy nấy lại còn cười khúc khích.

-Vui nh? _Bè cong cái thìa nhỏ bằng sắt trên tay, Khải Phong cộc cằn hỏi, mắt liếc xéo kẻ dám cười trên nỗi đau của mình 1 cái suýt lé đồng thời vẫn ngang bướng thể hiện uy quyền. Giọng nói và bộ dạng đúng thực rất mâu thuẫn_Nói gì nói đi ko thì đừng trách sao tôi ko cho cậu cơ hội bày tỏ nỗi lòng đây.

-Con nít! _Ko dừng lại ý định chọc quê người kia vì lâu lâu mới có dịp, Tử Di phán liền phán 1 câu cuối rồi nhanh chóng bay vào chủ đề chính_Tôi nghĩ cậu vốn biết vì sao tôi tới đây.

-Ko biết!_Khải Phong hậm hực với thái độ ko mấy hợp tác, ánh mắt vẫn còn thù dai chuyện cũ nhỏ như con thỏ

-Hợp tác chút đi cha!_Nhắm nháp ngum cà phê như đồ dành con bực đang nhen nhói trong lòng, Tử Di ngả người dựa vào ghế, giọng nói lần đầu đó chút trịch thượng của những kẻ quyền quý khinh rẻ người khác_Chẳng phải cậu rất mong chờ tôi đến tìm gặp cậu sao? Đó là lí do cậu bắt tay với Tịnh Như hại tôi.

-Cẩn thận lời ăn tiếng nói đi nhé! _Thay đổi cơ mặt theo chiều kinh ngạc, Khải Phong tận tình nhắc nhở người đối diện, khoe môi vương chút cà phê cong lên đều giả nhưng trong mắt Tử Di lại hiện lên thật ngổ ngàng_Cái bấy đó vốn ko phải của tôi. Đừng cho rằng, nếu có người của tôi trong đó thì nó là của tôi nhé, đánh đồng người như thế sẽ dễ gây thù lùm đấy.

-Chặc_Vỗ tay cái đốp như vừa phát hiện một châu lục với nào đó, Tử Di học theo thái độ giả tạo của người kia, ra chiều kinh ngạc rất kịch và quá mức lộ liễu, bởi lẽ cô vốn muốn thể chứ ko phải diễn xuất của cô tệ như vậy_Nói mới nghĩ ra, ko phải cậu lập bấy mà là cậu lợi dụng cái bấy của người khác, biến nó thành cái bấy của mình

-Nguyên do?_Chống tay lên má trái tránh làm nhức nhối vết thương má phải, Khải Phong chăm chú nhìn biểu đạt ăn hơn của người kia, có chút hứng thú muốn nghe hết suy luận dường như toàn vẹn ấy.

-Với Tịnh Như mà nói, cô ta nhất định sẽ lập bấy để đuổi tôi ra khỏi P&P chứ ko để rong dài, vốn lẽ cô ta ko có khái niệm chính như là gì. Thế nên, đáng nhẽ, sau khi để đảm bảo vệ bắt quả tang tôi, những tên nằm trong bệnh kia phải tỉnh dậy thật nhanh để cho lời khai. Mọi tang chứng, vật chứng rõ ràng, tôi ko thể chối và tất nhiên, rồi khỏi P&P là chuyện ko sớm thì muộn. Nhưng, chuyện này lại khác, đám người đó đến giờ vẫn hôn mê bất tỉnh theo lời bác sĩ cho hay, hơn nữa chúng lại là người dưới trướng của cậu. Qua đó có thể thấy chúng đang kéo dài thời gian vì một lí do nào đó, và người đứng sau ko ai khác là cậu, đúng chứ?

-Cách hiểu của cậu rất tốt nhưng diễn đạt kém quá!_Vỗ tay chúc mừng Từ Di, Khải Phong bình luận, ko chối bỏ_Song, dù sao đi nữa, sự thật đúng là thế. Và tôi ko ngờ cậu lại phát hiện điều đó sớm hơn thế, xem ra đầu óc cậu cũng có chút chất xám đấy

-Khỏi khen_Nỗi quá trước lời khen như ban ơn của Khải Phong, Từ Di tiếp tục đi nhanh vào vấn đề, chút dư âm của cơn sốt nặng hôm qua dường như ko thể làm nhụt ý muốn soi tỏ mọi việc trong cô, nó chỉ khiến tốc độ phán đoán của cô nhanh hơn thôi_Mục đích của cậu là gì?

-Tất nhiên, tôi sẽ nói, nhưng hãy xem cái này trước đã

Lấy chiếc Iphone đời mới ra khỏi túi, Khải Phong mở một đoạn video rồi đẩy về phía Từ Di, chậm chậm quan sát nét mặt đang tái dần của cô.

Trong đoạn video rõ nét đến từng chi tiết ấy, ko chỉ hình ảnh hót hải, nhòa mặt của cô hiện ra mà còn có cả khuôn mặt lo lắng đến bán loạn của Gia Minh, ko thiếu chút chi tiết nào của cái ngày chết toi ấy

-Cái này...ở đâu ra?_Cứng người, Từ Di áp ứng lên tiếng.

-Thấy rõ nhĩ?_Ko đáp trả câu hỏi lấp lửng kia, Khải Phong thu hồi Iphone, để nó về chỗ cũ rồi nở nụ cười ma mĩnh, ánh mắt cực kì hải lòng trước biểu hiện như đã bị đoán trước của cô.

-Sao cậu có nó?_Từ Di cơ tay nắm chặt

-Nghe nói trong lời khai của cậu, cậu đã bảo rằng hôm đó cậu đến một mình, nhưng trong này, lại còn có cả một người khác, thật kì lạ_Ra về vô tội, Khải Phong như đứa trẻ lên mười gặng hỏi một ai đó về câu hỏi rõ ràng đã có câu trả lời, ánh mắt đầy ý giễu cợt_Thế thì ko chỉ có cậu bị đình chỉ học thôi đâu, phải có cả Gia Minh nữa chứ

-Điều kiện là gì?_Ép chặt thớ vải thô của bộ áo quần kì cục hôm qua trót mặc, Từ Di nuốt giận, chế ngự những câu thô tục theo phản xạ xuống cuống họng, hai con ngươi đen thẫm đến ma mị.

Một sự giận dữ vượt mức cho phép

Trả lời cho câu hỏi dường như từ tế nhất lúc này của Từ Di, Khải Phong lại cười, một nụ cười tuyệt mĩ. Nó ko chỉ chứa đựng sự hải lòng mà còn phảng phất sự thách thức và khinh bỉ nhất.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Chương 53: Nút đỏ quyết định

-Đừng cười ko như vậy, nói đi! Điều kiện là gì?_Khó chịu trước sự lè nhè của người kia, Từ Di nhăn mặt, khẽ nhắm nháp chút mùi vị đắng ngượng của tách cafe trong lòng bàn tay.

-Nóng lòng như thế làm gì, tôi chỉ sợ cậu ko có khả năng thực hiện bây giờ thôi!_Vẫn nở nụ cười “tự sướng” trên môi, Khải Phong khẽ lắc đầu bất lực, đưa ngón mậ ga lăng quệt lên vết cafe còn bám thừa trên khoé miệng Từ Di, ánh nhìn dịu dàng, chăm chọc_Con nít như cậu, tự lo liệu e ko ổn đâu nhĩ?

Bất ngờ trước cử chỉ hiếm hoi ấy, Từ Di thoáng ngó người liếc mắt nhìn ngón tay của người nọ vùng vẫy trên khuôn môi mình. Sự tiếp xúc da thịt khiến cô lại run bắn người, mặt mũi đỏ ửng cả lên, đầu ngẩn ngơ vừa muốn né lại vừa muốn để yên.

-Mặt cậu ngố tàu thấy sợ_Phi cười với cái mục đích đã được thoả mãn, Khải Phong ko nhịn nổi cười sỗ sàng, kéo tot Từ Di từ chính mây xanh về với thực tại.

Biết mình bị hớ một cách trắng trợn, Từ Di mặt từ đỏ ửng chuyển sang đỏ thối, cơn giận chực trào như vạch trần rõ bộ mặt thật con người kia, khiến cô chẳng còn tâm trạng mà suy tưởng viễn vông được nữa.

-Tôi tự biết mình có khả năng hay ko. Cậu cứ nói đi.Trầm ngâm nhìn khuôn mặt mĩ miều nhăn lại cau bẳn của Từ Di 1 hồi, Khải Phong ngồi thẳng người, hai tay đan vào nhau tự tôn đặt lên vùng bụng:

-Chắc cậu vẫn đùa mô tô được như lúc trước nhĩ? Tôi muốn chúng ta đua một ván.

-Đua mô tô? Tròn mắt nhìn kẻ đối diện như muốn chắc chắn những gì mình vừa nghe thấy là sự thật, Từ Di khó hiểu trước nụ cười ko rõ cảm xúc gì cùng cái gạt nhẹ của người kia, kinh ngạc đến mức bật cả nổi lòng thành tiếng_Chỉ thế thôi ư?

-Vậy cậu muốn gì? Một điều kiện nữa à?_Nghe nh nhẹ đầu sang một bên, Khải Phong nheo mắt_Cậu sẽ phải hồi hận đấy.

-Cậu đùa à? Làm bao nhiêu chuyện chỉ để đòi bằng 1 cuộc đua xe? Rồi cuộc cậu còn có âm mưu gì nữa? _Tử Di nghi hoặc đáp trả, giọng điệu hách dịch như tra hỏi phạm nhân _Chúng ta đang giao dịch đây, làm ơn nghiêm túc đi, tôi ko có thời gian đùa giỡn với cậu đâu.

-Tôi vốn rất nghiêm túc rồi, điều kiện của tôi chính là... _Chờ người về phía Tử Di, Khải Phong 1 tay quang lên gáy cô, một tay hững hờ chạm lên đầu, luồn qua những sợi tóc đen dài, mượt của cô, khuôn môi vương nụ cười nhẹ lấp liếm...cậu phải làm tôi hài lòng trong cuộc đua này như... 1 năm về trước.

-Cậu điên thật rồi _Lạnh băng cả tóc gáy, Tử Di thất thần thốt lên 1 tiếng, cơ người dường như ko còn nằm trong sự kiểm soát của cô nữa, run lên.Đáp lại sự sợ hãi của con mồi đang nằm trong tay mình, Khải Phong nhướn mày khó chịu, khoe môi lẳng tử như muốn nuốt trọn đôi môi kia. Song, Tử Di đã tránh kịp, cô luống cuống đẩy người kia ra, vụng về rồi khỏi ghé:

-Tôi sẽ đua, ngay bây giờ để kết thúc sự dằng dụa lằng nhằng này.

-Rất tốt! Chúng ta đi! _Hờ hời lâu, Khải Phong cười trù, thuận tay với lấy chiếc áo khoác trên giường rồi theo người kia ra khỏi khách sạn.

Dưới thân phận của tên thư kí, Khải Phong có thể náu mình được 1 thời gian dài nhưng có lẽ đã đến lúc cậu phải đem “chiến lợi phẩm” đi khoe mẽ trước mặt những kẻ thao thao suốt 1 đêm đi tìm kiếm mới được. Chúng sẽ rất vui với mớ thông tin hiếm hoi ấy.

Cách đó hàng vạn km trên một con đường quốc lộ lớn, đoàn ô tô đen bóng lên dưới ánh nắng yếu ớt của mặt trời với huy hiệu Sư tử mạ vàng đặt trước mũi đặc trưng của Lăng Gia nối đuôi nhau đi về phía trước, tiếng động cơ giong tai vang lên ko kém phần rộn rã, nhưng nó ko phải trọng tâm cho niềm vui đang hiện hữu, mà nó phản ánh bầu ko khí mệt mỏi, thất vọng đang bao trùm.

-Cậu chủ! Chúng ta đã tìm cả ngày trời rồi...

-Tút! _Tiếng kêu the thé của ipad trong tay Tử Thần vang lên, chặn ngay họng của tên tài xế, khiến hắn ko thể nói gì thêm mà nuốt đắng trong im lặng.

-Cố gắng giữm ta đi _Trần an lòng người bằng câu nói lạnh băng nhưng phảng phất sự cầu xin bên trong, Tử Thần mở Ipad, kết nối internet.Bỗng, chầm chệ trên màn hình ipad, 1 đoạn video bất thình lình xuất hiện. Một đoạn đờn xi măng dài hiện ra, rộng và lớn, tít tít. Giữa mặt đường cô quạnh ấy, bóng hai chiếc mô tô 1 đen 1 đỏ đỏ xuồng, loáng lên chói lòa bởi màu sơn mới.

Toan tắt nó đi vì nghĩ rằng đó là 1 clip bậy bạ thì đập vào mắt Tử Thần, một bóng hình nhỏ nhắn quen thuộc với khuôn mặt dễ thương tuyệt trần. Cô gái đó ôm chặt chiếc mũ bảo hiểm, tay còn lại mân mê mặt dây chuyền hình nanh sói.

-Cậu có thể suy nghĩ lại trước khi cuộc đua diễn ra _Dặn dò xong đám đàn em của mình, Khải Phong bước đến gần người con gái trong bộ đồ đen gần như bó sát cơ thể đang soi 1 lượt chiếc mô tô kiểu cách tinh xảo, phóng khoáng đề nghị

-Rồi tôi và Gia Minh sẽ phải cuốn gói khỏi P & P chứ gì? _Nhếch môi cười giả tảng, Tử Di giễu. Cũng may đầu cô ko còn nặng nề như hôm qua nữa, nếu ko sẽ phải như thế thật cũng nên.-Làm như tôi độc ác lắm ấy! _Khải Phong cười nhạt.

-Đua thôi! _Cài mũ bảo hiểm vào đầu, Tử Di khởi động mô tô, tạo nên những tiếng ồn vồn vã nhưng đối với những tay đua, đó như là màn phô trương khí thế trước khi ra trận vậy.

-Bình tĩnh đi! Tôi còn chưa nói luật chơi mà _Nhổ khoá xe của Tử Di, Khải Phong đưa tay trở vào nút đỏ trên xe mình, giáng giãi _Đây ko phải cuộc đua bình thường có thắng có thua, tôi cũng ko cần cậu phải thắng mà chỉ cần cậu làm tôi cảm thấy hài lòng. Dòng xe này là dòng xe đời mới nhất, trên đầu lái của chúng có 1 chiếc nút đỏ, đó là nút phá xe, ko cần thận nhấn vào sẽ đi tông đấy.

-Vậy lấy xe này đua làm gì?

-Vì tôi cần cái nút đỏ ấy. Đường đua của chúng ta dài 5 km, trên quãng đường đua đó cậu muốn là gì thì tùy nhưng nếu 1 trong 2 chúng ta về đích trước mà người còn lại ko nhấn nút hoại xe, cả 2 sẽ đồng loạt bị hoại cùng lúc. Đây là luật.

-Gi chứ? Ý cậu là hoặc tôi hoặc cậu phải tự động hoại xe, nếu ko cả hai sẽ bị hoại hả? _Bật cười khó tin, Tử Di thờ dãi, ánh nhìn đầy xoi mói _Cậu điên rồi.

-Vậy cậu ko đua chứ gì? _Ngồi lên xe, Khải Phong mỉm cười hỏi thật dịu dàng, hai con ngươi long lên rõ ràng đang muốn thách thức cô _Nên nhớ, ko chỉ có cậu mà Hàn Gia Minh cũng gấp rắc rồi đấy. Tôi cho cậu 3 phút để quyết định. Tôi ko phải là kẻ rộng lượng đâu...

Gió nổi lên, bầu trời dần u ám một màu đen kịch bởi những đám mây xám to tướng. Tử Thần cơ tay nắm chặt sau khi thín lặng nghe đoạn hội thoại trong màn hình, gấp gấp ra lệnh:

-Cho người lái trực thăng tìm kiếm đường đua đây cho ta, nhanh!

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Chương 54: Cái kết ko trọn vẹn

***

Sát sao theo dõi từng nhất cử nhất động của 2 chiếc mô tô đời mới phân định 2 màu sắc khác biệt trên đường đua ko chỉ có thiếu gia họ Lăng-người trong hoàn cảnh này được xem như người nhà của Tử Di mà còn có 1 người khác, một ông già. Ông ta thư thái ngồi dựa người lên 1 chiếc ghế đệm bằng da sói trắng, bệ vệ đưa hai con ngươi khinh miệt nhìn vào màn hình ipad trước mặt, khoé môi dày cong lên gian mãnh. Một tâm trạng hoàn toàn trái ngược với tâm trạng của Tử Thần. Ko có lấy chút lo lắng, ko có lấy chút vồ vập nóng lòng chờ đợi kết quả, cứ như thế, ông ta đã đoán được kẻ cuối cùng sẽ ngã xuống đường đua sau cú bật mạnh của yên xe là ai.

Ngáp dài chán nản khi trên đường đua, hai con người ấy một người vẫn đang câu giờ còn một người lại thông dong lượn qua chỗ này, dừng lại chỗ kia ngắm cảnh đồng lúa bạt ngàn trong ánh vàng tươi, người đàn ông xem chừng ngoài 50 cầm cái điều khiển từ xa nhỏ thó, chìa về phía cánh cửa trắng sau lưng, mắt vẫn lơ đãng nhìn vào màn hình, để mặc cho người ngoài kia tự động đóng cửa, tiến lại gần, cúi đầu:

-Ngài Mize.

-Ồ, Job, ngọn gió nào đưa một người thư kí luôn bận rộn với cậu chủ quái chiêu đến đây vậy? Tròn mắt lên một chút, Mize tỏ rõ thái độ kinh ngạc đến kích, bởi vốn dĩ, ông đã biết trước kẻ dám gõ cửa phòng mình là ai và đó chính là lí do ông ngồi yên để chờ đợi_Ngồi đi

-Ngài Mize, nói ra điều này e rằng ko phải, nhưng tôi muốn nhờ ngài giúp..._Ngồi xuống chiếc ghế cạnh Mize, Job khẽ đảo mắt liếc nhìn video to tướng chiếm cả màn hình ipad cách anh chỉ 5cm, ánh mắt nghiêm túc, nghiêm nghị thoáng nét vui mừng.

-Cứ nói đi, ta là một người phóng khoáng, nếu giúp được, ta sẽ giúp hết mình_Mize ko ngăn ngại cười to, trước mắt con người như Job, dường như ông ta coi bỏ hết sự u ám, chết chóc trên người mà bất kì ai cũng phải khiếp sợ, thay vào đó, ông ta xây đắp cho mình một hình tượng dễ gần và nụ cười, luôn chờ nhưng ko đều giả như lúc trước_Mà với tình cảnh chỉ có 2 chúng ta, con nên xưng hô một cách thân mật chút, ta gọi con là Jobby nhé, nghe dễ thương hơn nhiều

-Vâng, gì cũng được ạ_Chảy một vệt mồ hôi trên trán, Job thở dài sâu não, ánh mắt chuyển dần sang cầu xin chăm chăm nhìn vào người bên cạnh ko thôi_Chà, Con đã làm một việc trái với chủ nhân và con nghĩ, sau vụ này, ngài ấy sẽ rất giận con...

-Ý con là...?_Mize nheo mắt hồ nghi

-Hai chiếc xe đó..._Hít một hơi thật sâu lấy dũng khí để có thể nói một cách trôi chảy điều anh cần nói, Job liếc nhìn màn hình Ipad lần nữa, hai tay anh đan chặt vào nhau, bấn loạn_...con đã thay đổi cơ cấu hoạt động của nút đỏ.

-Ý con muốn nói, con đã cho người sửa lại cơ cấu hoạt động của chúng, khiến chúng trở thành công tắc phá hủy ko phải của 2 chiếc xe riêng biệt nữa mà là của một xe duy nhất, đúng ko?_Nhẹ nâng li rượu vang đỏ sóng sánh chạm lên môi, Mize uống một ngụm nhỏ, từ từ thưởng thức mùi vị nồng nàn của thớ rượu được áp ủ lâu dưới lòng đất

-Sao...sao cha biết_Ngạc nhiên trước tài phán đoán siêu thần của cha, Job suýt nhảy dựng lên, tâm trạng dần vật, áy náy của anh dường như đã giảm đi phân nửa. Cái bí mật anh đang cất giấu ko còn là của riêng anh nữa, nó là của 2 người: anh và người cha già với tham vọng lớn.

-Ta còn biết, chúng là công tắc của chiếc xe màu đỏ, tức là chiếc xe của cô gái cậu chủ đem về. Bằng cách đó, dù cậu chủ có bám hay về đất trước, người phải chịu những cơn đau đớn về thể xác, ko ai khác là cô ta và cậu chủ sẽ an toàn

-Chà..._Job run lên lấy bầy, đôi mắt anh ta thất thần nhìn vào người cha của mình, khóe môi mấp máy chỉ nhả ra được một từ duy nhất. Song, hơn ai hết, nó lại sười ầm trái tim lạnh băng của người kia một cách nhẹ nhàng.

-Cha biết, con vì cậu chủ nên mới làm thế. Trong trò chơi dễ sinh dễ tử này, ta tin chắc một điều, người sẽ nhấn vào nút đỏ ko ai khác là cậu ấy, con cũng biết điều đó thế nên mới tìm cách thay đổi cơ cấu của 2 nút đỏ, tránh nguy cơ làm xây sát chủ nhân, việc làm đó rất tối_Xoa đầu đưa con trai tài giỏi của mình, Mize tự hào giảng giải tiếp, cũng như một cách để an ủi. Job, ông hiểu tính cậu con trai mình, làm việc xuất thần nhưng liên quan đến con người cơ hồ luôn lúng túng, ân hận và để tâm trong lòng, lâu ngày sinh bệnh, cơ thể cũng vì thế mà ốm yếu, đau liên miên..._Mặt khác, theo ta được biết, cô gái đó còn được cậu Tử Thần đặt vào cái ghế Lăng thiếu phu nhân trong tương lai, mặc cho ông già ngăn cản, nay cậu chủ của mình lại bất cớ cô ta về như thế. Tuy nhà họ Lăng và Lâm chúng ta ko chấp nhận nhưng cậu cháu tương tàn thì khó mà tránh khỏi. Mỗi lương giao khó khăn lắm mới nói được nhờ tình cảm của đại tiểu thư và Lăng lão gia ko thể dễ dàng bị phá hủy như thế. Con làm như vậy là rất tốt, ko có gì phải sợ cả. Ta sẽ chịu trách nhiệm về việc này.

-Chà...con sợ..._Job vẫn chưa dứt khỏi những sợi dây lo lắng căng như chảo quán lấy mình, giọng anh trầm lại_...nếu mọi chuyện xảy ra như dự tính của chúng ta, e là, cậu Khải Phong sẽ đau đớn mất, rồi những khoảng khắc trong quá khứ ấy sẽ lại tái diễn, ko biết chừng, cậu ấy sẽ hoá thành 1 con người khác mất.-Là sao?_Hơi khựng lại trước nỗi hoang mang của cậu con trai, Mize đặt vôi li rượu xuống bàn, ko còn thờ ơ mà bắt đầu dấy lên sự quan tâm, đúng hơn là tò mò với chủ đề mình đang nói.

-Từ lúc mới gặp Tử Di, nhìn cái cách cô nhóc đó thay đổi bản thân, rũ bỏ mọi sự kiêu kì của 1 cô gái sắp sửa đến tuổi trưởng thành con đã có dự cảm

ko mấy tốt đẹp. Thời gian trôi qua, sự xuất hiện của cô nhóc đó nghiêm nhiên chiếm 1 vị trí nào đó trong trái tim cậu Khải Phong. Và, sự ngăn cách ập đến, cô nhóc đó nhận ra mối tình mình ấp ủ luôn là con đường 1 chiều, hai người họ rời xa nhau, cậu chủ cũng sang New Dilan học tập. Con người, khi mất đi một ai đó, họ mới biết quý trọng, cậu chủ cũng vậy. Ko còn ai, 1 cô gái luôn lèo đèo theo sau, dè dặt làm theo ý mình, cậu ấy thấy trống vắng dù ở bên cạnh có bản sao y hệt Từ Di là Tịnh Nhu. Những ngày đầu, cậu ấy rất bức bối, làm gì cũng cáu bẳn và thường gọi nhầm tên, những ngày sau tính cách lại thay đổi, trầm và luôn nhìn xa xăm. Nếu lần này, lỡ Từ Di có chuyện ko ổn, e là ko chỉ cha gặp nguy mà cậu ấy cũng...

-Yên tâm đi Jobby! _Cắt ngang những câu nói ngập ngừng của cậu con trai, Mize ko vương bận nở nụ cười mưu mô _Nếu có hề gì cũng chẳng sao, Lâm lão gia và đặc biệt là Lãng lão gia sẽ trở thành chỗ dựa cho cha. Cha nghĩ, bọn họ còn mong muốn thủ tiêu cô gái đó hơn chúng ta nữa ấy.

-Nhưng...

-Giờ, việc của con là ngồi và xem thành quả của bản thân, hiểu chứ?

-Vâng!Khả vững lòng với lời nói của cha mình, Job khẽ thờ dài 1 lượt, mắt hướng lên màn hình ipad nhìn 2 chiếc mô tô đang chạy trên đường đua, thậm thốt lên 1 lời xin lỗi

"Đừng trách tôi nhé, Từ Di! Có trách thì em nên trách ông trời. Mong, tai nạn lần này sẽ ko nguy hiểm đến tính mạng của em như ngày xưa vậy!"".

Chậm rãi với vận tốc rề rề, chiếc mô tô màu đỏ tươi với những đường viền tuyệt mỹ màu đen đậm bao quanh của vỏ xe từ từ "nhích" từng quãng một về đích trong khi chiếc xe còn lại băng băng phía đằng xa. Tuy cách điều khiển, sử dụng các chức năng của mô tô có khác nhưng tâm trạng của 2 kẻ dẫn thân vào đường đua lại hoàn toàn giống nhau. Vẫn là những chuỗi thắc mắc vô tận về nút đỏ định mệnh cạnh tay nắm bên phải xe của ai sẽ vụt sáng, kết thúc ko chỉ cuộc đời của 1 chiếc mô tô mà còn hướng tương lai người điều khiển nó rẽ về phía khác hay những chuỗi câu hỏi liên quan vô tận đan xen lẫn nhau làm rối óc người.

Miên mang suy nghĩ một hồi, Khải Phong chợt nhận ra phía trước mình, vạch vôi trắng được chọn làm đích cùng người dám sát đang ở rất gần, cách cậu chừng 5 mét nữa. Ko thể ngờ mình đi nhanh đến vậy, Khải Phong thắng phanh, dừng xe lại khi chỉ còn cách vạch chỉ 2 mét, đầu ngoái về phía sau tìm kiếm chiếc mô tô màu đỏ.Thật kì lạ, 3phút, 10phút rồi 20phút, chiếc mô tô ấy vẫn chưa xuất hiện...

Điều đó khiến Khải Phong lo lắng thực sự, cơ tim cậu đập mạnh. Hoặc là đã xảy ra chuyện đáng tiếc nào đó khiến bạn đua ko thể đi tiếp, hoặc là Từ Di đang cố gắng câu giờ nhiều nhất có thể, hoặc tệ hơn, cô đã nhấn nút.

Chần chừ 1 hồi, Khải Phong rút điện thoại ra, gọi đến bọn đàn em chịu trách nhiệm giám sát trò chơi, đầu óc rối dần trong tiếng đồ hồi tề nhặt của chuông chờ mặc định:

-Cậu chủ có gì sai bảo? _Tiếng bên kia oang oang văng lên, suýt hù Khải Phong đánh rơi điện thoại.

-Từ Di...

-Đừng! Cẩn thận nổ kìa!

-BÙM! Ááááá!

-Chết thật nổ rồi!

Những âm thanh pha tạp cuộn thành cục trám chặt cửa họng Khải Phong, khiến cậu chẳng thể hỏi han được gì thêm. Đã vậy, những âm thanh ấy, nếu lồng ghép trong trường hợp của Từ Di thì...

Ngay khi dòng suy nghĩ trong đầu vừa vụt sáng, Khải Phong cua xe lại, nổ máy chạy về điểm xuất phát, ánh mắt lảo liên tìm kiếm bóng hình quen thuộc, lòng cầu mong cô vẫn chưa nhấn nút.

Cậu đã bày ra trò chơi này, nhưng ko có nghĩa cậu để cho người kia muốn làm gì thì làm, dù cô có muốn nhấn nút, thì nhấn định phải nhấn nút trước mặt cậu, và...ko cho phép cô rời khỏi tầm mắt cậu như lúc này.

Đi được gần quãng đường dài, một mối đưa mắt tìm kiếm, cuối cùng công sức Khải Phong bỏ ra ko trở thành công cốc.Trước mắt Khải Phong, Từ Di đang ngồi xõm xuống phần đường bên cạnh mô tô của mình, tay thư thả vuốt ve bộ lông mềm của một con mèo đang nằm co ro. 1 cách câu giờ độc nhất vô nhị

-Cậu đang làm cái quái gì thế hả? _Xuống xe thật nhanh, Khải Phong cời bỏ mũ bảo hiểm, vội vàng tiến về Từ Di, miệng hét lên quát tháo to đến nỗi con mèo hoang trong tay Từ Di giật mình chạy biến.

-Cậu làm gì mà hét to thế hả? _Nhìn theo con mèo tội nghiệp 1 lát, Từ Di đứng dậy, ko thêm chú ý đến con giận ngùn ngụt của người kia, ngang bướng chống chế _Tôi muốn làm gì đâu cần cậu phải quản.

-Lên xe đua tiếp đi _Kéo Từ Di lại gần mô tô đỏ, Khải Phong chụp lấy mũ bảo hiểm đội mạnh lên đầu cô,nghiêm nghị ra lệnh.

-Chẳng phải cậu bảo muốn làm gì cũng được mà, sao giờ lại hối thúc tôi _Từ Di vùng mạnh tỏ rõ thái độ đối đầu.

-Cậu câu giờ thì được gì, kết quả cuối cùng vẫn ko thay đổi. Nếu cậu muốn ở đây thì cứ việc nhưng cậu nên nhớ, cậu đang chọc giận tôi rồi

đấy!_Nghiến răng trăm giọng đe dọa, Khải Phong tức tối bỏ đi, lòng đầy lên nỗi thất vọng đến nghẹt thở. Giờ, Từ Di ko còn bất chấp tính mạng để làm cậu vui như lúc trước nữa rồi. Trái tim cô đã bắt đầu biết do dự.

Bật cười trước câu đe dọa cở lố của Khải Phong, Từ Di lên xe, nổ máy rồi lướt nhanh trên mặt đường với vận tốc lớn nhất có thể, vượt mặt Khải Phong.

Khải Phong nói đúng, trước sau như một, thôi thà kết thúc sớm trò chơi này, dù gì cô cũng đã quyết định sẵn lựa chọn cho mình.

Cũng tăng tốc vượt ngang xe Từ Di, Khải Phong nhếch môi cười, mắt thẳng hướng nhìn về vạch trắng dần hiện ra trước mặt 2 người.

2 ngón mọ khẽ chuyển động, tách rời khỏi những ngón khác rồi đặt lên 2 nút đỏ, nhấn cùng một lúc ngay khi chạm vạch đích.

Từ Di và Khải Phong đã cùng nhấn nút...

...nhưng ko có vụ nổ nào cả...

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Chương 55: Cái kết bi thương

Từ từ hé mở hai con mắt nhất gan đang nhắm tít lại chờ chết, Từ Di lơ mơ hết nhìn chiếc mô tô đến cơ thể mình, tròn mắt kinh ngạc khi thấy “mẹ tròn con vuông”, lòng vừa vui vừa hụt hẫng. Vui vì mình ko cần phải vào viện nằm lì một chỗ trưng cái bụng đói lên chờ người mang com đến rồi khóc thút thít hậu tiễn đưa 2 cái răng cửa “may mắn từ nạn”. Hụt hẫng bởi cô đã dành quá nhiều thời gian để vừa hỏi vừa trả lời cho những khúc mắc âm ỉ trong đầu, đã thế còn phải tiêu tốn hàng tá noron nghĩ kể câu giờ, vậy mà, giờ đây, những thứ đó trở nên thật thừa thãi và cô tiếc rẻ thay cho chúng.

Từ hụt hẫng chuyển sang bức bối, Từ Di quắc mắt nhìn kẻ gây chuyện cũng đang lâm vào tình cảnh “ngây thơ nai tơ” như cô, câu bản hỏi:

-Chuyện gì thế hả? Sao lại như vậy?

Lơ đi câu hỏi khiêm nhả của Từ Di, Khải Phong chuyển tâm nhìn lướt qua 1 lượt chiếc mô tô của mình rồi ngự thần lên cái nút đỏ vài giờ trước được xem là bạn của diêm vương, ánh mắt xa xăm đông đầy những nghi vấn nào đó khó diễn giải thành lời.

-Này! Cậu đang giỡn với tôi đấy hả? Nói gì đi chứ!_Thờ phờ đầy giận giữ làm mớ calo được phóng thích dính lên mặt nhựa trong mũ bảo hiểm vì bị cho mọc râu, Từ Di quát lớn, chán chường rời khỏi mô tô.

-Chết tiệt!_Nổi tiếp lời quát uy quyền của Từ Di bằng cú va chạm mạnh giữa mũi giày thể thao với vỏ xe, Khải Phong tím mặt nhăn nhó lãnh hậu quả,nhưng ko tự bỏ ý định đá thương cái gì đó cho hả dạ, cậu dậm thật mạnh lên chiếc nút đỏ xa street, tất nhiên, lần này kẻ mang nỗi đau thể xác...vẫn là cậu.

-Chết tiệt gì chứ! Người phải nói điều đó là tôi nè! Điện mắt!_Trố mắt nhìn hành động đại dột của kẻ đương tuổi 17, Từ Di tức lộn ruột, cời bỏ chiếc mũ bảo hiểm rồi ném mạnh nó xuống đất, tay chìa về phía Khải Phong_Thôi! Coi như tôi đã hoàn thành xong nhiệm vụ, giờ thì đưa cuộn video đó đây. Hãy giải quyết mọi chuyện trong hoà bình.

Bỗng, một chiếc lá xanh lè từ đâu đó rơi xuống, nằm gọn lôn trong lòng bàn tay Từ Di, đồng thời lôi kéo sự chú ý của cô lên bầu trời vằng vặc trên cao. Cô nhăn mặt khó hiểu một hồi rồi tức khắc mấy giây sau tròn tròn mắt, chiếu tướng lên 1 chiếc trực thăng đang bay tròn vòng vòng trên ko. Ko biết dùng kể gì dụ dỗ thêm 5 chiếc trực thăng khác bay đến, chực hừng giữa trời vài phút rồi từ từ hạ cánh xuống bãi đất trống trên đường đua làm cây cối xung quanh như lung rề bay theo gió.

Sau 6 chiếc trực thăng hùng hục khí thế, bóng khoảng chừng 10 chiếc ô tô đen ngòm ẩn hiện nối đuôi nhau rùng rần lên mây phụt đến cạnh với vận tốc cuồng dại của những con bò điên.

May sao Từ Di ko bần cùng đến mức phải đeo răng giả, nếu ko nó đã “té” oạch xuống đấy vì sốc cùng “chủ thể trữ tình” trước cái cảnh tượng chẳng khác khủng bố là bao này rồi.Ko cho Từ Di gần nổ dây thần kinh tí chút, từ trên chiếc ô tô xem dài 3mét kiểu cách, 1 người con trai với mái tóc hơi rối, áo sơ mi ko sovin đầy nếp gấp từ từ đặt chân xuống đất, thái độ ngông cuồng đứng từ xa ném mắt về phía Từ Di và Khải Phong, mày nhíu lại.Cậu ta lấy tay che miệng ho khụ 1 tiếng nhằm ngăn chặn đám virus trong miệng mình ko bắn vào bọn tay dưới đang nheo mắt chữa súng theo hướng chủ nhìn rồi thur thả sải bước tiến đến nơi mình đặt mắt làm dấu.

-Lăng..Từ Thần! Từ Di thần thờ khi nhìn rõ gương mặt thoáng mặt mọi của kẻ trước mặt, trái tim cô lệch nhịp đập loạn xạ, mắt long lên ý vui nhưng miệng lại phủ nhận điều đó_Cậu từ chỗ nào chui ra vậy, đến đây làm gì?

Ko đáp trả câu hỏi rõ là hất hàm, rõ là khó chịu song bên trong lại vương sự quan tâm ám áp, Từ Thần đưa hai lòng bàn tay áp vào đôi má đang ửng hồng của Từ Di rồi trượt xuống vùng eo cô, “thự” cô ngã vào lòng mình.

Từ Thần ôm chặt Từ Di, từng hơi thở cậu phả ra gấp gáp như chính con tim đang nhảy căng lên của cậu. Cậu ôm cứng đến nỗi phần nhiệt nóng âm dư của con sốt được nước truyền qua cơ thể Từ Di, vừa làm cô giật mình lại vừa làm cô nghẹt thở.

Từ Di toan đưa tay áp lên trán Từ Thần đo nhiệt để xác nhận cái dự cảm ko hay đang bóp quặt tim cô thì tức thì, Từ Thần đẩy cô ra, ánh mắt mong manh soi 1 lượt lên người cô, lo lắng.

-Nhìn gì mà nhìn_Từ Di khó chịu. Vẫn quyết tâm diễn kịch cảm cho tới cùng, Từ Thần đưa tay véo lên má Từ Di một cái khiến cô la lên như lợn chọc tiết, ko dừng lại ở đó, cậu còn bóp mũi, soi mắt, sờ soạng chân tay Từ Di, kích thích dòng máu bạo lực trong người cô trào dậy, lấn át hết lòng trắc ẩn thương người rồi dục dõ cô đá vào chân Từ Thần 1 phát, miệng oang oang mắng mò:

-Đồ biến thái, sao cậu dám đụng vào con gái nhà lành hả? Muốn chết sớm thì nói để tôi cho cậu thăng thiên khỏi vương sự đời nữa.

Nói thế mà Từ Thần vẫn ko ngộ đạo, bấm tay cái tách ám thị cho 1 tên cận vệ đến làm “** em” cho Từ Di.

Tên cận vệ nom dễ thương, mặt dữ dần nhìn vào muốn oán nhưng hành động lại rất ngô nghĩnh, luôn gây cho kẻ thù sự thương xót hiếm hoi “thôi, nó đã ngớ ngẩn thế rồi thì tha đi, oán thêm đau tay”. Ngay khi nhận lệnh, tên cận vệ lon ton chạy đến, giữ chặt Từ Di rồi kéo lê cô lên ô tô nhưng bị Từ Thần ngăn cản:

-Ra sau chiếc xe kia đứng!_Chỉ vào chiếc mô tô đồ, Từ Thần ra lệnh rồi mặc Từ Di vùng vẫy, la hét, cậu quay sang Khải Phong_Nói chuyện chút đi!

-Được thôi!...Ko để cho Khải Phong cười gian, Từ Thần thoát ần thoát hiện, vung nắm tay giáng một đòn vào má cậu ta, làm cậu ta loạng choạng, mất đà ngã xuống đất.

-Sao mày...Thừa thắng xông lên, Từ Thần túm lấy cổ áo Khải Phong, nâng thốc cậu ta lên, vịn công ban thêm 1 vết thâm lên má khác cho cân đối, miệng thở hắt thở mệt.

Như ý thức được tình cảnh hiện tại ko tựa như 2 con sư tử con vồ nhau mà là 1 cuộc chiến tranh giành lãnh thổ giữa 2 con sư tử đực, Khải Phong sau cú mông hôn đất lần 2 lập tức vùng dậy, vung tay toan đánh trả thì bị Từ Thần nã tiếp đòn vào vùng bụng nhạy cảm.

Lảo đảo, hoang mang chóng mặt trước những cú đấm mãnh lực liên tiếp của thằng cháu bất hiếu, Khải Phong quệt đi vũng máu ứa ra quanh khoé miệng, mất hẳn lên những vết đỏ giận dữ.

Chưa đã tay, Từ Thần lại túm áo Khải Phong, gằn giọng khản đặc nhưng ko vì thế đánh mất đi mùi chết chóc trong những câu nói toát ra cùng hơi thở:

-Cậu có thể đâm tôi lúc nào tùy ý nhưng ko phải bây giờ!

-Thằng *****!_Lâm Khải Phong xé gió phản công lần 2 nhưng vẫn vô ích, lịch sử tái diễn, tay cậu vẫn bị Từ Thần khống chế.

-Cú thứ nhất là vì cậu dám gài bẫy Từ Di. Cú thứ 2 là vì cậu dám bắt cóc cô ấy_Từ Thần chậm rãi liệt kê danh sách phạm tội.

-Từ Di tự tìm đến tao đây chứ, ăn nói cho đàng hoàng đi nhé!_Khải Phong cong môi cười nhạt, những ngón tay buông lỏng dần dần cong lại thành nắm.

-Cú thứ 3 là vì cậu dám bày trò nguy hiểm đến tính mạng của cô ấy còn cú thứ 4 là vì người dám đụng vào vợ ta_Như dồn hết cả sức lực còn lại vào nắm tay, Từ Thần nghiêng răng đá thương lần hai vào bụng Khải Phong, làm tắt luôn đường tiêu hoá duy nhất của cậu ta rồi cùng cậu ta loạng choạng trượt lủi ra phía sau vài bước, miệng thở hắt.

Nổi cuồng thực sự khi bị nắm đấm si nhục, Khải Phong bẽ cơ tay, nhìn thằng cháu, xem nó như bao cát rồi dùng lực trả miếng cho Từ Thần cũng vào giữa bụng.

-Phát thứ nhất là do mày dám huỷ hoại dung nhan của tao. Phát thứ 2..._Khải Phong đâm thêm cú vào bụng Từ Thần ...là do mày ngu dám phá đám cuộc vui của cậu mày.Ko cho Từ Thần ngã trọn vẹn, Khải Phong noi gương cháu, túm lấy cổ áo cậu rồi giáng đòn lên vùng má trái của ai kia:

- Phát thứ 3 này là do mày dám nhận người của tao làm người của mày_Khải Phong chụp lấy Từ Thần như chụp lấy 1 con rối_Từ Di, cô ta là của tao, trước cũng vậy và giờ cũng vậy, tao muốn làm gì cô ta là quyền của tao, mày có tư cách gì mà dám xía vào. Còn cú cuối cùng...vì mày đánh tao 4 cái nên tao đánh lại cho đủ đó.

Nhếch mép cười trước bộ dạng tả tơi xơ mướp ko kém gì mình, Khải Phong toan hoàn thành nốt công việc đang dở thì...

-Bùm!_Tiếng nổ to tưởng chọc thấu trời xanh phát ra từ chiếc xe đồ, nơi lúc nãy Từ Di vừa được lôi đến.

Tiếp theo đó là tiếng nổ mạnh hơn khi chiếc xe đen bén lửa, hất tung mọi thứ cạnh nó bay tung toé, xé tan thành mảnh lửa tàn vung *** rã xung quanh.

Cảnh tượng ấy, chẳng khác gì 1 quả bom nổ trước mắt Từ Thần lẫn Khải Phong và Từ Di, cũng ko còn hiện hữu nữa, như đã bị vết nổ kia xé xác thành trăm mảnh.

Một mảnh vụn của chiếc điện thoại samsung galaxy s3 cháy xém rơi xuống trước mắt 2 người còn lại, báo hiệu cái kết bi thương nhất

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Chương 56: Lăng Từ Thần x Lăng Từ Ân

Ánh bình minh của một buổi sớm muộn khế khằng bao trùm lên căn nhà “nhỏ” của nhị thiếu gia họ Lăng, khó khăn lắm mới chọc tức được kẻ đang nhắm mắt ngủ li bì suốt mấy chục tiếng đồng hồ liền phải vùng vằng, nhăn mày nheo mắt thức dậy, đó nhận cái thổn thức của buổi sáng mới theo cách bình dị nhất, đánh răng rửa mặt.

Đưa đôi mắt mệt mỏi nhìn chiếc kim phút nhích đều chỉ 7.30 sáng, Từ Thần cười nhạt giễu cợt sự sa sút, càng ngày dậy càng muộn của mình rồi nhanh chóng mặc bộ đồng phục treo dài trên giá, có chút khó chịu khi thấy nếp gấp chưa được là phẳng trên áo, hoặc là vì 1 điều gì đó mà cậu chưa rõ.

Như thường lệ, Từ Thần xách cặp, bước xuống cầu thang, ánh mắt chờ đợi vô thức ném về phía cửa phòng Từ Di, như một thói quen khó bỏ, cậu cười dịu dàng.

Bước chậm rãi xuống phòng khách, Từ Thần ngả người dựa vào ghế sofa, ánh mắt mơ dại hết nhìn đồng hồ rồi dừng hẳn trên từng bậc cầu thang đằng xa, chờ đợi những tiếng gõ gót rầm rầm, những lời kêu trời oán đất quen thuộc từ một ai đó. Và rồi, cô gái đó sẽ đưa đôi mắt to tròn đầy kinh ngạc nhìn cậu, hai gò má phụng phịu đáng yêu đến mức cậu luôn muốn hôn lên chúng, miệng cô gái ấy sẽ hân hộc:

”Cậu rảnh thật đấy! Đừng có ngồi gần tôi đó”

Tuy nhiên, hôm nay thật lạ, đồng hồ đã điểm 9h, thế mà cô gái siêng ngủ nướng ấy vẫn chưa chịu lộ mặt ra nhìn cậu cũng chẳng có lấy tiếng hét thất thanh than vãn nào cả.

Một sự tĩnh lặng đến khó chịu, như bóp nghẹt từng hơi thở của cậu. Chẳng thể tiếp tục vất chân lên cổ chờ đợi trong cơn náo loạn dồn dập ko 1 lí do của trái tim mình nữa, Từ Thần vội vàng chạy lên gác, đến trước cửa phòng Từ Di, đẩy mắt khẽ động 1 giọt nước trong vắt.

-Từ Di! Cậu có bên trong ko?_Từ Thần gõ nhẹ vào mặt cửa, thín lạng để tai mình có thể câu kéo chút thanh âm phảng phất đâu đó từ bên trong vọng ra.

-..._Bên trong chỉ mang 1 nỗi tĩnh mịch, bầu ko khí vắng lặng như có lực, trào ra bên ngoài dù bị 1 lớp cửa dày bao phủ, ám lên người Từ Thần.

-Này! Cậu muốn bùng học đấy à? _Từ Thần tiếp tục tìm cách đánh thức con người bên trong nhưng đáp lại cậu, một sự trở mình, cựa nhẹ cũng ko hiện hữu.Bực bội, Từ Thần ko thêm giữ lễ nữa, toan đạp cửa xông vào thì...

-Cạch! _Cánh cửa tự động mở ra sau cú đẩy nhẹ của Từ Thần, hé ra trước mắt cậu 1 chiếc giường ngay ngắn, ko còn bề bộn theo đúng nghệ thuật sống vốn có của chủ nhân nó.

Chung hững vì bị hớ, Từ Thần soi mắt 1 lượt vào căn phòng trống rỗng rồi lững thững bước xuống phòng khách, có chút hụt hẫng bủa vây, tràn ngập đến nghẹn trong lòng ngực cậu:

-Từ lúc nào cô ấy chăm chỉ thế nhỉ? Đi học sớm hơn cả mình_ Nhưng rồi Từ Thần lẩm bảm cho đấy là 1 biểu hiện

tốt, khoé môi nở nụ cười nhạt, tay quàng cặp lên vai, bước vội về phía cửa chính.

-Cậu chủ, ngài đã tỉnh rồi à? _Ngay khi Từ Thần vừa nắm nắm cửa thì ông quản gia già đẩy cửa bước vào, khuôn mặt nhăn nheo với làn da sạm đen khê vui mừng rồi nhanh chóng chùn xuống, vừa ngạc nhiên vừa mang mác buồn khi nhìn thấy chiếc cặp đeo chéo trên vai người kia_ Ngài định đi đâu à?

-Đi học chứ đi đâu, mà, Từ Di đi học trước rồi à? Cô ấy ăn sáng chưa mà đi thế?_Thoáng kinh ngạc khi chạm mặt hai tên cận vệ đứng hai bên cửa cúi chào mình, Từ Thần đặt mắt lên khuôn mặt biến sắc đột ngột của người đối diện, bản năng đẩy lên sự hồ nghi khó gỡ.

-Ngài uống chút sữa đi! _Bỏ mặc câu hỏi của Từ Thần, để nó lớn dần lên và trở thành mối nghi vấn bao trọn lấy đôi mắt đen lạnh vẫn đeo bám lấy mình ngờ vực kia, ông quản gia bước vội đến phòng ăn, đưa cho Từ Thần 1 cốc sữa đã nguội hắt, nét mặt bình thản là vậy nhưng đáy mắt lại chứa đựng sự thấp thòm náo nê ko yên nổi.

-Tôi đang hỏi ông đấy, sao ông ko trả lời?_Từ Thần cầm cốc sữa theo nguyên ý của ai kia, ko thôi chất vấn_Hay đã có chuyện gì xảy ra với cô ấy?

-Ngài đã quên rồi sao?_Ko còn ngạc nhiên như trước, ông quản gia thờ dãi 1 cách kín đáo nhất, buồn lòng nhìn vị chủ nhân của mình hồi lâu, trái tim già cỗi âm thầm cầu mong được thấy 1 biểu hiện nào đó tích cực hơn, chứ ko phải là nét xa xăm, u tối lúc này.

-Quên cái gì chứ? Nói đi, Từ Di đã gặp chuyện rồi, phải ko? _Từ Thần như chẳng thể giữ nổi vẻ điềm đạm thường ngày được nữa.

-Cô Từ Di đã ko còn sau vụ nổ 2 ngày trước rồi, cậu chủ! Ông quản gia trầm giọng nhỏ nhẹ, ý muốn giảm đi vết thương lòng đang dần nứt vỡ ra trong trái tim người mà ông hết mực chăm sóc. Hơn ai hết, ông biết rõ cảm xúc của người đó lúc này, vừa đau đớn vừa chối bỏ hiện thực...

-Ông đùa đấy à? Đừng đem tính mạng người khác ra làm trò! _Bật cười ngán ngẩm, Từ Thần nghiêng răng cảnh cáo.

-Tôi ko đùa, chính mắt ngài đã nhìn thấy cô ấy biến mất sau tiếng nổ oang trời ấy, thưa ngài!

-Vụ nổ? Vụ nổ...

-Choang! _Tiếp sau 2 từ được thốt lên với chất giọng cộc nhả là tiếng va chạm mạnh của thủy tinh, kéo đến bầu ko khí mới cho căn phòng mát lạnh u uất.Cốc sữa trên tay Từ Thần đã rơi xuống, vỡ...vụn nát...

-Ông vừa nói gì? _Thần sắc Từ Thần tái nhợt hẳn, để nói ra 1 câu hỏi cũng thật khó khăn.

-Cô Từ Di đã chết! _Ông quản gia cúi mặt che giấu khuôn mặt méo máo của mình.-Sao có thể chứ? Chắc chắn cô ấy còn sống! Đây chỉ là 1 giấc mơ mà thôi! Ko thể nào có chuyện đó được _Lắc đầu nguầy nguậy cố rũ bỏ những gì mình vừa nghe thấy ra khỏi đầu, Từ Thần hoang mang trấn an bản thân, đôi mắt đen thường ngày sắc sảo, đậm nét như có thể xoáy sâu, bóc mẽ ý nghĩ của người khác là vậy mà giờ đang dần nhạt đi, như bị thứ dịch lỏng tựa nước làm mờ hẳn.

Nhìn thấy bộ dạng suy sụp của vị thiếu gia mình yêu quý, ông quản gia lòng ruột như bị thiếu đốt. Ông từ từ đưa 2 bàn tay chai sạm của mình lên, áp vào má người đối diện rồi véo nhẹ, đủ để người kia giật mình nói câu:-Ngài đau lắm, đúng ko? Nếu đau thì đây ko phải là giấc mơ đâu, cậu chủ.

-Ngài nghĩ xem, liệu có người nào có thể sống sót nổi khi ở cạnh vụ nổ chẳng khác gì quả bom đó chứ! Xin hãy đối diện với sự thật này! _Ông quản gia cố giữ mình bình tĩnh nhất có thể.

-Cô ấy chưa chết, tôi sẽ đi tìm cô ấy! _Buông lời quả quyết, Từ Thần quay người toan bước ra cửa.

-Vô ích thôi! Ngày hôm qua, cậu Khải Phong đã cho người lục tìm hết mọi ngõ ngách trên đất Hà thành này nhưng ko tìm thấy chút manh mối gì có liên quan đến cô Từ Di. Và tại hiện trường vụ nổ, mọi thứ đã biến thành tro bụi hết cả, cháy rụi _Nhanh tay níu khuya tay Từ Thần, ông quản gia như đã soạn thảo sẵn câu nói ấy hàng chục lần trong đầu, rành rọt kể lại cho chủ nhân mình, về câu xin cũng toát lên qua điệu bộ thảm thương _Xin

ngài, đừng như thế. Hãy sống và dựa vào quá khứ mà sống.

-Ông nói dối! _Hất mạnh bàn tay đang cố ngăn cản mình, Từ Thần thẳng thừng xông ra ngoài. Song, lập tức cậu lại bị 2 tên canh cửa chặn lại.

-Cậu chủ! Ko chỉ ngài mới cảm thấy đau khổ, mới cảm thấy tuyệt vọng. Tôi cũng vậy, cũng cảm nhận được sự mất mát như cậu, bởi vì, tôi cũng yêu quý cô Từ Di nhiều như cậu. Do đó, xin cậu đừng tự làm khổ mình nữa, cô Từ Di sẽ ko vui nếu thấy cậu như vậy.

- Ko, Từ Di sẽ vui nếu thấy tôi thế này! _Đáp lại 1 câu chắc nịch, Từ Thần lạnh lùng cương quyết ra ngoài, mắt liếc xéo 2 tên cận vệ dám chặn đường mình _Ai trả tiền cho các người hả?

-Người đâu, đưa cậu chủ lên phòng, cậu ấy cần nghỉ ngơi _Vỗ tay bốp bốp ra ám hiệu, ông quản gia xoay mặt sang chỗ khác, tránh nhìn thấy bộ dạng kháng cự đầy đau khổ của chủ nhân mình. Đối với ông lúc này, Từ Thần rất quan trọng, ông ko thể vì chút thương cảm mà để cậu ấy biến mất trong tầm mắt mình được. Chỉ cần bỏ mặc, trái tim bị tổn thương của cậu ấy sẽ ngày dài đi và rất có thể làm bất cứ điều gì dại dột nhất.

***

Ngã dựa hẳn người vào bức tường trắng quanh co, chạy dài theo hành lang ám mùi thuốc khử trùng đặc trưng của bệnh viện, một chàng trai mang đôi mắt đen u buồn cùng khuôn mặt băng lạnh tuấn mĩ nhìn chăm chăm vào con chim bồ câu đang thoi thóp trong lòng bàn tay. Ko biết từ lúc nào, anh ngồi phục hẳn người xuống đất, hơi thở phả ra đứt quãng, yếu ớt hết y con chim trong lòng bàn tay anh vậy.

Anh lặng người hẳn đi, tay vô thức đưa lên mái đen được giấu nệm dưới chiếc mũ phớt đỏ, nhẹ nhàng nhưng lại lấy được một nhúm tóc héo tàn. Anh thất vọng nhìn mớ tóc, mồ hôi dần nhễ nhại như tắm.

Và anh chắc mẫm rằng, chỉ cần anh ở đây, thêm vài giờ nữa với bộ dạng thảm hại như lúc này, chắc chắn anh sẽ ko phải chịu nổi đau thể xác này, cũng ko cần phải nhìn thấy cơ thể tàn tạ của mình nhưng đôi lại, anh sẽ mất đi sự sống, thứ mà anh đang cố giành giật với từ thần để có được.

Bỗng, trước mặt anh, một cô gái với mái tóc đen xõa dài, mảnh mai trong bộ váy trắng giản đơn xuất hiện. Cô đưa đôi mắt to tròn ngạc nhiên nhìn anh rồi chốc chốc lại dè chừng ngoái lại về phía sau. Khuông mặt đẹp tựa một thiên thần lo lắng áp lòng bàn tay ấm áp lên vầng trán anh, khẽ môi đỏ mọng liên tục gặng hỏi:

-Anh ổn chứ? Có sao ko?.....

Nhưng anh ko thể trả lời, chỉ thờ mạnh, gấp gáp. Như hiểu ý, cô gái ấy nhẹ nhàng dìu anh dậy, có lúc lại nảy ý muốn công anh đi tìm bác sĩ. Một cô gái gầy guộc lại đi công một chàng trai to con vạm vỡ hơn mình, nó làm anh buồn cười, chỉ cười trong lòng thôi. Cô dìu anh đi. Một mùi hương vừa nữ tính

vừa trẻ con xông vào mũi anh, thật kì lạ, anh ko hề cảm thấy khó chịu như thường, thay vào đó là sự yên lòng đến khác lạ.

Được một quãng thì người quản lí của anh tìm đến, anh ta nhanh chóng đỡ lấy anh rồi rồi rít cảm ơn cô gái ấy. Cô gái ấy chỉ cười nhẹ, một nụ cười có thể làm anh xao động.

Theo sau, đám cận vệ của anh chạy đến. Trong những hình ảnh mơ hồ đôi mắt anh thu được, chúng túm lấy cô gái ấy, để cô cuồng quấy trong tay một hồi rồi lịm đi sau khi ngửi hải mùi thuốc mê tẩm trong khăn và đưa cô đi, thật nhanh.

Cố gắng lắm, anh mới thốt nên lời:

-Cô gái đó...

-Cậu Tử Ân, đừng lo, cậu sau được sống rồi, nhờ tùy của cô gái đó.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58

Chương 57: Khúc mắc

Thời gian trôi, dù đắng đắng, dù ngắn ngủi đều mang đến cho con người ta những hoài niệm, những kí ức và những xúc cảm riêng biệt. Trong vô vàn cái xúc cảm khó diễn đạt thành lời của trần thế ấy, nỗi đau mất mát, sự giằng xé con tim u uất những ân hận, có lẽ là những xúc cảm duy nhất khiến loài người máu lạnh biết được ai là người mình ko thể thiếu nhất. Từ Thần thì ko nói làm gì, bởi ngay từ đầu gặp lại Từ Di trong đám đông hỗn loạn trên con phố nhỏ Hà thành hay nhìn thấy cô phá lên cười khi nghe 1 mẩu chuyện vui dù đây là tiết học của ông thầy nổi tiếng yêu ác, cậu đã luôn xác định cô là người ko thể thiếu trong đời. Còn Khải Phong, mảnh tính cách có chút y hệt Từ Thần, thì bây giờ cậu mới nhận ra sự hụt hẫng, thiếu thốn ấy, có thể đã từ rất lâu nhưng đến lúc này, cậu mới nhận ra chăng?

Sau bao ngày đồ xô đi lung sùng khắp Hà Thành, thậm chí “lấn sân” sang các tỉnh thành lân cận, tệ hại hơn, Khải Phong còn bỏ mặc cuộc thương lượng với đám Yakuza nhất đề đi tìm Từ Di, cầu mong nhận được một tín hiệu nhỏ nhoi cho thấy cô vẫn sống, vẫn héch mặt và nở nụ cười dù yếu ớt song, kết quả cậu nhận được vẫn như nhau, một con số 0 tròn trĩnh.

Và trong cái khoảnh khắc thời gian như giãn ra này, Khải Phong chỉ biết uống, mơ màng nốc từng li rượu tây thật nặng, hết rót rồi lại uống, hết uống rồi lại rót. Trờ trên sao, cậu vẫn tỉnh. Hình ảnh của chiếc dây chuyền bạc mặt nanh sói cậu tìm thấy tại hiện trường vụ nổ bùng đưa trong tầm nhìn của cậu vẫn rõ nét, hay phải nói là rất rõ, nó như bóp chặt lấy tim cậu, ép cho đến dòng máu đỏ tươi kia chảy ra mới chịu buông. Chiếc dây chuyền Từ Di luôn đeo bên mình, nó nằm trong đóng đồ cháy đen, như minh chứng cho cái chết bi thương của thân chủ.

Là thực...nhưng phải làm sao để đối diện với hiện thực thì đó là điều Khải Phong chưa bao giờ nghĩ đến...

Tựa hẳn đầu vào thành tường trắng trong phòng tập taewondo, Khải Phong liếc nhìn chai rượu trống rỗng trên tay, khoé môi nhếch lên giễu cợt. Cậu loạng choạng đứng dậy, cổ lè từng bước chân nặng như chì đi tìm thêm vài chai rượu giải sầu. Song, vừa bước đến cửa, người cậu ko muốn gặp nhất lúc này lại xuất hiện, ném ánh mắt thương xót phảng phất chút hối hận về phía cậu.

Nghêng đầu nhìn lại người đó, Khải Phong quay người, toan đưa tay đóng cửa thì cậu trượt ngã, men say được thể vồ lấy toàn thân cậu. Chúng mặc sức điều khiển mọi suy nghĩ và hành động của chủ thể vừa đóng chiếm được.

-Cậu chủ! _Nhanh chân đỡ lấy người Khải Phong, con người đó sốt ruột hỏi han, qua biểu hiện lúng túng đủ biết tâm trạng của anh ta cũng đang bấn loạn ko kém.

-Tránh ra! _Khải Phong lồm cồm bò dậy, lấy hết sức bình sinh hất mạnh tay con người đó.

-Cậu chủ, xin hãy nghe tôi giải thích! _Vẫn cố giữ chặt Khải Phong để anh ko ngã thêm lần nữa, con người đó cầu xin, cứ như thể ko giải tỏa khúc mắc ấy, anh sẽ ko sống nổi được vậy. Mà cũng phải, với một thư kí riêng luôn tường tận mọi việc lớn nhỏ như anh, sống mà để chủ ko thèm nhìn mặt cả đời như vậy thì làm sao anh chịu nổi, và lại anh cũng chẳng muốn bào chữa làm gì, cái chính là anh muốn tạo 1 mục đích tồn tại tạm thời trước khi chủ nhân mệnh mề của anh bị gục ngã.

-Rành rành như thế thì anh muốn bày biện lí do gì nữa đây _Quắc mắt nhìn tên thư kí, Khải Phong hồ hững cười nhạt. Cậu say nhưng thần trí vẫn minh mẫn lắm _Hay anh muốn nói rằng cái chết của Từ Di ko phải do anh mà do cô ấy xui xẻo?

-Ko phải, sự thực tôi ko giết cô ấy, người giết cô ấy là một kẻ khác của Lâm Gia hoặc Lăng gia _Đưa 2 tay áp lên má Khải Phong, chính khuôn mặt cậu nhìn thẳng vào đôi mắt thành thật của mình, tay thư kí khai tuột, như câu mở đầu đầy lời cuốn của một bài văn nào đó khiến tâm trí cậu phải bám theo nó, ko rời được.

- Ý anh là gì? _Khải Phong sững người, mắt ko thèm chớp, chất vấn _Sao lại liên quan đến Lâm gia và Lăng gia kia chứ?

-Đó chỉ là phỏng đoán của tôi thôi _Tay thư kí thoáng xị mặt, có vẻ đang nghĩ ngợi về điều gì đó _Nhưng tôi chắc chắn suy đoán của tôi là đúng.

-Anh dựa vào đâu mà nói như thế, có biết dựa vào câu nói ấy anh sẽ bị “xử” ko hả? _Vị bị hổ, Khải Phong uể oải cười nhạt, giọng điệu đe dọa vương chút cợt nhả.

-Tôi biết, ngài thử nghĩ xem, tôi có lỗi là ở chỗ đã thay đổi công dụng của nút đỏ, làm chúng trở thành công tắc hủy mỗi mình xe của Tử Di. Nhưng ngài thấy đấy, khi ngài và Tử Di cùng nhấn nút, xe đã ko nổ, bởi lẽ nó bị rồi bởi cùng lúc nhận được 2 tín hiệu hủy xe từ 2 nơi khác nhau, hệ thống cũng bị nghẽn và xe của Tử Di bị rò rỉ xăng. Chiếc xe ấy sẽ ko thể tự hủy được nữa nếu ko có thứ gì đó tác động như một mồi lửa chẳng hạn, quá đơn giản. Vì thế chắc chắn phải có ai đó đứng sau vụ nổ.

-Nói dối! Anh đang cố rũ bỏ hết trách nhiệm của mình đấy à? Nhưng bịa ra đến mức đó thì cũng tài tình lắm _Phá lên cười nhạt, Khải Phong đẩy mạnh tay thư kí ra xa mình _Job, anh đã đi quá xa rồi!

-Xin hãy tin tôi! Nếu ngài muốn kiểm chứng, hãy đến phòng điều khiển, tôi sẽ cho ngài xem lại đoạn ghi hình về diễn biến hoạt động của 2 chiếc xe lúc đó _Cương quyết giữ vững lập trường của mình, Job ngoan cố đưa ra những gì mình suy đoán, lồng ghép vào chúng là 1 ít kích thích ngầm _Nếu sự thật có kẻ nào đó chủ mưu mọi việc thì tôi nghĩ, chắc chắn hẳn cũng sẽ biết Tử Di còn sống hay đã chết, thưa ngài, và rất có thể, lúc chúng ta đang hoang mang, thì cô ấy đã ở đâu đó chịu khổ rồi.

-Được rồi! Dẫn ta đến đó _Như Job đã đoán, Khải Phong hoàn toàn trấn tĩnh lại, cậu bước ra khỏi phòng, nhanh chóng tiến đến phòng điều khiển, lòng phập phồng 1 cảm xúc khó tả. Trong lúc đó, tại Hàn quốc.

-Bác sĩ, ngài muốn nói riêng với tôi chuyện gì? _Ông quản lí già cung phụng Tử Ân-đại thiếu gia Lăng gia rón rén bước ra khỏi phòng bệnh của cô gái nọ, cẩn trọng đóng chặt cửa rồi ra âm hiệu bằng mắt cho đám cận vệ canh cửa. Giờ đây, đối với 1 người trung thành với 1 chủ nhân duy nhất như ông ta, cô gái đó rất quan trọng, kẻ có thể cứu sống cuộc đời tàn úa, cứu rồi tương lai mịt mù của chủ nhân ông.

-Sau khi đã khám 1 lượt tổng thể trên người cô gái đó, tôi rất lo lắng phải nói điều này để ông cũng như thân nhân cô bé đó biết mà dự liệu _Thở dài một tiếng thật náo nức, ông bác sĩ mang mác buồn đưa cho ông quản lí một xấp giấy tờ chuẩn đoán, song, kẻ nhìn vào mà hiểu e có mỗi mình ông ta thôi.

-Xin ông có thể nói rõ hơn được ko, thú thật tôi chả hiểu gì về đóng giấy tờ này cả _Thật thà khai tuột, ông quản lí mồ hôi bắt đầu thấm ướt, dường như ông ta cũng cảm nhận được có điều gì đó ko hay.

-Tôi sẽ nói ngắn gọn để ông hiểu, cô bé ấy, ko thể mở để lấy tủy được _Đáp trả sự trông chờ của người kia bằng câu khẳng định chắc nịch, ông bác sĩ tiếp lời _Tuy bên ngoài có thể thấy cô bé rất khoẻ và giàu năng lượng, nhưng đừng lấy nó để chuẩn đoán thực chất bên trong, thân thể và nội tạng yếu, bình thường thì ổn, song để lấy tủy thì rất khó, và có thể để lại di chứng sau này.

-Ý ông, cô bé đó vẫn có thể mở lấy tủy, đúng chứ _Ông quản lí cổ vớt vát.

-Đúng là thế, nhưng mong ông hãy nói trước với cô ấy và thân nhân, xem xem họ có đồng ý hay ko để sau này ko phải hối hận về sau và chúng tôi cũng ko phải cắn rứt lương tâm.

-Di chứng? Đó là gì? _Ông quản lí gặng hỏi, nhưng rồi nhanh chóng gạt đi _Mà thôi, ko có gì.

-Vậy nhờ ông cả! _Mỉm cười đôn hậu chào ông quản lí, ông bác sĩ quay về phòng khám làm tiếp công việc của mình

-Khoan đã! _Như sự nhớ ra điều gì đó, ông quản lí vội vàng tiến về phía người đang quay đầu nhìn mình.

-Ông muốn hỏi điều gì nữa?-Cậu chủ...cậu chủ của tôi còn sống được bao lâu? _Nuốt nước bọt xuống cổ họng, ông quản lí e dè.

-Tôi ko chắc, bệnh tình cậu ấy rất nghiêm trọng, có thể cậu ấy sẽ sống được 1 tháng, 1 tuần hoặc thậm chí 1 ngày. Rất tiếc, tôi ko thể chắc chắn điều gì _Nhìn xoáy sâu vào đôi mắt buồn nằng náo đủ xúc cảm đối diện, ông bác sĩ đủ biết tâm trạng hiện tại của thân chủ đôi mắt ấy _Tôi nghĩ, an toàn nhất vẫn nên lấy tủy của cậu Tử Thần.

-Tôi biết, cảm ơn lời khuyên của ông, bác sĩ _Cúi nhẹ đầu chào, ông quản lí lững thững, người ngom như mất hồn tiến về căn phòng ban nãy còn yên ắng giờ đã huyền ảo hẳn lên bởi tiếng cười đùa, ko phải mỗi tiếng của cô gái cùng tủy ông tìm kiếm giữa biển người mà còn có cả tiếng cười của cậu chủ ông.

Cô gái đó rất tốt, ko giận ông như trước sau khi biết rõ sự tình nữa, cô cũng đã làm quen với cậu, có chút gì đó như tình cảm bạn bè nhen nhói giữa họ.

Lúc này đây, ông sẽ phải quyết định, chọn ai và bỏ mặc ai. Tương chừng nó sẽ dễ dàng lắm nhưng lại rất khó khăn.

-Tôi xin lỗi, cậu chủ...có lẽ tôi phải tước bỏ một thứ gì đó của cậu, xin hãy tha thứ cho tôi.

P/s: Sau này lịch posst sẽ có thay đổi tí chút nhá, thông cảm nhe

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 59

Chương 59: Thương lượng

Hít một hơi thật sâu bình tâm, ông quản lí từ từ đưa tay nắm lấy ốc nắm cửa, vặn mạnh trong cơ người run nhẹ. Ông ta bước vào căn phòng nhỏ của cô gái nọ, kính cần gặp người 45 độ chào vị chủ nhân đáng kính đang tắt lịm đi nụ cười trên môi bởi sự xuất hiện của kẻ phá bình.

-Cậu chủ! Đã đến giờ uống thuốc và nghỉ ngơi rồi! _ Ngẩng đầu thật nhanh ngay sau đó, ông quản lí đưa mắt nhìn cậu chủ mình vẫn chưa buông lui ngọn tóc đen nhánh, ánh nhìn hướng về người chủ của căn phòng nhỏ, lòng cảm thấy rất mực khó chịu. Ý chí dường như ko còn rồi mà giữa sự cần rút và hoài mong nữa, giờ chỉ còn chỗ để chất chứa nỗi hai từ “ngăn cản”.

Nếu lỡ, chủ nhân của ông vướng vào thứ tình cảm đặc biệt với cô gái đó, sự thật đồ bể, ngài sẽ rất đau khổ và ông, với cương vị là người luôn sát cánh, cần nhắc cho ngài, nhất định phải dẹp đi mối đe dọa đó cho tương lai.

-Này! Sao ông ngăn người ra thế? _ Nói mãi mà kẻ tôi tớ trước mặt vẫn nghệt mặt ra nhìn mình như thấy phải người ngoài hành tinh hạ phạm, Từ Ân bực bội quát, nhưng với căn bệnh đang rút ngắn từng hơi thở của anh thì khó tạo âm vực thị uy để ép tìm người khác được.

-Gi à? _ Giật mình choàng tỉnh khỏi đồng suy nghĩ mông lung bề bộn, ông quản lí lúng túng hỏi lại _ Ngài có thể nói lại được ko, ban nãy tôi vô tình ko chú ý.

-Ta muốn hỏi sao hôm nay đến giờ uống thuốc nhanh thế! _ Từ Ân chán nản thốt nguyên câu ban nãy, cử chỉ ko muốn rời khỏi một việc gì đó ở anh làm ông quản lí thêm lần nữa sượng người.

-Ko nhanh đâu ạ! Tại cậu chủ nghĩ vậy thôi _ Rút kinh nghiệm, lần này, ông quản lí như nắm bắt được ý nghĩ của mình và cũng nhanh chóng nhận ra nguyên do của sự thay đổi ấy. Nhưng ông ko hề cảm thấy vui chút nào.

-Được rồi! Anh nên làm theo lời bác sĩ, chúng ta

-Được rồi! Anh nên làm theo lời bác sĩ, chúng ta sẽ nói chuyện với nhau sau _ Cùng vào hòa với ông quản lí, cô gái nọ tí mắt cười đồ dành Từ Ân như đồ một đứa trẻ. Lòng bàn tay trắng hồng của cô xoè ra trước mặt người bên cạnh, đề lộ một cây kẹo mút tròn vị dâu ngọt lịm _ Trong đáng có ngọt.

-Anh biết rồi! _ Đưa tay chạm vào làn da ấy, Từ Ân khê khàng nhận lấy cây kẹo, ép nó vào lòng bàn tay ấm nóng của mình.

Anh đứng dậy, cố ko để con tê liệt vì ngồi quá lâu làm mình ngã rồi nở nụ cười nhẹ cáo từ:

-Mong nó ko có độc!

Theo 2 tên cận vệ lẻo đẻo sau lưng hộ giá lúc cấp bách ra ngoài, Từ Ân chột quay đầu lại, hần học nhìn ông quản lí vẫn còn ở bên trong:

-Ông ko đi sao?

-Xin cậu chủ cứ đi trước, tôi cần dặn dò một số thứ với tiểu thư đây _ Héch nhẹ đầu ra ám hiệu “đưa cậu chủ về phòng” cho hai tên cận vệ, ông quản gia quay đầu lại, ánh mắt đa xúc cảm rọi lên người cô gái nọ hồi lâu.

Cho đến khi chắc chắn rằng chỉ còn mình ông và cô gái nọ trong căn phòng nhỏ hẹp, ông quản lí đột ngột quỳ sụp xuống đất, bất ngờ đến mức cô gái ấy phải tròn mắt vài giây mới bật dậy lúng túng:

-Ông làm gì vậy? _ Khó xử ko biết nên đứng, nên ngồi hay quỳ xuống theo, cô gái kia dù đã cố giữ bản mặt lạnh lùng và thờ ơ nhưng vẫn bị lời thẳng thốt tố cáo tâm trạng.

-Gia Băng, xin cô hãy cứu lấy cậu chủ của tôi _ Ánh mắt cương nghị phút chốc long lên nét thần khẩn.

-Khoan... _ Hơi giật mình trước những gì mình vừa nghe thấy, cô gái nọ nghi hoặc hỏi lại _ Ông mới gọi tôi là gì?

-Gia Băng! Có chuyện gì sao? _ Ông quản lí căng não.

-Sao ông biết tên tôi... _ Sững sờ khi từng từ, từng chữ của 2 từ ấy lọt vào tai mình, cô gái ấy bất giác thối mắt, ánh mắt ko ngừng chứa đựng những mối nghi hoặc lớn.

-Khi tìm người hợp tùy với cậu chủ, tôi đã phái người xâm nhập nội bộ P&P tìm tòi như một trò chơi may rủi. Và ông trời có mắt, tôi tìm thấy cô, hết thấy trong bản sơ yếu lí lịch mật của trường _ Như chẳng còn gì để dấu diếm, ông quản lí khai trần tạt những gì mình biết _ Chẳng nhẽ, có chuyện gì ko đúng?

-Ko, ko có gì? _Lắc đầu nhẹ, ánh mắt của Gia Băng dần trở nên xa xăm hơn bao giờ hết. Chẳng ai biết cô đang nghĩ gì, chỉ biết có một sự lo lắng lẫn vui mừng bủa vây cô.

-Vậy, cô có thể trả lời câu hỏi ban nãy của tôi được chứ? _Ông quản lí vẫn chưa chịu buông tha vấn đề chính của mình.

-... Gia Băng cho phép mình im lặng để nghĩ ngợi. Đây đâu phải một trò chơi dễ dàng tiếp tục được chứ. Cô đứng yên, ko còn có ý muốn đỡ kẻ già trước mặt.

-Mang tiếng là đại thiếu gia nhà họ Lăng nhưng thực chất, cậu Tử Ân chưa bao giờ được lão gia xem trọng, kể cả lúc cậu Tử Thần chưa được tìm ra. Và dần dần, cậu ấy trở thành cái bóng mờ trong lòng ông ấy, nay lại thêm cái bệnh hiểm nghèo này nữa, ông chủ lại càng có lí do tách cậu ấy khỏi ghế thừa kế-thứ mà đáng nhẽ cậu ấy nên được hưởng. Cậu ấy cũng là con người, cũng có tình cảm, cậu ấy biết nhưng luôn im lặng và cố gắng hoàn thành mọi việc tốt nhất có thể. Nhưng giờ thì cậu ấy ko thể được nữa, cả hoài bão ước mơ, cậu ấy cũng phải dẹp hết chúng sang 1 bên. Long lanh hai con ngươi đầm nước nhưng ko để cho thứ dịch lỏng trào trọt ấy trào ra bên ngoài, ông quản lí khẽ khẽ, từng câu từng chữ như được ông ắp ủ thâm kín bấy lâu, nó thấm đượm vô vàn xúc cảm. _Cậu ấy từng nói với tôi rằng, mối lo duy nhất của cậu ấy là phụ nhân-người đã mang nặng đẻ đau cậu ấy cũng là người vợ ông chủ ko bao giờ yêu thương. Cậu ấy sợ, khi cậu ấy chết đi, bà ấy sẽ đau khổ, sinh bệnh mà chết.

-Đừng nói nữa! Quay đầu sang hướng khác, Gia Băng ko muốn để mình bị ánh mắt kia dụ dỗ đến phát khóc, cô cố tỏ ra lạnh lùng nhất có thể. _Ông kể những điều đó thì được ích gì chứ? Muốn thuyết phục tôi ư?

-Đúng nhưng chưa chính xác! _Ông quản lí đưa tay quạt nước mắt, mũi có phần nghẹt đi. _Tôi ko chỉ muốn thuyết phục cô mà còn muốn cô hiểu cảm giác của một kẻ vô dụng như tôi. Tôi biết nhưng luôn đứng nhìn vì tôi chẳng thể có thứ gì có thể giúp được cho ngài ấy.

-Dù tôi đồng ý hay ko, mấy người vẫn lấy tùy của tôi, đúng chứ? _Gia Băng chất vấn bằng giọng điệu khinh miệt. _Thế thì cần phải cầu xin tôi đồng ý làm gì? Hay ông sợ làm chuyện ác sẽ gặp báo ứng?

-Tôi biết cô khinh tôi, nhưng gì cũng được, mong cô hãy chấp nhận. Tôi ko muốn cậu chủ phải ăn năn, ray rứt cả đời.

-Nghe ông nói cứ như thể sau phẫu thuật tôi sẽ chết hoặc bị di chứng ấy nhỉ? _Nheo mắt sẫm soi, Gia Băng bông đùa.

-Gi? Ko...ko có chuyện đó đâu! _Nhưng nó lại làm cho ông quản lí bối rối, ông ta ấp úng bào chữa, nhưng càng nói càng tổ cao thêm việc phẫu thuật sẽ có vấn đề. _Tuyệt...tuyệt đối ko có...có chuyện đó.

-Tôi chỉ đùa thôi, ông đâu cần phản ứng mạnh như thế? _Gia Băng khó hiểu.

-Vâng, nhưng xin cô đừng đùa kiểu đó, ko tốt đâu. _Ông quản lí chăm chăm khăn tay lên đám mồ hôi vừa toát ra trên trán, khẽ thở dài nhẹ, lòng cũng bớt loạn hân.

-Sao ko tốt! Chẳng nhẽ nói đùa câu nào thì câu đó thành sự thật hết ư? Ông vui tính thật. _Cong môi cười nửa miệng, Gia Băng ngồi xổm xuống gần ông quản lí, chống tay lên đầu gối nghênh mặt chiếu tướng lên người ông ta ko biết có ý đồ gì. _Trừ phi đó là sự thật.

Như bị một con dao nhọn hoắt đâm nhanh vào tim, ông quản lí đứng hình, mắt mở căng nhìn khoảng ko vô định trước mặt, trái tim đập thình thịch. Khó khăn lắm, ông ta mới thoát khỏi trạng thái tê liệt ấy, khoe môi khô khốc mấp máy như muốn nói điều gì đó nhưng ko thể thốt lên thành lời.

Thời gian trôi chậm lại, Gia Băng chán nản đứng dậy, khuôn mặt tuyệt đẹp của cô nghiêm lại, ko còn nét cười cợt hay khinh bỉ như trước. Cô chính thức suy nghĩ một cách nghiêm túc. Mà cũng chẳng cần phải suy nghĩ làm gì, vốn dĩ từ đầu cô đã quyết định sẵn, chỉ là ko muốn để bọn họ ăn mừng sớm.

Tuy biết, nếu cứu Tử Ân, người gặp trở ngại sẽ là Tử Thần, song cô ko phải kẻ máu lạnh, ko có tình người. Tử Ân cũng là người tốt, một người giàu tình cảm nhưng khó bộc lộ, anh ko đáng để mất đi sự sống và cô tin chắc, Tử Thần cũng sẽ vui vì quyết định này của cô.

-Tôi tình nguyện hiến tùy cho cậu chủ ông, ông yên tâm đi. _Mim cười hiền hệt y một thiên sứ lạc chốn phàm khiến ông quản lí vừa thoát khỏi cú đơ thứ hai liền lãnh tiếp cú đơ thứ 3. _Nhưng nói trước tôi sợ đau lắm đấy và tôi ko chắc đến lúc nằm trên bàn phẫu thuật sẽ ko gào đòi hủy đầu nhé.

-Thật ư? _Ông quản lí mừng vội, vẫn hỏi lần nữa cho chắc chắn. _Thật là cô sẽ cứu cậu chủ?

-Đúng, nhưng tôi có điều kiện... _Đờ ông quản lí đứng dậy, Gia Băng chậm rãi nói từng từ 1.

-Điều kiện? _Mặt ông quản lí lại tỏ ra lo lắng, lòng đoán già đoán non.

-Tôi muốn gặp nhị thiếu gia của ông, Lăng Tử Thần. _Có chút đỏ mặt, Gia Băng cười thẹn. _Tôi nhớ cậu ấy.

P/s: Hiện tại mình ko thể post ở đây được vì ko lên máy, ai có rảnh thì qua forum post giúp mình nhé

Chương 59: Hậu quả tuyệt thực

5 giờ chiều, nắng về muộn, loang lổ vài vệt đậm màu trên mặt đường kẻ viền bao quanh những vạt cỏ xanh thẫm.

-Này! Sao cậu chạy nhanh thế? Chờ tớ với chứ! _Một cậu nhóc với thân hình đồ sộ và chiều cao có giới hạn lạch bạch chạy theo đám trẻ trước mặt,

miệng thờ hồng học.

-Tớ đâu ngốc, chờ để bị cậu bắt lại à? _ Một cô bé với đầu tóc đuôi ngựa quay đầu ngoái lại, vẻ mặt đắc chí lắm.

-Bắt tớ nè! _ Đám còn lại nháo nhào, chơi quên cả mệt mỏi.

Những tiếng cười của chúng như phá tan bầu ko khí vắng lặng, tẻ nhạt của trời chiều, làm nó nhộn nhịp, náo loạn cả lên. Tiếng cười của những cô bé, cậu bé đang tụ tập quanh bãi đất trống dim mát sao trong trắng và hồn nhiên đến thế...cứ như thế, chúng chẳng có mối bận tâm lớn hơn điều đó.

Xa xa, cạnh lũ trẻ nghịch ngợm và hiếu động ấy, những bà mẹ trẻ, những ông bố sau giờ tan sở đang mỉm cười tủm tỉm, họ nhìn những đứa con của mình và trò chuyện...cứ như thế, họ chẳng có mối bận tâm nào ở trong lòng.

Một bầu ko khí tràn ngập hạnh phúc và mĩ mãn. Ngay cả những ngọn gió vô tình, chúng dường như bay chậm lại, trêu chọc một vài chiếc lá tàn úa sắp lìa cành về cội hoặc tiến luôn cho đỡ rườm rà, đêm ngày lấm mọng. Ngay cả nắng muộn, cũng nán lại, nhảy múa một vũ điệu quen thuộc nào đó giữa biệt mọi vật rồi tan biến, như bong bóng, để lại chút dư âm dài.

Một thế giới yên bình quá, đẹp đẽ quá, nó làm kẻ nào đó đang ngấm nhìn qua khung cửa sổ phải ghen tị, cảm phẫn.

Bật cười khinh giễu, Từ Thần kéo hai cánh cửa sổ đóng rầm lại, tiện tay phủ rèm che, làm nguồn ánh sáng duy nhất trong căn phòng tắt phụt.

Bóng tối bao trùm xung quanh cậu, u ám, nặng nề và trồn lẩn sự cô độc.

Từ Thần bóp chặt hai bàn tay vào nhau, cả cơ thể cậu như run lên khi cố gắng kiềm chế khao khát được đập tắt đi tiếng cười trong trẻo kia, để khiến những đứa trẻ ngây thơ đó phải nếm mùi vị bất hạnh của cuộc đời như cậu đang nếm phải, để khiến đám người vô lo vô liệu kia phải tái tê sự mất mát, đau khổ, tuyệt vọng khi mất đi người mình yêu thương nhất.

Tâm trí cậu tràn ngập vô vàn câu hỏi, chúng ko chỉ là câu chất vấn bánh xe số phận mà còn là lời than oán của những kẻ bị nhấn chìm trong địa ngục tâm hồn.

Tại sao...

Tại sao khi người con gái cậu dành trọn trái tim mình ra đi, thế giới này vẫn tươi đẹp, hạnh phúc đến thế?

Tại sao Trái Đất vẫn tiếp tục quay tròn, quay mãi, mỗi ngày vẫn tròn trĩnh 24 h đồng hồ với ánh sáng và bóng tối thay nhau trị vì?

Tại sao Từ Di ra đi, thế giới này ko chìm trong tuyệt vọng như cậu?

Tất cả mọi thứ đều quay lưng lại với cậu, chúng tàn nhẫn và thật vô tình.

Đưa đôi mắt mờ màng, cảm phẫn và oán giận đảo lượt 1 vòng nhìn quang cảnh đang dần lọt thỏm vào bóng tối mịt mùng của thời gian trong căn phòng mình đang bị giam lỏng bởi kẻ cậu tin tưởng nhất, Từ Thần với lấy hộp sữa in hàng chữ “sữa ko đường, ít béo dành cho người đang ăn kiêng” vắng lạnh mà chủ nhân của căn phòng quen thuộc này đặt vào chiếc tủ lạnh mini ở góc phòng bấy lâu, luống cuống cho ống hút vào cái lỗ tròn li ti, hít một hơi cạn thứ chất lỏng trắng nhạt bên trong làm chiếc vỏ giấy méo hằn, tạm thời đàn áp cơn đói đang trào lên trong cái dạ dày gần như 1 tuần tuyệt thực nay lũ lụt vì sữa.

Dùng lực vỗ chặt vỏ hộp đẩy cảm, vô thức để những giọt sữa lạnh từ lỗ “thông hơi” bắn toẹt vào khuôn mặt da bọc xương nhưng vẫn giữ được nét đẹp trai theo phong cách dân Châu Phi có điều da ko đen, Từ Thần vô on lấy oán báo ân ném mạnh nó vào cánh cửa gỗ, lối thoát duy nhất của căn phòng, miệng khẽ ọa một tiếng vì nó.

Giận, cậu đang rất giận, ko phải vì chuyện mọi thứ xung quanh phản bội lại cậu, mà cậu giận bản thân mình sao Never Give Up (cách viết văn minh và teen hoá của NGU) đến thế. Tâm trạng cậu, suy nghĩ của cậu giờ đây cứ như đang mặc định rằng Từ Di đã chết. Dù tất cả mọi người đều nghĩ như vậy thì đáng nhẽ, cậu phải sáng suốt phủ nhận điều đó mới đúng, chẳng này...

Lí trí cậu càng cố chối bỏ thì trái tim cậu càng thất vọng, càng đớn đau, thật ngu ngốc. Người như cậu, sao lại dễ bị tình cảm chi phối như thế.

Từ Thần đứng phắt dậy, thu rèm và mở nhanh cánh cửa sổ vừa bị đóng lại mấy phút trước. Cậu đưa mắt nhìn quang cảnh huyền ảo ban nãy rồi nhìn mọi thứ trong phòng đang dần hiện ra trong ánh sáng, chúng vẫn thế, vẫn thật đẹp.

Thế giới này vẫn đẹp, vẫn ngọt ngào, vẫn ấm áp, đó là vì người con gái trái tim cậu lỗi nhịp vẫn còn sống. Rất có thể, cô ấy đang ở một nơi nào đó, một hoang đảo ko người, một bệnh viện heo hút hoặc một khu rừng sâu tối, bất cứ đâu có đất để đứng, có nước để uống và có thức ăn cầm hơi. Rất có thể cô đang tựa con đũa nhìn trời nhìn đất chờ cậu đến đón...

Vậy mà...cậu lại nhu nhược để mình bị giam lỏng ở đây và yếu ớt phảng kháng bằng biện pháp cũ xi-tuyệt thực.

Bật cười có phần sảng khoái giễu mình điên rồ, Từ Thần lửa chiến như bùng lên khi có thêm mấy can xăng hỗ trợ, ánh mắt sáng rực đầy sức sống và năng lượng.

-Công chúa vẫn sống thì hoàng tử phải ra tay hành động _ Từ Thần bẻ những ngón tay tê cứng ko hoạt động nhiều mấy ngày qua của mình, những tiếng

rắc rắc càng làm tăng nhuệ khí trong cậu đạt ngưỡng maxium. Cậu nheo mắt đưa tình với cánh cửa gỗ gan lì nhiều lần cản đường cậu trước mặt, miệng đều giả cười 1 cái đe dọa, cơ chân vừa khởi động nóng xong sung mãn lực.

Từ Thần lùi ra sau vài bước, tạo khoảng cách phù hợp rồi đẩy nội công, xoay 1 vòng đưa cước chân nhắm mặt cửa cay cay mà đá.

Ầy! Đúng lúc ấy, những tường sẽ có màn nứt vỡ ầm ầm khí thế lẫn liệt, nào ngờ, chân Từ Thần chưa chạm tới 1 sợi lông hiếm hoi của nó thì nó đã mở toanh, xuất hiện lão già quần gia đáng ghét, kẻ dám ra lệnh giam lỏng chủ mình và ngày ngày đem cơm đến, bưng com đi cho cậu khỏi la đòi vì đói, đồng thời đảm bảo sự béo tốt cho cậu.

Đã nói là bất ngờ thì dù thiên thần trượt chân đâm đầu xuống trần gian hạ phạm hay oan hồn từ địa ngục trời lên cũng khó mà tránh được rủi ro huống hồ gì Từ Thần chỉ là người trần mắt thịt. Gót chân đen thui bám những bụi của cậu liến thoắng xé gió, ngang nhiên lật tung đĩa thịt gà rướm mỡ béo ngậy mà ông quần gia hi hục giành hết 2 tiếng quan sát chọn lựa và lược kỹ cả cốc nước ngọt vàng rượm đầy đã nữa. 2 anh em chứng rú nhanh phi lên rồi của vòng, rơi giòn giã xuống đất, tạo nên khung cảnh lá mùa thu bay bay trong gió chân thực và lãng mạn.

-Cậu chủ!_ Cho mình im lặng vài phút để kiểm chế vài xúc cảm lổ lổ và ko đẹp, ông quần gia trầm giọng, khuôn mặt như xi măng, nhanh chóng đông cứng lại, tạo cảm giác ghê rợn đến dựng tóc gáy.

-HA...HA!_ Từ Thần rùng mình 1 cái, bình tĩnh cười trừ, hết mực tỏ ra cái nét hiền lành chất phác nhất có thể_ Ông ghé chơi đây à?

-Cậu xem ra vẫn ko chịu an phận thủ thường thì phải?_ Ông ta cười đáp trả, mùi chết chóc và sự mát lạnh vị bạc hà lang vảng quanh người mang tiếng “cậu chủ”.

-Đâu có, ta chỉ muốn thử độ bền của cánh cửa kia thôi_ Từ Thần gãi đầu, nhanh chóng nhận ra sự yếu hèn của mình. Cậu đổi giọng, nghiêm mặt_ Ông đến đây làm gì, muốn xem tôi chết hay chưa hả?

-Ko! Tôi chỉ đến đưa tin thôi_ Ông quần gia có phần dịu đi, đưa tay đẩy gọng kính đang trễ xuống.

-Tin gì? Hay...là tin của Từ Di?_ Sốt sáng hỏi, lòng Từ Thần kéo lên những tia hi vọng nhạt nhẽo, bởi cậu biết, tin quá sẽ thất vọng nhiều.

-Ko, là tin từ Hàn gửi về_ Ngắt lời xem biểu hiện dường như băng lạnh của người đối diện, ông quần gia tiếp lời_ Cậu Từ Ân đã tìm được người có tùy thích hợp và cô ta nói muốn gặp ngài trước khi tiến hành phẫu thuật.

-Gặp tôi? Để làm gì?_ Khó hiểu nhìn kẻ báo tin, Từ Thần nghi hoặc_ Cô ta biết tôi?

-Tôi ko rõ, bên kia chỉ nói muốn nhận hồi âm tốt từ ngài. Ngài đi chứ?

-Ko!_ Chẳng dành một giây để suy nghĩ, Từ Thần đáp ngay như lập tức.

-Tôi biết cậu có chuyện khác để quan tâm hơn nhưng nếu chuyện này, ngài ko giúp, e sẽ xảy ra tin đồn ko hay_ Ông quần gia lo xa tính kỹ, mặt mờ trong lòng những e ngại.

-Ko là ko, cô ta muốn gặp thì kệ cô ta, tôi ko rảnh để đi gặp người con gái khác!_ Từ Thần kiên quyết, mắt sáng lên khi nhìn thấy cửa mở toang mà ko có tên cận vệ nào canh gác.

-Ngài đi đâu thế?_ Hoảng hốt nhìn thú dữ xông chuông, ông quần gia chạy theo ngăn lại.

-Sao ông cứ...

-Sao các người cứ theo ta hoài thế, chết tiệt!_ Một giọng nói khác có uy lực và sức vang ngang hàng sư phụ của Từ Thần vang lên, át đi tiếng muỗi thủ thi của ai kia.

Song, nhờ đó, Từ Thần càng có cơ thoát ra khỏi 4 bức tường lạnh lẽo. Cậu chạy như bay xuống cầu thang, có chút thất kinh khi nhìn thấy cậu em vợ đang bị đám người dưới trướng bủa vây bu lấy, hết y cục thịt ba chỉ tươi rói giữa đám sói hoang đói meo, cơ cảnh thảm khốc hơn cậu mấy ngày trước nữa.

-Chuyện gì vậy?_ Từ Thần hắng giọng thị uy, làm đám nhốn nháo kia ko hó hê hò hét nữa mà tiến hành trong im lặng. Thấy vậy, Từ Thần chuyển sang hỏi Gia Minh cho khỏe, mắt cậu dán vào chiếc balo to đùng trên vai cậu ta_ Muốn đi đâu à?

Ko nói ko rằng, Gia Minh lo đẹp sự xuất hiện của Từ Thần, tiếp tục một mình một ngựa giành lại độc lập tự do.

-Chết nè, im chưa con!_ Đám kia sung mãn thừa cơ oánh nạn nhân vài cái.

-Dừng tay!_ Hết đến khăn giọng mà ko có tác dụng, Từ Thần đích thân xuất chinh, xông vào đám đông can ngăn_ Điếc hết rồi à?

Đám kia im thin thít tránh đường, mặt cúi nhìn đất lảng tránh đôi mắt dữ dằn của chủ nhân.

Nhân cơ hội ruồi muỗi đi hết, Gia Minh xoay người tiến nhanh ra cửa chính thì đám kia lại lảng xằng chặn cửa.

-Cút hết đi!_Gia Minh bực bội.

-Cậu muốn đi đâu à?_Tử Thần ôn hoà hỏi, mắt dao sắc soi lên chiếc taxi đợi sẵn bên ngoài.

-Về Newyork! Đã đến lúc bố mẹ tôi được biết tội ác của cậu con rể quý báu rồi!_Gia Minh ngoái đầu lại, cười khinh miệt.

-Ko thể được _Ông quản gia toan ngăn cản thì bị Tử Thần chặn lại.

-Đề cậu ấy đi!_Tử Thần héch mặt lạnh lùng ra lệnh cho đám người.

-Nhưng..

-Hãy chuyển lời với bố mẹ cậu, Tử Di còn sống và tôi, sẽ tìm thấy cô ấy!

-Đồ hèn!_Gia Minh bật cười chế giễu, quắc mắt nhìn đám chó sai vặt xung quanh rồi tiến ra xe, cơ tay cậu nắm chặt thành nắm như vắn ôm nỗi hận thấu trời ko từ bỏ.

***

Ho khụ vài tiếng, Tử Ân lại bỏ phòng bệnh, lang thang trên hành lang dài với thân thể yếu nhèm. Nếu đây là lần cuối anh có thể đi bằng đôi chân mình thì anh muốn lê cho đến ngõ cụt của hành lang.

Anh thực hiện điều đó, như 1 kẻ bệnh hoạn nhưng với anh, nó đỡ hơn là việc ngồi chờ chết.

-Cô ấy thực sự đồng ý sẽ phẫu thuật lấy tử?_Chất giọng ôn nhu đầy ngạc nhiên của ông bác sĩ riêng của anh văng lên, đập vào tai anh. Dù là ai hờ hững cũng nổi lên chút tò mò thăm kín.

Anh nán lại nghe ngóng.

-Đúng vậy, cô ấy đồng ý!_Ông quản lí đáp lãnh đạm.

-Kể cả khi việc này sẽ có thể để lại di chứng cho cô ấy, tệ hơn là hủy hoại cả tương lai sau này?_Ông bác sĩ vẫn gắng hỏi

Tuy nhiên, Tử Ân ko mấy để ý đến đoạn hội thoại này nữa. Anh dựa hẳn người vào tường, thờ dõc. Sự tuyệt vọng, đau đớn chiếm lấy cơ thể anh.

Để anh sống, cô gái đo sẽ đánh mất tương lai của mình...

Để anh sống, cô sẽ chuốc bệnh vào người và có thể, mạng đổi mạng.

Cô, ban đầu, là người xa lạ.

Nhưng giờ là người quan trọng thứ hai, là mục tiêu thứ hai để anh gắng gượng.

Anh sống mà cô phải hi sinh thì ích gì.

"Ko được! Minh ko thể hi sinh cô ấy! Minh sẽ lấy tử của Tử Thần" Gạt đi những gì mình từng ghé tởm, Tử Ân gượng người đứng hắng dậy, loạng choạng toan bước vào trong để nói hết những gì mình nghĩ.

Nhưng, anh chưa kịp bước, người anh đã ngã nhào xuống đất, cảm giác trống rỗng đến kì lạ

P/s: Về phần Gia Băng là ai mạn cáo tg ko ns nhé, đọc sẽ biết

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60

Chương 60: Đoàn tụ

***

Gỗ, gõ đều những ngón tay bậm thịt xuống mặt bàn bằng kính đen sạm theo nhạc điệu 2/4 nhộn nhịp vang lên trong earphone, Gia Minh nhắm nghiền đôi mắt trông đen mịt mội, khoé mắt cậu thâm quầng như sản phẩm tất yếu của những đêm mất ngủ, tự kỉ trong bóng tối kéo dài và hậu quả thương tình của

những cuộc giằng co miếng ăn miếng trả, đôi môi tàn tạ nứt ỏ mím chặt. Cậu thả hồn vào dòng nhạc rộn rã, như cách để xua tan con buồn tẻ hoặc để vùi lấp những hố sâu cảm xúc và chờ đợi.

7tiếng đồng hồ sắp trôi qua trên chiếc phi cơ riêng chuyển hướng sang Hàn Quốc, Gia Minh lòng chấp nỗi đầy những nghi hoặc mà chỉ còn vài phút nữa, cậu sẽ có câu trả lời, chốc chốc lại hé đôi mắt buồn thăm ko chút sinh khí ngắm chiếc đồng hồ bản to trên cổ tay, sốt rột.

Có lẽ, bố mẹ cậu giờ đã đến Hàn Quốc và đang chờ cậu. Gia đình cậu sắp sửa được gặp nhau sau quãng thời gian dài xa cách, nhưng, cuộc gặp gỡ, đoàn tụ này liệu có mang sắc hạnh phúc, khi kẻ nắm giữ màu đỏ trong bảng màu mắt tích, ko, sự thật là đã ko còn tồn tại.

Rồi, bố mẹ cậu sẽ đến lúc phải biết điều này, dù sớm hay muộn, dù muốn hay ko, họ cũng sẽ phải đón nhận nỗi đau mất mát mà cậu phải gậm nhấm suốt mấy ngày qua, sẽ khóc như cậu đã từng yếu mềm, sẽ giận giữ và chườm rửa số phận như cậu đã từng hét lên với 4 bức tường cô quạnh.

Chẳng ai muốn thế cả, nhưng ông trời lại thích thú với sự tuyệt vọng ấy, thế nên cứ liên tục gieo giắt mỗi nơi mỗi bất hạnh.

Nhạc điệu từng xoa dịu nỗi đau trong lòng cậu, từng an ủi cậu nhưng chỉ tạm thời như những viên thuốc mê vô tri, khi bản nhạc ấy kết thúc, mọi chuyện vẫn thế, chẳng thể thay đổi. Như giờ đây, đau đớn trong cậu vẫn tụ lại, chẳng vui đi phân nào.

-Cậu chủ, sắp đến sân bay Seoul rồi! _Khẽ khàng gọi kẻ đang chìm trong cảm xúc riêng của ban thân đây, cô nàng tiếp viên xinh đẹp vỗ nhẹ lên vai cậu đánh động.

Cựa mình hất mạnh bàn tay xinh xẻo của cô ta sang bên, Gia Minh từ từ hé hai con ngươi đen sẫm, tia ánh nhìn nhoè mờ lên đường băng chạy dài bên ngoài. Cậu nhăn mặt, một giọt nước mắt trên khoé mắt cậu bắt chọt rơi xuống, lăn dài trên gò má phờ phạc sau khi cậu há miệng ngáp rõ dài xua đi con buồn ngủ.

Seul, lần thứ 2 cậu đến.

Gia Minh rời người khỏi ghế, với lấy chiếc vali to kệch màu hồng mượn tạm của cô chị tại trong lúc bị giam lỏng đã lỡ lấy cái của mình ra xả hận, thanh lí cũng như kết thúc luôn quãng đời 1 tháng ít ỏi của nó rồi đưa cho cô tiếp viên trẻ xách hộ, rành rang bước xuống máy bay.

Sải bước dài đến nơi, cuối cùng Gia Minh cũng tìm thấy được bố mẹ và thẳng út đang đứng đợi trước cửa sân bay với 3, 4 chiếc ô tô khác hộ tống. Hơi ngợp 1 chút vì độ khoa trương hiếm thấy dựa trên 1 gia đình đang giấu giếm thân phận của mình, Gia Minh lười nghĩ, “nhờ” cô tiếp viên tội nghiệp đem hành lí đến đưa cho mấy tên cận vệ vừa xuống xe đón, thân nhiên trèo lên chiếc ô tô lấp lánh bạc dã chừng 3 mét, đoàn tụ với gia đình trong ánh mắt trầm trồ, tò mò của mấy cô nàng mê giai tình cờ bắt gặp và khách tứ phương đến sân bay.

-Mẹ! _Vừa rúc lên xe, cái tác phong lạnh lùng bụi bặm ngông cuồng ban nãy bỗng nhiên thẳng cánh cò bay, tan biến như bọt biển, để lại đích thị một thằng cu bám váy mẹ. Thằng cu ấy chưa chào hỏi ai đã ôm chầm lấy người mẹ sắc xuân với vợi với gương mặt non tơ dễ sợ, miệng thốt lên những câu từ trẻ mới sinh đã biết nói.

-Chà! Gia Minh của mẹ ồm ồm quá! _Hiền từ véo má 1 phát lên mặt thằng con, vô tình phá tan bầu ko khí lâm li bi đát, giàn giụa nước mắt, người mẹ bề ngoài trẻ chán xuýt xoa, tay còn lại vỗ vỗ nhẹ nhàng lên lưng.

-Gia Minh, ngồi đằng hoàng đi, xe sắp đi bây giờ! _Ko buồn chém gió với 2 mẹ con như ngày nào, người cha quý phái bên cạnh lạnh lùng nhắc nhở, mắt lơ đãng chiếu tướng đầu đó, vô định.

Thoáng khựng người trước biểu hiện của bố, Gia Minh yên vị trên chiếc ghế trống. Cậu đảo mắt nhìn mọi người ko còn sôi nổi như thường lệ, khó chịu lây từng mớ ko khí như đặc quánh lại cảm hơi.

Vẫn biết đợi lúc cả nhà yên vị ở biệt thự sẽ nói, nhưng ko hiểu sao, Gia Minh ko thể giấu nổi những gì mình muốn bày tỏ trong cổ họng. Cậu thốt thành tiếng:

-Bố, mẹ, chị Từ Di...

Ngay khi Gia Minh vừa nhắc đến cái tên quen thuộc của người chị song sinh thì mẹ cậu nhanh như tên bắn, lấy tay bịt miệng cậu. Bà đưa ngón tay lên miệng, ra hiệu im lặng.

Hàn lão gia quay đầu hướng mắt nhìn Gia Minh rồi lướt lên mặt vợ, ép bầu ko khí thêm phần nặng nề rồi quay đi, lầm lì, lạnh lẽo đến thót người.

Lần đầu tiên, Gia Minh nhìn thấy bố mình như thế, vẫn lãnh đạm, vẫn quý phái nhưng ko phải như bộ mặt xã giao thường ngày của ông, giống như đang cố tặc ra để che giấu một cảm xúc thật nào đó.

”Bố mẹ biết chuyện của chị rồi!” Một dòng tin nhắn ngắn ngủi được gửi đến điện thoại của Gia Minh từ người đối diện.

Tròn mắt đọc dòng tin rồi nhìn nụ cười buồn của mẹ mình, Gia Minh liền thoáng hỏi đáp:

”Từ khi nào ạ? Mà sao lại kêu con đến Hàn Quốc? Có chuyện gì ạ?”

”Con nên nhớ, bố mẹ bỏ các con ở Việt Nam ko có nghĩa ko chú ý việc 2 đứa sống chết thế nào, nên đương nhiên, bố mẹ sớm biết chuyện này. Kêu con sang Hàn vì Từ Di đang ở đây”

”HẢ! Chị ấy còn sống và đang ở đây? Chị ta muốn chơi trò gì vậy, làm con điên đầu đi tìm” Gia Minh ấn mạnh vào màn hình, bực bội giật phăng li kem trên tay út, ăn gọn trong tiếng thét gào của em mình..

”Ko trách Từ Di được, nó bị người họ Lăng bắt cóc để lấy tùy ghét cho thiếu gia nhà đó, 3 ngày nữa sẽ phẫu thuật nên bố mẹ muốn đến sớm đón nó về” Bà mẹ trẻ thờ 1 cái dài suýt, cực nhọc gửi tin nhắn tiếp theo cho cậu con trai quý báu, ko mấy để ý đến ánh mắt đang ngự trên người mình của ai kia.

-Rồi bọn họ sẽ phải trả giá về việc giám đem đại tiểu thư Hàn Gia làm vật tế!_Ko để cho thằng con nhặn tin lại, Hàn lão gia trầm giọng, đe dọa tình bơ ko chút cần rứt.

-Nhà họ Lăng ă? Nhưng hình như Từ Thần ko biết chuyện này, cậu ta bị giam lỏng suốt, còn phái người lục lọi mọi nơi tìm chị nữa_Gia Minh lăm lăm_Sau chuyện này, bố mẹ sẽ tính sao đây? Vẫn chấp nhận cậu con rể như cậu ta chứ?

-Hàn Gia Minh, con...!_Ko kìm nổi cơn giận sôi sục, Hàn phu nhân nổi quạ, vất hết hình tượng dịu dàng đôn hậu của mình, gỡ chiếc dây gót nhọn toan đánh con thì bị chồng kéo khuỷu tay ngăn lại, tránh gây gia đình tương tàn. Song, chuyện nợ xọ chuyện kia, tránh vô đưa gập vô dũa, tay vợ thì giữ được còn giày vợ thì mặc nó bay theo tiếng gọi nơi hoang dã, nã mạnh vào kính trước của ô tô.

Sau màn găm để dây ngoạn mục, từ lỗ thùng to, những đường nứt vỡ dần hiện với tiếng kêu đặc trưng. Chúng mất dần thành những miếng nhỏ, rơi ào xuống, đi tong tấm kính trước của dòng xe đời mới còn chưa hết sốt. Giờ thì, ko cần điều hoà cũng mất lịm.

Tiếc thương cho sự hi sinh anh dũng của tấm kính bạc tỉ, những kẻ gây chuyện im thin thít, ko dám hó hé 1 lời, chỉ biết cúi đầu dành vài phút mặc niệm. Còn kẻ đã rút ruột bỏ tiền ra mua thì đưa mắt trần trần nhìn, khuôn mặt tối sầm lại.

-Đi tiếp đi!_Ông cắn răng cắn lưỡi nhẩn nhẩn_Giờ, ai mà hó hé nửa lời, đừng trách ta ko nể tình vất xuống xe đấy!

-Bố ơi! Kính vỡ kìa!_Đúng lúc ấy, Gia Lâm xử xong đóng đồ của mình, ngửa miệng gọi ngọt ngào.

-Anh! Đứng! Đứng!

Hàn Gia, lại 1 phen nhón nháo.

Trời xanh thăm bỗng vắng ù 1 đường khói trắng dài của những chiếc phi cơ mang gia huy vậy rỗng Hàn Gia.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Di, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Chương 61: Uy thế hàn gia

Nắng quá trưa nhàn nhạt, yếu ớt ám ù lên mọi thứ nó có thể đặt chân lên rồi nằm huyệt xuống.

Trời ko gió, ko mây làm con người ta bức bối khó chịu. Bầu ko khí khô khốc đến nỗi chỉ cần 1 tàn thuốc mang dư âm của lửa rơi xuống mảnh giấy xấu số nào đó, có thể lắm, nó sẽ bùng lửa rực cháy.

Một ông già đầu hói bán quán bên đường một mồi vắt chéo tay lên gáy, há to miệng ngáp cái rở dài, vô tình hút luôn đám khói mờ mịt phả ra, hoà lẫn cùng đám bụi đường từ một đoàn xe bất lương nào đó thải ra. Ông ta ho sặc sụa, đánh văng hàm răng giả ra ngoài, cứ thế kêu lên chửi rủa ko ngớt.

Song, đoàn ô tô bất lương ấy vẫn ko dừng lại, chúng tăng tốc khí thế cùng tiếng kêu hùng hổ của động cơ, băng băng lao về phía bệnh viện trung tâm.

Có điều hơi lạ. Lọt thỏm giữa bầy xe toát ra mùi tà khí kinh người ấy, lạc lõng 1 chiếc xe màu bạc phản chiếu ánh sáng chói lòa, mặt trước khoa trương mở hẳn kính như muốn khoe khoang sự giàu có, sang trọng bên trong.

Người ta ko chú trọng vào nguyên nhân, chỉ muốn suy tạc những gì mình thấy thành những câu chuyện oái ăm theo trí tưởng phong phú cha sinh mẹ đẻ của mình. Một số người xem những gì mình nghĩ như một sự việc quan trọng nào đó, tự nâng tầm ảnh hưởng và mục đích của đoàn xe nối đuôi nhau dung dăng dung dẻ vừa phurột khỏi vào dung nhan mình, của đám phi cơ hình thù hết con chuồn chuồn, chiếc này phả khói vào mặt chiếc kia rợp trời trên ko. Rồi, họ nhẹ nhàng rút điện thoại, lén lút 1 cách lộ liễu gọi báo cảnh sát.

-Alo, tôi vừa nhìn thấy một đoàn mafia đua xe rợp đường, đầu thằng này tông mông thằng nọ. Các anh đến nhanh tóm gọn chúng nhé!

-...chúng rải cả đường bột trắng, tôi nghĩ chúng đang chờ thuốc phiện đó sếp...

-Mấy chục xe luôn anh cảnh sát ơi, cả máy bay nữa, vợ tôi còn nhìn thấy một tên cầm súng chĩa nòng ra ngoài cửa sổ, thô bạo lấp đạn...

-...Chúng là khủng bố đó anh, help me...

Nghe phong phanh đâu đó sau khi vụ việc sáng tỏ, ông thủ trưởng cục cảnh sát nhân dân Seoul đã lên tiếng xin lỗi Hàn Gia và phân trần rằng, hôm đó, người của ông ta liên tục nhận được những cú điện thoại tương tự như trên của những công dân yêu nước đại Hàn dân quốc. Chính vì vậy, ông ta mới báo lên cấp trên cho quân vây bắt “khủng bố” theo lời tường thuật trực tiếp của một công dân sôi nổi nào đó.

Thật khó mà ngăn cản cái lưỡi nghệ thuật của dư luận.

Lơ lửng che phủ cả khoảng trời bệnh viện trung tâm Seoul, những chiếc phi cơ đậm sắc xanh của quân đội tập kích trên ko của quân sự Anh lượn qua lượn lại, càng lúc càng thấp dần. Những chiếc cánh của chúng xoay vòng vòng đến hoa mắt chóng mặt, tạo những luồng gió mạnh đâm thẳng vào nhau, thổi tung lớp bụi đường tạo thành màn bão cát đậm chất sa mạc mà ko cần có thêm hiệu ứng hay chỉnh sửa bằng vi tính.

Và rồi, những con chuồn chuồn sắt đáp xuống khoảng sân trống bát ngát trước cửa bệnh viện, choán hết gần nửa diện tích.

Tất cả mọi người trên sân bệnh viện đổ mồ hôi hột tạt nhanh sang ven, họ ko muốn bị cánh quạt vô tình kia tàn ác nâng thốc xác thể mình lên, cho quay vài vòng hưởng gió trời rồi rơi tự do theo đường parabol tuyệt đẹp và càng ko muốn lên báo chí vì vô tình chứng kiến cảnh tượng chẳng khác bọn khủng bố trên ti vi là bao này. Họ căng mắt thót tim nhìn những cánh cửa kia đồng loạt bật mở, há mồm trước cảnh toán người mang súng ống và dây đạn buộc quanh người hùng dũng nhảy xuống sân. Cuối cùng, họ thờ phào nhẹ khi đám người kia xếp thành hai hàng dài thẳng tắp ko cần thước từ cổng bệnh viện đến bậc cấp đầu tiên, bao quanh theo tấm thảm đỏ chạy dài, ít ra, khủng

bố ko khoa trương như vậy, trừ phi tên khủng bố đó là một tên từ UFO xuống thử thiệt.

Ngay khi hàng ngũ người ngom vạm vỡ, súng ống đeo đầy như trang sức kia được xếp ngay ngắn nhất, những chiếc phi cơ vùng cánh quạt xé gió, bay vèo lên trời cao rồi mất tích hẳn, để lại khoảng sân rộng rãi cho đoàn xe đang lao tới từ đằng xa.

-Két! _Tiếng phanh xe chói tai vang lên, ngang nhiên xông vào bãi sân trống, thêm lần nữa dọa hồn đám người chung quanh.

Mấy xe mang màu đen bóng loáng ko một vết tí rỗ sáng hai bên tìm chỗ đậu, riêng chiếc xe bạc ko kính sừng sững quay ngang người, hướng cửa về chiếc thảm đỏ.

Cửa xe khê khàng chuyển động, ko bật ra mà xoay 90 độ chúc ngược lên trời. Từ trong chiếc ô tô bạc một người đàn ông quý phái trong bộ Âu phục màu kem nổi bật bước ra, đôi mắt như ngọc trai đen dửng dưng lạnh lùng pha chút dờ dẩn tê dại loé lên ánh nhìn u uất rợn người, đáng người cao ráo lịch lãm, chiếc cằm nhọn toát lên vẻ quý tộc châu Âu cao ngạo. Người đàn ông đặt chân lên thảm đỏ, khê quay đầu chờ đợi phu nhân và hai đứa con xuống xe. Người phụ nữ mang nét kiêu sa của một nữ hoàng, khuôn mặt điểm lệ trẻ trung ẩn gian chút tuổi tác. Bà khoác tay chống, để Gia Lâm kháu khỉnh cho hoàng tử bạch mã đậm chất cuồng ngạo bề họ.

4 người họ như vẽ nên bức tranh gia đình hoàn mỹ nhất mà bất cứ ai nhìn vào đều nhen nhói lòng ghen tị. Nguyên nhân vì sao họ lại đến bệnh viện, đó là ẩn số mà tất cả những người xung quanh đều muốn biết.

Đừng thắc mắc tại sao họ lại khoa trương như vậy. Bởi lẽ họ muốn thế.

Hếch mặt ra lệnh cho đám người dưới trướng phong toả toàn bộ mọi lối ra vào của bệnh viện theo kế hoạch, kể cả sân thượng để tránh tình trạng có kẻ nào đó ngu người nhảy lầu chạy trốn, Hàn lão gia cùng vợ và con kiều hãnh sải bước vào bên trong của bệnh viện, mắt ông đảo liên tục tìm phòng bệnh cô con gái đáng thương của mình theo thông tin lấy được từ mặt vụ thân cận trèo tường, lội sông thu được.

Trong sự yên tĩnh đặc trưng của bệnh viện vào lúc trưa trời, tiếng đập của mạnh vang lên cùng tiếng va đập của ổ khoá lôi kéo sự chú ý của đám y bác sĩ. Bọn họ kéo đến xì xào bàn tán, nhưng chẳng có lấy ma nào có gan bước đến đối chất với đám người trong lịch sự nhưng hành động lỗ mãng.

-Lão gia, phải khoan thôi! _Một tay mặc vest đen sau khi xả hận no nê vào cánh cửa trong sáng với mái đầu vuốt keo bóng loáng sáng chói ruồi đậu vào cũng trượt chân té chết lên tiếng. Sau khi nhận được cái gật đầu đồng thuận liền xắn tay xắn áo khoan cửa một cách thích thú, ném phăng ổ khoá rồi đá cửa dọn đường cho chủ.

Đổi lại cho mồ hôi công sức vã ra như tắm của tên cạnh vệ, căn phòng trống huơ trống huếch ko một bóng người, cả mền và ra đệm cũng được sắp xếp gọn gàng.

Ko thấy! Bên trong ko hề có ai cả!

Hàn lão gia chuyển hướng, đi như chạy sang căn phòng kia, nơi Từ Ân đã nằm. Nhưng, cánh vật như muốn chống lại ông, thách thức lòng kiên nhẫn đang héo úa trong ông. Chỉ cần thêm một giọt nước tràn li nữa, ông sẽ ko do dự vứt bỏ đi vỏ bọc hoàn hảo của mình, để xé xác những kẻ dám động vào con gái ông, dám là đau con gái ông với cương vị là một người cha, ko phải một người được giới quý tộc sùng bái, tôn thờ.

-Bệnh nhân phòng này đâu rồi? _Hàn lão gia trầm giọng lạnh lẽo, khuôn mặt như chìm một nửa trong bóng tối.

-Từ Ân thiếu gia đang ở phòng cấp cứu! _Đám y bác sĩ thót mình đồng thanh đáp như hợp xướng, thần kinh họ căng lên thiếu điều đứt phăng.

-Ko phải 3 ngày nữa mới tiến hành ca mổ ư? _Hàn phu nhân ái ngại nhìn mặt chồng mờ mịt như bị mây đen bao phủ rồi nhìn đám người, nhỏ nhẹ hỏi.

-Theo kế hoạch là thế, nhưng hơn 6 tiếng trước, cậu ấy đột quỵ, phải ghét tủy_ Một cô gái cũng nhẹ giọng đáp trả.

-Giờ họ đang ở phòng phẫu thuật nào?_Gia Minh thay mẹ hỏi tiếp, ôm lấy thân thể bà đang run lên bằng vòng tay to khỏe của mình

-Phòng thứ 4!

Ngay khi cô y tá vừa dứt câu, Hàn lão gia đã vùng vằng đi đến phòng phẫu thuật, cơ tay ông nắm chặt thành nắm đấm đến nỗi run lên, ánh mắt ôn nhu luôn tỏa ra lạnh lùng giờ hẳn lên từng tia máu đỏ

Tâm trạng ông lúc này chẳng khác gì tâm trạng ông lúc Từ Di bị bắt cóc. Cái ngày đó vào đúng cái ngày ông tuyên bố với cả thế giới rằng, ông có 1 cô con gái, nó có cái tên thật đẹp, Hàn Gia Băng.

Bầu không khí bên trong mang nét tĩnh lặng đến âm u cứng lạnh là vậy, nhưng bên ngoài, trên khoảng sân chẳng chút xe như bãi phế thải của bệnh viện lại mang không khí nhộn nhịp, náo động, chỉ cần có thêm nhạc nền kinh điển của những thời khắc gay cấn như trong phim hình sự Mỹ nữa thì chẳng ai dám chối bỏ tính kịch tính của nó.

Nhảy xuống xe như siêu nhân vượt tường lửa, uốn người len lỏi qua mọi địa hình phong tỏa từ phía bệnh viện như rắn lột xác, đám cảnh sát do cục cảnh sát nhân dân phải đến như thế khí chiến đấu tăng lên vùn vụt ngay khi nhìn thấy vài tên mang logo quân đội Anh cũng đang len lút như mình, chống hông lên trời canh chừng.

Bọn họ sung mãn nép vào bên cạnh đám người lạ ấy, thư thái hỏi han nhau làm quen rồi tám phét cho có bạn mà không hề hay biết, đứng trên phương diện tình báo của quân chúng, đây là quân đội do “khủng bố” điều tới.

Lao thẳng vào toan tiếp cận cánh cửa im lìm của phòng cấp cứu số 4, Hàn lão gia lập tức bị đám cận vệ Lăng Gia giữ lại như bẫy bắt giữ virus, không cho tiến vào vùng chờ của người họ Lăng.

-Tránh ra!_Liếc những bàn tay đầy lông lăm lá đang ôm chặt lấy 2 tay mình, Hàn lão gia hạ giọng ra lệnh, người toát ra một dòng khí lạnh truyền sang cho chúng như điện xẹt, cơ tay nắm chặt hơn.

-Ko...người...người...ko...ko phận sự....sự cấm vào!_Một tên cận vệ thoáng rung mình, miệng lắp ba lắp bắp.

-Các người muốn chết?_Hàn lão gia đe dọa.

-Muốn!_Chúng đồng thanh đáp rồi đồng thanh lắc đầu_Ko muốn! Ko muốn!

-Vậy thì tránh ra!_Hàn lão gia có ra lệnh một cách lịch sự nhất mà ông có thể làm được nhưng đáp lại ông chỉ là những hành động mặt dày quen thuộc.

Tia mắt ra phía xa, nơi đám cận vệ của mình đang làm loạn, ông quản lý thở dài đánh sượt, quay đầu sang người đàn bà đang ngồi nhắm mắt cầu nguyện ghé bên cạnh.

-Phu nhân, tôi ra ngoài làm chút chuyện!

-Ông cứ đi đi, ta không sao!_Người đàn bà mở mi buồn, đáp nhẹ như thể việc cầu nguyện kia đã rút hết toàn bộ sức lực của bà đi.

-Có chuyện gì vậy?_Tiến tới đám người đang giằng co ồn ào, ông quản lý tỏ rõ thái độ bức bối, mắt ngửa hẳn lên con người phong thái cao sang kia.

-Người này muốn xông vào phòng cấp cứu, chúng tôi đang giữ ông ta lại.

-Thế à?_Ông quản lý tỏ ý hiểu_Xin lỗi, chắc ông đến nhầm phòng cấp cứu rồi.

Đưa đôi mắt sắc lạnh như được vẽ bằng nhiều sắc đen khác nhau, Hàn lão gia tia ánh nhìn lên lão quản lý, khoe môi cong khinh bỉ.

-Sao ông nghĩ tôi nhầm phòng cấp cứu.

-À! Tại đây là phòng cấp cứu cậu chủ tôi_Ông quản lý lãnh đạm, chờ đợi làm ông thực sự mệt mỏi nên ông cũng không muốn dằng dãi dai dẳng với bất kỳ ai_Xin ông đi chỗ khác cho.

-Ông là người Lăng Gia?_Hàn lão gia ném mắt về người của mình đang kéo đến.

-Vâng.

Nhận được câu trả lời như ý, Hàn lão gia rút iphone, gọi đến số mà ông không nghĩ mình sẽ phải gọi.

-Ồ, Hàn lão gia, không ngờ lại được ông chủ động gọi_Giọng bên kia oang oang rất mực ngạc nhiên.

Hàn lão gia nhấn nút loa rồi tiếp lời, như muốn không chỉ ông mà kẻ trước mặt cũng phải nghe thấy.

-Không nói nhiều lời, tôi gọi để nói cho ông biết trước, những kẻ dám bắt cóc đại tiểu thư Hàn Gia, coi nó như vật tế, tôi sẽ không tha thứ, kể cả phải gây chiến

với các người, tôi cũng quyết xiết món nợ này.

-Ý ông là sao, tôi ko hiểu_ Bên kia nhẹ giọng thắc mắc.

Nhưng Hàn lão gia đã ngắt kết nối, ông đưa mắt soi lên gương mặt trắng bạch của người trước mặt, hỏi đả kích:

-Giờ thì ông đã biết tôi ko nhằm phòng rồi chứ? Mau dừng ca phẫu thuật cho tôi.

-Tôi...tôi..._Ông quản lí chân nhũn ra cả, phục hẳn xuống đất, lòng liên tục tự vấn chính mình

”Cái quỷ gì đang diễn ra thế này?”

Đúng lúc ấy, cánh cửa phòng cấp cứu mở rộng, 2 bác sĩ mồ hôi nhễ nhại từ từ đi ra, xuất hiện như 2 ngôi sao màn bạc trong ánh mắt long lên của những người ban nãy còn chờ đợi. Ngay lập tức, ông bác sĩ riêng của Từ Ân bị người của Hàn gia vây quanh “thăm vấn”.

-Gia Băng sao rồi? Bác sĩ!_Hàn phu nhân nhanh miệng hỏi trước, đề phòng chồng lại gất lên, giận cá chém thớt với người ta.

-Ca phẫu thuật thành công mỹ mãn, cậu Từ Ân đã được ghép tủy, giờ phải theo dõi vài ngày mới biến được tủy có kháng thể hay ko_Ông bác sĩ cời bịt miệng ra, quệt đi những giọt mồ hôi tụ trên trán.

-Tôi ko hỏi cậu ta, tôi hỏi người còn lại ấy!_Hàn lão gia gất gỏng.

-À!_Ông bác sĩ thoáng giật mình, nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh_Hiện tại thì ko sao...

-Gi mà hiện tại ko sao? Ông nói thế ai hiểu được_Gia Minh bực thay cho bố.

-Thì như tôi đã nói lúc trước, cô ấy có thể mắc một số di chứng sau này, qua thời gian mới biết được.

-Di chứng? Ông đang nói cái gì thế?_Hàn phu nhân hỏi yếu ớt, người bà dần cứng lại.

-Di chứng đó là gì?_Hàn lão gia hạ giọng, thanh âm nhuốm màu chết chóc đến rợn người.

-Nặng nhất..._Ông bác sĩ nuốt nước bọt như thể điều ông sắp nói ra vô cùng nghiêm trọng...là vô sinh.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Di, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Chương 62: 3 phát súng

Như một ngọn nến sáng rực bị lưới kiếm vô tình làm tắt phụt, căn phòng chờ đột ngột rơi vào tĩnh lặng đến khó thở. Thời gian giãn dài, dang dài, kéo lê thê, 1 phút trôi qua mà tựa như cả ngàn năm trời đằng đằng. Bầu ko khí xung quanh như lắng dần, khô hanh đến nghẹt thở.

Đám người xung quanh đồng loạt hít mạnh một hơi, thanh âm tựa như hít phải một luồng lạnh khí. Họ cả kinh người như phồng, trên mặt vẫn duy trì cùng một loại mặt ngây thơ vô tội nhưng phẳng phất sự kinh hãi như đang xem một loạt phim kinh dị.

Họ ko ai nói gì hay phát biểu cảm tưởng của mình sau khi được tận tai nghe thấy đoạn hội thoại ngắn. Những con người nán lại xung quanh, họ nín thở, mà đúng hơn là ko dám phả dài 1 tiếng, hay lui đi bảo toàn tính mạng, bởi họ sợ, chỉ cần một cử động nhẹ của mình sẽ bị con người đang mang ngút ngàn lửa giận kia phát giác, cho vào tầm ngắm trả thù về sau theo cái cách mà “giang hồ” đồn đại: giận cá chém thớt.

Màu trời lạnh lẽo, hanh khô đến kì dị, hết y như có mùi chết chóc từ căn nhà xác của bệnh viện vẳng đến, đeo bám ko rời.

Một con ruồi hăng hái bay đến “nhập tiệc” rồi thả người rơi đập xuống sàn nhà lạnh với bệnh án đột tử mà chết, âu cũng là cái số chung của những kẻ ngoại lai ko phận sự sa chân lỡ bước. Chỉ cần biết gió chiều nào, ngã chiều ấy thì may ra tính mạng còn vẹn nguyên.

Trái với cái cảnh lửa giận bùng bùng sát khí ùng ùng rút súng nã đoàn đoàn mà hầu hết kẻ ngoài cuộc phỏng đoán, Hàn lão gia chỉ đưa đôi mắt ẩn hiện làn sương quý quái nhìn thẳng vào khuôn mặt đang tái dần và bối rối của ông bác sĩ khi ý thức được nguy hiểm cận kề, cảm hếch nhẹ lên cao đầy trịch thượng.

-Ý ông, con gái tôi sẽ ko thể sinh con?_Trầm tĩnh đưa ra một câu hỏi dường như chẳng mang một ý nghĩa nào, thậm chí còn làm người khác ngỡ vực về IQ của bậc đế vương giới thượng lưu thế giới, Hàn lão gia cơ mặt vẫn lãnh đạm, khẩu súng ngắn trong lòng áo vẫn chẳng buồn rút ra.

-Chỉ là có khả năng thôi, thưa ngài. Hiện giờ cần phải theo dõi mới biết được_ Ông bác sĩ bình tĩnh trả lời, ko biết tại sao nhưng ông có dự cảm rằng mình sẽ ko bị nguy hại.

-Thế sao? _ Cong môi cười giễu thần trí người, Hàn lão gia trở người, đưa nhãn thần ngự lên tấm thân già trơ lì đang cố gắng đứng dậy của lão quản lí. Sài chân ông bước dài.

-Ông đã biết, đúng chứ? _ Thật khác với sự tàn nhẫn, coi mạng người như cỏ rác thường ngày, Hàn lão gia chất vấn.

-Vâng! Tôi đã biết! _ Ông quản lí quỳ sụp xuống ngay khi vừa đứng vững trên đôi chân nhũn mềm của mình, khoẻ môi khô ráp mấp máy như phải bùa, dường như ông ta đã ko thể giữ nổi sự trang trọng, chai lì, già dặn như thường ngày được nữa. Sự hoảng sợ trước cái chết như kết cục có sẵn mà bản thân ông ta đang phải đếm từng khắc chờ đợi, sự choáng ngợp trước thể lực đằng sau một học sinh ban C mà ông ko bao giờ ngờ tới bỗng chốc chiếm lĩnh mọi thớ thịt đang run lên lạnh toát.

Sự hồi hận ngập tràn.

Con người, ai mà ko sợ chết.

Ko để chồng phải đơn phương độc mã trên chiến trường lâu hơn nữa, Hàn phu nhân sau một hồi rã rời chân tay, dựa vào lòng con trai mình lấy chút sinh khí để có thể thở, để làm động lực chống đỡ thể xác sắp quy ngã chậm rãi rồi khỏi vị trí đã bén rêu, bước về phía ông quản lí.

Bà ngược nhìn khuôn mặt u tối của chồng 1 lát rồi đưa 2 lòng bàn tay lạnh toát cứng ngắc áp lên đôi gò má đầm mồ hôi đối diện, chỉnh khuôn mặt trắng bệch cùng đôi mắt đen trốn tránh nhìn thẳng vào mình.

Khuôn mặt bà dần ra đôn hậu, hết như đức mẹ Maria xứ Tây người.

-Nếu ông đã biết điều đó, tại sao ông vẫn để con gái tôi phẫu thuật? _ Giọng nói bà toát ra từ khuôn miệng điểm lệ, thanh âm như được ướp liều thuốc mê loại nặng, khơi gợi những kẻ vô tình nghe thấy hoặc trực diện nghe được những cảm xúc âu sầu đắm buồn, xen lẫn cả sự thức tỉnh về tâm hồn lẫn thể xác. Như liều thuốc để người ta phải dừng lại, đắn đo và hoài nghi về những điều mình đã và đang thực hiện.

-Tôi...tôi xin lỗi_ Ông quản lí cụp mắt, yếu ớt đáp, trái tim ông như thấm đẫm nỗi đau mà con người đang chạm vào da thịt mình phải chịu.

-Ông đã ép nó, phải ko? _ Lời chất vấn tiếp theo tuôn ra thật nhẹ, tựa làn gió độc nhưng mang hơi ấm ủ ấp cơ thể người.

-Vâng, tôi đã làm_ Ông quản lí ngoan ngoãn nhận tội_ Tôi đã cầu xin cô ấy giúp đỡ, nhưng lại ko cho cô ấy biết sự thật. Tôi đúng thực đáng tội, rất đáng tội.

-Đúng, đáng nhẽ ông phải tự kết liễu bản thân nhờ thuốc, bản thủ của mình từ sớm mới đúng! _ Hàn phu nhân gạt nhẹ đầu đồng tình, bàn tay vương chút ẩm ướt từ da mặt nhồn đăm mồ hôi nhanh chóng rời đi, trở về với chủ thể.

-Vâng, đáng nhẽ tôi phải chết đi sớm hơn_ Ông quản lí thuận theo đáp như bị thôi miên, đáy mắt thu lại nụ cười tà mị của người đàn bà đang lấy khăn lau đi những vết bẩn trong lòng bàn tay.

-Vậy thì giờ là lúc ông thực hiện những gì đã nói! _ Ngay khi nhận được lời đáp đúng ý mình, Hàn lão gia rút từ áo khoác ra một khẩu súng ống ngắn, đen đặc, chìa nòng vào trán ông quản lí.

Mũi súng nòng chết chóc bắn vào mũi kẻ bị ngắm, đánh thức thần trí đang mê muội.

Ông quản lí giật thót người, tròn mắt hồng vôi đồng tử đỏ sậm căng to nhìn lỗ súng đen ngòm. Ông ta nghệt thở, người cứng như khúc gỗ mục.

Hàn lão gia nghiêng đầu, nhắm qua nòng súng. Thanh âm trầm thấp như đang suy xét.

-Có vẻ như ông đang rất sợ thì phải. Hay ta cho ông cơ hội bày tỏ lòng trung thành trước khi chết, cũng như cho ông trở thành người hùng của Lăng gia nhé.

-Ý...ý ngài là? _ Ông quản lí ấp úng.

-Chúng ta chơi trò kiểu Ý đi_ Hàn lão gia đăm chiêu nghĩ ngợi_ Ta sẽ bắn 3 phát vào người ông, nếu cả 3 phát đều ko có đạn, chuyện ông bắt cóc đại tiểu thư Hàn gia sẽ coi như ko có, và Lăng gia cũng sẽ ko gặp rắc rối gì sau này. Ngược lại, nếu trong 3 phát có 1 viên đạn găm vào đầu ông, hoặc ông ko có gan thử, Lăng Gia sẽ gặp họa.

Thấy người kia vẫn im thin thít ko đáp, Hàn lão gia tiếp lời.

-Nghe đồn ông rất trung thành với Lăng Gia, chắc chuyện bé như mất muối này ko làm khó được ông, đúng chứ?

Nhưng, mất muối ko to được thế.

-Vâng, nếu được, xin ngài cứ việc_ Nuốt nước bọt đắng ngắt xuống cổ họng một cách khó khăn nhất, ông quản lí hít sâu chấp thuận.

Ông ta khép dần mí mắt, chuẩn bị sẵn tinh thần chờ đợi. Tâm trạng ông giờ như tên hề cheo leo trên không, on chúa ông sống, on quý ông chết.

Khoé môi Hàn lão gia nhích khẽ.

Ngón tay ông cong lại, bóp còi.

-Pằng!

***

Chụp vội chiếc gia huy quen thuộc in hình nanh hổ của Lăng Gia quay tròn lấp lúng trên mặt bàn bằng kính trong suốt trước mặt mình, mặc kệ quyền sách sơ yếu lí lịch mặt của P&P và ánh mắt dò xét của ông hiệu trưởng ám lên người, Từ Thần ko thêm cúi chào ông ta một cái, co chân chạy vụt ra khỏi phòng Hiệu trưởng sau cuộc nói chuyện kín.

Chính xác vào cái lúc 3 con cún của Từ Di chống mõng hi hục xử gọn đĩa thức ăn đầy ụ vào bữa sáng, Từ Thần đã được ông hiệu trưởng cân nhắc mời đến nói chuyện đầu tiên.

Ko phải ông ta nhớ cậu nên dùng cái uy hiệu trưởng gọi cậu đến hỏi thăm tình hình sức khoẻ. Mà là vì ông ta thắc mắc chiếc gia huy in hình nanh hổ có mặt ở hiện trường vụ đột nhập mấy ngày trước.

Ông ta đã đứng khi mời Từ Thần đến để đối chất.

Chiếc gia huy mạ vàng là của Lăng Gia, tức có nghĩa, những kẻ đột nhập bất cẩn ngu ngốc ấy là người do Lăng Gia phái đến.

Vì cái gì? Đó là ẩn số đối với ông hiệu trưởng luôn thích thú với chuyện người ta. Ăn com nhà vác tù và hàng tổng.

Vì cái gì? Mỗi mình Từ Thần biết điều đó.

Giờ thì cậu đã biết, cô gái hiền từ là ai...

Nhanh như một ngọn gió lạnh trước bão, Từ Thần phóng đến chiếc ô tô của mình, đẩy tên lái xe và ông quản gia ra ngoài. Cậu rú ga với tốc độ nhanh đến chóng mặt, hoà vào dòng xe cộ phả khói đen ngòm trên mặt đường.

Tất nhiên, đám cảnh sát vốn chuộng những vụ phóng nhanh vượt ẩu này, mặc cái lôgô Lăng gia chói lọi ánh lên phía sau xe hất vào mắt, họ vẫn gan lì bám dai xe Từ Thần đến sân bay, đặt lên xe 1 tờ giấy phạt đợi người lái quay lại thì tóm gọn.

Song, họ ko hề biết rằng, kẻ mà họ căng mắt đợi chờ như thiếu nữ chờ chồng, đang ở trên không.

***

Âm thanh xé toạc cả bầu ko khí tĩnh lặng ảo não vang vọng.

Ko gian căng giãn theo tiếng thở trộm của đám người tìm roi lột bộp xuống dạ dày, xèo mòn trong dung dịch đầy acid.

Súng nổ, và ông quản lí cảm thấy bóng ráng khi viên đạn đoạt mạng xượt qua đầu ông, mém tí cạo trọc một đường tóc dài trên mái đầu đường như sói mòn của mình. Ông ta ngã về phía sau... vật lộn với nỗi sợ hãi ủa vậy.

Từ từ, ông quản lí hé mắt nhìn kẻ vừa hạ thủ, rợn người rùng mình khi 1 nụ cười thích thú loé lên gian mãnh.

Trong giây lát, ông quản lí chợt hiểu ra sự kinh khủng thực sự của tình thế.

Người đàn ông đó ko hề câu nệ nơi ông ta đang đứng là địa bàn của Lăng Gia, cũng chẳng mấy may lo nghĩ máu tanh sẽ nhấn chìm thanh danh lẫy lừng. Sự thật, đây ko phải là trò đùa rùng mớ của đám thương lưu hết trò để thử, nó giờ là thách thức sinh tử của bản thân ông.

Có điều, Hàn lão gia đã bắn trật một phát súng và phát súng đó, suýt nữa tước bỏ sự sống nơi ông.

-Xin lỗi đã làm ông giật mình, tôi đang thử súng _Hàn lão gia cười nhạt hời hởi.

Ko phải là một phát súng trật, Hàn lão gia cố tình làm vậy, vì điều gì?

Để thách thức và đe dọa, để bóp méo và làm lòng trung thành nơi ông bị biến dạng, có thể lắm chứ.

-Chúng ta bắt đầu nhé!

Hàn lão gia chĩa thẳng nòng súng vào đầu ông quản lí, tay cong lại và...

-Khoan đã! _Ông quản lí giơ tay lên che chắn.

-Clack!_Tiếng súng rỗng đạn vang lên ngay sau đó, mang đến cả nụ cười viên mãn, thích thú lẫn sự sai lầm tai hại

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Chương 63: Châm 3 châm

-ko...ko có đạn..?_Buông 2 bàn tay trần đang che chắn cho mình, để rũ xuống như 2 cánh chim ướt nhèm, ông quản lí từ từ hé đôi mắt trông nâu hình đuôi lợn ranh mãnh ngăm nhìn kẻ vừa mạnh động, miệng thốt lên nửa hỏi nửa ngờ với thanh âm bản thân khó tin, đầu đó trong ánh nhìn mục ruỗng của ông ta là những tia hi vọng heo hắt.

-Thì sao?_Như một cốc nước lạnh tê tái hắt mạnh vào mặt kẻ bị tra hình, Hàn lão gia cong nheo mắt vờ khó hiểu, câu hỏi lấp lửng đến gai lưng người vọng lên nhẹ như tơ.

-Thì..._Ông quản lí đảo mắt cố nhớ lại những gì cần thiết từ miệng vàng người kia thoát ra, khuôn mặt căng thẳng giờ cũng dần dãi tạo nên sự ôn nhu đặc trưng của người trên 60 tuổi...thì tôi và Lăng Gia...

-...vẫn sẽ phải trả giá vì những gì đã làm với con gái ta_Mim cười nhạt, Hàn lão gia ra vẻ đồng tình nhưng câu nói ông ban bố lại trái ngược với biểu hiện đó, như một tiếng sét chói tai vang lên giữa bầu trời quang mây.

Lật lọng?

-Ngài!_Biết mình vốn ko có thân thể ngang ngựa hay quyền lực ngang tầm để đòi lại công bằng cũng ko có lá gan to đến mức có thể xúi dục bản thân dọa dẫm con người trước mặt, ông quản lí đánh đề nén cơn lửa giận hoà cùng nỗi uất nghẹn trong lòng ngực để nếu có thể, chúng sẽ bị acid bào mòn đi. Những ngón tay gãy xấu xí của ông ta từ lúc nào đã ép nhàu gốc áo mình, đầy mắt như có lửa trong u mù.

Kẻ đưa ra trò chơi, luôn là kẻ nắm lấy chiến thắng, bởi đơn giản, luật chơi vốn dĩ nằm trong lòng bàn tay kẻ đó.

Bật lên 1 nụ cười giữa ko gian như co lại, một nụ cười chứa đầy sự mỉa mai pha lẫn khinh bỉ, ông quản gia nói chen vào những tràng cười khô khốc đứt đoạn, thanh âm thâm trầm ai oán nhưn nhưn.

-Mà cũng phải, ngài là kẻ tai to mặt lớn, là đáng chí tôn người người sùng bái kính nể. Ngài nắm trong tay thứ quyền lực có thể làm lũng loạn tài chính thế giới thì những gì ngài nói ra mà ko thuộc chuẩn mực, ko thuộc luận lí cao sang chứ.

-Tiếp đi..._Về mặt Hàn lão gia ánh lên sự thích thú kì lạ, làm cho Hàn phu nhân hơi ngờ ngợ rằng chồng mình ngại thơ đến nỗi bị người ta chửi khéo vẫn nhe răng cười cười.

-Nhưng ngài biết đấy, vua cũng bị dân chúng phỉ nhổ, phát xít cũng bị dân tình dẹp yên, sức mạnh bạo động vốn ko nhỏ. Thế nên ko phải ngài nói gì, sửa đổi ra sao thì cũng hợp tình hợp lí được đâu. Lời ngài nói là vàng là bạc, nhưng nếu nó phi lí thì cũng chỉ là bùn đất sinh lầy.

-Tóm lại?

-Tôi nghĩ ngài nên biết rõ mà có sự cân nhắc kĩ càng trước khi nói điều gì đó. Đừng như lúc này, chơi bài lật lọng, đổi trắng thay đen, sẽ chẳng ai phục nổi ngài đâu.

Lời lẽ sắc bén như lưỡi gươm cùng yếu tố dắt câu tuyệt hảo đúng ngành đúng nghề với 1 tay quản lí lão luyện vốn đã chai lì trước chuyện đòi hỏi khó lường vọng lên nửa như lời trần trời của lũ dân đen tạp nham dưới đáy xã hội, nửa như lời thách thức vị đế vương danh giá cỡi người trước mặt.

Con chuột bị dồn đến đường cùng liều mạng cắn lại mèo, nhưng, mèo cũng ko phải được chúa trời tạo ra chỉ để cong vuốt bắt mèo.

Hơi cau mày ngạc nhiên trước lời buộc tội quá dẻo, Hàn lão gia hài lòng cong khoé môi nở nụ cười thương xót 1 phần nhưng thích thú đến 9 phần, ông giờ cao khẩu súng vương mùi thuốc trên tay lên trần nhà, bóp cò liên tục.

-CLACK!

-CLACK!

Tiếng súng rỗng đạn càng lúc càng nồng nặc sự náo nức vang vọng, xé toạc ko gian ứ đọng hơi thở.

Hàng loạt con mắt ngơ ngác ngây thơ ko hiểu mô tê gì suất của đám đông hỗn độn ko hẹn dán lên nòng súng nóng khói đang tiến dần, gần như áp vào cổ họng kẻ 1 sống 2 chết, lực từ tay người mạnh động truyền vào khẩu súng, xẹt đến nòng, chậm chậm nâng chiếc cằm chẻ ngao cổ.

-Nhớ lại đi, chính ông là kẻ hèn nhát đã dừng trò chơi này trước khi ta bóp cò. Chính ông đã kí giấy báo tử cho Lăng gia trước khi ta cho ông cơ hội xé rách nó. Nói xem, ai mới là người đòi trắng thay đen đây?

-Tôi...tôi! _Ông quản lí cứng họng, đôi mắt nâu thần thờ ngây đại ra 1 chốc rồi đảo liên, cùng bộ não vận hành hết công suất đảo ngược tính thể.

-Đây là địa bàn của Lăng Gia, ko phải nơi Hàn gia có thể vô cớ sinh sự được, ta cũng ko ngốc đến mức giết đi 1 kẻ thấp kém như người để vác thêm cục phiến đầu _Hàn lão gia tiếp tục giảng giải _Nhưng ông đã làm tôi thất vọng, thì ra đây là lòng trung thành có 1 ko 2 mà người đòi dồn đại cho đám tôi tố Lăng gia đây sao?

-Hàn...Hàn lão gia...

-Thật đáng hổ thẹn! _Rút mạnh khẩu súng vẫn còn nóng đặt lên tay tên vệ sĩ bên cạnh, Hàn lão gia nheo mắt phán quyết rồi quay người đi, coi như đã giải quyết xong mọi việc _Lăng gia cũng chỉ là đám cỏ dại bên đường.

Đúng! Như lời đồn đại, Lăng gia là dòng họ có tôi tớ trung thành tuyệt đối nhất trong tất cả các dòng họ xưng quyền xưng thế hiện nay. Nói ko ngoa nhưng đã có rất nhiều câu chuyện được giới thượng lưu chép miệng nể phục, như vụ việc Lăng Tử Ôn bị bắt cóc, đám tôi tớ của ông ta đã quần mình khắp người xông vào cứ địa giặc, nằm lì 1 chỗ đòi chết chung khiến bọn kia hồn vía lên mây trả lại con tin khi chưa sờ mặt tiền nào của Lăng gia. Hay gần đây nhất, có người kể rằng, trong chuyến công tác ở mỹ, máy bay riêng của em trai Lăng lão gia gặp sự cố, thẳng đàn em đành nhường chủ chiếc du duy nhất còn sót lại rồi bám lấy chủ, cả 2 ôm nhau nhảy dù xuống cho đến

khi người ta tìm thấy họ trong chuồng khi *** đổ ở sở thú trung tâm.

Vì một lí do nào đó, đám tôi tớ ấy như những con chiên Thiên chúa giáo, họ có thể nguyện cả đời, vất bỏ hạnh phúc của mình để phục vụ chủ nhân mình.

Nhưng, họ ko phải ko chai lì với cái chết, ko tẩy chay sự yếu mềm. Sự trung thành của họ cũng ko phải lòng trung thành đại ca bảo chết em đi nhảy lầu tự diệt mà là sự tôn thờ tuyệt đối với một chủ nhân duy nhất, như tôn thờ lí tưởng cao đẹp của mình. Đó là sự trung thành của Lăng Gia.

-Ngài nói thế hơi thừa, Hàn lão gia! _Nắm chặt đám tay đến run rẩy, ông quản lí háng giọng nói lớn.

-HỦ? _Hàn lão gia khựng bước, khẽ hừ một tiếng.

-Lăng gia ko phải là cỏ rác, về sức sống, nó mãnh liệt hơn Hàn gia các người đấy. _Ông quản lí chuyển cách gọi, sự khép nép ban đầu như bị lòng trung thành trời dấy đá bay vèo. Nếu ngài muốn Lăng gia trả giá, cứ việc, nhưng tôi ko nghĩ ngài sẽ toàn mạng đâu. Sức mạnh chúng tôi tuy ko bằng ngài, nhưng thủ đoạn có thừa đấy. Mà tôi ko phải loại ko trung thành với Lăng Gia như ngài nghĩ, có điều tôi chỉ phụng mệnh họ mà thôi, người tôi trung thành là kẻ tôi dám hi sinh con gái ngài để cứu lấy cơ.

Sắc mặt thoáng trầm uất nhưng cũng nhanh chóng lấy lại nét điềm đạm vẫn ngự trị, Hàn lão gia nhếch môi.

-Yên tâm đi, Hàn gia là dòng họ đế vương, ko cần dùng vũ lực cũng có thể biến thiên đường của các người thành địa ngục.

-Ngon thì làm đi! _Ông quản lí lăm bắm rồi đứng dậy trên đôi chân tê rần. Ông ta loạng choạng mất vài phút mới đứng vững, ánh mắt như sói đêm vẫn soi đến đoàn người phía xa.

-Ông già sẽ ko tha thứ đâu! _Lăng phu nhân trầm tĩnh nhắc nhở rồi đi theo vị bác sĩ mặc áo blouse trắng, khuôn mặt yếu ớt nhưng ko trắng bệch như lũ người đơ não xe hội đủ để thấy sự bình tĩnh trầm ổn trong lòng bà.

-Giờ em muốn để Tử Di ở đây chữa trị hay đưa con bé về Newyork _Hàn lão gia trầm giọng hỏi ý kiến vợ.

-Tất nhiên ko thể để con bé ở nơi này rồi _Hàn phu nhân ngược nhìn chồng, u sầu nhếch môi cười nhạt _Cũng ko thể đưa nó về Newyork.

-Vậy ý em là...

-Em muốn chuyển Tử Di đến bệnh viện của Lăng gia.

***

-Tầm ngắm có người! _Tên cảnh sát trường nhẹ giọng nói vào bộ đàm khi nhắc thấy bóng đen đồ loà ở hành lang bệnh viện, khiến đám quân ta từ lùm cây hay hồ nước nào đó phi lệ, tập trung chặn lối địch, súng ống lăm le chờ lấy mạng người.

Song, xuất hiện trước mặt họ, lại là đám người Hàn gia oai phong lúc nào cũng rầm rộ trên phương tiện thông tin đại chúng.

Xem đó là những con tin may mắn thoát nạn trông khi bề ngoài tươm tất lại mang đến thông điệp khác, lão cảnh sát mừng quýnh chạy đến hỏi han, nhất thời, bọn đàn em cũng nhanh tay thờ phụng rồi súng ngửi xả hơi.

-Ồ! Hàn lão gia, ngài ko sao chứ? Phu nhân ko sao chứ, có bị thương ở đâu ko?...v.v (có ai hỏi thăm nấy, thiếu đào mã Hàn gia lên hỏi thôi) _Lão cảnh sát thấy người sang bắt quàng làm họ, mở miệng đã đánh ngay đòn phủ đầu bằng tràng câu hỏi thăm tình đột nghĩa, ý tứ bay loạn xạ, nước miếng văng tung toé.

-Tất cả đều ổn_Đáp gọn nhất có thể, Hàn gia chẳng buồn thắc mắc xem ông ta bị gì hay nguyên do xuyên quốc gia ẩn chứa đằng sau, khoát tay ra lệnh thu hồi quân lực rồi lên xe cùng vợ con, đi mất hút sau tiếng còi hú của xe cấp cứu.

Cảm động đến rơi nước mắt vì thành ý của mình được thần tượng đáp lại theo cách menly nhất, lão cảnh sát trưởng vừa khăn tay chấm nước mắt, vừa khua tay vẫy vẫy bye em anh đi lấy vợ rồi mỉm cười mãn nguyện, nhìn đám quân tuta từ đâu ra mà lăm nhảy xôm lên xe đi mất dạng, lòng thảm ngưỡng mộ:

”ko ngờ, Hàn lão gia lại huy động quân phụ giúp đại hàn dân quốc chống khủng bố, thật cảm động”

Nghĩ đoạn, ông ta hít 1 hơi lấy khí thế, ngoắt quân rầm rập chạy vào bệnh viện bắt tên khủng bố xui xẻo.

Nắng trời gắt đến oi bức, oi bức đến náo nức.

Ngay sau đó, người trong bệnh viện lại tiếp tục chứng kiến thêm một cảnh hãi hùng bạt vía, khiến nhiều người suy tim nằm vạ.

Một trong số đó tình tảo kể lại rằng, có 1 cậu thanh niên chừng 16, 17 tuổi, khuôn mặt lạnh băng với đôi mắt vô hồn ló lên chút lửa chạy xộc vào bệnh viện, đá tung mọi căn phòng tìm kiếm ai đó. Tiếp theo, cậu ta túm lấy ông già bị hành hung mấy tiếng trước ra tay đấm cho ông ta vài cái rõ đau, đe dọa gì gì đó. Nhưng ông già kia vầy cười khinh giễu, làm cậu nhóc nóng máu oánh thêm vài phát. Thấy ông ta vẫn trơ cái mặt dày ra, cậu nhóc ko nhịn nổi liền xông vào phòng bệnh gần đó song bị mấy tên cận vệ ngăn lại, trói chặt rồi đem đi đâu đó.

Cũng có người nói rằng, cậu nhóc đó ko tìm thấy người liên lạc đi tức thì, chẳng thấy quay trở lại.

Người kinh hãi nhất lại yếu ớt thuật rằng, cậu ta ko đến 1 mình, còn dẫn theo cả đám vệ sĩ và một thứ ko phải người, là Thần Chết.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64

Chương 64: Thời gian đo lòng người

**Chú ý nè: Những dòng dưới đây là những dòng tg viết theo những gì mình nghĩ về những năm cuối thế kỉ XXI tức khoảng 2090 nhá. Bà nào là fan K-pop mong lượng thứ cho tui trẻ người non dạ, đừng ném đá kéo tội con họ nha

Vào khoảng những năm đầu thế kỉ XXI, sự xuất hiện vũ bão của hàng loạt ngôi sao trong giới giải trí hiện đại gọi chung là Kpop, như cơn bão là rầu nổi cơn, với phong cách mới mẻ hoà trộn giữa sự cuồng nhiệt của dòng nhạc Châu Âu và nét cổ điển của dòng nhạc phương Đông đã làm dấy lên 1 bão khuếch tán, cán quét hầu khắp mọi ngõ ngách trên thế giới. Các bài hát với vũ đạo, màu sắc dễ thương, thời thượng và giai điệu âm nhạc dễ nghe dễ thuộc nhanh chóng xâm lấn vào các bảng xếp hạng từ trong nước cho đến quốc tế, kể cả những thị trường âm nhạc vốn nổi tiếng khó tính như các nước châu Âu cũng phải nghiêng mình trước cơn bão xa ấy. Nhờ vậy, Hàn Quốc có được 1 nguồn lợi khổng lồ từ lĩnh vực xa xỉ này, kèm theo đó là sự phát triển ầm ỹ nhờ các vụ scandal đình đám nhỏ hoá to của ngành báo chí. Các ngành dịch vụ du lịch, hàng hóa cũng được hoạt động hết công suất nhờ sức hút của cục nam châm kiểm tra tiền này. Từ đó, Seoul được mệnh danh là thủ đô bạc tỉ, trắng lè và xa hoa nhất mà bất cứ ai cũng muốn được tận mắt chiêm ngưỡng dù chỉ một lần.

Tuy nhiên, ko có thứ gì là vĩnh cửu cả. Làn sóng K-pop cũng ko phải là điều ngoại lệ. Sóng đến rồi sóng đi, sự ra đời ngày càng nhiều đến mức hỗn loạn của các nhóm nhạc trẻ với phong cách y hệt, tương tự các tiền bối đã khiến cho bảng màu của K-pop thêm nhạt nhẽo và nhàm chán. Giới K-pop dần dần làm tuột mất bản sắc độc đáo, khả năng sáng tạo và sự thống lĩnh tuyệt đỉnh trong lĩnh vực âm nhạc của mình, tự tay dập tắt làn sóng hưng mãnh kia. Báo chí Hàn Quốc cũng nhanh chóng mất đi tầm trọng trọng trong mắt người đọc bởi các đề tài mà ai cũng biết là gì đấy, xào đi xào lại và chẳng có gì mới mẻ ngoài những tin tức thời sự nóng hổi. Sức sống mãnh liệt của Seoul mà ai cũng trầm trồ khen ngợi vào những năm cuối Tk XXI hoàn toàn làm con người ta thất vọng, những buổi liveshow hay fan-meeting cũng diễn ra trong sự bình lặng đến quỷ dị.

Song, thật lạ lùng, Seoul vào những ngày cuối tháng 10 trở nên náo động lạ thường, như một sự trở mình lật lại quá khứ hào nhoáng xưa cũ. Đám nhà báo lá cải mất tăm mất tích trên giang hồ nay đều vượt núi băng rừng trở về với nghề cũ, suốt ngày phóng thân như phi tiêu bay sang chỗ này rồi lại ngoắt móng nhảy sang bên kia, thậm chí còn phải khó nhọc trả hình, hú còi, mang băng rôn, miệng liên tục xa xả đồng khẩu ngữ nhằm trà trộn vào đám đông cuồng khích thét gào, gầm rú như tiếng sói gọi bầy trong đêm trăng 1 cái tên nào đó, nghe thật quen tai trước cổng bệnh viện trực thuộc sở hữu Lăng Già để thu thập tin tức nóng hổi nhất đem về tòa soạn.

Trong khi đó, hàng loạt bí kíp “Đại Miêu” (trèo tường, hehe, công phu của mèo hoang đó mấy bà), “Giả thần giả quỷ” vốn mọc meo, thất truyền từ lâu trong giới giang hồ cũng được đám đông tụ tập ấy vận dụng triệt để, hòng vượt qua sức che chắn quá lớn của bức tường thành sừng sững oai vệ bao quanh bệnh viện và thủ đoạn bòn rút tiền của, đe dọa đủ điều của anh em nhà bác bảo vệ. Nhiều bãi đất trống quanh bệnh viện chỉ trong 3 ngày đã chật cứng người, gây nên nhiều tổn thất lớn cho các tài sản công cộng, điển hình làm mất đi tính mỹ quan đô thị của thủ đô. Giờ nhìn vào mà coi, đâu đâu cũng đầy rẫy người đánh cờ ăn xôi tụ tập quanh bệnh viện, chẳng khác nào dân tị nạn thời chiến.

Trước tình trạng hỗn loạn của dân chúng và để nhanh chóng dẹp loạn những cuộc bạo động trả hình nếu có, các nhà chức trách ruột gan thất quần, đầu lòng mỗi miệng con quốc quốc, đành bắt tay vào cuộc, phái nhiều điệp viên nằm vùng dò la tin tức, đánh chính nguồn gốc của các thông tin đang làm mưa làm gió trên các phương tiện thông tin đại chúng suốt mấy ngày qua.

Nội trong ngày mới đây nhất, dù Công an đã xắn tay áo vào cuộc, FBI đã xắn quần đòi chia công, nhưng sau một hồi nỗ lực đếm đếm chỉ chỉ đến toát mồ hôi song song việc phóng calo đe dọa đàn áp bằng bạo lực, cục cảnh sát đã thống kê được có trên 4000 người tụ tập, phong toả mọi lối ra lối vào của bệnh viện Lăng Tử và ko hề có dấu hiệu suy giảm.

Thừa nước đục béo cò, nhiều quán cóc vỉa hè đã dời địa bàn, mọc lên chi chít như nấm sau cơn mưa ở bất cứ nơi đâu gần nhất với đám đông, kể cả vòm cây cổ thụ hay thậm chí là đài phun nước của công viên kế bên nhằm phục vụ nhu cầu tối đa cho anh chị em cô bác tiếp tục công cuộc đòi gấp mặt thần tượng. Đáng xem xét hơn, tình trạng bệnh nhân đăng kí nhập viện ở bệnh viện Lăng Tử tăng lên theo cấp số nhân trong khi các bệnh viện khác thì đến một con ruồi cũng ko thêm đưa mắt liếc đến.

Sự thay đổi xoành xoạch, những cuộc biểu tình ái mộ hay bành trướng quy mô ngày càng phình lớn nghiêm nhiên tạo nên nguồn đề tài phong phú và dồi dào vô tận cho đám nhà báo phóng bút thêm mắm đổ muối. Điều này khiến cục tình báo trung tâm Seoul nhàn rỗi cả xếp lẫn nhân viên rung đùi đếm tiền, các rạp báo lá cải được thể làm tăng thêm uy tín nhờ những tin tức sốt dẻo 90% thêm thất có chọn lọc.

Và hiện nhiên, nguyên nhân sâu xa của tình trạng đáng báo động trên ko cần nói cũng có nhiều người đoán ra. Đó chính là sự xuất hiện mập mờ của cặp vợ chồng ko chỉ đình đám trong các cuộc làm ăn lớn, mức tiếng cả giới thượng lưu thế giới mà còn là thần tượng, hình mẫu lí tưởng của giới trẻ dù họ sắp đạt ngưỡng 40 tuổi nhờ có câu chuyện tình lãng mạn, trắc trở nhất, hiện thực nhất trong lịch sử thế giới và đã được chuyển thể thành phim từ khi nào ko hay.

Đó ko ai khác là cặp vợ chồng trẻ của Hàn Gia-Hàn Gia Phong và Hàn Huyền Nhi (giờ Huyền Nhi lấy họ chồng nhà).

Có thật Hàn Gia đã đến Hàn Quốc?

Tại sao vẫn im hơi lặng tiếng?

Rốt cuộc tin đồn trên báo đài là thực hay giả?

Những câu hỏi liên miên ko được giải đáp dần khiến dân tình thêm nâng cao nhuệ khí, đòi đích thân khám phá cho bằng được sự kiện đáng ngờ này.

Nhưng những gì họ nhận được sau những nỗ lực tấn công, tiến sâu vào bệnh viện chỉ là sự chào đón nồng nhiệt của các anh giai cận vệ lực lượng.

Để tình trạng nói trên ko trở nên quá đà hơn nữa, tổng thống Hàn quốc đã nói chuyện kín với Hàn lão gia, đề nghị ông ra mặt dẹp tan bạo loạn, cũng như thoả mãn nhu cầu được gấp mặt, nói chuyện, xoa đầu của dân chúng. Song, Hàn lão gia nhất quyết từ chối việc ra mặt và khẳng định một lời hứa hẹn chắc nịch, đến nỗi, lúc ngủ, tổng thống cũng phải giật mình tỉnh dậy vì sức ám ảnh của nó.

”Tất nhiên, gia đình tôi sẽ sớm ra mặt trước công chúng, nhưng giờ chưa phải lúc. Tôi mong rằng, từ đây đến lúc đó, sự có mặt của chúng tôi sẽ vẫn là con số bí ẩn trong lòng dân chúng, thưa Tổng thống” Thanh âm như được ướp bùa chú phát ra, nhẹ nhàng mang lực cưỡng ép chết người.

Bệnh viện Lăng Tử tuy đã có thông báo quá tải bệnh nhân, nhưng nếu để ý và bước chân vòng vèo hình tròn ốc thêm vào chục phút-theo thời gian tính người đi ko bị lạc và rành đường-có thể khám phá ra được rằng, trái ngược với sự chật chội, rộn rã đâu đâu cũng thấy hơi người, hơi nách và hỗn tạp nhiều mùi cơ thể khác của các phòng dành cho bệnh nhân thường thì ko gian đây phòng vip lại thoáng đãng một cách kì lạ đến đáng ngờ, như hoàn toàn tách biệt hẳn khỏi ko gian đặc trưng của bệnh viện.

Mùi sáp thơm nhẹ nhàng phát át đi mùi thuốc lan toả hầu khắp các dãy phòng, đồ ào tràn ra cả hành lang thẳng dài đang được canh giữ cẩn thận và nghiêm ngặt, làm cho nơi đây hầu như ko còn là bệnh viện-nơi xui xẻo mà chẳng ai muốn đến nữa-mà thực thụ là một dãy phòng chung cư loại nhỏ.

Đây nhà vip gồm 10 phòng san sát và đối diện nhau, ngoài 3 phòng chính giữa dành cho người nhà Hàn Gia cư ngụ thì 7 phòng còn lại đều dành cho đám vệ sĩ ngày đêm túc trực. Ngoài việc biến chúng thành nhà riêng của mình bằng việc ngang nhiên tân trang thêm 1 số đồ đạc hữu ích, Hàn Gia còn huy động cả lực lượng y bác sĩ tinh anh của mình trên toàn thế giới, bỏ tiền bao khách sạn miễn họ hoàn thành tốt nhiệm vụ khôi phục sức khoẻ cho đại tiểu thư Hàn Gia. Qua đó, cũng có thể thấy được độ chịu chơi ác chiến của Gia đình này, đặc biệt là khi ở ngay trong lòng địch.

Hàn Gia quả thực đã nổi giận, nhưng ko phải theo cách chém chém giết giết cho người ta gõ cửa thiên đường, mà theo cái cách họ cho là văn minh nhất, hiện đại và lịch sự nhất.

-Ông đi bình an!_Bắt tay hữu tình và nở nụ cười hoà nhã nhất mình có thể nhận được lúc này, Gia Minh nhanh chóng sai người dẫn ông bác sĩ ra ngoài theo đường bí mật mà bấy lâu nay người của Hàn gia dùng để di chuyển ra bên ngoài rồi bắt chéo tay quàng lên cổ mình, há miệng ngáp cái rõ dài.

Tính đi tính lại, trong cái nhà quái dị của cậu, hầu như người bạn bực và mệt mỏi nhất là cậu thi phôi. Có bố có mẹ mà hết 24 giờ lại có đến 12 giờ ra ngoài hít thở ko khí, thằng út Gia Lâm mới 6 tuổi nên chỉ biết ăn oshi, mút kem là giỏi, nhàn nhả nằm, nhàn nhả ngủ. Trong khi đó, cậu lại bận tới mất tới mũi, đến sáng phải bỏ dậy sai người đến đón 10 tên bác sĩ vào khám, lúc tiễn họ về còn phải nhe răng cười những 10 lần.

Chừng nào con chuột đâm chết con voi, chắc lúc đó, cái công bằng triu tượng kia mới hiện hữu quá.

Vòng vòng vèo vèo đến rã cả chân, Gia Minh cuối cùng cũng lê nổi xác đến được biên giới gian phòng vip thì bước chân đều đều, có chút ẻo oải của cậu dừng lại, đầy mắt chán chường như mặt hồ yên ắng chợt có ngọn gió thổi vào, làm nổi lên những đợt sóng nhỏ lăn tăn. Dù đã cười méo cả miệng, nhưng

Gia Minh vẫn nở được một nụ cười khinh giễu trọn vẹn. Cậu xoay người 90 độ, đưa mắt chăm chăm nhìn kẻ đang thư thái ngồi trên 1 chiếc ghế đá ko biết lỗi từ xó nào ra ở dọc hành lang dẫn đến phòng Gia Băng.

Chiều tướng một lúc vẫn chỉ thấy kẻ kia mắt dính vào cuốn sách dày đặc chữ, thờ ơ với sự xuất hiện của cậu hoặc vốn ko để cậu trong tầm chú ý của bản thân, Gia Minh âm thầm, mỉa mai:

-Cậu là kẻ lì lợm nhất tôi từng thấy đấy, Lăng Từ Thần.

-..._Ko đáp trả dù màng nhĩ đã căng lên dao động, Từ Thần khẽ lật trang sách tiếp theo.

-Dù cậu có đợi ở đây bao lâu đi nữa, cha tôi cũng sẽ ko cho cậu đến gần chị tôi đâu_Khoanh tay để lưng trước ngực, Gia Minh quyết chọc giận Từ Thần cho bằng được, những lúc nhàm chán như thế này, thả ở đây nắng người còn khoái hơn là ngồi lì trong phòng, đóng cửa, xem phim và lăn ra ngủ. Mẹ dạy nên thay đổi ko khí, lí tưởng cho sáng khoái đầu óc_Chẳng có ông bố, bà mẹ nào lại điên rồ đến mức trao đứa con gái mình ruột ruột nuôi lớn vào tay 1 kẻ yếu ớt, ko quyền ko thế, đến bảo vệ, che chở cũng chẳng làm nổi như cậu đâu. Đứng ở đây làm bố tôi nổi cáu.

Thoáng thấy có chút động trên khuôn mặt lạnh lùng như băng của Từ Thần, Gia Minh thừa thế tấn công, đáng ngay đòn phù đầu cho kẻ kia nếu được thì tốt nhất là giận đến đứt mạch máu mà chết.

-Mà ko, sao cậu phải bảo vệ, che chở cho chị tôi làm gì nhỉ? Cái tên bị bệnh máu trắng kia là anh trai cậu mà. Người ta nói một giọt máu đào hơn ao nước lã, cậu hi sinh một cái ao ko thân ko thiết như chị tôi để cứu giọt máu đào kia cũng là lẽ thường tình_Chậm rãi nói từng câu từng chữ với bộ dạng như mấy tên thám tử có danh ko có tài trong mấy bộ phim hình sự hài của nữ, Gia Minh liếc Từ Thần một cái, miệng cong lên ma mãnh rồi đột ngột đập tay cái bốp rõ to như thể vừa có con muỗi chường tai gai mắt nào đó lượn qua_Quên mất, cậu là nhị thiếu gia của Lăng gia, cũng là người của bọn mặt dày hút máu người đó.

Bước đến gần Từ Thần gần như sát nút, Gia Minh cúi người, đưa ngón trỏ xia xia vào trán kẻ thù.

-Ngoài chị tôi ra, cậu đã hút máu bao nhiêu người nữa vậy?

-Xem ra..._Đúng như Gia Minh đoán, Từ Thần dù mặt dày mấy lớp mỡ cuối cùng đã bị cậu chọc tức, tiếc là, mặt Từ Thần lúc giận ko đỏ gay như Gia Băng...bố vẫn chưa dạy dỗ cậu đang hoang thì phải, cách nói chuyện với anh rề cũng hết sức thô tục.

-Cái gì? Tôi có nghe nhầm ko vậy?_Lùi lại vài ba bước ấn định khoảng cách an toàn, Gia Minh phá lên cười rất kịch, kịch một cách quá lộ liễu. Cậu ôm bụng, tựa hẳn lưng vào bức vách phía sau, lắc đầu tỏ rõ sự thương cảm_Bố ư? Anh rề à? Cậu đang làm tướng quá đáng rồi đấy, Lăng Từ Thần. Cho cậu 1 lời khuyên chân thành nhé! Cút về Lăng Gia của cậu đi và đừng nghĩ rằng cậu sẽ được bước chân vào Hàn Gia. Nói thật, ngoài tiếng thơm là rề Hàn Gia, cậu sẽ chẳng có gì ngoài những lời chế giễu của dân tình, nào là hưởng kế nhà vợ, vô dụng, vv.

-Thế còn đỡ hơn phải đứng nhìn vợ tôi bị anh em cậu gạt chân khỏi di chúc_Từ Thần trực tiếp đưa mắt nhìn thẳng vào đôi mắt trong sáng, lấp lánh trái ngược với cái miệng độc mồm của Gia Minh, khẽ thờ dài nhẹ.

-Cậu mới nói gì?_Nụ cười Gia Minh chợt tắt.

-Chia 2 vẫn nhiều hơn chia 3 mà. Lòng tham con người vô đáy lắm, đến lúc đó có khi cậu còn muốn thủ tiêu Gia Lâm luôn cũng nên.

-Tên khốn!_Chạy xộc đến túm lấy cổ áo Từ Thần, Gia Minh vùng vằng tay, ánh mắt như rừng đòi bao phủ trong lửa_Cậu biết gì mà dám mở miệng nói tôi như thế hả?

Bắt chộp lấy đám tay mạnh lực toan giáng vào mặt mình bằng một tay, Từ Thần chậm rãi ép tay Gia Minh xuống, ko hề mất chút sức nào vẫn có thể chế ngự được những hành động có tính đối kháng mình.

-Thế thì cậu cũng chẳng hiểu tôi đâu mà mạnh miệng phán bừa. Nói cho cậu biết, Gia Băng sinh ra là để làm vợ tôi, cậu thân là em, lấy quyền gì phản đối chúng tôi. Nếu rảnh quá, thì nên đi trau dồi thêm kiến thức để làm bố mẹ cậu hài lòng ấy, em vạ.

Khựng người hồi lâu, Gia Minh mới vùng ra khỏi âm khí u ám bao vây quanh Từ Thần. Cậu loạng choạng đứng vững, ném ánh mắt kì quái về người kia dò xét, thứ gì đó từ người Từ Thần toát ra khiến cậu hoang mang, cứ như thể một liều độc tán từ từ ăn sâu vào da thịt, khiến cậu giờ đây thân thể như bị tê dại hoàn toàn.

-Cứ chờ đấy, tôi sẽ chống mắt lên xem cậu làm thế nào_Nói đoạn, Gia Minh như tàn quân rút lui bỏ chạy, để lại Từ Thần với sự điềm tĩnh đến gai người.

Từ Thần ngồi xuống băng ghế, tiếp tục giờ cuốn y học tìm được lướt mắt đọc.

Bất chợt, phân tử khí nén lại, như chạy trốn một luồng khí ngút ngàn từ một kẻ nào đó có khí thế bức người.

Lại một vị khách đến tìm cậu, chắc chắn là thế

P/s: Chap này Su chủ yếu miêu tả nhuệ khí của Hàn Gia Nhá, hehe, mong mấy bà đọc ròi cho SU cái thuế

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 65

Chương 65: Em chỉ chấp nhận Từ Thần là con rể em thôi

***

Gấp một vài chiếc áo đã khô kiệt nước từ dây phơi thành nếp một cách tỉ mỉ trong lúc chờ đợi thẳng con thứ tiền khách trở về coi như thú vui giết thời gian đặc biệt của mình, Hàn phu nhân để gọn đồng áo quần vào chiếc vali to đùng, ánh mắt dịu dàng thêm lần nữa lướt trên khuôn mặt đầy vẻ đảm chiêu của ông chồng đang ngồi cạnh giường bệnh của cô con gái nhỏ, khẽ nhíu mày lo lắng.

Cứ những lúc trời xế chiều như lúc này, hay những lúc rảnh rỗi tới mức nhàm chán, ông chồng bà lại kéo ghế đến gần giường bệnh của Gia Băng, đưa ánh mắt ôn nhu trầm tĩnh như mặt hồ chăm chăm nhìn đứa con tội nghiệp của mình chén giấc nồng, ko nói gì mà cứ trầm ngâm suy nghĩ trong lòng. Ông lặng người đến mức, bà sợ rằng chỉ cần 1 chốc rồi mất, chắc chắn cái người ngồi thu lu đó sẽ ko còn là chồng bà nữa, mà là một con ốc sên khổng lồ đột biến gen chính hiệu.

Hàn phu nhân thờ dài một tiếng đầy chán nản. Bà đứng dậy, rời khỏi chiếc ghế đệm mềm mại còn vương hơi ấm nhàn nhạt, đôi chân thon dài từng làm mưa làm gió một thời trong giới người mẫu làm bất cứ ai cũng phải ghen tị vững chãi trên đôi giày đế nhọn bước chậm rãi đến chỗ chồng, hai con người đảo nhanh chuyển đối tượng, dán lên khuôn mặt thiên sứ đã dần lấy lại thần sắc của cô con gái đang say mộng.

Sau khi thu hẹp khoảng cách của mình với chồng, Hàn phu nhân đưa đôi tay vẫn trắng mịn thuở nào của mình, quàng lên cổ chồng từ phía sau, rồi dón cả cơ thể lên tấm lưng rộng lồi cuốn. Bà rúc mặt vào gáy chồng, đôi môi mọng đỏ ướt át thì thầm bên tai the the:

-Anh lại thế rồi!

Ko từ chối sự nồng ấm từ vợ truyền đến, Hàn lão gia đưa đôi tay này còn đan vào nhau ôm ấp lấy đôi bàn tay vợ như đáp lại, khoé miệng nở cười nhạt.

-Lại làm sao?

-Trầm ngâm, tĩnh lặng một cách đáng sợ _Hàn phu nhân tiếp tục phả hơi vào vùng da gáy chồng _Anh làm em bất đầu hoang mang thật sự rồi đấy!

Cái cảnh vợ phủ phục người mình lên lưng chồng này thật dễ gây nhiều trường phái nhìn nhận khác nhau cho những tên cận vệ mặt mũi đỉnh đặc oai vệ bề ngoài “người có đem người đẹp số đo 3 vòng chuẩn ko chỉnh 90-60-90 ta cũng ko thêm để mắt đến” nhưng bụng dạ hồ hoán lên “tiếp đi cung! Tiếp đi cung!” đang ti hí mắt bên ngoài chiêm ngưỡng, tên nào ngây ngô trong sáng một xú thì còn chép trảm trở ngưỡng mộ sự hồn nhiên quá tuổi của cặp vợ chồng đình đám này, kẻ lòng dạ đen tối quá lại sẵn lòng nhọc công nghĩ tình tiết vượt sức tưởng tượng tiếp theo.

Mà Hàn phu nhân cũng chẳng thêm để ý đến bọn họ làm gì, dù sao cũng là vàng thật, sợ gì nhảy vào lửa. Bà tiếp tục vịn về mũi chồng như một thói quen khó bỏ.

-Sao anh lại im như thóc thè? Nói gì đi chứ?

-Thế em muốn anh nói gì? _Hàn lão gia xua tay vợ.

-Những gì anh đang nghĩ..._Bà mỉm cười tinh nghịch hết như một cô nhóc 17, những ngón tay ko yên phận rẽ xuống phía dưới, xia xia vào vùng ngực bên trái chồng, nơi quả tim trẻ mãi đang giục trống thỉnh thoảng...ở đây nè! Chứ ko phải ở trong đầu.

-Hừm! _Hàn lão gia thờ dài thành tiếng, ánh mắt vẫn ngự trên cô con gái đang trở mình _Huyền Nhi, em biết anh đang nghĩ gì mà.

-Ày, đoán là một chuyện, còn nói là một chuyện khác mà. Em muốn anh tâm sự với em kia _Hàn phu nhân phụng má như cá phụng mang, rời tay khỏi cổ chồng rồi ngồi thẳng lên mép giường bệnh, xoay người đối diện với chồng, mặt bà giờ đây hoàn toàn nghiêm túc. Song, đôi gò má trắng hồng phồng lên cực trẻ con nên áp khí bức người trên cơ thể bà hoàn toàn mất giá trị đe dọa _Anh đang nghĩ về chuyện 9 năm trước, đúng chứ?

-Ừ! _Hàn lão gia rời mắt khỏi Gia Băng, trùu sự dịu dàng, ân cần lên người vợ, khoé miệng nở nụ cười hiền hiem hỏi pha chút tinh nghịch _Anh hỏi hận...rất hối hận là đằng khác. Tại sao ngày đó anh lại ngu ngốc đi nghe theo lời em dụ dỗ, xúi dục giấu nhem Gia Băng đi ngay khi nó vừa ra mắt thế giới rồi cho con bé sống, 1 cách bình thường với một cái tên vô giá trị nhỉ? Thật ko biết lúc đó em cho anh uống bùa ngải gì mà anh lại đồng ý nữa.

-Ý anh, do em xúi giục nên anh mới đem Gia Băng sang Việt Nam hả? _Khoé miệng Hàn phu nhân giật giật, bà cau mày, hình như, bà vừa bị chồng đá một cú vào mông rõ đau thì phải.

-Ừ! Kẻ chủ mưu mọi chuyện đều là em hết _Hàn lão gia tiếp tục đùa bỡn vợ, nhưng càng muốn đùa, lời nói của ông càng thấm nhuần nỗi buồn, sự bất lực lẫn tủi hổ _Nếu ko, có lẽ giờ Gia Băng đã ko phải nằm đây.

-Sao chứ? Lúc đó em chỉ khóc và nói rằng em sợ con bé sẽ bị bắt cóc thêm lần nữa thôi mà, rồi anh bỗng con bé đem qua Việt Nam luôn chứ em dụ dỗ

anh hồi nào! Bất bình vì danh dự, lòng tự trọng bị vu oan giáng hoạ một cách trắng trợn, Hàn phu nhân phân trần, đôi môi đỏ mọng mấp máy liên tục quả thật khiến nhiều người ko thể ko nổi cái thú tính tâm thường. Nhưng, vì đây là bệnh viện, là nơi trang nghiêm, Hàn lão gia cần phải nhẫn nhịn một chút.

Ông đưa ngón tay vuốt lấy bờ môi vợ.

-Tại vì lúc đó em như thế này, nên anh ko thể ko làm ngơ.

-Hả? Đang nói gì vậy?

-Tại vì giờ đây em thế này, nên anh sẽ ko thể tha thứ! _Hàn lão gia lặp lại, lời nói phảng phất sự quyết tâm như của một lời thề, nói mà như nhắc nhở chính bản thân mình, đáy mắt ông, giờ như đã chìm sâu trong đêm tối.

Hoảng loạn tột độ trước biểu hiện thay đổi chóng vánh của chồng, Hàn phu nhân như ko còn lạc vào đêm sương u mờ nữa, sống với người đàn ông này lâu như vậy quả ko bỏ công chút nào, khả năng đoán biết ý nghĩ người khác giờ đã luyện đến mức xuất quỷ nhập thần. Tất nhiên, bà đã biết ông đang nhắc đến điều gì.

-Anh à, vốn lúc đấy chúng ta ko còn cách nào khác nên mới phải làm vậy. Nếu lúc đó, Gia Băng ko tự mình tìm đến đồn cảnh sát, thì có lẽ, giờ đây em và anh đã ko thể nhìn thấy nó sống, nó thở, nó hắt hơi như thế này rồi! Cho nên, em thấy, việc này cũng ko phải ko tốt. Người ta nói, cứu 1 mạng người hơn xây 7 tòa tháp. Chúng ta nên mừng vì Gia Băng đã biết quý trọng người khác mới phải _Hàn phu nhân dỗ chồng, lời bà đưa ra hoàn toàn ko logic và hợp lý tẹo nào. Con người sắc sảo thường ngày, rơi vào chuyện tâm thường như thế chỉ có một trường hợp, bà đang sợ hãi.

-Em đúng là một bà mẹ cao cả _Hàn lão gia cười nhạt _Em đang tự mình dối mình đấy, Huyền Nhi. Anh ko nghĩ em dễ dàng tha thứ cho những kẻ dám lấy đi quyền làm mẹ của Gia Băng đâu.

-Cứ cho là thế, anh muốn làm gì thì tùy _Thoáng giật mình vì bị nắm thót, Hàn phu nhân nhắm mắt bình ổn thần trí rồi từ từ mở mí mắt, hai tay bà chạm vào má chồng, thành tâm nhắc nhở _...nhưng trong chuyện này, Từ Thần là người vô tội.

-Biết ngay mà, em thương người cũng có mục đích đấy nhỉ? _Hàn lão gia lắc đầu ngán ngẩm.

-Trước giờ em nói rồi mà, em chỉ chấp nhận Từ Thần là con rể em thôi, nên tất nhiên em phải ủng hộ và che chở cho nó _Rời tay khỏi chồng, Hàn phu nhân nhún vai, cái mặt cương quyết rõ khiến người kia muốn giận cũng chả giận nổi.

-Lí do? _Hàn lão gia ngã người dựa vào ghế, khoanh tay trước ngực chất vấn.

-Có 3 lí do, thứ nhất, trong mấy tên choai choai ở tuổi Từ Thần, em thấy hiếm có người nào chung tình như thằng bé. Vì con Gia Băng nhà mình mà nó gạt hết cả sung sướng, tình nguyện gia nhập hội vô gia cư Seoul, ngày nào cũng ngồi ở băng ghế cuối hành lang chờ đợi bố vợ như anh cho phép được gặp _Nắm chặt bàn tay thành nắm, vênh ngôn trở lên cao ra hiệu số một, Hàn phu nhân như thấu hiểu nỗi khổ của anh con rể, xuyết xoa thương xót _Mấy ngày nay thấy thằng bé toàn gặm xôi, chắc nó phải sụt những mấy cân rồi. Tội nghiệp!

-Lí do thứ 2 _Hàn lão gia thích thú.

-Lí do thứ 2, thằng bé có khả năng chu toàn tốt cho của sống của Gia Băng _Hàn phu nhân bấm tay cái tách, ko ngồi nữa mà đứng hẳn dậy, bà vênh mặt lên trần nhà, dường như cái mũi nhỏ xinh của bà cũng đang dãn dài ra thì phải _Vừa mới gặp cái mặt lạnh như tiền của nó là em đã ngửi thấy mùi đôla ngào ngạt rồi. Linh cảm của em rất nhạy. Hoho

-Lí do cuối? _Nín nhịn để ko phải bật tràng cười lộ liễu, Hàn lão gia khoái trả hỏi tiếp.

-Đó là, thằng bé... _Mắt Hàn phu nhân trở nên mơ mộng kì dị...rất đẹp trai, rất xứng đáng làm con rể của em.

Nếu những phát ngôn này của Hàn phu nhân mà lộ ra ngoài, chắc chắn, ngày hôm sau, trên hầu khắp các mặt báo Seoul sẽ có: “Ba tiêu chí chọn rể của các bà mẹ Hàn quốc thời nay: thứ 1, con rể phải thuộc phái Vô gia cư Seoul; thứ 2, mặt nó phải lạnh như tiền và có mùi thơm đôla trên cơ thể; thứ 3, phẩm mỹ viện cũng được, miễn đẹp trai.”

Ôi! Đúng là thảm hoạ! Cũng may, bí mật quốc gia vẫn được bảo toàn.

Nhìn vợ há hê, sung sướng mơ mộng một hồi, Hàn lão gia ranh mãnh cười, hỏi lại.

-Nếu anh tìm một thằng con rể khác, yêu Gia Băng như anh yêu em, có gia thế lẫy lừng như anh và toàn mỹ giống anh nót, em ko phản đối chứ?

Nghe được lúc, phân tích rõ ràng từng ý của chồng, Hàn phu nhân gạt đầu dừ dội, làm mặt ai đó đen xì như ống khói tàu hoả.

-Tại sao?

-Tại một mình em khổ là đủ rồi, em ko muốn Gia Băng giống em _Hàn phu nhân nhất quyết.

-Tại sao? _Giọng Hàn lão gia giờ lạnh băng, nụ cười trên môi như hoá thành băng.

-Tình yêu của anh là tình yêu chiếm đoạt và sỉ diện, nếu anh là Từ Thần, chắc chắn sẽ ko thèm ló mặt đến xem em chết hay chưa mà chơi trội hời, đem lư đạn giết cả lũ cho hả dạ, còn gia thế, cái này càng chết, vì cái gia thế của anh mà em bị xoi mói nhiều rồi, phải vù đầu làm việc, ko sướng. Về phần đẹp trai, theo quan điểm nếu đứng ở ngoài, dung nhan của anh chưa chắc quật ngã dung nhan Từ Thần_Có lẽ đây là những lời nói thật lòng của Hàn phu nhân thì phải, thế nên nó quá làm mất đi lòng người.

Đây, ngay khi Hàn phu nhân nói xong, Hàn lão gia đã đứng hẳn dậy, rời khỏi ghế, túm áo khoác rồi lạnh lùng ra ngoài ko thèm nhần nhủ, để lại bà vợ đang tự kiểm điểm lại bản thân sao ko dùng lối ẩn dụ, hoa mĩ để nói.

Hàn phu nhân túm lấy áo, chạy theo hướng chồng sai bước mà miệng lưỡi phần trần ngọt xót. Đến nửa đường, bà nhìn thấy Gia Minh bèn lôi cậu chàng đi may áo luôn, coi như bịa đỡ đạn nếu chồng có nổi điên sinh sự.

Trời đã chấp choạng tối, giờ đây, người ở có máu mặt nhất trong Hàn gia chỉ còn lại 1 người: Hàn Gia Lâm.

***

-Sao, anh muốn tôi giúp chứ?_Hạ mắt nhìn khuôn mặt đang khó hiểu nhìn mình phía đối diện, Gia Lâm nhếch khoé môi cười gian tà, đáy mắt ngáy thò đen sâu thường ngày bỗng dưng rùng rùng niềm kiêu hãnh, tự tin kì lạ của một kẻ sẵn mồi thực sự.

Đây, có phải là Hàn Gia Lâm chỉ biết ăn và ngủ thường ngày mà Từ Thần bắt gặp hay ko vậy. Khí chất của kẻ thống trị y chang ai đó, như muốn bóp chặt quả tim bất cứ ai.

-Gia Lâm, em ko bị làm sao đấy chứ, hay anh mua kẹo cho em nhé!_Từ Thần nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, hỏi han tận tình, nhưng trái tim cậu vẫn cứ thốt lên kinh hãi.

-Đừng xem tôi là trẻ con, tôi có thể giúp anh gấp chị tôi đấy. Chẳng hạn, như lúc này..._Liếc mắt nhìn chiếc điện thoại đang đổ chuông trong bàn tay nhỏ nhắn của mình, Gia Lâm từ từ nhả từng chữ bằng thanh âm trầm thấp đầy ám muội, như thể đang bố thí ơn phước cho 1 kẻ ăn mày.

-Làm thế nào mà...

Chưa kịp nói xong, Từ Thần đã bị Gia Lâm chặn họng bằng một tiếng suýt khê.

-Alo, mami!_Từ tông giọng trầm một phát xoay sang tông cao, bỗng của một đứa con nít lên 6, Gia Lâm nở nụ cười thiên thần trung diện như một phản xạ. Rồi ko biết bên trong đã nói gì, cậu bé khê gật đầu_Vâng, con sẽ trông chị cẩn thận.

Xong xuôi, Gia Lâm kết thúc cuộc gọi, cất điện thoại vào túi quần, bản mặt lạnh lẽo, lãnh đạm của một đế vương đột ngột quay lại, nhanh đến mức Từ Thần choáng ngợp.

-Anh yêu chị tôi, đúng chứ?_Gia Lâm đưa giọng bè trên chất vấn.

-Ừ!

-Vậy thì để tôi chứng minh rằng tôi có thể giúp anh gấp chị tôi nhé! Nhưng, anh sẽ phải vận động 1 chút, Lãng Từ Thần!

Bỗng tối ma mị từ đâu bỗng đổ oà lên người Gia Lâm, tạo nên một màn đêm sâu hoắm bao quanh đứa bé chỉ mới 6 tuổi.

Từ Thần thoáng giật mình, nhưng nhanh chóng lấy lại được bình tĩnh. Trước giờ cậu đã đoán sai rồi, người có thể thống lĩnh Hàn Gia, ko phải Gia Băng hay Gia Minh, mà là cậu bé đang đứng trước mặt cậu-Một Hàn Gia Phong nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66

Chương 66: Game Over

***

Mặt trời tắt lịm ánh hào quang chói lọi huy hoàng thuở nào, yên phận nhuộm mình xuống mặt biển xanh lè, để lại cho nhân gian cái bản chất tăm tối, lạnh lẽo vốn dĩ bắt từ của nó.

Như thời khắc tối cao đã được điểm, đám dân tình tụ tập trong vòng bán kính 50mét của bệnh viện bắt đầu thét, miệng hùm gan sứa hô lên những biểu ngữ sắt đá với âm lượng có sức công phá lớn đến nỗi làm nhiều cốc thủy tinh tự động nứt gãy nổ vỡ bóc bóc nghe cực vui tai.

Tuy nhiên, đáp lại sự nồng nhiệt đang dâng lên từng ngày như lũ miền Trung ấy, bệnh viện Lăng Tử vẫn im hơi lặng tiếng. Điều này bắt đầu làm dấy lên mối nghi hoặc về sự xuất hiện của Hàn Gia trong lòng con em đại Hàn dân quốc.

Hàn Gia ko ra mặt đỉnh chính mọi việc, người bệnh viện Lăng Tử và viện trưởng cũng từ chối trả lời những phỏng vấn liên quan đến họ. Sự thật tại sao thì chỉ có trời và kẻ nắm quyền trong Hàn Gia mới biết.

Sức nóng, ông cần thêm sức nóng.

Khẽ ngẩng đầu nhìn ánh đèn điện sáng mờ mờ nhạt nhạt như bị rút hết sức sống lấp dãi trên hành lang, Gia Lâm tí ta tí tòn đi tới trước mặt đám cận vệ đang nghiêm mật làm tròn bốn phận canh giữ đại tiểu thư, ko để kẻ cả 1 con chuột tự tiện đặt chân vào cửa mình, miệng nở nụ cười thiên thần mà ai nhìn thấy cũng chết lặng trong tim phân nửa.

Đứng một khắc mà ko thấy có tên nào nghiêng ngả chao đảo, Gia Lâm tắt ngấm nụ cười gây tử vong bao người ấy. Cậu bước đến gần tên cận vệ trông tướng tá đại ca nhất bọn, neho mắt nghiêng đầu dò xét, thoáng tái mặt khi đằng sau lớp kính râm đen xỉ oai vệ kia, những đôi mắt tinh anh có sức nhìn xuyên trời thấu đất hơn bộ lạc nhà chó ko còn mờ to cứng trợn như vẻ bề ngoài của thần chủ nữa mà đang khép một cách bình thản, khô khô ngon lành với nhạc nền “Bé ơi ngủ đi” vang lên xối xả trong đầu theo kiểu nhạc sàn nonstop.

Nói ko ngoa, ko hổ thẹn với bà con cô bác chứ Cận vệ Hàn Gia về cái gì cũng vô địch thiên hạ, vang rền giang hồ cả. Hết nhảy núi vượt rào, chạy đua với báo hổ đến vết nổi com cháy đến thùng để hay cầm kì thi họa, cận vệ Hàn Gia luôn rành ròi mọi thứ và ko bao giờ có chuyện suy thoái tài năng ở đội ngũ này dù thế hệ về sau ko thuộc hàng đi mây lướt gió, trèo cây vượt đồi. Chính vì tài năng ko chọn người, người ko chọn tài năng như vậy nên tài năng tốt có xấu cũng nhiều cứ ùn ùn kéo đến, đặc biệt nổi trội và có sức ảnh hưởng lớn nhất đó là cái tài vừa đứng vừa ngủ nhưng vừa ngủ vừa tỏ ra khí thế ngất trời có thể dọa gan bất cứ kẻ

nào dám lảng vảng xung quanh, khiến chúng dù bụng dạ hiền lành hay tâm địa gian tà đều bùn rùn chân tay, người run lập cập, mồ hôi nước mắt cứ gọi là tuôn như mưa, ngoan ngoãn tự động rút lui tránh xa ngàn dặm ko ngoảnh đầu lại. Tài năng trời cho này cho đến nay đã được hơn 100 cận vệ Hàn gia luyện đến mức tinh thông, lão luyện nhất. Ko thấy ko sư mà thành đẳng cấp mới thấy được sự xuất chúng của họ.

Ày, nhưng ông trời vốn rất hay đi ghen tị vô duyên với những con người tài năng như họ. Đúng là cái tài “ngủ mà oách” siêu cường thật đấy, song những lúc họ vận dụng bài thức này, thính lực của họ bỗng dung mất đi khả năng chính của nó, nói thẳng ra tai họ thường điếc...khá là trầm trọng. Kể cả có một ông anh bác loa hét lớn vào tai họ nói rằng “CHU MI NGA”, lúc tỉnh dậy, chắc mắt sẽ có hơn nửa số đó cho rằng, “Có con muỗi dám chửi cha tao ngủ?..”=

Biết rõ đám cận vệ nhà mình đang chơi trò gì, Gia Lâm vội nhân chân lấy vãi cái loa máy tính đặt trước mặt cả đám, khởi động kết nối với micro ko dây. Để ko làm hỏng chính sự, cậu nhóc còn tính sẽ đặc ân đánh thức bọn họ dậy trước lúc hành động.

Song, Gia Lâm chưa kịp hét vào micro, thì, như 1 tên lửa xẹt qua với tốc độ ánh sáng, một tên trộm kì dị khoác chiếc áo da đen dã thời thượng đã nhanh chóng túm lấy cậu nhóc rồi biến lẹ chỉ để lại một ngọn gió mát lạnh có mùi bạc hà. Tiếc thay, dung nhan của tên bắt cóc đã được bịt kín bằng khăn bịt miệng Pucca với tông gạch đậm chói mắt, đầu đội mũ len đỏ trông thật lộ liễu. Nếu đám cận vệ kia ko tóm được hắn thì quả là 1 điều si nhục lớn cho Hàn Gia và cả chính bản thân bọn họ.

-Khò! Khò! _ Tiếng ngáy bỗng dung vang lên dữ dội, đám cận vệ nhiệt tình chếp miệng rồi đứng im như gỗ tiếp tục ngủ.

Có lẽ, lời tương truyền kia là đúng.

Với vận tốc xuất thần của đôi patin đời mới, chỉ trong 2phút tích cực đẩy lực, tên bắt cóc đã đưa Gia Lâm đến tận thang máy tầng kế tiếp của toà nhà một cách gọn lẹ.

Ko biết vì quá mệt hay nhìn thấy tờ ngân phiếu nằm giữa đường, tên bắt cóc đột ngột dừng lại, khó khăn lắm hắn mới đứng vững trên đôi patin rồi đặt Gia Lâm xuống đất. Hắn tháo gỡ khăn bịt miệng, để lộ một khuôn mặt tuyết mã, lạnh lùng đến mức khiến nhiều người cảm thấy xa vời trong làn mồ hôi và như nước. Hắn cho phép mình thở hắt một cách gấp gáp, yếu lực trước mặt con tin, mắt liên tục chăm chăm về hướng mình vừa đi qua mà nghi hoặc đặt câu hỏi.

-Sao chẳng có tên nào đuổi theo hết vậy?

-Tại anh quá hấp tấp đó thôi. Bịt tai lại nhé! _Nhếch mép cười ranh mãnh, Gia Lâm ko để cho tên bắt cóc kịp tiêu hoá xong câu nhắc nhở thành tâm của mình đã hăng giọng, đẩy lực xuống đang điên hét lớn_HELP ME!

Hai chữ “help me” vừa phóng ra khỏi khuôn miệng nhỏ nhắn của Gia Lâm đã đỉnh đặc bẻ mụn tất cả các tấm kính vô tội trên cửa sổ gần đó, đồng thời ko tiếc thương rứt mạnh màng nhĩ vô tội của tên bắt cóc, khiến dòng tin hân nhận được chỉ còn là dòng âm thanh kinh tai biến dạng ko nội dung.

Mà thế còn chưa thỏa mãn, dòng âm thanh ấy làm não bộ hắn nhất thời chấn động, sứt tĩ nữa đứt phứt thần kinh ko thương tiếc. Do đó, bệnh viện số 2 Ngô Quyền (bệnh viện tâm thần) đành tạm gác chiến dịch chào mừng thành viên mới gia nhập.

Những tưởng sức ảnh hưởng “help me!” chỉ đến nhiều đó là cùng, nhưng tác giả đã sai rồi. Sức công phá của “Help me!” quá lớn, phút chốc vượt tầm kiểm soát của kẻ gây chuyện. Ko chỉ cắt đứt giấc mộng đẹp của bao chàng cận vệ tình trắng, khiến họ hốt hoảng chúi bọt mép, tay luống cuống rút súng cầm lựu đạn chạy ra chạy vào tán loạn như ong vỡ tổ, mất dao dác đảo qua đảo lại như mây thẳng ăn trộm gà truy lùng tung tích chủ nhân của the voice, mà còn làm phạm vi dân cư xung quanh nghẽn mạng trong giây lát, điện thoại, mạng máy tính rơi vào trạng thái “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện đang ở ngoài vùng phủ sóng, trong vùng phủ chắn, xin quý khách vui lòng gọi lại sau”, mạch điện cũng

roi vào trạng thái chập choạng, hết có rồi lại mất, làm dân tình và những tên mụn gió bẻ măng trộm vặt được phen hoang mang, cuộc biểu tình đòi gặp mặt Hàn gia cũng nhanh chóng được dập tắt vì...mất điện phải sang hình thức biểu tình bằng nến.

Thất kinh một hồi, Từ Thần tái mặt nhìn Gia Lâm đang ho khụ, giọng khàn hẳn đi, ra điều hỏi han:

-Ồn chứ?

-Ko...tệ_Gia Lâm ra hiệu bằng tay, ánh mắt vẫn ko suy giảm đi sự kiêu hãnh dạt dào_Đến lúc rồi đấy, anh chỉ có 1 tiếng rười thôi.

-Thế còn cậu?

-Yên tâm, tôi rất giỏi chơi trốn tìm_Gia Lâm cong môi cười rồi chạy đi mất, Từ Thần ngoái nhìn cậu bé một hồi, bước chân nhanh dần ngay sau đó.

Giờ, thứ cậu nên quan tâm ko phải là suy nghĩ về nguyên do tại sao Gia Lâm lại giúp cậu mà là việc sẽ gặp Gia Băng như thế nào.

Cô đã tỉnh từ mấy ngày trước nhưng liệu, cô có nhớ cậu nhiều như cậu nhớ cô hay ko đây.

Hé mắt ra khỏi tấm chăn ấm áp nhìn đồng hồ điểm đúng 6 giờ tối, Gia Băng mở to khuôn miệng, chậm rãi ngáp dài một tiếng để ko làm kinh động đến vết thương dài trên cánh tay. Nhàm chán, vô vị và buồn, những cảm xúc thường tình của những bệnh nhân cui cút suốt ngày trong bốn góc tường lại xăm chiếm lấy ngũ quan của Gia Băng mỗi khi cô tỉnh dậy, rời xa khỏi giấc mộng hảo huyền xa vời.

Lòng cô nhói lên khi những đôi mắt tự trách, thương cảm lẫn tội nghiệp từ bố mẹ hiện lên trong đầu cô. Cái quái gì thế chứ, chỉ là một di chứng có thể xảy ra hoặc viễn viễn ko xuất hiện thôi mà. Có gì mọi người phải nhìn cô bằng ánh mắt thương hại đó chứ. Sao biết cô ghét sự thương hại, vẫn cứ chọc tức cô bằng sự thương hại, thật hổ thẹn.

Cô còn chưa lo, cần gì ai phải lo cho cô chứ!

Hít một hơi thật dài, Gia Băng trùm chăn choàng lấy đầu mình, viên mắt bỗng đỏ hoe kì lạ.

"Nếu ko sinh được con, nếu mình vô sinh thực sự, lúc đó, mình sẽ thế nào nhỉ?" Dù tự dặn lòng mình ko được nghĩ đến, dù tự an ủi bản thân rằng mình là người mạnh mẽ, chóng thay đổi cảm xúc, nhưng ko hiểu sao, những lúc chán chường, Gia Băng lại mặc nhiên nghĩ đến đề tài đau đớn ấy, và hiển nhiên cô lại đổ lệ.

Nếu cô vô sinh, giả dụ là thế, Lãng Từ Thần có chịu lấy cô ko nhỉ?

Ày, câu hỏi tiềm thức luôn phóng ra bất thành linh thêm lần nữa khuấy đảo tim can Gia Băng và ngay sau đó, nhanh chóng bị lực lượng an ninh não bộ phát tiết nhận dạng là tội phạm trốn ngục bắt giữ, xử trảm. Song, dư âm của nó thì vẫn còn mãi.

Gia Băng tự nghĩ rồi tự dỗ mặt, đây là lần thứ 257 cô nghĩ đến vấn đề này trong suốt mấy ngày qua. Ko biết vì quá chán chường nên cô nghĩ bậy hay do quá nhớ người ta nên phát sinh những suy nghĩ vượt ngoài tầm kiểm soát.

Chắc là lí do thứ nhất, Gia Băng ngẫm khảng định rồi nở nhẹ một nụ cười rõ là hạnh phúc. Câu nói của mẹ rằng cậu ta đã chờ cô suốt mấy ngày liền khiến con tim Gia Băng đập loạn xạ. Tuy ko phải là một Jun jun nồng ấm trong nội tâm như ngày nào, nhưng cái tên họ Lãng ấy cũng ko phải là kẻ vô lương tâm lắm nhỉ.

-Tôi sẽ giữ lời hứa, nếu cậu có thêm nhiều thành ý hơn_Gia Băng thích thú thì thầm với chính mình, khoé môi vẫn nở nụ cười tràn trề sinh lực.

Có lẽ, ở trong căn phòng quá yên tĩnh, ngũ quan của Gia Băng giờ thính nhạy hơn bao giờ hết. Cô lặng người, căng tai lên nghe ngóng động tĩnh bên ngoài lớp chăn khá dày.

Có ai đó đang đẩy nhẹ cửa và đặt chân vào phòng cô, hoặc mẹ, hoặc bố, cũng có thể là Gia Minh và Gia Lâm, nhưng đi nhẹ như vậy, có phần hơi kì lạ.

Ko màng nghĩ nhiều thêm một óc, Gia Băng thối cữ việc phát huy. Cô nhắm mắt, giả vờ ngủ chỉ cần cô có thể trốn tránh những ánh nhìn thương hại đáng ghét kia, cô tình nguyện làm con sâu ngủ cả đời và tốt nhất, lúc cô tỉnh dậy, nên có một hoàng tử sâu béo múp béo múp với làn da xanh mịn thì có vẻ lãng mạn hơn đấy.

Âm vang lúc có lúc ko của bước chân lạ trong phòng càng lúc càng vắng lên rõ nét, Gia Băng cảm thấy phần đệm sau lưng mình lún xuống rồi có cả một bàn tay ai đó khẽ chạm vào vùng chân phủ trên đầu cô, kéo từ từ xuống.

Vốn đã phòng bị trước, Gia Băng liều mạng giữ chặt mũi chân bằng bàn tay lạnh lặn còn lại. Cô rên lên khe khẽ trong cuống họng, có chút nũng nịu:

-Mẹ, con đang ngủ!_A! Cái này là chiêu lạy ông con ở bụi này.

Sự yếu ớt trong giọng nói trong trẻo của Gia Băng làm bàn tay ấy hơi khựng lại, buông tha. Nhưng, một lúc sau, Gia Băng lại cảm nhận được hình như có 1 hơi thở lạnh nhưng nồng nàn nào đó quen thuộc cùng âm thanh the the của 1 nụ cười cũng quen thuộc nổi bắn đến màng nhĩ của cô, khiến cô ngu ngơ liên tưởng đến một ai đó, có vị lạnh của băng và hương thơm chân chất nam tính.

Ngay sao đó, Gia Băng lại nhắm mắt phủ nhận, làm sao có chuyện người đó lại đặt chân vào phòng cô được chứ, hoang đường, quá hoang đường.

Nghĩ thì nghĩ là thế, nhưng sự hi vọng nhen nhói trong lòng Gia Băng cứ nhiên ngày càng rực và bùng cháy lên sau khi bàn tay ấy nâng nhẹ mái tóc cô, hôn lên thì phải. Chưa hết, đôi môi kia còn tiến đến thái dương hờ mé của cô, hôn nhẹ.

Mùi vị quen thuộc ấm áp nhưng tinh tế toả ra như muốn bao trọn lấy người Gia Băng. Tiếp theo đó, một giọng nói trầm ấm vang lên, nhẹ như 1 hơi thở nhưng rất rõ ràng từng câu từng chữ một.

-Xin lỗi! Tôi đã ko bảo vệ được cậu.

Lời thủ thi phảng phất nổi mang mác buồn thật nhỏ nhoi nhưng sao ngũ quan của Gia Băng bị khuấy động lên cả thể. Cô ko kiềm chế nổi cơn ngai ngừng mà đỏ bừng mặt, quên hết cái đau thể xác đang cư ngụ mà vùng dậy như nhân dân đứng lên khởi nghĩa đòi độc lập, hai tay mãnh lực túm lấy chân trùm kín đầu Từ Thần, lợi dụng quân địch tối tăm mặt mũi mà đánh tới tấp vào người.

Chưa thỏa cơn ức chế, Gia Băng đành miễn cưỡng thu hồi đòn phản kích, méo máo ôm cánh tay đau mà ngồi thụp xuống giường, miệng xuyết xoa đến ròn ròn nước mắt:

-Á...!

Bực bội rứt lấy chăn vút phịch xuống sàn nhà, Từ Thần toan nổi quạ dạy bảo Gia Băng một trận thì chợt khựng lại, nét mặt tức giận dần bị sự lo lắng đánh tan tác ko chứa mảnh giáp che thân chạy mất hút. Từ Thần cuống quýt tiến lại gần, bàn tay to khỏe của cậu ôm trọn lấy cổ tay đầy băng gạc của Gia Băng, chăm chăm nhìn ko thôi, miệng thôi phù phù cho đỡ đau theo kinh nghiệm giảm đau ít ỏi mà cậu có được.

Sững người trước hành động quá trẻ con của kẻ nhìn bề ngoài xem chừng học rộng biết nhiều lắm, Gia Băng bật cười bất lực, tay kia vô thức chạm khẽ lên mái tóc đen mượt hơi dài và rối của ai kia.

Đúng lúc Gia Băng đang say sưa ngắm nhìn xoáy tóc như lỗ đen vũ trụ trên đầu Từ Thần, thì chủ nhân của nó lại thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn cô tà ý, đem đến cho cô năng cảm giác bối rối như mình vừa lấy trộm thứ gì đó của người ta mà bị bắt quả tang vậy.

-Tôi...tôi... Nuốt nước bọt ừng ực như lão đại uống bia Tiger, Gia Băng lẹ làng rút tay chuồn khỏi “hiện trường” nhưng xui sao bị “cảnh sát” tóm gọn ko nể nang thương hoa tiếc ngọc gì sắt. Gia Băng đảo mắt cổ viện đại “chứng cứ ngoại phạm”_Tôi...tại tôi thấy...

-Tại tôi thấy một con sâu to béo tội nghiệp mắc phải tổ quạ nhà cậu nên phóng thích dùm hả? _Cắt ngang lời ngụy biện của “tội nhân”, anh cảnh sát đẹp trai lên tiếng, tuy ko quá chính xác y những gì người kia sẽ nói nhưng nội dung chính lại quá chuẩn.

-Hờ? _Gia Băng thộn mặt nhìn Từ Thần cong miệng cười gian, ngạc nhiên đến mức vô thức bật nói _Đưa đây!

-Đưa cái gì? _Nụ cười trên môi Từ Thần đậm nét hơn, tôn lên vẻ đẹp hoang dại, đều giả đến ngỡ ngàng.

-Con sâu to béo! _Gia Băng thở hắt, cơ mặt hơi giãn.

-Tôi cho nó nhảy dù xuống sân rồi _Hếch mặt về phía cửa sổ chỉ rõ nơi tự sát của con sâu nào đó, Từ Thần đưa nhãn thần ngự lên đôi gò má ửng hồng của Gia Băng và đôi môi mím chặt đần đơ.

-Cậu nhớ hết? _Gia Băng cụp mi, đầu đó trong cô là sự vui mừng đến ngây dại.

-Ồ! _Từ Thần nhún vai, những ngón tay còn lại nâng cằm Gia Băng, hướng ánh nhìn đang cố tránh né mình nhìn sâu vào đáy mắt mình, như thể muốn thể hiện thành ý của bản thân_Ko hiểu sao tôi lại nhớ rất rõ những gì liên quan đến cậu, như bị ám ảnh vậy.

-Hả?

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67

-Xem nào, theo tôi biết, cậu là người sùng bái manga, một otaku chính hiệu nên đầu óc đôi lúc rất thất thường, hay mơ mộng và nhiều khi liên tưởng quá đáng như vụ đá cửa ở phòng y tế. Rất thích trai đẹp, điển hình là vụ chạm mặt của tôi và cậu ngày thứ 10 cậu đến muộn. Ngủ nướng siêu đẳng, ăn nhiều ngang hàng đẳng cấp, phong độ tám chuyện rất ổn định và có hiệu suất cao, khả năng là bùa ếm rửa người cũng tạm nhưng ko có hiệu quả. Lúc điên lên thì hay làm những chuyện điên rồ mà ko biết xấu hổ...

Từ Thần ko biết vô tư hay cố ý mà liên tục thao thao bất tuyệt về hiểu biết cao thâm của mình, càng nói càng đồ thêm cục tức đang phun như nham thạch trong người Gia Băng.

-Cậu...cậu..._Máu trong người Gia Băng chạy nhanh lên não, thiếu điều muốn phun ra khỏi đỉnh đầu.

-Tôi cũng nhớ rõ mình đã hôn cậu bao nhiêu cái.

-Hả, bao nhiêu?_Gia Băng tròn mắt.

-7 Cái! (cái này tg cũng biểng đếm nha, ai phát hiện thừa hay thiếu mong giúp đỡ)

-Sao 7?_Gia Băng nặn trí nhớ, nghĩ mãi mới đếm được có 3 cái_3 cái thôi mà

-1 cái lúc chúng ta còn nhỏ, 1 cái là...

Ko nói hết câu, Từ Thần đột ngột đưa môi mình áp lên đôi môi người đối diện. Bất chấp người kia cứng người bất động vẫn cứ thế mà môi khóa môi, lưỡi quện lưỡi như ko muốn rời.

Nụ hôn này là cái thứ 5...

Đưa tròn mắt nhìn 2 kẻ kia đang say trong hạnh phúc, Gia Lâm cong môi cười trong bóng đêm tăm tối. Cậu nhóc rút điện thoại ra khỏi túi áo và nhấn một dòng số.

Chương 67: Yêu, cậu ư? Đáng à?

Đưa điện thoại áp lên vành tai phải đeo khuyên mặt ngọc trai đen, Gia Lâm lướt mắt nhìn 2 người kia lần cuối, đôi bàn chân nhỏ bé vội vàng rời đi, ko tạo bất kì 1 tiếng động nào, nhẹ như hoa bồ công anh bay trong gió.

Chẳng thèm để tâm đến bất cứ thứ gì xung quanh hay cho chúng chút vị thế nằm trong 2 con người sâu mê hoặc của mình, Từ Thần tuyệt nhiên khó có thể dứt khỏi sự ngọt ngào trống vắng bấy lâu thêm khát. Giờ đây, cậu tựa như một con mãnh thú hài lòng với con mồi bé nhỏ của tay, nhưng với con đỏi quấy nhiễu trong dạ dày, nó ko có tâm trạng đùa bỡn, vờn mồi lệ thường nữa, ra sức mà chiếm đoạt, gồng người lên mà vồ lấy.

Tàn nhẫn tóm gọn lấy đôi tay đang yếu ớt chống cự, Từ Thần gọn lẹ chế ngự chúng trong lòng bàn tay nóng bừng của mình. Rồi, đôi môi lạnh lẽo nồng nhiệt chất chứa thứ vị ngọt cướp đoạt từ đôi môi kia cũng biết đến thứ gọi là chừng mực, rời khỏi “vùng lãnh thổ” mình vừa chiếm được.

Dân tư bản đế quốc có cái tính tham lam hết chỗ chê, chiếm được nơi này lại sinh lòng muốn đoạt nơi kia, cho đến khi hết tác đất, tác vàng mới chịu buông tay an phận. Có lẽ, Từ Thần, từ nhỏ đã sống ở hòn đảo Hawaii nồng nhiệt của đế quốc Mỹ nên bản chất cũng thấm nhuần cái tư tưởng tư bản này thì phải, hết hôn môi rồi lại ra sức đặt môi lên mắt, lên mũi và đỉnh điểm là cổ của con em đất Việt chúng ta mà xiết nợ, làm tinh thần con em ta suy sụp tại chỗ, dấu hiệu kháng cự bỗng tan nhanh như bị axit ăn mòn, thay vào đó là sự kinh ngạc có chút xuối xuối.

Mở to đôi mắt tròn đong đầy nước nhìn tên tư bản háo sắc dám ngang nhiên bức con cái nhà lành ban đêm sáng đèn, Gia Băng lòng “yêu nước” dâng lên ngùn ngụt như máu nóng đang thiêu đốt toàn bộ thân thể, cô *** sức thôi ko vùng vẫy mà thêm phần là lướt trên tấm lưng rộng của đối phương, chiều ý tư bản một chút tạo đà cho anh em tư chí mở đòn chí mạng.

Nhân lúc tinh thần quân địch dục sắc dâng cao, Gia Băng đánh liều một phen, cá cược cái mạng vàng của mình với Thượng đế gia gia. Cô thôi phù phả hơi vào nắm tay lấy khí thế, rồi dâng cao đầu khuya tay, nhắm vào gáy Từ Thần mà giáng một phát mãnh lực cuộn cuộn, nhuệ khí ngất trời.

Theo đúng cái kế hoạch trăm trận trăm thắng anh em cách mạng đã thì thầm to nhỏ trong hầm tối vạch ra, Bộ trưởng bộ quân sự Mỹ tại Việt Nam Lăng Từ Thần sẽ nẩy người lên 1 cái tạo dáng Bomerang cực chuẩn như cá trên thớt, đưa ánh mắt bặm trợn đỏ ngầu hệt dracula uất hận nhìn mặt vụ năm vùng Hân Gia Băng của chúng ta lần cuối, máu tươi trào ra từ miệng tạo viên cảnh hảo hán tuần mĩ gặp nạn, chết ko kịp ngáp rồi ngã lăn ra đất chờ lễ truy điệu tiễn hôn. Đó là anh em cách mạng ta nghĩ thế, liên tưởng, ảo tưởng thế chứ họ đã tính sai một li và dẫn em mặt vụ năm vùng đi những một dặm, đó là, cách mạng ta ko nghĩ đến chuyện Bộ trưởng cũng học Như lai

thần chương, Bộ ngựa quyền,...để phòng thân, nên dù hán có bị lột hết vũ khí quăng tùm tùm xuống sông thì đời em mặt vụ ta cũng chẳng thay đổi được gì, đã

vậy còn mặt cả chì lẫn chài.

Đẩy đẩy, trong khoảnh khắc mặt vụ Hân Gia Băng ra tay giáng đòn sinh tử quyết định lose or win, như đoán được mình sẽ bị đánh lén bất thành linh, Bộ trưởng Lăng Từ Thần đã nhanh tay nhanh mắt tóm lấy cổ tay em mặt vụ, khóa chặt, đồng thời, đôi môi gian mãnh cũng ngưng kế hoạch bành trướng thế lực, rời khỏi làn da nóng rần.

Anh em cách mạng biết thế tự động rút lui êm đẹp, về nhà đúc bia tưởng niệm, lưu danh Gia Băng vào sổ sách cống hiến của nước nhà để đời sau nguyện thế ghi nhớ công lao hiển hách, giúp quần dân ta phát giác được rằng “Tê ra lính tư bản cũng học võ ở Trung Quốc, đồng môn”.

-Cậu...thả tay tôi ra! Bị phát giác ra ý đồ, Gia Băng nhất thời hoảng loạn, tâm tư chỉ biết xúi giục tư chí ra sức vùng vẫy, cố để hai cổ tay mình ko bị bàn tay kia ép chặt đến tê buốt. Cảm giác đau đớn nhen lên như rom bén lửa từ vết thương chưa liền khiến Gia Băng càng thêm khó chịu, cô quát lớn trong cơn đau nhức nhối _Thả tôi ra!

Chăm chăm nhìn biểu hiện biểu tình trên khuôn mặt Gia Băng bằng đôi mắt băng lãnh đầy tức giận, Từ Thần có chút chột dạ, ko hiểu sao, nhất thời lại

gần đến mức quên báng đi vết thương trên tay cô. Cậu nói lòng những ngón tay phát cứng vì bị chọc tức đang lúc cao trào, ánh mắt ăn hận dịu lại như mặt biển sau cơn bão, áy này mở miệng toan nói câu xin lỗi thì bị người kia lại nhai chặn họng:

-Đồ bạo lực, đồ bất lương, đồ ko có nhân tính, đồ máu lạnh, đồ lòng dạ lang sói, đồ bạn của Diêm Vương, sao cậu dám ra tay với người chưa lành vết thương như tôi hả? Mếu mặt nhăn nhó kêu gào, Gia Băng ko biết lời đâu ra hàng đồng từ ngữ phân loại Từ Thần, ánh mắt nhòa nước nhìn xoáy vào phần da đỏ lên thành mảng ở cổ tay bằng gạc, âm ỉ trách

oán, đôi lúc lại âm thầm lườm lườm kẻ đối diện nhưng ko dám đưa mắt nhìn thẳng. Người ta sai mà đâu cô cứ cúi xuống dè dặt như từ đầu kẻ sai là cô vậy. Đau, đau chết mất, hix, cậu có biết tôi rất sợ đau ko hả? Đồ đáng chết, đồ táng tận lương tâm, đồ vũ phu, đồ sao chổi!

-Này!_Xa xầm mặt mũi mắt phân nửa nghe người ta chửi thẳng xa xả vào mặt mình, Từ Thần khoe miệng giật giật liên tục mấy cái, thanh âm lúc trước dịu dàng bao nhiêu thì giờ đây u uất lạnh lẽo bấy nhiêu, tựa lời sấm của đế vương tại thượng cõi chết chóc. _Rốt cuộc, tôi là “đồ” gì của cậu hả?

-Đồ oan gia đáng chết!_Ko chú ý sự thay đổi kinh khủng trên gương mặt tuấn mĩ khó ai có được, Gia Băng tức tối tiếp tục ca thán, đem mọi uất ức trong lòng mà kể ra tuốt tuốt, thành thật quả có cái hoạ khôn lường. _Hề gặp cậu là tôi y như rằng bị sao chổi chiếu, gì gì ko trầy xước chỗ này thì cũng bị chọc cho tức điên. Sao cậu lúc nào cũng thích làm tôi đau vậy hả? Muốn tôi giảm thọ chết sớm chứ gì?

-Đau...? _Khẽ nhú mày, Từ Thần nhếch khóe môi cong tà mị, đưa hai ngón trỏ ko mất chút lực nâng chiếc cằm nhỏ của Gia Băng lên, ánh mắt đen sẫm tựa hồ sâu vô đáy nhìn chăm chăm vào đôi mắt ướt át đôi phần sưng sốt và khó hiểu của người đối diện. _Đau ở đâu?

-Hờ? _Bị câu hỏi ngu ngốc của những kẻ tâm thần trí liệt thốt ra từ cửa miệng rõ hắc ám của Từ Thần làm cho chết não, Gia Băng vô thức thoát ý, mặt đỏ như khúc gỗ non ngày. _Ý cậu là gì?

-Ý tôi, cậu đau ở đâu? Tôi làm cậu đau ở đâu? _Nhắc lại câu thẩm tra rành rọt như lời bức cung tội phạm của mấy tên cảnh sát mặt ngầu ngầu nhìn chó chồ đột tử nhìn gà gà rụng lông, Từ Thần loé lên ánh nhìn trông đợi.

-Bộ...cậu ko có mắt hay uống nhầm thuốc à? Tay tôi bị cậu làm đau mà ko thấy sao? _Đã lấy lại được bình tĩnh vốn có, Gia Băng hất 2 ngón trỏ của Từ Thần ra khỏi cằm mình, đưa cổ tay bị thương làm ví dụ điển hình.

-Hết?

-Có cả đau ở tâm nữa. _Gia Băng được nước lấn tới, vỗ một cái khí thế vào ngực mình. _Cậu gây tội nhiều lắm đó, đừng giả vờ ngây thơ.

-Thế sao? _Nét mặt của Từ Thần dần dần, bóng tối gai người cũng dần di cư đi hết, để ánh mắt ẩn ý cười ở lại với khóe môi nửa cười nửa ko.

-Tất nhiên, tâm đau mới biết tay đau chứ! Cảm xúc con người bắn ra từ tâm mà. Tôi còn xót cho nước mắt mình nữa đấy! _Gia Băng cong môi giải thích nỗi khổ sâu thẳm của mình.

-Ko phải cái đó. _Từ Thần thờ dãi nín nhịn, ko yên phận tra hỏi mà áp sát mặt mình vào Gia Băng. _Tôi hỏi cậu lần cuối, tôi có làm cậu đau tim ko? Khi tôi vắng mặt tim cậu bình thường hay như thế nào?

-Xê ra coi! _Khó chịu vì bị nhìn ở khoảng cách gần, Gia Băng lấy tay đẩy mặt Từ Thần ra nhưng lại bị cậu túm lấy đem đi chỗ khác chơi, ko còn cách nào đành hướng mắt sang phía khác đồng dặc trả lời. _Cho xin đi, cậu luôn làm tôi thót tim với đau tim thôi, ở cạnh cậu thêm vài ngày chắc tôi ko di truyền cũng suy tim, đột tử, hấp hối mà chết mất đó.

Trầm mặc một hồi, Từ Thần ban tặng cho Gia Băng nụ cười nhạt nhẽo và câu đánh giá qủy dị nhất dường như ko phù hợp với đề tài câu chuyện.

-Tốt!

Cậu đứng dậy, rời hẳn khỏi đường bệnh, quay người tung áo bước đi như tráng sĩ xuất quân một lần cũng ko ngoảnh đầu nhìn lại dưới trời hoa rụng ta tả trong gió.

Ngó người nhìn Từ Thần lạnh lùng bước đi, Gia Băng gọi với đầy thắc mắc.

-É! Đi đâu vậy?

-Biến đề cậu ko phải suy tim chết! _Ko thèm quay đầu như quyết tâm đã khắc trên đá, Từ Thần đáp gọn, người khuất nhanh sau cánh cửa trắng.

1 phút trôi qua với những cái chớp mắt ngỡ ngàng, Gia Băng thoáng bật cười khó hiểu trước hành động trở chứng của Từ Thần. Cô bực bội nằm đặt tâm thân xuống giường của mình, cổ họng bỗng trở nên đắng nghét kì lạ.

Mùi bạc hà lạnh lạnh vương *** còn sót lại trên người cô, trong khuôn miệng cô nhanh chóng tan dần, hoà lẫn vào bầu ko khí ẩm đậm chung quanh.

Đưa ngón mọ vuốt qua vuốt lại đôi môi mình, Gia Băng tự dưng đỏ mặt, tay vô thức vỗ nhẹ vào gò má như muốn trấn tĩnh lại bản thân, ánh mắt chốc chốc liếc đến cánh cửa trắng im ỉm mà thất vọng, tâm can càng lúc càng rối loạn.

Nhiều lần nữa muốn bật dậy ra ngoài, nửa muốn nằm ỉ chờ đợi làm thời gian tíc tắc trôi nhanh phát sợ.

Gia Băng cho phép bản thân chờ đợi, nhưng suốt 20 phút cô im lặng nhìn kim dài dịch chuyển ấy, bên trong căn phòng vẫn chẳng có gì thay đổi, chủ nhân của 7 nụ hôn (hehe, cảm ơn pà con tận tình giúp đỡ, giờ Su sửa 5 thành 7 nhé, nếu tiếp tục ngửa quen đường cũ thì, sửa tiếp @~@) vẫn ko xuất hiện.

Ko đợi lí trí phân tích giảng giải, Gia Băng dẹp hết toàn bộ lòng tự trọng và sự kiêu hãnh của một thiếu nữ sang một bên, trái tim thôi thúc cơ thể bật người dậy, hơi do dự một chút rồi cũng để đôi chân trần mỏng manh xuống đất ra ngoài.

Lâu rồi ko tự thân vận động, nằm ì hoải trên giường khiến chân Gia Băng như nhũn mềm ra, mỗi việc đi lại cũng làm cô lặn đạn ko thôi, tí chút nữa còn ngã huych xuống đất.

Vịn tay vào tường làm gãy chống, Gia Băng thận trọng bước từng bước một ra khỏi cửa phòng. Hơi lạnh bên ngoài đột ngột bủa vây lên người cô khiến cô sờn cả da gà, người run lên bần bật.

Thì ra, trong phòng Gia Băng có lò sưởi chạy hết công suất ko kể ngày đêm nên cô hoàn toàn ko ý thức được hiện trạng thực bên ngoài, chỉ cảm thấy mát dịu như mùa thu ở Việt Nam, đã thế, còn có thể nhón nhờ mặc bộ váy ngủ trắng mỏng thánh của thiếu nữ. Đây, cái tội tin người ngơ ngáo ngáo dẫn cô ra nông nổi này đây, lạnh đến tê cứng người.

Nhưng, Gia Băng ko muốn sớm quay về phòng. Bởi cô ko phải ra ngoài để ngắm cảnh, thứ cô cần là tìm bóng hình đáng ghét kia cơ.

Tại sao ư?

Có lẽ cô vẫn chưa muốn rời khỏi thói quen được nhìn ngắm người đó chăng?

Nhìn tới nhìn lui, nhìn trước nhìn sau vẫn chẳng thấy bóng người nào ẩn hiện trong tầm mắt, Gia Băng co rúm người thất vọng toan trở về phòng thì bỗng, một tấm áo ấm áp choàng hắt lên thân thể nhỏ nhắn của cô, đem hơi nồng cuộn cuộn đốt cháy sự bình lặng trong trái tim cô.

Mùi bạc hà nhanh chóng xông vào mũi Gia Băng, như tổ cáo chủ nhân của nó là ai.

Gia Băng quay phắt người lại nhìn, vẫn ngạc nhiên dù đầu óc nhòe nhét quá tải tiểu thuyết và truyện tranh đã đoán trước được.

-Cô nương, gu ăn mặc của cô nương hơi gọi cảm quá đấy! _Từ Thần người dựa hẳn vào tường trình trọng nhận xét, đôi môi kia cong lên như muốn mê hoặc thị giác người, đầu đó, có chút ko can tâm cho lắm.

-Vì đây là áo ngủ mà! _Nhanh chóng nường chín mặt mình, Gia Băng quen thói gân cổ lên cãi, thoáng thốt người im bật cup mắt cúi đầu khi người kia khề nhủu mảy. Phản ứng này làm 16 tinh linh trên hội bàn đảo sứt lòi mắt, rớt răng, ngã ghế. Và nếu chúng cảm thêm cái chén trong tay, chắc chắn sẽ có tiếng vỡ loảng xoảng phụ hoạ thêm tạo hiệu ứng.

-Sao lúc trước ở nhà tôi ko thấy cậu mặc thế? _Từ Thần giả bộ lục lại trí nhớ _Lúc tôi ngủ cùng cậu cũng chả thấy.

-Tôi ngủ với cậu hồi nào thế? _Tròn mắt kinh ngạc như có tia sét đánh trúng đỉnh đầu mình, Gia Băng há miệng vắn noron hồi tưởng quá khứ oanh oanh liệt liệt rồi đỏ bừng mặt hơn trước, khóc ko ra nước mắt hỏi đòi sự thật sao phũ phàng thế.

-Áo ngủ mỏng quá ko tốt... _Nghe ngầu nghiêng nghiêng đưa mắt soi mặt người như kẻ lằng từ trên chóc, Từ Thần nhích người khỏi cửa tiến sát người Gia Băng, một tay nhẹ nhàng nâng nhúm tóc đen nhánh, hôn nhẹ rồi di môi đến vành tai ai đó thì thầm _Với tôi thì ko sao nhưng với mấy tên khác thì tuyệt đối ko được mặc, hiểu chứ?

Vô thức gật đầu một cái như bị tiểu nhân bỏ bùa, Gia Băng tiếp sau đó lắc đầu nguầy nguậy, vốn là để làm xáo trộn đồng suy nghĩ bậy bạ trong đầu nhưng lại làm người kia hiểu theo cách hết sức nguy hiểm.

-Chết tiệt! Sao cậu cứ chống lời tôi hoài thế? _Ngay như tức thì dòn mạnh Gia Băng vào tường, Từ Thần đưa ánh mắt tức giận đầy bất lực chiếu lên Gia Băng.

-Tôi...tôi... _Hồn Gia Băng sợ khiếp vọt ra ngoài, 16 tinh linh cũng tiện thể phóng đi lẩn tránh, người co rúm núp 1 hàng dài sau lưng chủ thể như muốn lấy thể xác cô làm bia đỡ đạn.

-Điên mất! _Cúi đầu suy nghĩ điều gì đó, Từ Thần than oán một cái.

Chiếc đồng hồ trong tay cậu sắp điểm 7:30, một tiếng rười như lời hẹn sắp kết thúc.

-Giờ nói nhanh, cậu có nhớ tôi ko? _Tăng cường độ ánh nhìn lên khuôn mặt đỏ như cà chua của Gia Băng, Từ Thần gặt gao tra khảo về 1 vấn đề mới ko logic tạo nào, câu nói sau đượm chút thành khẩn và gấp gáp _Hãy nói thật lòng.

-À! _16 tinh linh thờ phào nhẹ nhõm trở về thể xác rồi cùng hô lên 1 tiếng câu giờ _Cái đó...

-Tôi... _Thanh âm Từ Thần nghe sao dịu dàng đến mê muội _...thực sự đã rất nhớ cậu, nhớ, rất nhiều.

-Tôi... _Gia Băng cắn môi nghe tiếng tim đập dừ dội như muốn bay ra khỏi lồng ngực. Một cảm giác vui mừng như trúng vé số độc đắc lằng lằng len lỏi trong người cô, trào ra cả đôi mắt đen, át đi sự hoảng sợ.

-Nói đi, cậu nhớ tôi chứ?

-Ukm_Gia Băng cúi đầu thẹn thùng, cơ tay nắm chặt_Ko phải nhớ, mà là rất nhớ.

-Vây...thừa nhận đi, cậu yêu tôi, phải ko???_Tử Thần nâng cằm Gia Băng lên cao, hỏi tiếp làm Gia Băng bối rối hết lần này đến lần khác.

Đầu óc cô rối bong lên như thể bị thứ gì đó khuấy đảo.

Tiếng nhạc đám cưới vang rền từ đâu đó hiện ra trong đầu óc chết tiệt của cô, rồi, trước mắt cô, hình ảnh trắng lẹ của một lễ cưới sang trọng hiện ra cùng câu hỏi ôn tồn “Con có muốn lấy Diêm Vương làm chồng, sẽ cùng uống máu, rút sinh khí người, cùng đẩy đọa, đem lại sự chết chóc cho kẻ trần chứ?”. Thật đáng sợ!

-Nói đi chứ!_Diêm Vương giục.

Nếu đồng ý, Hàn Gia Băng cô sẽ trở thành gì đây, Diêm Vương phu nhân tương lai sẽ quản lí đám Diêm Vương nhóc con kế nhiệm hở?

-Nói đi chứ, cậu yêu tôi ko?_Tiếng Tử Thần ôn nhu gấp gấp kéo hồn Gia Băng trở về.

Ra là chỉ hỏi yêu!

-Tôi...

-Yêu, cậu ư? Đáng à?_Chen vào câu trả lời của Gia Băng là lời nói ám muội tao nhã đến cực điểm, nhưng lại mang sự u trầm tài mị khiến ai cũng phải chấn động, da người tê dại.

Gia Băng và Tử Thần đồng loạt quay người nhìn chủ nhân của câu nói, ánh mắt rơi dần trên khẩu súng đen đang được lấp đạn

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

Chương 68: Cha vợ, con rể

-Ba? Vô thức thốt lên một tiếng với thanh âm yếu ớt và chực tan vỡ, như để chứng thực rằng những gì đang hiện lên trong tầm mắt mờ loè của mình hoàn toàn ko phải là thứ ảo ảnh giữa sa mạc hù dọa người, Gia Băng toàn thân khẽ rùng mình, da gà da vịt mấy ngày qua lặn tằm ko dấu ko vết giờ nổi lên đầy người cô, “hiên ngang” mà dựng đứng. Trái tim non nớt chưa kịp ngừng loạn nhịp vì ai đó liên tục đập mạnh, tựa muốn phá vỡ cả lớp lớp da thịt dày ở lồng ngực.

Ồi! Những sợi dây thần kinh mỏng manh trong đầu cô, chúng nó căng thẳng đến mức một nhạc sĩ có thể dùng để gảy bài Happy Birthday quá!

Ông bố đáng yêu, giỏi giang, lãnh đạm mà cô hết mực yêu thương, nín nọt đã trở về như con chim bố tha mỗi về tổ. Hết y sự xui khiến của ma quỷ và cảm giác bất an luôn ngự trị trong cô, ông đã thấy, đã chứng kiến đứa con gái mình che chở qua lại, gặp gỡ với sói. Và, ông đã đứng, ko biết từ bao giờ trong lớp bóng tối dày đặc như keo mà ánh sáng ko thể nào xua tan đi nổi, ở một nơi cách cô và Tử Thần khoảng chừng 3 mét trên hành lang mang theo nụ cười khinh giễu lúc ẩn lúc hiện. Nghiễm nhiên, ko trái với những gì ông đã nói với mẹ lúc ở trong phòng cô, một khẩu súng ngắn chìa nòng ra khỏi bóng tối dày đặc như đêm thừng màn đêm, the the vang lên tiếng lấp đạn

đều đều, khí thế.

Gia Băng thừa biết, những viên đạn khát máu ấy vốn ko phải là hình phạt dành cho cô. Chúng là “phần thưởng” thích đáng cho kẻ to gan như Tử Thần.

Tức khắc, với sự trở mình của cơ tay, nòng súng đen dịch chuyển, hướng nòng thật nhanh về phía Tử Thần toan nhả phát đạn đầu tiên trong thớ ruột. Nhưng, nó buộc phải dẹp tất ý định cướp đi mạng sống của con mồi. Bởi lẽ, như một tia chớp sáng rực với ánh sáng chói lòa tuyệt diệu giữa bầu trời mây đen giăng dài, Gia Băng tức thì đứng sừng sững trước mặt kẻ bị ngắm, hai cánh tay gầy guộc đang rộng như muốn lấy cả thân mình che chở cho Tử Thần.

Cái quái gì đang xảy ra trước mắt ông thế này? Đứa con gái ông yêu thương, đứa con gái mang trong mình sự ích kỉ và tính độc đoán tiềm ẩn, lại dám lấy cả gan ngăn đường súng, một mực che chở cho đứa con rể cố chấp đang tròn mắt kinh ngạc như mình đang sau ư? Ông đang mơ hay mắc bệnh hoang tưởng lây từ vợ sang vậy? Ko thể nào chứ?

Nếu ko có người khác ở đây, dám nắm Hàn lão gia sẽ tát mình một tát giáng trời để xác nhận đây là hiện thực hay mơ. Nhưng, vì hình tượng của mình, ông đành đau đớn mà chấp nhận hiện thực phũ phàng, lòng có chút ko can tâm cho lắm.

Nheo mắt nhìn sự cương quyết của cô con gái, Hàn lão gia đưa đôi mắt cô quanh chạm vào ánh nhìn của thằng con rể. Cơ mặt đương giãn dần trên mặt ông bỗng dừng co lại phần nộ. Ý định buông súng vừa ban chiếu chỉ lập tức bị thủ tiêu, thay vào đó là sự giận giữ ko do dự tiếp xúc cò súng.

Thằng con rể lão toét, nó ko những ko đẩy Gia Băng ra như những bộ phim sụt mướt vợ ôn dấn mắt, mà còn dám cong môi cười thách thức ông cơ đấy. Ai đã dạy cho nó điệu cười ma mãnh đó thế? Nó là ông giận muốn giết chết rồi.

Ko chú ý mấy đến 2 người còn lại đang làm gì hay nghĩ gì, Gia Băng sau khi đứng ra che chắn cho Từ Thần liền bị mắc kẹt trong vô vàn suy nghĩ bủa vây. Dù là hành động vô thức, dù là sự phản xạ vô điều kiện ko biết được lập trình từ thuở nào của bản thân, Gia Băng ko mấy hồi hận cho lắm trước cư xử thái quá này, chỉ là cô ko hiểu nổi, tại sao mình lại làm như vậy. Lúc cô yêu Khải Phong, cô đầu liều đến mức dâng cả bản thân mình lên bàn Diêm Vương mà thách thức “Giỏi thì ăn bà nội người đi” đâu. Người ta lụy tình thì có thể nhảy lầu đập nát thân mình, uống thuốc độc hủy hoại nội tạng, lẳng xăng chạy ra đường để xe người ta cán chết hay tuyệt thực tự sinh

tự diệt, nhưng Gia Băng chưa bao giờ có bản lĩnh kết thúc cuộc sống của mình cả, miệng nói, lòng nghĩ “tôi muốn chết”, song tay vẫn gấp thức ăn, vẫn mồm vẫn

nhai nhàoam nhàoam, ăn nó rùng mớ thì lăn ra khóc, nằm trải thầy oán hận bản thân. Cô để chính mình hành hạ bản thân, chứ tuyệt đối ko để người khác có quyền làm thế. Nói rằng cô ích kỉ cũng có cái lí của nó.

Gia Băng chu môi thâm báỉ phục chính mình, cô lòi sự dửng dưng và lá gan không lỏ ở đâu ra vậy chứ?

Hay là...

-Đoàng! _Tiếng súng nổ lớn chết chóc vang lên, ko những xé toạc sự yên lặng đặc sệt mùi của anh em nhà Diêm Vương mang đến mà còn tàn nhẫn cắt đứt dòng suy nghĩ lung lạc trong đầu Gia Băng.

Tiếp sau con ù ù vang lên trong hai lỗ tai, Gia Băng dần cảm nhận được, từ đâu đó, một cảm giác đau đón nhàn nhạt từ từ tràn lan hầu khắp cơ thể Gia Băng, bỗng rất đến khô khốc.

Thứ kim loại lạnh tanh phút chốc ma sát lên gò má trắng hồng của Gia Băng, để lại đường cắt dài cùng dòng máu đỏ tươi chực trào chảy như đánh giầu đường chạy của nó.

Ko gian bỗng chìm vào im lặng nào nề.

Mùi tanh của máu tươi sao mà nồng nặc đến thế?

Vết thương trên má Gia Băng, chỉ là một vết xước dài nhỏ nhoi thôi, chẳng nhẽ có sức ám ảnh ko gian nơi đây lớn thế ư?

Vẫn còn bất ngờ quá đỗi trước chuỗi hành động nhanh gọn vừa diễn ra, Gia Băng khó hiểu đưa ngón tay toan chạm vào vết thương trên má, sững sờ một chút khi chạm nhẹ vào những ngón tay lạnh lẽo của một người khác đang ngự trên gò má mình thắm thính.

Gia Băng xoay đầu. Cô ngẩng mặt đưa đôi mắt kinh ngạc trong veo uрон ướt thứ dung dịch lỏng nhu mì nhìn đôi mắt đau lòng đang dán vào vết thương của mình. Sốc đến mức muốn khóc, đau đến mức muốn rơi huyết lệ.

Cô đã từng nói với ai rằng mình sợ đau chưa nhỉ? Đã nói với bố rằng cô ghét máu chưa? Vậy sao ông vẫn tàn nhẫn gạt đi những lời bộc bạch ấy. Cô biết ông đang tức giận, nhưng đâu cần thiết phải tuyệt tình như thế.

Trừ phi, ông ko còn coi cô là con nữa.

Nghĩ đến vậy, Gia Băng gạt mình, cô quay đầu đưa mắt nhìn biểu hiện căng thẳng trên khuôn mặt vốn dĩ lãnh đạm thường ngày. Ông vẫn đứng yên ở thế giới u ám của mình, ko hỏi han cô một tiếng mà đưa thanh âm nhẹ nhàng đến mức khiêng da đầu người tê dại, lạnh lẽo đến ko ngờ.

-Đừng nhìn ta bằng ánh mắt căm phẫn đó _Hàn lão gia ko thêm hướng mắt về phía con gái mà chằm chằm phủ tầm nhìn lên người anh con rể, bàn tay ngang ngược chĩa thẳng về phía con gái _Ta nhớ ta đã cảnh báo rất nhiều lần rồi thì phải nhưng cậu vẫn ra sức làm trái ý ta.

Thở hắt cay đắng sự vô tình bỏ dành tặng cho mình, Gia Băng ko kìm được nước mắt, sóng mũi cô cay xè đến khó thở.

-Đừng khóc! _Lo đi cường độ ánh nhìn gay gắt của người đằng xa, Từ Thần nhẹ nhàng quệt đi những giọt nước mắt tròn mọng của Gia Băng, khuyên nhủ một cách thật khó khăn _Sau này chúng ta còn phải đối mặt nhiều với những chuyện như vậy. Tuyệt đối ko được rơi lệ.

-Biết gì mà nói! _Ném ánh mắt giận giữ nhìn kẻ đang tự tung tự tác trên mặt mình, Gia Băng hít hơi thật sâu gằn lên. Lập tức, cô bị bàn tay còn lại của Từ Thần đưa lên chặn cửa miệng, đồng thời ép người cô vào lòng ngực rộng.

-Và con cũng nói nhiều lần rồi, chúng con sẽ gặp nhau _Bình thản đáp lại lời Hàn lão gia, Từ Thần rời mắt khỏi người kẻ đang vùng vạnh, ko e dè nhìn thẳng vào đôi tròng đen tinh nhạy bị bóng đêm mịt mờ bao phủ đang lóe sáng như đôi mắt của loài báo đêm, bàn tay từ miệng Gia Băng nhanh chóng di cư về vùng eo thon nhỏ của cô, siết chặt _Ba muốn ngăn cản, cũng khó đấy ạ.

-Này, cậu muốn chết sao? _Thôi gây khó dễ cho ai kia, Gia Băng ngoan ngoãn ở yên trong vòng tay Từ Thần mà mở to khuôn miệng cảnh báo, trừng

mắt quay đầu nhìn khuôn mặt hoàn mỹ một chút đùa cợt cũng ko có của Tử Thần, lòng thầm oán trách sao ông trời lại sinh ra một kẻ ko biết sợ là gì như cậu.

Bố cô đang cảm thứ có thể cướp đi sinh mạng con người trong gang tấc trên tay. Đến cô, ông còn ra tay hành động vậy mà tên oan gia họ Lăng lại ko chịu uốn lười bầy bầy bốn chín lần trước khi nói, ngang nhiên phản pháo xa xả vào người ông.

Nếu là cô, đang tức điên người mà có kẻ dám thách đệp như thế với mình cũng nổi xung muốn xé xác phân thân rồi, huống hồ là con người dễ phật ý như bố cô.

Chán ghét nhìn kẻ cứng đầu ko hề có chủ ý cầu hoà, Gia Băng thu hồi ánh mắt quay nhang về bố mình phát cờ trắng chào thua.

Nhưng, chưa kịp truyền tín hiệu ngầm với bố mình, Gia Băng đã quay phát đầu theo đường mòn lối cũ, nhưng ko dám mắt lên mặt Tử Thần mà ngửa ánh nhìn lên bờ vai trái của cậu.

Lúc đến đây, theo trí nhớ hạn hẹp của Gia Băng, Tử Thần mang một tấm áo khoác da nặng trĩu xém chừng 2 cân, khi tấm áo khoác ấy được “chuyển nhượng” sang người cô thì hầu như cậu chỉ có lớp áo sơ mi trắng bọc thân.

Nhưng, vì có gì, trên lớp áo quanh vai trái ấy, lại loang lổ những vết đỏ tanh tưởi đậm nhạt ko khác nhau mấy như thế chứ.

Chẳng nhẽ...

-Cậu bị trúng đạn? _Chợt như có bàn tay ai đó tàn bạo bóp nghẹt trái tim, Gia Băng tái nhợt cả người, lòng dạ đau đớn quặn lên một cách khó hiểu.

Thì ra, từ đầu, người bố cô nhắm đến ko phải là cô mà là Tử Thần. Do chiều cao cô ko thể bắt kịp chiều cao của người cô bảo vệ, thế nên ông trời mới trêu đùa lòng người, mới đẩy viên đạn đó xượt qua mặt cô nhưng lại găm vào da thịt kẻ đằng sau.

Ấy thế mà cô lại thầm mừng rỡ, thầm hài lòng về sự che chở nhỏ nhoi của mình. Chiều cao và quyền lực cô có được, sao giờ đây lại tương đồng với nhau rõ ràng như thế. Bởi vì cô ko bằng người, nên cô dù cố gắng vẫn ko thể che chở hết toàn bộ cho người. Bởi vì cô ko có quyền lực, nên dù cô cố gắng, người ta vẫn cứ coi thường cô.

Khinh miệt, gán tội, đẩy làm donor (donor: vật hiến tế), nếu cô có quyền lực, liệu những điều đó có xảy ra với cô?

Lần đầu tiên, Gia Băng thấy bản thân ao ước muốn nắm vào sức mạnh vô hình của quyền lực. Và để làm được điều đó, cô phải lột mặt nạ, rũ bỏ cái tên Hàn Tử Di mà mình khoác lên người mười mấy năm qua, có lẽ vậy.

Chậm rãi đưa tay lên chỗ da thịt viên đạn đang găm giữ, Gia Băng hướng mắt nhìn Tử Thần khẽ nhăn mặt vì đau.

-Sao ko tránh?

-Muốn biết? _Tử Thần đưa đôi mắt ẩn ẩn ý cười nhìn Gia Băng, nét cười khoét sâu trên miệng, ranh mãnh đệp mê hồn.

-À...Ồ! _Thiếu suất nữa đơ người chết não, Gia Băng bối rối đảo hai con ngươi.

-Để ai đó phải áy náy, ân hận, ray rứt đến mức lấy thân đền tội.

Há miệng như bị trật khớp, Gia Băng đảo mắt nhìn ông bố mình rồi nhìn người vẫn chế ngự mình trong vòng tay, ko biết nghĩ gì hai hàm răng lại cảm cập đánh vào nhau, khó khăn lắm mới bật nổi thành tiếng một cách suôn sẻ:

-Ý cậu, cậu muốn ba tôi lấy thân đền tội? _Gia Băng vừa nói vừa thăm thía lời than thân trách phận của Kì Như “Trai đệp trên đời nó phải lòng nhau hết rồi”.

Sau khi tiếp nhận câu hỏi trong sáng, ngây thơ của kẻ khác phái vào đại não, tỉnh lọc và cắt nghĩa, diễn dãi từng câu chữ, Hàn lão gia và Tử Thần như hện trước với nhau, cùng lúc rơi vào trạng thái trầm mặc, sắc thái rõ ràng u uất ko thể tả, chỉ biết nhìn Gia Băng như muốn xé xác lột da cô.

Cơ giật miệng vài cái, Gia Băng biết điều cúi mặt nhìn ngón chân trắng ngần của mình cử động, mồ hôi lạnh trộm toát.

Để ko gian xung quanh yên ắng một hồi, Hàn lão gia thở dài bất lực, tay ko biết mỏi vẫn giữ đúng nguyên trạng khẩu súng.

-Gia Băng, sang đây với ta! _Hàn lão gia thanh âm trầm thấp, 10 phần có đến 9 phần khí phách như ma quỷ vang lên mờ nhạt.

-Nhưng...con... _Gia Băng ngẩng đầu, chân chừ ko nỡ liếc sang Tử Thần có lẽ đã hạ hoà, đôi chân trần lạnh cứng dường như ko muốn rời xa nơi mình đang đứng, bám chặt vào mặt nền lạnh lẽo.

-Qua đây với ta, đừng để ta phải động tay động chân _Hàn lão gia nhất quyết giữ vững ý định, lạnh lùng đe dọa.

Như cảm nhận được sự nguy hiểm đang cận kề, Gia Băng rút bàn tay đang được ủ ấm ra khỏi lòng bàn tay Tử Thần, cố gạt đi bàn tay đang ngự trên eo mình.

Ko thể để Từ Thần bị thương thêm lần nữa. Có lẽ, nếu Gia Băng sang phía bố, bố sẽ dẫn cô đi, nhưng như thế, Từ Thần sẽ được bệnh viện lấy nhanh viên đạn chết tiệt kia ra khỏi người.

Mồ hôi đang rũ rượi chảy trên người Từ Thần, là bằng chứng tố cáo sự chịu đựng của cậu.

-Ko được _Từ Thần ngang bướng siết chặt eo Gia Băng, cậu nói thốt lên ko chỉ để nói cho Gia Băng, Hàn lão gia nghe thấy sự cố chấp của cậu mà còn để lí trí cậu tiếp nhận mệnh lệnh.

-Hàn Gia Băng, qua đây! _Hàn lão gia gầm nhẹ.

-Cậu dám _Tiếp theo đó là lời cảnh cáo lộ liễu của Từ Thần.

-Con ko nghe lời cha là con bất hiếu _Hàn lão gia mạnh mẽ trách mắng sự do dự của cô con gái. Gia Băng thấy khá hợp lí

-Vợ ko nghe lời chồng là vợ phụ nghĩa! _Ko để mình thua kém, Từ Thần nêu đạo lí phu thê giảng giải cho Gia Băng nhưng chỉ nhận được sự kinh ngạc tung hoành trên gương mặt thộn ra của cô.

-Lãng thiếu gia, cho hỏi cậu là chồng con gái tôi khi nào vậy? _Tò về hết sức ngạc nhiên đến kích, Hàn lão gia đặc ý hỏi, khoe miệng cong lên thích thú. Có lẽ, đây là kẻ đầu tiên dám chơi với ông đến cùng.

-Từ khi con và ái nữ của cha ngủ chung giường a _Ko ngại ngần, ko cảm thấy bị ối và càng ko cho là liêm sỉ, Từ Thần vuốt nhẹ tóc pho tượng đá Hàn Gia Băng cười tươi rói rói, đã thế còn... _Bố yên tâm, con là người có trách nhiệm.

-Người...người... _Quá “xúc động” đến nỗi lời lẽ phải nghẹn chặt ở cổ họng, Gia Băng xuất đánh rơi hai con ngươi đen nhánh ra khỏi tròng mắt, hận ko tài nào đem hết toàn bộ những câu xi và phong phú trong bụng ném vào cái mặt dày của kẻ đang ôm eo mình, chỉ có thể lấy móng tay bầu chặt vào da hằn xà nhục.

-Cậu vừa nói gì? _Người “xúc động” thứ hai sau nhiều phút đông cứng người lên tiếng, thanh âm âm trầm như từ 18 tầng địa ngục vọng lên.

-Chúng con đã ngủ chung giường _Gạt nỗi sợ hãi hèn mọn tầm thường sang một bên, Từ Thần quân tử nhất ngôn, đã làm phải thành thật khai báo, cao giọng như ban bố chiến công vĩ đại của mình, 2 con người đen ánh lên nét châm chọc nhìn cha vợ đang căng mặt chất vấn mình _Thế nên, Gia Băng là người của con ko có gì phải tranh cãi.

-Tên khốn! _Kích động trước những gì vừa lọt tai mình, Hàn lão gia đưa tay bó cò làm chấn động một vùng ko gian rộng, đôi mắt đen cuồng phản nhìn kẻ dám cả gan làm trật hướng bắn của mình, làm viên đạn đất phụt vào trần nhà.

-Anh chơi đủ chưa? _Giật mạnh khẩu súng trong tay chồng, ném hẵn sang bên, Hàn phu nhân chống tay lên eo mình, chấn vắn _Chất xám của anh bị rơi xuống dạ dày rồi hả? Nếu sau này có người nói em và người khác chung giường chắc anh cũng ko thèm hỏi bắn em mấy phát chết luôn ha? Mà em đã nói rồi, anh muốn làm gì tùy anh, nhưng đừng hể tức là đem súng ra dọa người, làm thế lỡ con cái học theo thì sao? Sao anh ko biết làm gương cho bọn trẻ thế?

Ko cho Gia Băng có cơ hội cảm kích hành động của mình, Hàn phu nhân quay sang Từ Thần, khế liếc nhìn vết thương trên người cậu, tiếp tục trách:

-Con nữa, biết người ta khùng thì phải tránh đi chứ. Cứ vênh mặt lên châm chọc rồi để ăn đạn là sao? Ai dạy con kiểu ứng xử tùy ý vậy hả?

-Hàn Gia Băng, con nên kiểm điểm lại bản thân mình đi. Giờ ko đi theo ai hết, theo mẹ! _Hàn phu nhân ngự nhân thân lên người Gia Băng, tuôn 1 tràng rồi kéo cô con gái mình đi để lại 2 người đàn ông vừa hoàn hồn nhìn nhau chằm chằm.

Sau khi “tỉn” ông bố vợ đi, Từ Thần mới thả lỏng cơ thể, ngồi phịch xuống mặt đất lạnh lẽo. Cậu thở hắt, đôi mắt đại đi phân nửa nhìn vết thương.

-Liều lĩnh thật! Nhưng đó là điều tôi thích ở anh, anh rẻ. Như một hồn ma ko tan biến, Gia Lâm ngồi xổm nhìn Từ Thần nhăn mặt, mê mê vì đau _Chắc chúng tôi sẽ rời bệnh viện và đến nơi khác, anh muốn biết đó là đâu ko?

-... _Đáp lại Gia Lâm bằng tràng ho khan, Từ Thần như chịu hết nổi rồi. Cậu phụ phục người xuống mặt đất lạnh, dần dần rơi vào cơn mê man.

-Tội nghiệp _Gia Lâm chép miệng thương hại vài cái rồi đứng dậy, nờ nụ cười gian tà _Hãy đến lâu đài của vương quốc tìm công chúa, anh rẻ!

Khi bước chân cuối cùng rời khỏi hành lang dài, là lúc chàng hoàng tử tìm thấy câu trả lời mơ hồ nhất

”Biệt thự Tổng thống”

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

Chương 69: Nụ cười cuối cùng

***

Thời gian trôi nhanh, tựa như có bàn tay vô hình của ai đó, phải chăng là thượng đế, rút ngắn lại.

Thoát cái, một tuần đủ 7 ngày, 168 tiếng đầy bận rộn và huyền ảo lại đứng đĩnh trôi qua, vô tình phủ lên thủ đô Seoul hoa lệ, đẹp đẽ sự cuồng nhiệt đến phản loạn, sự háo hức đến hồi hộp, sử nghi hoặc đến vỡ lẽ bởi vô vàn những tin đồn dày đặc, trái phải ngược xuôi và thay đổi chóng vánh đến đáng sợ. Chưa bao giờ, Seoul ngập tràn trong sự lung lạc, bạo loạn và hoàn toàn mất hết phương hướng như lúc này.

Rồi một ngày, ko biết từ đâu chui ra, cái tin tức béo bở rệu mớ đầy hứa hẹn rằng Hàn gia sẽ tổ chức tiệc công bố đại sự của gia tộc trên đất Hàn đã làm khuynh đảo cả Seoul vốn đang hoang mang, làm dư chấn đến nhiều vùng lân cận chỉ trong vùn vùn 12 tiếng. Nó ko chỉ thúc đẩy tần suất biểu tình, ho hoán hiệu ngữ của đám đông fan hâm mộ tăng vọt chóng mặt mà còn làm cho lượng khách du lịch đổ xô đến Seoul ngày càng đông chỉ trong một cái chớp mắt 1 phút.

Nhưng, nguồn thông tin nêu trên vốn ko phải là loại tin vịt, tin gà tạp nham đồn thổi. Nó hoàn toàn có nguồn gốc, xuất xứ đáng tin cậy hẳn hoi, chứ ko xôm xộp như mấy thông tin hàng nhái xuất hiện trên mặt báo những ngày trước. Bởi lẽ, cái kẻ to gan dám tiết lộ bí mật đại sự gia tộc Hàn gia ko ai khác là tổng thống Hàn quốc kính mến đương nhiệm. Chỉ vì một phút lơ lửng oang oang nhảy vọt vào vai khách lệ dân tình trong chuyến đến viện dưỡng lão làm từ thiện “Bà con cô bác ko cần nhụt chí, sắp tới Hàn gia sẽ tổ chức một bữa tiệc hoành tráng ở đây và ra mắt công chúng sớm thôi” mà ngày ngày ông ấy ăn ko dám lựa đồ ăn ngon, mất thau thẩu ko dám ngủ vì mãi dò

xét biểu hiện của người nhà Hàn Gia đang “đồng đô” trong biệt thự của mình, sức khỏe cũng vì thế mà suy giảm nghiêm trọng mặc dù Hàn Gia ko hề có ý trách cứ việc làm dư hơi thừa calo của ông. Ấu cũng là cái hoạ từ khuôn miệng rộng ngoác ông mà ra.

Kết hợp với lời bật mí lộ liễu được trích dẫn y nguyên nằm to tổ bố ở hầu hết các mặt báo, tạp chí Hàn quốc, các nhà báo sống chết với nghề đã tận tâm tận lực đặt nhãn thân mờ căng ở mức báo động 24/24, chỉ cần ngửi thấy mùi Hàn Gia phảng phất trong gió khô hanh của tháng 11 là họ tự tin có thể tóm gọn “mỏ cá lớn” ko cần lưới. Nhờ sự năng nổ ko ai khiến mà được sự đồng thuận ngầm của chủ nhân Hàn Gia ấy, một loạt thông tin nghi ngờ thuộc phương diện liên quan đến Hàn Gia sớm được tấu tán khắp các phương tiện thông tin đại chúng. Điển hình, chỉ trong vòng một tuần, hãng hàng ko Hàn quốc đã xác nhận có hơn 100 phi cơ riêng được xác nhận

là của những doanh nhân, nghệ sĩ, tài phiệt lớn trên thế giới đã xin hạ cánh tại sân bay lớn nhất của Seoul. Theo đó, những nhà chức trách máu mặt của một số nước phát triển cũng có dấu hiệu đáng ngờ tương tự càng làm cho mỗi nghi ngờ về điều tổng thống đưa ra tăng thêm tính xác thực. Điển hình thứ 2 và nổi bật ko kém là sự huy động lực lượng nhân viên gấp rút của tập đoàn Lăng Tử cùng thời gian đó. Tuy bề ngoài vẫn bình thường như mặt nước lặng giữa hồ, nhưng, khách sạn xa hoa theo kiến trúc Hoàng gia châu Âu của tập đoàn này dần có dấu hiệu khẩn trương, gấp rút. Các nội thất, bài trí đại sảnh lớn nhanh chóng được bày biện hết sức trang trọng.

cầu kì, kiểu cách, càng khiến dân tình ko khỏi đoán già đoán non rằng, rất có thể, đại tiệc của Hàn gia sẽ được tổ chức ở nơi này.

Và, lời suy đoán ấy đã đúng.

Chớp mắt, sự kiện trọng đại nhất của một trong những gia tộc đế vương trên thế giới đã được diễn ra, đem đến sự thỏa mãn, phấn khởi cho toàn thể con dân đại hàn dân quốc dù biết mình có tu thêm 10 kiếp cũng ko có dịp tham dự.

Màn đêm lạnh lạnh từ từ trùm lên toàn bộ xứ xứ kim chi dậy sóng, như một hồi súng phóng thích mọi sự kiềm chế, toan mưu bầy lâu của Hàn Gia.

Đại tiệc lớn nhất mà họ quảng tiền tổ chức, sắp sửa chính thức chiếu cáo thiên hạ, cũng như, những đứa con được nuôi dưỡng trong bóng tối của họ, cũng đã đến thời khắc bắt lấy quyền lực vốn có của mình.

Được trang trí với tông màu chủ đạo sắc vàng huy hoàng, buổi đại tiệc ánh lên vẻ hoa lệ, thanh lịch mà choáng ngợp sự tôn nghiêm cao quý. Những chiếc đèn chùm đồ sộ tỏa dài từ trần đại sảnh đến hầu như chạm đất với chất liệu pha lê xa hoa, những bộ đồ ăn bằng bạc đặt ngay ngắn trên những bàn tiệc nối liền nhau như phát huy hết vẻ đẹp tuyệt mỹ của mình mà toả ánh sáng léo lét, mờ ảo, tạo nên cảnh tượng lộng lẫy huyền hoặc.

Kiểu cách trang hoàng xa hoa đến khoa trương, những món ăn đặc sản đất đỏ đẹp mắt ngon tuyệt, lại thêm người người trong âu phục đẹp đẽ, thời thượng, trang sức tinh xảo đi qua đi lại, đâu đâu cũng khiến cho đám kị giả được mời đến phải trầm trồ ca thán. Sự bất phàm này, quả thực chỉ có Hàn Gia mới có khả năng phô diễn.

Nếu buổi đại tiệc lần trước của Lăng Gia có những vị khách giàu có ở Châu Á góp mặt, thì đại tiệc lần này của Hàn Gia lại có thêm sự xuất hiện của những vị khách tai to mặt lớn hầu khắp thế giới. Bọn họ, nếu ko phải là những nhân vật danh tiếng được sách báo công nhận, gia đình giàu có và thế lực thì chắc chắn cũng phải là những người cự phú tinh anh ưu tú tài năng thiên bẩm. Điều này thật khiến người khác ko còn nghi ngờ gì về tầm ảnh hưởng lớn của Gia tộc này nữa.

Dưới ánh đèn rực rỡ của đèn neon, bóng đêm dường như ko còn chỗ để náu mình mà phải ngậm ngùi tan biến ko để lại vết tích. Trong đại sảnh của khách sạn Lăng Tử, những vị khách thân ngọc thể vàng cùng bóng dáng điệu đà, kiểu diêm nghệ thường của các giai nhân Á có, Âu có mà Mi cũng ko thiếu mím cười trò chuyện với nhau như đã quen biết từ lâu, khoảng cách bất đồng về ngôn ngữ cũng được thu hẹp bằng vốn từ tiếng anh linh hoạt, trôi chảy. Ban nhạc ưu nhã ở một góc trên khán đài đang trực tiếp diễn tấu một giai điệu, tiếng đàn vĩ cầm du dương như nước ngân nga quanh quẩn trong

từng ngõ ngách của khách sạn trang nhã. Hình ảnh cùng mùi hương mê quyền của rượu

vang đỏ ẩn hiện khắp nơi chung vui, từ từ rót vào lòng người.

Ở đầu đó trong khách sạn được đặt làm cứ điểm trang điểm của Hàn gia, Gia Băng đang căng mắt to tròn đưa 2 con ngươi như muốn lòi ra ngoài, miệng mở to đến nỗi có thể để 2 quả trứng gà vào bên trong, kinh ngạc nhìn hình ảnh phản chiếu của chính mình trong gương.

Hàn Gia Băng, giờ đây hoàn toàn ko còn là Hàn Tử Di với bộ dạng thâm trầm, luộm thuộm ngày nào trong quá khứ nữa, mà là một con người hoàn toàn khác hẳn, đúng hơn là một bên là vệt bầu quấy đuôi boi lội, một bên là thiên nga trôi lênh bành như cánh hoa mả.

Cấn răng đau lòng vì ko sớm phát hiện vẻ đẹp thâm tàng bất lộ của mình, Gia Băng hừng chí đưa đôi mắt mơ màng soi soi lại mình trong gương, thiếu điều muốn véo ai đó một cái xem xem là thực hay mộng.

"Mấy anh giai tới đây mà coi này, đồ mấy anh thấy ai đẹp như em chưa. Toàn thân em được phủ bởi một chiếc váy trắng xếp từng từ trên ngực xoã đến đầu gối để lộ cặp chân thon dài trắng ngần mịn màng, phần trên của áo có gắn một chiếc nơ hoa cùng tôn ôm trọn lấy chiếc cổ gầy. Nhìn qua cũng biết bộ váy thuộc nhãn hiệu nổi tiếng Kira Plastinina. Vì chỉ có nhãn hiệu này, mới xứng làm tôn thêm vẻ đẹp thiên sứ của em thôi, hohoho" Một con tinh linh tạo dáng nằm trôi sông trên bờ vai thon của Gia Băng vẫy vẫy bàn tay bé nhỏ mời gọi quý thần tới, chất giọng trong trẻo tự cao tự đại nói liến tào một hơi khoe mẽ, ánh mắt ý tứ rõ ràng đang liếc mắt trao tình với

thằng cha nào đó.

"Ồi! Xem những lọn tóc đen thẳng mượt mà này đi, thật đáng để chiêm ngưỡng nha. Nhờ dove, sunsil, encherter...đó" Một con khác noi gương đồng đội, leo lên đầu Gia Băng vuốt vuốt mái tóc bóng mượt của cô, cái mũi nhỏ nhắn xinh xinh của nó giờ đây như bị ai kéo dài ra, nhọn hoắt như mũi kim.

"Ta thấy khoái đôi mắt trắng này hơn, thật..." Đương lúc đang ba hoa ý kiến của mình, con tinh linh thứ 3 vừa bước ra khỏi chủ thể của mình bỗng dưng thoát cái biến mất, bỏ lại đôi mắt to tròn mà chạy lấy người, cứ như thể, nó vừa nhìn thấy anh bạn kết nghĩa của Diêm Vương vừa lướt qua vậy.

"Sao vậy mày?" Hai con tinh linh còn lại ngây thơ hỏi, 1 phút sau cũng để lại 4 con mắt kinh hoàng mà nhập vào xác thể chủ nhân mình, khẩn trương đến mức ko thèm đánh thức vị chủ nhân đang mê man vì sắc đẹp của chính mình, coi như đây là con dê thể mạng vậy

-Xem ra, cậu bắt đầu bị hội chứng cuồng bản thân làm cho điên đảo rồi nhỉ? _Thanh âm trầm thấp như được ướp thuốc mê nhẹ vang lên sau lưng Gia Băng, có âm lực mạnh đến nỗi làm kẻ đang say đắm còn lại phải thót mình, trở người thật nhanh quay ra sau.

-Lăng..Lăng.._Gia Băng có lẽ bị ai kia dọa cho phát khiếp, nhất thời ko thể thốt nên thành câu trọn vẹn diễn đạt ý nghĩ đang trôi bồng bềnh trong đầu mình.

Xuất hiện trước cửa phòng trang điểm với bộ vest đen trang nhã, phối hợp cùng mái tóc đen mun khá dài lộn xộn, cả người kẻ vô duyên làm gián đoạn suy nghĩ của người khác tựa như một Ma Vương tái thế, từng bước chân ma mị mê người chậm rãi thâm nhập vào bên trong. Cặp mắt đen sâu thẳm giống như 1 nơi chứa chứa năng lượng cùng nhiệt tình vô hạn, sẽ có thể bộc phát bất cứ lúc nào, khiến thân thể kẻ vô tình nằm trong tầm ngắm phải tan xương nát thịt ko ngớt ngự trên toàn bộ thân thể Gia Băng như muốn nuốt trọn. Đầu đó, trong tia nhìn với cường độ gay gắt ấy phảng phất sự hải lòng vô hạn. Kẻ đó dừng bước khi khoảng cách giữa bản thân cậu và Gia Băng chỉ

còn ước chừng khoảng nửa bàn chân rồi nở nụ cười nhếch mép đều giả, xấu xa, có chút tà khí, có chút đùa cợt:

-Lăng gì? _Tư Thần nhẹ giọng hỏi, bàn tay to khỏe ko an phận dịu dàng chỉnh sửa lại khuôn mặt há to lộ liễu của Gia Băng.

-Lăng..lăng chỉ từng xềng! _Như bị một luồng điện 1200kw xông vào người, Gia Băng thót mình lần hai, vô thức lùi ra sau vài bước thì cái móng đẹp để cha mẹ ăn ở phúc đức lắm mới truyền bán quyền được cho cô đựng phải phải thành bàn trang điểm. Đau lắm nhưng cô chỉ biết ngậm ngùi xả nỗi đau vào lời phát ngôn gió bay ko ra đề tài của mình.

-Hà? _Tư Thần khẽ nghiêng đầu sang bên, khoe môi ngang tàn từng cướp đi 7 nụ hôn đầu của Gia Băng vẫn gan lì duy trì nụ cười đặc trưng trở thành thương hiệu.

Gia Băng từng vỗ ngực thùng thùng nói với Kì Như rằng, mẫu chàng trai làm cô mê mẩn nhất là loại ngang tàn, lạnh lùng, độc đoán nhưng ko thiếu sự đều giả gian ác. Trai đẹp mà đều mới xứng để cô đưa mắt xanh liếc liếc. Ấy vậy mà, giờ nhớ lại câu tuyên ngôn hùng hồn của mình, cô lại ko ngừng oan thán sự đui mù của bản thân. Bởi lẽ, giờ đang đứng trước mặt cô đây là kẻ chiếm lĩnh gần như toàn bộ "phẩm chất quý ông" mà cô đặt ra, nhưng thay vì ngất xỉu mê một, cơ thể cô lại phát ra kiểu rung mình sồn gai ốc như gặp phải quỷ, người cứ run lên như phát sốt, tim cũng khua chiêng múa trống đập loạn xa chẳng biết đường nào mà lần.

Đúng là, nói mà ko đi đôi với thử thì tai họa chạy theo bạt mạng thể này đây.

-Lăng chỉ từng xềng? Dây thần kinh cậu vẫn bình an vô sự chứ? Tận tình hỏi thăm, Tư Thần lướt nhẹ bạm thịt đầu ngón tay mình lên làn da nóng ran ửng hồng vô tội vạ trên gò má của Gia Băng, ánh mắt mờ hồ dừng hẳn lên đôi môi hồng nhuận đầm calo.

-Gì chứ? _Trong mê man vẫn nghe thấy tiếng chửi khéo của kẻ thù, như bị một đòn giáng trời đánh vào lòng tự tôn thiếu nữ, Gia Băng sức tỉnh ngay tắp lự, tự mình véo mình một cái thật nhẹ, lấy lại tỉnh táo để phản công quân địch _Tôi chỉ muốn cảnh báo cậu thận trọng một chút thôi. Giờ thân phận của tôi đã đổi khác, xét về địa vị thương trường của Gia tộc, cậu là bề dưới của tôi, cho nên, phải lễ phép một chút, cung kính với tôi một chút, nếu ko, tôi sẽ dùng 4 chữ ấy để khiến cậu sống...mà cả đời van xin tôi được chết.

Hạ giọng thật trầm, thật thấp nhằm tạo nên sự mỉa mai hoặc, huyền ảo cho lời đe dọa của mình tăng thêm mùi chết chóc, Gia Băng tài tình che giấu sự lung lạc, mê man đang chế ngự bản thân mình bằng nụ cười nửa miệng quyến rũ nhất mà cô nàng có thể nặn ra được, những ngón tay nhỏ nhắn ban đầu đan chéo, úp bàn tay của kẻ kia như muốn rút trộm chút mùi hương quen thuộc rồi nhanh chóng ăn cháo đá bát, dùng lực hất mạnh

nó ra khỏi phạm vi lãnh thổ, như ko muốn cho kẻ ngoài xâm phạm làm đổ vỡ chiếc mặt nạ bằng sứ khó khăn lắm mới tạo ra được.

-Ra vậy! _Thoáng sững người trong giây lát, Từ Thần bật cười nhẹ như vừa ngộ ra được điều gì đó, ánh mắt tỏ vẻ trầm ngâm nghĩ ngợi _Quả thật, thân phận cậu giờ đây đã thay đổi.

-Rất tốt! Cậu rất xứng đáng khi giành vị trí thủ khoa điểm tuyển sinh của trường _Gia Băng lại ngây người. Ko hiểu sao cô ghét cảm giác này kinh khủng dường như, tần suất xuất hiện của nó dạo này tăng lên đáng kể. Và, những lúc đó, cô thấy mình như một con ngốc bu lu ba loa những câu nói siêu sĩ nhục với IQ của bản thân.

Rất nhanh sau khi Gia Băng nhìn thấy nụ cười mưu mô, xảo hoạt của Từ Thần, một đôi môi đã khoá chặt một đôi môi khác, chế ngự bằng hương vị ngọt ngào mà nó mang đến cho đối phương.

Quá đổi bất ngờ, Gia Băng đứng người, toàn thân cứng đờ như khúc gỗ vô tri vô giác. Mà ko, cô ko phải là một khúc gỗ, bởi cô cảm nhận được vị ngọt của sôcôla, vị đắng tủy thuần của rượu. Gia Băng đã sai rồi, cô đã nhận ra cái sai điên rồ của bản thân mình rồi. Cô ko phải cứng người chết não vì bất ngờ, mà là vì say, vì say nên mơ màng, tiếng nói của lí trí như bị hơi nước tan nhanh, để lại mình trái tim buông lơi thúc giục. Tệ hơn, bản thân cô lại mong muốn điều này.

Trong lúc đó, ở đại sảnh lớn xa hoa, tráng lệ, nơi hơn vài trăm vị khách cao quý đang trò chuyện vui vẻ với nhau trong tiếng nhạc dịu êm, cánh cửa đại sảnh thêm lần nữa mở ra rồi khép lại, thay chủ đón chào vị khách tiếp theo của buổi đại tiệc.

Lăng lão gia với chiếc đầu hói vuốt keo đen bóng cùng đầm tùy tùng mặc vest trang nghiêm bước vào. Tuy biết sẽ gây khiếm nhã cho tất cả những vị khách trong bữa tiệc, nhưng ông ta vẫn cương quyết dẫn theo đoàn người tiến vào trung tâm đại sảnh, đẩy mất nầu thâm hiểu có chút âm trầm khề quấy mình vui mừng khi thu nhận bóng dáng trẻ trung của Hàn phu nhân trong bộ đầm ghi trang nhã.

-Hàn phu nhân, thực xin lỗi, tôi đến muộn _Lăng lão gia cúi đầu chào xã giao với người đang chào mình, khuôn mặt tỏ vẻ khó ải lắm.

-Ko sao, ko phải ông là người cuối cùng đến muộn _Nở rộng khuôn môi đáp trả trong nụ cười phúc hậu, Hàn phu nhân ko hề giấu điểm sự mỉa mai và khó chịu trong lời nói dịu dàng như suối chảy của mình ném thẳng vào mặt người đối diện. Bởi lẽ, kẻ đứng trước mặt bà là kẻ dám chủ trương biến cô con gái bà thành donor.

-Vâng _Cô gắng kìm nén cơn giận xuống lòng ngực, dĩ hoà vi quý, Lăng lão gia héch mặt ra ám hiệu cho đám cận vệ lõi một người đàn ông già cả từ phía sau đến trước mặt Hàn phu nhân, bắt ông ta quỳ gối phụ phục trước mặt bà _Đây là kẻ tối tở đã dám tự tiện bắt con gái bà hiến tủy khi ko có sự cho phép của tôi. Bà muốn xử sao thì xin cứ tùy ý.

-Ồ! Chuyện này... _Hoi chút bất ngờ trước lời đề nghị, Hàn phu nhân ngự nhần thần lên người đàn ông đang cúi người cố che giấu khuôn mặt quen thuộc của mình, lòng lại dấy lên cơn hận đến ghen ngào. Nhưng, Hàn gia là gia tộc trọng lễ nghĩa, nhân sinh, luôn lấy nhu phục cương là chính, lắm lúc rút súng bắn đoàn đoàn thì cũng chỉ là đe dọa chứ ko hề có ý sát sinh. Vì thế, bà khiêm nhường từ chối, trả thù, bà và chồng vốn đã có kế hoạch khác. Nghĩ là vậy, mà sao bà lại ko thể nào thốt lên lời từ chối được, lòng gan cứ lồng lộn cả lên.

nhận thấy rõ biểu hiện phần nộ hằn sâu trên nét mặt trắng bạch của người đối diện, Lăng lão gia bỗng nở một nụ cười xem chừng rất thỏa ý, đưa tay búng tách ra ám thị cho đám cận vệ làm việc cần làm

Như đã ngầm ý thỏa thuận trước, đám cận vệ sau khi nhận hiệu lệnh lập tức xông về phía ông quản lí già, ra chân đánh đập ông ta tui bụi trước mặt đám đông quan khách. Cả hội trường đại sảnh ngay lập tức rơi vào im lặng, chỉ có tiếng da thịt chà xát nhau vang lên dữ dội. Hàn phu nhân đứng đó nhìn sững sờ vào khung cảnh hung hãn mà cứng cả người. Còn Gia Minh, cậu nở một nụ cười khinh miệt đáp trả đầy hả hê. Ấy vậy, vẫn còn có một nụ cười khác hiện hữu, thâm kín, lạnh lẽ. Một nụ cười đắc thắng nở nhẹ trên môi Lăng lão gia, thật kịch và xảo hoạt.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70

chap 70

Chờ đợi thêm chừng 1 phút nữa vẫn chỉ thấy sự sững sờ rõ nét bủa vây lấy mẹ mình và những vị khách im hơi lặn tiếng xung quanh, Gia Lâm cơ hồ ko thể đứng yên một chỗ xem kịch được nữa, nếu cậu ko ra tay, chắc chắn mọi chuyện sẽ vượt ra khỏi tầm kiểm soát và trở nên tồi tệ.

Đại sảnh lớn sang trọng kiểu cách, tôn nghiêm và quý phái bỗng trở nên lạnh lẽ đầy ám muội và chết chóc bởi sự xuất hiện đột ngột, kì lạ của đám người

ko hẳn là côn đồ. Mùi máu tay hoà quyện vào mùi rượu, làm cho người ta trở nên quay cuồng đầu óc và khó chịu.

Tường chừng, vụ đánh đập âm ỉ, tàn bạo ở ngay chính giữa trung tâm đại sảnh sẽ ko dừng lại mau lẹ chỉ trong 2 phút vùn vụt, nhưng, ai mang cái ý nghĩ bạo lực đó sẽ phải xót xa thất vọng, bởi lẽ, giữa đám đông vây quanh, cậu nhóc chừng 5, 6 tuổi non nớt nhanh chóng chạy bỏ vào người đàn già cả đang bị đánh túi bụi, hai cánh tay bé nhỏ dang rộng như muốn che chở con người khúm núm đằng sau. Khuôn mặt thiên thần tuyệt mỹ khó đứa bé nào cùng trang lứa sánh nổi của cậu nhóc tràn đầy nỗi lo sợ phập phồng, đôi môi mỏng tuy nhỏ nhưng có vờ, thẳng thừng, ko kiêng dè hết lớn:

-Các người ko được đánh người bậy bạ như vậy!

Chứng kiến sự gan dạ của một đứa nhóc, đám khách khứa ko khỏi buông lời xì xào, bàn tán, họ nhìn về cậu bé với ánh mắt thán phục, nhưng lại thêm phần bất bình về thái độ chết đứng như Từ Hải của Hàn phu nhân. Điều này, khiến cho Gia Lâm tức muốn tát lên mặt mẹ vài cái cho tỉnh. Cả anh trai cậu, Hàn Gia Minh, lúc này rồi sao vẫn cười như thế!

-Nhóc con, đi chỗ khác chơi, chỗ này là nơi người lớn đang thảo luận, trẻ con ko nên đến _Lăng lão gia kim nén con bực bội bị Gia Lâm khơi mào ngay khi ông ta chưa kịp hạ hê được bao lâu, dễ dàng ngọt nhất có thể ngọt để cậu ko phá đám chuyện của ông.

-Nhưng bàn chuyện sao lại phải đánh người ạ? Gia Lâm đưa tay chọc chọc vào thái dương của mình vờ nghĩ ngợi, ánh mắt đen long lanh lóng lánh tựa ngôi sao sáng nhất trên bầu trời đêm đầy vẻ ngây thơ ko thể vô tội hơn.

-Chuyện này..._Quả nhiên câu hỏi của Gia Lâm làm Lăng lão gia nhất thời cứng lưỡi, im lặng vận não tìm lí do giải thích

Đương lúc Gia Lâm đang câu giờ, Hàn phu nhân theo lời thỉnh cầu trong con tim của Gia Lâm đã giải băng hoàn toàn đồng não bộ bị đông cứng, nhanh chóng hiểu rõ ngọn ngành của mọi chuyện.

Bà đảo mắt nhìn những vị khách xung quanh đang chiếu tướng về phía mình với cái nhìn thiếu thiện cảm, rồi đảo mắt dán lên bộ dạng khổ sở của ông lão họ Lăng.

Đám kí giả đang nháy máy lia lịa nơi bà đang đứng.

Ánh mắt chốc chốc lại cương nghị liếc về bà của Gia Lâm

Ra là vậy, giờ bà đã hiểu rõ mục đích thực sự ẩn chứa bên trong hành động kín kẽ của lão già dậy tiếng gian xảo một thời này rồi.

Thứ ông ta muốn, ko phải để bù đắp tổn thất tinh thần của gia đình bà, mà, điều ông ta muốn, chính là để bôi nhọ, ném đá vào danh tiếng của Hàn Gia, để người đời nghĩ rằng, Hàn gia ngoài mặt giả làm gia tộc chuộng chính sách quan hệ hoà hảo để câu kéo sự ủng hộ của dư luận, nhưng thực chất bên trong lại thích để đầu cười cô, ăn gan uống máu người khác. Đúng thật là một thông gia đáng gờm.

"Gia Lâm, con học mẹ nên thông minh quá, đến chuyện thâm hiểm này cũng rất tinh thông nha!" Hàn phu nhân ngậm tán thưởng thẳng con đáng yêu của mình rồi cong bờ môi thắm màu hoa anh đào nở nụ cười nhẹ bất lực, nếu ai tinh ý hơn, như Lăng lão gia, sẽ thấy rõ trong nụ cười ấy còn phảng phất chút ranh mãnh nguy hiểm của những con sư tử cái sẵn mồi trên thảo nguyên.

Rình mồi...và...tút đoạt sự sống của con mồi...

-Tôi đã chờ... Ôn nhu lên tiếng một cách chậm rãi, đủ lớn để đám người vây quanh nghe lọt đầu đuôi, Hàn phu nhân bước đến gần ông quản lí và Gia Lâm, khẽ cúi đầu nhìn vết thương rỉ máu trên người ông ta, ra vẻ chua xót...để ông có thể thành tâm suy nghĩ và nhận ra sự sai trái thâm trầm của mình. Vậy mà, ông đã làm tôi rất thất vọng, Lăng lão gia.

-Ý bà là gì, Hàn phu nhân _Đưa đôi mắt tròn nâu tinh ranh dò xét từng cử chỉ, hành động của người đang đối thoại với mình, Lăng lão gia dường như đã nghĩ thấy mùi thất bại của kế hoạch hoàn hảo mình thảo ra.

-Ông và mọi người ở đây chắc ai cũng biết người đời mệnh danh dòng họ chúng tôi là gì, đúng chứ? Đó là dòng họ "Minh anh" trong những dòng họ đế vương thời bấy giờ. Và chắc, ko ai ở đây là ko biết nguyên nhân tại sao chúng tôi có biệt danh đó.. Đặt nền tảng hoà hảo với đối tác của mình nhằm tạo nguồn lợi cho cả hai là phương châm hoạt động của chúng tôi. Vì thế, dù gặp bất cứ chuyện gì, chúng tôi tuyệt đối sẽ ko sử dụng vũ lực để giải quyết _Vừa ôn tồn giảng giải vừa chậm rãi bước từng bước xung quanh hiện trường, Hàn phu nhân nhấn mạnh những từ ngữ cần thiết, ánh mắt ko ngừng suy xét biểu hiện của đối phương.

-Ý bà là...việc tôi giúp bà dạy bảo kẻ *** hại Hàn tiểu thư là chuyện sai trái và bất hợp lí hay bà muốn tự mình ra tay cho hả con giận. Lời Hàn phu nhân thâm ý quá, lão già cô hủ như tôi quả thực ko tài nào hiểu nổi _Khẽ nhàu mày, dòn lóp da ngăm đen nhăn nheo vào chính giữa vầng trán, Lăng lão gia nhún vai bất lực, tuy thế, lời lẽ khiêm nhường lại có nể lực bề cong lời nói của người khác.

-Ồ! _Thốt lên một câu cảm thán, Hàn phu nhân tỏ ra thất vọng _Lăng lão gia đây vốn là người giỏi bắt ý người khác, tại sao việc còn con như lời tôi nói ông lại suy diễn thành nhiều nghĩa tiêu cực như thế. Thật lợi hại. Xem ra tâm địa ông vốn khá đen tối nên mới suy ra được như vậy, nhỉ?

-Bà... _Lăng lão gia trừng mắt nhìn Hàn phu nhân, thầm khâm phục tài đầu khẩu xuất thần của bà _Đúng là người của Hàn gia, toàn những bậc anh tài xuất chúng cả. Mà thôi, nếu bà đã có ý muốn tự mình ra tay xử lí, thì tôi sẽ để lão già này lại đây, coi như lấy công chuộc tội vậy.

Thiếu hụt nửa bồn hết chỗ máu trong người ra ngoài bằng đỉnh đầu, Hàn phu nhân đúng là chưa bao giờ phải đối mặt với loại cao thủ biết nhưng giả vờ ngu ngơ này, giờ mới lĩnh giáo thì mới ngộ rằng đời quả thật có nhiều cao thủ quái dị mà. Dặn lòng bảo mình phải nén giận, hi sinh vì đại nghiệp cũng có lại

hình tượng cho Hàn gia, Hàn phu nhân thở dài nhẹ, lắc đầu, đồng thời tiến lại gần đối phương, nở nụ cười hoa nhường nguyệt thẹn, lay động lòng người.

-Ông ko hiểu ý tôi hay giả vờ ko hiểu thế. Mong ông hiểu ý tôi cho, hãy dẹp cái việc đánh đập người tàn nhẫn đó đi, chúng tôi ko cần_Thay đổi thái độ nhanh hơn cả lật sách, Hàn phu nhân hách mặt lên cao, đôi mắt cao ngạo lạnh lùng ko ngại tỏ rõ thái độ phiền hà, khó chịu.

-Vậy Hàn gia sẽ ko truy cứu chuyện cũ nữa, đúng chứ?_Mừng thầm trong bụng, Lãng lão gia vẫn tỏ ra e dè.

-Nếu trên đời này có chuyện dễ dàng như vậy, thì thiên hạ sẽ đại loạn mất. Chúng ta là thương nhân, chắc ông cũng biết nợ một trả 10 là như thế nào, đúng chứ? Dù ông có đánh đập người này như thế nào đi chăng nữa, chúng tôi vẫn sẽ trả cho ông cả vốn lẫn lãi_Hàn phu nhân nhỏ giọng đáp trả, trong nền nhạc du dương mềm mại, thanh âm của bà phát ra có chút quỷ dị đến ghê rợn cả người.

"Đây là sự tự tin của những kẻ sẵn lòng nắm rõ đường chạy của chúng hay sao? Thật đẹp" Lãng lão gia ko rời mắt khỏi luồng khí ngạo nghễ của người trước mặt, lòng dấy lên nỗi khâm phục thực lòng.

Nhưng, khâm phục là một chuyện, đối địch vẫn là một chuyện khác.

-Vậy thì khó cho tôi quá, tôi ko thể dùng tay theo lời bà được rồi, Hàn phu nhân_Lãng lão gia vẫn cố gắng dòn Hàn phu nhân đến đường cùng, bắt buộc bà phải từ bỏ ý nghĩ trừng phạt Lãng gia mới thôi.

-Tại sao lại ko thể?_Hàn phu nhân nhướn mày

-Dù gì, bà vẫn chỉ là Hàn phu nhân, nhất nhất ko phải là chủ của Hàn gia, thế nên, tôi ko thể tùy tiện nghe theo lời bà được. Trừ phi, Hàn lão gia ra mặt can nhắc_Khế đạo đời trôi nổi khắp một lượt đại sảnh tìm kiếm tướng tá cao lớn, lãnh khốc của chủ nhân Hàn gia, đáy mắt ông ta loé lên tia nhìn ranh mãnh khi ko thấy bóng dáng khiến ai cũng phải quy phục vô điều kiện, khuôn miệng cong xảo hoạt_Mà tôi nghĩ, chắc Hàn lão gia rất thích điều này.

Hếch mặt ngầm ý cho đám người tiếp tục hành động, Lãng lão gia mạnh bạo lôi Gia Lâm, gạt cậu nhóc sang bên tránh lỡ việc.

-Dùng tay_Nhìn đám người ra tay ko chút lưu tình, Hàn phu nhân hét lớn ra lệnh, dường như bà ko thể giữ nổi sự bình tĩnh, ôn nhu thường ngày của mình được nữa. Kể trước mặt bà đứng là có lớp da dày đến mức đạn bắn vào cũng ko thủng nổi mà.

-

-Tiếp tục!_Lãng lão gia kiêu lời ra lệnh, thái độ hoàn toàn khinh thường Hàn phu nhân.

-Nếu ông ko dừng lại, tôi bắt buộc phải sai "chúng" đuổi ông và những vị khách ko mời ra khỏi đây để tránh ảnh hưởng đến bữa tiệc và quan khách!_Từ đằng xa, một chất giọng trong trẻo vang lên giải vây cho Hàn phu nhân.

-Grừ! GẤU! Gấu!_Cùng lúc tiếng nói ấy phát ra là tiếng gầm gừ đầy tức giận của loài động vật hạ thủ vô tình mà ai cũng biết là gì đấy!

Theo sau đóng tạt âm có công dụng ép tìm người rõ rệt nhất khiến đám người dù trong cuộc hay ngoài cuộc đều vô thức toàn thân thất kinh chấn động đó là một cặp trai gái đẹp mê người, tạo nên khung cảnh nam nữ hài hòa tuyệt mỹ. Nữ mặc bộ cánh trắng xếp tầng bằng vải chiết xuất từ bông mềm mại, toàn thân gọi nét mong manh, kiều sa của một tiểu thư đài cát làm dấy lên bao ham muốn được bảo vệ của nhiều người. Nam đỉnh đạc, chững chạc, cao lớn, tuấn lãng, khí chất nam tử lịch lãm trong bộ vest đen hàng hiệu nhưng ko khỏi toát ra luồng khí lạnh bức người.

Hai người họ bước chậm rãi đến trung tâm náo loạn của đại sảnh rồi dừng lại, đồng thời đưa mắt quan sát cảnh tượng đang hiện hữu.

-Grừ! Gấu!..._Ko còn tiếng nói trong trẻo, nhưng tiếng chó sủa vẫn ngang tàn áp đảo hèn phách người khác.

Sực nhớ ra quên làm điều gì đó, cô gái vừa đến mở chiếc iphone trong tay, nhanh chóng tắt đi đoạn ghi âm đang chạy.

Ko gian xung quanh tuyệt nhiên rơi vào tĩnh lặng. Song người chơi dương cầm đứng là bậc kì tài. Sau bấy nhiêu chuyện xảy ra, tiếng đàn du dương vẫn trong trẻo mê người.

Bực bội vì bị chơi xỏ, Lãng lão gia đưa ánh mắt sắc nhọn như muốn chọc tiết người nhìn 2 kẻ dám xen ngang, biểu tình trên mặt có chút hoà hoãn.

Kẻ đến là con trai tài năng của ông, nếu thế thì ông có thêm người hỗ trợ rồi.

Đương lúc đang đắc chí cười thoả mãn, Lãng lão gia chợt căng mặt khó chịu khi đôi mắt ông lướt qua vị tiểu nữ bên cạnh con trai, tâm trạng như bị mây đen phủ kín mặt.

Nãy giờ, ông cứ tưởng con trai ông đi làm quen, chào hỏi khách khứa, ko ngờ hoá ra đi rước con ranh hồ li đã mê hoặc khiến nó suốt ngày đòi huy hôn ước với Liệt gia.

-Sao cô lại ở đây? Đúng là ko biết trơ trẽn, dám lợi dụng con trai ta để được đặt bàn chân hèn hạ vào đây, đúng ko?_Ko để ý đến lời lẽ của mình sẽ gây ảnh hưởng đến hình tượng của bản thân, Lãng lão gia luôn miệng mỉa mai rồi quay sang con, mắng mỏ_Từ Thần, sao con mãi ko chịu tỉnh vậy hả? Để con ranh hạ đẳng này dắt mũi con ko thấy nhục sao?

-Cha..._Từ Thần nhìn sang khuôn mặt đỏ gấc giận giữ của mẹ vợ, lướt lên vỏ bọc lạnh lùng tưởng như vô cảm của Gia Băng, nắm chặt đôi tay run rẩy

của cô rồi dán mắt lên cha mình, toan đáp trả thì bị người khác cướp lượt lời.

-Người đâu, lời con ranh này ra ngoài cho ta! _Lăng lão gia quát lớn uy quyền, lập tức toan cận vệ Lăng gia buông tha ngay cho ông quản lí tội nghiệp, hùng hổ tiến về phía Gia Băng.

-Các người dám! _Trầm giọng, Từ Thần liếc nhìn đám người dưới quyền, đe dọa chúng bằng ánh mắt như được ướp lạnh.

-Lăng Từ Thần, con dám cãi lệnh cha! _Lăng lão gia cũng dừng lại chiêu bài của con mình đáp trả, tàn nhẫn cầm tay con cổ lỗi đi chỗ khác. Xem ai ngầu hơn nào!

-Xin lỗi! Ông vừa nói ai trơ trề vậy? _Nở nụ cười rất kịch, Hàn phu nhân bước đến trước mặt Gia Băng, thu hẹp khoảng cách giữa bà với Lăng lão gia.

-Hàn phu nhân, ko phải an ninh Hàn gia rất chặt chẽ sao? Có gì lại để cho con nhãi tiểu hồ li mặt hạng này vào đây vậy? _Lăng lão gia bực mình quát trách.

Ko thể nhìn được nữa rồi!

Hàn phu nhân, trong tức khắc, vung mạnh tay, tát một tát tựa sét đánh vào làn da dày cộp của Hàn lão gia, khiến trên đầu ông ta đom đóm bay rất mực vui nhộn.

-Bà...bà... _Lăng lão gia ôm má, run rẩy đưa ngón trỏ chỉ vào mặt Kẻ dám tát mình, mắt long lên sòng sọc.

-Có chuyện gì vậy? _Kẻ cần ra mặt cuối cùng cũng phải ra mặt, Hàn lão gia từ xó xinh nào giờ mới chịu lộ mặt ra cứu nguy cho vợ.

-Hàn lão gia, ông dạy vớ kiểu gì vậy? _Lăng lão gia tức đến đỏ mặt, coi thẳng con ông kìa, thấy cha mình như thế vẫn đứng bên hồ li tinh kinh ngạc, đến hỏi thăm cũng ko thêm mở miệng thì cũng đừng mong nó sẽ giúp ông.

Để ko mất con, chắc ông phải dùng biện pháp mạnh tách hồ li tinh ra mới được.

-Bộ vợ tôi đắc tội gì với ông sao? _Nhìn bộ dạng ôm bồm má đỏ thối, mắt long lên giận dữ của đối phương, Hàn lão gia có chút rủi lòng với nạn nhân, đưa mắt liếc vợ mặt mày cũng ko tốt cho lắm.

-Vợ ông dám cả gan đưa tay đánh khách, ông thấy như thế có phải đạo ko? _Ko kiêng nể như thường, Lăng lão gia thờ thốt đầy tức giận.

-Tôi nghĩ vợ tôi làm việc gì cũng phải có nguyên do của nó cả _Trần an kẻ bóc lừa trước mặt, Hàn lão gia đưa mắt nhìn vợ _Rốt cuộc, tại sao em lại làm thế?

Trùng mắt, ném cho Lăng lão gia toàn bộ sự tức giận trào trột của mình, Hàn phu nhân cắn răng

-Ông ta dám nói con gái chúng ta là kẻ trơ trề, là hồ li tinh mặt dày. Em ko nhìn được sự xúc phạm đó nên đã ra tay tát ông ta. Tuy trong chuyện này, em tát ông ta, nhưng trừ phi ông ta xin lỗi Gia Băng, em sẽ ko xin lỗi ông ta _Hàn phu nhân quả quyết nói, dần dần lấy lại hình tượng đã bị sút mẻ trong lòng mọi người.

Vì con mà tình nguyện đã thương quan khách, đúng là người mẹ mẫu mực

-Con gái, bà đang nói ai vậy? _Trở mắt nhìn Gia Băng, Lăng lão gia thực tình chưa tiêu hóa nổi những gì mình nghe thấy, quyết tâm hỏi lại trong bộ dạng ngây ngô hiếm có.

-Con ranh mà ông bảo là trơ trề, hồ li tinh là con gái tôi, người bị ông biến thành donor để lấy tùy! _Hàn phu nhân thành tâm nhắc lại.

-Người này...là con gái bà! _Thêm lần nữa bị dội bom xa xả, Lăng lão gia mang về mặt ko thể kinh ngạc hơn chăm chăm soi lên người Gia Băng. Sao nãy giờ ông lại ko nhận ra, người này mang nhiều nét giống Hàn lão gia và Hàn phu nhân thế chứ! Thật điên mắt. Cả đời ông luôn lấy cẩn trọng làm đầu, chuyện gì cũng phải có mưu tính rõ ràng, chắc thẳng thì ông mới ra tay. Vậy mà, mỗi việc nhìn mặt đoán thân phận của cô gái này, ông lại ko nhìn ra được, thêm nữa, hễ bắt gặp khuôn mặt diễm lệ hút hồn của cô, ông lại ko khỏi nhớ đến ngày con ông dám trái lệnh ông đòi hủy hôn, ko những thế còn vì cô gái này mà bỏ học ở P & P, trở về Hàn Quốc quản lí tập đoàn, nhanh chóng làm

doanh thu của tập đoàn ngang ngửa kỉ lục, vượt qua lời thách thức của ông mà ko cần sự trợ giúp nào từ Liệt gia, thậm chí còn bị phá đám hết lần này đến lần khác, khiến ông phải chấp thuận lời hứa hủy hôn. Tất cả vì người này, con trai ông đã dám kháng lời ông. Nếu là một người cha, làm sao ko tức cho được.

-Nếu ông xin lỗi con gái tôi, tôi sẽ xin lỗi ông! _Thấy người kia hoàn toàn rơi vào tình trạng bại liệt sấm soi con mình, Hàn phu nhân thẳng thắn đưa ra vấn đề.

-Chuyện này là do con mà ra, đã ko nói rõ với cha con, để con thay mặt cha...

Từ Thần quay sang mẹ vợ, định bụng vót vát chút danh dự cuối cùng để cha mình khỏi tủi hổ thì tiếng cười sang sảng đầy khoái cảm của ai đó thui mạnh vào màng nhĩ cậu, đồng thời cắt ngang lời vàng tiếng ngọc của cậu.

-Gia Phong, lâu rồi ko gặp cậu!_Chủ nhân tiếng cười nhanh chóng đi về phía trung tâm đại sảnh, hết bắt tay rồi lại ôm chầm lấy Hàn lão gia hết sức giao hảo. Nhìn bộ dạng ngạc nhiên nhưng ko giận của Hàn lão gia cũng đủ thấy người này ko phải hạng khách khứa tầm thường.

-Chấn Vũ, anh tới sớm đây!_Lại ôm hôn, Hàn phu nhân ngửa mặt mỉm cười, tay day day thái dương hết sức sầu não. Nhờ người bạn tri âm tri kỉ này, mà suýt nữa bà bỏ chồng vì nghi ngờ giới tính của ông ko bình thường.

-HOHO, Huyền Nhi! Ko phải em mong anh ko đến sao?_Trần Bạch lão gia đùa cợt, tia mắt chiếu xuống đám mặc vest đen đang mọc rêu bên cánh, lông mày nhíu lại trước gia huy trên người chúng_Sao cận vệ Lăng Gia cũng được vào thế?

-Chuyện đó...

-Tôi sẽ bảo họ đi ngay!_Thay đổi sắc mặt nhanh như chớp, Lăng lão gia khoát tay đuổi bọn người kia ra ngoài, mồ hôi rịn ra trên trán. Ko phải ông sợ gì kẻ mới tới này, chỉ là, Tập đoàn Lăng Từ của ông và tập đoàn Trần Bạch của ông ta đang trong giai đoạn tìm hiểu để kí hợp đồng, thế nên, tốt nhất ko gây tiếng xấu cho mình trước mặt đối phương.

-Ồ! Lăng lão gia!_Trần Bạch lão gia quay người, nở nụ cười tươi rói rồi bắt tay xã giao. Đương vui, bỗng thấy mắt ông ta dừng lại trên khung cảnh Từ Thần đang ân cần hỏi han Gia Băng khi thấy cô nàng thờ dài, khoẻ mắt có chút giật giật. Rồi, ko ai thích ứng kịp, ông ta chạy đến Gia Băng, ôm chầm lấy cô, đồng thời gạt Từ Thần sang bên, miệng lau lếu_Cháu là Gia Băng phải ko? Ta nghe cha cháu kể rất nhiều về cháu đây! Cháu đúng là mang gen cha mình mà, rất đẹp, đôi mắt lạnh lợi, dáng chuẩn, khí chất hơn người. Nhìn đi nhìn lại cháu đúng là rất thích hợp làm con dâu của ta.

-Dạ?_Đây người đàn ông đang ôm mình ra, Gia Băng ngây người ko hiểu. Có lẽ vì ông ta nói nhanh quá nên cô ko tiêu hóa hết chúng thì phải.

-Con trai ta tuy ko xứng soán ngôi thứ nhất trong hạng tuần nữ, nhưng nó mà đứng nhì thì khó ai đứng nhất đây_Trần Bạch lão gia tự hào khoe khoang, hăng giọng gọi con trai mình_Chấn Hy! Trần Bạch Chấn Hy!

Ngay khi ông ta vừa cất tiếng gọi, trên ko trung, một chàng trai mang áo khoác da đen bóng áp sáng thân thể nhào lộn hai vòng. Ánh sáng đèn điện phủ lên thân hình anh ta vàng hào quang chói lóa, khiến bất cứ ai ngược nhìn cảnh tượng đấy, đều ko khỏi sửng sốt cả người, đầu ý niệm thốt lên

”Thật tuyệt vời!

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đì, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71

I'm Nakara Park Yukina ... I can speak Vietnam .... I so happy when i know everybody...

{ toi chuyen sang tieng viet nhe ! today , toi se post truyen ma chinh toi viet ... se co rat rat nhiều điểm các bạn thấy nhầm lẫn khi đọc chuyện của tôi .... vì tôi đọc rất nhiều chuyện nên ý tưởng của tôi sẽ có phần va chạm và phải nói là rất giống nhưng truyện của các tác giả trước . So , tôi sẽ cố gắng nhiều ... tôi không biết nhưng tu ngu Tiếng Việt nhiều vì tôi học nhưng 1 số tu ngu sẽ rất rất nhầm lẫn .... nên các bạn thông cảm .... tôi không biết các tác giả trước như thế nào nhưng tôi thì rất vui khi các bạn phê bình và rất hạnh phúc khi các bạn Like truyện của tôi . If tôi sẽ không trách hoặc giận hơn khi các bạn phê bình hoặc nói về chuyện của tôi không hay hoặc do . Thanks các bạn đã đăng nghe tôi . Thanks you very much .... I love you

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đì, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72

Chương 72: Hữu duyên thiên lí năng tương ngộ

Vô duyên đối mặt bất tương phùng

-Con...đã biết rồi?_Cố gắng để ko hét lên một cách kinh ngạc như khi nhìn thấy phải một con chuột gặm đuôi con mèo tả tơi, Hàn phu nhân lặng người đi khi kẻ kia ko câu nệ mà gạt đầu cái rụp đầy khí thế, lòng ko khỏi chỉ tay hếch mặt lên trời mà hét to một tiếng hỏi tội.

Ông trời sao vô lí quá đỗi, người cần phải có lòng tin nhất, đáng ra phải tin nhất lại ko hề nề tình máu mủ ruột già, nửa điều đều dùng người thử con, còn kẻ có thể ko tin tưởng, được quyền ko cần một mực phải tin thì trời sống trời chết đặt niềm tin cao lên tít mù mây xanh, khiến kẻ làm mẹ, kẻ đã sinh thành nên cái đứa ngu ngơ khờ khạo ko rõ gian gian chỗ nào kia phải hồ thẹn, ko biết giấu mặt giấu mũi ở đâu cho kì.

Ngập tràn niềm yêu thương vô bờ bến và sự cảm kích cháy bùng như nổ mìn thời chiến trong đôi mắt ướt nước, Hàn phu nhân say đắm mê mết, long lanh nhìn thẳng con rể báu mà mình đã đánh đổi cả mạng sống để bảo vệ trước mặt, lòng dấy lên nỗi tự hào ko biết thẹn về tài năng nhìn người thiên bẩm ko ai bì của bản thân. Đồng thời, bà ko ngần ngại ném ánh nhìn sắc hơn dao như muốn xẻo thịt, lột da ông chồng “thân yêu đáng mến” luôn cho bản thân là tài giỏi, là hơn người.

-Xin lỗi! Mẹ ko ngờ ông ấy lại có thể nghĩ ra chuyện đó, nếu biết, có lẽ mẹ đã cho 1 liều thuốc trừ sâu khử sạch kế hoạch của ông ngay lúc nó mới nhú hạt rồi! Hàn phu nhân thở dài tự trách, những ngón tay thu gọn thành nắm mình hoạ cho lời nói thêm phần sinh động, khẩu khí về sau càng lúc càng mạnh bạo. Tất nhiên, đó là khi Hàn lão gia ko có mặt. Gì thì gì, bà vẫn là người có lỗi trong mọi chuyện, nếu hỏi trước, bà ko một điều nhìn, hai điều nhìn, nhất mực nghe theo chủ kiến của chồng mà ko hề phản động, để chồng tự dung tự tác đến quên mất luân lí thường tình, luôn cho mình đúng thì giờ đây, thẳng con rể báu của bà sẽ ko phải chịu làm người vô hình

đứng xem kịch. Chưa hết, nếu như hỏi trước bà ko ném cho Gia Băng 1 đóng truyện để nó nghiền ngẫm, ngâm cứu, ko truyền cho nó cái gen hám trai có chọn lọc đẳng hoàng thì có lẽ, chồng bà cũng ko phải dùng thủ đoạn này để thử. Chung quy, do bà bảo ban chồng ko tốt, dạy con ko nghiêm.

-Ko sao ạ, con nghĩ, cha làm thế chỉ là ko muốn để con và Gia Băng phải hối hận về sau mà thôi, ko hẳn là ko có ý tốt, tuy, ý tốt đó ko nhiều bằng ý xấu. Nỡ nộ cười nhạt ko còn nồng nặc sự tự tin, cao ngạo của những kẻ luôn nắm chắc mọi chuyện trong lòng bàn tay như ngày thường nữa, Từ Thần cung kính đưa cho mẹ vợ li rượu vang sậm màu lấy từ khay rượu người phục vụ đưa tới, nhăm nháp một ngụm nhỏ, từ từ để mùi vị cay xè để mê xâm chiếm mọi xúc cảm

Từ đã, có gì đó ko ổn! Chột loé lên trong đầu một ý nghĩ nào đó, Hàn phu nhân quay phắt người ra phía sau nhìn Gia Băng rồi lại nhìn Từ Thần một lượt, nét mặt bỗng cứng đờ hẳn.

Nãy giờ, Từ Thần hầu như ko hề liếc nhìn Gia Băng lấy một cái, đã thế, còn quay lưng lại chủ ý ko muốn tiếp. Như thế, chẳng phải là, đang...

Hàn phu nhân vô thức chặn cánh tay đang nâng li rượu thứ 2 lên miệng của Từ Thần, đáy mắt vương lại sự lo lắng:

-Đừng uống, vết thương trên cơ thể con vẫn chưa lành!

-Ko sao ạ, đại tiệc lớn thế này mà ko thưởng thức vị ngon của rượu thì thực rất tiếc. Từ Thần nhanh tay thận trọng gạt bàn tay của mẹ vợ ra, nốc cạn li rượu vang.

Hành động dứt khoát nhưng vương chút sự lúng túng?

-Con thực sự tin tưởng Gia Băng yêu con? _ Chặn người phục vụ đang có ý đưa thêm rượu cho Từ Thần, Hàn phu nhân đưa đôi mắt ngấn nước vừa nhu hoà, vừa mãnh liệt xoáy sâu vào tim can người khác của mình nhìn đôi mắt đen đang có ý trốn tránh của người đối phương, ko nén nổi giấu chầm hỏi to đùng trên đầu.

Có chút khó hiểu nhìn mẹ vợ, Từ Thần thuận ý gạt đầu.

-Nếu thế... _Hàn phu nhân xoay người ra đằng sau, ánh mắt xuyên thẳng đến chỗ Gia Băng và Chấn Hy đang chuyển trò _...sao con ko nhìn Gia Băng? Trừ phi con sợ niềm tin của mình bị phản bội, thì con ko có lí do nào để quay lưng lại người mà con ko thể nào rời bỏ.

-... _Váng rượu trên tay Từ Thần bỗng gọn sảng, bám víu lên những thành cao hơn của li rượu.

-Ra con vẫn ko thể tin tưởng Gia Băng. _Thờ dài khô khốc, Hàn phu nhân lăm bắm như nói với chính mình. Chẳng nhẽ, cái mặt ngây ngô của Gia Băng ko đáng tin đến thế ư?

-Ko phải con ko tin, chỉ là, con...sợ sẽ ko ngăn nổi ý định cho tên đó vùi đắm thư giãn gần cốt. _Bóp chặt li rượu đến run rẩy, Từ Thần cố chấp ko quay mặt, ánh mắt hằn lên sự tăm tối vốn có của bóng đêm.

-Ồ! Ra thế! _Im lặng hồi lâu tiêu hoá nỗi khổ của con rể, Hàn phu nhân hô lên một tiếng ra chiều đã hiểu rõ ngọn ngành mọi chuyện. Nhưng nếu con ko quay mặt, con sẽ ko thể biết được 2 đứa chúng đang làm gì. Thà mà biết để nhìn, còn hơn là ko biết để bị chơi một vỏ đau. Cứ nhìn đi, mẹ sẽ ngăn con.

Nói đoạn, Hàn phu nhân đưa hai tay đặt lên tay Từ Thần, chấn chỉnh lại thân thế và hướng nhìn cho cậu rồi hờn hờ xớ lớ đưa mắt tiếp tục quan sát cô con gái bé bỏng.

Nhưng, bà hình như đã bói sai rồi! Ngay khi Từ Thần vừa quay mặt nhìn Gia Băng, thì khuôn mặt cô đã bị đầu tóc đen thui của Chấn Hy che phủ gần hết. Tư thế này, quang cảnh này, sao giống như thế, 2 đứa gian phu dâm phụ đó đang hôn nhau thế.

”Aaaaaa!” phóng linh hồn lên tận trần nhà ra sức hét lớn, Hàn phu nhân run run chậm rãi hướng mắt sang người bên cạnh, lòng thấp thỏm ko yên.

Đứa con trời đánh của bà, sao nó dám hôn Chấn Hy yêu quý trước mặt con rể báu của bà chứ? Lỡ Từ Thần điên lên, hai tay vỗ ngực thùm thụp như king kong, ko kim được chạy đến đâm vài phát vào khuôn mặt đẹp trai, hủy hoại dung mạo của Chấn Hy thì sao?

Tiền! Bà phải đi chuẩn bị tiền để Chấn Hy đi phẫu thuật thẩm mỹ mới được.

Nói là làm, quân tử ko nói hai lời, Hàn phu nhân lẹ làng tạt axit vào lời hứa ban nãy rồi nhanh chóng lườn lách đến chỗ chồng xin tiền, để lại Từ Thần với

con tức giận ngút ngàn.

-Nếu anh ko thích chạm vào em thì ko nhất

thiết phải miễn cưỡng như thế, em vốn đã nhìn thấu sự giả tạo

của anh rồi! Vẫn đứng yên tại chỗ mình chứng cho chân lí chai lì của nhân dân ta đương thời “Cây ngay ko sợ chết đứng”, Gia Băng ko hề cự tuyệt cử chỉ “thân mật” dễ gây hiểu lầm của người kia, lời lẽ sắt đá, ko hề bị bản tính hám trai muốn thuở làm suy nhược khí chất quân tử lắm liệt, thẳng thừng Chi là, em vẫn thắc mắc ko hiểu nổi tại sao anh lại cố làm ra vẻ lạnh lùng giả tạo đó, vì có gì phải thế, anh ko cảm thấy khó chịu sao?

-Sao em nghĩ anh giả tạo, căn bản, em chưa gặp anh bao giờ, tính cách của anh như thế nào, chẳng nhẽ em lại rõ? _Ngó người một chút trước biểu hiện ko tránh né mà còn thách thức của người kia, Chấn Hy tất nhiên lo đề mình bị yếu thế đối với người khác phái, nở nụ cười gian mãnh tỏ rõ sự thích thú. Mới vài phút trước đây, anh dám chắc cô đã say anh đến mê mẩn, vậy mà giờ, như đã được khai sáng, cô lại tỉnh ranh nhận ra sự giả tạo trong anh, điều này thật khiến anh có phần khâm phục, có phần lại ko phục. Rất có thể, Hàn phu nhân đã đoán trước, nói cho cô rõ về tính cách của anh chẳng?

-Vì, theo cặp mắt quan sát tinh tường của em, những kẻ mang bản chất lạnh lùng, thường ko dễ dàng để ý nghĩ, cảm xúc của bản thân biểu hiện lên nét mặt, trong khi đó, anh lại khác, thân nhiên để chúng vào hùa cùng lời nói, mà ko, đúng hơn là anh đã quen biểu lộ theo bản năng, điều này khiến em có chút bất ngờ. Chi có những con người có cá tính, ngay thẳng và bông bột mới thể hiện tốt điều đó thôi, ko phải sao ạ? _Khẽ nhún vai nói lên suy đoán đã nảy nờ từ lâu trong lòng mình, Gia Băng cong môi cười, vừa đầm vừa xoa cho kẻ “phá sản” _Tuy tính cách của anh rất giả tạo, nhưng vẻ đẹp của anh thì rất chất, rất thực, yên tâm đi, dù anh ko tỏ ra lạnh lùng, em vẫn đủ đủ đủ.

Thiếu điều té cái rầm khi nghe lời “an ủi” có một ko hai của tiểu nữ Hàn Gia, Chấn Vũ nuốt nước bọt ừng ực xuống dạ dày, thảm thán phục tài hoang tưởng siêu hạng của Gia Băng, tiếp tục bên bị giữ vững lập trường và thanh minh cho sự trong sáng, đàng hoàng của bản thân:

-Sai rồi, đâu phải ai lạnh lùng cũng theo một chuẩn mực nhất định đâu, em đừng lấy chuẩn mực của ai đó để áp đặt cho anh.

-Em ko lấy chuẩn mực nào hết, sự thực là vậy, anh đang cố tạo cái vỏ lạnh lùng _Cuong quyết giữ vững lập trường của bản thân, Gia Băng đưa lòng bàn tay ấm áp, chủ động áp vào lớp da trên gò má của Chấn Hy, khiến anh chàng vô thức giật mình _Thấy chưa, cảm giác anh thể hiện ra ngoài rất rõ ràng. Nói đi, vì có gì anh phải ép bản thân mình như vậy?

-Bỏ tay với độ lì lợm của em _Thờ dài mạnh, Chấn Hy tỏ vẻ bất lực, đưa bàn tay ấm nóng chạm vào bàn tay ai kia đang ngự trên má, ánh mắt mê hoặc như được ướp một loại thuốc quý mị nào đó _Em nghĩ, anh giả tạo là để lừa dối em sao?

-Ban đầu là vậy, nhưng giờ thì khác _Gia Băng cười ngượng _Em thấy anh giống như đang thử em thì đúng hơn.

-Thử thách? _Quá đổi kinh ngạc trước câu trả lời trần trụi ko hề che giấu của Gia Băng, Chấn Hy thậm chí hận vì đã quá coi thường con người trước mặt. Dáng vẻ ngây thơ của cô, sự mê mẩn trong ánh mắt mà anh nhận ra, cơ hồ như là một con mồi câu dẫn, làm anh đánh mất sự cảnh giác của bản thân vậy. Tại sao anh có thể quên được rằng, trong người cô có dòng máu Hàn Gia đang cuộn chảy cơ chứ.

-Nhưng để thử thách cái gì, em vẫn chưa rõ? Tuy rằng, em vốn thông minh lanh lợi, song, trong chuyện này, em vẫn khó có thể đưa ra câu trả lời phù hợp. Mong anh có thể giúp em giải đáp mối thắc mắc này _Tít mắt cười hết sức ngây thơ, Gia Băng rút tay khỏi lòng bàn tay kia, với lấy li rượu vang đỏ khiêu gọi mà nốc một hơi ko biết trời đất, đến khi vị cay và mùi cồn xâm lấn khoang miệng, cô nàng mới bản thân nhận ra rằng tài sắc bản thân mình cũng bị ông trời ghen ghét, nên mới chơi cô một vỏ đau, cho cô uống thứ nước khó nuốt này.

Hé miệng phẩy phẩy tay đưa gió vào trong để làm tan đi mùi vị khó chịu này, Gia Băng ko nhận ra đầu người kia đang tiếp tục, thêm lần nữa hạ thấp.

Lần này, đôi môi mọng của anh ta ko làm cô thật vọng nữa, thẳng thừng đặt lên đôi môi ướt át rượu của cô...

Toàn thân như bị giáng một phát sét từ đỉnh đầu đến gót chân, Trần Bạch lão gia kinh hãi liếc mắt nhìn bạn mình mắt ko rời cảnh tượng trước mặt bên cạnh, li rượu trên tay lung lay mạnh như muốn rớt.

Loạn rồi! Loạn rồi! Trần Bạch lão gia ko ngừng than khóc trong tâm khảm, tứ chi ko hện mà đồng loạt rũ nhau vác thân đi trốn cho khỏi banh xác, đồng thời, giữ tính mạng sau này, thời cục an bình còn đi lấy xác con đem chôn, ghi vào gia phả.

Mà ko, bạn ông vẫn ko những ko giận, trái lại còn nở nụ cười thoả mãn chết người hướng về thẳng con rể đang tối sầm mặt mũi đằng xa đầy khiêu khích như thể mục đích thực sự ông ta muốn chính là điều trước mặt vậy!

Có nghĩa là...

Trần Bạch lão gia kinh hồn nhìn con trai, trái tim xót thương ngán lên từng khúc ca bi thảm nhất

-Chấn Hy, cha hại con rồi!

-Quý vị, xin hãy giữ yên lặng! _Đương lúc đại sảnh đang rơi vào hỗn loạn do nụ hôn ko hẳn là nồng nhiệt của 2 nhân vật trọng điểm của buổi tiệc, tiếng nói giòn giã của tay MC vang lên cắt đứt mọi âm thanh tạp nham, nhanh chóng thu hút những ánh mắt hỗn độn tứ phương chiếu về phía mình _Bữa tiệc đã bắt đầu, quan khách đã tề tựu đông đủ, giờ, chúng ta hãy cùng lắng nghe Hàn lão gia phát biểu vài lời!

Tiếng vỗ tay như vũ bão vang lên từ khắp nơi, càng làm tôn thêm vẻ hào nhoáng, cao sang của người xuất hiện.

Ánh đèn flash nhấp nháy liên hồi ko dứt trong tay đám kí giả, thanh âm xung quanh ngưng bật, tựa hồ chỉ có tiếng tách tách loạn xạ của máy ảnh và tiếng múa bút vội vã mà thôi.

-Trước tiên, tôi xin cảm ơn...

Khi giọng nói ôn tồn của Hàn lão gia văng lên khắp ngõ ngách đại sảnh thay cho tiếng nhạc dương cầm phiêu du, Gia Băng mới tỉnh lại sau cú sốc bất ngờ mà người đối diện đem đến, ánh mắt tức giận ko nén nổi nhìn chằm chằm vào Chấn Hy.

-Đừng bận tâm, đây là một nụ hôn kiểu Pháp mà thôi_Nhận rõ hàm ý rõ ràng từ đôi mắt ngấn nước, Chấn Hy cười nhạt xua tay_Lăng Từ Thần thật may mắn vì có một người như em ở bên cạnh, tiếc là, anh ko khoái cướp đoạt những quy phạm đã có chủ sở hữu rõ ràng.

-Anh..._Gia Băng nghiêng răng, tàn nhẫn lấy tay lau đi đồng tàn dư Chấn Hy để lại trên môi.

Tuy rằng, đều cùng bị cưỡng hôn, nhưng khi nhận ra kẻ cưỡng hôn mình ko phải là người nào đó, lòng Gia Băng mà nói, thực sự rất khó chịu., còn cả sợ hãi nữa cơ.

-Được rồi, hôn xã giao thôi mà_Chấn Hy đến khổ vì thuyết phục ai đó, hai tay chấp vào nhau lay, lay_Nếu em ko phục thì để anh hôn luôn Từ Thần nhé! Công bằng, ok?

-Anh..._Tức phát ối máu, Gia Băng thờ hất đầy hàn khí, rồi chột cứng đờ, từ từ cảm nhận có 1 luồng khí lạnh áp đến sau lưng.

Ko để Gia Băng phải quay lại nhìn, Từ Thần đã bước lên trước mặt cô một bước, bàn tay nâng nhẹ chiếc cằm của Chấn Hy, kéo mặt cậu ta tiến sát vào mặt mình rồi dùng môi hoan nghênh chào đón môi người kia.

Trong phút chốc, cả khán đài đột nhiên như bị ma xui quỷ khiến, ko hện mà hướng mắt về chỗ náo loạn ban nãy. Thâm hơn, ánh đèn neon sáng màu còn sáng rõ hết công suất, hội tụ tại nơi Gia Băng đang đứng...

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73

Chương 73: Khách ko mời

”Chuyện gì đang xảy ra vậy???” Đó là những gì Gia Băng chúng ta có thể ngây ngốc đập bàn đập ghế háng giọng hét lớn hỏi đại não lúc bấy giờ, khi mà hai kẻ mang bộ mặt thánh tặc có sức sát thương cao với trái tim yếu ớt của những thiếu nữ ngây thơ, trong sáng như cô rảnh rỗi sinh nông nổi làm chuyện tày đình. Đầu óc Gia Băng cơ hồ bị người ta tẩy não còn chấp nhận được, đằng này, toàn bộ thân thể của cô như bị ông anh giang hồ nào đó lên lút điểm huyết, khiến cô cư nhiên ko thể cử động đã đành, mà hơi thở cũng thật khó khăn.

”Bộc trực” theo cách có chọn lọc, “thăng thẩn” theo cách thuận miệng gì nói nấy, bị người ta nhiều lần tung calo chườm vào mặt vẫn ko thanh tỉnh. Gia Băng “bộc trực”, “thăng thẩn” ko ngăn ngại sẵn sàng xắn tay xắn áo đập nát về kiểu sa, đài các, thực nữ, thông minh khó khăn lắm mới gầy dựng được trong mắt đám khách khứa xua nịnh, đem nguyên cái khuôn mặt cứng đờ ngu thộn với cái miệng ức chế há to khoe hàm răng trắng cực colgate và 2 tròng đen căng tròn như muốn lòi ra ngoài để nhìn cho rõ, quan sát cho tường tận đón khung cảnh trước mặt, lòng chột đau nhói như thể bản thân bị biến thành hình nộm, ưỡn ngực cong mông cho người ta ném hàng chục ngọn giáo tàn nhẫn xé gió “vụt vụt” đâm xuyên qua vậy.

”Giời ơi! Hết rồi thế là hết rồi. Sao 2 tên khốn đó có thể gây ra chuyện này chứ” Xuất hiện chính ỳnh giữa camera hội nghị Diên Hồng của các tỉnh linh Hàn Gia Băng là một cái cổ họng với viên thanh quản rung lên hết cỡ và tiếng kêu phẫn nộ của con tỉnh linh hiếu chiến, nóng nảy nhất. Nó đập bàn thùm thụp, lặn qua lặn lại trên bàn hội nghị như bánh cuộn, tích cực lên tiếng phản đối.

”Hỏi thế gian tình là gì, mà nam nam nó thề nguyện sống chết!” Một tỉnh linh khác, trước sự phẫn nộ của đồng đội, nó chỉ an vị ngồi thu lu một góc ở cạnh bàn, ngón tay nhỏ nhắn tư lự vẽ hình tròn óc tròn vo trên bàn rồi bị ai thờ dài một tiếng, đồng thời, khuôn môi xinh xắn ko kiềm chế ngâm một câu chôm được từ phim “Thần điêu đại hiệp” làm hội đồng tỉnh linh nhất thời rơi vào bầu ko khí khô não khôn nguôi, giống như địa bàn hoạt động của chúng sắp bị đám tử thần bên ngoài lăm le phá hoại vậy.

”Này, này, thổ công, ông lên đây đào cho bọn này cái hố, để bọn này đá 2 thằng cha kia chôn quách cho khỏi chướng mắt. Nhanh lên đây biểu coi!!!” Tỉnh linh già nhất cuối cùng cũng chịu lên tiếng đập tan im lặng, hung hăng dầm dẫm xuống nền đất lạnh quấy phá cái tên gọi là “Thổ địa” dưới chân mình. Để nâng cao tinh thần tỉnh linh bất khả chiến bại, cũng như cho kẻ ngoan cố thấy rằng ko ai có thể lọt qua nổi sự ta trấn của chúng, 15 con tỉnh linh con lại bay ra cũng lão đại hưởng ứng phá nhà “Thổ địa”, thư giãn gân cốt. Tâm tình vì giận cá đã chém được thớt nên có chút thoải mái, sáng khoái hơn nhiều.

Lần đầu tiên trong lịch sử nước nhà, hội đồng tỉnh linh đồng loạt mang tâm trạng hiu quạnh giống y chang chủ thể của nó, và lần đầu tiên, Gia Băng nghiệm ra rằng, chúng thực sự là tỉnh linh của cô chứ ko phải là tỉnh linh lang thang vô gia cư đâu đó nhập vào. Hết thấy chúng, đều bị kích động trước

những gì đang diễn ra, và hết thấy chúng, cũng giống như cô, ko thể nào chấp nhận sự thật phũ phàng này.

Thua người cùng phái đã nhục nhã lắm rồi, thua người khác phái còn nhục nhã gấp bội.

Nhất quyết ko thể dễ như thế!!!

Tuy bộ não chết trân, ngưng trì hoạt động, toàn thân tứ chi rơi đồng loạt rơi vào tình trạng hoá thành đá và kêu rắc rắc, nhưng những lời bàn tán, xì xào xung quanh thui lần này đến lần khác vào màng nhĩ của Gia Băng thì vẫn được ý thức cô tiếp nhận một cách cực kì bất mạn và ghi nhớ thật rõ.

-Này, đừng nói với tôi, cô con gái quý báu mà Hàn lão gia mới gởi thiệp là một trong hai người đang...à da,...đang độ môi đó nhé! _Một vị khách con dân Việt Nam sau khi hoàn hồn thì lại tự đi xi nhục IQ của mình với người cùng gốc gác bên cạnh, gương mặt hằn nét bản thân.

-Ông ấy bảo muốn giới thiệu con gái, mà đèn lại chữa vào 2 người này, chắc là... _May là người Việt còn lại ko bị “cảnh xuân” làm cho hoa mắt chóng mặt, thể diện con em xã hội chủ nghĩa nhất thời được bảo toàn.

-Là sao? _Thấy người cùng xứ xoa tay lên chiếc cằm nhăn nhui ko có lấy một cọng lông ra về ngấm ngời điều gì đó, kẻ vừa xi nhục IQ chính mình tích cực thi hành lời Bác dạy, ko biết thì hỏi, mắt chớp chớp lia lia nóng lòng thúc giục _Nói coi.

-Chắc là...một trong 2 người đó _Ngay khi người con xã hội chủ nghĩa nói ra câu trả lời thì anh bạn bên cạnh đã ko câu nệ cô nàng trước mặt khuyếch thành đồ nước ra sao, một phát phi nguyên đồng rượu vang cao cấp hoà trộn với calo của mình vào mặt cô ta, khiến cô ta ôm mặt khóc oa oa, xuất quỷ nhập thần biến lẹ như bong bóng xà phòng _Nhưng...theo phỏng đoán của tôi, người đó, chắc chắn đã phẫu thuật đổi giới tính.

Con dân Việt Nam chêm thêm câu cuối cùng, lần này, anh bạn bên cạnh rút kính nghiệm ko phun nước mà té xiú tại chỗ, kéo theo đó là một vài tiểu thư danh gia vọng tộc chung cảnh ngộ vì lỡ gia nhập hội Hủ nữ.

-Hai người đó ko phải là Lăng thiếu gia và Trần Bạch thiếu gia đó sao? _Một vị khách khác lên tiếng bằng Tiếng Anh nói với người gốc Ý nãy giờ đang chém gió, trầm phong với mình, ánh mắt có chút khó hiểu nhưng hoàn toàn ko hề ngạc nhiên trước sự thực đáng sợ ấy _Hai người đó làm gì mà cứ đẩy qua đây lại, giữ khư khư nhau thế nhỉ?

-Mặc kệ hai thằng nhóc đó đi, thanh nhiên gặp nhau thấy chướng mắt thì đánh nhau là chuyện bình thường, ông ko nên quan tâm chuyện vặt vãnh đó làm gì, thứ ông nên quan tâm là tìm xem rốt cuộc, cô con gái rượu của Hàn lão gia đang ở đâu thì hơn _Lão già người Ý phẩy tay, hoàn toàn ko hề lưu tâm đến vụ việc động trời ấy, điều đó làm Gia Băng ko khỏi thắc mắc.

Dẫu rằng, cuối thế kỉ 21, người ta đã ko còn la gì về người mang giới tính thứ 3, nhưng 2 người trước mặt họ đều là những tinh anh, những trụ cột tương lai của thế giới, điềm nhiên như vậy, có thể nói, người đàn ông đó chắc cũng ko phải loại đẳng hoàng gì rồi.

Vẫn ko thể chấp nhận lời lí giải trên, Gia Băng khai thông đầu óc, cô nhận ra rằng, tầm mắt của mình vốn bị tầm lưng rộng của Lăng Tử Thần che phủ, cơ hồ có chút quan sát ko được rõ cho lắm. Vì thế, với đầu óc thông minh tuyệt đỉnh, Gia Băng nhích tấm thân còn chưa giải băng hết sang một bên, thay đổi vị trí đứng trước mặt hai người kia, tầm mắt vừa vịn thu được khuôn mặt góc cạnh sáng ngời đầy mê hoặc của bọn họ.

Mẹ bảo, ko có sự việc gì mà ko trong sáng, trần trụi cả, chỉ là do tâm hồn con người ta quá đen tối, nên việc gì chạy vào trong mắt họ cũng đen tối và đầy thâm ý. Trước đây, Gia Băng còn cho rằng mẹ cô quá ngây thơ nên nói như vậy, ko ngờ, thì ra, là do cô thông minh quá hóa khờ nhất thời ko hiểu được. Giờ thì, người thật việc thật minh họa rõ ràng thế này, cô ko hiểu mới lạ.

Hóa ra, nãy giờ cô khóc hết nước mắt trong lòng là bỏ công bỏ sức rồi, cái tâm hồn đen tối của cô, ai xúi bẩy mà lại nghĩ hai tên to xác này đi hôn nhau cơ chứ chúng đang đè đầu xô đẩy nhau trong tình trạng tiến thoái lưỡng nan kia kia, hôn hít đâu ra.

Thoáng thờ phào nhẹ nhõm, Gia Băng như bót đi được một cục đá tảng đè nặng trên lưng, li rượu vang trên tay cũng đỡ run lên cầm cập

Song, ăn mừng thắng lợi chưa được bao lâu, khuôn mặt Gia Băng lại tối sầm lại. Ẩn sâu trong cái vỏ bọc hoàn hảo kia , là bản chất thô tha cực đáng ghét.

-Làm gì mà giữ tôi chặt vậy, cậu phải thả tay ra để chúng ta còn hành động chứ!! Cong khỏe môi giữu cọt hết sức tà ác, Tử Thần tích cực dùng lực đỡ bỏ hai bàn tay đang đặt trên chiếc cằm nhọn của mình mà đẩy ra, chống chế ko cho môi cậu chạm vào môi anh ta.

-Cậu...cậu đừng có làm càn nhé, tôi ko phải là người thích đùa đâu đấy! _Rồi tung rồi mù, Chấn Hy tựa hồ muốn khóc, sức lực chống chế càng ngày càng cạn kiệt đi theo thời gian. Anh ko ngờ rằng, tên nhóc thua mình những hai tuổi trước mặt lại có sức đến thế, hần nãy giờ giằng co gãy gựa với anh ko biết bao nhiêu lần rồi mà nhuệ khí vẫn ko hề suy giảm, mà càng ngày, đùa càng dai. Có lẽ, đây chính là nguyên nhân sâu xa mà Hàn lão gia ko muốn con gái ở quá gần cũng như kết thành vợ chồng với tên này. Sống với hần, chắc chắn chưa đầy 1 ngày Hàn Gia Băng sẽ vác hành lí đến Số 2 Ngõ Quyền tá túc là cái chắc, đảm bảo.

-Tôi ko có nói với anh là tôi đang đùa _Rồi một tay khỏi cầm người đối diện, Tử Thần tự tin một tay đã đủ trấn áp sự phản kháng của người kia, bèn để tay khác từ từ trượt dài xuống đường cong cơ thể ở lưng Chấn Hy, khiến cậu chàng thót người rùng mình, da gà da vịt từ thời nguyên thủy ko hện mà dựng đứng cả lên như lông nhím, cứng đờ ko động đậy.

-Cậu...cậu... _Tâm thần Chấn Hy nhất thờ như bị một tia sét từ trên cao giáng xuống đỉnh đầu, đôi mắt mấy phút trước đây chất chứa vẻ lạnh lùng tàn nhẫn giờ bỗng mang tâm tình kinh hãi như chính chủ thể của nó, nét mặt thực sự bị sợ hãi làm cho quý dị. Hôn môi với một tên con trai? Nghĩ anh còn ko dám nghĩ huống hồ là thực hành. Một thiếu gia cao cao tại thượng như anh, lại bị sỉ nhục như thế trước đám khách khứa lẫy lừng thế giới, thử hỏi, sau

này, anh còn dám vác mặt nhìn ai nữa chứ. Tên Từ Thần này, quả là kẻ ko nên đụng mả. Biết thế, thà nhảy lầu tự sát, anh cũng ko chấp thuận lời của Hàn lão gia cho rồi.

-Ông anh, chỉ là một nư hôn kiều Pháp thôi mà, ko có gì phải sợ. Tôi đây vốn căn bản ko hề thích dây dưa với anh, tôi là đàn ông. Vẫn tiếp tục duy trì nụ cười đều giả đầy châm chọc và thách thức, Từ Thần thẳng thừng tuyên bố với kẻ có thái độ hình như hơi thái quá trước mặt, đồng thời, ko thì thầm thông báo trước mà đưa bờ môi mỏng biết bao cô gái muốn đặt lên từ từ thân chinh trận mạc, tịch thu chiến lợi phẩm thu được, đồng từ nơi đáy mắt cậu, cũng dần dần dịch nhẹ, hướng ánh nhìn trọng tâm về phía khuôn mặt đờ đẫn, xa xăm mặt mũi của kẻ đang thỏa sức xem kịch của mình mà ko chịu mua vé.

Gia Băng, vẫn chưa có biểu hiện gì khiến cậu vừa ý

-Chết tiệt! _Thầm nguyên rửa một cái ở trên khăn đài cao vút của đại sảnh, Hàn lão gia ko ngừng thêm lực lên bàn tay đang nắm chặt micro, nét mặt tỏ ý ko vui đến lộ liễu, nhưng, hầu như, ông đã bị dân tình lãng quên mất rồi thì phải.

Rõ ràng, ông đang giới thiệu con gái của mình, để cho đám khách khứa kia biết đến sự có mặt của nó, vậy mà, ông anh quản lí ánh sáng đang làm cái quái gì thế ko biết, kẻ đáng ra phải dội đèn vào thì ko dội lại đi dội hai tên mất nét bại hoại gia phong kia, báo hại làm hỏng đại sự cấp thiết của ông. Vụ này, nhất quyết ko thể để yên.

Gỡ micro vụn cho âm lượng to hết cỡ, Hàn lão gia toan mở miệng vàng nhả lời ngọc câu kéo sự chú ý của đám khách thì lập tức bị bàn tay trắng nõn mềm mại của ai đó ngăn cản.

-Cứ để Gia Băng giải quyết! Anh ko nên vô duyên xen vào chuyện này

-Em thì biết cái gì, hai tên đó... _Hàn lão gia cố gỡ tay vợ ra thật nhẹ để ko làm bà bị thương, lời lẽ lạnh lẽo đến đang sợ.

-Lúc này, anh tự ý hành động em đã bỏ qua, nên lần này, hãy để Từ Thần tự ý hành động, như vậy mới công bằng. _Đặt thêm bàn tay còn lại lên bàn tay chồng, dịu dàng gỡ tay ông ra khỏi chiếc micro đen xì, Hàn phu nhân nở nụ cười ôn nhu rồi hướng mắt về phía con gái đã ko còn có thể nhìn nổi con ước chế, thích thú quan sát biểu hiện làm càn của Từ Thần.

-Ào! Ngay khi Hàn lão gia vừa đưa mắt nhìn về phía con gái, một dòng nước đỏ ngầu từ chiếc li trong suốt trên tay Gia Băng mạnh bạo xé tan mọi liên kết của các phân tử khí dày đặc trong ko trung, hết công suất đâm đầu vào mặt hai chàng trai đang dây dưa dong dài trên người người.

Nhận được cái tát mặt mẽ và nồng nặc mùi dấm của thứ dung dịch lỏng từ đâu bay tới, 2 chàng trai đang say đắm trong thế giới của chính mình mới chịu kéo hồn về thực tại, ko hẹn mà đưa ánh mắt ngờ vực chạm vào tia nhìn giận dữ của Gia Băng. Trái với biểu tình giận run người của cô nàng, Chấn Hy mừng rỡ cảm phục ân nhân cứu mạng, miệng cười toe toét đầy hạnh phúc như nông dân khởi nghĩa thành công mĩ mãn, còn Từ Thần thì vẫn tỉnh bơ như ruồi bị nhúng nước, khỏe mỗi cong lên nửa cười nửa ko hết sức khó đoán.

Sững sờ một chút trước hành động ko có chủ ý của bản thân, Gia Băng nhìn xuống chiếc li thủy tinh đang run rẩy trên tay, thực ngạc nhiên khi nhớ lại hành động dừng cầm vừa rồi. Cô nuốt đống nước bọt đắng nghét xuống cổ họng, nhìn 2 kẻ bị mình phá hoại chuyện tốt vẫn nhe răng cười được mà lòng cảm thấy hối hận. Thời đại nào rồi chứ, luật pháp cũng cho phép nam nam yêu nhau, kết hôn đầy thôi. Cô lấy quyền gì để ngăn cản tiếng sét ái tình của họ?

-Xin lỗi đã làm phiền, chúc hạnh phúc! _Cúi đầu thật thấp như ko muốn đối diện với sự thật phũ phàng, Gia Băng mặt mũi nóng như bị lửa thiêu đốt, đỏ gay cả lên trong khi hội đồng tình linh lại rớt răng lộp độp xuống đất, nhiều con phát cỡ trắng bó tay chăm com với chủ thể hành động.

Ko vui về gì mấy khi tiếp nhận lời chúc khó khăn từ miệng Gia Băng, đôi môi hài lòng của Từ Thần co lại, cơ hồ muốn cười cũng ko nổi, trở về trạng thái trầm mặt, khuôn mặt tuấn mĩ cũng bị đá kích quá lớn trước “công dụng phụ” của chiêu bài mình bày ra sa sầm, mang một mảng đen to tổ bố.

Chuyện này...thực sự...khiến cậu tức muốn chết mà!!!

-Hahaha, các anh đùa vui quá à!!! _Đúng lúc bầu ko khí trong đại sảnh chìm vào tĩnh lặng đến kì dị, một giọng nói trong trẻo, ngây thơ, trẻ con vang lên cùng tiếng cười giòn tan thích thú. Thân hình nhỏ bé cũng chính là chủ nhân của dòng âm thanh thiên thần ấy đột ngột chạy đến, chen vào giữa 3 con người mang 3 nỗi niềm muốn ngó nhưng chẳng thể tò.

-Gia Lâm? _Thoát nhanh ra khỏi vũng bùn của sự thất bại, Từ Thần cúi mặt đưa mắt nhìn thẳng nhóc mang bộ mặt thiên sự giả tạo đang nắm mạnh lấy tay mình, đôi lông mày cậu khẽ nhíu lại, ko khỏi đề cao cảnh giác.

-Các anh nhầm rồi, Chị em ko phải là Hủ nữ nên ko thích món quà mà mấy anh ban tặng đâu, đừng đùa chị ấy nữa, nếu ko sẽ có đại hồng thủy đấy ạ! _Gia Lâm út mắt cười giải vậy, đôi mắt tròn to khẽ trao tình gửi ý ngầm với ai kia.

-Vậy ư? Chết thật. _Hiểu ý, Từ Thần làm bộ ngạc nhiên rồi đưa mắt truyền đạt thông tin của tổ chức sang cho Chấn Hy đang ngó người ngây ngô bên cạnh, ra hiệu dụ dỗ cậu ta làm theo ý mình.

-À, đúng vậy, Gia Băng, anh xin lỗi, bọn này đùa hơi quá! _Lấy tay đập một phát thật mạnh vào lưng Từ Thần khiến ai đó thiếu điều gãy xương sống, Chấn Hy vào hùa theo, giọng nói vang lên đủ để cho đám người trong đại sảnh nghe thấy và ồ lên “Ra là chúng nó đùa mình”

-Đùa ư? _Ko mấy nhẹ nhõm khi nghe thấy 3 người kia kẻ tung người hứng phân trần mọi chuyện, Gia Băng đưa ánh mắt sắc lẹm nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đáng ghét của Từ Thần, những ngón tay vô thức nắm gọn thành nắm đấm nhỏ.

Cô nghiêng rằng, thật lâu sau đó liền quay người bỏ đi.

LÒNG tự trọng của cô, rốt cuộc tầm thường đến mức để ai đó đùa giỡn hay sao? Tình cảm của cô, rốt cuộc cũng chẳng có ảnh hưởng gì để ngăn cản trò đùa đó ư? Dù rồi, cô ko muốn nhìn thấy khuôn mặt đáng ghét dám cười trên nỗi đau của cô nữa, nếu ko, cô sợ mình sẽ tui thân mà bật khóc, đâm thùm thụp vào ngực ai kia hờn dỗi kẻ khổ như phim Hàn mất. Thế thì thật yếu thế, cô ko phải là loại người yếu đuối đó.

-Gia Băng, tôi... _Hồi hận thì cũng đã muộn, chỉ bằng tích cực lấy công chuộc tội, dùng nữ nam kế quật ngã tinh thần thép của ai kia. Nghĩ là làm, Từ Thần đưa sải tay dài túm lấy cổ tay Gia Băng, gọi tên cô với chất giọng ko thể tha thiết hơn được nữa, toan nói thêm câu gì đó thì bị kẻ trên khán đài cắt lời..

-Các vị! Chúng ta quay lại với vấn đề chính, được chứ? _Hàn lão gia nghiêng đầu nhẹ hỏi đám khách khứa bên dưới với tông giọng có chút ko hài lòng khiến bọn họ bất giác chột dạ, ngoan ngoãn hướng đầu lên phía bục, căng tai lên nghe như học sinh nghe giảng.

Đảo mắt một lượt đám người phía dưới, Hàn lão gia có chút hài lòng trước thái độ răm rắp nghe lời của bọn họ, tiếp tục đưa ko khí đại tiệc trở về đúng bản chất thực sự của nó.

-Như tôi đã nói, buổi đại tiệc hôm nay ko phải là buổi đại tiệc chính trị hay gì gì khác, mà là buổi đại tiệc dành cho những đứa con của tôi. Hàn Gia Băng, con lên đây! _Khoát tay ngoắt cô con gái của mình, Hàn lão gia ra lệnh

Theo lời của cha cùng như gì đã tập tành sẵn vài ngày trước, Gia Băng hất mạnh tay của Từ Thần, cao ngạo bước lên bục.

-Đây là con gái tôi và người thứ hai tôi muốn giới thiệu, đó là con rể tôi, tức là chồng tương lai của con gái tôi..

Trước ánh nhìn toát vẻ hồi hộp của đám khách khứa, Hàn lão gia cong môi cười ẩn ý một cái, tiếp tục nói

-Đó là...

-Tất cả đứng yên, ko được động đậy, nếu ko tôi sẽ bắn _Tiếng lấp đạn vang lên to tướng cùng âm thanh đe dọa lạnh lùng vang lên, bủa vây lấy toàn bộ đại sảnh rộng lớn.

Xung quanh khán đài, lẫn trong đám thực khách, một số tên mặc áo vest đen tay cầm le khẩu súng ngắn trên tay đang hóng mắt chờ lệnh

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74

Chương 74: Có gian nan, sống mới an nhàn

-Cậu chủ! Tôi đã cho người phong toả hết mọi lối ra của khách sạn, kể cả cửa sổ lẫn sân thượng! _Sau khi chỉ tay loạn xạ khắp mọi ngõ ngách ra lệnh cho đám người lẻo nhẻo như đàn vịt đằng sau, tên thư kí kiêm quân sư trung thành nhất của vị khách mang trong mình luồng khí chất ngạo mạn, ngông cuồng ngút ngàn nhanh chóng bước đến cạnh chủ nhân, rành rọt thông báo những thông tin cần thiết.

Ko đáp lại ngay tức thì lời nói của người kia, vị khách lạ dựa người vào thành inóc bao quanh lan can tầng trên của đại sảnh, bàn tay cầm khẩu súng đen lông ngông dạo khuây đảo, chốc chốc lại hướng tia ngắm của nòng súng lên khuôn mặt trắng bệch của một vị khách cao quý nào đó phía dưới, đôi mắt tối mịt như biển sâu, thâm tàng như đầm lầy pha chút giận giữ tù túng tung hoành đảo lượn khắp đại sảnh rộng lớn, qua loa, chán chường hỏi với giọng âm trầm đầy bất mãn:

-Có thật đây là vụ buôn người trá hình ko vậy?

-Cậu chủ! Chúng ta đã đến đúng địa điểm gián điệp nằm vùng bên nhà Kuroyuki hồi báo, hẳn còn nhấn mạnh rằng, bọn chúng ko chỉ cho người bảo kê bữa tiệc này mà kẻ cầm đầu Natsuo Kuroyuki, ông ta cũng tham gia, chứng tỏ bữa tiệc này ko tầm thường đâu, cậu chủ! _Trả lời đều đều như học sinh cấp 1 lác đầu đọc bài, tên thư kí khề đưa tay đẩy gọng kính đang trễ xuống, ánh mắt dò xét đảo lên đám khách dường như hơi bình tĩnh trước sự có mặt của họ. _Tôi thấy, bữa tiệc này có gì đó ko giống lắm. Bọn họ quá bình tĩnh, cứ như thể đã đoán trước sự xuất hiện của chúng ta, hoặc là, đã quá quen đến nỗi tro mặt chai lì. Người bình thường thì đã la hét í

ó như lợn chọc tiết, nước mắt nước mũi tèm lem rồi. Điều đó cho thấy, bọn họ ko bình thường.

Quả thật, đám người đó rất bình tĩnh, nhưng, ko phải vì chai lì hay biết trước. Điểm mấu chốt ẩn sâu trong những khuôn mặt bình thần đến ghê rợn đó là...nào họ đã bị dọa cho chết trân nên thông cảm...họ ko thể la ó hay khóc tèm lem được.

Thế nên, ông anh thư kí, ném mắt ra mà coi khuôn mặt trắng bệch tái nhợt như giấy ma của bọn họ rồi hãy đưa ra kết luận chứ.

-Mặc kệ bọn họ, trước tiên hãy sai người đi tìm và đem Hàn Tử Di về đây cho tôi, trước khi cô ấy bị bán đi! _Phớt lờ những lời cảnh báo thảm đẫm chất xám của tên thư kí, Khải Phong bất nhẫn ra lệnh, có chút khoái chí trước sự rề rà của đám bày tôi mình bỏ tiền ra bao ăn bao ở.

Rề rà! Đám bày tôi trung thành cậu ngày đêm cảm roi quát mắng đào tạo thành tài chưa bao giờ để cậu thất vọng, làm việc gì cũng hết sức gọn lẹ, nhanh chóng. Vậy mà, hôm nay, bọn chúng bỗng dưng chậm chạp, ỉ ạch hẳn.

Ngay sau khi nhận được bức ảnh có khuôn mặt quen thuộc của Tử Di chễm chệ nằm một góc từ tay tay thám tử theo dõi động tĩnh bọn Yakuza Nhật phe đối đầu kia, ko hiểu sao, mọi thứ xung quanh Khải Phong như chóng bề giữa dòng nước lũ, trôi chậm chạp, rề rà đến đáng sợ.

Hay vì, cậu quá khẩn trương nên thấy gì cũng thật chậm?

Mông lung phiêu bạt trong vô văn bản khoản đồ đồn về, Khải Phong vô tình đưa đẩy mắt hồ hững rọi lên khán đài của đại sảnh. Và từ hồ hững, thờ ơ, đôi mắt cậu đột ngột loé sáng như đèn pha ô tô, dừng hẳn, ngự trên một điểm.

Thân ảnh cậu đã từng bỏ mặc, thân ảnh cậu đã từng ngỡ ngàng đau khổ khóc tang, thân ảnh cậu đang tìm kiếm giờ đã xuất hiện. Bàn đầu, dưới ánh đèn sáng trưng gay gắt, cô mờ nhạt đến xa vời, xa vời đến mong manh khiến cậu ko khỏi ngỡ ngàng rằng mình bị quáng gà. Nhưng, càng nhìn, càng chú tâm quan sát, thật lâu, trên bờ môi bóng chút son tàn vương nếp rượu, trên mái tóc buộc kiêu kì ko kém phần nhí nhảnh, trên thân thể mỏng manh hơi gầy ẻo lả hiện sau chiếc váy dễ thương trắng muốt, cậu có thể hoàn toàn khẳng định rằng...

Cậu thực sự là một thiên tài...

Và định mệnh, luôn nằm trong tay những thiên tài xuất chúng như cậu.

Cơ mà...đám buôn người này cũng thật có lương tâm và óc thẩm mĩ. Tiền tài đâu ra mà sắm cho người ta ăn mặc đẹp thế nhỉ? Mà cũng phải, người ta thường cho gà ăn no trước khi cho nó biết nước sôi 100 độ nóng cỡ nào mà, ko trách được.

Ầy...

Tuy thế, cậu vẫn cảm thấy sốc, thực sự sốc.

Sao trước đây cậu lại ko nhận ra điều đó sớm, rằng Tử Di rất đẹp, rất dễ thương nhỉ?

À! Phải rồi, do hồi ấy, cậu bị dị ứng với tràng cười khà ồ như sấm rền bên tai, với những động tác mê đắm thái quá sến súa thể hiện tình cảm với đồng truyện tranh tạp nham của cô, nên đâm ra ghét, ko thèm nhìn!

Mà thôi! Ko nghĩ những nghĩ cuối nữa, giờ mà ko hành động thì đợi đến khi nào. Trước khi thằng cháu đáng đánh chết kia biết chuyện và xom xom chen vào, cậu phải cứu Tử Di ngay lập tức! Mĩ nhân ko để anh hùng cứu mà để tiểu nhân ra tay thì đúng là một điều si nhục!

"Tuyệt đối, tôi sẽ ko để cho kẻ dám làm trái tim tôi phải than oán "cha ơi con bị cảm" như cậu chạy mất, một lần đã quá đủ" Nắm chặt khẩu súng đen ngòm trong tay đầy khí thế, Khải Phong mạng miệng lầm bầm tuyên thệ với chính mình rồi ko chút do dự, cậu sai bước dài nhanh như chạy xuống phía dưới đại sảnh-nơi hàng nghìn con mắt đang hướng về mình đầy ý vị.

Như một cơn rần rẩy bạc đem thứ ánh sáng huy hoàng hoà lẫn vào đám người đã rộn lên những tiếng xì xào, bàn tán, Khải Phong dần dần thu hẹp khoảng cách với mục tiêu...

Vận tốc cậu tăng dần, người tựa mũi dao lao vút đi, mang theo mùi hương x-men nam tính.

Khi đoạn đường cậu cần chạy chỉ còn vền vền 3 mét, một cánh tay dài thẳng thừng chắn ngang trước đường đi của cậu. May sao, cậu thần thông quảng đại, tinh tường võ nghệ kịp thời thắng phản gáp, nếu ko, cậu đã bị cánh tay kia pập một pập vào cổ, le lưỡi "ưaaaaa!""...rầm!""...pipòpipòpipò"...và cuối cùng..."Văn tế đại ca xã hội đen"...= _=!!

-Tử Thần? _Thở phào nhẹ nhõm vì viễn cảnh thê thảm kia chỉ là sản phẩm của trí tưởng tượng phi thực tế, Khải Phong sau khi bình ổn lại tâm trí, nhận dạng được kẻ thù trước mặt là ai liền nhủ mày, ko khỏi ngạc nhiên trước sự xuất hiện của Tào Tháo.

-Cậu đang làm gì ở đây? _Đem khuôn mẫu chất vấn tội phạm với tông giọng thấp trầm nhưng có đủ 10 phần bức người áp lên khuôn mặt "nhân sắc" cũng vào loại hàng hiếm sắp tuyệt chủng của ông cậu trẻ lâu rồi mới có dịp tái ngộ của mình, Tử Thần ko câu nệ tỏ rõ thái độ chán chường ko muốn tiếp cho ai kia thấy.

-Ra...cháu...đã biết chuyện này! _Ngó người một chút trước áp khí đè nặng vô hình kia, Khải Phong đảo mắt nhìn Tử Di đang đứng trên bục nhìn mình rồi dán ánh mắt lên khuôn mặt của kẻ dám chặn đường, khoé môi cong lên đầy giễu cợt.

-Thì cậu cũng đã biết đấy thôi! _Chú ý đến từng cử chỉ của ông cậu, Tử Thần phần nào có chút lí giải được ý nghĩa trong câu nói đầy khinh giễu kia, vẻ mặt thoáng nào nề. Cuối cùng, dù có bày mưu sấm kẻ giấu nhem mọi chuyện, Khải Phong vẫn biết Gia Băng còn sống. Điều này có nghĩa là, lại thêm một kì đà vượt hoang mạc đến ngang đường cậu rồi. Đời cách mạng của cậu sao mà dài lê thê quá!

-Đồ khôn! _Thằng cháu mình vào hùa với bọn buôn người làm chuyện trái luân lí đạo người, cũng tốt, nhân cách của nó vốn tệ hại thế rồi, thêm nữa cũng chỉ làm chiến công của nó thêm hiển hách thôi, nhưng nó dám cả gan đem bán người của chú mình như một món đồ mà ko thèm xin phép, điều đó như một chuỗi calo phi nhõ vào thanh danh khó khăn lắm mới tạo dựng được của Khải Phong, khiến cậu ko thể nào nén cơn tức giận sôi sục xuống dạ dày

được nữa.

Mạnh bạo vung tay xé gió, Khải Phong giáng một đám trần ngập thù mới nợ cũ vào khuôn mặt đẹp trai của Từ Thần, một công đôi việc hủy hoại luôn dung nhan đối thủ.

Bất ngờ lãnh trọn cú đám từ trên trời rơi xuống, Từ Thần ko khỏi choáng váng, đất trời trong tầm mắt cậu bỗng nhiên chao đảo dữ dội như đứng trên biển rộng.

Ôm nỗi kinh ngạc quá đỗi, cùng sự buồn bực ko xua đuổi được, Từ Thần mất đà, thiếu điều ngã xuống mặt đá lạnh.

Sau khi mở đường máu cho mình, Khải Phong bước lẹ lên bực. Dưới hàng trăm hàng vạn ánh nhìn dò xét bủa vây, cậu đưa đôi mắt đen sâu rạo rục vui sướng trù lên tâm thần nhỏ nhắn quen đối diện.

Ko phải là ảo giác, ko phải là giấc mơ. Người đứng trước mặt cậu ko ai khác là Từ Di. Chỉ có điều, cô nàng này, này giờ hồ như chưa thoát khỏi kinh ngạc, đôi mắt cô to tròn trở lên nhìn cậu ko chớp.

Cũng phải, trên đời, có mấy ai thấy chàng trai tuấn lãng ko tiếc mạng lao vào vòng nguy hiểm, xả thân cứu mình mà ko rung rung nước mắt cảm động, vui sướng đến nghẹn ngào cơ chứ, chẳng qua, cũng vì thẹn quá, ko biết xử sao cho phải nên thường tình, kẻ được cứu hay trợ cứng toàn thân, nã bộ nhất thời ngưng hoạt động mà thôi. Từ Di cũng ko phải là người ngoại lệ.

Nghĩ vậy, Khải Phong dịu dàng bỏ qua cho phản ứng ngu ngốc nhưng được cái dễ thương của người kia, hai tay dang rộng gay gắt đưa cả cơ thể mảnh mai của Gia Băng ù trọn vào lòng ngực vững chãi.

Cậu tình tứ đặt chiếc cằm nhọn nam tính dựa lên bờ vai gầy của ai kia,

nhẹ nhàng mà hít hà, nhẹ nhàng mà tham lam muốn lượm lặt thu hồi hết toàn bộ mùi hương toát ra từ cơ thể Gia Băng.

Đã lâu ko gặp, mùi hương trên người Gia Băng vẫn như vậy, ko có chút gì thay đổi. Mùi hương ngày ngày của sữa khai gọi nhưng nhớ hoà quyện cùng mùi rượu quỳnh rũ thoang thoang từ từ len lỏi vào từng chiếc lông mũi của Khải Phong, ngay lập tức phong toả toàn bộ tâm trí vui sướng của cậu.

Nhớ! Cậu thực sự rất nhớ mùi hương luôn

có mãnh lực khuấy đảo cuộc sống của cậu này! Nhớ đến mức muốn

ngạt thở chết đi cho trái tim ngừng rên rỉ, đến mức muốn xử bắn bất cứ ai dám lãng vãng đem mùi hương khác làm lũng loạn thánh giác thiếu thốn của cậu.

Ông trời may ra cũng có lương tâm, ko đem

cậu vứt bỏ xuống địa ngục mà còn mở thêm cánh cửa thiên đường cho cậu dung nạp.

Quá đột ngột vì cái ôm nồng nàn ngập đến bất ngờ, Gia Băng sau cú đơ người phủ phục đã dần lấy lại được ý thức. Cô như con chim hoàng yến bị nhốt trong chiếc lồng sắt, ra sức dẫy dụa, cố thoát khỏi vòng tay trơ trên của ai đó, ánh mắt thấp thỏm lo lắng ko yên ko ngừng dè dặt tìm cơ liếc trộm khuôn mặt đen như ống khói của kẻ bên dưới, ai oán nhìn mặt méo miệng.

Rada dò tìm boom ngầm gửi tới hậu thư về gọn lọn một chữ: “Dangerous” và ra sức thúc giục chủ thể thu dọn hành lí chầu.

Thôi xong! Cô đã nói với ai rằng Lăng Từ Thần lúc giận...

...rất đẹp trai chưa nh?

Mà phạt nói, muốn ngắm trai đẹp thì tất nhiên, phải trả giá đắt trước đã.

-Xin lỗi! Tôi đến muộn! _Tăng thêm lực siết lên vòng tay nhằm chế ngự sự phản kháng yếu ớt của đối phương, Khải Phong trầm ầm

thì thầm bên vành tai đỏ ửng của Gia Băng những câu từ ngập tràn ngọt ngào khiến dòng tưởng tượng của cô

phụt tắt như ti vi mất điện, ánh mắt dịu xuống rất đỗi trìu mến.

Qua đây mới thấy, hạnh phúc của con người,

rất chi là tầm thường...

Luật trời rành rành định rằng, bất cứ cảnh tái ngộ cả cười cả khóc nào, luôn luôn ko thiếu đất diễn của những kẻ phá hoại, cũng giống như bức tranh trùng phùng hạnh phúc lúc trước của Gia Băng và Từ Thần, lần này cũng ko thiếu kẻ vô duyên

phá chuyện người. Và, kẻ có diễm phúc được phân loại vai dễ hót

gạch và cà chua của khán giả nhất ko ai khác vẫn là Hàn lão gia tôn

nghiêm, cao quý lấy lòng.

Bởi lẽ, đã đứng thu lu một bên chứng kiến

tất cả diễn biến sự việc từ rất lâu, song, Hàn lão gia cư nhiên bị ai đó cự tuyệt sự hiện diện, trực tiếp bị lơ đẹp trước mắt toàn thể bá quan văn võ, điều này có

thể nhìn khi ông quy cho rằng, Khải Phong là người khiếm thị.

Nhưng, dù đôi lòng cách mấy đi nữa, sự thật bị lơ đẹp vẫn như chiếc bàn ủi ủi thẳng từ người đến

chân ông, khiến ông ko thể nào nhẫn nhịn được nữa. Đỉnh điểm nhất và cũng là giọt nước làm tràn li, thôi thúc ông ko thể đứng yên trơ mắt nhìn ngó chính là cái cử chỉ ôm eo hết sức thân mật đến lỗ mãng của thẳng oắt trước mặt. Con gái của ông, ông chưa có cơ hội ôm nó một lần nào, vậy mà, hết tiêu từ họ Lăng rồi

đến thẳng oắt miệng hôi mùi sữa trước mặt ko câu nệ thay nhau ôm, thế thì chẳng

khác gì treu người ông cả.

Điềm đạm một cách kì dị, Hàn lão gia thận trọng đặt bàn tay to khoẻ của mình lên bờ vai Khải Phong, ánh nhìn gay gắt với cường độ phát điện lên tới hàng nghìn ti W.

-Này nhóc, cất cái bàn tay bẩn thỉu của cậu đi! _Giọng Hàn lão gia trầm lạnh đến rợn người, đôi môi ôn nhu hết sức có thể khẽ nở cong một nụ cười ko rõ ý vị chất chứa bên trong.

Đương lúc đang hưởng thụ mùi vị của thiên đường thì bị bàn tay đầy mãnh lực của ai đó ngấm ngấm bóp chặt cánh vai đến tê dại, Khải Phong hơi giật mình nhưng rất nhanh sau đó lấy lại bình tĩnh, khuôn mặt vui sướng rạng rỡ bỗng chốc vỡ vụn thành từng mảnh rơi rớt

xuống mặt đất, thay vào đó là một lớp mặt nạ mới toanh chất chứa vô vàn tức giận và phẫn nộ, khoẻ môi ***** nở thêm một nụ cười khinh bỉ tà dị.

-Bẩn thỉu? Ai mới là kẻ bẩn thỉu hơn đây?

Khẽ lẩm bẩm với chính mình, Khải Phong cay đắng đặt mắt lên khuôn mặt bất mãn của

Gia Băng, lặng người khó hiểu nhìn cô một hồi.

Rõ ràng, cậu đến đây để cứu cô, vậy mà, biểu tình trên khuôn mặt như vậy là sao?

Bộ thật sự muốn bị bán sang Trung Quốc mới chịu sáng mắt ra ư?

-Tôi nói cậu, thả con bé ra! _Hàn lão gia nhẫn nhịn hảo tâm nhắc lại thêm lần nữa, hơi lạnh ngút ngàn như hàn khí từ Bắc Cực truyền đến tỏa ra.

-Thả? Được thôi! _Bắn ánh mắt tức tối lên kẻ ko đáng được chú ý kia, Khải Phong nhún vai, nhẹ nhàng quyền luyện buông lỏng vòng tay, đưa Gia Băng như con rối nóng bùng sang một bên, khoẻ môi ko dứt nụ cười trên người ấy.

-Đúng là tên buồn người ko biết lí lẽ.

Mở miệng đánh giá lần cuối, Khải Phong, trong

chớp mắt tựa hồ chỉ được bao trọn trong 1 giây ngắn ngủi, nắm tay của cậu ban nãy “hôn” má Từ Thần nồng nhiệt ko ngần ngại lập lại chiến tích cũ, bách phát bách trúng nhằm làn da trơn tru mềm mượt của đối phương mà nện thêm phát, thư giãn gân cốt khiến Hàn lão gia nhất

thời mất cảnh giác lơ lửng, cả người loạng choạng lùi về phía sau.

Cú va chạm mạnh đến nỗi, xương mu bàn tay Khải Phong bỗng nhói đau và sáng khoái hơn, một vệt máu từ khoẻ môi kẻ lãnh đoàn từ từ ứa ra, đặc sệt.

Bản thân, kinh hoàng trước cảnh tượng ngàn năm có 1, Gia Băng thất kinh vùng người ra khỏi kẻ kia, chạy ngay về phía cha mình, đưa đôi tay hơi sưng đỏ diu diu thăm thân nhất thời mất trọng tâm của ông, miệng ko ngừng thất thanh trong cơn hốt hoảng:

-Cha! Cha! Cha ko sao chứ?

Cả đại sảnh như bị hoá đá, rơi vào mịt mù, căng thẳng đến ảo não. Tiếng thờ ù ù, chậm rãi, cẩn trọng phát ra càng làm sự việc chấn động kia thêm phần nghiêm trọng.

Có 2 loại người có thể đánh Hàn lão gia, loại thứ nhất là loại chán sống, loại thứ hai là loại bệnh hoạn.

Siêu bão Lâm Khai Phong chắc bao gồm hai lí do trên.

-Cha, ko phải cha bị đánh đến loạn rồi chứ? _Thấy ông bố bị đánh một phát mà thần thái vẫn thản nhiên, đã thế còn nở nụ cười hết sức lạnh lẽo chữa thẳng về đối phương, Gia Băng ko khỏi lo lắng hỏi han, ánh nhìn bắn lên tia sợ hãi.

-Cha? Cậu vừa gọi ông ta là cha? _Thần thờ nhìn Gia Băng nhăn mặt hỏi han kẻ kia, Khai Phong ngây ngốc chỉ tay loạn xạ về phía Hàn lão gia hỏi, nhất thời cùng đám đông hoá đá khi nhận được đôi mắt trừng trừng và tiếng nói phẫn nộ toát ra từ khuôn mặt thản thuộc.

-Chứ ko phải ông ta là kẻ buồn người à? _Ko thể tin vào những gì mình nhận được, Khai Phong lâm bầm như nói với bản thân mình, cố chấp hỏi tiếp.

-Cậu làm loạn đủ rồi đó! _Nhanh chóng thoát khỏi cơn chấn động, Từ Thần mang theo hàn khí chết chóc của một ma vương thực thụ bước lên bực đại sảnh góp vui, đôi mắt đen sâu tựa vực thẳm ko có đáy vững chắc khoá chặt lên lớp má hồng nhạt ấm nóng của Gia Băng, y hết dòng nước xoát, đẹp đẽ rực rỡ nhưng tội ác. Cậu đưa tay đặt lên bả vai Khai Phong, trầm giọng.

-... _Khai Phong thót người đưa mắt gián lên người thẳng cháu ruột dò xét.

Rồi bàn tay thông cảm một cách khinh miệt khỏi vai Khai Phong, Từ Thần thả lỏng người, bước thêm vài bước đến trước mặt Hàn lão gia, kính cẩn cúi đầu.

-Cha, thực sự con rất lấy làm tiếc, cậu ruột của con đã có những hành động lỗ mãng với cha, mong cha nể tình con và tình thông gia hai bên bỏ qua cho. Thành thật xin lỗi cha!

Lời trần tình của Từ Thần như mật ngọt nhẹ nhàng rót vào tai hết thấy những kẻ có mặt trong đại sảnh, đặc biệt hơn, hai từ được cậu chàng lưu tâm nhấn mạnh “cha”, “thông gia” mồn một như có vẩy bám víu vào trí óc người, khiến họ ko khỏi ngửa miệng lên tiếng xì xào, bàn tán.

Kết hợp với lời thông báo đề lễ của Hàn lão gia và những từ ngữ đáng lưu ý nêu trên, ko ai ngu ngốc đến mức ko nhận ra, anh con rể của Hàn Gia là ai.

Xong xuôi phần phân trần với cha vợ, Từ Thần cũng ko quên băng đi sự có mặt của đám bá quan văn võ, cũng chính là dư luận có lợi nhất cho mình lúc này. Cậu xoay người, nở nụ cười xã giao hết sức lãnh đạm, cúi nhẹ đầu tỏ rõ thành ý:

-Thực xin lỗi đã làm khuấy động tâm trí của mọi người, mong mọi người bỏ qua chuyện này cho cháu.

Trước thái độ thành khẩn kia, có ai lại ko động lòng cơ chứ. Mọi người đồng loạt xua tay làm ra vẻ ko có gì, tiếng đồn Hàn gia có cậu con rể báu được nước bay xa bay cao từ khuôn miệng này đến khuôn miệng khác và hoạt động tình báo nhiệt tình của đám kí giả.

Chiều này, quả rất đang khen!!!

Buổi đại tiệc cứ thế diễn ra theo đúng kế hoạch đã định dù có một chút trục trặc trước thái độ ko mấy hợp tác của những vị khách ko mời.

Gia Băng giờ trở thành hôn thê của cháu mình, cũng là họ hàng của kẻ thù. Những bí mật này hé lộ quá sớm làm Khai Phong chỉ ngồi thu lu một góc ở đại sảnh, ôm đầu u uất ngẫm ngời. Ánh mắt bất mãn ko phục cứ nhắm đến ai đó mà truyền nhiệt...

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75

Chương 75: Thông gia hai họ

Buổi đại tiệc hoành tráng, nỉ lệ nhất trong năm của dòng họ lừng danh tiếng nổi như cồn trên thế giới nhanh chóng trôi theo thời gian xách túi nải ngâm ngùi khịt mũi qua đi, mang theo hàng ngàn hàng vạn dư âm ko cần thiết teo teo lẻo đẻo sau mộng. Sau khi vụ nghi vấn về hành tung đáng ngờ cũng như tin đồn tái xuất Hàn Quốc của 2 con người mang tầm ảnh hưởng nặng tựa chì Hàn Gia Phong-Hà Huyền Nhi được phơi ra ánh sáng, rũ sạch mọi bí mật thì những nghi vấn khác như sóng sau đề sóng trước, được nước béo cò ồ ạt mọc lên như nấm sau cơn mưa, tiếp tục hành xác đám kí giả tội nghiệp với tầm lòng yêu nghề yêu lẫn thù lao của nghề sâu hơn biển.

Nhen nhói và cực kì nổi bật trong hàng loạt vấn đề nảy sinh nằm chính ỉnh trên hầu hết các mặt báo và trang web cộng đồng đang được dư luận tích cực mở mắt căng tai nghe ngóng, miệng mồm lau lấu chém gió sung mãn chính là mối quan hệ mập mờ, cực mờ ám của nhị thiếu gia họ Lăng, Lăng Từ Thần-hình tượng chàng hôn phu tương lai kiểu mẫu trong lòng đám lão bối đầu hói bụng phê giới thượng lưu, cũng chính là người có hôn ước ngầm với đại tiểu thư Liệt gia một thời kinh động dư luận, và đại tiểu thư trên trời rớt đùng xuống như thiên thạch của Hàn Gia, Hàn Gia Băng, người từng được người hâm mộ thế giới biết đến cách đây 7, 8 năm về trước, đồng thời

là người từng được Lăng thiếu gia giới thiệu trong buổi nhận con của cha mình.

Bởi vì Hàn gia vẫn cố chấp ngâm hột thị làm lơ, Lăng gia từ đầu chí cuối vẫn quyết khoanh tay đứng trong bóng tối ko chịu dấn động, thế nên, hai đối tượng khả nghi nêu trên chốc lát hạ gục các từ khoá vàng cổng nhà lão Google, dành vị trí dẫn đầu, ko những thế, họ còn bắt đắc dĩ nằm trong tầm ngắm của cánh nhà báo lăm chiêu nhiều trò, cuộc sống riêng tư cũng dần bị xâm hại nặng nề.

Để tránh có thêm vài vị khách ko mời mông đặt lên ghế, tay lia lịa gấp thức ăn, miệng nhai tóp tép trên bàn ăn riêng của nhà mình trong nhà hàng, tránh việc 2 thằng con quý tử bị người khách chụp lén ảnh nude khi thay áo quần, hủy hoại sự trinh trắng thuần khiết của chúng và nghiêm nhiên, tránh bị làm phiền lúc cùng vợ đóng cửa thực hiện kế hoạch hoá gia đình, Hàn lão gia khí thế ngất trời, một lời đã quyết, trước sự phản đối kịch liệt trong tâm trí của các thành viên, đã mặt dày, tay dặt con, tay ôm vợ, thêm lần nữa lò mò đến biệt thự tổng thống Hàn ở “tạm” vài bữa, mai danh ẩn tích. Chưa dừng lại ở đó, mọi thành viên Hàn Gia đều bị cấm cửa, ko có sự cho

phép của Hàn lão gia thì thứ lỗi, đành miễn cưỡng trở về phòng đóng cửa tự ki.

Trước sự cảm đoán ngọt ngát của cha mình, Gia Băng chỉ biết chống tay mơ màng thả hồn về nơi xa xăm kia, ngày đêm trần trở ko biết người ta đang làm gì, ở đâu, nói chuyện với ai.

Nhiều lần, cô đã đánh liều lên vào phòng bố mẹ, đánh thuốc mê, lục tìm điện thoại liên lạc cho người thân nhưng khi sự nghiệp cách mạng đã thành công thì cô lại thất thểu ngâm ngùi cay đắng đóng cửa trở về phòng bếp vừa ăn vừa chườm rửa bản thân mình.

Này! Đừng có nghĩ Hàn Gia Băng cô ko phải là người yếu đuối, đến hạ thủ bố mẹ cũng ko nỡ nhé, phải nói là, trên phương diện này, đối với cô, người thân ko là gì cả, để đạt được mục đích, cô còn có thể đánh 2 liều thuốc xổ với họ nữa cơ. Chẳng qua là...chẳng qua là vậy...khi thực tình chạm được vào làn da đồng cỏ diên tron bóng và nồng nàn mùi won của chiếc ống nghe điện thoại trong phòng bố mẹ cô, khi được sờ soạng lên những chiếc nút bấm bằng đá khiêu gợi của nó, cô mới run rẩy, toàn thân cứng đờ như đá, đôi môi hồng cũng tái nhợt ko còn sức sống..

Chuyện mẹ cô đá cha cô lăn từ trên giường xuống đất, chuyện cha cô co ro cuộn thành đồng như giẻ rách dưới sàn, chuyện con cún con đồng hành với cô cào rách ống quần bạc tỉ của cô...tất cả đều ko đủ trọng lực khiến cô rơi vào hỗn loạn như lúc đó. Thứ có thể làm cô thảm hại như thế...chính là vì cái điều khủng khiếp cô vừa mới nhận “Ồ, mình ko nhớ số điện thoại hần! Haha!”

Tinh thần cô lúc đó hoàn toàn suy sụp, cực kì suy sụp. Cô bản thân ra khỏi phòng bố mẹ và đi giải tỏa nỗi sầu bi thương.

Tổ tông ta nói, “thua keo này ta bày keo khác“. Mẹ cô nói, “Li lợm, ko sớm bỏ cuộc là cách tốt nhất biến khi thành người“.

Thằng em cô lại nói “Thiên tài vấp ngã ko phải vì thiên tài ko có tài, mà là vì quá tài giỏi nên ông trời mới ganh ghét ngáng chân. Có ti xiu đã bỏ cuộc thì nên mũ áo về quê, đừng sĩ nhục anh em thiên tài”

Gật đầu, nắm chặt tay thành nắm quyết tâm nghe theo lời xúi giục văng vẳng bên tai của mọi người, Gia Băng tiếp tục vận dụng chiêu cũ, hồng tìm mọi cách moi số điện thoại Tử Thần từ iphone tình nhân của ông bà già nhà mình. Khổ nổi, từ sau cái vụ cô khua chân múa tay, nhảy cả tung ăn mừng thắng lợi, vênh mặt lên trần nhà cười khùng bố, gương mặt bé khinh khinh nhìn bố mẹ oán hờn từ từ ngã giường với con mê bất ngờ, cha cô đã ko còn khờ dại, non nớt như trước như trước. Trước lời ngon tiếng ngọt, trước sắc đẹp nát thành bẻ đá của cô con gái rệu, ông tỉnh bơ nhấp ngụm trà, cười hết sức hiền hoà ôn nhu. Rồi, ông lấy đâu ra một chiếc chổi lông gà sặc

sỡ đủ bảy sắc cầu vồng, mạnh tay nện nó một cái thật mạnh lên mặt bàn, biểu tình trên gương mặt vẫn tràn trề tình thương mến thương vô bờ ko bến mà nói:

-Hàn Gia Băng, nếu con còn muốn gặp lại tên nhóc đó thì đừng giờ trò với cha thêm lần nữa, ko thôi, sau này đừng gần cô lên trách ta tại sao hạ thủ ko lưu tình nhé!

Bằng một bộ mặt lừa tiền, một lời nói lừa tình, phong trào khởi nghĩa dành tình yêu, tự do, bình đẳng, bác ái của Gia Băng nhanh chóng rơi vào bế tắc, tiền thoái lưỡng nan, thất bại là điều trẻ 6 tuổi như Gia Lâm cũng đoán được.

Từ ấy, bùng trong Gia Băng một nắng hạ, mặt trời chân lí chói qua tim. Nếu thời thế đã ra vậy, cô cũng nên hợp tác đuổi người nằm dài xem anime, ngón truyện tranh cho rồi.

Ngày lại ngày, con cún con của Gia Băng hết há miệng khoe hàm răng nhọn ngáp rồi lại ì mông nằm oạch trên giường ngủ. Cứ thế, một ngày nọ, con cún nhỏ giật mình tỉnh giấc. Tiếng thét chói tai và điệu nhảy vui mừng đậm chất thổ dân của chủ nhân nó như thước phim sinh động trôi dạt dào vào tâm hồn trong trắng, vô tư của nó, bắt đầu, lúc ấy, nó đã biết sợ là gì.

Điều đáng quan tâm ko phải là việc con cún đáng yêu kia kêu ăng ăng rồi mất tích, mà là lí do làm Gia Băng nhảy cẫng vui sướng kia cơ. Chính là vì cuộc điện thoại đòi gặp mặt bản chuyện hai gia đình của Lăng lão gia vào một ngày nào đó.

Sung sướng chờ đợi bao nhiêu khi ngày nào đó đến gần, Gia Băng lại hực hăng thất vọng bấy nhiêu. Cô những tưởng, người sẽ ngồi đối diện mình là ai đó có khuôn mặt nét băng lãnh đạm, điệu cười nửa miệng phong phú luôn khiến người ta ghê sợ, nhưng ko, ko phải là người đó, người ngồi trước mắt cô hiện tại, là người cô thay vì bỏ tiền xây bảy toà tháp đã hóng hớt đi cứu mạng, anh ta là Lăng Tử Ân, anh trai Lăng Tử Thần.

-Gia Băng, đừng ngồi ko như vậy, em ăn chút gì đi! Nhẹ nhàng nở nụ cười yếu ớt trên gương mặt có chút nhợt nhạt, Tử Ân dịu dàng đối đãi thịt dẻ nướng đã được mình cắt nhỏ với đĩa còn vẹn nguyên của Gia Băng, giọng nói ko thể làm động lòng người khác hơn được nữa.

-À! Vâng! _Thoảng giật mình vì bị gọi bất ngờ, Gia Băng cười nhạt đáp trả thịnh í của người đối diện, ánh mắt dán chặt lên đĩa thịt dẻ rệu mỡ đang mời

gọi. Cô động đũa, nhanh chóng tiến đưa một em thịt lên đường nhập ngũ rồi căng tai, hé mắt sang phía 2 ông bố kẻ tám lạng người nửa cân vẫn đang ngoan cổ độ mắt, chiếc mũi nhỏ khê từ tốn thái hàng tá đồng ko khí trong người ra ngoài như tiếc thương cho số phận người phụ nữ khi lỡ lấy ông chồng quá ư làm cao, như cha cô, và như Lãng lão gia đây.

-Được rồi, ý ông, ông muốn Từ Ân thiếu gia cùng con gái tôi kết thành đôi! _Rồi người khôi chiến tuyến, Hàn lão gia lên tiếng cắt ngang bầu ko khí kì dị của bữa ăn. Những câu từ ông vừa nói, nghe thật nhẹ, nhưng từ khi nào, đã biến thành thành tiếng sét nổ ào ào kinh rợn trong tai Gia Băng.

Có phải cha cô vừa nói rằng sẽ để cô và người đối diện kết thành đôi ko nhỉ? Ko phải chứ, mấy ngày này cô ko có ngoáy tai nên nghe nhầm mất rồi chẳng?

Ko khỏi hải hùng, Gia Băng đưa mắt liếc nhìn người con trai đối diện, cái nhìn đùng chạm vô tình làm cho cô ko khỏi cup mắt lảng tránh.

Lãng Từ Ân, anh ta chăm chăm soi cô và cười, nụ cười ấy, quá đẹp, quá thanh tịnh, quá tinh khiết. Nó làm cô ghê tởm, chật vật và cảm thấy xấu hổ với sự xấu xa của bản thân. Có vẻ như, anh ta hoàn toàn đồng ý lấy cô thì phải.

-Đúng vậy, tiểu tử đáng yêu này của tôi ko ngày nào là ko nhắc đến Hàn tiểu thư đây, mỗi lần nhắc là nó lại cười tủm tỉm một mình rất hạnh phúc. Tôi tin, với trực giác của một người cha, nó chắc là đã phải lòng ái nữ nhà ngài mất rồi. Từ Ân là một chàng trai tốt, khi yêu ai, nó sẽ ko ngần ngại xả thân bảo vệ người đó. Vì thế, tôi nghĩ, hai đứa chúng rất đẹp đôi. Hơn nữa, chúng cũng mang chung trong mình một dòng máu, tôi thấy, có lẽ, đó là định mệnh mà hai chúng ta cần phải vun vén, Hàn lão gia _Gấp đại miếng thịt bỏ vào miệng, Lãng lão gia sáng khoái đề nghị, ý tứ rất mực rõ ràng tuy hơi chút lòng vòng.

-Ông nói cũng phải! _Ra về thuận ý, Hàn lão gia đưa tay vuốt cằm, đôi mắt đen ko rõ biểu thị xúc cảm gì lướt qua người cô con gái đang đỏ mặt e thẹn cúi đầu rồi cẩn trọng liếc sang phía đại thiếu gia họ Lãng, lười biếng mỉm cười đầy tiếc nuối _Nói như vậy, tôi sẽ phải từ bỏ chàng con rể tài năng kia rồi.

-Haha, ý Hàn lão gia là Từ Thần phải ko? _Nhận thấy kế hoạch của mình tiến triển khá thuận lợi ngoài dự kiến, Lãng lão gia ko ngần ngại dìm hàng đứa con mình yêu quý nhất _Thằng nhóc đó thì tài năng gì, tuy bề ngoài nó ngông nghênh, kiêu ngạo thế, nhưng chỉ được cái mặc thôi, để so sánh với Từ Ân thì vẫn còn nhiều khuyết điểm lắm. Hơn nữa, tính cách thẳng bệ này còn rất bốc đồng, thất thường, có chấp, nếu nó có tài đến mức Hàn lão gia cần nhắc thì thật tôi đây sẽ đi đầu xuống đất mất, ngài bị nó lừa rồi.

-Vậy sao? _Tò ra rất đổi ngạc nhiên, Hàn lão gia ngẫm ngợi _Xem ra tôi phải cân nhắc lại mắt nhìn người của mình rồi, chắc tại tôi tuổi đã cao nên ko mấy mình mẫn lắm thì phải. Tự dưng là đề tuột mất nhân tài như Từ Ân thiếu gia đây.

-Hàn lão gia khiêm tốn quá rồi! _Vậy ngài thử đánh giá lại Từ Ân xem, Nó là một thiên tài, nhất định sẽ ko làm ngài thất vọng đâu... _Cảm thấy bản thân còn thừa quá nhiều calo, Lãng lão gia thao thao bất tuyệt tăng bốc thẳng con trai của mình với vẻ mặt rất chi là sáng khoái, tự hào, đôi lúc lại cười ha hả phụ họa thêm, làm bầu ko khí buổi gặp mặt này dần bớt đi ám muội và căng thẳng.

Cũng ko để người kia phải gánh danh tự kỉ, Hàn lão gia niệm tình chốc chốc lại gật đầu, cười nhạt đáp trả vài tiếng lấy lệ, mồ hôi lạnh the the đổ ra trên vầng thái dương khẽ nhũn lại.

Xem ra, giờ thì ông đã sáng mắt, được thỉnh giáo thêm nhiều điều rồi. Người trong giới tương truyền rằng, người có thể ngồi nói chuyện với Lãng lão gia quá 1 tiếng thực sự là kì tài, ông bất quá cũng được cho là cao thủ trong số đó. Nhưng, có lẽ, lúc về, ông nên tham gia một khóa điều trị tâm lí mới được.

Nhấn nhin một hồi, Hàn lão gia như ko thể chịu đựng calo người kia bắn ra được nữa. Ông quay đầu về phía Gia Băng vẫn đang e lệ cúi đầu thẹn thùng nói gì đó, nở nụ cười quý phái lỏm cô vào cuộc làm bìa đỡ đạn.

-&%@/..., Gia Băng, ý kiến của con thế nào?

1 phút trôi qua kể từ khi câu hỏi nhẹ nhàng của Hàn lão gia hiện hữu, đáp lại ông và ánh nhìn nóng lòng của những người có mặt ko có quyền xung quanh vẫn là điệu bộ cúi đầu e thẹn, một lời nói cũng ko thêm phát ra khiến ai nấy cảm thấy bị xúc phạm nặng nề.

-Gia Băng, trả lời đi chứ! _Còn cào ruột gan trước sự vô phép vô lễ của con gái mình, Hàn phu nhân ngồi một bên lấy tay thực vào eo Gia Băng, cổ nở một nụ cười nhạt méo mó.

Đến nước ấy, Gia Băng vẫn ngoan cổ cúi đầu dán mắt lên mặt bàn, chỉ có tiếng thở hắt phì phò mệt nhọc của cô là văng lên ngày càng rõ mồn một. Lúc này, người cô cũng đột ngột run lên một cách giữ dội, hai bàn tay cầm muống nĩa đặt trên bàn của cô cũng ra sức nắm chặt, đến độ, làn da trắng mịn phải đỏ lên gay gắt.

-Hàn Gia Băng! Ngẩng đầu dậy! _Bất nhẫn gọi lớn cả tên lẫn họ của con bằng tông giọng trầm uy lực, Hàn lão gia ra lệnh, khuôn mặt lịch lãm trong phút chốc như có lớp mây đen bao phủ quanh, tăm tối kì lạ.

Bị tiếng quát ôn nhu làm cho giật mình, Gia Băng từ trạng thái bỏ lơ mọi thứ xung quanh thuận ý ngẩng khuôn mặt đỏ gay dần dựa nước mắt hoà nước mũi cùng mồ hôi lên, đôi mắt đen có phần dại đi vô hồn nhìn cha mình, khoé miệng nhỏ nhắn chỉ biết giật giật ko bật tiếng.

-Con đang làm trò gì vậy hả? _Quá quen thuộc với mấy trò phản kháng đánh đòn tâm lí của con gái, Hàn lão gia giận dữ toan hỏi tội thì chẳng thể nói được gì thêm nữa.

Trong hai con người đen sâu của ông, có một thẳng oát dấm đặt đôi bàn tay to khoẻ lạnh lẽo lên gò má ửng hồng của Gia Băng một cách tình tứ. Rồi...rồi thì nó còn cúi đầu...đặt đôi môi mỏng đa tình lên bờ môi tái nhợt của con gái ông mà...mút...mà khóa chặt.

Giây phút ấy, ông cảm thấy như có một bàn tay nắm mạnh vào bụng, toàn thân như ngấm thuốc mê mà bần rần cả chân tay.

Đám người xung quanh có điểm phức được chiêm ngưỡng nhất thời hoá đá, làm vật trang trí.

Bầu ko khí điên đảo lắng đọng một cách kì dị, như sóng yên biển lặng trước một cơn bão ập đến...

Trong giây phút dường như chỉ có riêng hai người, Gia Băng nghe thấy tiếng cục thịt dê bự chẳng mắc nghẹn trong cổ mình nãy giờ rơi tùm xuống dạ dày, tan xèo trong acid đặc quánh rồi phiêu du xuống hậu môn.

Trong im lặng ngọt ngào và quay cuồng của trái tim, Gia Băng nghe thấy tiếng đập thình thịch cùng tông, cùng nhạc điệu phả ra từ lồng ngực ai kia, tựa một bản nhạc ko lời mà chỉ có cô và người đó mới hiểu, mới thương thức được.

Trong khoảnh khắc rạo rực, Gia Băng còn nhìn thấy, trong đôi mắt đen ôn nhu kì lạ kia, hình ảnh của mình được thu lại thật rõ nét...

...sao mà...

...trông ngu ko thể tả...’’=

Một lúc lâu sau, con người ko biết ngưng kia cuối cùng cũng chịu thả đôi môi của Gia Băng ra, đôi môi mỏng cong lên nửa như cười, nửa như ko mà kính cẩn chào đám người còn lại.

-Từ...Từ Thần, sao con lại ở đây? _Kính hải nhìn thẳng con vừa làm chuyện tẩy đình của mình, Lãng lão gia gần như thét lên, khuôn mặt già cõi đồ au lên vì giận.

-Con đã nói với cha rồi! Đừng nên làm chuyện gì dại dột trước khi xem cái này! _Nói đoạn, Từ Thần đặt một xấp giấy phôtô lên bàn, phân phát từng tờ cho những người có mặt, tất nhiên, Gia Băng cũng có một tờ để nhìn cho kĩ.

Nhận tờ giấy kì lạ, Gia Băng tò mò đảo mắt nhìn, một lúc lâu, ko khỏi đờ người chết đứng tại chỗ.

S/p: Đó mấy bà bít, tờ giấy Từ THần đem đến là giấy gì????

a, Giấy báo tử của Gia Băng

b, Giấy siết nợ

c, Hợp đồng bán thân

d, Phương án trả lời khác

Mà nhớ vào face ủng hộ ghen, tks nhìu: <http://www.facebook.com/cauyetoithuanhandi>

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76

Chương 76: Ôi! Cái ngày ấy!!!

Nếu thời gian có thể lộn cổ quay ngược trở lại quá khứ, thì con người ta sẽ tham lam sửa chữa lại những lỗi lầm mình đã gây ra. Trong những kí ức được chôn giấu vào dĩ vãng, có 50% làm người ta sau này nhớ lại ko khỏi ngoác miệng há mồm cười sung sướng đến sái quai hàm, 50% còn lại thì ra sức đâm chọt, rắc muối, xả ốt vào trái tim người ta, khiến người ta đau đớn đến lú lẫn, hoang phí tiêu xài cả đồng chất xám chỉ để nghĩ ra một cái chết kết thúc sự đời đẹp, ko đau, ko đớn, trái lại thanh nhàn cho bản thân rồi theo tiếng gọi mùi mờ của tổ tông 18 đời trong đám sương mù dày đặc mà khoác túi nài ra đi.

Gia Băng luôn tự hào mình là con người cầu toàn, chuyện gì cũng thông minh đặt lợi ích của bản thân lên hàng đầu, thế nên, cô ko bao giờ phải hối hận vì những gì bản thân đã chăm chày may rủi lựa chọn. Nhưng, cô lại chưa bao giờ nghĩ rằng, cái quá khứ đẹp đẽ ngọt sắc hồng mà cô trân trọng, giấu kĩ trong thâm tâm như bảo vật quốc gia ấy giờ đây, lại tiểu nhân hãm hại cô thế thảm thế này.

Nó...giờ làm cô ghét cay ghét đắng thực sự rồi, ghét tới mức cô muốn cướp giật cổ máy thời gian của doremon, phi thẳng về quá khứ 10 năm trước, xắn tay xắn áo tát cho con bé khờ dại 6 tuổi lúc đó vài tát vì sự ngu ngơ khờ khạo nhất thời của nó và sẵn tiện, nếu có thể, đập nát toàn bộ những kí ức giờ chẳng thể đẹp nổi kia đi, trả lại an nhàn cho bản thân bây giờ luôn.

Lội ngược dòng thời gian trở về quá khứ một chút...có những điều có thể đã quên...

Nhưng những kỉ niệm ấy lại ko thể phai...

Lúc đó, Gia Băng nhớ, cô chỉ mới là một cô bé 6 tuổi hết sức hồn nhiên, cực kì trong sáng và có một tâm hồn rất ư là thuần khiết. Cô ko rõ tại sao hồi ấy, cô đến Hawai và cũng chẳng buồn tìm hiểu mình, nhưng sau mỗi buổi sáng kiệt sức làm gì đó cô cũng ko rõ, cô thường vác mặt đến nhà một cậu nhóc cùng tuổi trong khu phố nhỏ cô ở, giương mắt nhìn bước tường trắng dày đặc dấu chân bằng bùn khô rồi lẹ làng trèo lên thân thể nó, nhảy tọt vào ngôi nhà bên trong Số lần đến thì cô ko thể kể được vì đơn giản, cô ko hay viết nhật kí nên cũng ko thể đếm xem mình đến lần thứ mấy chục là nữa, có điều, trí óc cô lại luôn khắc rất sâu những gì cô có

được cùng với cậu nhóc ấy. Cậu ta có cái tên giống với 3 chữ cái đầu trong tên ngoại quốc của cô-Jun.

Nguyên nhân tại sao cô lại quen cậu ấy, tại sao ngày nào cũng ở lì trong phòng cậu ấy, muốn kể, e dài quá. Nhưng tóm gọn là như thế này.

Từ khi oe oe sinh ra, người đầu tiên cô nhìn thấy là cha cô-người đàn ông quá hoàn hảo với gương mặt nam tính ngất trời, vì thế, cô luôn ngây thơ cho rằng, người bình thường là người đẹp như cha cô kia, còn những người khác là vô số ngoại lệ nằm trong cuốn 10 vạn câu hỏi vì sao mà cô vấp xó dưới gầm giường. Trong quá trình trưởng thành từ lúc sinh ra đến năm cô 6 tuổi, mẹ cô đã ko ngần ngại suốt ngày chỉ vào khuôn mặt lạnh lùng của cha cô, hét cao mà ba hoa ước mơ bà cho là nhỏ nhen, giả đơn nhất của mình:“Hàn Gia Băng, con sau này phải tìm một người chồng dung mạo ko sánh được thì cũng thua cha con một tí về ra mắt mẹ, nghe chưa! Con mà đem thằng nào ko đủ tiêu chuẩn làm

hông mắt mẹ thì đừng có trách mẹ tống con ra khỏi nhà, rõ rồi chứ?” Đấy! Mục tiêu săn trai đẹp từ ấy bước đầu nhen nhói trong tâm hồn non nớt, trong sáng của Gia Băng và dần dà bén rễ, trở thành lí tưởng sống cao cả của cô.

Giác ngộ cách mạng từ sớm, Gia Băng cô cũng ko dè dặt nêu rõ quan điểm của bản thân qua hành động và thái độ. Gặp người, nếu đó là một chú đẹp trai, cô đương nhiên sẽ ngoan ngoãn nheo miệng cười, cúi nhẹ đầu chào dù đó là tên ăn mày hay bọn bắt cóc tống tiền; còn nếu người đó dung mạo bất đắc dĩ ko lọt nhãn thần của cô, cô sẽ ngang nhiên vênh mặt lên trời, bĩu môi và ko thèm nhìn, dẫu ông nội cô có đứng trước mặt bùng bùng giận.

Quan điểm sống cổ chấp ấy cũng được Gia Băng gói gọn trong hành lí đem đến Hawai. Và vì nó, ngoài em trai song sinh của cô, cô ko thể kết bạn được với ai cả. Trong mắt cô, con người ở Hawai là ngoại lệ, và bọn họ ko xứng để kết thân với cô, rất rất ko xứng.

Có lẽ, ông trời đã thấu hiểu và thương cảm cho sự đơn độc mà cô phải gánh chịu nên một ngày nọ, ông đã sai một thiên sứ, mọc nắm xuống trần gian để ở bên, che chở cho cô chẳng?

Hôm ấy là một ngày nắng như muốn thiêu rụi lông người, Gia Băng sau một buổi sáng làm cái việc mà cô ko nhớ ra lang thang trên quãng đường dài hẹp của con phố, ánh mắt khinh khỉnh ko quên lướt đảo khắp mọi sự việc đang diễn ra qua trên đường. Bỗng, một dáng người con con xém chừng cao hơn cô tí chút mang mùi hương bạc hà thoang thoảng lướt qua trước mặt cô. Rồi, dáng người ấy dừng lại, đột ngột đến nỗi khiến cô dù chậm vẫn đập mặt vào khuôn ngực chưa ra thể thống gì hết của người đó.

Lùi lại hai ba bước, Gia Băng xoa xoa khuôn mặt xinh xắn của mình sau cú va chạm, cô nhăn nhó mở mắt toan tỏ rõ sự bất bình của mình thì...ko hiểu sao, những dòng lãnh nhục chưa kịp trôi ra từ cuống họng của cô đã co ro chạy lẹ xuống dạ dày, đánh chết cũng ko chịu ra. Cả cơ thể cô cũng theo đó cứng đần, dờ ra một hồi.

Con người đó, ko xin lỗi cô nhanh chóng nhặt thứ gì đó trên đường rồi lạnh lùng xoay người bước đi.

Cho đến khi cái nắng chèn ép kia trở nên quá đáng, cho đến khi làn gió lạnh áp lên khuôn má đỏ rực, Gia Băng mới sực tỉnh khỏi cơn mê man ấy. Với quyết tâm muốn kiểm nghiệm lại dung mạo tuyệt nữ ban này, Gia Băng mở kim khâu, ra sức vừa chạy theo vừa í ới gọi bóng người xa xa đằng trước.

Cơ mà người đằng trước cũng ko điếc, lại có lòng hảo tâm. Con người đó dừng bước, quay người đưa đôi mắt đen lạnh lẽo nhìn Gia Băng thờ hắt trước mặt, lười biếng hỏi:

-Gì?

Vuốt tay bình ôn lại tinh thần chưa được bao lâu đã nghe tiếng nói lạnh lùng nam tính phát ra từ khuôn miệng người đối diện, Gia Băng toàn thân chấn động, ngu ngơ ngẩng mặt nhìn ai kia. Cảm giác cứng đờ, tê dại lại một lần nữa ủa vấy, bao trọn lấy người cô, khiến cô khó thở đến ko chịu nổi.

Cô đã chạy một quãng dài để đuổi kịp người này, và đáp lại thịnh ý muốn làm quen hẳn rõ trên mặt cô là thái độ này ư?

Thái độ này...quả là...

”Mẹ ơi, con đã tìm được chồng cho mẹ rồi nè! Đến đây coi đi mẹ ơi! Là người này, người này sẽ là người chồng con đem ra mắt mẹ! Lipovitan! Quá tuyệt! Quá ư nam tính!” Ngoài mặt thì thần thờ vô đối, nhưng bên trong, lí trí của Gia Băng đã đủ tỉnh táo để ăn mừng chiến thắng. Như cô hằng ngày khăn vãi cầu nguyện, cuối cùng thì, cô cũng đã rọi đèn tìm được chân mệnh thiên tử của mình rồi! Quan âm bồ tát, phật tổ như lai, chúa Zêsu, thánh Ala, đức mẹ đồng trinh, hồi Tôn đại thánh, đường tam tạng, mấy người mau đưa tay ra cho cô hôn đa tạ cái nào.

Đương lúc Gia Băng đang phá cỗ mở tiệc, 6 tinh linh cũng đang uống bia chạm cốc, con người mà Gia Băng ngầm định là người chồng đạt đủ tiêu chuẩn của cô lần mẹ kia lại quay mặt bỏ đi, thâm tâm chắc nghĩ thần kinh cô bị say nắng nên có vấn đề.

Nhưng, Gia Băng đâu phải người dễ tha cho những gì nằm trong tầm ngắm của mình. Cô theo phản xạ đưa hai tay chụp lấy cánh tay của người ta, ánh

mắt ngân ngấn nước long lanh chờ đợi.

-Muốn gì? _Anh chồng tương lai nhũm mày khó chịu nhìn Gia Băng, bàn tay tự do kia tàn nhẫn gỡ tay cô ra.

Bực nhé! Gia Băng kìm lòng lưu luyến rời tay khỏi làn da mịn thua da cô nhiều kia, hai tròng đen đảo chiều ko biết nên nói gì cho phải. Nếu cô nói rằng “Tớ thích cậu, chúng ta làm quen nhé?” liệu con người lạnh băng này có tình tứ nắm tay cô, dẫn cô đến bệnh viện tâm thần ko nhĩ? Ko được, cô ko cho phép điều đó!

-Phiền phức! _Tảng băng lạnh lùng quay người đi lần nữa.

Cái thằng cha đó, nó nghĩ cô thích nó nên vênh mặt lên với cô kia! Chờ đấy! Đợi cách mạng thành công, xem ai cười cuối cùng.

Nắm chặt tay thành nắm, Gia Băng tự an ủi chính mình rồi trong chốc lát, rút kinh nghiệm xương máu đợt đầu, thay vì nắm lấy tay thằng chồng bất nghĩa, cô liều mạng túm lưng quần hắn.

Vì tốc độ di chuyển của nạn nhân quá nhân, vì lực ngăn cản của Gia Băng tác dụng lên lưng quần ấy quá lớn và vì lưng quần rất dễ dẫn, thế nên...thế nên...

...có đánh chết Gia Băng cũng ko khai mình đã nhìn thấy cái mông tròn nhỏ của hắn bên trong đâu...

Sau khi nhận ra hành động sai trái với xã hội nhưng đúng với lương tâm của bản thân, Gia Băng chột dạ thả lưng quần người kia ra, hai gò má đỏ ửng tỏ cáo tâm trạng của bản thân. “Kiểu làm quen này thật mới lạ” Đó là những gì Gia Băng ngộ ra ngày hôm ấy.

-Cậu...muốn chết? _Toại ý Gia Băng dừng bước quay đầu lại, gương mặt hoàn mĩ kia hoàn toàn chìm hẳn trong bóng tối, giọng nói nam tính ko đúng tuổi trầm xuống mang đầy thù hận.

-Ko...ko! _Khó nhọc nở ra một nụ cười, Gia Băng cắn môi, viện đại một lí do chữa cháy cho bản thân _Tớ...tớ bị lạc...

-Thì sao? _Thờ ơ hỏi lại, cục băng đáng chết kia kiêu kì, đôi mắt dò xét nhìn Gia Băng tỏ ý nghi ngờ.

-Tớ...tớ nghĩ cậu là người ở đây nên...nên... _Tò vè e dè rất dặt, Gia Băng giương đôi mắt để khiến người khác mũi lòng trực diện đối kháng với đôi mắt kia, đôi môi nhỏ xinh hết mím rồi lại mở, ý tứ rõ ràng muốn nói gì đó rồi lại thôi.

-Nên? _Mặt mũi cục băng kia gần như lấy lại được sắc thái cũ.

-Cậu có thể đưa tớ đi được ko? _Gia Băng e lệ chớp chớp mắt, lòng ko khỏi cảm ơn bà mẹ thay đổi biểu cảm nhanh như lật sách ở nhà của mình, nhờ bà, khả năng diễn xuất của cô mới có 6 tuổi đã thần sầu như thế.

Soi soi Gia Băng một hồi, cục băng lạnh mới chấp thuận.

-Nhà cậu ở đâu?

-Xyz_ Thoáng vui mừng thành công mĩ mãn của kế hoạch, Gia Băng sau khi nói tên địa chỉ vẫn tỏ ra là người rất hiểu chuyện, tiếp tục dè dặt _Cậu ko vội chuyện gì chứ? Nếu vội thì thôi vậy.

-Ukm, tôi đang vội, tạm biệt _Gật đầu đáp trả, cục băng lạnh quay người đi làm Gia Băng thiếu điều tức chết.

-Cậu bỏ tớ đi thật à? Mẹ ơi! _Quyết ko bỏ cuộc giữa chừng, Gia Băng đành thét lên. Cô thế, cô ko bao giờ nói mấy câu ngu ngơ như thế nữa.

-Còn ko mau theo tôi! _Cục băng lạnh dừng lại, hơi hơi quay đầu héch càm ra hiệu cho Gia Băng rồi bước tiếp.

Nhưng, Gia Băng là người có hận phải trả, có thù phải báo. Đương nhiên, cô ko dễ gì làm theo ý người khác.

-Tớ bị trật chân, ko đi được _Lê lét nhấc nhấc vài bước chứng minh, Gia Băng chườm bộ mặt sầu thảm kêu lên, tay từ từ mát sa bàn chân trái bé nhỏ. Phải, phải thế, đã chơi thì phải chơi đến cùng.

-Đồ phiền phức _Lắm ba lắm bầm một câu, cục băng lạnh quay lưng ngồi xôm xuống mặt Gia Băng, nhanh chóng ra lệnh _Lên đi

Thức ăn đến tận miệng mà ko ăn thì thật ngu ngốc. Gia Băng đương nhiên ko do dự trèo lên tấm lưng nhỏ kia, khoé môi nhếch lên mà mãnh ko thể tả.

Nếu cục băng lạnh bảo cô phiền phức, được thôi, đồ phiền phức này sẽ cho cậu thấy thế nào mới là đỉnh cao của phiền phức.

Ngày hôm ấy, Gia Băng ở trên lưng cục băng lạnh ra sức điều tra pro5 của cậu, thông tin lấy về cũng ko phải ko ít. Dù sao mới buổi đầu mà biết tên với địa chỉ người ta cũng ngon lắm rồi, hơn nữa, Gia Băng tự thấy bản thân chưa lớn, sức hấp dẫn thua cô bán bánh bên đường cũng là lẽ thường tình. Sao lại so sánh như thế ư? Tại vì cả buổi cô hỏi mấy chục câu, cục băng lạnh cũng chỉ trả lời có 2 câu là “Tôi mệt” và “Cậu còn hỏi nữa tôi quảng cậu xuống đường đấy”. Còn cô bán bánh thì...

-Jun đấy hả? Bạn gái nào dễ thương thế này? _Cô bán bánh tay toàn mỡ véo má Gia Băng, nhưng nề tình cô ta có mắt nhìn, Gia Băng ko trách còn nờ nự

cười tươi để lộ 2 lún đồng tiền sâu trên má.

-Mắt cô bị bụi bay vào ạ? _Câu thứ nhất cục băng lạnh đáp trả.

-Ừ, cháu tài nha, sao biết hay vậy? _Cô bán bánh trăm trò khen ngợi trong khi mặt Gia Băng đen thành mảng lớn.

-Ko có gì, nhìn mắt thâm nĩ của cô là biết ạ _Câu thứ 2 của cục băng lạnh phát ra rất đặc ý.

-Cháu ở nhà số 52, phố Xyz phải ko, chuyển dùm cô bao bánh này đến nhà 53 nhé?

-Vâng! _Đấy, những 3 câu trong khi cô có 2 câu, hix.

Sau cái ngày định mệnh đó, Gia Băng thương xuyên mặt dày đến nhà Jun, mặt dày giới thiệu mình là bạn gái của cậu, mặt dày ở lì trong phòng ai đó ngủ người trên giường nhìn ai đó đọc sách, chán thì lăn ra ngủ, ngứa miệng thì ngu ngo bắt chuyện. Cô cũng mặt dày 7 ngày 1 tuần ăn com tôi tại nhà ai kia mới xách dép về nhà. Cơ hồ, 1 ngày có đến nửa ngày Gia Băng ở phòng Jun.

Cơ mà, con người kia cũng dần dần chấp nhận sự xuất hiện của cô trong phòng mình, ko những ko đuổi cô đi như ngày đầu còn rảnh rỗi dất cô đi chơi với đám bạn lỏ nhố-trong đó có Gia Minh-của mình. Cũng nhờ Jun, Gia Băng dần thay đổi cách nhìn với những “ngoại lệ” trên đảo, cô cũng học được nhiều thứ mà đáng lẽ cô phải biết từ sớm như thế nào là bạn bè, thế nào là chơi, thế nào là “thích” một ai đó...

Một hôm, đám trẻ phá bình chủ mưu là Gia Minh bỗng đột ngột cái tà quy chính, ko bày trò chọc phá người khác mà chủ trương chơi trò Cô dâu, chú rể. Phát kiến này làm cả bọn nhất quyết đồng tình cả hai tay hai chân, ai ai cũng muốn được phân vai chính.

Nhưng, 1 nước ko thể có hai vua, 1 lễ cưới thì ko thể có nhiều cô dâu, chú rể. Thế nên, để cho công bằng, dân chủ, văn minh, đám con gái trong hội phải bốc thăm.

Hồi hộp, khẩn vái trong lòng rất thành tâm, Gia Băng mới bốc được phán quyết làm cô dâu cho mình. Khi cô hí hửng thông báo kết quả cho đám con trai đang đông tãi hóng mắt chờ tin thì chúng hết thảy ngây người. Chiếc hộp bốc thăm ban nãy còn bị tranh chấp thăm khốc giờ nằm im re dưới đất, ko chút động tĩnh.

-Bố tớ bảo ko được lấy sư tử hà đông, tớ rút lui _Tên thứ nhất nhún vai bất lực, tỉnh bơ nện cục sốc vào người Gia Băng.

-Tớ...tớ...tớ còn mẹ già em thơ, cậu tha cho tớ nhé! _Tên thứ 2 mặt mũi tèm lem cầu khẩn, môi Gia Băng cũng vì thế giật giật liên tục.

-Cậu có tiền ko? _Tên thứ 3 vô duyên hỏi, khi nhận thấy cái lắc đầu yếu ớt của Gia Băng thì thờ dãi đánh sượt _Tớ muốn lấy người môn đăng hộ đối cơ.

-Sau này tớ sẽ làm cha xứ, vì thế, tớ ko muốn cậu làm ô uế sự trong sáng của tớ _Tên thứ 4 thẳng thắn trưng cầu chủ ý

-Luật pháp cấm chị em lấy nhau, mà dù có ko phải máu mủ, chết em cũng ko lấy chị _Gia Minh từ nhỏ đã khủng bố Gia Băng mấy câu đại loại như thế, nên cô cũng sớm chai lì rồi.

Nhưng, chẳng lẽ, chỉ là cưới giả thôi mà cô cũng ế đến thế sao? Gia Băng ko khỏi khốc thăm liếc nhìn tên cuối cùng, dù cậu ta ko nói thì cô cũng biết trước kết quả rồi.

-Tớ cũng như những người kia... _Cục băng lạnh khoanh tay trước mặt, người dựa vào tảng đá to trả lời, thanh âm trầm thấp như đang suy xét điều gì đó...nhưng đề cuộc vui tiếp tục, tớ sẽ lấy cậu.

Thời khắc chủ rể đồng ý cưới, là thời khắc Gia Băng muốn bóp cổ giết chết Cục băng lạnh.

Cô chưa bao giờ cảm thấy nhục nhã như vậy. Cái cảm giác bị người ta thương hại dấy lên khiến cô rất mực khó chịu. Có lẽ vì thế, cô từ đó ko chấp nhận bất cứ ai thương hại mình, trừ 1 người duy nhất...

-Đứng đó làm gì, đi đến nhà thờ thôi! _Nhẹ nhàng đến mức kinh ngạc nắm lấy tay Gia Băng, cục băng lạnh kéo cô đi đến nhà thờ theo sau lũ trẻ chạy trước.

Giây phút tay nắm tay đầu tiên thế này thật ngắn, nhưng hơi ấm vương lại trên tay Gia Băng thật lâu mới phai.

Cánh cửa nhà thờ mở rộng, Gia Băng khoác trên mình chiếc khăn trải bàn trắng giả làm áo cưới bước lên tấm thảm đỏ dẫn vào trong, tay cô đặt lên tay Gia Minh đi bên cạnh. Tiếng nhạc đám cưới quen thuộc phát ra từ miệng lũ trẻ đóng vai quân chúng vang lên thật đều, thật nhịp nhàng. Phía xa, cục băng lạnh nhìn cô nheo mắt ần ần ý cười.

Thật ko thể tin được, khỏe mỗi cậu ta vừa mới nhếch lên thì phải? Nhưng vì khoảng cách hơi xa, nên nó trở nên quá mơ hồ và mờ ảo chẳng?

Đương lúc nghĩ ngợi, cánh tay “chú rể” đưa về phía cô, đón lấy bàn tay cô từ tay Gia Minh.

Lời thề nguyên vãng vãng bên tai y như phim truyền đến màng nhĩ cô, cô động khắp cả gian nhà thờ. Trời ạ, đám này thực biết chịu chơi, đến cả chuyện này cũng làm y như thật, nó làm cô thực sự cảm thấy lằng lằng rồi.

Sau lời tuyên thệ, đám đông “thực khách” nhào nhào hai bên “Hôn đi!, hôn đi!” làm cô ko khỏi đỏ mặt. Cái này...hình như vượt quá xa tuổi tác rồi á nha. Nụ hôn đầu của cô...ko dễ để vào tay người trong trò chơi vợ vẫn này đâu...

Chưa dứt dòng suy nghĩ, bỗng một cánh môi từ xa áp lên môi cô, ướt át ngọt ngào...

Cái ngày xưa cũ ấy, thật đáng để người ta nhớ với một nỗi hận thù sâu như biển.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77

Chương 77: “Thủ đoạn” quá hoàn hảo

Sâu hơn biển...

Sâu hơn biển mà...

6 tinh linh hiền lành, chất phác, trong trắng, thuần khiết chỉ biết chảy nước dãi mơ huyền mộng ảo trong giây phút kinh não động thân kia đã thông trí mất gan vác va li bay tán loạn ra khỏi chủ thể, oanh tạc 4 phương tám hướng hướng, co ro run rẩy dưới góc cây ngọn cỏ xung quanh nhà thờ. Sau vài phút giác ngộ được hành động hèn nhát của bản thân, chúng thần giao cách cảm, tinh linh này phone cho tinh linh kia bàn kế sách đối ứng. Rồi, tựa những nghĩa sĩ lâm trận vài bước đã trúng đạn, chúng đồng loạt thoát biến thoát hóa ngẩng mặt lên, cùng với tiếng răng rắc của xương cốt mà oán hận nhìn bầu trời chói chang phía trên, miệng ko ngừng thét lớn đến khản như bầy sói đêm khuya heo

hoắt, trắng thanh gió mát hú gọi bạn tình tâm sự.

Chúng bắt bình dậm chân đòi rửa nhục lấy lại công bằng cùng tự tôn của bản thân, chúng phần nộ xúi giục lí trí chủ thể quyết nợ tình thân phải trả bằng máu, người ko vì mình trời tru đất diệt, nhanh chóng bóp cổ ra cước đá chết kẻ thù kia đi.

Nụ hôn xương máu suốt 6 năm chúng xả hồn bảo vệ, nụ hôn thuần khiết suốt 6 năm chúng tích cực mộng tưởng.

Ấy vậy mà...có kẻ dám to gan đập đổ công sức mồ hôi của chúng. Bảo chúng ko giận thì sao chúng sinh tồn được đến bây giờ.

Ko phải chúng cổ hủ, già nua, lạc hậu, thề sống thề chết bảo vệ sự trong trắng cho đôi môi cận thiếu nữ của chủ thể mình nên giận. Điều chúng giận chính là vì nụ hôn đầu long ngóng khờ dại này thực tế nhạt, quá tầm thường, và ko có xí gì gọi là lãng mạn hay romantic cả.

Cái động tác dễ hiểu lắm này mà gọi là hôn sao? Đúng là lừa đảo! Đúng là lừa đạo thị hiếu dân chúng!

Thường thì, theo kinh nghiệm mở căng mắt từ 6h tối đến 1h sáng cùng chủ thể xem phim, hôn mà ko có ôm nhau cuộn lười thắm thiết, ko có thờ húc hông học, ko có đẩy nhau lên nệm nằm cho đỡ mỏi lưng thì ít nhất cũng phải như người ta, pháo hoa nổ trên đầu lùm bùm, mắt nhắm say sưa mà cắn nhau chứ! Đáng này... Pháo hoa cũng ko có thấy bóng thấy dáng mà chủ thể cứ mở to mắt cứng đờ trừng trừng nhìn người như bị trúng thuốc độc chết ko kịp há miệng ấy. Xét trên phương diện nghệ thuật thẩm mỹ, cái hôn lừa đảo này là nỗi ô nhục của những cái hôn bắt hủ trên thế giới, ngoài môi chạm môi, da tiếp xúc da, ngoài biểu bì đụng biểu bì, vì khuôn chọi mặt vì khuôn

thì chẳng có gì cả, tầm thường y như ăn một quả ổi chính mà thấy troi ngo ngoe bên trong vậy. Thậm chí, tệ hại thảm bại hơn, thời khắc kinh thiên động địa kia chỉ vền vền trong 3 giây đồng hồ, ko hơn ko kém rồi tắt phụt. Nhưng xét về ảnh hưởng thì có phần nhỉnh hơn người lớn nhiều, đám diễn viên quần chúng xung quanh cùng nữ chính-ko tình nguyện- đều đứt gãy thần kinh phản ứng, đóng băng từ trên xuống dưới. Đây quả là biện pháp hữu hiệu giúp con người giảm tuổi thọ, cân bằng dân số nhanh nhất mà các nhà khoa học cần mua lại bản quyền đấy.

Bị công kích đột ngột như vậy, đàn người mê mẩn là chuyện khó tránh, Gia Băng tạm thương tình bỏ qua. Song, vì thế mà đỏ mặt thẹn thùng, tim đập loạn xạ ngẫu đồng thời cười mỉm vui sướng thì Gia Băng ko thể chấp nhận nổi. Cô đúng là thần kinh lắm nên lúc đó mới cười mà.

Mất nụ hôn đầu, coi như đầu tư lỗ vốn, bố thí cho ăn mày đi, ko đáng giận vì ko phải nỗi mình cô thiệt hại. Cái lí do nồng cốt khiến Gia Băng hiện tại muốn tát gãy răng mình trong quá khứ, cái lí do khiến cô bị trầm cảm, sốc não, mạch máu căng thẳng dồn lên não, người vội hoá, xơ cứng, hoá thạch cuối cùng phong hóa một trận còn cát và bụi vẫn nằm ở phía sau cơ, cách đám cưới thơ dại này chừng 2 tiếng ăn tiệc cưới bằng oshi...

-Đây, ấn dấu vân tay của cậu lên đây_Chọc chọc 2 ngón giữa lên khoảng trống trắng tinh hạn hẹp bên phải phía dưới cùng của một tờ giấy gì đó, Cục băng lạnh đưa ngón mọ vào tấm xốp mực đỏ rồi ấn mạnh lên vùng trống hạn hẹp ngay cạnh như để làm mẫu cho người nào đó mặt mũi vẫn mặt mọ sương khói.

-Đây...ko phải giấy đăng kí kết hôn sao? Sao cậu có nó? Láng máng dịch được vài từ trên hàng chữ to tướng đỏ thẫm rất bắt mắt của tờ giấy khả nghi, Gia Băng ngây thơ tròn mắt kinh ngạc, khoé miệng nhỏ nhắn ko ngừng thốt lên thanh âm hơn nửa phần kính nể. Cái giấy đăng kí kết hôn này, dù thừa cả đóng chất cao như núi, mấy ông ở ủy ban nhân dân xã vẫn thà đem ra làm mồi lừa còn hơn đem phát cho bà con, bán giấy lấy tiền đây nhé!

"Lúc còn nhỏ thế này mà đã cướp được giấy đăng kí dễ như thế, quá trình độ của Cục băng lạnh ko tồi, rất thần thông quảng đại. Đúng là super man! Siên nhân Gao! Iron man!" Gia Băng lúc ấy đã trầm trở nghĩ như vậy. Thật quá ngây thơ!

-Bác tôi làm ở ủy ban nhân dân thành phố, loại giấy này đâu đâu cũng có, ko cần phải nhìn tôi hâm mộ như thế! _Thần nhiên khoe khoang dòng dõi con ông cháu cha của mình, Cục băng lạnh nhũn mày khó chịu nhìn Gia Băng, thúc giục với giọng khá nóng lòng như thể để lâu thêm nữa, tờ giấy trước mặt sẽ tay mất ấy. _Còn ko mau làm theo những gì tôi làm

Ngày người nhìn tờ giấy đặt trên bàn học của Cục băng lạnh, Gia Băng trộm nhìn khuôn mặt nghiêm túc thái quá của người đối diện mà ko khỏi ko giác ngộ được tính nghiêm trọng của sự việc. Cô đắn đo, cân nhắc một hồi ko nhìn được mà nhăn mặt hỏi.

-Sao tớ phải ấn dấu vân tay ở đây chứ?

-Vậy cậu nghĩ, sau khi cưới, các cặp vợ chồng thường làm gì? _Cục băng lạnh khoanh tay đặt trước ngực ra vẻ khinh thường, nâng cao giọng lên 1 bậc, nếu Gia Băng chú tâm quan sát hơn sẽ thấy nửa mặt trên của cậu ta thoáng đen đi.

-Thì hưởng tuần trăng mật vận động thân thể, sau đó nôn oẹ liên miên đóng đô ở World Cup, 9 tháng 10 ngày sau thêm một người nữa sát nhập vào dân số thế giới _Mặc dù rất mơ hồ và ko hiểu lắm ngụ ý của người kia, Gia Băng với kinh nghiệm xem phim tâm lí xã hội đầy mình uyên bác đáp lại.

-Chắc, cậu có thể nghĩ sâu xa vậy, rất tốt, sau này chúng ta sẽ tính đến chuyện đó _Đang lúc sờ cằm tỏ vẻ suy xét, Cục băng lạnh thay đổi thái độ nhanh như còi quần, bàn tay nhỏ còn lại đập mạnh lên mặt bàn khí thế, tuôn ra một tràng dữ dội như Hitle giáo huấn cấp dưới. _Còn giờ, khôn hồn thì ấn dấu tay vào đây cho tôi. Mà cậu nên về học lại tiểu học đi, kiến thức căn bản, đơn giản như vậy cũng ko trả lời đúng là sao hả? Sau khi cưới là đăng kí giấy kết hôn đó, biết chưa?

-Ồ! _Tò vè kinh ngạc như dân đen giác ngộ lí tưởng cách mạng, Gia Băng đưa ánh mắt long lanh ái mộ bắn đến khuôn mặt chói lòa đầy hào quang của Cục băng lạnh, thăm bái phục sự hiểu rộng biết nhiều, tri thức miên mang như nước sông Vonga mà nghĩ bản thân mình còn ếch ngồi đáy giếng quá, phải tích cực tìm tòi học hỏi nhiều hơn nữa, cùng lắm là về nhà hỏi mẹ, lên Google "sợ" hay khảo nghiệm thực tế từ hai đảng sinh thành, ko gì là ko thể cả, có chí ắt thành công. Có kiên nhẫn ắt làm nên nghiệp lớn.

Nắm tay chắc nịch như lòng quyết tâm sục sôi, Gia Băng bỗng đột nhiên nghếch mặt ra, chút sau lại đưa bộ mặt khó hiểu hỏi rất chi là ngây thơ vô tội nhìn Cục băng lạnh trần tình _Nhưng Jun, tớ chưa học qua tiểu học, sao học lại được.

Có lẽ, trong đoạn hội thoại này, đây là lần đầu tiên và cuối cùng Gia Băng tự hào làm cho Cục băng lạnh cứng họng, vì bởi lẽ, kể từ giây phút ấy về sau, Gia Băng 6 tuổi đã bị sự ngây thơ, trong sáng tiêu đốt hết chất xám lẫn IQ mất rồi.

-Thôi, kí đi! _Cục băng lạnh sau một hồi im lặng mặc niệm mới lấy lại được khí thế ban đầu, cậu quyết định ko nhân nhượng nữa, đưa tay nắm lấy tay Gia Băng, đề đầu cười cổ bắt cổ ấn vào xấp mực đỏ bằng được.

-Nhưng...tớ và cậu mới 6 tuổi, sao ấn dấu được _Gia Băng dùng sức giằng tay mình, trước khi làm gì cũng thận trọng phát huy tinh thần con dân Việt Nam, rất tích cực làm theo lời Bác Hồ dạy, ko biết thì hỏi, ko hỏi thì im lặng, im lặng thì làm thin.

Trùng mắt liếc xéo Gia Băng một cái đầy tức giận, Cục băng lạnh khoé môi ko khỏi giật giật vài cái, nhưng giọng nói rất trầm ổn, ngữ điệu vẫn rất bình thường, có điều hơi phảng phất gió lạnh nhẹ nhẹ

-Junizu, tôi hỏi cậu, cậu đã đọc Kiếp ma thầy (đây là tp do tg chế, nội dung nghe tên chắc ai cũng biết rồi) chưa?

-À! _Hỏi hết lên một tiếng, Gia Băng đập tay cái bốp, nếu có con muỗi nào đó lảng vảng quanh đó, chắc nó đã bét thầy trong lòng bàn tay tà đạo của ai kia rồi. Nét mặt Gia Băng bấy giờ hồng lên rạng rỡ rất hơn hờ khi nghe thầy cái tựa đề quen thuộc đâm sâu vào màng nhĩ. _Đó là cái quyển nói về số phận của những linh hồn ở địa phủ khi chết phải ko? Nhờ ngày nào cũng ngắm cậu đến phát chán nên tớ đâm ra nghiên nó giải sầu những mấy chục lần, ko biết mới lạ.

-Rất tốt! _Cục băng lạnh hơi xa xăm mặt mũi rồi tiếp lời _Hỏi cậu, linh hồn sống ở đó bao nhiêu năm thì đầu thai?

-Sau 20 năm lượn lờ chốn âm phủ ăn vàng mã nhân gian gửi bưu điện phóng về, các oan hồn bị búa gõ vào đầu sao bay đầy trời, chim hót ù tai thì bị giận vào các bào thai và siêu thoát! _Ko cần suy nghĩ, Gia Băng vênh mặt ngửa cổ tự tin đáp, sau đó còn ngây ngô làm âm thanh phụ hoạ giống như trên các liveshow truyền hình _King kong!, bingo! Bingo! Junizu, bạn đã đoán đúng, phần thưởng của bạn là một toà biệt thự không lồ ở anh, hohoho

Quyết tâm ko phát bực lên đập bàn bốp cổ thủ tiêu tràng cười khả ố ô nhiễm âm thanh hạng nặng kia khi kế hoạch còn dang dở, cách mạng còn chưa thành công Cục băng lạnh lấy đại cục làm trọng, lùi một bước tiến hai bước, cố gắng trái lương tâm, trái cảm xúc bản thân đều đều giọng

-Thế cậu thử lấy 20 năm linh hồn cậu vật vờ dưới âm phủ cộng với 6 năm qua xem cậu tổng cộng đã sống được mấy năm.

Gật đầu thuận ý, Gia Băng ngoan ngoãn xòe 10 ngón tay nhỏ nhắn, mắt dán vào chúng đếm đếm nhăm nhăm tính toán làm cho ai kia ko ngừng hoảng hồn trở mắt đến nỗi nhìn mà than oán cho tương lai mình sắp xếp chu toàn bị thảm thương nứt, nứt rộng rồi đổ sụp trước mắt. Xem ra ko thể nhìn cái mặt khôn khôn mà đánh giá bên trong hơn người được. Trên đời muốn kiếm người bên ngoài khảm ngọc châu, bên trong chất đầy đá quý như cậu đúng là khó hơn ngồi bong bóng lên trời. Thôi được rồi, chỉ cần người kia ở bên cậu thì dù tâm thần phân liệt cũng biến thành người bình thường ngay thôi.

-26 _Gia Băng sau một hồi chật vật tính toán đến nỗi mồ hôi mẹ mồ hôi con thi nhau túa như nước liền ngập ngừng nhỏ giọng đưa ra đáp án. Theo kinh

nghiệm cô thu thập, nhỏ giọng trả lời là cách dễ nhất để che đậy cái ngu ngơ, khờ dại của bản thân nếu lỡ miệng tự hạ nhục IQ.

-Đây, chúng ta đã 26 tuổi rồi, ko phải ít, so với số tuổi quy định của nhà nước bảo thủ, cổ hủ như mấy nước ở Đông Nam Á thì hoàn toàn phù hợp có thể đăng kí giấy kết hôn. Giờ thì đừng thắc mắc nữa mà ấn dấu vân tay ngay đi.

-Ukm, đúng ha! Gật lên gật xuống như gà mổ thóc, Gia Băng sáng dạ nhoeo miệng cười tươi rói rồi từ từ đưa đầu ngón mạ bậm thit đỏ thối xuống tờ giấy đăng kí. Song, ngay khi làn da nhuộm đỏ của cô gần chạm mặt giấy thì cô dừng lại, ánh mắt ngơ ngác ném về phía ai kia thêm lần nữa khiến nụ cười hắc ám nhẹ cong trên môi người đó biến dạng thành đường chỉ thẳng tắp. _Ồ, đây họ bảo hai bên nam nữ phải tự nguyện nè!

Thêm lần nữa lòng dục dõ lòng phải nhẫn, thêm lần nữa tự bản thân kìm nén cơn giận sắp bùng phát trong cơ thể, Cục băng lạnh khó khăn ôn tồn giảng giải

-Đừng nói với tôi rằng cậu ko tự nguyện nhé! Ngay từ đầu, cậu đồng ý cưới tôi đấy, nếu ko có tôi thì cậu ế chồng mông rồi. Ko lo cảm ơn mà ấn dấu còn bày đặt bắt bẻ, cậu muốn tôi bịt miệng cậu lại mới chịu nghe lời hả?..._Hình như, sức kiềm chế của ai đó đã bị acid ăn mòn, khí bay tứ tung thì phải.

-Minh biết mà, minh biết, minh ấn dấu ngay đây! _Hoi phát hoảng trước thái độ của người kia, Gia Băng nhu nhược cúi đầu cặm cụi ấn dấu vân tay. Sau đó, còn rất trịnh trọng nâng giấy đăng kí, hai tay dâng về phía Cục băng lạnh như thái giám dâng sớ.

Nghĩ đến bộ dạng cây ngay chết đứng của mình lúc ấy, Gia Băng ko khỏi ôm mặt đau lòng than thân trách phận sao hồi ấy, cô ngây thơ, cô khờ dại có một ko hai như thế, bị người ta lừa đến thế mà tới đến vẫn ko chịu tỉnh ngộ, ngu si độc chỉ số id công dân nhĩ đồng USA cho người ta chép vào giấy đăng kí, ngu ngốc.

Mà để quốc tư bản lúc ấy cũng lạ, nhận thấy dân số mình già hoá trầm trọng đến mức phụ nữ 40 tuổi vẫn được xem là thiếu nữ xuân xanh thì ngay lập tức ráo riết đua nhau cải cách luật hôn nhân. Hạ tuổi đăng kí kết hôn nam nữ xuống còn 5, 6 tuổi đồng thời tăng tuổi đăng kí giấy kết hôn của gay và less lên tới 60 tuổi, khiến dân tình giới tính thứ 3 hoang mang đòi ném lựu đạn thù tiêu tổng thống. Đến nay, con số thay đổi tổng thống tăng lên chóng mặt, làm bao ứng cử viên sáng giá cuốn gói về quê ở ẩn. 5, 6 tuổi đã có thể đăng kí giấy kết hôn đồng nghĩa lúc ấy, tờ giấy mà Gia Băng ấn dấu vân tay hoàn toàn có hiệu lực với anh em đế quốc chủ nghĩa,

tức theo lí, GiaBăng và Từ Thần là vợ chồng hợp pháp với hầu hết các nước trên thế giới trừ khu vực Đông Nam Á.

Nào ai có thể ngờ, sau 10 năm dài xa cách và gần như siêu thoát khỏi trần tục, tờ giấy đăng kí kết hôn mang âm hưởng điên rồ, ngây thơ một thời trẻ dại, dễ bị lừa phỉnh của Gia Băng lại dùng đỉnh uốn mông quay trở về lấy dao xiết cổ cô chứ. Và ko những thế, nó còn lại giống thêm một đồng con cháu chút chít, âm mưu để chúng thượng toạ trên bàn tay run rẩy có, thô ráp có, mềm mại có của toàn thể 5 người đang ngồi thù lù trước mặt cô. Thế này thì, dù cô có đánh đòn phủ đầu, tung hoả mù, dùng calo, vi khuẩn, kí sinh trùng làm ám khí từ miệng phóng ra bảo chữa, nguy biến cũng ko thể khiến ai gạt đầu tin tưởng lời cô được nữa. Thật đáng hổ thẹn, cái tên mà

cô si mê một thời giờ lại hạ thù vô tình, đem cô ra làm lá chắn chống mũi giáo quân địch. Cao tay, rất cao tay! Ko hổ cô hao tâm khổ tứ để mất đến.

Thả phất tờ giấy xuống đất, ngấm ngấm lấy gót dày mà chà, mà đập mà giận cá chém thớt mà xả đống hận, mà báo đống thù, Gia Băng mím chặt đôi môi tái tái, ánh mắt thấp thòm phủ lên người 2 đồng sinh thành đại ca trước mặt, lòng dấy lên muôn nỗi lo lắng triền miên về an nguy long thể của mình.

Cô nhất định sẽ bị cha lột da xẻo thịt, sẽ bị mẹ lấy roi quất tới tấp vào mông dạy dỗ cho xem. Nhất định thế! Ai chứ hai người này vì danh dự gia tộc, họ ko màng máu mủ ruột rà đâu, từ khi cô sinh ra vốn đã rõ rồi. Nhưng bố mẹ à, cô xử thì xử con bé 6 tuổi ngu xuẩn ấy, đừng xử oan người tốt, con vô can, con trong sạch, con ko có làm gì hết.

Nước mắt ngăn nước mắt dài ảo não đẩy di chúc cho đám tinh linh nhân rồi thêm mắm đổ muối, Gia Băng đưa tròng mắt ngăn ngăn nước già bộ vô tội nhìn Hàn phu nhân tao nhã ngồi trên bàn ăn, sau một hồi liếc mắt ngọc đưa tình với mảnh giấy còn ẩm thảng phau kia thì từ tốn hạ nó xuống, đặt ngay ngắn trên mặt bàn, những ngón tay thon dài nhẹ nhàng tiếp xúc đôi đũa bạc lấp lánh...

Thấy động, Gia Băng giật mình nhìn chằm chằm vào từng nhát cử nhát động của đôi đũa, cả người đồng loạt đặt chế độ phòng bị. Đôi đũa đó mà dùng làm ám khí, thế nào cô cũng vào viện kiểm tra thần kinh vì hoảng loạn cho xem. Vừa mừng tượng cảnh mình 3 đầu 6 tay tránh đạn mẹ phóng tới trong tư thế quan âm nghìn mắt nghìn tay mà Gia Băng ko khỏi rùng mình run rẩy. Nhưng, ngoài dự đoán của cô, mẹ cô chỉ cầm đũa gắp miếng thịt gà nước thơm phức trên đĩa rồi ngon lành ngửi mã phanh thây nó, khoái trá cho vào miệng, như thế, chẳng có việc gì xảy ra, như thế, cái tờ giấy bị ôi kia chẳng khác gì ngoài tờ roi tuyền dụng ca sĩ bay lá tả trên đường.

Mẹ cô ko giận? Ko thể nào! Kinh ngạc quá đỗi trước kết quả ngoài dự đoán, mắt Gia Băng loé lên những tia hi vọng: mẹ, con có thể nghĩ mẹ về phe con, tin tưởng con được ko?

Thảm sát mình vài tát cho tỉnh ngộ, Gia Băng dặn lòng ko được mất cảnh giác, hành động của mẹ cô cũng giống như hành động của mấy tên cai ngục xưa mà thôi, trước khi chém phứt đầu từ tù, phải cho nó ăn no hưởng thụ lần cuối, cô bất quá cũng là tên từ tù đáng thương ấy.

Biết rõ ko thể nương thân vào mẹ, Gia Băng sợ hãi chuyển hướng nhìn về phía cha cô, e dè bối mớ, mớ sẽ biểu hiện rất mực bình thường của ông. Mà cũng quái, người luôn tiên phong làm người khai màn cho những cuộc cãi vã vô đề nhà cô như ông, trước cái tin động trời này vẫn lịch lăm tự do tự tại thần nhiên nhấp ngụm rượu vang, ko nói ko rằng ăn món trắng miệng. Điều này, khiến lòng Gia Băng dấy lên lo lắng. Thà cha mẹ cô nổi điên xử cô, để cô chết cho nhanh còn hơn là im lặng để cô chờ chết thế này, bứt rứt khó chịu ko nổi.

Trái ngược với biểu hiện dù lựu đạn có ném trước mặt cũng ko thêm để ý của ông bà Hàn Gia, Lãng lão gia run rẩy mặt cắt ko còn giọt máu, phần nộ trùng lừa nhìn Từ Thần; còn Từ Ân, anh rất bình tĩnh xem xong tờ giấy rồi nhìn Gia Băng, ánh mắt hoà nhã nhưng thăm đăm sự chất vấn lẫn thất vọng.

Mà Gia Băng thì vốn là người rất nhạy cảm, cô có thể làm tổn thương bất cứ ai, nhưng tuyệt đối ko muốn làm tổn thương mấy anh chàng đẹp trai. Thế nên, cô mở miệng phân trần:

-Cái này...

-Như mọi người đã thấy, con và Gia Băng là vợ chồng. Đưa tay bịt miệng kẻ sẽ phá hỏng tương lai của mình, Tử Thần thực hiện nữ nam kế, thu tóm sự phản kháng của Gia Băng bằng cách dồn cô vào lòng ngực mình, khiến cô đỏ mặt cứng người chết cháy.

Theo luật pháp hiện nay, các nước tư bản đều đã công nhận giấy đăng kí này hợp lệ. Tuy Hàn Quốc và các nước Đông Nam Á vẫn chưa công nhận nhưng chỉ cần 2 năm nữa, chúng con có thể đường hoàng trở thành vợ chồng được cả thế giới công nhận.

-Lăng Tử Thần..._Lăng lão gia kinh người nghiêng răng trào trợn liếc xéo con trai mình. Vì giúp nó ko dây dưa với Gia Tộc sùng cổ này, ông đã hao mòn nhiều đêm để bày mưu tính kế, vậy mà...

-Còn nữa, đây là hợp đồng nô lệ của Gia Băng, theo lệ, con hiện tại là chủ nhân của cậu ấy, cậu ấy là người của con. Tử Thần sau màn giấy đăng kí kết hôn liền tiến tiếp màn hợp đồng nô lệ, khiến Gia Băng được dịp xét nét ảo mộng quay về thực tại. Cô hung bạo rút lấy một tờ giấy trên tay Tử Thần, căng mắt nhìn cho kĩ. Và khi hình ảnh dấu vân tay đỏ thối của cô đập vào 2 tròng mắt, cô mất tò rõ sự kinh ngạc của mình.

Rõ ràng, cô đâu có kí hợp đồng nô lệ gì gì đó với Lăng Tử Thần đâu, cái tờ giấy trắng trẻo này, từ đâu mà có?

Thất thần chiếu tướng lên nụ cười ranh ma xảo quyệt, cáo già hồ li của Tử Thần, Gia Băng sống lưng lạnh toát, mồ hôi rịn ra như mỡ chảy. Rađa cảnh báo nguy hiểm trong cô, vừa kêu lên thì phải.

Quả nhiên dự cảm cô ko sai.

-Tự do, sự sống, hiện tại, tương lai của Hàn Gia Băng nằm trong tay Lăng Tử Thần con. Con chưa phê duyệt, mong mọi người biết lí lẽ điều tiết hành động. _Đấy, đấy, cậu ta nói thế!

Next Chương 78

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78

Chương 78: Hai năm

***

-Tên khốn! Sao người dám bày cái trò hèn hạ đó với bà đây hả? _Dần hết thấy sức bình sinh tích góp dành dụm được lên lòng bàn tay trắng dã, Gia Băng trong tư thế cường hào nữ chúa oai phong lẫm liệt tát vào cái má hơi ngăm ngăm kia một cú tát giáng trời đến in cả dấu bàn tay như thể đang tát cô bồ nhĩ sắc hoa thắm nồng đậm nhân lúc nhan sắc mình đang tàn phai âm mưu dụ dỗ chồng mình, ra sức nghiêng răng trào trợn suýt gãy mà phi nhô churôi rủa.

Làm người ko nên nhu nhược, đối với kẻ tiểu nhân phải dùng bạo lực. Nhân lúc kẻ thù đầu óc choáng váng phóng uế calo bừa bãi, gây ô nhiễm môi trường lần cuối, Gia Băng niệm tình hân cũng là chỗ ko quen cũng biết, hạ thủ vô tình rút nhanh khẩu súng ngắn đen hơn đáy nồi từ đâu đó chĩa thẳng vào lòng ngực của kẻ đang loạn choạng ngã, bi ời bắn cho hân liền tiếp mấy phát đạn để hân lên thẳng tây thiên khỏi phải khổ sợ gặm nhắm con đau cho đến lúc chết. Coi như tích thêm đức cho mình sống lâu.

Tiếng súng ban trời nổ lên vang dội, khí thế ngút ngàn chẳng khác gì tiếng súng kết liễu mấy anh ruồi B52 của nhân dân ngoài cật chỉ có manh khô che thân thời điện biên phủ lấy lưng hay như tiếng nổ đom đóp của những con muỗi liều chết đâm sầm vào mặt lưới điện của vọt chụp muỗi chỉ vì “Miếng thịt kia khiêu gọi quá” đề rồi rớt là tả xuống đất theo tổ tiên thoát kiếp con muỗi.

Tiếng vó đạn hùng dũng rơi rớt lệch lệch va chạm với nền đá lát, tạo nên luồng dư âm cô đọng, tĩnh mịch, chết chóc dọa nạt thần kinh người.

Và cả cái hình ảnh những viên đạn huy hoàng găm vào thớ thịt dày của kẻ thù, xuyên qua. Cả cơ thể trắng kiện máu tủa đầy như vòi nước công cộng. Rồi thì, cả người hân nảy lên cong hình lưỡi liềm tuyệt mỹ trong nụ cười đều hết sức thổ dân của Gia Băng, kinh hãi nhắm mắt xuôi tay đánh “phịch” xuống mặt đất.

Những hình ảnh thâm mỹ ấy thực làm cho kẻ giết người ko khỏi ăn năn, cắn rứt hối hận rằng..

...tại sao lúc ấy, trước khi cho hân ngủ, mình ko đá hân thêm vài phát, đâm vào mặt hân thêm vào đám, hành hạ hân thêm vài canh giờ rồi mới bán xả xi

trét nhĩ?

Nhưng, cái ý nghĩ phạm tội được nở ra trong sự khoan khoái ảo tưởng ấy lại ko làm Gia Băng thực sự miễn nguyên.

Vì đất nước cần phải có thiên tài khom lưng bó gối phò trợ; vì cái nợ ghế tổng thống vừa nóng vừa lạnh cần có người kiệt xuất đặt mộng ngời; vì một nỗi tương lai tươi sáng đang vẫy đuôi chờ đón; vì một còn một sống với con đường rắc đầy hoa hồng và cò đại; vì bố mẹ đại ca già yếu cần có người chăm sóc, nuôi dưỡng; vì rương của cải dòng họ cần có người đứng ra tiêu xài hộ; vì đại bộ sống sung sướng chết mới nhắm mắt; và vì ngất nỗi truyện tranh trên thế giới mình vẫn chưa ngón hết, Gia Băng bắt đắc dĩ xả thân quên mình cắn răng nhẫn nhịn, cắn lợi vấy tay tạm biệt thời khắc mình kiêu sa, mình trắng lè, mình máu lạnh, mình tuyệt

trần trong mớ tưởng tượng phong phú của bản thân.

Quần tử chưa chết chưa hết thù. Đời còn dài, lo gì ko có ngày trả hận.

-Này! Kéo tôi ra đây thì phải nói gì đi chứ? _ Ko còn kiên nhẫn nhìn người kia bệnh tình tái phát, hết cười ha hả rồi lại khua tay loạn xạ trước mặt, Từ Thần đảo mắt soi lên khung cảnh mập mờ thiếu hụt ánh sáng mặt trời ngay trước Washington City thêm lần nữa, tỏ rõ thái độ bất nhẫn.

-Đưa đây cho tôi! _ Vô suy nghĩ thành đồng rồi ném mạnh lên tận trời xanh, Gia Băng ko vòng vo tam quốc cũng ko thèm nhìn lấy ai kia một cái tránh bị mị hoặc nuốt mất ý chí bản thân, ánh mắt chệch đi nhìn cửa phòng WC nữ, tay chìa ra về phía kẻ thù, lạnh lùng ra lệnh _Tôi chỉ nói một lần thôi đấy, ko đưa đừng trách Hàn Gia Băng này vô tình lấy dao xẻo thịt, lột da, cho vào vạc dầu sôi luộc chính đấy.

Và rất lâu sau lời đe dọa chỉ có đám con nít ranh vất mũi chưa sạch tin sái quai hàm đó, một vật ướt nhầy và lạnh tê cứng da được đặt lên lòng bàn tay Gia Băng, khiến cô nâng giắt mình nhảy dựng lên đánh rơi nó xuống đất. Khi hoàn hồn, Gia Băng mới chịu nhủ mày phóng đến lòng bàn tay tang thương của mình, khoẻ mỗi giắt giắt như muốn hét lên điều gì đó nhưng vì “nghe ngáo” quá nên ko thể thốt ra câu nào.

Cái gì thế kia? What's that? What the hell?

Một bãi bầy nhầy đặc sệt màu nâu sữa ko thương tiếc mấy cục lifebol từ khi nào đã thoả sức oanh tạc trên lòng bàn tay cô, vài giọt tràn ra, còn nhỏ dài xuống mặt đá, nơi bản thể chính đã tự tử chết queo.

-Huhu! Mẹ ơi, có người giắt kem kem của con, huhu. Mẹ ơi _Ko để cho Gia Băng kịp tiêu hoá, xử lí hết toàn bộ những gì đang xảy ra để kịp thời có “biện pháp xử lí”, một thằng bé chừng 4 tuổi ko biết luyện công phu thần sầu gì đã đứng chính ỉnh trước mặt cô, đôi mắt trong veo nhử lại, ép thành những vệt nước dài trên lán trên gò má phụng phịu đáng yêu, hoà lẫn vào đồng nước mũi phản cảm nhảy nhuộc một vùng. Nó nức nở, hét toáng lên rồi chạy vọt đi méc mẹ nó, để lại cho cô cái nhìn ủy khuất đầy thù hận.

Ấy! Cô làm gì giắt kem của nó chứ! Chuyện đời gì phiêu hơn phim hành động vậy?

Ai oán há to miệng nhìn theo đứa nhỏ mới tí tuổi đầu đã học đâu ra cái thói vu oan giá hoạ cho người tốt, Gia Băng điên tiết đau lòng chiêm ngưỡng đồng bầy nhầy trong lòng bàn tay, kinh hãi nghĩ đến đám calo nhơ nhuộc của thằng bé, ko khỏi rùng mình.

-Tôi ko ngờ cậu thích ăn kem đến vậy đấy! _Nở nụ cười có thể làm đắm tàu Titanic huyền thoại, làm sập tháp ephen, làm lung lay nhà trắng, Từ Thần lắc đầu bất lực một cách ko thể khinh蔑 hơn, đôi chân thon dài từ từ bước đến gần Gia Băng thêm chút nữa.

-Thích cái đầu cậu ấy! _Khóc ko ra nước mắt thương cảm cho bàn tay vàng ngọc tội nghiệp bị nhúng chàm, Gia Băng nghe tiếng mĩa mai kia thì ko khỏi ko tức giận, đôi gò má nhất thời ửng đỏ nóng ran. Cô đâu thiếu não đến mức ngây thơ ko nhận ra đằng sau câu nhận xét ngọt như mật kia là câu mĩa mai khinh thường đáng ghét chứ. Cô thừa nhận cô rất thích kem, thích đến nỗi trời lạnh buốt xương, răng run lên như muốn rụng xuống đất, áo ấm cứ gọi là được cái nào chất lên người cái đó đến dày cộp nhưng cô vẫn cắn răng cắn lưỡi múc lấy múc để múng kem này đến múng kem khác cho vào miệng, nghiền ngẫm chân lí sống “trong lạnh có ngọt” từ hũ kem này đến hũ kem khác ko

biết mệt cũng chẳng cần biết Tào Tháo sẽ mỉm cười chuẩn men nắm tay cô, anh và em vào WC ngay sau đó. Mà cô cũng chẳng phải hạ thiếu thốn gì đến mức ko có tiền mua kem đâu, nay tự dừng lại đi mang tiếng xấu giắt kem con nít thì còn ra thể thống gì nữa, với lại, que kem vô tội này vẫn chưa qua khẳng định an toàn thực phẩm, hàm lượng vi khuẩn khiết lị chưa đo đạc chuẩn xác thì ngu gì đi cướp để rồi dọn đến Washington quy thân ơ ả muốn ra cũng ko được.

Đương lúc đang vạch ra hệ thống lí do lí trấu hoàn hảo để bào chữa cho hành vi của mình “khả nghi” ban nãy, bỗng, một luồng điện ấm nóng từ bàn tay Gia Băng theo mạch máu chạy thẳng đến trung ương lão đại nhận dạng, khiến cả người cô ko khỏi rùng mình, da gà da vịt ko dựng đứng nữa mà bắt khuấy theo không khí rụng xuống đất như lá mùa thu mẹ ru em ngủ.

Sau một hồi chết não giai đoạn 1, Gia Băng mới chịu nhận ra rằng, bàn tay đầy kem ngọt lịm của mình đã nằm gọn trong lòng bàn tay to khoẻ ấm nóng của Từ Thần, và cậu ta, đang rất cần nắm lấy khăn tay màu xám tro lau cho cô.

-Nếu sau này muốn ăn, đừng đi giắt đồ của trẻ con, cứ nói với tôi, tôi sẽ mua cho cậu! _Dịu dàng khuyên bảo Gia Băng cái tà quy chính, bỏ ác phục thiện, Từ Thần đầm chiêu nở nhẹ một nụ cười như mười liều thuốc độc rắc vào tim người, bàn tay kia vô tình hoặc mưu ý siết chặt tay cô.

-Gi...gi chứ! Tôi ko có!... _Bối rối giắt lấy sự quấy động trong tim bẽ làm đôi, Gia Băng chín mặt đỏ ửng, đầu óc nhanh nhạy thường ngày nhất thời rơi vào nguy kịch ngừng trệ, ko thể suy nghĩ được gì

-Ko thì cậu giắt kem thằng bé kia làm gì? _Vẫn ko chịu tắt nụ cười sáng lạng kia đi, Từ Thần trầm ngâm dò xét.

-Tôi ko có!..._Như chạm phải nguồn điện, Gia Băng theo phản xạ rút tay lại thật nhanh, khuôn mặt đỏ hỏn mông khi thật khó để che giấu đi tâm trạng ngượng ngùng bên trong, dù rằng, đã từ lâu lắm rồi, cô ko còn là một thiếu nữ mới lớn có tâm hồn trong hờn nước trên núi, sáng hơn nền trong đêm nữa. Để bảo vệ lí trí kiên cường, quyết ko gục ngã trước “sắc đẹp” của kẻ thù, làm vậy bản thanh danh, làm ô nhục dòng họ, Gia Băng lùi nhanh ra sau hai ba bước, tay này đẩy kem chỉ về mặt đối phương, tay kia sạch ráo đặt ở eo, đồng thời một chân trịch thượng đặt lên chiếc ghế con có lai lịch ko rõ ràng để lộ ra cặp đùi trắng ngần ko khoa trương mà nói là rất hoàn mỹ, mặt vênh lên cao hợp phương thẳng đứng một góc anpha biết anpha bằng 90 độ cộng một góc nào đó chưa tính, háng giọng_Tên họ Lăng ko biết xấu hổ kia, cậu có biết mình vừa làm gì ko hả?

Hơi ngớ người một chút trước bộ dạng hitle chân thực phiên bản nữ của Gia Băng, Từ Thần người run lên một hồi rồi ho vài cái trả lời. Cậu phải để cô nhóc này từ bỏ cái dáng bộ ghê người đó đi càng sớm càng tốt, nếu ko, cậu sẽ khó nén nổi mà trải chiếu, ôm chân xuống nền nhà lăn ra cười sặc mắt.

-Biết! Tôi đang giúp mấy tí vì khuôn thoát khỏi lòng bàn tay cậu, bộ ko nhìn thấy à?

-Nói dối! Rõ ràng người lợi dụng nắm tay bốn tiểu thư đây!!_Gia Băng ra sức buộc tội.

-Xin hỏi, tôi tại sao phải làm thế?_Khoanh tay để trước ngực, Từ Thần ra vẻ khó hiểu, thắc mắc nói, giọng điệu phảng phất chút ranh ma ko rõ ràng.

-Vì cậu thích tôi, cậu ko thể cưỡng lại được sự quyến rũ tiềm tàng, vô vàn của tôi nên mới mượn cớ làm càn, lợi dụng việc khác để đụng vào tôi_Nếu trên thế giới có cuộc thi về lòng tự tin quá mức vào bản thân, chắc là, Gia Băng ko cần thi cũng được giật giải quán quân.

Tiếc rằng, núi cao rồi còn có núi cao hơn. Dù nhích lên 1cm vẫn gọi là cao hơn.

-Thế sao?_Lại ra cái điệu bộ ngạc nhiên, Từ Thần nhẹ nhếch khóe môi xảo hoạt. Khuôn mặt cậu lúc tự tin thì thật lòng mà nói, ko gì có thể hoàn mỹ hơn, mê hồn đến mức, người qua đường vô tình nhìn thấy, đầu rằng biết vô duyên nhưng cũng phải tần ngần đứng người, nhỏ giải thêm thưởng, rồi lại khiến họ phát điên lên tự oán hận bản thân rằng tại sao kiếp này mình ko là những con cún con lẳng giữa đường, chân chạy, móng lặc, đuôi vẫy, nếu như thế, thì dù họ có dài nhỏ cả ngày trời vẫn ko ai quy cho là có vấn đề về não bộ, là người thiếu văn hoá và đường nhiên, cũng ko cần phải vào đồn công an nhảm nhí cafe nghi ngủt khói với lão cảnh sát đầu hói

bụng phê, ngâm ngùi xia tiền nộp phạt mà lòng đau như cắt, nước mắt đầm đìa chỉ vì cái tội, làm ô uế mỹ quan đô thị.

Tiền?

Như được ánh hào quang rực rỡ đến hội người mù Việt Nam phải kêu chói của những đồng tiền bằng vàng soi cho bừng tỉnh, Gia Băng kéo toàn bộ 16 con tinh linh hám giá trọng thương nằm rải thấy xung quanh nhét vào người, lấy lại thần trí đối phó kẻ thù. Cô tát cho mình vài cái tát gió, rồi nhanh lẹ đổi sang đề tài chính vốn đã mọc rêu một số.

-Ko nói vớ vẩn nữa, mau đưa nó cho tôi!

-Đây!_Khẽ lắc đầu trước thái độ thay đổi như gió của đối phương, Từ Thần hiếm hoi ngoan ngoãn đưa chiếc khăn nhóp nhép của mình, cẩn thận đặt vào lòng bàn tay đang chìa ra của ai kia, cuối cùng còn ko quên chu đáo nhắc nhở_Khăn này làm từ chất liệu bông thượng hạng đấy, ko được giặt máy mà phải giặt bằng tay, vò kĩ mới sạch. Cậu nhớ phải ngâm downme nữa, đừng ngâm comfort, tôi ko thích mùi comfort.

Đưa mắt nhìn chăm chăm chiếc khăn bản thủ trong tay, khóe môi Gia Băng ko khỏi giật giật vài cái. Mặt cô lúc này xám ngoét lại, biểu tình như muốn vò đầu rứt tóc, ngửa cổ lên trời và hét “Aaaa!!” vậy.

-Cậu đang chơi tôi đấy hả?_Lùi một bước biển rộng trời cao, lùi hai bước ngã nhào xuống sông. Chân lí là thế, nhưng sao Gia Băng đã cố lùi một bước vẫn bị ngã xuống sông thế này chứ? Mà có lẽ, áp dụng chân lí sống với kẻ nham hiểm trước mặt cô thì thật quá sai lầm. Giờ đừng ai cần cô lại nhé, cô phải xé rách áo quần hần xả hận mới được...

Nắm chặt tay thành nắm tròn, những chiếc móng trước khí thế hùng hực của thần chủ cũng trở nên thật bén nhọn. Gia Băng vát huych chiếc khăn xuống đất, hùng hổ gõ gót xuống sàn nhà thu hẹp khoảng cách gây án...

-Bạn Lăng Từ Thần đẹp trai, bạn hôm nay rất lịch lãm..._Ày! Cái này!...Cụ tí là, Gia Băng đã phát huy tối đa toàn bộ thể lực của mình, 2 bàn tay là lướt sò soạng lên vùng ngực khá trường thành của ai kia, miệng lưỡi đon đả y chang mụ Tú bà rao hàng ở lầu xanh, sến đặc đến nỗi, lông tơ trên người kẻ phát ngôn tê dại hết cả. Bạn đúng là người đàn ông tuyệt mỹ nhất mọi thời đại, trảng giang đại hải tiếng tăm cứ gọi là bay như gió, vó ngựa quân thù nghe danh hết thấy hồn lạc phách xiêu, tiêu điều tan tác, thẳng cu tát nước bên dòng lòng cũng động đến ngăn ngực, quả mơ trên đôi cũng lơ thơ rơi tòm xuống đất, con ếch...

-Đù rồi!_Đưa tay chế ngự đôi tay đang sờ soạng người mình, Từ Thần mặt đen hần một nửa, thanh âm âm trầm như văng lên từ địa ngục_Ko cần phải mắt công bày trò, bản hợp đồng nó lệ ở đây.

Quả thật, Từ Thần đã đoán đúng, ngay khi cậu vừa đưa tờ hợp đồng phe phẩy trước mặt Gia Băng, cô nàng như muối thấy thịt người, như cá thấy giun, như gà thấy thóc, như đàn ông thấy đàn bà nude, trời sống trời chết nhào đến người cậu, cổ rụt cho bằng được tờ giấy.

Nhưng cũng may, lòng Từ Thần đủ tà ác để kiềm chế lòng thương trước bộ dạng thảm hại của ai kia, chiều cao của cậu đủ để làm ai kia phải khốn khổ và sự kiên nhẫn của ai kia rất kém, thế nên, khoảng 20 phút oanh oanh liệt liệt nhảy lên cao, chạy bám theo, cào cào đến gãy móng, Từ Thần vẫn bảo toàn được tính mạng cho tờ giấy khỏi tay quý sư.

-Đưa đây! _Gia Băng thở hồng hộc trừng mắt nhìn Tử Thần, ánh mắt tức giận quá rõ.

-Ko!

-Tại sao chứ? Cậu muốn tôi vì bản hợp đồng đó mà tức đến thổ huyết chết hả?

-Ko! Cứ chờ đi, 2 năm sau tôi sẽ cho cậu toàn quyền xử lí nó _Đưa tay nhẹ nhàng xoa mớ tóc rối của Gia Băng, Tử Thần ôn nhu hứa hẹn.

-Tại sao phải 2 năm, đã đưa thì đưa giờ luôn đi! _Bực bội hất tay Tử Thần, Gia Băng vuốt ngực bình ổn hơi thở. Cô thực sự ko hiểu nổi 2 năm với bây giờ khác nhau chỗ nào.

-Vi hai năm sau, tôi sẽ ko cần dùng nó để giữ cậu ở bên tôi _Nở nụ cười nửa miệng, Tử Thần đặt tay lên chiếc cằm nhỏ căng thẳng của Gia Băng, hướng ánh nhìn đôi mắt trong veo sững sờ của cô lên mặt mình _Đến lúc đó, có lẽ, có người sẽ thừa nhận rằng, người đó đã yêu tôi.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79

Chương 79: Tiêu chuẩn chọn bạn trai

”Vi hai năm sau, tôi sẽ ko cần dùng nó để giữ cậu ở bên tôi” Một con tinh linh mơ mộng ngồi vắt vẻo trên bờ vai thon gầy đã cứng ngắt hơn đá của Gia Băng, đôi bàn tay ngón ko ra ngón lồng vào nhau đặt ở lồng ngực đang đập bôm bôm dữ dội đến run chuyển một vùng của mình, ánh mắt to tròn bật sang chế độ hình trái tim đỏ thối, căng lên hết sức dã man, lấp la lấp lánh như có hàng ngàn vì sao bị nhốt ở bên trong. Hơn cái bản thể đang hoá thạch đó, nó đủ tinh nhạy để kéo bình ổn lí trí, vui sướng mừng rỡ đến một tương lai xa vời vợi phía trước, đến những cảnh chủ thể và anh chàng đẹp trai họ Lăng vai kề vai, tay trong tay lãng mạn như phim Hàn, kịch tính như phim

Trung Quốc, bạo lực như phim Mỹ và hot hot như phim Nhật, cái miệng nhỏ hét lên với công suất lớn “Ồi! Ngọt ngào quá! Quá ngọt ngào! Một lời tỏ tình quá tuyệt vời, quá bá đạo, quá lạnh lùng, quá đậm chất rô man tít...Ồi! Chuyện tình trong sáng của ta! Nó sẽ là chuyện tình đẹp nhất thế kỉ mà Bạch Tuyết phải ngưỡng mộ, Juliet phải xuyết xoa, tổng thống Obama phải vinh danh, kênh đào Xuy-ê phải ngừng chảy...”

”Rô man khi khô, Bạch Tuyết, Obama cái gì chứ! Đầu óc o mi chứa bã đậu với rom à? Tinh lại ngay cho ta” Một con tinh linh khác thỉnh thoảng xuất hiện trước mặt con tinh linh đang mộng hão kia, sẵn sàng dập tắt mọi ảo tưởng của nó bằng chuỗi tát mả dòn dập đến sưng vù, hung bạo kéo tuột tinh linh kia vào bàn Diêm Hồng đã đầy ắp các vì bô lão tinh anh.

Sau khi trịnh trọng đeo thêm cho mình cái kính ko độ, nó gõ gõ cái thước dài ngoằng lên mặt bằng xanh lè dày đặc phấn trắng đằng sau lưng, điều bộ thư sinh nhìn qua muốn trấn lột, đánh đập. Nó ho khan vài cái thanh lọc cổ họng rồi hắng giọng “Hỡi các anh em 16 tinh linh trong hội bàn đào, sau một giây vận dụng bộ não IQ 160 tiếp nhận, phân tích, đánh giá, nhận xét câu nói của kẻ thù, Anhtanh Giá Băng tôi, một thiên tài sắp tuyệt chủng của thế giới, một ngôi sao sáng nhất trên bầu trời chỗ nào cũng tạp nham sao đã bòn rút, moi móc ra được cái hàm ẩn sâu xa thâm hiểm bên trong. Cho một tràng pháo tay khích lệ đồng bào đi!”

Nhận được tiếng vỗ tay bộp bộp của đám đồng hãm mộ, con tinh linh kia hài lòng tiếp tục:

”Như các anh em đã từng thấy và từng trải nghiệm xương máu qua, Tiếng Việt lâu đời nay vốn rất chỉ là phong phú và mang hàng tá lớp nghĩa: nghĩa đen có, nghĩa bóng có, nghĩa đèn có, nghĩa chim cũng có mà nghĩa nổi lại ko thiếu. Qua miệng của những kẻ gian xảo như tên họ Lăng kia càng nhiều nghĩa và khó hiểu hơn mà chỉ có những người đầu óc thông minh tài trí như tôi đây mới thông được. Theo bài toán ta có “hai năm” là thời gian, có nghĩa là hai năm sau (1), “ko cần giữ cậu ở bên” tức là ko cần giữ chủ thể của chúng ta ở lại cạnh hân nữa (2). Từ (1) và (2) suy ra, “Vi hai năm sau, tôi sẽ ko cần dùng nó để giữ cậu ở bên tôi”, nói theo quan hệ chủ-tớ: “Vi hai năm sau ta đủ lông

đu lá, tiền của ta nhiều rồi, ko cần một người ăn bám như ngươi làm nô lệ nữa, ngươi được tự do, ta phóng thích cho ngươi” hoặc theo cách nói thẳng ra là “Hai năm sau, tôi chán cậu rồi, nhìn mặt cậu tôi phát ón rồi, tôi ko cần cậu nữa, cút đi chỗ khác đi”. Đây, ý nghĩa thâm sâu của thẳng cha đó là như thế, chứ ko như một số người mơ hão điên rồ đâu.”

”Ồ!” Đám đồng xôn xao xì xào càng khích lệ nhiệt huyết của Anhtanh sắp tuyệt chủng

”Thứ nhất, hân coi Chị Gia Băng là nô lệ, tức hạ thấp thanh danh lòng lẫy giang hồ của đại tiểu thư hân Gia như chị. Thứ hai, hân bảo chị ăn bám, tức phi nhô tài năng ngất trời ko ai sánh bằng của chị. Thứ ba, hân bảo nhìn chị phát ón, tức lăng mạ sắc đẹp thanh lệ thoát tục của chị. Thứ 4, hân còn dám coi thường, khinh biệt chị là kẻ hám trai. Mọi người nghĩ, chúng ta có thể dung túng được hành vi tiết lộ bí mật quốc gia trắng trợn, lộ liễu như thế được ko?” Con tinh linh phẫn nộ đập bàn trước ánh nhìn vạn phần ngưỡng mộ của hết thầy anh em, khuôn mặt đỏ bừng vì hết hơi càng làm tăng thêm hiệu ứng tình cảm của nó.

”Ko thể được!” 15 con tinh linh còn lại sau khi được khai thông trí não cùng bị phản đập bàn theo, khí thế hùng hục đến mức làm bùng tình sự ngu muội của chủ thể hành động.

-Ra là thế?_Gia Băng mỉm cười khờ khạo, ánh mắt ko hiểu sao lại chất chứa một nỗi buồn mờ nhạt_Ra tôi chỉ đáng...

Ko để cho Gia Băng tự mẫn xong câu, Từ Thần bất ngờ động tay động chân, nhanh chóng dùng lực đẩy cô về phía sau.

Vì lực đẩy của ai kia quá lớn, vì vật lí là môn Gia Băng ghét nhất và luôn đứng “thủ khoa” từ dưới lên, thế nên, khi cô nàng chưa kịp định thần, cơ thể cô đã nhẹ nhàng dâng mông cô cho đất. Cũng may, nơi cô tiếp xúc ko có bất cứ vật lạ gì, nếu ko, chắc hẳn, cô đã có thêm một hình xăm da thịt đỏ chói bắt mắt.

-Mẹ ơi, đau quá!_Đón đau nhăn mặt thương thức con tê dại nhoi nhói từ hậu môn theo đường truyền dây thần kinh phong tỏa lên khắp cơ thể, Gia Băng điên tiết đưa đôi mắt vằn đỏ hằn của bò tót, ném chữ 'hận' to to bố về phía kẻ gây án, đỉnh đầu khói bốc lên nghi ngút tựa hoá mù_Tên khốn! Người được lắm! Dám hủy hoại bàn tọa bà đây, to gan! To gan!

Khi ánh mắt “thân thiện, đầy tình tứ” của Gia Băng vượt gió, vượt ko khí, vượt ánh sáng phóng đến chỗ ai kia đòi nợ, thì bỗng, nó như ngọn gió bị núi vùi vùi chấn lổ, suy yếu dần rồi tan biến. Bởi lẽ, trước mắt cô, còn có thứ có sức hút mạnh mẽ hơn việc báo thù rửa hận nữa cơ. Nó ko phải là nam châm, ko phải là dòng điện trái chiều cũng ko phải là người ngoài hành tinh bị sét đánh chết queo, nó chính là cảnh tượng “tôi cho anh một tát, anh cho tôi một đấm” rất mực thấm thiết, rất mực menli của Từ Thần với một người lạ mặc áo quần thun đen điển trai có nguồn gốc và xuất xứ ko rõ ràng. Đáng khả nghi hơn, trên tay anh đẹp trai còn lăm le thêm một con dao

gọt táo sắc lẹm hung hãn nữa chứ.

Nhìn ra cũng biết, hai người này đang choáng nhau, hận thù hằn rõ lên ánh mắt nhìn nhau trừng trừng và át cả lên tiếng thở phì phò như trâu. Nguyên nhân tại sao thì...để mai Gia Băng hỏi đã rồi sẽ đứng trên đỉnh phanxiăng rài cáo thị tiết lộ.

Hiện tại, hai mĩ nam dung mạo thiên nhiên địa thẹn họ, kẻ tung chiêu, người tránh đòn, kẻ thủ thế, người phản công rất mực sinh động và kịch tính, chẳng khác gì anh hùng giang hồ thấy mặt nhau là xông vào tranh chấp ghề mình chui vô lăm cả.

Nhưng, phần câu khách hơn mà Gia Băng trầm trồ tán thưởng ko phải phần 2 người này lấy hết trang bị trong người như móc chìa khoá, kính râm, giày, áo khoác làm vũ khí chiến đấu mà chính là phần oan gia Lãng bị con dao gọt táo thái một phần thịt ở bụng, máu chảy ròng đỏ thẫm như sirô rất oai và phần anh đẹp trai kia lăm le một cú đấm ở má, máu trào quanh khoé miệng ko kém phần mê hồn, hoang dại. Dù ko phải là fangirl thú tính như Kì Như, nhưng nói thật, giờ phút ấy, Gia Băng rất muốn nhìn thấy cảnh hai người đó có đánh mới phải lòng nhau, cuộc chiến dừng lại trong cảnh tượng anh đầu này em đầu kia ko hện giang rộng tay, rồi trong tiếng gió vù vù bão táp, cát bay mù mịt, họ chậm

rãi chạy đến rồi ôm chầm lấy nhau, người này nằm trong lòng người kia,

hai ta nhìn nhau say đắm và tình yêu sét đánh điện giật kinh điển chớm nở...50 năm sau, họ xuống mồ mà ko có con cháu chôn cất, họ Lãng tuyệt hậu...

-Đồ ngốc, chạy đi! Chặn đòn tấn công dồn dập như bão táp của đối phương, Từ Thần ko quên quay đầu nhìn Gia Băng đang cười ngốc nhắc nhở, có chút tức giận khi thấy ánh mắt bừng sáng mê muội như nhìn phải tiền bối tới chỗ mình.

Thấy kẻ cản đường sơ hở, anh đẹp trai như tia chớp loé sáng heo hút giữa ko trung, lẹ làng thoát khỏi tầm kiểm giữ của Từ Thần, lao về phía Gia Băng ra tay hành động.

Khi khoảng cách giữa con dao gọt táo nhỏ mà võ công đầy mình kia chỉ còn cách người Gia Băng 1 mét, chân của Từ Thần thêm lần nữa bắt kịp tốc độ của kẻ thù, đá phăng con dao một phát, khiến nó nhào lộn trên ko chóng mặt những mấy chục vòng rồi dạt phụt vào con nai vàng trên bức tranh sơn dầu gần đó.

Giờ mới chịu để ý anh đẹp trai kia luôn có sóng có chết chạy về phía mình và luôn bị ai kia kịp thời chặn bước, Gia Băng ko khỏi hãi hồn kinh vía.

Ko phải chứ? Cô còn chưa ưỡn ngực vênh mặt đặt chân ngọc vào giới thượng lưu, chưa có dịp hưởng thụ cảm giác được người ta vị nể, nịnh nọt, khom chân khom gối phục tùng, cũng chưa thấy trai đẹp nào bén mảng đeo đuổi đến mà đã có người muốn kết liễu sự sống nhỏ bé như mất muối của cô rồi ư? Đùa! Thật quá đáng!

-Hàn Gia Băng, cậu còn ko mau vác cái xác của cậu đi ko hả?_Tức muốn banh nã giết người, Từ Thần miệng thờ hốc từng ngậm quát lớn, lực chống chọi dần suy yếu hẳn.

Kinh hãi giật mình lần 2, Gia Băng ngây ngốc bản thân đứng dậy, theo lời Từ Thần nhanh chóng chạy ra chỗ khác bảo toàn cái mạng già.

Nhưng, được vài bước, đôi chân ngang ngược của cô dần chậm lại rồi ngừng hẳn, ko hề có ý muốn đi tiếp. Lúc này, lòng ngực cô dấy lên nỗi áy náy ngất trời. Cô như con mèo Tom giàu tình nghĩa, lúc ngủ vẫn miên man nghĩ đến con chuột Jerry chết tiệt ở ngoài đêm tuyết vậy, hình ảnh cái mặt lạnh tanh của oan gia Lãng cùng cái vòng tròn thiên sứ sáng ngời bên trên cử luân quần ám ảnh tâm trí non nớt của cô, điên hơn, cái tình thương người, cái lòng trắc ẩn sâu thẳm của một người quá đỗi nhân hậu như cô lại được nước trực trào, khiến cô dù muốn đi cũng ko thể nhích nổi.

Cả đời làm việc thiện nhiều quá nên giờ làm việc ác cũng ko xong thế này đây. Ngậm cười chua xót thương tâm bản thân quá đức độ, Gia Băng từ từ quay đầu nhìn kẻ liều mạng kia đang khổ sở chặn địch, lòng ko khỏi oán người ta dại dột, tự đâm đầu vào chỗ chết.

Cơ mà, vì cô nên Từ Thần mới làm vậy? Nếu thế, ông trời, cô có thể tự hão huyền lăm tưởng như vậy ko? Lăm tưởng người đó thực sự vì mình, vì thứ tình cảm cao hơn tình bạn, được chứ?

Lắc đầu nguầy nguậy đánh văng toàn bộ ý nghĩ điên rồ ra khỏi đầu, Gia Băng tự nhủ ko thể khoanh tay làm khán giả được nữa. Ít nhất, cô phải làm cái gì đó để ngăn chặn mọi thứ ko trở nên tồi tệ hơn! Và tốt nhất, cách đó phải ko làm tổn hại nhan sắc của hai chàng.

Gia Băng đảo mắt một lượt nhìn quanh tìm kiếm một người nào đó gọi giùm cảnh sát vì cô ko biết tiếng Hàn. Gượm đã, nếu cô ko biết tiếng Hàn, ai dám đảm bảo người kia biết Tiếng Anh để nghe cô tỏ lòng.

Gạt ghế sách bó chân kia sang bên, Gia Băng nặn nảo nghĩ tiếp kế khác.

Đương lúc gần như vầy cờ trắng đầu hàng, chợt, một chậu nước lau kính đen ngòm của nhân viên vệ sinh sáng chói hiện lên trong mắt Gia Băng, khiến cô ko khỏi ngây ngất trước vẻ đẹp thuần khiết, hồn nhiên, dân dã của nó.

Nếu Gia Cát Lượng dùng binh để vớt vát hòa bình, thiên tài Gia Băng đây có thể làm hơn thế!

Cách vừa ko thiệt hại túi tiền, vừa ko rước thương tổn cho mình là đây.

Ném ánh mắt mưu mô tinh ranh của loài báo đêm về phía hai người kia, Gia Băng hít một hơi sâu, cầu trời khấn phật một vài điều trước khi áo vải grom giáo ra đi rồi mới dồn lực lên hai bàn tay, đồ mắt tia tai bằng chậu nước mà lê từng bước một theo đường đi của họ hàng nhà cua.

Sau kia chắm được địa điểm gây án phù hợp có tầm nhìn đẹp, chỗ đứng tốt, ko có rào cản ảnh hưởng đến kế hoạch, Gia Băng hét lớn cắt đứt mạch “hey ya!” của 2 người kia, kéo sự chú ý của họ vào mình rồi trỏ ngón tay chỉ vào dòng nước đen ngòm chao đảo lăm vạt thể lạ bên trong. Ko kịp cho họ thêm thời gian nhận dạng tình thế, cô sử dụng sức mạnh cuối cùng gọi là “POW POWER”, dưới sự cổ động cảm xúc lác mông uồn eo nhảy nhót của hết thảy 16 tinh linh, bách phát bách trúng tạt toàn bộ đồng nước lai lịch rõ ràng vào người họ, khiến họ từ trên xuống dưới ướt những, chưa kể, có vài vật thể lạ đã nằm trên áo của oan gia Lãng và mũi anh đẹp trai.

5 giây trôi qua trong tĩnh lặng chỉ có nụ cười như mếu của Gia Băng, kết quả nhanh chóng đi theo hướng tích cực thấy rõ.

Nhờ chậu nước áp đảo tinh thần kia từ hậu phương tá ác, Từ Thần có cơ hội làm cú K.O mê người với kẻ địch, khiến hắn nằm rằm xuống đất thờ hốc, xỉu còn mình cũng theo đà ngã xuống, ruồng bỏ sự đòi xỉu theo oanh liệt.

Căng mắt nhìn oan gia của mình nằm bất động dưới sàn đá lạnh sũng nước, Gia Băng hoảng hốt co chân chạy đến bên, lo lắng nâng đầu cậu áp úp trong vòng tay

-Lãng Từ Thần, nói gì đi chứ! Này!_Theo kinh nghiệm trên tivi, Gia Băng đưa tay tát vào khuôn mặt Từ Thần mấy tát liên, mỗi bên một cái cho cân bằng.

Song, đáp lại Gia Băng vẫn là tiếng đập thình thịch của trái tim cô.

Ko bỏ cuộc, Gia Băng tiếp tục gọi tên ai đó trong nước nở và tiếng đóp chát của da thịt...và, đến khi giọt lệ mặn rịn mãi mới ra của cô chảy xuống khoe môi tái nhợt của ai kia, kẻ đó mới chịu mở mắt nhìn cô, thật lâu, và cười...nụ cười ôn nhu đến kì lạ.

-Từ Thần, cậu chưa chết!_Thay vì thể hiện mừng rỡ, Gia Băng lại tỏ ra kinh ngạc lộ liễu, mắt cô căng lên ko chớp.

-Được, tôi chết ngay đây!_Xa xầm mặt mũi, Từ Thần cảm thấy thật sai lầm và ngu ngốc khi tỉnh lại quá sớm, cậu nhắm mắt, thực hiện những gì mình vừa nói.

-Áy! Đứng! Đứng! Cậu đừng chết, cậu ko được chết..._Lau đi những giọt nước mắt tự đọng lại trào ra, Gia Băng nghe thấy thế liền hoảng hồn vực ai kia dậy, miệng mồm tha thiết ngăn chặn ý nghĩ cùng quẩn kia_Cậu nhất quyết ko được chết! Tôi ko cho cậu chết! Hix! Tôi ko muốn cậu chết...

Thấu hiểu được tình cảm người kia dành cho mình, Từ Thần cười dịu dàng mở mắt, những ngón tay dài thương tích ko ít khó khăn đưa lên không trung.

-Cậu ko được chết, cậu mà chết ai trả cái giấy chết tiết kia cho tôi, cậu chết thì tôi phải ngồi tù oan cho xem, ko được chết..._Ko để ý ai kia đã tỉnh, Gia Băng vẫn tiếp tục mắt nhắm mắt mở giải bày tâm tư làm ai kia mặt đen lại hơn phân nửa, những ngón tay để lững giữa ko khí rùng mình run nhẹ.

-Ra là vậy!_Đáp lại tâm tình người kia bằng ngữ điệu ko thể lạnh hơn, Từ Thần đột ngột đá bay nụ cười rực nắng kia ra ngoài vũ trụ, thay vào đó là cái nhếch môi ko cưỡng nổi mê hoặc. Cậu đưa những ngón tay tiếp tục hành trình dang dở, đặt chúng lên má Gia Băng khiến cô nhất thời giật bắn vì cái lạnh của nước rướm bên trên_Tôi sẽ ko chết nếu có một động lực.

-Động lực?

Gia Băng ngây ngốc hỏi lại, toan thối mác tiếp thì đã bị nụ hôn nhẹ ngọt ngào từ đôi môi ẩm nước của ai kia ăn mòn, não bộ chấn động.

-Được rồi, tôi sẽ cố sống thêm mấy chục phút nữa, nhưng nếu cứ ở đây thì chắc chắn tôi ko cứu được_Chủ động đến và chủ động đi, Từ Thần sau khi đạt được âm mưu liền bình thần tựa đầu lên gối Gia Băng nhắc nhở, ánh mắt lại đầy đặc mưu mô.

-À! Đúng!_Nhất thời thoát ra khỏi mê muội, Gia Băng gật gù gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

-Tôi nặng 64 kg_Từ Thần cười đều nhắc nhở_Cũng nhẹ nhĩ?

-Ukm, thua cha tôi 4kg_Gia Băng ko nắm rõ tình hình vẫn tích cực trả lời, lòng ko ngừng lên án hình như đề tài này khá vô duyên.

-Vậy...cổng tôi đến bệnh viện đi!_Lần này, nụ cười của Từ Thần...rất chỉ là thân thiện, nhưng lực sát thương...quá tàn nhẫn...

Và Gia Băng...là điển hình của những cô gái bị lừa tình trong xã hội hiện nay.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80

Chương 80: Động trời

-Mệt...học...muốn...học...chết!_Ngửa cổ lên trời phẫn uất nhìn trần nhà thừa thốt vài ổ mạng nhện, miệng há thật to đến mức cuống họng trần truồng e lệ bên trong cũng phải miễn cưỡng ộ mặt, Gia Băng uất ức đọng đầy tựa nước biển Thái Bình Dương nhấn cái mặt phùng đỏ hết lớn xả xì trét, khiến mấy đôi chim làm tổ trên những tán cây rậm bán kính mấy chục mét gần đó phải nháo nhào bay tủa lên trời tán loạn.

Ngâm ngùi nhìn đôi chân tàn tệ bùn rùn như thỏ sấp nhào thành bột mì đến chuyện ưỡn ngực cong mông đứng dậy mà ko dậy nổi, thảm bại nằm la liệt thành một đồng như họ hàng anh em cái bang, đôi tay nhỏ nhắn hồng lên dị thường của Gia Băng sợ hãi bám víu lấy mặt ghế đá lạnh ngắt ở buồng đợi phòng cấp cứu, cố tạo cho mình một điểm tựa vớt vát cái cảnh tượng bản cùng hoá này, nhưng...sự thật phũ phàng như cái cang của con cua.

Người ta nói, có chí thì nên, còn cô thì thấy ngứa da đầu thôi.

Mà căn nguyên, tất cả đều do cô quá ngây thơ, quá trong trắng, quá thuần khiết và quá lương thiện...nên mới bị tiểu nhân hại bầy nữ nam kẻ *** hại đến tan tành thể xác, tinh thần suy sụp cực độ, sức sống lạc quan ko màng sự đời đời dào cũng vui đi hơn phân nửa, để lại khoảng trống cho những chuỗi cảm xúc tệ hại ồ ạt xâm lấn. Chỉ cần lơ đãng thả hồn theo mây một chút, đầu óc cô sẽ như cọng bèo công anh miền mang bay vèo về cảnh tượng đầy máu và nước mắt vài giờ trước.

Thử hỏi, trên đời này, ngoài cô ra, có đứa con gái nào ngu ngốc mới chỉ một câu “Vậy...cổng tôi đến bệnh viện đi!” đã rầm rập chia tằm lưng yếu ớt, tòi tàn nhể nhại mồ hôi mồ kê của thiếu nữ mới lớn, xuân sắc đương nồng chập vạt công một con heo nặng gần gấp đôi trọng lượng khiêm tốn của mình, hùng hục xẹt khỏi chạy ra đường như bò tót Tây Ban Nha giữa thành Hà Nội kẻ an phận thì ít, người xoi mói thì nhiều chưa?

Tất nhiên là chưa rồi, vậy mà coi đi, cô lúc ấy căn bản nào bộ cũng ko có vấn đề nào bất thường, có sao lại khùng khùng điên điên gấp gáp lừa bỏ tay mình thế chứ. Thật nhục nhã, con cá nục cũng chẳng nhục bằng cô ấy.

Thôi thì, coi như cái chuyện tày đình kia là chuyện Hàn Gia Băng cô làm phúc làm phước để đời đi, dù sao cứu người cũng là việc làm ý nghĩa ko đáng phải ôm mặt xấu hổ. Nếu tích đức làm cái việc thiện trên trời rơi xuống này trong âm thầm, im lặng, cô còn ngâm cà phê đắng nuốt ột cay ko ỉ ôi phàn nàn làm gì, thù dai ko phải chuyện anh hùng quân tử, nhưng cái chính khiến lòng cô đau quặn lên như bị rút từng khúc ruột, trái tim rỉ máu tan nát vỡ vụn là...tại sao...tại sao...cái hôm trời trong gió lạnh cóng này lại là cái ngày trọng đại tổ chức thể vận hội maraton quốc tế hằng năm chứ...và tại sao, cô lại...

Kim đồng hồ chọt phanh cái kít, dừng hẳn, quay ngược 60 phút trước...

Trên con via hè dài và hẹp lát đá vàng gạch ám đạm, người người qua lại đông và náo nhiệt hơn bình thường, đối với cái ngày lạnh thấu xương tê thịt này, quả thật rất có vấn đề. Nắng chiều cứ thế nhọt nhọt trải dài như cho có, hơi hột ám lên mọi cảnh vật xung quanh. Bởi vì nó thờ ơ như thế, nên cái lạnh kia lại càng thêm đậm nét.

Ở đâu đó, lẫn trong đám người huyền não rảnh rỗi trên lề đường, một nam một nữ, em công anh tình tứ thất thủ lê lét trên phố. Có lẽ, vì một sự kiện nào đó, ko ai chú ý đến họ.

Lúc ấy, hiếm hoi lắm, họ là một cái bóng lướt qua...như chính họ mong muốn...

-Lăng...Từ...Thần, cậu...cậu...cậu nhất quyết ko được...được nhắm mắt, nghe ko?_Vừa ị cái lưng gầy quỵn rũ với những đường cong ngấm công Từ Thần, Gia Băng vừa cắn răng phả hơi khó khăn nhắc nhở, đôi chân ko hẳn là ngăn đốt cháy hết sức lực mình cố lên lỏi qua dòng người đồ xô như hội trên lề đường đẹp đẽ vòng vèo dẫn đến bệnh viện trước mặt, lòng ác độc nguyên rủa bất cứ ai dám xô đẩy, lợi dụng chạm vào người mình.

-Ừ! Yên tâm, tôi sẽ ko nhắm mắt_Ngà mái đầu lộn xộn những sợi tóc mềm đượm mùi bạc hà như đã thành thương hiệu từ lâu nặng chừng 1kg lên vai Gia Băng, Từ Thần khép hờ đôi mắt đen sâu nhìn quang cảnh lướt qua trong tầm mắt, khoé môi vô thức cười nhẹ, dịu dàng đáp trả. Con đau trong cậu, giờ phút ấy, tưởng chừng như chưa bao giờ hiện hữu, tan biến ko vết tích. Nếu cậu ko làm, với kinh nghiệm xem phim ít ỏi của mình, cảnh tượng này thật giống như cảnh tượng nhân vật chính mắc bệnh máu trắng sắp nhắm mắt xuôi tay được người yêu công đi ngắm cảnh thành phố lần cuối, chỉ là, cậu cảm thấy vai về hai bên hình như hơi ngược, nhưng ko sao, cang thể này cang khiến ai đó ko thể quên được, cang ko thể quên thì cang ko thể lơ là sự hiện hữu của cậu_Cứ yên tâm chạy đi, tôi ko dễ rời xa cậu như thế đâu.

-Cậu hứa rồi nhá! Ko được nhắm mắt, tôi...tôi ko thích cậu được...được an nhàn nhắm mắt ngủ trong khi tôi phải ạch mông lên chạy. Nhớ đấy, cậu mà nhắm mắt là chết với tôi_Tò rõ quan điểm với giọng điệu bất bình, Gia Băng thở hồng hộc thẳng thắn đe dọa. Lòng đổ kí được nuôi dưỡng trong cô chưa bao giờ mất đi chỗ đứng của nó cả.

-Tôi...sẽ nhắm mắt thật nếu cậu còn phí thời gian lo những chuyện vô bổ như thế này, Hàn Gia Băng_Sắc mặt Từ Thần bỗng đột ngột đen hần một nửa như chìm hần trong bóng râm nào đó, cậu trầm giọng mê hoặc thịnh tình cảnh báo, âm lượng nhỏ dần, nhỏ dần làm ai kia ko khỏi phát hoảng, như con trâu được bồi bổ thêm cỏ trước khi vào trận chiến, mãnh lực lao nhanh về phía trước.

Được một lúc ko biết đã qua bao nhiêu phút bấy nhiêu giây, Gia Băng chợt nhận ra vài điều rất mực kì lạ.

Đầu tiên, ko biết vì bất bình trước việc vỉa hè bị chiếm đóng trắng trợn làm nơi tụ tập hò hét của hầu hết con dân võ gia cư Hàn Quốc, gây ách tắc đường giao thông đi bộ, lần chiếm lòng đường nghiêm trọng mà ko có anh chàng cảnh sát nào lãng vãng bắt về đồn hay vì muốn tìm cách thuận lợi nhất sai những sai chân dừng mãnh như chân hổ của mình lẻ xác đến cánh cửa chói loà rực rỡ của bệnh viện, Gia Băng từ thời khắc nào đó, đã chơi đẹp, oanh liệt liều mạng chạy xuống lòng đường rành rang hơn thường ngày mà đâm đầu hùng hục chạy.

Tiếp theo đó, đương lúc tinh thần Gia Băng khá lên được một chút, cảm giác mệt mỏi rã rời cùng cực cũng lẫn sâu vào con tê đại bại liệt cảm xúc của đôi chân, bỗng thình lình, hình ảnh xập xình chạy hết sức náo nhiệt, rộn rã của một đám người mặc quần áo sặc sỡ xanh đỏ tím vàng cầu vòng bảy sắc ko thiếu một màu, sau tấm lưng to khoẻ còn đeo thêm một con số báo danh bụi chẳng hết sức trang trọng như thể họ là những con cừu được đánh dấu sẵn trước khi cho chúng đi spa cạo lông miễn phí choán hết mọi tầm nhìn phía trước của cô, khiến cô đường thi đến một hạt bụi ko thấy nhưng mông người thi nhìn từ góc độ nào cũng đập thẳng vào mắt.

Tất nhiên, Gia Băng cô ko phải là loại người khách khí, thịt đến miệng còn giả bộ nheo nhả ko xoi thể nên cô cũng dặn lòng ko nên làm trái lương tâm, cơ hội ngàn năm có một, muốn ngắm thi cử đường hoàng giường mắt lên mà ngắm, trời cao bể rộng, ko sợ có người tố giác hành vi đồi bại của mình. Khô ở chỗ, bản tính mê trai vừa nhen nhói đã bị cái cự đầu nhẹ của cục nợ sau lưng cho một xô nước tắt ngóm nhắc nhở, thế nên Gia Băng đành phải rũ bỏ trần tục ăn chay một hôm, lợi dụng lợi thế diện tích thân thể khiêm tốn tăng tốc lên qua đám người, hùng hổ vượt mặt tên cầm đầu khoảng chừng một mét. Thế đã quá cao tay lắm rồi

Những tưởng, mọi rào cản đến đây sẽ kết thúc, Gia Băng cũng đang rất hứng chí vì sắp đến bệnh viện giải quyết xong cục nợ đời tự dựng gánh phải thì một chiếc mô tô cảnh sát réo chuông chỉ chơe từ đằng sau vọt lên trước mặt cô một đoạn, giảm tốc độ chạy bằng bằng trước mặt cô và ko hề có giấu hiệu muốn rời đi ngay.

Hơi trở mắt ngạc nhiên nhìn ông anh cảnh sát chốc chốc lại rồi tầm quan sát phía trước, quyền luyến quay đầu ra sau nhìn mình, đôi lúc lại đưa tay nắm chặt dây bật ngón mại lên ra hiệu với cô ý nói “very good“. Gia Băng chưa kịp hiểu chuyện gì, một đoàn mô tô cảnh sát khác cũng vọt lên chạy song song với cô, đầu đó trên vài chiếc mô tô ấy, có một chiếc máy quay đen sì ko ngừng chia ống quay về phía cô thu hình và có một ông anh mắt kính ra sức xả calo vào mặt micro tội nghiệp thao thao bất tuyệt một tràng tiếng Hàn mà chỉ có gà Hàn Quốc mới dịch ra nổi.

Ngay ngốc ngẩn đi ngẩn lại đoàn người bất bình thường xung quanh, Gia Băng vừa chạy vừa vắn nào ngẩn ngơ.

Cô đang chạy trên lòng đường và có một toán cảnh sát đến “giáp mặt hỏi thăm“.

Tình hình này...ko phải là vì cô chạy băng băng giữa đường nên bị quy tội cản trở các phương tiện tham gia giao thông đấy chứ???

Nuốt ực một đống nước bọt đắng ngắt xuống cổ họng khô khốc, Gia Băng đau đón mừng tượng cảnh mình bị người ta tống cổ bắt lên xe đem về đồn cảnh sát, sau đó ngồi viết bản kiểm điểm và nộp một mớ tiền phạt ko nhỏ, ruột non yếu đuối ko chịu nổi cú sốc lớn ấy liền quặn lên lo lắng, mọi thức ăn trong bụng như voi sạch ko còn lại thứ gì, trống rỗng.

Thôi rồi, cô mới lên mặt báo đại hàn dân quốc chưa được bao lâu, danh thơm còn chưa gầy dựng đủ, tiếng tăm vẫn chưa được mài dũa đánh bóng, đã thế, cô cũng chưa kịp lợi dụng cái danh tiếng trời ban đó thì đã bị mồi vào đồn cảnh sát xoi cốc trà cho âm bụng ngày đông thế này, thật tổn hại thanh danh và tinh thần ghê gớm. Ko biết chừng, một ngày nào đó ko xa lắm, cô sẽ trở thành tấm gương lưng lầy cho đám con cháu thượng lưu nói theo cùng nên. Giả dụ như, một bà mẹ dạy con ko thành, đầu đầu nhúc ọc nghĩ trăm chiều nghìn kế đe dọa nó cũng ko xi nhê gì, cuối cùng đành bắt đắ gì chống hông, một tay chỉ lên tấm ảnh có khuôn mặt cười tươi rói của cô ẩn sau dấu chéo đỏ thối chính giữa kéo dài từ góc này sang góc đối diện, hắng giọng “Đấy! Con mà ko nghe lời mẹ, sậu này trở thành Hàn Gia Băng thứ 2 thì đừng trách nghe chưa!!!”

Đúng là...một sự sỉ nhục nghệ thuật có sát thương vô cùng lớn!!!

Miên mang vắn chất xám tương tượng, Gia Băng ko hề chú ý mảy đến đám đông đang xì xào bàn tán rộn rã hai bên đường, chỉ biết chân lên chân xuống chạy như thể đó là việc duy nhất cô có thể làm bây giờ và cũng là việc duy nhất cô được lập trình sẵn, như quả tim thứ 2 của con người, lúc nó ngừng đập là lúc mọi chuyện kết thúc, còn kết thúc thế nào, chết lâm sàn hay chết hần là chuyện của ông trời...

Vài phút sau đó, Gia Băng quái đản nheo mắt nhìn dòng chữ tiếng Anh to tướng được in trên hầu khắp các băng rồi trải dòng hai bên lề đường cô đang chạy gần đó và phát hiện ra một bí mật ko phải nhỏ. Nguyên nhân tại sao lại có quá nhiều người kì dị xuất hiện trên lòng đường thay vì là những cuộc “diễu hành” vô tình cố ý của những chiếc xe ô tô đời mới, tại sao lại có quá nhiều người đổ xô xuống đường, đứng đầy khắp vỉa hè vào một ngày trời lạnh đến nhường này, tại sao “những con cừu được đánh số” ko ngừng trở mắt nhìn cô, miếng há to ngạc nhiên như sái quai hàm, tại sao mọi người xung quanh lại ko ngừng chỉ trỏ vào người cô...tất cả đều được giải đáp trong một câu trả lời ngắn gọn: Thế vận hội marathon quốc tế.

Đúng vậy, cô còn nhớ, ngày này năm ngoái, một tuyển thủ Việt Nam đã khăn gói sang Hàn Quốc tham gia cuộc thi và trịnh trọng âm giải nhất có thứ hạng lớn nhất trong bảng chữ số vinh quy trở về nước. Ấy thế, sao cô lại có thể lãng quên được nó thế này chứ...và giờ còn...

Khi chưa kịp tỉnh táo ý thức được hành vi của mình, Gia Băng đã lồm liệt giật phăng giải lụa đỏ thối giăng ở đích đến của thể vận hội, đem lại cho 4 ông giám khảo mang màu da đủ chủng loại một sự bất ngờ đến đứng cười, chỉ biết đưa mắt sát sao dõi theo bóng cô ko rời một phút.

Ô mai chua! Cô có được tiền thưởng giật giải ko nhĩ?

Ngây ngốc cười xòa một tiếng, Gia Băng dần nghĩ thực tế hơn chút. Để tránh bị tóm lại vì tội quấy phá cuộc chạy đua marathon quốc tế, cô xót xa rời xa tiền thưởng ko biết rõ số lượng nhưng ko phải nhỏ khiêu gọi kia, nhanh chân rẽ sang đường khác chạy đến bệnh viện.

Và giờ, sau những nỗ lực tưởng chừng như xa vời, sau những thành quả ko mong muốn gặt hái được, phần thưởng thích đáng cho việc tích đức lập thiện là một con ê-âm mình mẩy từ đầu xuống chân, từ chân lên đầu bao trọn khắp cơ thể. Đáng hận hơn, cô còn biết được một sự thật nao núng tim can, cái mặt cô, rõ ràng nằm trong mấy thước phim đen xì kia...

Xong!

Mẹ bảo cô bảo, ở hiền gặp lành, sao cô thấy, cô ở hiền mà toàn thấy xui xẻo nó vác thân đến ám cô thế chứ. Chắc chắn, ngày mai, cô sẽ được lên ti vi, trình trọng lập đô trong chuyên mục the special want của cảnh sát Seoul cho coi.

Ko được! Tối nay cô phải đột nhập trụ sở thể vận hội một phen!

-Em gái, ko sao chứ?_Cắt ngang luồng sát khí cùng đồng kế hoạch đột nhập ngút ngàn của Gia Băng, một dòng âm thanh trong vắt, thánh thiện nhẹ nhàng vang lên bên tai cô, làm cho cả thể giới tâm tột như đáy đại dương sâu thẳm của cô như được một luồng ánh sáng ngọt ngào soi rọi vào, vô thức xóa đi những âm mưu bản tiện, tiểu nhân trong cô. Thoáng chốc, Gia Băng thấy, thể giới này còn đẹp chán.

Ngẩng đầu hướng đôi mắt to tròn đầy kinh ngạc lẫn mong chờ về phía âm thanh ngọt ngào phát ra, Gia Băng tâm tư như ổ bánh mì rơi xuống lòng đường bị một con cún nhe răng gặm nhấm, da gà da vịt dựng lên như chông như gai. Trước mắt cô, một cô gái mặc bộ đồ y tá hết sức khiêu gợi bó sát người với mái tóc đen dài đuôi thẳng đến mông đưa đôi mắt phượng nhìn cô, đôi môi đỏ chói nở nụ cười tươi rói 10 phần khí chất trang nhã. Điều làm Gia Băng cảm thấy hồ thẹn và náo nê nhất chính là những đường cong quá ư chuẩn xác mà mọi phụ nữ trên thế giới này đều thèm khát, bao gồm cả cô đều được tôn lên trên con người quá hoàn mỹ này, khiến kẻ luôn tự tin với bản thân mình như cô ko khỏi có cảm giác hết mực tự ti.

-Này, chị đang hỏi em đấy, em ko sao chứ?_Chị y tá hoàn mỹ ko chệch vào đâu được cúi người, ghé khuôn mặt hoa ghen thua thắm liễu hờn kém xanh sát vào khuôn mặt giờ đây như phong nền ảm đạm của Gia Băng, những ngón tay thon dài sắc mùi nước hoa nhẹ nâng cằm cô, có chút quan tâm hỏi_Sắc mặt em nhợt nhạt quá, như ổ bánh mì thiu vậy.

-Vâng, em rất mệt!_Ko nhận ra có một mũi tên vô hình vừa găm vào trái tim non nớt của mình, Gia Băng ngu ngơ gật đầu, tầm nhìn bám trụ lên khuôn ngực đầy đặn, quyến rũ đang choán hết tầm nhìn mình của người đối diện. Chưa xót. Đến bao giờ, cô mới được hoàn hảo như người ta thế này đây??

-Đừng nói với chị, em chạy từ nhà hàng đó đến đây nhẽ?_Bật nhẹ một nụ cười mang âm hưởng kinh ngạc là chính, chị y tá neho mắt dò xét.

-Vâng!_Thành thật trả lời, tâm hồn Gia Băng từ bao giờ đã rơi vào sự dục hoặc của đồ kị, ko khỏi vận não so sánh xem cái eo của mình và cái eo của bà chị kia ai nhỏ hơn.

-Thật sao?_Bà chị kia reo lên như ko thể tin được, tay còn lại xoa mái tóc đặc sệt mồ hôi của cô, khuôn mặt xinh đẹp nặn ra hai chữ thương tâm_Sao em ko bắt taxi mà chạy làm gì cho mệt, ngốc quá à.

-Ngốc quá à?_Đúng, sao mình ko bắt taxi mà chạy chỉ cho mệt nhĩ?_Ngẩn ngơ lăm lăm, Gia Băng đơ não vài phút, đến khi cô thực sự ăn nhập với những gì đang diễn ra, cô mới có phản ứng giống người bình thường_Đúng là ngu mà, ăn gì ngu thế ko biết! Sao mình ko bắt taxi chứ! Trời ơi!!!

Bật người nhảy dựng lên, Gia Băng đưa tay đánh tới tấp vào đầu mình, miệng ko ngừng tự mắng chửi bản thân ko thương tiếc. Chửi xong, cô mới nhận ra, bà chị khuyển thành kia đã biến đi đâu mất rồi.

Não nề bước đạp bước đưa mắt tìm số phòng của Từ Thần sau khi dò hỏi kĩ càng từ một nữ y tá nào đó, Gia Băng quên mất phép lịch sự tối thiểu, mạnh bạo nắm lấy ốc nắm cửa, vặn mạnh, xô cửa đi vào.

Chưa kịp chào hỏi, cô bèn lên đồ mặt quên mất phép lịch sự tối thiểu, mạnh bạo nắm lấy ốc nắm cửa, vặn mạnh, đóng cửa đi ra, thần trí lại tự động chửi sự hấp tấp của bản thân. Nếu khi nãy cô ko nhanh mắt phát hiện bên trong có một cặp y tá-bệnh nhân đang tình tứ “đếm tiền” thì chắc chắn, cô sẽ bị gán mác biến thái, bệnh hoạn và bị tổng cổ ra khỏi bệnh viện cho coi. Đúng là xui tận mạng, nhưng trong cái xui, cô thấy công phu bản thân cũng tăng vọt lên đáng kể, ko hẳn là ko gặt hái được cái gì.

Khoan đã! Cái tên bệnh nhân đó...là...Lăng TỬ Thần mà!

Khựng người 3 giây, Gia Băng đưa mắt nhìn lên tấm biển ghi số phòng, cận kề đối chiếu từng con số với dãy số trong điện thoại. Ko sai!!!

-Chết tiệt! Tên khốn! Dám ở sau lưng bà làm điều trái luân lý, được lắm...

Nhẹ nhàng cắt điện thoại vào túi quần, nhẹ nhàng bẻ tay rắc rắc rồi nhẹ nhàng sầm sỡ nắm cửa, vặn nó một cách từ tốn, Gia Băng trưng nụ cười yêu kiều nhất của mình đẩy cửa phòng bước vào, ánh mắt bùng lửa sát khí xác nhận cái mặt lạnh tanh lãnh đạm của Từ Thần thoát ần thoát hiện đằng sau mái đầu đen sì nhấp nhô ko yên của một cô y tá.

Thấy Gia Băng, Từ Thần mặt dày ko một lời giải thích, đưa mắt nhìn bàn tay lằng lờ của người kia đang sờ soạng vùng bụng quần băng trắng.

Được! Gia Băng gật đầu đánh giá, nụ cười ko tắt lịm mà có phần đậm hơn trước. Cô uyển chuyển bước vào phòng, khẽ vỗ lên vai nữ y tá trợ trên kia

- Xin hỏi, cô khám xong chưa vậy? _Giọng nói này, Gia Băng tự tin ngọt hơn đường.

- Gì? _Bờ vai nữ y tá thoáng run nhẹ, cô ta quay mặt lại nhìn Gia Băng, khuôn mặt phẳng phất chút tức giận nhanh chóng thay vào đó là một nụ cười tươi rói quen thuộc _Ra là em!

-Ra...là...chị! _Nụ cười trên môi Gia Băng thực sự ko còn động lực, ko còn tự tin để nở được nữa, tắt lịm, cứng ngắc nhìn chăm chăm vào chị y tá khuyh thành ban này.

Người này...thực sự...cô ko thể dây vào mà! Luận về nhan sắc, khí chất, kiểu dáng, cô đều thảm bại, cực kì thảm bại...hèn gì...cái tên đáng ghét kia đồ đứ đừ

Lòng bàn tay khẽ khép lại, nắm chặt, Gia Băng cắn môi dưới do dự một lúc, chốc chốc ánh mắt lại ném đến Từ Thần dò xét. Nhưng, tên kia, trời sống trời chết vẫn ko nói nửa lời, thờ ơ đến vô cảm

Cũng phải, củ khoai với thịt gà cái nào ngon hơn, tất nhiên là thịt gà rồi.

Nhưng...nhưng...củ khoai cũng bỏ lăm chứ, có nhiều tinh bột mà, huhu

Đưa đôi mắt thất vọng nhìn hai người kia lần cuối, Gia Băng quay người rời đi, tức giận xả hận vào cánh cửa vô tội vạ, đóng rầm khiến hai người bên trong thoáng giật mình. Cũng may, Gia Băng ko nhìn thấy khoe môi cong lên xảo quyết của Từ Thần, nếu ko, cô sẽ điên lên mà làm điều dại dột, chắc chắn lắm

Bực bội lang thang một quãng dài vô định trên hành lang lăm ngổ ngách của bệnh viện Lãng Tử, chợt, cô nhìn thấy bố mẹ cô đang nắm tay nhau tình tứ lướt ngang qua trước mặt.

Ko phải chứ, đừng nói cô có thêm một thằng em hay một cô em gái nữa nhé, 2 đứa đủ ***** rồi.

-Gia Băng, con làm gì ở đây vậy? _Hàn phu nhân nhận ra con gái liền kéo tay chồng đến gần Gia Băng, nhíu mi hỏi

-Con...con đi dạo _Gia Băng đắn đo một lúc rồi trả lời, vật cái tên chết tiệt kia đi _Còn ba mẹ làm gì ở đây?

-Chuyện này... _Hàn phu nhân ra vẻ nghĩ ngợi, khẽ liếc nhìn chồng

-Lãng Tử Ân, tùy của con đang phản ứng tiêu cực với cơ thể cậu ta... _Hàn lão gia nhân chóng đưa ra lời giải đáp, ko hề có ý muốn giấu

Điều này, như sét đánh ngang tai Gia Băng vậy

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81

Chương 81: Lời đề nghị ko ai biết

-Phản...phản ứng? _Khó khăn lắm mới tổng khứ được 2 từ mắc nghẹn trong cuống họng, Gia Băng sắc mặt phút chốc như kì không tái nhợt đi, ko khỏi đứng người vài giây _Sao lại có thể?

-Ko có chuyện gì trên đời này ko thể xảy ra cả, Gia Băng, ko tin ko được! _Có vẻ như đã đoán trước được biểu hiện “hết hạn sử dụng” của cô con gái ngang bướng, Hàn lão gia ko thể vô tình hơn, lạnh lùng ép buộc, tay nắm chặt lấy tay vợ ý muốn ko để bà xen vào. Bà mà xen vào, thế nào cũng có nhiều chuyện dây dưa dằng dãi để nói, mà nói nhiều dễ gây sứt mẻ tình cảm, ảnh hưởng lớn đến chuyện vợ chồng lắm

-Thật nực cười, chuyện gì vậy chứ, tùy đã ghép, anh ta cũng đã ăn nói hoạt động bình thường rồi giờ lại xảy ra phản ứng, vô lí...quá vô lí! _Kích động lắc đầu nguầy nguậy chối bỏ sự thật, Gia Băng lùi chân ra sau hai ba bước như muốn lẩn tránh, khoe môi ko ngừng lăm bầm. Cô cảm thấy trái tim mình như đang nứt vỡ, rồi vụn đi thành trăm mảnh trong hỗn độn thất vọng, chán chường, oán hận. Liệu có quá đáng khi cô hét lên chửi rủa khi thứ mà cô có thể sẽ phải đánh đổi bằng hạnh phúc của người con gái, giờ lại biến thành thứ vô dụng ko kém gì một mớ rác rưởi ko? Liệu có quá buồn cười khi cô tự dưng vô duyên phản ứng mãnh liệt như thế này?

-Ba, mẹ! _Lãng Tử Thần ở phòng bệnh 353 _Để lại cho 2 đáng sinh thành thông tin duy nhất mà tâm trí còn có thể yếu ớt tinh táo lọc ra khỏi hỗn loạn như di chúc cuối cùng, Gia Băng quay gót, thẳng thừng ko do dự đi như chạy về phía quầy tiếp tân.

-Gia...

Trước hành động khản trương, nhanh lẹ của con gái, Hàn phu nhân toan gọi lớn tên cô, kéo cô lại tránh việc cô nghĩ quẩn làm chuyện có lỗi với 16 năm bà kiệt sức chăm lo thì Hàn lão gia đã kịp thời ngăn cản. Hơn ai hết, ông biết, con gái ông đang cố tìm cách để bản thân có thể chấp nhận cú sốc quá lớn này. Nếu là ông-người luôn mang trong mình cái tôi quá lớn trước mặt người khác, phải hao tổn lòng tự trọng, phải tự nguyện tổn hại tâm huyết vì một điều gì đó, nhưng cuối cùng kết quả nhận được chỉ là một con số 0 tròn trĩnh cũng sẽ như cô, ko khỏi hoang mang, tức giận. Gia Băng là con gái ông, ông hiểu cô và cũng hiểu được cách chấp nhận khác người ko đáng

phục nề của cô.

-Chúng ta đến phòng 353, em ko muốn biết Từ Thần bị làm sao à? _Quả nhiên, Hàn lão gia luôn là người thông minh cơ trí, tấn công rất đúng vào điểm yếu to tát khó khai trừ của vợ. Tuy rằng, thấy vợ gặt đầu nhanh như chớp rồi ko thêm đợi ông đi thẳng một mạch tìm phòng con rể bấu là kế hoạch đã coi như vẫn thành công viên mãn nhưng ông vẫn có chút hơi khó chịu và hối hận. Giải quyết cục nợ ở Hàn Quốc này xong, ông nhất định sẽ tổng bà về Newyork ngay lập tức để bà yên phận làm Hàn phu nhân mới được, đêm dài lắm mộng rất ko tốt.

Quay lại với Gia Băng âm khí bao quanh nặng như có hàng trăm linh hồn ko siêu thoát đang phè phỡn bám lấy, sau khi hạ giọng âm trầm nhỏ nhưng áp khí bức người lớn tựa ao vệt làng quê Việt Nam hỏi cô y tá về phòng bệnh của Từ Ân, Gia Băng với khả năng tìm đường đạt ngưỡng âm cuối cùng cũng chặt vật lết để giày đến nơi cần đến.

Vì Từ Ân đang nằm trong phòng vô trùng nhắm mắt dưỡng thần và để tránh phải thực hiện nhiều công đoạn khử trùng cơ thể phiền phức, Gia Băng cần môi chấp nhận đứng ở ngoài, đưa đôi mắt tinh anh xuất quỷ nhập thần qua lớp kính trong suốt dày cộp quan sát người kia.

"Như thế này, sao giống người nhà đến thăm tù nhân vậy nhỉ?" Gia Băng ko xuất chúng lắm nhưng được cái tài thiên bẩm là ở bất kì đâu, dù là toilet hay phòng thầy giám thị, ở bất kì lúc nào, dù lúc ngủ mở hay lúc sắp sửa nắm tay hẹn hò với mấy lão tử thần nhai kẹo bạc hà, sức tưởng tượng vượt tầm vũ trụ của cô vẫn được phát huy một cách tối đa, bay cao bay xa đến tận chân trời.

Ví dụ như bây giờ, sau khi so sánh hoàn cảnh của mình, cô còn có thể tưởng tượng ra cảnh tay mình run run, ánh mắt long lanh sóng sánh ngập nước len lỏi qua lớp kính dày nhìn người kia đã cảm điện thoại nhà tù áp lên tai, rồi cô cũng nhanh chóng làm theo, khoé môi giật giật đầy thương tâm:

-Anh, em nhớ anh...! _Một giọt chảy, hai giọt rơi, Gia Băng trong vai người thân kẻ tù nhân rất đạt.

-Gia Băng, anh cũng rất nhớ em _Theo kịch bản, Từ Ân cúi đầu hết sức hổ thẹn, miệng ko khỏi tự trách bản thân _Tại anh ko tốt, do anh, anh đã làm hại em, khiến em phải khổ sở, hãy tha lỗi cho anh...

-Ko phải! Tất cả là do em đã quá ngu ngốc! Nếu như em ko phát hoảng lên, ko điên rồ chạy đi báo cảnh sát nhà chúng ta mất trộm...thì anh đã ko bị cảnh sát tình nghi có liên quan và bị họ xông vào WC bắt đi khi vẫn chưa "giải quyết" xong công chuyện! Em thực sự có lỗi với anh, huhu _Gia Băng sụt sùi kể lể, lấy khăn tay hi mũi một cái đầy khí thế rồi lau nước mắt đang lăn chả rơi, đôi mắt trong veo vô tội nhìn thẳng vào mặt ai kia nín kéo chút khoan dung.

-Ko thể trách em được, là do anh ko tốt, ko thể chứng minh bản thân mình trong sạch _Bị chiêu thức mĩ nhân kế quật cho tả tơi xơ mướp, Từ Ân đại lượng xua tay xá tội, giọng nói khàn khàn được chút rầu rĩ.

-Anh... _Gia Băng cảm kích nhỏ giọng _...đã thương thì thương cho trót, em nói mấy điều này mong anh chấp nhận và tha thứ.

-Ừ, em nói đi!

Gia Băng nắc vài cái thật to rồi thành thật tiếp lời:

-Anh...em bán nhà rồi.

-Ừ! Tùy em! _Hoi giật ngó người một chút, Từ Ân nhanh chóng niệm tình yêu chiều bỏ qua _Ko sao, chúng ta còn biệt thự ở ngoại ô.

-Em cũng đã đưa 3 con mèo cưng của anh ra chợ đen, em xin lỗi _Gia Băng tiếp tục mếu máo, nước mắt vẫn theo đà luyến tiếc rơi

-Ukm, ko sao, lúc anh mẫn tù anh sẽ mua 3 con khác _Từ Ân ngậm ngùi, khoé miệng hơi giật giật vài cái.

-Anh...mai em lấy chồng...! _Câu này, Gia Băng ko khóc nữa, cô nở nụ cười tươi như hoa đầy hạnh phúc, đồng thời, mau lẹ chìa ra một tờ giấy _Chúng ta li hôn đi!

-...

Ngay sau cái cảnh thấm đẫm tình người và nước mắt thương tâm là cảnh "anh anh tôi tôi" sắc mùi thuốc súng. Mãi cho đến khi dây điện thoại phẫn nộ "đứt" pắc, cuộc đấu mới đến hồi "The end".

Nghĩ đến đây, Gia Băng ko khỏi kinh hãi vỗ má mình vài cái cho tỉnh. Ko ngờ là, sức tưởng tượng của cô sau bao năm rèn giũa cuối cùng cũng đạt ngưỡng đỉnh cao của đẳng cấp, giờ chúng còn có thể dựng thành đoạn phim ngắn cơ đấy, thật thâm hậu.

Lắc đầu bất lực vài cái, Gia Băng cảm thấy lòng như nhẹ đi một chút, những phần uất ban đầu cũng đã ko còn thô bạo tưng mọi tâm trí của cô nữa rồi.

Nhẹ nờ nụ cười thoả mãn, Gia Băng đưa mắt nhìn con người bên trong, đắm chiêu ngắm anh ngả đầu lên gối an bình nhắm mắt, những hình ảnh trong quá khứ lại tò tò bên mình đến. Anh từng nói với cô rằng, mong ước duy nhất từ lúc nhỏ đến bây giờ của anh là rũ bỏ đi mọi thứ, bước chân chu du khắp thiên hạ, để được ngắm đời, nghiệm ra những bài học quý giá và giữ chúng cho riêng mình, như cất giữ một báu vật vô giá. Mỗi lần nói về nó, anh lại neho mắt miệng tùm tùm cười hồi, nếu như anh khỏi bệnh, liệu cô có muốn đi cùng anh ko.

Có điều, ngày ấy bản thân Gia Băng quá vô lại, vô tâm, vô tính, cô đã cười phá lên mà đùa cợt “Nếu anh lo đủ một ngày 3 bữa chính 3 bữa phụ, trả tiền phục vụ cho em, em sẽ mang giày lon ton đi theo anh”.

Có phải, cô đã vô tình chà đạp lên mong ước của anh rồi ko nhỉ?

Lúc ấy, cô chỉ ngu ngốc bừa bãi chê bai rằng ước mơ của anh quá tầm thường và cũ nhem. Bởi trên đời, ai mà chẳng muốn được đi đây đi đó, mà thời nay, con người ta đã đi nhiều rồi, biến nó trở thành mong ước ko phải quá phí phạm tài nguyên quốc gia hay sao?

Nhưng, giờ thì cô đã hiểu, ước mơ ấy, đối với anh...lớn lao vô cùng. Vì căn bệnh đáng ghét đó, anh đã phải gạt nó sang một bên, cất giữ, chôn giấu nó mãi mãi trong thâm tâm, rồi dần dà biến nó thành một mong ước hão huyền suốt đời ko thể thực hiện được.

Nếu cuộc đời anh chấm dứt ngay lúc này...mong ước kia...sẽ biến thành cái gì? Là cái nợ trần gian chưa giải toả, là khúc mắc khiến anh canh cánh mãi trong lòng? Chết mà chăm bẵm, nuối tiếc một điều ko thể làm được, liệu có được thanh thản?

Càng chìm đắm trong suy nghĩ, trái tim Gia Băng càng náo nức buồn rầu thay, ý thức cô dần sai lạc đi, như muốn ngủ, như muốn nương đường cho trái tim hệt y ko chịu đựng được kia cuồng phẫn, quật phá một phen xả xì trét.

Chuyện của người ta, ko phải chuyện mình, Gia Băng vô tâm tự hào mình chưa từng đổ lệ. Nhưng giờ, niềm tự hào ấy đang dần có dấu hiệu nứt vỡ...cô ko dám thừa nhận, ko dám chấp nhận...cô đã khóc. Mà ko, chỉ rơi một giọt xuống nền đá, chỉ lăn một giọt trên má và chỉ ừng ực nước một giọt trên khoé mắt, chắc ko tính là khóc đâu?

Nếu khóc mà dễ thế, diễn viên ko cần điểm nước nhỏ mắt khi khóc làm gì.

-Đồ tồi! _Dứt khoát, mạnh bạo, ko câu nệ phản lực N truyền bức kính dày khó vỡ lên tay mình sẽ lớn đến cỡ nào, Gia Băng bùng bùng sát khí nắm chặt bàn tay đầm, xé gió vun vút đâm mạnh vào tấm kính gai mắt trước mặt. Giờ thì...niềm tự hào đã vỡ vụn, tan tành...cô khóc thật, ko phải thút thít e lệ đâu nhé, khóc oà lên cho nó khí thế! _Lăng Từ Ân, anh là đồ khốn! Sao anh dám phản ứng lại với tùy cao quý, ngàn đời có một của tôi hả? Anh chê nó ko đủ sang để chấy trong người anh chứ gì? Đồ tồi...

Đương lúc cảm xúc đang thăng hoa, cao trào nhất, cái tình thương mến thương hiếm có trong người Gia Băng cũng hiếm hoi được đốt cháy sôi lên sùng sục, khói bay trắng xóa thì từ đầu đó xuất hiện 2 cô y tá trẻ đẹp đi đến, vô tình nhìn thấy liền ko ngừng vừa chém gió tứ tung vừa cười khúc khích. Gia Băng thấy vậy chỉ biết đỏ mặt tía tai, những câu từ lai láng thơ văn trong cuống họng kịp thời phanh lại, ko ra nổi. Cô cúi mặt, im bật, hoạt động tiếp tuyến lệ ngừng hẳn.

Đợi đến khi hai người nhiều chuyện kia đi khuất hẳn, Gia Băng mới khốn khổ kéo lại cảm xúc đình trệ ban nãy, tiếp tục:

-Anh chê chết còn chưa đủ sớm hay sao mà dám từ chối tùy của tôi hả? Đáng ghét, đáng hận! Anh có biết vì anh mà tôi phải hồi hận khóc ròng mấy đêm liền trong cảm lạnh đến mức mắt sưng mủi híp ko dám ra ngoài gặp ai ko hả? Anh có biết vì anh mà tôi phải ngồi ạch trên bàn thảo ra một đồng kế hoạch dự trù cho tương lai tám tối sau này đến mức máu cam cũng phải chảy, xương cứng cũng phải kêu rằng rắc ko hả? Anh mau tỉnh dậy cho tôi, tôi muốn anh phải hổ thẹn, áy náy nhìn tôi vì hiến tùy cho anh nên phải ở vậy cô đơn côi cút...Anh phải dậy nhìn tôi xuống tóc nương nhờ cửa Phật chứ! Đồ tồi! _Thét lên đầy oán hận, Gia Băng rút kính nghiệm đâm tay ba bốn cái nhè nhẹ vào lớp

kính dày, đau đớn găm nhắm tương lai ko thể bi thảm phía trước.

-Ai cho phép cậu ở vậy, xuống tóc đi tu mà mạnh mẽ thế? Ko biết xuất hiện từ lúc nào, Từ Thần luồn tay ôm chầm lấy Gia Băng từ phía, bờ môi cuốn hút nhẹ nhàng lướt lên vành tai nhạy cảm, phả hơi thở ấm đốt nóng cơ thể người.

Giật mình thiếu điều muốn nhảy lên găm đầu vào trần nhà, Gia Băng mặt đỏ ửng, cứng người vài giây rồi ra sức vùng vẫy một cách ko thể tội nghiệp hơn được nữa.

-Lăng Từ Thần, cậu làm gì vậy hả?

-Đứng yên đi! Tôi đang hỏi cậu đấy! _Kiềm chặt tay Gia Băng trong lòng bàn tay mình, Từ Thần trầm giọng _Còn ko mau trả lời câu hỏi của tôi.

-Trả lời khi khô nhà cậu, mau thả tôi ra, đi mà ôm bà chị y tá già queo già quắp kia đi! _Quần từ đâu dễ quên chuyện cũ, Gia Băng bức bối gãi gãi, cơ mà lời cô nói ra hình như hơi hơi nũng nịu thì phải, chết thật.

-Ra là cậu đang ghen! _Mím cười hết sức thâm thúy, Từ Thần hít nhẹ lên mái tóc rối của Gia Băng, hít xong mới biết dù tài trí hơn người nhưng cũng có lúc hồ đồ làm điều sai lầm. Mếu mặt nhìn mái tóc nhóp nhép quá nhiều mồ hôi làm cậu suýt tắc thở, Từ Thần bỏ qua tiếp tục đùa cợt _Chị y tá đó là chị gái tôi, đừng ghen nhầm đối tượng, ghen thì phải ghen cho đúng.

-Tôi ko có ghen!_Ngang bướng gỡ tay người kia ra, Gia Băng nhăn mặt, lòng ko ngăn ngại hỏi thăm 19 đời tổ tông họ Lãng tại sao lại sinh ra cái đứa bất trị này, để nó phá cô hoài ko dứt nổi.

Đương lúc đầu sôi lửa bỏng, kéo cửa lửa xè hết sức kịch liệt, một giọng nói rất có trọng lượng vang lên dẹp loạn, Gia Băng và Từ Thần rã rập phối hợp ăn ý cùng nhau buông tay, ai về người nấy chờ nghe giáo huấn.

Thấy 2 người kia tác phong nhanh nhẹn hiểu ý mình, Hàn lão gia thoáng cười nhẹ, giọng điệu hết sức dịu dàng:

-Xem ra im lặng hoài thì hai đứa sẽ hiểu nhầm ta ko có ý kiến gì mất. Nhân tiện ở đây đã có mặt hai đứa, ta sẽ nói luôn một số điều cần nói. Hai đứa thấy sao?

Lần đầu tiên, Gia Băng và Từ Thần tâm đầu ý hợp ko hẹn nhìn nhau, ném ánh mắt đầy cảnh giác về phía cha mình. Khi không, họ còn nghĩ thấy mùi gì đó thực sự rất nguy hiểm, nhưng càng tránh càng chết, tai họa đã giáng xuống, ko đỡ ko được. Thành thật luôn nhận được khoan hồng, phạt dạy thế...

***

7h17 phút...sân bay Incheon

-Mẹ à! Bọn con nhất định phải về Việt Nam sao? Con còn chưa chơi gì nữa mà! Mếu máo hét lớn xả hận vào điện thoại, Gia Băng bắt mẫn dậm chân vài cái, ánh mắt như lưỡi dao liếc xéo Gia Minh và Gia Lâm đang ngồi an nhàn trên ghế đợi. Quái thật! Hai thằng em chết dẫm của cô sao lại chẳng có phản ứng gì hết vậy, nếu chúng cũng xa xả miệng năm mười năm nũng nịu như cô, có phải sẽ khơi dậy tình mẫu tử nơi mẹ, khơi xong rồi sẽ được ở lại Hàn Quốc thêm mấy ngày nữa ko.

-Gia Băng, mẹ cũng biết là quá nhanh, nhưng cha con một lời đã quyết, mẹ ko làm gì được!!_Giọng nói Hàn phu nhân có vẻ gì đó ngái ngủ, bắt lực an ủi. Mà ko, cái này ko phải an ủi, cái này là rũ bỏ mọi trách nhiệm thì đúng hơn.

-Ko biết, mẹ nói ba cho con ở lại đi, con ko muốn vèeeeeeeeeeeeeee!_Gia Băng hết sức làm nũng, mặt nhăn lại hơn mông khi. Hôm qua cô mới ngâm ngùi chấp nhận lời đề nghị của cha, lập tức hôm nay bị tổng cho cái vé đuổi về Việt Nam, thế này thật ko có gì để nói...

-Tút...tút... Cái này là âm thanh đáp lại cho tiếng “vèeeeeeeeeeeeeee” oan ức của Gia Băng, khiến cô ko khỏi giật mình giật diên người. Cái này thì ko thể nhầm nữa rồi, rõ ràng muốn đuổi cô đi...quá ác

-Thấy chưa, đã bảo đừng điện rồi ko nghe!_Nhướn người dậy khỏi ghế, Gia Minh uể oải vuron vai, nhanh chóng xách hành lí đi đâu đó _Em đi mua cafe đây, đừng đi đâu đó, sắp lên máy bay rồi.

-Tên khốn này, người nghĩ chị người là học sinh tiểu học à!_Gia Băng trừng mắt lườm Gia Minh, điên tiết ngồi thụp xuống băng ghế, ánh mắt trông đợi chốc chốc lại nhìn về phía cửa sân bay...

...vẫn ko thấy...

-Anh ta ko tới đâu!_Tinh mắt để ý biểu hiện của chị mình, Gia Lâm ngồi một bên vừa chăm chú đọc sách vừa trầm giọng nói

-Ai...?

-Lãng Từ Thần...anh ta sẽ ko tới, đừng đợi làm gì

-Ai nói người chị người đợi hần chứ?_Thoảng rừng mình trước độ tỉnh nhạy của thằng em út, Gia Băng quay mặt đỏ lựng sang nhìn chỗ khác, giọng nói chổng chề là chính. Quả thực Gia Băng hoàn toàn ko hề có ý đợi Từ Thần...chỉ là...con mắt nó muốn nhìn thấy hình ảnh hần trước khi về Việt Nam thôi.

-Anh ta hôm nay sẽ phẫu thuật đấy!_Ko để ý lời nói của chị gái mình, Gia Lâm tiếp lời_Nghe nói là để cấy tủy cho Lãng Từ Ân

-Cái...gì!

-Chị ko biết sao...Lãng Từ Ân đã đến nước này thì đương nhiên phải nhanh chóng phẫu thuật rồi...nghe nói 7.30 sẽ vào phòng mổ

Phòng mổ? phẫu thuật?

Ko kịp nghĩ ngợi gì nhiều, Gia Băng theo phản xạ đứng bật dậy như lò xo, 3 chân 4 cẳng chạy ra khỏi sân bay...

Ko được, cô ko cho phép...

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82

Chương 82:Tĩnh vật

Hồi hấp hồi hà chạy vọt ra khỏi sân bay, lẩn vào dòng người đổ xô tứ phía, Gia Băng mau lẹ bắt taxi từ sân bay thẳng tiến đến bệnh viện Lăng Từ, lòng chộn rộn chẳng còn nghĩ ngợi được nhiều nữa.

Lợi dụng đóng mở hơi và ra như tắm trên vầng thái dương một mỗi sau một hồi căng thẳng, khuôn mặt ứng đồ hâm hấp như mông khí đáng đáp có vẻ đây đau khổ và đôi mắt trong veo ngăn ngăn nước tường chừng như có thể rơi lệ bất cứ lúc

nào, Gia Băng phút chốc nghiêng nhiên gạt hái được nhiều cảm tình xót thương từ

một đám y tá tỷ tỷ túc trực ở quầy bệnh viện và cũng vì tình chị em đã đến cực

hạn núi có thể mòn, biển có thể cạn, cô nàng nhanh chóng được các tỷ tỷ cung cấp nhiều thông tin lá cải có, lẽ đường có vẻ ca phẫu thuật bí mật của oan gia Lăng.

Khi đạt được mục đích, con người ta thường “vô tội” dù cố tình hay vô ý đều “vong ân bội nghĩa” phải mông quay đi, Gia Băng cũng vậy, trong trường hợp quần bách thần trí ko mình mẫn như thế này, việc làm suy đồi đạo đức và nhân cách như thế cũng có thể được xã hội thông cảm, ông trời ko tuyệt đường sống ai bao giờ mà. Thế nên, lúc Gia Băng biến mất ko chút tăm dạng, các y tá tỷ tỷ chỉ lắc đầu chếp miệng vài cái rồi bỏ qua, tiếp tục công cuộc buồn đưa lê trên trời dưới biển.

Rẽ qua nhiều lối rẽ rồi mù của bệnh viện, Gia Băng cuối cùng cũng thoát khỏi được cái mê trận đo IQ bệnh nhân kia, bước chân nhanh như chạy được thư thái nghỉ ngơi một chút, chậm dần, dừng hẳn.

Cúi gầm mặt, đưa hai tay chống lấy đầu gối thở hồng hộc, Gia Băng một lát sau loay hoay cởi bỏ hai cái áo khoác to sụ đang đốt tiêu đóng mở tội nghiệp trên người mình...

Đúng lúc ấy, 1 đám y bác sĩ đồng phục trắng toát xồng xộc đẩy giường đẩy lướt qua tầm mắt Gia Băng, hướng đến 3 cái phòng mổ vừa nhìn đã có ác cảm phía trước.

Theo phản xạ tình nhảy cùng những suy đoán trần trụi mơ hồ trong đầu, Gia Băng như mèo mù nhìn thấy cá rán, vận nội công phi đến phía trước. Biết mình ko có khả năng bám lấy thành giường đẩy hay ôm eo ông bác sĩ nào đó để kéo giữ chiếc giường dừng lại, cô chọn cách dễ gây ấn tượng và hiệu quả nhất, oai hùng đặt tay vòng trước ngực, hai chân dang rộng bằng vai, mặt vênh lên cao một góc anpha hơn 90 độ đứng thù lù chặn đường tiến của đám người. Nếu họ muốn đi, phải lẩn bánh giường đẩy lên xác cô mới đi được.

-Dừng lại!

Đám người vốn ko chú ý vật cản phía trước bị tiếng nói gần như thét của Gia Băng làm cho giật mình, những luồng suy nghĩ, những hành động đang dờ dờ nhiên bị trì hoãn ngay lập tức. Họ ko hẹn dừng bước, đưa ánh mắt nai tơ đầy kinh ngạc nhìn kẻ cố tình cản đường.

Ko khí xung quanh vì thế bỗng chùng xuống. Sự náo loạn ban nãy như bị cho thăng thiên ko thấy ló mặt. Còn lại, chỉ có tiếng thở lạnh ngắt phi phò phả ra.

Duy trì trạng thái trầm mặc một lúc, bỗng, hình như có người ko chịu được sự yên lặng kì dị nữa, phát ra những thanh âm hết sức đàn bà và kì quái:

-Bác sĩ! Có thể nhanh lên được ko!...Tôi...tôi...đau quá!!!_Người trên giường đẩy yếu ớt giật lấy tay áo ông bác sĩ già đang ngẩn ngơ, thở hắt mạnh.

Nghe thấy có gì đó ko hợp, Gia Băng di dời ánh mắt mãnh liệt hùng hực khí thế rời khỏi đám y bác sĩ, ưu ái cho người nằm trên giường một tia nhìn đầy kinh ngạc khó hiểu.

Từ kinh ngạc khó hiểu, ánh mắt trông đen lay láy của Gia Băng bỗng dừng lại một đen kịt, ko còn long lanh lóng lánh như sao trên trời y lúc nãy nữa, toàn thân cũng nhất thời rơi vào trạng thái trầm mặc khó diễn giải thành lời.

Người trên giường ko phải là cái tên suốt ngày đặt gót giày trong bụng cô mà thay vào đó là một bà cô chừng 30 tuổi với cái bụng to tổ bố nhú cao vọt vọt đang oán hận rên rĩ, mồ hôi túa ra tứa có thể đọng đầy một cái chậu nhỏ.

Mẹ ơi! Ông trời thật biết cách làm người khác “tổng” vào những hoàn cảnh dễ “xúc động” mà họ ko hề hay biết. Nhất là lúc này đây, lương tâm của Gia Băng vốn đã héo rũ sắp quy tiên bỗng dưng đột ngột trở dậy hầu khắp thớ thịt, đốt nóng toàn thân cô một cách dã man tàn bạo. Cô thẹn thùng nhanh chóng cúi đầu che dấu dung mạo, đôi chân dài ko ai nhắc nhở tự động ngoan ngoãn lùi ra sau 3, 4 bước nhường đường, miệng rói rít nhỏ giọng xin lỗi.

Suýt nữa thì, Gia Băng cô đã trở thành tội phạm giết người vào nhà đá mài quần bóc lột rồi, thật có lỗi có lỗi.

Biết mình thực sự phạm trọng tội tày đình thiên oán địa la ko kể đầu cho hết, Gia Băng thành tâm hối cải, cúi đầu gật lên gật xuống như gà mắc dịch HSN1 hồi lâu vẫn ko dám ngẩng đầu lên nhìn, cho đến khi sự thật chứng minh rằng, con người cũng có thuật biến hóa, từ một bà đề với giọng điệu run rẩy thoát cái biến đã ra thành một Lăng Từ Thần thanh âm lạnh lẽo khô khốc, cô mới dám ngẩng đầu tròn mắt nhử này thiếu điều hét lên.

-Cậu làm gì ở đây thế? _Trước khi bắt gặp khuôn mặt mê người có sức sát thương tim mạch hạng nặng kia, Gia Băng độ lượng cho phép những sự vật thừa thải như mấy đôi giày bóng loáng của mấy ông bác sĩ bên cạnh hay 4 cái chân gấn bánh đen xỉ hơi bám bụi choán vào tầm nhìn của mình.

-Lăng..Lăng... Ko biết vì quá “xúc động” hay cô họng nghẽn xương, Gia Băng áp a áp úng hoài cũng chẳng thể nói trọn họ tên con nhà người ta, uất ức nhỏ giọng lầm bầm _Sao đọc Lăng Chi Tùng Xềng thì dễ thế, đọc Lăng gì gì lại khó thế ko biết! Đổi tên quách cho dễ xưng hô vậy.

Cơ mà, thông tin cái thằng thành linh mà xị ra cả tấn khối như thằng em cô ko hề sai chút nào. Quả thực, oan gia Lăng đang ngạo nghễ ngồi thư thái trên chiếc giường đẩy của bệnh viện, áo quần thời thượng thường ngày đã bị lột sạch chỉ còn lại tấm áo kẻ sọc như áo nhà tù mỏng manh khoác lên người. Bao quanh cậu ta còn có đám người đa dạng tuổi tác, đa dạng giới tính mặt mũi nhìn rất trí thức, rất có phong thái của bậc y, bác sĩ lão luyện khép nép hiểu chuyện im lặng, ko dám một lời chen ngang.

Cảnh tượng này làm Gia Băng choáng ngợp. Ko phải choáng ngợp vì nhãn hiệu đồng phục của bệnh viện này gán mác Chanel, cũng ko phải vì ai ai cũng ngồi ngồi rục rờ như một rừng hoa đủ màu sắc, mà là vì vẻ đẹp hoang đại lạnh lùng bất cần trong tư thế nhân nhả của Tử Thần, đầu, bộ áo quần bệnh nhân kia làm cậu ta nhột nhột đi phân nửa. Ko dừng lại ở đấy, trên phong nền tượng người bằng xương bằng thịt rục rờ hết sức sinh động đằng sau, khi chất vương tử của Tử Thần lại càng thêm ngút ngàn một cách kì lạ, vô tình làm con tim mê trai của Gia Băng được nước hành nghề.

Phải công nhận, “dung mạo” tên oan gia này ko phải hạng củ khoai trái cà, hoàn toàn rất phù hợp với mẫu người Gia Băng thích từ nhỏ. Nhưng, chỉ “dung mạo” thôi, mấy cái khác cho cô cũng ko thêm.

Thình thịch! Thình thịch!... Tiếng tim ai đó đập mạnh đến nỗi văng ra ngoài, len lõi trong ko trung rồi chui tọt thành công vào màng nhĩ Gia Băng làm cô ko khỏi thò bĩu môi chế giễu “Quái! Tim người nào đập ác chiến thế ko biết! Đúng là ko phải hạng mê trai tầm thường, hừ!!!”

...nhưng ngẫm lại, suy nghĩ thật kĩ, cảm nhận thật rõ ràng hóa ra, tiếng tim đập ấy phát ra từ ngực...mình...=’=

-Hàn Gia Băng, tôi đang hỏi cậu đấy! _Thấy Gia Băng phớt lờ mình quá đẹp, Tử Thần bực bội lên tiếng, thanh âm dường như nặng hơn trước mấy tấn, rất có trọng lượng _Đáng nhẽ giờ này cậu phải ở Sân bay và về Việt Nam rồi chứ?

-Á! Thoát hồn ra khỏi đống suy nghĩ bầy nhầy hỗn tạp, Gia Băng mới nhận thức ra được hoàn cảnh của mình lúc này, cơ thể vì quá sốc nên vô thức hoá ếch nhảy dựng lên như có con muỗi chích phải, sắc mặt nhanh chóng trắng bạch đầy hoảng loạn _Thôi xong rồi, quên mất rồi! Tiêu thật rồi!...Cha sẽ thiêu cháy mình mất!!

-Đừng nói với tôi giờ cậu mới nhớ đến chuyện này nhé _Nheo nheo đôi mắt đen sâu như ngọc trai đen quý giá dưới lòng đại dương, Tử Thần bình thản vòng tay để trước ngực rất trịch thượng, khuôn miệng cong lên đều đều hỏi.

-Ông trời thường bày trò trên người có tài thế đó! _Gia Băng dù biết sắp chết vẫn ko ngăn ngại tự khoa trương bản thân mình lên, nhả trán khổ não than mắng ông trời _Tôi sẽ chết cho coi, sẽ bị giết chết! Nếu sau này tôi có mệnh hệ gì, nhớ thấp cho tôi nén nhang an ủi nha!!!

Thoáng bật cười nhẹ trên đầu khổ của người khác, Tử Thần miệng lưỡi chưa bao giờ biết uốn 7 lần rồi mới nói, thẳng như ruột ngựa phàn:

-Đồ ngốc ko ai bằng!

Đang lúc sầu khổ gặm nhấm giây phút bình an ngắn ngủi cuối cùng của cuộc đời, Gia Băng nghe thấy có người dám đặt giọng si nhục IQ, si nhục chất xám mà ko phải ai muốn có cũng có được của mình thì tức lắm, giận mới hận cũ nhất tề đồng loạt đánh bại lí trí, chiếm lấy mọi suy nghĩ, hành động.

-Ồ! Tôi ngốc đấy! Do ngốc nên mới nghe thấy việc cậu như con heo bị đem lên bàn mổ đã tức tốc chạy đến đây đấy! Là tôi ngốc, ngu xuẩn nên mới tới cái xô xình này làm trò cười cho cậu xem _Quần bách hết lớn vào mặt ai kia, Gia Băng kích động đưa tay...quẹt mồ hôi, ánh mắt tước da xèo thịt liên tục lớn vồn quanh kẻ vô ý vô tứ làm phật lòng mình.

-Cậu vừa nghe tin đã chạy đến đây! _Sững người một hồi, ko lâu sau đó, Tử Thần bình tĩnh hỏi lại, đáy mắt léo lên chút ánh sáng dị hoặc nhưng đẹp vô cùng, như luồng sáng phía chân trời khi tan bão.

-Đúng đấy! Tôi thật sự là một con ngốc, lúc ấy còn ngây thơ sợ rằng cậu sẽ như tôi, sẽ vì ca phẫu thuật này mà bị di chứng, sẽ phải đau khổ và hối hận về sau. Thế nên, tôi, Hàn Gia Băng một thời chưa vì ai bao giờ đã điên cuồng vô duyên đến đấy để ngăn cản cậu! Tôi thật ngu ngốc mà!

_Thừa giọng hét lớn, Gia Băng ko biết từ khi nào đã đem hết tâm tư của mình bộc bạch với người ta, mà ko chỉ một người ta, rất nhiều người ta là đảng khác. Nhưng, cô ko cảm thấy thẹn thùng như bao người, trái lại còn thấy lòng nhẹ nhõm hẳn đi, như trút hết được hàng đống gánh nặng trong người. Khoé mắt cô bỗng chốc có một giọt nước dài chảy xuống gò má ửng hồng, giọng nói có gì đó run run.

-Đừng...đừng khóc!... _Nghe rõ được toàn bộ lời tâm tình ko phải lúc nào cũng nghe được từ cửa miệng ai kia, Tử Thần vui mừng đến nỗi trở nên lúng túng, nhưng khuôn mặt vẫn thản kì ko đổi sắc, lãnh đạm và gần như vô cảm _Tôi ko ngờ cậu lại lo lắng cho tôi như thế!

Khẽ thờ dài, Tử Thần đưa ngón mọ lau đi giọt nước vừa nẩy vẫn còn kẹt trên má Gia Băng, giọng điệu ôn nhu thương xót.

Nếu ko phải bên cạnh cậu có quá nhiều kỉ hà, cậu đã ko ngăn ngại hành động thay cho lời nói rồi!

-Tôi...đâu có khóc, mồ hôi tôi đó! _Giật giật khoé miệng, Gia Băng khó chịu minh bạch mọi chuyện, đồng thời ko để tay ai đó làm càn, hất nhanh ra xa _Với lại tôi vốn ko hề lo lắng cho cậu, đừng hiểu nhầm.

Người ta nói, nghe là một chuyện, tiếp nhận hay ko lại là một chuyện khác. Từ Thần lúc này cũng vậy, chặt vật lăm cậu mới có tiếp nhận sự chống chọi của ai kia, quyết định mặt dày mà phản kễ. Song, sắc mặt trên mặt cậu giờ đây thật khiến cậu phật ý, bởi dư âm khẩu khí của người đối diện, nó đen hẳn mất một nửa, khiến bất cứ ai nếu tỉnh mắt cũng có thể nhận ra sự bình thần cậu đang khoác lên là đồ giả.

-Ko cần phải ngượng, tôi hiểu rõ cậu cảm thấy thế nào mà. Yên tâm đi, tôi ko phải là cậu, sẽ ko có bất kì chuyện gì ko hay xảy ra đâu. Đừng lo lắng Từ Thần đáng bộ hải lòng vuron tay xoa, à ko là vô đầu Gia Băng như chủ vô đầu cún, giọng điệu sến súa sắc mùi cung chiều.

-Ko có! Tròn mắt há hốc mồm nhìn người kia tự cao thái quá, Gia Băng lùi ra sau vài bước tránh bàn tay kia kiểm giữ mình kia, khuôn miệng mở to chồm bỏ như muốn hét.

-Nếu đã lo lắng cho tôi như thế, vậy làm gì đó thể hiện lòng thành đi! Mặt dày phớt lờ tiếp, Từ Thần ra vẻ ngăm ngời rồi tận tình đề nghị_ Làm gì đó để tiếp thêm động lực cho tôi ấy!

-Tôi đã bảo là tôi ko lo lắng cho cậu rồi mà!! Dồn toàn bộ sức lực phản công lần cuối hét thật to, để phòng hao Từ Thần có vấn đề về màng nhĩ, Gia Băng mặt đỏ phùng còn dậm chân mạnh xuống nền đá lạnh lẽo, tay khuỷa khoáng loạn xạ giữa ko trung, hơi thở phả ra phì phò như sắp chết đến nơi.

Tiếp sau phản ứng mãnh liệt ấy, khoảng ko trước phòng phẫu thuật thêm lần nữa tĩnh lặng như tờ, những tiếng động thừa thãi cũng ý thức được mà im bật.

Nụ cười trên môi ai kia...như đốm lửa lập loè trong đêm...chợt tắt...

Bầu ko khí cô đọng đáng sợ đến mức tiếng thở nhẹ cũng vang lên thật to, thật rõ làm Gia Băng tỉnh ngộ. Khi cô có thể rời khỏi cơn bạo phát cũng là lúc sự hối hận tràn ngập, dâng lên tận cuồng hòng.

Gia Băng muốn gạt đi, muốn chối bỏ những gì mình vừa nói...nhưng cô ko thể cất lên thành tiếng được.

Người ta đã lặng lẽ cùng đoàn người tiến về phía trước mắt rồi.

”Một người bật khóc, một người cười.

Một người dừng bước, một người đi.

Chuyện tình đôi ta, đến đây thôi.

Bye em, anh đi lấy chồng.”

Ax! Nếu cảnh tượng đang xảy ra với Gia Băng lúc này một bộ phim, chắc hẳn người ta sẽ ko ngần ngại hao tốn tiền của để cho đoạn phim này quay chậm, như chính sự luyến tiếc ko muốn rời của nhân vật nữ chính khi nhìn thấy người mình yêu bỏ đi với một tên gay. Bất đắc dĩ quá cũng giống như con cún con bên đường ngậm ngùi nhìn cục xương khiêu gợi rơi xuống cống vậy...

Nhưng mà...cảm giác đau đớn như có ong đốt trong lòng cô như vậy là sao đây? Phải giải thích như thế nào đây? Liệu có giống như tâm tình của một con cún con với cục xương yêu quý? Hay hơn thế, như tâm tình của cô gái kia chẳng hạn...có thể chăng?

Nghĩ đến đây, tim Gia Băng thường tình đã trật nhịp giờ càng đập dữ dội hơn trước. Hối hận, đau đớn, luyến tiếc đan xen lẫn nhau và ngày càng mãnh liệt khi cánh cửa phòng phẫu thuật hé mở...

-Ko được!!! Hét thật to, hơn ngàn lần vạn lần lúc này, Gia Băng ko tự chủ được phi nhanh đến, đứng thu lu trước cánh cửa phòng phẫu thuật, ko cho bất kì ai ở ngoài bước vào bên trong.

-Chuyện gì? Ko thèm liếc mắt lấy Gia Băng một cái, Từ Thần lạnh nhạt.

-Tôi... Gia Băng đột nhiên lại hối hận, nhưng vì cô đã phóng hỏa đốt nhà, giờ ko thể ko bảo toàn tính mạng được_ Tôi...

-Tôi cái gì, nếu ko có chuyện gì thì tránh ra tôi, phải phẫu thuật! Những gì Từ Thần thốt lên, liệu cậu có biết Gia Băng đang đau ko? Cũng có thể biết...nhưng vẫn nói...

-Tôi... Dẫn đo nghĩ ngợi một lát, Gia Băng hít một hơi lấy dũng khí, đưa hai tay lên đầu gỡ bỏ dây buộc tóc mình yêu thích nhất. Dây buộc tóc mà cả đời Gia Băng luôn gìn giữ, nói sẽ chỉ giao cho nửa kia của mình, nhưng giờ đành phá lệ giao tay người khác vậy..._Đưa tay cậu ra đi!

Ko nói gì, Từ Thần chỉ ngậy người chốc lát rồi quyết định ngoan ngoãn làm theo lời Gia Băng, khóe môi như cười, lại như ko cười.

Đón nhận bàn tay to rộng, đặt nó trong lòng bàn tay mình, Gia Băng dúi chiếc dây buộc tóc yêu quý vào tay Từ Thần, uốn nắn bắt cậu phải nắm chặt lấy nó.

-Lặng Từ Thần... Gia Băng gương đôi mắt to tròn thờ dại nhìn người đối diện, khuôn mặt lộ ra vẻ nghiêm túc...vì đồng lúa Việt Nam cần có người bán mặt cho đất, bán lưng cho trời cày cấy; vì xưởng giấy Hà Nội cần có người phụ giúp lao động; vì cộng đồng còn thiếu thốn quá nhiều sinh viên tình nguyện; vì chuyện đời còn nhiều gian nguy mà chúng ta cần phải tự mình đối mặt; vì mặt trời chói chang luôn mọc đằng tây; vì cái cây trước nhà tôi cần có người tưới tẩm; vì sự chính chắn của con em chúng ta sau này,...vân vân và vân vân, tôi, Hàn Gia Băng xin thay mặt chủ tịch nước Việt Nam, bộ trưởng

các ngành, tổng giám đốc các tập đoàn, club nông dân, club người khuyết tật, club hội người cao tuổi, club sinh viên, học sinh...mong cậu sẽ phẫu thuật thành công, vinh quy áo gấm trở về nước.

Nói xong một tràng dài đến hụt hơi, Gia Băng nhìn Từ Thần vẫn chưa tiêu hóa hết câu nói của mình liền bắt thành linh làm chuyện hết sức tày trời. Cô bước đến gần Từ Thần, đưa môi đặt nhẹ lên gò má hoàn mỹ của cậu một dấu hôn nhẹ nhàng nhưng ấm áp, nồng nhiệt.

Trước sự sững sờ của nhân vật chính lẫn nhân vật phụ, Gia Băng quay người bước nhanh đánh bài chuẩn. Khi khuất người đằng sau lối rẽ, cô quay đầu lại nhìn ai kia một lần nữa, nở nụ cười tươi rực rỡ nhất:

-Lăng Từ THẦN, đôi giày nhỏ trong đây buộc tóc ấy là bạc nguyên chất đó, ko được làm mất. Nhớ mau chóng lành rồi về nước trả tôi đấy! Biết chưa!

Một làn gió lạnh lướt qua hành lang trải dài, Gia Băng một lúc sau bỗng khuy người xuống đất, khuôn mặt nhanh chóng tái nhợt hắc đi. Cô ôm bụng, miệng nhăn nhó rít gào:

-Chết tiệt! Lại đến rồi!!!

Sau nụ cười gượng bất lực, Gia Băng mất hết ý thức chìm ngimm trong cơn mê ập đến

Trước khi lịm hẳn đi, hình ảnh ai đó là tại hiện rõ nét lần nữa trong tâm khảm cô...thật khiến người ta ko thể đau được nữa mà...

P/s: Hình như chúng sắp nghe đk câu thú nhận của ai đó ròi mấy bà

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83

Chap 83: Nghi ngờ

***

Ngất xỉu tiện thể ngủ luôn, lơ mơ thức dậy Gia Băng mới nhận ra mình đã bị người ta “vận chuyển” tổng về Việt Nam từ lúc nào, tâm trạng nặng nề đi do “thời kì đến” lại càng thêm bức bối khó chịu hơn ngày thường.

Cô vốn muốn nán lại Hàn Quốc thêm vài ngày, muốn thấy con người kia bình an ra khỏi phòng mổ, bình an đường bệnh rồi mới thuận lòng theo lời cha ngoan ngoãn trở về nước tiếp tục công cuộc trồng người.

Nhưng ko ngờ, cha cô đến điều này cũng phần nộ cảm đoán, quyết cắt đứt mọi dây dưa giữa cô với người kia bằng được. Ai bảo, cả cô và Từ Thần đều đã gặt đầu chấp nhận lời đề nghị ông đưa ra, ko lí nào quân tử nhất ngôn như ông lại cho bọn cô có cơ hội bòn rút thêm thời gian ở cạnh nhau, rồi theo quen thói thường tình của con người, quên bằng đi sự tồn tại của nó được.

Thế nên, Gia Băng đành bằng mặt ko bằng yên phận trở về cuộc sống trước đây, ăn-học-ngủ, với một thân phận hoàn toàn khác, là Hàn Gia Băng-đại tiểu thư Hàn Gia được mọi người quan tâm, chú ý, ko phải Hàn Từ Di-một nữ sinh trung học bình thường chỉ duy có bản tính nết trai nổi trội.

Cuộc sống này, dĩ nhiên ko có gì đổi khác so với lúc trước về mặt tinh thần. Đây là cuộc sống mà cô dù muốn hay ko vẫn phải chấp nhận trong vòng 2 năm-cuộc sống mà cái tên Lăng Từ Thần chỉ là cái tên nằm cuối trong sổ điểm của thầy cô mà thôi, ko có gì đặc biệt.

Cả Từ Thần cũng vậy, con người đó cũng chịu buông tay, chấp nhận để cô trở thành “bạn học chung lớp” với mình, ko là gì đặc biệt trong vòng 2 năm

2 năm...liệu chừng ấy thời gian có quá dài hay ko? Liệu cô có thể vô tư đối mặt với Từ Thần như lúc trước, như những người bạn ko hơn ko kém, khi mà giữa cô và cậu đã có 8 lần môi chạm môi?

Cha cô ko độc ác, ông đã cho cô đôi cánh, giấy thông hành để con người đáng ghét kia ko thể ở bên cạnh hiếp đáp, chóc ghẹo cô. Lời đề nghị và đảm cận vệ sẵn sàng dẹp loạn 24/24 lễo đẹo theo cô chính là minh chứng cho sự nghiêm túc của ông.

Nhưng thật lạ...cô hình như lại ko hề muốn điều đó thì phải. Đôi lúc, cô lại cảm thấy ko hiểu nổi cảm xúc của bản thân mình nữa.

Khi nghe tin cha cô muốn cô thu dọn hành lí ra khỏi nhà Từ Thần, cùng hai thằng em lăm chuyền chuyển đến biệt thự Hàn Gia ở ngoại thành Hà Nội sống, cô cư nhiên tỏ ra khó chịu, bất mãn mặc dù con người ham hư vinh như cô vốn nghe đến hai từ “biệt thự” mắt đã sáng bừng. Hôm ấy, cô như bị ma nhập, rút ruột tồn tiền điện thoại gọi quốc tế, lời to tiếng nhỏ “thương thảo, bàn bạc” với cha mình một phen cho đến khi tài khoản hết tiền tự động ngắt kết nối vẫn ko cam lòng chấp nhận. Vì sợ bị đảm vệ sĩ suốt ngày lễo đẹo theo sau làm phiền, choán hết tự do của mình, cô mới nổi điên tức giận như vậy sao?

Cứ cho là thế đi, nhưng tại sao khi biết cha mình nể tình phụ tử, từ chối lời đề nghị của thầy hiệu trưởng, cho mình ở lại ban C tiếp tục công cuộc học tập, Gia Băng cô một lời cảm kích cha mình cũng ko có, bỗng đứng lại vui mừng vì vẫn được chung lớp với ai kia?

Mà giả định, tất cả đều do thói quen lâu ngày tạo ra nên nhất thời ko thích ứng kịp đi, vậy thì, ai sẽ giải thích cho cô, vì có gì, lúc cô cùng Kì Như dàn giữa nước mắt hàn gắn tình cảm tri kỉ thiếu thốn một thời gian dài, điều đầu tiên cô chia sẻ với nó lại là chuyện ko đầu ko đuôi giữa cô với Từ Thần, đã thế, mặt mũi ko biết ngượng, đồ bưng biếu lộ tâm tình khiến nó ko ngừng cười mỉm gian xảo?

Mà nếu quy những việc tên kia làm có gì đó ko trong sáng khiến cô phải ngượng ngùng đi, vậy chuyện đầu óc cô ngu độn hể rảnh chút liền đoán mò xem người kia đang làm gì, khoẻ chưa, sao ko gọi cho mình thì phải giải thích thế nào?

Thật khiến cho người khác cảm thấy sững sờ, chính cô cũng ko khỏi kinh ngạc. Hết thấy, hành động của cô rất mờ ám, rất giống như một cô nàng đang thăm yêu thăm mến một ai đó.

Chẳng nhẽ, cô đã...

-Rầm! _Đập tay lên bàn khí thế, Kì Như ném ánh mắt sáng bùng bùng mãnh liệt đầy ý vị như đèn điện nhìn Gia Băng, khoe môi cười cười ko thể xảo trá hơn _Hàn Gia Băng, chị người đây rất tiếc phải báo cho người một tin ko may, ta thấy, người đã YÊU Lãng Từ Thần mất rồi.

-Phụt! _Đang uống giờ cốc lipovitan mát lạnh, Gia Băng dù là người lấy tiêu chí tiết kiệm làm chân lí sống vẫn bị chữ “yêu” nhấn mạnh và kéo dài kia làm cho giật mình, ko ngăn ngại phun hết chỗ nước chưa nuốt kịp ra ngoài, vài giọt nghên lên mũi cô khiến cô ho sặc sụa _Kì Như, người ko phải thù ta đến chết nên mới tính ám hại ta cướp đoạt tài sản đấy chứ! Người thật độc ác!

-Thôi đi! Nếu ta muốn giết người thì đã kẻ dao chọc tiết người ngay rồi, ko cần phải văt và nói mấy chuyện dở hơi này để người đột tử chết đâu _Thấy Gia Băng lạnh lùng trừng mắt oán hận nhìn mình, Kì Như quay mặt đưa mắt nhìn bầu trời âm ảm qua khung cửa sổ, tiếp lời như tâm sự _Ta nói thật đấy, với kinh nghiệm 10 năm chông đèn mài quần nghiền ngẫm manga, ta đảm bảo mắt nhìn đời của ta ko phải hạng tầm thường đâu. Người quả bị tên oan gia kia lấy mất trái tim rồi.

-Ko có chuyện đó đâu _Lau nhanh khoe miệng tèm lem, Gia Băng bĩu môi khinh bỉ _Với cương vị là một người bạn, ta khuyên người đi khám mắt lại đi, chắc có vấn đề rồi đấy, để lâu ko tốt đâu.

-Người yên tâm, mắt ta rất tinh, ko sai nổi đâu. Người vốn yêu Lãng Từ Thần, rất yêu là đằng khác! _Bất thành linh túm lấy cổ áo Gia Băng, ép người cô gần như nhào sát về phía mình, Kì Như tự tin khẳng định như thế đấy là định lí Pitago hay định luật Niu ton 3 mà cả thế giới ko ai dám chối bỏ.

-Ko có, ta nói ko có rồi mà, người có bằng chứng gì nói ta yêu cái tên đáng ghét luôn khiến ta khò sở đó chứ! Người thấy có người nào ngu ngốc đi yêu kẻ thù của mình ko hả? _Gia Băng chán nản giẫy giụa thoát khỏi móng vuốt sắc lẹm của Kì Như, khuôn mặt đỏ bừng như gấc. Đáng ghét! Cô đâu có yêu cái tên đó chứ, sao bắt lộn gập ai, người ta cũng gán cho cô cái biệt danh “Lãng phu nhân” thế ko biết. Bộ, trên mặt cô viết ba chữ đó sao?

-Vậy ta hỏi người, tại sao người hể nhìn mặt ta là lại kêu ca về chuyện của tên đó hả? Còn nữa, cứ một ngày là người lại nhìn màn hình điện thoại những mấy trăm lần, mỗi lần điện thoại kêu lên là người lại bùng mặt sáng mắt, mới nhìn cái số điện thoại thì lập tức xì mặt, ưỡ oài tiếp máy, nói đi, ko phải người yêu người ta thì sao biểu hiện nào trên người người cũng giống mấy con bé lụy tình trên báo thể hả? _Kì Như là chúa bám dai, bắt lộn thế nào vẫn quyết ko buông tha cho Gia Băng.

-Làm gì đến nông nổi thế, ta nể tình người là bạn tri kỉ nên mới kể chuyện cho người nghe, để người cùng ta an ủi, cùng ta chườm rửa hần, bộ ko được à? Ta nhìn vào màn hình điện thoại là vì điện thoại ta mới mua, hàng xịn, muốn ngắm cái mặt nó cũng bị cấm sao? Còn nữa, ta ưỡ oài là vì ta mệt, người cũng biết ta đang đến “thời kì khó xử” mà, bức bối là chuyện thường tình! _Đẩy tông giọng lên cao hơn tông giọng của Kì Như nhằm chiếm ưu thế, Gia Băng sau khi tuôn một tràng liên thờ hồng học, vuốt ngực bình ôn thần trí.

-Được rồi! Ta thua, ta thua...cứ chờ mà xem! _Đưa tay bịt lên hai tai bảo vệ màng nhĩ, Kì Như quyết định bỏ cuộc. Dù cô giờ có nói gì chắc chắn cũng bị người ta cãi chày cãi cối đốp lại, thôi thì cứ yên phận mà xem kịch. Quân tử hống hót là quân tử đại, quân tử chậm rãi là quân tử khôn.

Cứ thế...thời gian nhanh chóng qua đi...

Gia Băng quay trở lại trường với sự rào trước đón sau nồng nhiệt của hết thầy mọi người trong trường. Có lẽ, sau khi vụ bạo lực ở trường được giải quyết rõ ràng, ko chỉ bạn bè cùng lớp, thầy cô bộ môn mà còn có cả nhiều phần tử ngoại lai như club báo chí, club sự kiện và nhân vật...đều dành hết mọi sự quan tâm ko đáng có cho cô như một sự “lấy công chuộc tội”.

Chỉ là, mỗi ngày 24 giờ hể đi trên đường thấy mặt cô là lại nhanh như bay chạy tới bắt tay hỏi han cô hàng loạt đề tài đa dạng, phong phú, khiến cô bắt đầu cảm thấy ái ngại, phiền phức, dần dà liền tránh người như tránh tà mỗi khi ra khỏi lớp học.

Úc ở chỗ, đám người trong trường, từ sau vụ phát ngôn chấn động của Lãng Từ Thần ở buổi đại tiệc, liền mặc định cho cô cái danh “Lãng phu nhân” to đùng trên trán, khi ngửa mặt lại cười tươi hỏi:

-Gia Băng, Từ Thần khi nào mới về Việt Nam vậy? Lâu rồi ko thấy cậu ta.

-Sao lại hỏi tôi? _Gia Băng bức bối nói như hét, khuôn mặt tỏ rõ biểu tình cáu bẳn, cảnh cáo mọi người ko nên đụng chạm tới.

Ấy vậy, chúng vẫn ào ào tận tình hỏi thăm như thường.

-Vị cậu là “Lăng phu nhân” của người ta mà, ko hỏi cậu thì hỏi ai!_Mấy người vô duyên hỏi cuối cùng vô duyên bật cười rồi thông thả bước đi, như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Gia Băng những lúc như vậy đau đớn cứng họng ko nói nên lời, dậm chân quay về lớp bảo toàn tâm tình, ầm ức nghĩ ngợi.

Mọi người trong trường đều gọi cô là “Lăng phu nhân” nhưng cô đâu phải chứ. Nếu thực sự tên đáng chết kia coi cô là vợ, tại sao đến giờ vẫn ko liên lạc với cô. Sợ tổn tiền, sợ lời cảnh cáo của cha cô hay vì cô ko là gì cả nên ko cần phải gọi?

Ruột cuộc, trong lòng hần, cô chiếm vị trí nào? Trong tim, trong dạ dày hay trong hậu môn?

Vẫn biết thắc mắc sẽ ko có giải đáp nhưng Gia Băng ko thể ko tự vấn chính mình. Bởi vì chỉ những lúc như vậy, cô mới nhận ra mình quan tâm con người đó đã nhiều lại thêm nhiều.

Và, hơn hết là, cô đã cảm nhận được nỗi khổ khi vắng bóng một người.

Những lúc như thế, Gia Băng liền tìm đến quả bóng da cam đáng chết năm lần bảy lượt “chung thủy” từ tay đám thành viên bay đến ám sát, hủy hoại dung nhan của mình, đập nó dội mạnh xuống mặt đất xả xtreet.

Hiện tại, Gia Băng vẫn tiếp tục công việc quản lí gian truân trước đó, tận lực tận tâm chu toàn cho đội bóng. Có điều, vất vả hơn trước gấp mấy lần.

Chỉ tại, nghe nói trong lúc cô ở Hàn Quốc, đội trưởng đội bóng-Hạ Kì Thiên đã quay về với thân phận đại thiếu gia Hạ gia, bỏ bê việc “triều chính” của club, làm cho “ngân khố đại nhân” phải tự tay gánh vác mọi việc, cũng vì thế, tiêu chí “bòn rút càng nhiều càng tốt” được anh ta áp dụng lên mọi thành viên, độc tài vắt kiệt sức lực họ, ko ngoại trừ cô.

Nhiều lần lên tiếng đòi nhân quyền, nhiều lần bị đem họp đồng kí lúc trước đe dọa bồi thường, Gia Băng dậm nản, chỉ biết đưa thân giao vào tay trời.

Cứ thế...gần 1 tháng sắp trôi qua...

Con người kia vẫn chưa chịu trở về.

Một ngày chủ nhật đẹp trời nọ cuối tháng 1, Gia Băng đang vui đùa vào đông chần hỗn độn ầm ập “bể quan” ngủ nướng đến khét liền bị Kì Như tàn bạo đập tắt mộng đẹp.

-Hàn Gia Băng! Dậy! Dậy mau cho ta!_Xông mạnh vào phòng Gia Băng ko thèm gõ cửa, Kì Như vừa lúi thốc đông chần ra khỏi người cô vừa khăn trương gọi lớn.

-Mệt! Đang ngủ!_Gia Băng trở mình, mơ màng đáp trả một tiếng trong con mê.

-Ngủ cái gì mà ngủ, dậy mau, có tin động trời rồi đấy!_Ko chịu từ bỏ, Kì Như túm lấy tay Gia Băng, kéo cả thân thể cô ngồi dậy như một con rối len nhũn mềm.

-Động trời gì mà động! Người rảnh quá ko phá ta ko sống được à? Gia Băng đưa tay lên miệng ngáp đã đời, khoé mắt nhắm tít ko muốn mở ép ra một giọt nước mắt trong veo_Hôm qua ta ngủ muộn, đừng làm phiền ta tỉnh đường nữa!

-Ách! Ngươi muốn ngủ thì cứ việc, nhưng trước tiên nghe chuyện này đã!_Kì Như thoáng vẻ nghĩ ngợi, bí hiểm hỏi_Gia Băng, nếu con cún con mà ngươi hết sức chăm bẵm, hết sức yêu thương, còn tốn một đồng tiền ko nhỏ mua đồ cho nó nữa bỗng dưng quay móng lại với ngươi, chạy đi phẩy phẩy cái đuôi với kẻ xa lạ khác, ngươi sẽ làm gì?

-Hử?_Lần này Gia Băng hơi tỉnh ngủ, cô nheo mắt nghi hoặc nhìn Kì Như phía đối diện rồi trỏ ngón tay chỉ về 3 con cún con béo tròn đang lúc nhúc cọ quây trong cái giỏ ầm ập nơi góc phòng_Ngươi bị làm sao à? Chúng nằm ở kia mà, đi đâu chứ?

-Trời!_Kì Như vỗ trán thương tâm than lên một tiếng, bất lực giăng giãi_Ta chỉ nói là nếu như thôi, hiểu ko? Nếu là như thế, ngươi sẽ làm gì?

-Còn phải hỏi sao? Gia Băng ném ánh mắt khinh bỉ cho Kì Như hững hờ, dù ko hiểu gì nhưng vẫn thành thật trả lời_Ngươi biết ta là người thế nào mà. Ăn ko được đập đổ. Nếu thế thật, ta sẽ chọc tiết nó, cạo lông nó, biến nó thành thịt cây 7 món. Với những kẻ phản bội, nhân nhượng với chúng là tự kẻ dao vào cổ mình.

-Tốt lắm, bạn đẹp!_Nghe xong câu trả lời hết sức thoả đáng và vừa ý mình của Gia Băng, Kì Như hừ hạo đập một phát rõ đau lên vai bạn, miệng cười tươi như trứng sô.

Ko thèm nghĩ nhiều về biểu hiện bất thường nhưng quen thuộc của Kì Như, Gia Băng ngả người xuống giường, tiếp tục ngủ.

-Này! Khoan đã! Ta còn có cái này muốn cho ngươi xem! Dậy đi!_Kì Như hưng hăng lấy laptop của Gia Băng, lên mạng, nhanh chóng truy cập vào website trường rồi bung laptop đến gần Gia Băng, ồ ào hỏi thúc.

-Mệt! Để sau đi!_Gia Băng khua tay, vùi đầu sâu vào chăn tìm kiếm hơi ấm.

-Hử! Ngươi ko dậy xem sẽ hối hận đấy nhá! Con cún con nhà ngươi quấy móng đi theo người khác rồi nè!_Hóp một ngum nước trong, Kì Như nói với

giọng thích thú đầy hàm ý.

-Mặc xác nhà người, ta ko quan tâm_Gia Băng vẫn cứng đầu mặc kệ, hơi chút bức bối vì chẳng thể nào nói lại giấc mơ đẹp để ban này.

-Hình như có nhắc tới Lăng Tử Thần nè!_Ra về hết sức kinh ngạc, Kì Như reo lên một tiếng rõ to để ai kia nghe thấy, ánh mắt thâm thúy liếc nhìn người bên cạnh, khoé miệng lúc sau lăm bầm_1...

2...

3...

-Đâu! Cún con nhà ta đâu!

Quả nhiên, từ trong chốn có người bỗng bật dậy, từ trạng thái thờ ơ chuyển sang quan tâm sốt sắng, mắt đảo đi đảo lại liên tục. Được một lúc, hai tròng mắt ko yên phận kia dừng lại, ko động đậy và có phần đen sâu hơn trước.

Gia Băng tận lực tăng cường độ ánh nhìn lên bức ảnh to tướng trên màn hình laptop, sững sờ ko thốt nên được lời nào.

Bức ảnh to tướng kia ko phải là ảnh của một ngôi sao xinh đẹp nào đó, cũng ko phải là ảnh tự sướng của ông anh đẹp trai “hoa nhường nguyệt thẹn” nào. Đó là bức ảnh chụp lại nỗi bi thảm, khốn cùng, tồi tàn của một nữ sinh bị bóng đập vào mắt trái, khiến nó sưng vù lên như mắt ếch, đến mờ to cũng ko mở nổi, nhắm tịt lại như một đường chỉ thẳng tắp, và tất nhiên, dung nhan đáng yêu, xinh đẹp của cô nàng đã huỷ hoại ko thương tiếc. Cái đáng hận hơn, nữ sinh bị thảm bị chụp lại kia ko ai khác là Gia Băng cô, vị quản lí có sức hấp dẫn bóng hơn cả cái khung cầu.

-Quái! Cái này là cái gì thế hả? Từ đâu ra mà có vậy! Tên khốn nào dám nhân lúc ta ko để ý chụp lén đăng lên trang chủ của trường thế này? Tên nào thất đức thế!_Bùng nộ thiếu điều muốn nện nguyên cái laptop xuống đất, Gia Băng hét lớn chửi rủa, vỗ cái bàn con cạnh giường rầm rầm_Hết ảnh rồi hay sao mà lấy cái này! Tên đó bị thần kinh sao?

-Bình tĩnh! Bình tĩnh...!_Kì Như bình thần vuốt lưng Gia Băng an ủi

-Bình tĩnh cái đầu người! Ôi hình tượng của ta, dung mạo của ta! Chúng đã bị người ta làm nhục, chà đạp mất rồi_Gia Băng vò đầu muốn khóc, nghĩ đến phận mình sau này mà lòng chua như khế. Bỗng, cô ngừng khóc, ánh mắt sát khí trùng trùng về phía Kì Như đang hồn nhiên đập lưng mình “an ủi”, ko kìm *** nổi cơn giận, 2 tay bóp lấy cổ Kì Như lắc lắc_Ko phải người tung cái ảnh này đấy chứ? Có phải người ganh tị trước vẻ đẹp của ta nên mới *** hại ta ko, nói đi!

Kì Như theo nhịp điệu lắc lắc của Gia Băng cũng “xúc động” “ặc, ặc” phụ họa theo cho thêm phần sinh động.

-Ko...ko phải ta..._Đưa tay gỡ tay Gia Băng, Kì Như hỏi hã chống chế, cảnh vật trong tầm mắt cô bị ai kia làm cho chao đảo_...nếu là ta thì toàn bộ chỗ ảnh “thâm kinh bí sử” từ thuở nào của người đã bị phát tán rồi kia! Bỏ tay ra coi! Nhìn xuống dưới ấy!

Lưu luyến rời tay khỏi chiếc cổ đỏ ửng của Kì Như, Gia Băng đưa mắt nhìn xuống dưới, ánh mắt bùng lửa vừa được dập tắt lại có can dầu tạt vào làm bùng lên.

-Quái! Gia Băng hạ thủ lưu tình đập tay xuống bàn thêm lần nữa, miệng lưỡi phần nộ_Sao ảnh ta xấu xa ê tiện đến thế mà ảnh cái tên đáng ghét kia lại được up lên đẹp như vậy chứ? Thật ko công bằng! Rõ ràng chủ topic này là nữ, trình độ dìm hàng người cùng giới quá tà ác! Đồ trọng nam khinh nữ!!

Trùng mắt thâm thù nhìn kẻ bên trong được chụp lại trong tư thế nhảy lên ném bóng vào rổ rất mê hoặc, Gia Băng hận ko thể làm mod xóa quách cái topic sỉ nhục phụ nữ kia đi. Tất nhiên, trước khi xóa, cô ko ngu đến mức ko save nó lại để dành.

-Cái đứa thiếu não này!_Thật sự bị cô bạn tri kỉ làm cho tức điên, Kì Như nhện ko được thốt lên một câu sỉ nhục ám muội bất lực, những ngón tay dài ko ngừng xoa bóp vàng trán vì ai đó mà xuất hiện đường chân chim_Nhìn xuống phía dưới nữa kia, bà nội!

Bị sai khiến như osin từ cái này sang cái khác, Gia Băng bức bức ném ánh mắt xuống bức ảnh được chụp rõ nét và ko hề có dấu hiệu chỉnh sửa photoshop cạnh đó bên dưới.

Tâm bản loạn như có người tát nước lạnh vào mặt, Gia Băng đảo mắt nhìn lên cái tiêu đề to đùng phía trên lúc nãy mình bỏ qua, toàn thân có gì đó ép kiệt đến suy sụp.

Bức ảnh đăng dưới cùng ghi lại hình ảnh của một người con trai có dáng người và khuôn mặt góc cạnh rất giống Tử Thần, tay cậu ta tự tiện ôm lấy một cô gái xa lạ ở sân bay.

Là sân bay! Đúng là sân bay! Lăng Tử Thần, cậu ta đã trở về. Và thật kì lạ, thời gian đăng topic lại là 2 ngày trước.

Phát hiện ra những điều đáng nhẽ bản thân ko nên phát hiện, Gia Băng cảm thấy đầu óc mình chóng váng, ù ù lên hết cả, trái tim trong lồng ngực quẫy mạnh như cá mắc phải lưới.

Kẻ cô mong chờ suốt gần một tháng đã trở về 2 ngày trước cùng một cô gái xa lạ. Ko những thế, họ ở sân bay ôm nhau rất tình tứ, ko câu nệ bất cứ ai tò mò nhìn lại.

Từ lúc nào, mọi chuyện chệch sang một hướng khác, thoát khỏi tầm kiểm soát của cô như vậy?

-Thấy rõ rồi chứ! Con cún con của mày đó! Nó phe phẩy cái đuôi với một con bé khác ở chốn đông người trắng trợn như thế đấy_Như sợ Gia Băng ko giác ngộ được, Kì Như vòng tay đặt trước ngực, thẳng thừng thông báo. Giọng nói trầm âm đảm buồn bã là thế nhưng sao thật mâu thuẫn với nụ cười rạng rỡ trên môi quá vậy_Làm thịt cây thối!

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đì, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84

Chương 84: Người về

Suốt ngày dài hôm ấy, Gia Băng như người mất hồn. Cô vô tri vô giác để mặc những khúc mắc, hồ nghi dai dẳng quần quanh, náo loạn trong đầu mình, mọi thứ chung quanh cũng vì thế mà trở nên mơ hồ, như bị đám sương trong cảm xúc của con người che mất sự hiện hữu.

Đánh răng mất hồn dùng nhấm sữa tắm, ăn sáng mất hồn múc com bỏ vào mũi, tắm tấp mắt hồn học đòi theo Bác tắm bằng nước lạnh ngày đông, cho cún con ăn com cũng mất hồn bỏ nhấm thức ăn cho chim, nói chung, Gia Băng ngày hôm ấy chẳng khác nào một con ma di động. Thế xác còn đây nhưng hồn phách đã lưu lạc đến phương nào.

Chập chạng tối, gió lạnh bắt đầu nổi chứng, thổi mạnh. Tâm trạng người tức cảnh cũng sinh thêm nỗi nê.

Đúng lúc khí trời thất thường ấy, kẻ gây họa vắng mặt bao lâu nay bỗng dung xuất hiện.

-Cô chủ! Đưa ánh nhìn qua đôi kính dày cộm bắn về phía vị chủ nhân nhỏ tuổi đang ngồi xõm ở ghế sofa, thất thần vuốt bộ lông mềm mại của ba con cún con đang rục rịch ăn com, Hồ quản gia kính cẩn cúi đầu chào như cái quy củ cổ quái được người trước hao tâm khổ tứ biên soạn bắt buộc.

Lâu sau, khi ko thấy người kia lên tiếng đáp trả, bà thận trọng thờ dài kêu thầm “Lại nữa”, rồi đều giọng thông báo tiếp:

-Lãng thiếu gia đã về!

Vẫn nghĩ, sẽ có người nghe tin tốt mà nhảy cẫng lên, ôm đôi má đỏ hồng đúng chất của một người con gái đang yêu, ní non lả bảm một mình như bà cố rồi chạy ra đón người ta hoặc không, cũng nổi giận dưng dưng, cong môi hơn dỗi người tình dám bỏ rơi mình bấy lâu nay ko thêm thăm hỏi. Nhưng, Hồ quản gia thực sự bất ngờ trước phản ứng ngoài dự kiến của cô chủ nhỏ.

Gia Băng nghe tin cũng chỉ thờ ơ ngừng đầu nhìn bà một cái cho có, hai con ngươi thất thần bất quá mới động một chút rồi nhanh chóng trở lại trạng thái hồn vía lên mây ban đầu.

”Biểu hiện này là gì?” Hồ quản gia bó tay, nhưng mà, dù ko hiểu, ít nhất, bà cũng có thêm một nhận định mới về cách của đám trẻ thời nay “Lạnh nhạt, thờ ơ cũng là cách biểu đạt tình yêu khi người ta thiếu thốn tình cảm, ngầm ý sâu xa là bảo người kia phải dỗ dành, vỗ về mình. Cô chủ quả rất cao thâm!”

-Cô chủ! Cậu ấy đang ở sân ngoài_Thầm ngưỡng mộ cách yêu độc đáo của Gia Băng, Hồ quản gia tiếp tục thông báo, ánh mắt kiên định rõ ràng muốn dò xét biểu hiện của chủ nhân.

-Gi?_Nghe đến đây, gương mặt Gia Băng từ mây đen u ám thoáng chút bùng sáng. Đôi mắt vốn lơ đãng nay hướng về phía bà quản gia, nhưng hình như, thần thái vẫn không mấy thay đổi_Bảo cậu ta, tôi đi vắng, không có nhà

Tuy có chút khựng người khó hiểu, Hồ quản gia cũng ko lờ mẫn hỏi nguyên do, định bụng nhanh chóng bước ra ngoài để truyền đạt

lời chủ cho vị “khách” vừa đến thì đã thấy người kia đứng trước khung cửa từ bao giờ. Đôi mày nhàn nhã có chút cau lại tọa thế núi đứng có vẻ hần nghe được cuộc đối thoại ngắn của bà.

-Lãng thiếu gia_Hơi ngạc nhiên, Hồ quản gia không kim lòng thốt

lên một tiếng, dù nhỏ nhưng như vô tình mà như cố ý lôi kéo tâm hồn đang trôi dạt đầu đó của Gia Băng trở về với thực tại.

Từ thần chi khẽ gật đầu đáp lại, ánh mắt đen sâu lãnh đạm rơi lên người Gia Băng ko thôi.

”Đây! Đây mới là yêu chứ!” Hồ quản gia đồng tình cảm thán một tiếng, ko hiểu sao bà rất có cảm tình với vị thiếu gia cổ chấp này phải biết.

Nói đến cổ chấp, bà thể kim lòng mà nhớ đến ngày hôm đó, chừng khoảng tháng 4 năm trước, vị thiếu gia mang bộ mặt tựa như băng son khó đời này đã đến biệt thự Hàn Gia ở Newyork, trong một tư thế ngạo nghễ đến mê người.

Lúc ấy, trong lòng bà ko khỏi dấy lên một cảm giác bất an khó tả. Và dự cảm của bà đã đúng, mấy chục phút sau, cậu ấy rời khỏi phòng tiếp khách trong con phần mộ muốn túm cổ giết chết cậu ngay lập tức của lão gia. Cũng may, lúc ấy, phu nhân đã kịp ngăn cản ông lại, nếu ko thì...

Còn nhớ, trước tình cảnh dầu sôi lửa bỏng ấy, cậu ấy đã ko sợ hãi, quay đầu, cười một cách tự tin đầy cháy bỏng mà nói một câu-cái câu mà khiến bà từ lúc đó đã sống sờ muốn quy phục:

-Cha! Cha ko có quyền can thiệp vào chuyện này, bất quá, cha giờ chỉ là cha của con và cô ấy mà thôi. Người có quyền quyết định mọi thứ của cô ấy, là con, ko phải cha!

Từ lúc ấy, phút chốc đã gần mấy tháng trôi qua, giờ đây, con người bông bột nhưng khiến ai cũng phải kiêng dè nề sợ kia đang đứng trước mặt bà với dáng vẻ quen thuộc ấy. Và bà sẽ phải làm gì tiếp theo?

Với kinh nghiệm phục vụ mấy chục năm qua Hồ quán gia hiểu ý lui ra khỏi phòng, để lại khoảng không gian yên tĩnh cho cặp tình nhân xa nhau lâu ngày “tâm sự”.

Hôm nay là chủ nhật, theo giao ước giữa lão gia và 2 vị tiểu chủ, bà không có quyền ngăn cản cũng như chen ngang chuyện của họ, cho dù...đó là chuyện vô cùng tồi tệ.

Nhìn Từ Thần 1 hồi lâu, thấy cậu vẫn biểu hiện như cũ, bình chân như vại, tay đặt trước ngực, dáng bộ trịch thượng như chính cậu mới là chủ nhân đích thực của ngôi nhà này, Gia Băng đâm giận, khuôn mặt phớt hồng càng thêm đỏ gay gắt, nóng bừng như có lửa, lòng kêu lên than vãn.

Tên đáng ghét! Cậu ta dám làm tinh thần cô suy sụp, lãng phí hết một ngày Chủ Nhật quý giá để lo chuyện không đâu của cậu ta, làm gì cũng chẳng thấy hứng thú.

Ấy vậy, không nói không rằng, cậu ta lại bỗng dưng xuất hiện trước mặt cô như thể mọi chuyện là điều dĩ nhiên. Cũng không thèm phân trần với cô một lời nào về tấm ảnh hoang đường trên trang chủ web trường nữa chứ, cứ tao nhả đứng nhìn chăm chăm vào cô như thể đang vào sở thú nhìn tinh tinh vỗ ngực huỳnh huych gào thét ý.

- Đáng ghét! _Tức tôi rít thềm một tiếng, Gia Băng tuyệt tình bỏ

roi ba con chó nhỏ đang lúc nhúc như sâu róm đùa giỡn trên sô-pha, quay người tính bỏ lên phòng.

-Xem ra, cậu không muốn gặp tôi! _Đến khi người trước giật dỗi bước đi một bước, Từ Thần mới chịu mở kim khâu, chất giọng trầm nghe qua thì vô cảm nhưng khi ngấm kĩ lại thấy có chút chua xót âm ỉ, đôi chân dài tự động rút ngắn đi không ít khoảng cách giữa hai người.

Xao động dừng bước với một chút nghi ngại gì đó thoảng lên trong đôi mắt to tròn sầu muộn, Gia Băng không nói không rằng quay đầu lại lườm Từ Thần một cái, kiêu ki đưa tay hất nhẹ mái tóc mềm về phía cậu, đồng đánh đúng chất một cô nàng tiểu thư khuê các đi lên phòng.

Nhìn thì thấy người ra đi có vẻ hùng dũng lắm, dứt khoát lắm, nghiêm túc lắm cơ, song, cái gì cũng không nên dựa vào vẻ bề ngoài mà đánh giá.

Tuy Gia Băng ra vẻ mãnh liệt như vậy, nhưng bên trong cô lại ngập tràn vô vàn mâu thuẫn không rõ nguyên nhân và cả những do dự tâm thường. Cô cứ nghĩ nếu cô quay lưng

bỏ đi, chắc chắn kẻ kia sẽ thấy chột dạ không thôi mà giữ cô lại, nhỏ giọng rồi rít xin lỗi cô hết sức chân thành như trong mấy quyển tiểu thuyết lãng mạn hay đại loại thế.

Ấy vậy, sự thật mất lòng.

Gia Băng dù đã cố sức bước chậm rãi lên hết các bậc cầu thang, người đã lưu luyến rẽ lối này, quẹo lối nọ hết mấy góc ngoặc hành lang vòng vòng như mê cung trong cái biệt thự to đùng, thậm chí, tay cũng sắp sửa vịn ôc nắm cửa bước vào phòng, thế mà, cái nắm tay bất ngờ nhưng ảm áp, mãnh liệt nhưng an toàn giống trong phim kia vẫn không hề xuất hiện.

Đúng là thật đáng giận mà! Sao một kẻ vốn nổi tiếng hào hoa, làm biết bao cô gái mê muội như điều đồ là cậu ta lại không thể hiểu được một tí tí tâm lí vốn đã quá rõ ràng của con gái nhỉ? Những lúc thế này, ko phải người cần hạ mình xin lỗi cô một tiếng, ra về ngọt ngào ôm lấy cô một cái là cậu ta hay sao? Chẳng lẽ lâu nay cậu ta quen được con gái bám đuôi, mờ dăng lên miệng mèo rồi nên giờ mới cù lần đến thế?! Dù gì đi nữa cậu ta đúng là rất đáng giận, đúng là rất đáng

giận mà. Aaaaaaa

Nhìn ko được tiếng gào thét của trái tim, tiếng ní non tui hờn của tâm trạng, chân tay Gia Băng có chút ngửa ngáy.

Chân chừ một lát, Gia Băng hít nhẹ lấy dũng khí, từ từ quay người ra sau, đôi mắt “cương nghị” ban nãy bỗng xoay 180 độ, thao láo thu mọi hình ảnh vào tầm nhìn.

Đáng tiếc, ý trời lại muốn cô đường hoàng ngắm nhìn người khác, thế nên ko cho cô cơ hội hoá thân thành ninja đi xem trộm người mà cho người ta tự động đứng trước mặt cô “tạo dáng”.

Thấy Gia băng không tự chủ được mà quay mặt lại nhìn mình, Từ thần khinh công xuất thần từ lúc nào đã đứng sau lưng cô, nở nụ cười gian tà nửa miệng như một lời chào xã giao, tuy thế ánh mắt cậu lại chất chứa một tình cảm dịu dàng, tràn trề sự ảm áp kì lạ.

Cậu nhìn thẳng vào cô, nhìn từ trên xuống dưới, nhìn như chưa bao giờ được nhìn, hết ý đang chiêm ngưỡng một tuyệt tác nghệ thuật bằng tình yêu nồng ấm.

Quả đúng là cái nhìn của một chàng trai với tình yêu sau bao lâu xa cách.

Gia Băng xấu hổ, lúng túng không nói nên lời, nhanh chóng bước vào trong cánh cửa đang hé mở.

Nhưng Từ Thần từ trước đến nay vẫn luôn là người nắm thế chủ động trong mọi tình huống. Lúc trước cậu như đang cười nhạo Gia Băng nhưng giờ đây lại không hề muốn để cô rời khỏi tầm mắt của mình.

Cậu đưa tay, toan áp hơi ảm từ cơ thể lên gò má phớt hồng dễ thương đến kì lạ kia, nhưng không kịp Gia Băng đã quay người đi nhanh hơn cậu. Vì thế, ai kia vô tình hay cũng có chủ ý đành kéo tuột lấy sợi dây buộc tóc hình con thỏ hồng to tướng trên mái đầu buộc đuôi gà ngộ nghĩnh, khiến sợi dây mem theo đường tóc dài tron tuột rồi nằm gọn trong tay cậu.

Bị ngăn cản bởi cái cách không giống ai và có phần lỗ mãng, Gai băng giận mới hận cũ gom một thế ném về phía kẻ chơi xấu, phần nộ nhìn vài sợi tóc còn vương lại trên dây buộc:

- Cậu đang làm cái quái gì thế hả? Sao lại rút tóc tôi, muốn tôi bị hói phải không? _ Gia băng nghiêng rằng treo treo, cổ ghì nén những ý muốn bạo lực đang lay lan trong từng hồng cầu, bạch cầu, biểu bì,..

Không trả lời vào vấn đề được hỏi, Từ thần bình tĩnh đưa dây buộc tóc trong tay lên mũi, bắt lấy những mùi hương thần túy của người kia còn đọng lại.

Một mùi sữa béo ngậy bao trùm lấy khứu giác cậu. Khơi dậy những cảm xúc cậu vốn đã đè nén từ lâu trong lòng:

- Cậu không gọi đầu hả? _ Lấp liếm toàn bộ tâm tình bên trong bằng lớp da mặt dày đến nỗi kim đâm cũng không thủng nổi, Từ thần nhủ mảy khóe môi cong tà ác hời.

- Cái... Cái gì? _ Mặt Gia Băng giật giật liên hồi đôi môi hồng nhuận cũng học đòi mấp máy theo.

- Trên đây..có mùi.. _ Từ Thần không biết là người thắng thần hay là kẻ thù muốn đâm chọc, khía kháy người khác, rất thành thật đánh giá và cho nhận xét.

- Tên – biến – thái! _ Rốt cuộc, hận người hận đời Gia Băng biến thành chị Dậu oai phong thời phong kiến, không câu nệ thứ bậc, đẳng cấp, địa vị và nhân quyền của người đối diện, mãnh lực đá một cước về phía mục tiêu đang nhe răng, hất mũi vậy gọi.

Khó thay, Từ thần kinh nghiệm dày mình đã sớm thủ thế phòng bị chỉ bằng một tay và chút lực thử thãi trong cơ thể đã ngang nhiên đón lấy chân Gia Băng, giữ chặt không buông tha.

- Bạo lực gia đình sẽ bị xã hội lên án! _ Từ Thần tay còn xoa xoa cái cằm nhẵn nhụi đến cái râu mọc ngược cũng không thêm mọc, dáng bộ như đang suy nghĩ chuyện trọng đại gì đó _ Chẳng qua tôi chỉ muốn khen tóc cậu rất thơm thôi, cậu không cần phải nổi nóng động chân động tay như vậy...

- Gì chứ!! Rõ ràng người..bảo có mùi!!

- Nếu là người khác... _ Từ thần đục nước béo cò, lợi dụng việc đôi chân ngọc ngà của ai kia đã nằm gọn trong tay mình mà kéo mạnh.

Vì bị người khác kéo lấy chân nhất quyết không chịu thả, Gia Băng tiến thoái lưỡng nan, không thể vừa nhảy lò cò vừa lùi ra đằng sau tránh tiếp xúc khoảng cách gần với ai kia được, quá mất hình tượng mà cũng ko đủ sức. Thế nên cô đành nhắm mắt xuôi tay, nó đến đâu thì nhảy đến đó mà ngã vào lòng ngực ảm áp khiến cô phát ngượng của cậu. Kệ vậy, Từ Thần có thể làm gì được cô khi đang ở trong biệt thự như thế này chứ.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85

Chương 85: Dịch thù

Mà đúng là Từ thần không hề làm gì Gia băng thật. Tiếc ghê!

Chẳng qua cậu chỉ đưa tay đang cầm dây buộc tóc của cô nàng nhẹ cầm cô lên khiến toàn thân cô bất giác rùng mình một cái

Tiếp đó, Từ Thần rất tự nhiên đưa mặt dí sát vào mặt người mình đang kiểm giữ, không hẳn là quá sát đến mức da chạm da, bắt đắ dĩ quá mới chi

ngang “mũi ta cọ mũi người” là cùng. Thần kinh Gia Băng vì thế tức khắc tê liệt đi một nửa, không đáng lo ngại lắm, nào bộ còn có thể dùng được.

Sau cú mũi cọ mũi rất mực ám muội, Từ Thần chưa tung đòn quyết định, từ từ đưa Gia Băng đến cảnh giới cao nhất của “chết trân”. Rất nhẹ nhàng, rất âm áp, cậu kiểm chế đôi môi, di dời đến vành tai ai kia dựng xây giang sơn xã tắc. Hơi thở như gió ẩm thoảng nhẹ bên lớp da nóng dần đỏ ửng.

Đến nước này, nếu có cờ trắng, Gia Băng sẽ tóm lấy vẩy vẩy lia lia xin thua. Cô đã bại trận, bại trận một cách thảm bại chỉ vì cái kẻ sách 'mĩ nam kế' cũ rít của giấc. Mặt cô giờ đã đỏ chính như gấc sai mùa, hô hấp cũng trật nhịp thờ mạnh trong tiếng tim đập dữ dội như muốn đập nát lồng ngực bay đi.

Cô đã sai, đã sai thật rồi! Đáng nhẽ...cô không nên để người này đứng hạng 5 trong top trai đẹp. Cậu thực chỉ đứng hạng nhất mới xứng đáng.

Đẹp trai, lạnh lùng, giàu có, tất cả đều phù hợp với mẫu người cô say đắm từ thuở giác ngộ 'tư tưởng cách mạng'. Duy chỉ có mức độ tà ác, xấu xa của cậu quá lớn, quá mạnh, khiến cô chấp nhận bài phục thi được, nhưng bắt cô yêu thì...về đất ở với trùn sùng hơn.

-Hàn Gia Băng, nghe rõ đây..._Giọng nói trầm khàn của Từ Thần nhẹ nhàng rót vào tâm trí Gia Băng theo hơi thở ẩm, dẫn dắt linh hồn lạc lối của cô trở về thực tại _...với tôi thi được, nhưng với những người khác, nhất quyết, cậu không được hành động lỗ mẫn như thế, hiểu không?

-Tại...tại sao? _Rùng mình sờn gai ốc, Gia Băng mơ hồ khó hiểu hỏi. Cô tập võ đến ẽ ẩm cả người để bảo vệ sự trong trắng, tinh khiết của bản thân, bảo vệ sự an toàn cho xã hội, nay tự xưng bảo cô không được phép 'xài', thế chẳng hoá, cô tập võ cho đẹp người, chuẩn dáng à?

-Tại vì những lúc như thế..._Từ Thần thờ dài giả bộ bất lực làm tai Gia Băng vạ lây nhột nhột theo. Người cô thẹn thùng cựa nhẹ _...cậu luôn để lộ những thứ con gái không nên cho người khác phải nhìn thấy.

-Cậu...cậu nói gì? _Đoán được ý tứ sâu thẳm trong lời nói, người Gia Băng giận run, tay nắm lại sẵn sàng chuẩn bị nện người.

-Đừng nghĩ bậy, ý tôi là khi cậu đánh nhau, mặt cậu giận lên rất giống tổ tiên xa xưa của loài người. Như thế, tôi sợ những người đàn ông chính trực khác sẽ không dám lấy vợ mất. Gia Băng, đừng hủy hoại tương lai đất nước _Thờ dài một tiếng nửa đầy chán chường, Từ Thần đưa đôi mắt trong sáng, ngây thơ như muốn nói “sự thật mất lòng” đã kích Gia Băng, tiếp lời _Hơn nữa, lần sau muốn đá ai thì hãy mang dép đi đã, con gái mà để con trai thấy chân mình thì phải lấy người ta đấy, dù rằng, cậu chẳng phải gái chưa chồng.

Há hốc mồm suýt rơi cả răng xuống đất, da gà, da vịt nổi lên như gai nhím, tóc gáy dựng đứng, người Gia Băng run lên bần bật như muốn kiểm chế điều gì đó. lát sau, cô bỗng mở to đôi mắt đen tròn, nhìn chằm chằm vào ngũ quan người trước mặt. Những ngón tay nhỏ nhắn khẽ chạm lên mái tóc rối của cậu, khó khăn lắm mới kiểm được một nhúm đủ dài. Cô đưa nhúm tóc đủ tiêu chuẩn ấy lên mũi, hít thật sâu như mũi bắt lấy toàn bộ mùi hương gọi nhớ mát lạnh, khoe môi khẽ nhếch lên 1 nụ cười huyền hoặc không thua kém cùng lời thì thầm ní non.

-Tóc cậu cũng có mùi đấy thôi!

Thấy Từ Thần, phút chốc cứng người, 2 đồng tử mở to như không thể tin nổi vào mắt mình, Gia Băng thêm hứng thú. Cô lướt tay tình tứ lên đôi môi mông của cậu, đôi mi khép hờ, ghé sát gương mặt chắc mẫm đang rất quý mị vào mặt ai kia.

Từ trước đến nay, Gia Băng trong mắt Từ Thần là 1 cô gái dễ bị cậu nắm thót, sai bảo. Bất luận hoàn cảnh nào, chỉ cần ở bên cậu, dù muốn hay không, cô vẫn luôn bộc lộ rõ bản chất yếu mềm mà khó ai có thể biết được. Nhưng giờ đây, có điều gì đó thật lạ, từ lúc nào, cô gái bé nhỏ mà cậu suốt đời muốn che chở lại có gan đá xéo cậu như thế này? Nó làm cậu bất ngờ thì ít, trái lại, hài lòng thì rất nhiều.

Chớp thời cơ người kia vẫn đang ngu ngơ như mình lúc này, Gia Băng đổi tư thế, chớp mắt tặng 'người yêu dấu' một cú chỏ rõ đau vào bụng, khiến cậu mất thăng bằng mèm ngã xuống mặt đá lạnh cóng.

Thành công ngoài sức tưởng tượng, Gia Băng vênh mặt cười khẩy lộ liễu, ngoắt mông quay người điệu đà bước vào phòng, toan đóng cửa thì có 'kì đà' không chịu khuất phục kia chặn lại.

-Gi? _Gia Băng mặt lạnh như tiền, găng xơ hỏi

-Cậu định như thế mà vào à? _Từ Thần tay ôm bụng, tay cản cửa khó khăn đáp.

-Á! Dây buộc tóc lúc trước của tôi đâu, đưa đây! _Cuối cùng cũng nhớ ra Từ Thần nợ mình dây buộc tóc bạc triệu, Gia Băng hắng giọng đòi nợ.

-Mơ đi! _Từ Thần gòn lộn ném một câu kiếm lời vào mặt Gia Băng, tiện tay kéo cửa, giúp cô đóng rầm.

-Ế! Dây buộc tóc của tôi, cậu làm gì nó rồi! Trả lại đây! _Chua xót tiếc thương cho mấy triệu đi đám dỡ, Gia Băng cắn răng cắn lợi mở cánh cửa bị Từ Thần giữ chặt ở ngoài, hét to.

-Cậu thử bước chân ra ngoài xem, tôi không dám chắc cậu sẽ không nghỉ học sinh con sớm! _Từ Thần âm trầm cảnh cáo từ bên ngoài, khuôn mặt xám xịt không chút ánh sáng. Cậu móc túi, lấy ra dây buộc tóc tinh xảo tuyệt đẹp của ai kia rồi dựa vào cửa thoả mẫn ngắm nhìn nó.

-Gia Băng, cậu không thể làm công chúa trong truyện cổ tích được đâu, vì cậu...đã có tôi rồi. Thế là đủ.

***

Một ngày trôi qua, một ngày nữa lại đến. Và ngày này không phải là ngày nào khác mà là ngày thứ 2 trang nghiêm, lịch thiệp-ngày luôn khiến tâm trạng

Gia Băng tụt dốc không phanh.

Cô không hiểu vì sao mình lại có thành kiến trầm trọng với nó như thế, chỉ là, trong mắt cô, nó luôn là ngày mang lại cho cô vô vàn xui xẻo, như chính ngày hôm nay vậy.

-Các em, trật tự! Đến bất lực với 45 cái miệng đang 'chém gió' lia lịa không biết mệt, ông thầy chủ nhiệm lấy cái thước nhôm dài gõ mạnh xuống mặt bàn, tạo nên những tiếng động cực lớn, mong đủ để dẹp yên đám tiểu quỷ nhặng nhít này.

Khi đã thấy đám tặc trò ngồi thẳng lưng, ưỡn ngực chớp chớp những đôi mắt nai tơ, ngậy thơ lừa tình lừa tiền về phía mình, ông thầy ho lấy 1 tiếng cho thanh giọng, sửa lại giọng kính toan nói gì đó thì bị khuôn mặt thảm thương với đầu tóc bù xù thủ lù ở mé cửa làm cho giật mình:

-Thầy, em đến muộn! _Nhỏ giọng thông báo sự xuất hiện không mong muốn của mình cho vị chủ nhiệm khó tính, Gia Băng khúm núm đưa cái đầu rồi xù thấp thò ngoài cửa ra về “em đã cố hết sức rồi thầy!” cố câu kéo tình yêu thương trắc ẩn của ông, đôi mắt long lanh lóng lánh ập ủ những tia hi vọng được nhận khoan hồng khiến kẻ nhìn vào không kim lòng mà chột dạ ghê rợn.

-Ồ...em... _Ông thầy chủ nhiệm thờ dài, toan khoát tay cho qua thì một thân ảnh cao lớn khác xuất hiện, làm lời nói của ông tiếp tục tắc nghẽn trong cổ họng.

-Tránh! _Liếc mắt nhìn điệu bộ mờ ám của người chắn ngang đường trước mặt, môi Từ Thần khẽ động nhẹ.

Bất giác quay người lại, Gia Băng sững sờ nhìn người sau lưng, có chút đăm đăm trước ngũ quan tuyệt đẹp ngập trong nắng nhạt kia.

Là Từ Thần, là kẻ hôm qua...

-Tránh! _Không để cho Gia Băng kịp hồi tưởng chuyện quá khứ, Từ Thần hất hàm, như ngày nào đó, lạnh tanh ra lệnh.

Và Gia Băng, như xưa kia nổi giận, không những không tránh, cô đứng lì trước mặt cậu, vênh mặt thách thức như thể “muốn qua phải bước lên xác tôi”. Biểu tình này, làm lòng Từ Thần xao động. Chân cậu sắp sửa nhấc lên, chuẩn bị đến gần người trước mặt thì giọng nói ôn tồn của thầy chủ nhiệm đã vô duyên cắt ngang.

-Bí thư đây à?

Nhẹ gật đầu đáp trả, Từ Thần thân nhiên đẩy nhẹ Gia Băng rồi bước vào lớp, đi về chỗ ngồi của mình y như chẳng có chuyện gì xảy ra.

-Ồ!! _Nhìn thấy tâm điểm của mọi câu chuyện cuối cùng đã chịu lộ mặt cho hội đồng anh em xử lí, lại còn đi học muộn cùng với kẻ nào đó, hơn phân nửa học sinh trong lớp liền reo ầm lên đầy ý vị, đập bàn đập ghế rầm rầm như thổ phỉ _Ai đó xuất hiện rồi kìa! Anh em ơi! Chém nào!

-Đi cùng nữa cơ đấy! Thấy không!

-Đã bảo bức ảnh kia là hàng photôshop rồi mà! Ai tin là óc bả đậu, haha!

Hàng loạt câu xé gió trăm phong theo sau sự xuất hiện của Từ Thần rào rào vang lên, làm bầu không khí khó khăn lắm ông thầy mới cố dìm xuống được nước 'có đất dựng võ', náo nhiệt như thú hoang gọi bạn tình lúc đến mùa sinh nở.

Bối rối đỏ mặt vì quá thông minh nhận ra người ta đang đá xoáy mình, Gia Băng đứng im trước cửa lớp như phỗng, ánh mắt khôn khéo phóng thẳng đến chỗ ngồi còn trống của mình bên cạnh ai đó.

Khi cô đang còn do dự suy nghĩ, một bóng người thỉnh linh xuất hiện sau lưng cô, giọng nói kiêu kì nhẹ bẫng đưa bầu không khí trở về với tĩnh lặng:

-Này! Tránh ra có được không?

Dứt lời, người mang giới tính 99% là con gái, 1% là đồng tính kia đã đẩy mạnh cô sang bên, dẹp đường bước vào lớp.

Con người đó lướt nhanh qua Gia Băng, để lại mùi nước hoa nồng.

Đó là một cô gái vô cùng xinh đẹp với mái tóc uốn thành từng lọn ánh lên sắc nâu sẫm của những trái hạt dẻ chính mùa. Đôi mắt nâu cô nàng sắc sảo có phần sáng. Gương mặt nhỏ nhắn trắng mịn ngẩng cao kiêu hãnh với chiếc cổ thon lấp lánh ánh trang sức.

Sững sờ, Gia Băng không tin nổi vào mắt mình nữa. Hình ảnh cô gái kia chạm vào giác mạc cô có chút quen thuộc, hình như, đã gặp ở đâu đó.

Cô gái ấy không nhanh không chậm đưa mắt nhìn Từ Thần một cái, nở nụ cười thoả mãn tuyệt đẹp làm chao đảo nhiều chàng trai hám gái trong lớp. Chân cô nàng đều đều bước đến bàn kẻ hiện hữu trong hai con ngươi rực sáng.

-Ồ, Minh Thy! Em đến rồi đấy à? _Nhận ra khuôn mặt khả ái lạnh lợi của cô học trò mới, thầy chủ nhiệm nở nụ cười nhân từ không kém phần mệt mỏi chào đón, tiện miệng nói một lời _Các em, đây là du học sinh từ Hàn Quốc mới chuyển đến lớp ta, bạn Liệt Minh Thy. Bạn ấy là...£\$€...

-Em ngồi đây cùng anh được chứ? _Không thêm để ý đến màn lằng xê màu mè của ông thầy, Minh Thy thẳng thừng đề nghị. Trước bàn dân thiên hạ, cô nàng còn ưu ái ngoài đầu nhìn Gia Băng ở cửa lớp, cười khẩy _Tôi ngồi ở đây, cậu ngồi chỗ khác đi!

Dân tình 10C8 giữa trời quang bị sét giáng một đòn xuống đỉnh đầu, không ai hện ai hướng ánh mắt thăm tình về phía Gia Băng xúi giục, dự dõ “kia! Con bé đó đang cố tình tiếp cận chồng người kia, Lãng phu nhân, người phải làm gì đi chứ!”

-Cứ tự nhiên! _Nam chính lên tiếng, dân tình bị giáng thêm cú đánh mạnh vào đầu làm cho choáng váng, ù tai đau óc, tiếp tục đồng lòng hướng ánh mắt “What’s the hell?” về phía kẻ phát ngôn.

-Vâng! _Minh Thy nở nụ cười tươi rói, dùng đỉnh chõu Từ Thần đứng dậy nhường đường cho mình bước vào.

-Rất tiếc! Tôi không đồng ý! _Làm trì hoãn mọi hành động gấp gáp của kẻ mới đến bằng giọng điệu lạnh lùng khinh miệt chất chứa hàm ý đe dọa, Khải Phong từ tư thế nằm nhoài trên bàn ngủ ngồi thẳng dậy, lưng dựa vào ghế, đưa mắt nhìn Gia Băng, khó chịu _Đứng ì ra đó làm gì, vào chỗ đi!

-Này! Nhưng mà tôi... _Minh Thy tròn mắt kinh ngạc 'ngắm' Khải Phong, thiếu chút nữa thì bị về mị hoặc bất cần của cậu mê hoặc.

-Cậu là Hàn Gia Băng? _Khải Phong quay mặt nhìn Minh Thy, mỉm cười hỏi một câu ngu ngốc.

-Không phải, tôi...

-Cậu chắc chắn mình không phải là Hàn Gia Băng?

-Này! Tôi...

-Vậy thì rất tiếc, chỗ này, chỉ có người tên Hàn Gia Băng mới được ngồi. Cậu không phải thì làm ơn... 'cút' đi chỗ khác giùm cho! _Ngạo nghễ ra lệnh, Khải Phong phẩy tay đuổi Minh Thy đi chỗ khác, làm cô nàng đỉnh đầu như có khói bay ra.

-Anh Từ Thần, anh nói gì đi chứ! Anh ta không cho em ngồi! _Cau mặt bất mãn, Minh Thy nũng nịu gọi 'cứu viện', thi thoảng trừng mắt nhìn Gia Băng đang đứng cạnh thầy chủ nhiệm.

-Bí thư, tôi ngồi lại chỗ cũ của mình, cậu không phiền chứ? _Lia mắt tới chỗ ngồi đáng thương, kẻ rút cuộc phải lên tiếng mếu khóc đã hành động, cô lạnh nhạt như nước bọt khách sáo hỏi.

-Tôi không hề nói là tôi phiền! _Hài lòng nhìn 'người của mình' đã biết cách giành giật với người khác, Từ Thần phóng khoáng đáp trả, trên môi hiện hữu nụ cười nhạt.

-Cảm ơn! _Gia Băng lịch sự đáp lễ rồi quay gót trở về 'quê hương' yêu dấu, nơi con bạn chí cốt đang an toạ vậy gọi, miệng cười nhưng trong lòng sao nuôi tiếc ghê tợn.

Quá bất ngờ trước hành động của Gia Băng, Từ Thần sầm mặt, tức giận mở miệng:

-Hàn Gia Băng, nếu tôi nhớ không nhầm, hình như chỗ cũ của cậu là chỗ bên cạnh tôi _Biết người kia sẽ giả lơ lời mình là tiếng triền miên của ruồi muỗi, Từ Thần bắn ánh mắt sắc lạnh sang thầy chủ nhiệm _Thầy! Thầy thấy em nhớ có đúng không?

-À, đúng đúng _Ông thầy đồ mờ hồ hột cười nhạt đáp _Gia Băng, chỗ em bên này!

-Vậy còn em, em muốn ngồi chỗ của Gia Băng! _Minh Thy ngậm họng hỏi lâu vẫn không chịu thua, tiếp tục cong môi trả treo.

-Nhưng, chỗ đó đã có người ngồi rồi! _Ông thầy chủ nhiệm run tay lấy khăn lau trán, bọt trong miệng được nuốt xuống lần 37.

-Hàn Gia Băng, tôi muốn ngồi chỗ của cậu. Hãy ngồi chỗ khác đi! _Thấy ông thầy chủ nhiệm quá vô dụng, Minh Thy bước đến gần Gia Băng, mặt đối mặt nhìn cô, thẳng thừng đề nghị, sắc nâu trong mắt cô sáng lên cương nghị.

-Tại sao? _Gia Băng tâm bình động mạnh, vô thức hỏi.

-Tôi muốn theo đuổi anh Từ Thần, nếu cậu không cần, hãy nhường cho tôi!

-Xin lỗi! Tôi là một người ích kỉ

P/s: Cuối cùng, kì phùng địch thủ của GB đã xuất hiện, hoho

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86

Chương 86: Quần bách nhảy hồ

Cắn một miếng hamburger ro tồ, hậm hực nhai nát nó trong khoang miệng, đẩy tuột xuống dạ dày để acid phân huỷ, Gia Băng mặt mũi đen ngòm như than ẩm, cau có y hệt bị muỗi đốt, nhìn thấy cái gì chường mắt cũng đâm ra ham muốn bị ỏi thủ tiêu quách đi.

-Người có thói ngừng cái kiểu ăn uống khá ố và bắn tia lửa điện lung tung đó ko hả? Người muốn cái canteen này biến thành địa ngục hay sao? _Bực bội đập tay xuống bàn đánh động, Kì Như trừng đôi mắt giờ đã sắc đi vài phần về phía Gia Băng cảnh cáo, miếng thịt bò khô cay cay chua chua trong miệng vì ai kia bỗng dờ hơn bình thường gấp mấy lần.

-Ta ăn thế nào, nhìn thế nào, người có quyền can thiệp ta chắc, đừng lòi thôi, người ko ăn thì đi chỗ khác đi, đừng làm hỏng tâm trạng ăn uống của to! _Nói với giọng như đã bị rút cạn hết sức lực, Gia Băng thẳng thừng đề nghị, yếu ớt vẫy tay đuổi Kì Như đi, tần suất làm “những việc khá ố” tăng lên đáng kể.

-Haiz, người nói đúng, ta thì làm sao có khả năng can thiệp người chứ, trên đời này ngoài cha mẹ người ra, e rằng chỉ có một người thôi! _Kì Như uống một ngụm sôcôla nóng cho ấm bụng, tiếng nhấm nháp thân nhiên vang lên thật to như đang muốn trêu người người, giọng nói bắt lực toát ra ý mỉa mai.

Đúng lúc đó, ánh mắt chốc chốc lại dờ hơi ném tia nhìn vào dòng người qua lại ở canteen như bị bắt quả tang đột ngột đứng yên, ngây thơ chăm chăm vào khuôn mặt giả tạo đối diện:

-Ai?

-Thì kẻ mà người đang cố liếc mắt đưa tình mà ko thấy người ta ấy, người nghĩ trong hoàn cảnh này, hấn sẽ đến canteen sao? Bỏ cuộc đi, nhìn hoài chỉ tô lè mắt người thôi!! _Đưa bàn tay đầy dầu ăn nhóp nhép xoè rộng chắn trước mắt Gia Băng, Kì Như lòng nghĩ cho bạn mà chịu làm kẻ bị ném đá, lòng đau khổ ko thôi khi nghĩ đến những năm tháng vô lo vô liệu trước đây của hai người.

-Người đang tự ki hả? Nói những điều vô duyên hết sức! _Gia Băng gạt tay Kì Như, bối rối bị che giấu trong bực bội, tiếp tục gặm bánh gặm nát tâm trạng.

-Ai mà biết chứ? Người nghĩ, chơi với người bao năm nay, cái lốt tri kỉ của ta chỉ là để trang trí cho có thôi sao? Nói nè, bí thư Lăng nhà chúng ta chắc đang bận liếc mắt đưa tình với người đẹp, người nên tỉnh ngộ đi! _Kì Như ko chịu rút chân ra khỏi cái đề tài mình nêu ra, gật gật cái đầu ra vẻ đồng tình với chính kiến bèo bọt của mình rồi nhìn Gia Băng, hai đồng tử ánh lên nén gian tà _Ko phải có người đã biết, đâm ra ghen nên nảy giờ mới thế đấy chứ?

Gia Băng đang há miệng xử nốt miếng bánh còn “sống sót” duy nhất tên tay mình bỗng nhiên khựng lại, đôi mắt bối rối thoáng liếc trộm Kì Như rồi giả tảng chiếu tướng lên một khoảng trống vô định trên mặt bàn. Nét hồng phớt nhẹ trên gương mặt cô...tự dung lại đến...khiến kẻ đối diện hải lòng một cách ko cam.

Quá rõ, Hân Gia Băng, kẻ đôi khi có vấn đề ngứa cổ lên trời tuyên thệ “Đời này kiếp này ta sẽ ko lấy chồng! Ở vậy cho nó sướng” vậy mà giờ đã sắp sửa “In relationship” mất tiêu rồi.

-Ai...ai mà ghen chứ? Người ko có mắt...mắt à?

-Đừng chối, người nghĩ người có thể qua nổi nhãn thần của ta sao? Thành thật sẽ nhận được khoan hồng, hiểu ko??? _Kì Như đập bàn như mấy ông quan toà đầu tóc trắng xoá xoắn tít thượng toạ trên cao, khuôn mặt giả bộ vô cùng nghiêm túc.

Nhưng thú thật, trong mắt Gia Băng lúc này, cái trò của Kì Như chỉ khiến cô thêm cảm thấy náo bộ của bạn mình có vấn đề mà thôi. Ai đời mắt đã ko có gì về vang sáng sửa, nói thẳng ra là rất “ngổ tào” lại đi làm cái mặt khi mới sợ kia chứ?

-Ta đây thành thật, ko cần phải khai báo! _Ngang bướng ném nốt miếng hamburger tác nghiệp dờ vào khoang miệng, Gia Băng vênh mặt, thoáng chốc liền nở nụ cười xã giao thân thiện với 2 người đang bụng khay thức ăn tiến đến bàn mình.

-Bọn tớ ngồi đây được chứ, ko phiền, phải ko? _Ánh Nhi-một trong 2 cô bạn cùng lớp với mái tóc đầm uốn quanh gương mặt tròn dễ thương nhả nhận lên tiếng, nụ cười đáp trả trên môi vẫn nở tươi như hoa.

-Tất nhiên rồi!

Ngay sau lời thuận ý của Gia Băng, hai cô bạn bắt đầu ngồi xuống bàn nhập hộ khẩu. Đương lúc đang cao trào nói về một vấn đề trên trời dưới biển nào đó, cô nàng có mái tóc dài, đen mượt buộc túm một bên rất thực nữ tên là Kim Hân ko biết thời thế, đem cái chuyện Gia Băng đã cố vút sâu trong vali tâm hồn quăng ra trước mặt cô.

-Này Gia Băng, hỏi nè... Kim Hân ra về chán chừ, thúc thúc vào eo con bạn ngồi cạnh như đang muốn tìm thêm người chết thay cho mình. Nhưng đẩy qua đây lại, kẻ phải nói vẫn là người “đầu đàn” khơi lên mọi chuyện...có phải, cậu và Từ Thần, 2 người chia tay rồi ko?

Một cảm giác quen thuộc khó định hình ra là cảm xúc gì lúc nhúc, trỗi dậy trong lòng Gia Băng, như con giun tron bóng chui ra khỏi lớp đất toi xóp.

-Hả? _Gia Băng khó khăn mới thốt ra được một từ vô nghĩa.

Tìm ai đó đập cuồng bạo văng lên bên tai cô.

-Tại bọn tớ thấy cậu và Từ Thần lạnh nhạt với nhau quá, ko giống như những người đang yêu chút nào, đã thế, bên cạnh cậu ấy còn có Liệt Minh Thy đồng đánh bắm theo nữa chứ..._Kim Hân ban đầu còn lí nhí nói giờ đã phần nộ đập tay xuống bàn như thể chính cô mới là “Lăng phu nhân” trong truyền thuyết, ánh mắt thương cảm thì thoảng lại rơi trên mặt Gia Băng dò xét biểu hiện.

-Ày! Còn nữa nè! Trên web trường còn chụp ảnh bọn họ ôm nhau tình tứ ở sân bay nữa đấy_Ánh Nhi ngồi cạnh như ra đa bắt được sóng, như cá giẫy trên cạn thấy nước, hăng hái buồm lòi bỏ sung thêm.

-Ồi! Ra cô gái đó là Minh Thy á!!!_Kim Hân nghe tin liền giật bắn cả người, tròn mắt phụ hoạ, biểu hiện rất mực sinh động.

-Trời! Nhìn cái dáng ông ẹo của cô ta là người phải nhận ra chứ! Nay cô ta còn dám theo đuổi bí thư Lăng trước mặt bàn dân thiên hạ, ko chắc chắn mới lạ á, muốn ko tin cũng phải tin!_Cô bạn kia chắc như đinh đóng cột, lửa giận phùng phùng quay sang Gia Băng vẫn im lặng trầm mặc xúi dục_Gia Băng, cậu làm gì đó đi chứ? Cậu ko thể để yên cho cô ta muốn làm gì thì làm được! Gia Băng! Bọn tớ sẽ làm hậu phương ủng hộ, kẻ vai sát cánh hỗ trợ cậu.

-Tại sao tớ phải làm vậy?_Bực quá đâm ra chán nản, Gia Băng day day thái dương hỏi.

-Thì vì cậu là “Lăng phu nhân”!_2 người kia đồng chí đồng ý lên tiếng.

Ừ! Cô là “Lăng phu nhân”. Đây là câu thứ 153 rồi đấy!

-Tớ ko phải!_Vẫn biết đôi khi thành tâm quá sẽ thiệt thòi, nhưng Gia Băng là người luôn tự hào mình là người tốt bụng. Do đó, người tốt bụng trong những chuyện như thế này, nên động khẩu để giải quyết. Đến khi ko chịu nổi động thù thì cũng có thể được quy cho là “tự vệ”.

-Gia Băng, cậu ko cần phải giấu giếm làm gì, chuyện cậu và bí thư ở Hàn Quốc mọi người đều biết cả..._Tò vè rất hiểu rõ, Kim Hân đưa tay thân tình nắm lấy tay Gia Băng.

-Đừng vậy! Nhà trường ko cấm học sinh yêu nhau, cậu giấu chỉ tỏ một thân mà thôi! Giờ cậu phải bình tĩnh, phải vứt bỏ đi sự yếu mềm, mạng dạn đứng lên giành lại “người đàn ông” của mình. Ko thể để con cáo kia nằng tay trên_Ánh Nhi không chịu thua kém bạn, nhanh chóng truyền “đường lối đánh giặc”, mắt tinh nghịch nháy một cái.

Song, mọi cử chỉ của những người này, qua tầm mắt Gia Băng đều trở nên méo mó, hiểm ác ko rõ ràng.

Hình như lời nói còn chưa đủ để tỏ rõ quyết

tâm dời non lấp biển đang sôi sục, hai cô bạn nhất tề đứng phắt dậy, người này tay này, người nọ tay kia túm lấy hai cánh tay của Gia Băng, bạo lực toan kéo cô đi đâu đó:

-Chúng ta không thể cứ ngồi như thế này được, phải đi gặp Liệt Minh Thy để cho cô ta thấy ai mới là “Lăng phu nhân” thực sự. Gia Băng, chúng ta đi!

-Khoan...khoan đã! Sao lại lời tớ đi, muốn đi

hai cậu tự đi đi!_Gia Băng mau lẹ ôm choàng lấy chiếc bàn ăn, trời sống trời chết không chịu không muốn rời.

Cô là cái thá gì mà đi gặp người ta cơ chứ!

-Đã nói rồi mà, vì cậu là “Lăng phu nhân”, cậu là vợ người ta thì có quyền giữ người ta chứ!_Vừa tận tâm nhắc nhở vai trò to lớn của Gia Băng, vừa gắng sức gỡ tay cô ra khỏi chiếc bàn như sắp không trụ nổi, Kim Hân nháy mắt nhờ sự giúp đỡ của Ánh Nhi, thế độc phải lôi Gia Băng đi giành lại chính nghĩa bằng được.

-Tớ không đi! Không đi!_Gia Băng đau đớn giẫy giụa, ném ánh nhìn thâm thương cầu cứu về phía Kì Như đang tích cực tiến hành công cuộc chống giặc đói.

-Cậu phải đi! Đã bảo là có bọn tớ đây rồi mà! Cậu là vợ của người ta, sợ cái gì?

Vợ ư? Không phải, đâu phải, đâu ai thừa nhận chứ!

Chỉ là người khác hiểu nhầm, vốn dĩ, cô không phải mà!

Sao nói hoài...

-Nói hoài các cậu không chịu hiểu sao hả? Tớ đã nói rồi, tớ và Lăng Từ Thần hoàn toàn không, chắc chắn không, nhất định là không có quan hệ gì cả! Tớ là tớ, hần là hần, hần đi đâu, làm việc gì với heo, gà, lợn vịt cũng phải là việc của tớ, các cậu đừng có phóng đại mọi chuyện lên như thế được không!_Ko thêm chú ý đến vô số ánh mắt dò lo lắng nhất đang hướng về phía mình, Gia Băng, sau khi hết lớn giải tỏa mọi nỗi niềm như đã tích tụ từ lâu trong lồng ngực, liền thở hồng hộc.

Một lúc lâu, cô mới ý thức được âm lượng của mình khá to bèn ngo ngắc quay đầu bên này, đưa mắt nhòm bên kia xem xét biểu hiện mọi người.

Không biết cô đui mù thế nào mà trong tầm mắt, mọi biểu hiện xung quanh hình như cổ quái hơn bình thường thì phải, có gì đó rất lạ.

Nhất là Kì Như, tư thế cứng đờ như đá há miệng cực đại ngọam một em hạt dẻ béo tròn đã “nude” trần trụi, để lộ ra chiếc răng cấm bị sâu đục đen thui của cô nàng được Gia Băng chú ý nhiều nhất vì nó thân nhiên đập vào mắt cô dù cô không muốn tạo nào.

Suốt 30 giây trôi qua, tư thế phản cảm ấy vẫn không hề thay đổi, ánh mắt Kì Như tựa hồ có gì đó sợ hãi đắm đắm nhìn về một hướng khác, không phải hướng cô đang đứng.

Khó hiểu, Gia Băng không thêm đợi người giải thích, tự mình lí giải nguyên nhân của những pho tượng nghệ thuật sống trước mặt. Cô quay người ra sau, nhìn Kim Hân và Ánh Nhi nãy còn oang oang cái miệng giờ cũng rơi vào trạng thái tương tự.

Kì lạ, Gia Băng đưa mắt nhìn theo hướng ánh mắt của 3 người bạn, chiếu lên chiếc quần tây dài lướt đến thắt lưng, men theo đường

vải sơ mi trắng muốt lên cánh tay, bờ vai, chiếc cằm nhọn có chút gì đó quen quen và cuối

cùng là toàn thể ngũ quan lạnh lùng, mê hoặc của một ai đó.

Hơi thở Gia Băng khô khốc, nặng nề dần, cô nhiệt tình hưởng ứng với chúng bạn, cùng làm tượng Phật.

Ước chừng hai phút sau, khi toàn bộ dân tình P&P xấu số kẹt trong canteen đã giải đông trừ kẻ gây hoạ, Kim Hân và Ánh Nhi nhanh chóng bày mưu tính kế, nở nụ cười giả tăng nhìn nhau. Áp dụng quan niệm chưa qua kiểm duyệt: lực càng mạnh, thành công càng vĩ vĩ, hai người họ ăn ý dùng hết lực đẩy mạnh Gia Băng nhào về phía trước rồi mau lẹ đánh bại chuẩn, để lại cặp đôi đình đám với kết thúc không có hậu như mong đợi.

Thực tế chứng minh: sai con toán, bán con trâu là đúng.

Trước sự sơ suất về một số tính toán cộng trừ nhân chia căn bản, hai người bạn nhiệt tình bỏ của chạy lấy người kia dù đã tìm được thiên thời, nhân hoà nhưng không chọn đúng địa lợi. Thế nên đã trực tiếp khiến Gia Băng ngã. Song, cô không lao vào lồng ngực rắn chắc của ai kia theo mục đích sơ bộ mà lại nhằm vào khay cơm trên tay Từ Thần, đánh đổ chúng không thương tiếc.

Một trận bát nháo đủ loại âm thanh vang lên. Nhưng, thứ khiến dân tình chú ý nhiều nhất chính là chiếc áo sơ mi thom phức, trắng muốt, phẳng lì của Từ Thần vinh hạnh có thêm vài cọng rau, một ít màu nước mắm và vài hạt cơm lồm chồm tồ điểm, sinh động khỏi nói.

Anh hùng thức thời là trang tuần kiệt.

Gia Băng ngã nhoài xuống đất vẫn không ngu ngơ mất đi ý thức, nhanh chóng phát hiện mình đã phạm trọng tội vô cùng to lớn bên bờ dẫy, bên lên, e lệ...đánh bài chuẩn trước khi ai đó nổi điên lên xé xác cô.

Có lẽ, vì quá hoảng sợ vừa chạy vừa ngoái đầu ra sau lưu luyến nhìn theo ai đó, Gia Băng đã không tránh kịp hồ bơi trước canteen.

Sau khi mang theo đóng áo quần nặng trĩu nhảy xuống nước uống no một bụng đầy ắp, Gia Băng co rúm run bần bật cáo biệt trường lớp tạt về biệt thự bảo toàn tính mạng.

Có điều cô không ngờ rằng, mình bị ai đó

**** rửa, trù ẻo làm cho hắt hơi suốt một đêm, dải mũi chảy lòng thòng đến thảm thương.

Ngay hôm sau cô đổ bệnh, “già yếu” nằm liệt một chỗ trên giường tinh đường ngọc thể.

-Cô chủ! Từ từ đã nào, để tôi lau người cho cô_Nhẹ nhàng đỡ dành cô chủ nhỏ đang nhắm mắt trở mình trên giường, Hồ quản gia vắt khô tấm khăn ấm nóng, lau đi những giọt mồ hôi lạnh vừa vã ra, lòng không khỏi dấy lên một nỗi xót thương của người mẹ.

Đã gần một ngày trôi qua kể từ lúc Gia Băng sốt cao, thân nhiệt của cô vẫn chưa có dấu hiệu thuyên giảm, người bưng bưng như có ai châm lửa đốt rực.

Nhìn chủ nhân chật vật với cơn sốt kéo dài quá lâu như vậy, Hồ quản gia không thể không gọi bác sĩ riêng được.

Nhưng, nếu bà gọi bác sĩ, chắc chắn lão gia và phu nhân ở Newyork sẽ biết, đến lúc đó, rất có thể giữa họ sẽ lại nổ ra một trận cãi vã toác đầu chảy máu về chuyện đi hay ở lại cho coi, mà người ngoài cuộc phải hứng chịu mọi thứ, luôn là bà.

Để bảo toàn tính mạng, bà có thể không gọi bác sĩ. Cơ mà nếu lỡ bệnh tình vị tiểu chủ nhân này thêm nghiêm trọng, người gặp rắc rối vẫn là bà.

Đương lúc Hồ quản gia đang phân vân giữa rắc rối và tình người thì điện thoại bà đã vang lên trước, một bài hát cổ điển nào nề gan ruột nhẹ oà vào không gian tĩnh mịch.

-Alô! Ai vậy!_Bà cứng giọng hỏi.

-Là tôi! Mở cửa ban công đi!_Thanh âm trầm lạnh âm ỉm mùi khí trời về đêm vang lên trong điện thoại,

ngắn gọn nhưng cũng dễ hiểu vô cùng.

-Cậu...Tử Thần...?_Nhận ra chủ nhân của giọng nói đặc trưng quen thuộc, Hồ quản gia vô thức bật miệng thốt lên một tiếng kinh ngạc, đôi mắt đen bắn lên chiếc

lịch to tướng gắn trên tường_Hôm nay là thứ 3, đâu phải là chủ nhật?

-Đừng lòi thôi! Mở cửa nhanh cho tôi!_ Giọng nói bên trong có chút gấp gáp làm Hồ quản gia cũng quỳnh quáng theo,

mở cửa theo một cách vô chủ ý.

-Sao cậu lại đến đây? Hôm nay?_ Hồ quản gia lo lắng nhìn người con trai mặc áo dạ đen dài bám chút hơi sương cao lớn đang lãnh đạm từ ban công bước vào trong, có chút lo ngại cồn cào trong từng thớ ruột.

-Gia Băng bị ốm?_Không để ý thắc mắc quyền trong sự kinh ngạc của Hồ quản gia, Tử Thần đưa tay phủi những giọt sương đêm vương trên áo hần như đã đứng ngoài trời từ lâu, sải chân bước đến cạnh hình hài đang nóng bừng, đôi mắt như mặt nước mùa thu gọn sóng, lay động từ

trong sâu thẳm_Từ khi nào vậy?

-Từ sáng nay...

Không thềm đá động đến nghi hoặc đang dần trở thành khúc mắc nghẹn ứ trong lòng Hồ quản gia, Tử Thần đưa lòng bàn tay lên miệng mình, hà nhẹ, cố lấy hơi ấm từ miệng làm tan đi hơi lạnh đang chề ngự trên da thịt mình.

Đợi đến lúc lớp da ấy ấm lên, cậu mới để tay lên trán Gia Băng, đôi lông mày nhíu lại, hồ nghi hướng về phía

bà quản gia:

-Bà chăm sóc cô ấy kiểu gì vậy?

-Tôi...Tôi..._ Hồ quản gia ấp úng không biết nên nói như thế nào cho phải, đành ngậm miệng,

cẩn rằng chuẩn bị nghe mắng.

Nhưng Tử Thần thấy vậy cũng không nói thêm gì nhiều, ra lệnh:

-Bà đi được rồi! Hôm nay tôi sẽ ở lại đây.

-Gi cơ ạ?_ Hồ quản gia thiếu điều té ngã, không thể tin nổi vào những gì mình vừa nghe thấy.

-Bà sợ cái gì? Tôi không thích động thủ khi hai bên chưa sẵn sàng!_ Quả nhiên, Tử Thần rất tinh ý, lập tức trấn an tinh thần bà, nhưng, càng nghe bà lại càng cảm thấy mình không nên đi. Hôn nữa, chuyện bà lo ngại là chuyện khác, không phải chuyện “động thủ” gì đó đâu.

-Chuyện này! Tuy là thế... nhưng..._ Gương mặt Hồ quản gia bỗng phớt hồng lên như thiếu nữ

18, ngượng ngùng, thẹn thùng không nói thành câu.

-Bà hiểu ý tôi không đấy?_ Nheo mắt nghi ngờ, Tử Thần xoa xoa huyệt thái dương, khổ

não nói_ Ý tôi, tôi sẽ không đánh mắng cô ấy, đâu, hôm qua, cô ấy đáng bị ngũ mã phanh thây.

Suýt té nhào lần nữa, Hồ quản gia đau đớn bị đuổi ra ngoài. Ra ngoài đột ngột cũng quay lại thỉnh lĩnh:

-Cậu Tử Thần, nếu bị phát hiện, tiểu thư sẽ phải sang Newyork 2 năm đấy! Cậu không sợ sao?

-Tôi không nghĩ tôi không có khả năng đấu với cha!_ Tự tin với nụ cười ma mị trên môi, Tử Thần đáp trả hàm ẩn, tiện tay ngoắt bà quản gia ra ngoài.

Tuy nghe người kia hung hăng đáp vậy, nhưng để an toàn cho hai người, Hồ quản gia quyết định đứng ở ngoài cửa canh giữ phòng hao có ai đó xông vào.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87

Ngoại truyện 1: Định mệnh! Tôi yêu cậu

Tôi...đã gặp cậu ấy!

Lớn lên và sống trong sự bao bọc quá cẩn thận của bác mình, nhưng ko khi nào tôi quên được mình do ai sinh ra, tên thực sự là gì và dòng máu đang chảy trong người mình từ đâu mà có.

Từ khi còn là một cậu bé biết chuyện, hiểu chuyện, tôi đã quá thành thạo mọi thứ về bản thân mình rồi, vì dù mọi người có cố giấu diếm, những câu chuyện họ thủ thủ với nhau đều lọt vào tâm trí một cậu bé vắt mũi chưa sạch như tôi.

Để bản thân ko bị mọi thứ xung quanh làm tổn thương, tôi tự tạo 1 thế giới riêng của mình và giam giữ tâm trí trong nó. Đến mức mọi người xung quanh thay vì lộ liễu nói tôi mắc chứng 'tự kỉ', họ khoa mẽ tự dối lòng rằng “thằng bé lạnh lùng quá”.

Dẫu vậy, tôi ko quan tâm, thế giới của tôi chỉ mình tôi là đủ.

Rồi, một ngày ko biết xui xẻo hay may mắn nọ, tôi gặp một cô nhóc trạc tuổi trên đường về nhà. Và quả nhiên, như tôi đoán ko nhầm, cô nhóc này mê tôi.

Quá quen với việc bị ánh mắt phía sau gắt gao quan sát, tôi chuẩn lẹ trong dáng đi vô cùng thư thái nhưng ko chậm lè tè. Đương lúc tôi thờ phào nhẹ nhõm khi đã đi được 1 quãng xa và chắc hẳn mình đã thoát khỏi thêm một kẻ mê trai bệnh hoạn, tiếng gọi trong veo như nước suốt từ đằng sau vang lên, ko phanh đập vào màng nhĩ. Da gà tôi từ đó tự động dựng lên, điềm báo ko lành. Vì thế, tôi bản năng cò giò đi tiếp.

Song, nhân tính ko bằng trời tính, tôi vừa đi chưa được mấy bước, cô nhóc đó đã huỳnh chuych thu hẹp khoảng cách với tôi. Mà cô nhóc này quả ko phải tầm thường, thay vì tí ta tí tøn nhe răng cười xin làm bạn với tôi, cô nhóc thân nhiên...kéo thắt lưng quần của tôi làm tôi may phanh kịp, ko thì đã ngã chổng vó với cái mông trần truồng lỗ lỏ.

Đã thế, cô nhóc khùng ấy còn đột ngột kéo mạnh nó rồi thỉnh linh thả nó, khiến dây lưng bật về phần da thịt tôi, 'tích' lên một phát ko thể đau hơn.

Lúc ấy, tôi giận cực điểm, toan quay mặt túm lấy cổ áo cô nhóc oánh vài cú cho biết mặt anh đây ko phải dễ chơi. Nhưng, tiếc là, anh hùng khó qua ải mỹ nhân, ai ngờ cô nhóc đó mới có 6 tuổi đầu đã biết dùng 'mỹ nhân kế', phát huy triệt để 'tài nguyên quốc gia' hạ gục tâm hồn non nớt ko một mảnh tình vắt vai của tôi, làm bao thù hận trong tôi tan biến thành bọt biển.

Thế là, ngày hôm đó, trời nắng to, tôi ko biết moi đâu ra 'chí khí quân tử' hi hục cõng cô nhóc kì lạ ấy về nhà vì cô nàng...sái chân, khéo thật! Vừa đến trước cổng nhà cô nhóc, tôi như thấy vàng, toan hất cô nhóc đi rồi bỏ của chạy lấy người thì bà mẹ rất trẻ của cô nhóc đã lộ mặt, nhìn thấy tôi cũng kinh ngạc bội phần chạy đến nhiệt tình hỏi han trong khi 'con heo lấm mỡ' trên lưng tôi nhảy phịch xuống đất, lon ton chạy ào vào lòng mẹ mình.

Tôi tức! Tức muốn phát điên! Đâu ra cái loại sái chân mà có thể vừa chạy vừa cười dễ thương thế chứ?

Tôi đau đớn nhận ra rằng, mình là một người rất dễ bị lừa!

Cô nhóc ấy tên là Junizu, ăn hôi 3 chữ cái đầu trong tên tôi, ko biết nên mừng hay nên buồn đây!

Ngày xui tận mạng qua đi tưởng chừng như sẽ để lại quãng thời gian êm đẹp cho tôi. Nào ngờ...'con heo lấm mỡ' kia ko biết dùng quỷ kế gì lại làm thân được với bà bác khó tính của tôi, cứ hề chiều đến, bất kể nắng, mưa, gió, rét đều ở lì trong phòng tôi, tự tiện chiếm lấy chiếc giường yêu quý của tôi làm cứ điểm hết ăn rồi lăn ra ngủ, đuôi hoai ko chịu đi còn cong niêng héch mũi báo: “Từ giờ tớ sẽ 'theo dõi' cậu, đuôi cũng vô dụng”

Bỏ tay, tôi căn bản ko thêm nói nữa, im lặng để Junizu biết chán mà lui. Nhưng, dần dà, tôi lại quen với sự có mặt của cậu ấy.

Tôi nói chuyện với Junizu nhiều hơn, bất kể khi cậu ấy là người ko bắt chuyện. Tôi chia sẻ những gì mình biết, thích thú nhìn cậu ấy nháu mày nhăn mặt nghe tôi như vẹt nghe sấm rền rồi gục lên gối xuống ngủ khì. Tôi muốn ăn com cùng cậu ấy, bỗng dưng hài lòng cái cách cậu ấy 'xử lí' đồng thịt luộc nhát niêng trong đĩa com của tôi, ăn xong liền vỗ bụng than vãn “no quá trời!”. Tôi muốn dẫn cậu ấy chạy băng băng đuổi theo sóng biển, yêu cách cậu ấy xây lâu đài cát và bảo rằng đây là ngôi nhà của tôi và cậu ấy trong tương lai...

Những lúc như thế, ko hiểu sao, tôi ngây ngốc bật cười và thầm nghĩ “Cậu lớn thêm tí nữa sẽ xứng là vợ tôi hơn!”. Nghĩ thì thật buồn cười, nhưng tôi tình nguyện ghi nhớ những ngày tháng ấy hàng trăm...hàng vạn lần.

Có một Junizu tình quái ở bên, tôi làm quen được rất nhiều 'ngoại lệ' trong thế giới của cậu ấy, trong đó có Kei-cậu em song sinh ko hề giống cậu ấy một tẹo nào, đã thế còn vô cùng sỗ sàng.

Chúng tôi cùng nhau chơi đùa, làm những trò ngớ ngẩn nhất mà trí não 6 tuổi có thể nghĩ ra. Để rồi, khi tôi phát hiện thế giới của mình ko thể thiếu Junizu đáng yêu ấy, thì 'bữa tiệc lại nhanh chóng tàn đi'.

Junizu bảo, cậu ấy sắp phải trở về Newyork học tập, tôi thực sự rất giận, bởi lẽ, cậu ấy thích Newyork hơn Haoai nắng gió này nhiều, sâu xa hơn là thích những người khác hơn thích tôi.

Sau nhiều ngày 'bé quan suy nghĩ', tôi quyết định, cậu ấy có thể đi, có thể rời xa tôi, nếu muốn nhưng phải để lại cho tôi một thứ gọi là quà đáp lễ những ngày tháng ăn ko, ngủ ko, nằm ko, uống ko ở nhà tôi mới được.

Tôi cần quyền được tự do khổng chế cuộc đời của cậu ấy. Tuy hơi tà ác, nhưng, ai bảo, người bước vào cuộc sống của tôi trước là cậu ấy. Do cậu ấy tự làm, nên nhất định phải tự lấy thân gánh chịu.

Nghĩ vậy, tôi nhanh chóng thảo sẵn một âm mưu 'tẩy đi sự trong trắng mặc dù đã có chút hoen ố vì những suy nghĩ lệch lạc' của cậu ấy, đưa mặt mốc chung cầu sự giúp đỡ của anh em 'ngoại lệ' trong vùng, trừ Kei vì có quan hệ máu mủ với 'đương sự'.

Một ngày nọ, theo kế hoạch bàn bạc, chúng bạn tôi 'cải tà quy chính' theo sự xúi giục của ai đó là tôi hô hoán nhau tổ chức trò chơi “cô dâu chú rể”.

Đúng như dự đoán thần sâu của tôi, Junizu trúng kế. Đám bạn tôi nhanh chóng đưa hộp thăm cho Junizu bóc thăm chớp mắt giả vờ đánh rơi hộp thăm xuống cống thoát nước thủ tiêu với lý do chính đáng “Junizu bóc trúng cô dâu rồi thì những người khác trong vai quần chúng”, nhưng thực tình mà nói, trong hộp thăm ấy, có 5 thăm thì hết 5 thăm phân vai cô dâu, chủ yếu để Junizu bóc cái nào cũng là cô dâu.

Ban đầu thương thảo hội nghị ngầm, nghe rằng Junizu là cô dâu, bọn 'lang sói' chiến hữu của tôi thích thú ghê rợn. Dẫu tính cách cậu ấy hơi quái dị, nhưng cậu ấy gì gì cũng được coi là hoa khôi của đảo, phần đa mọi người đều thích vào vai chú rể của 1 cô dâu như vậy. Tất nhiên, tôi ko ngốc đến mức làm ông mối cho người khác, ngay lập tức ra sức phát động tư tưởng riêng cho từng chiến hữu, cổ thuyết phục họ từ bỏ:

-Jack, ko phải cậu bảo mẹ cậu ko thích cậu lấy sư tử Hà Đông à? Tuy là chơi, nhưng dù gì, Junizu cũng là cháu chất chút chút, là mầm non điển hình của 'sư tử Hà Đông' tương lai, cậu nghĩ mẹ cậu sẽ nở nụ cười chúc phúc cho cậu sao? E có khi còn cho cậu vài chổi lông gà nữa cơ.

-Steven, nghe nói cậu ước mơ muốn trở thành cha sứ phải ko? Nếu đã thế, cậu phải rũ bỏ đi thú tính trong người chứ! Dính vào sắc tửu sẽ ko thể trở thành nhà truyền đạo thanh thuần, một lòng với chúa được đâu. Để người khác nghe theo lời cậu, trước tiên cậu phải cho họ thấy cậu xứng đáng trở thành một cha xứ đã.

...Tóm lại, ngày hôm đó, chủ rể là tôi.

'Lễ cưới' nhỏ của tôi được tổ chức trong nhà thờ chính của đảo.

Trước sự chứng kiến của đông đảo bạn bè, tôi ko ngần ngại tước đi nụ hôn đầu của Junizu.

Ko biết cậu ấy có quý trọng nó hay ko, nhưng với tôi, đó cách đánh dấu lãnh thổ hay nhất mà tôi biết. Tôi muốn cho mọi người biết rằng, cậu ấy là của tôi.

Luật pháp Hoa Kỳ rất lỏng lẻo, ko quy định cấm trẻ con kết hôn vì tình trạng già hoá và thiếu hụt dân số đang làm chính phủ Hoa Kỳ ôm đầu khuyến khích nhân dân nhất mực phải ngày đêm cần mẫn sản sinh thế hệ mới. Vì thế, đánh nhanh thắng nhanh, tôi dụ dỗ Junizu điền ngay giấy đăng kí kết hôn. Bác tôi là chủ tịch cục xã hội ở đây nên kiểm giấy đăng kí dễ như ăn bánh, lấy con dấu thông qua rồi nộp lên trên càng dễ hơn.

Mọi thứ hoàn thành chỉ trong 1 ngày ngắn ngủi. Junizu đã là vợ của tôi dù rằng cậu ấy ko biết gì.

Ko sao, nhất định, sau khi đoạt lại những thứ đáng nhẽ phải là của mình, có đủ khả năng bảo vệ cậu ấy, tôi sẽ chính thức ra mặt mọi người nhà vợ.

Thấm thoát, gần 10 năm trôi qua, những gì tôi quyết tâm trong quá khứ đều đã đạt được, chỉ là, có những thứ thực sự nằm ngoài tầm khổng chế của tôi, mà điển đầu hon những thứ ấy lại liên quan đến Junizu.

Junizu lớn lên, biết yêu và cũng biết đến cái đáng trong tình yêu. Nụ cười nhất, người khiến cậu ấy phải cam lòng ném trái những điều đó lại là ông cậu cùng tuổi đáng ghét của tôi.

Tôi ko giận cậu ấy đã phản bội lời hứa, tôi chỉ giận bản thân mình quá chậm chạp. Nhiều năm như vậy, cậu ấy quên tôi là lẽ thường tình.

Nhưng, bảo tôi vì thế mà từ bỏ mục tiêu một thì thật quá xem thường tôi rồi.

Tôi đã nói, thế giới tôi ko thể thiếu Junizu để thương ấy, thì tôi nhất định sẽ ko để nó thiếu, tôi phải lấy những gì thuộc về tôi.

Tôi đến gặp 'cha vợ'. Công nhận ông ấy rất nguy hiểm, tính khí thất thường, khí chất đáng sợ đến mức khiến người khác phải co rúm trước mặt ông, nhưng tiếc rằng, tôi lại là ngoại lệ mà suốt đời ông không thể nào áp chế được.

Tại sao ư? Tại vì tôi và ông ấy giống nhau: Thủ đoạn đều tinh vi. Đứng trước ông bố vợ thần sâu như thế, quả thực, tôi thấy hăng hơn là sợ.

Đầu khâu 1 hồi không biết chán, cùng với sự ủng hộ nhiệt tình của mẹ vợ nhất mực về phe tôi, tôi oanh liệt chiến thắng bước ra khỏi thư phòng của ông.

Lúc ấy, người biết Junizu là vợ tôi đã ko phải riêng mình tôi nữa, ít nhất, cha vợ và mẹ vợ tôi đã biết. Nắm được lợi thế ko còn rào cản gia đình, tôi tiến hành kế hoạch bước vào cuộc sống của Junizu.

Quan sát Junizu mười năm, tôi biết nhiều hơn về cậu ấy, biết cậu ấy thích gì, ghét gì, suy nghĩ ra sao, cảm xúc thế nào và đặc biệt là bản tính 'hám trai' quặng chặt trong máu.

Điều này làm tôi hoàn toàn tự tin rằng dụng mạo của mình sẽ khiến Junizu chao đảo. Tự tin là một chuyện, phỏng chừng là chuyện khác, trước ngày thông báo phân lớp, tôi gặp riêng thầy hiệu trưởng. Sau khi tra google một vài thông tin về hầu hết các nam sinh trong lớp, tôi gạch một vài tên 'dung mạo' ko hơn tôi mấy nhưng cũng xứng tầm khiến người khác nhỏ dãi ra khỏi sơ đồ lớp học 10C8, chuyển họ sang lớp khác ko do dự.

Những tưởng mọi chuyện sẽ suôn sẻ như mình nghĩ, tôi ko ngờ rằng, 9 ngày liền đầu năm học Junizu đi học muộn, ra chơi lại gục xuống bàn ngủ khi không cần biết trời đất ra sao, cơ bản ko hề dành chút thời gian nào ngắm mĩ nam trong lớp như mấy năm trước cậu ấy vẫn làm.

Tức! Tôi tức lắm! Định bụng tiết chế dục sẽ dùng thân thể hoàn mĩ lúc chơi bóng mà ai cũng trầm trồ khen ngợi của mình mê hoặc cậu ấy...thì ai ngờ, chưa kịp hành động, tôi vì bị nữ sinh bám nhiều quá, xô đẩy thế nào...liền té cầu thang gãy cổ, mặt mày xơ xác...1 tuần dưỡng thương mới khôi phục được một ít 'dung mạo'. Cơ hội lọt vào mắt ai đó tiêu tùng.

Dẫu vậy, ông trời cũng ko tuyệt đường người lắm.

Ngày thứ 10, ngày tôi tháo nẹp cổ và khuôn mặt hoàn toàn ko chút tí vết nào, Junizu đi học muộn, cậu ấy đã nhìn thấy tôi..

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phái Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88

chap 87:

Sau một đêm dài, dường như có phép màu biến hóa, Gia Băng từ chỗ bại liệt không chút sức sống đã thức dậy với một tâm trạng vô cùng thoải mái.

Cô rời giường, theo thói quen, ngắm mình một cái trong gương gắn tường cạnh đó, cười duyên rồi quay đi đánh răng, rửa mặt.

Nhưng chưa được vài bước, chân cô khựng lại, đôi mắt chất chứa khó hiểu đưa ánh nhìn trở về mặt gương đang phản chiếu bóng hình mình, xoáy sâu vào chiếc dây chuyền nanh sói trên cổ.

Nó lại xuất hiện sau một thời gian mất tích, như lần trước, như một điều kì diệu. Trước giờ, Gia Băng không chịu thắc mắc tại sao trên cổ mình xuất hiện chiếc dây chuyền này, vì cô

biết chủ nhân của nó là ai. Cô giữ chặt nó bên mình không phải vì không muốn mất nó, mà là vì cô không thể.

Người quang minh chính đại như cô không thể phá vỡ lời hứa được. Ai bảo, trước đây cô từng giao kèo với Từ Thần làm gì, nên giờ phải đeo nó không một lời than oán, than oán sẽ bị trừng phạt cho xem.

Hơn nữa, để thế này cũng đẹp, cổ cô tương đối hợp, đeo vào chỉ thấy mình oách thêm gấp bội chứ không thấy bản thân ngu thêm tí nào cả.

Dù sao cũng coi như cô cảm hộ cho cậu ta vậy.

Nhưng, không phải trước đó đã mất rồi à? Sao giờ nó lại ở đây, trên cổ cô?

Chẳng nhẽ hôm qua Từ Thần đã đến nhà cô? <http://kenhtruyen.com>

Ý nghĩ này vừa tung ra đã bị noron thần kinh của Gia Băng quyết liệt chặn lại, thủ tiêu không kịp ngáp. Vốn dĩ, hoàn toàn không thể có chuyện đó được, Từ Thần và cô chỉ có thể gặp nhau vào chủ nhật mà thôi, trừ phi... cậu ta muốn cô bị tống sang Newyork học hết hai năm.

Đúng lúc Gia Băng đang mông lung điều tra xuất thân của chiếc dây chuyền mờ ám, Hồ quản

gia đã đến gọi cô, đưa cho cô di động của mình.

- Gì ạ? _ Gia Băng nhìn chiếc điện thoại rồi nhìn Hồ quản gia thắc mắc.

- Cậu Từ Thần bảo muốn nói với cô chủ một chuyện!

- Với tôi? Không phải nói chuyện điện thoại cũng cấm sao? _ Dù không ngửi thấy mùi âm mưu, Gia Băng vẫn cảnh giác lùi lại phía sau.

Trước hành động cường điệu hoá của cô chủ nhỏ, Hồ quản gia bất đắc dĩ mở loa ngoài.

- Cậu lòi thôi quá đấy! _ Một câu nhận xét ngắn gọn bên trong văng ra, thanh âm quen thuộc tựa tựa như có ý cười.

- Lặng...Lặng...

- Hân Gia Băng, nghe cho rõ đây, cậu thử làm mất nó thêm lần nữa đi, tôi sẽ không tha cho cậu...Tút...Tút...

Âm thanh xô bồ, lẫn lộn bám ríu vào không trung, ép Gia Băng rơi vào trầm mặc, trong khi Hồ quân gia người hoá thật phân nửa.

”Cô chủ, có phải, 'cậu chủ' đang bắt nạt cô không vậy?”

***

Biết tin kẻ mà ai cũng biết là ai đó đã trở về Việt Nam, Hàn lão gia từ Newyork nhanh chóng phái đến 2 cận vệ hoàn hảo đủ mọi tiêu chí như trong “tiểu thuyết”: đẹp trai vời vọi, tài năng xuất chúng, IQ cao ngất ngưỡng, tính chuyên nghiệp đạt mức pro đi theo bảo vệ Gia Băng. Nói là bảo vệ, nhưng thực chất là để ngăn cản hai người kia lên lút liếc mắt đưa tình với nhau.

Vì tuổi đời khá trẻ, chừng 19, 20 tuổi, họ nghiêm nhiên trở thành 2 thành viên mới sáng chói rực rỡ của 10C8, khiến ai kia mặt mày nhìn ngang nhìn dọc đều mang vẻ phiến toái và giận dữ.

Gia Băng không biết có phải do quy lụy trước 'sắc đẹp' của 2 người kia hay không cũng đành không bằng mặt bằng lòng đến trường.

Tối trường, gặp lại bạn bè sau hai ngày xa cách, Gia Băng mới biết mình

đã bỏ lỡ nhiều chuyện.

Nghe nói, từ hôm cô đổ nước sôi lên người Tử Thần rồi nhảy xuống bể bơi 'tự vẫn', cả trường bắt đầu tin sái cổ chuyện cô và Tử Thần bị hồ li tình Liệt Minh Thy chia rẽ, duyên nợ cắt đứt, ai đi đường nấy.

Để tránh làm cô đau lòng, phần uất tiếp tục hành chuyện đại đột, các giáo viên trong trường chẳng ai khiến đã tích cực phát động tư tưởng “Chỉ nói sau lưng, không nói trước mặt” với cô, dẫu, phần đa đều không rành mà thực hiện cái yêu cầu quái gở đó.

Một vài đứa quá đáng đến mức trong lớp học họ hoàn toàn không nhắc đến họ tên của Tử Thần, chỉ khiêm nhường một tiếng bí thư Lăng, hoặc lão Lăng làm cô có cảm giác Tử Thần như bị già hóa đi những mấy chục tuổi.

Không ngừng ở đó, tủ đồ của Gia Băng hai ngày hôm đó đặc biệt có nhiều thư được gửi đến, nhiều đến nỗi lúc cô mở tủ đã thấy cả đồng thư nhào ra như muốn nuốt chửng lấy người cô.

Mang theo tâm trạng có người cuối cùng cũng chịu để ý đến mình, Gia Băng tích cực đọc thư cùng 2 chàng vệ sĩ và Kì Như.

Đọc xong, Gia Băng đau đớn nghiệm ra nếu đồng thư kia là 100%

thì chiếm đến 81%, theo tính toán sơ bộ của Kì Như, là lời “động viên” Gia Băng đứng lên giành lại người đàn ông của mình.

Nguyên bản có một bức đáng để xem với nội dung phong phú và hình thức bắt mắt như thế này:

“Chào bạn! Xin lỗi, trước khi nói vào vấn đề chính, cho hỏi bạn có phải là Hàn Tử Di không? (Thú thật, tôi không thích thân thể hiện tại của bạn lắm, nó hơn tôi những mấy cấp nên mạn phép cho tôi gọi bạn bằng tên cũ).

Nếu thực là phải, xin mời bạn đọc tiếp và đọc kĩ.

Nếu không phải, phiền bạn gấp lại bức thư, bỏ vào phong bì như cũ và dán chặt, chuyển nó đến chủ nhân đích thực giùm tôi.

Được rồi, Tử Di! Tôi nói trước, tôi sẽ không giới thiệu tên tôi cho bạn đâu đấy nên đừng cố công tìm hiểu cho mệt.

Tôi là một người rất ghét, cực ghét bạn nhưng bạn không đáng để tôi làm antifan đâu.

Tôi sẽ không lan man mà vào thẳng vấn đề như sau:

Trước đây, Tử Di ạ, bạn là một cái gai khó nhả nhất trong mắt tôi, dù bạn không xứng đáng là cái gai ấy chút nào.

Xem thân hình bạn đi, rõ ràng là gồ ở rừng Cúc Phương mà ra chứ con gái chỗ nào.

Xem cái ngực bạn đi! Bạn muốn quảng cáo tivi Soni màn hình phẳng à?

Xem mặt bạn đi! Tôi thực sự nghi ngờ anh Gia Minh là em trai bạn.

Xem chân bạn đi! Tại sao bạn luôn mặc leggings dù trời chang chang 40 độ chứ? Đảm bảo bạn đang cố che dấu một đôi chân có nắm mọc lổm đóm.

Xem đôi mắt bạn đi! Bạn đã nhỏ hết mấy trăm chai nhỏ mắt để được lung linh như thế hả?

Xem đầu tóc bạn đi! Chắc chắn trên đó có ổ chấy...

Đối với tôi, bạn như con sâu béo tròn làm ô uế đi sự thanh khiết của anh Tử Thần và rộng hơn là cả P & P lừng lẫy này.

Mỗi lần nhìn thấy bạn, tôi như muốn tát cho bạn một chậu H2SO4 kết hợp với cả HCl và nếu có HNO3 nữa thì càng tốt, để nghe tiếng ăn da dòn tan trên người bạn rửa hận, nhưng thực lòng, vì nể anh Từ Thần, vì sợ anh mang tiếng dây dưa với người không có ưu điểm nổi trội mà nhược điểm thì nhiều như cát sa mạc, bị người ta chê cười, tôi đành ráng nhẫn nhục tha cho bạn (cơ mà tôi đã mua sẵn hết rồi đấy nhé, chờ đấy, liệu hồn).

Mấy hôm trước, lúc tôi đang uống nước cam cùng chúng bạn ở canteen cho đỡ khát, thấy tin bạn và anh Từ Thần chia tay chỉ vì con cái kia, ngay lập tức, tôi phụt hết đồng nước lẫn calo vào màn hình ipad, rộng ra là mặt bạn ngồi đối diện. Ipad cháy, 24 triệu đi đòi nhà ma, còn tôi vì bạn mà phải vào viện ăn cháo.

Lúc ấy tôi hận bạn vô cùng và càng hận hơn là bạn lại để anh Từ Thần lọt vào tay người khác một cách ngu ngốc không có nghệ thuật như thế.

Bạn làm tôi và phụ nữ trên thế giới này bị sỉ

nhục thậm tệ. Bạn có biết, bạn là tạp chất cận bã của phái đẹp tình anh không hả?

Hàn Từ Di, tôi nói cho bạn biết điều này: nếu bạn không mau chóng giành lại anh Từ Thần trong tay hồ li tình, tôi đảm bảo không chỉ tôi mà sẽ có vô vàn người nện đá, ném gạch vào người, cho bạn thăng thiên gặp ông bà sớm đấy.

Đã đến lúc bạn cần phải thể hiện bản thân xứng đáng là cái gai trong mắt tôi rồi đó! Lên đi!

Tạt acid! Bọn này sẽ hỗ trợ acid nhiều cấp độ, nhiều chủng loại, nhiều hãng sản xuất cho bạn.

Đánh ghen! Bọn này tình nguyện sẽ là nhân chứng sống ủng hộ bạn nếu lỡ bạn bị công an bắt, ra toà, vào tù.

Dụ tình! Yên tâm, bọn này biết rất nhiều nhãn hiệu mác-xi-mai-dơ nổi tiếng, đảm bảo con gà, con vịt, con lợn mặc vào cũng thấy quyến rũ, mê hồn, ngây ngất.

Cứ thẳng thế xông pha, chỉ cần không có gì nguy hiểm, tôi và toàn thể chị em trong fanclub của anh Từ Thần sẽ là cánh tay sắt hỗ trợ đằng sau cho bạn khi cần thiết (trừ những lúc chúng tôi gặp nỗi khổ khó giãy bầy, chỉ có thể sục sục cùng anh William Cường).

Đừng hỏi tại sao tôi ủng hộ bạn, tôi sẽ không trả lời cho bạn đâu, hãy hỏi vì sao bạn may mắn được tôi ủng hộ. Haha

Chazô, Hàn Từ Di!!

P/S: Mong bạn thông minh hiểu được những gì tôi nói, tôi rất mong có một đối thủ dễ dàng loại bỏ như bạn về này.

Hậu phương bóng tối

No name. ”

Đọc xong bức thư này, Gia Băng máu phun lên

tận họng, ngực bị đá thương trầm trọng.

Còn những người có điểm phúc xem kè thì cười đến sái quai hàm, không ngoại trừ 2 anh cạnh vệ lạnh lùng điển trai kia.

Những tướng thế đã hết, lọt giữa 19% bức thư an ủi còn khủng bố hơn.

“Gia Băng ơi!*Chăm nước mắt* TT^TT

Mua cho tôi xấp giấy để tôi lau nước mắt nào, ăn ớt cay quá!

Hic! Hic! Biết làm sao tớ có thể nói hết nỗi lòng tơ vò nỗi gan cồn cào của tớ cho cậu hiểu đây nhỉ? * Sục sục* TT^TT

Từ lâu tớ vẫn luôn hâm mộ cậu, cực kì, cực kì là hâm mộ cậu, hâm mộ tới mức, ngày cậu bị người ta *** hại dính vào bạo lực, tớ đã ăn không ngon, ngủ cũng giấc không yên, đêm lo nghĩ về chuyện cậu sẽ làm tiếp theo đến bức bối đây!! >.

Nhưng hâm mộ khác yêu nhé, đừng nghĩ tớ là less đó nha! Tớ chỉ bị đồng tính thôi á!!

Cậu, một cô gái vốn rất chi là bình thường lại có cả một harem đầy giai đẹp hết lòng yêu thương, lại có một thân phận hết sức bí hiểm nữa chứ(tớ nghe chuyện về cậu mà tớ chẳng hiểu gì hết tron=’=), và giờ đây lại có cả một con hồ li tình xuất hiện phá hoại tình cảm của cậu nữa!

Thiệt là không khác gì mấy tiểu thuyết tình yêu sến súa tớ đang đọc a ~~~!

Nhưng, Gia Băng à, đó là quá khứ, tất cả chỉ là một quá khứ phi thực tế và ảo mộng mà thôi. Tớ thấy, cậu không nên cứ bám chặt vào cái quá khứ viễn vông ấy!

Quá khứ không là cái gì cả, Gia Băng à, nó chỉ là thứ dùng để chứng việc cậu đang già hoá đi theo thời gian mà thôi!

Mọi người khuyên cậu không bỏ cuộc, nhưng tớ thấy, cậu nên buông tay đi thì hơn.

Luận về độ bám dai, độ đỉnh cao của ống ẹo, độ xa hoa của hào nhoáng, cậu chỉ là con kiến bị người ta dẫm bệt dí. Tin tớ đi, cậu không đấu lại với người ta đâu.

Nếu cậu muốn khóc, tớ tình nguyện cho cậu mượn bờ vai để khóc. Nếu cậu muốn xả hận, tớ sẽ làm bao tải cho cậu đấm..

Tớ không cần cậu báo đáp gì cả, chỉ cần cậu ở bên tớ đến đầu bạc da nhăn là được.

Nếu chấp thuận lời đề nghị trên, hãy liên lạc với tớ:

-Điện thoại: 0917221508

-Yahoo: Lovely_beautiful_less

-Facebook: I need a girl.

Tải bút: Trông tin cậu lắm á!

Người cần bạn

Less Angel”

Song song với những bức thư viết tay bao chứa vô vàn tình cảm, tâm tư của người gửi, dư luận còn thể hiện sự phản đối kịch liệt với việc Gia Băng và Từ Thần rạn nứt tình cảm bằng cách tình nguyện báo cáo hết mọi thông tin 24/24 giờ của 'đôi gian phu dâm phụ' kia cho cô.

Do đó, dù không muốn nghe, Gia Băng vẫn phải cắn răng biết được một số chuyện không vui chút nào.

-Gia Băng, cậu không biết đâu, mấy hôm cậu nghỉ học, Khải Phong cũng nghỉ, Liệt Minh Thy thấy thế liền đến chiếm luôn chỗ ngồi của cậu, giờ học nào hai người đó cũng cười cười nói nói, đến thầy cô cũng phải chú ý tai gai mắt sinh bực, nhân lúc lớp mới ồn một tí liền phạt cả lớp viết 5 bản kiểm điểm đến rã rời chân tay. Tức không cơ chứ!

-Hôm bữa, cô ta còn làm com hộp đem đến

cho Từ Thần ăn nữa, nghe nói hai người họ tránh đi đâu đó ăn com rất tình cảm. Mãi khi trống đánh vào học mới thấy người đi trước, kẻ đi sau trở về.

-Giời, thế chưa là gì! Gia Băng, cậu biết không, con bé Liệt Minh Thy đó, mấy hôm cậu bệnh đã mặt dày chạy đến club làm quản lí thay đấy, ngày nào cũng bám lấy Từ Thần dai như đĩa, bọn này mới thấy đã ghét quá chừng luôn.

-Gia Băng, cậu không thể để mọi chuyện tiến triển như vậy được, phải làm gì đi chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89

Chap 88 Thích thôi

Phải làm gì ư? Đến cô còn ko biết nữa là. Chuyện của con người đó...hoàn toàn ko phải chuyện của cô...và cô ko có quyền can thiệp.

Căn môi nghĩ ngợi, ko hiểu sao, Gia Băng lại cảm thấy hình như mình đang vô duyên do dự một chuyện ko đâu. Vốn dĩ từ trước tới giờ, Từ Thần chẳng phải ko liên quan gì đến cô sao? Tại sao chỉ mỗi việc này, cô lại xao động do dự. Thật ngu ngốc, ngu ngốc đến mức tự đặt mình thành thượng đế, đi quản giáo chuyện của người khác. Đúng là ngu ngốc mà.

-Gia Băng!! Cẩn thận!! _Đúng lúc Gia Băng đang kịch liệt rũ bỏ mọi suy nghĩ vớ vẩn trong đầu, một âm thanh chói tai như lợn chọc tiết từ đâu đó vượt qua huyền não thẳng đến tai cô như một âm thanh ma quái vang vọng. Dầu màng nhĩ cô dao động với tần suất lớn, đại não hầu như thu thập được trọn bộ 4 chữ vừa rồi, nhưng phản xạ của cô vẫn như cái thần thái ngu ngơ khờ khạo ban nãy, đứng lặng mà hướng mắt ném về sân bóng.

Mơ hồ, Gia Băng còn chưa kịp ý thức được điều gì, một quả bóng màu cam rực rỡ, xé toạc không khí, vun vút bay trong ko trung lao nhanh về phía cô.

Không phải, lại nữa chứ?!

Đột ngột, “Páp!!” một tiếng, quả bóng đối khát nụ hôn của thiếu nữ dừng lại, dán chặt lớp cao su căng hơi vào lòng bàn tay to khỏe của một người nào

đó hão tâm ngăn cản rồi lúc lâu trượt dài, lăn lóc lóc dưới mặt đất cạnh đó.

Mái tóc của kẻ đỡ bóng ướt đầm mồ hôi, bết thành từng lọn đen rung chuyển theo cử động cơ thể của thân chủ, tạo nên sự quyến rũ một cách khó tả

Mái tóc kẻ đỡ bóng ẩm ướt mồ hôi, bết thành từng lọn đen đưa theo cử động của cơ thể. Bộ áo quần thể thao màu cam bao trọn lấy tấm thân rắn chắc của cậu ta, tôn lên những đường nét

quyến rũ của phái mạnh.

Trái tim Gia Băng phụt chốc như giấy mạnh trong một thứ xiềng xích vô hình nào đó .

Người đứng trước mặt Gia Băng chợt quay người lại, mang theo bao nhung nhớ len lỏi vào từng giác quan của

cô, khiến chúng không ngừng rạo rức. Đôi mắt tròn to cổ mở rộng, tham lam thu hết mọi hình ảnh của cậu ta vào trong trí nhớ, vào trong da thịt, trong cả nội tạng, tâm khảm. ...

-Lần sau mong cậu chú ý một chút đi! Đừng khiến mọi người phải lo lắng_ Quay đầu nhìn Gia Băng một lát, như lướt qua, Từ Thần nói với giọng ổn trọng, thanh âm thoát ra lại tản mát một tia giận dữ.

Vẫn không rút khỏi những cảm giác hỗn độn ồ ạt ập đến. Gia Băng chỉ biết đứng lặng để những cảm giác kia chỉ phôi bản thân mình.

Hình như lâu lắm rồi, cô

không nói chuyện với con người trước mặt

thì phải. Đúng hơn là không có khả năng để gọi chuyện, vì chỉ cần nhìn thấy dáng bộ lạnh như băng của cậu ta và hình ảnh thân thiết với cô bạn kia, mọi ý muốn trong đầu cô lại rơi tõm xuống dạ dày...mắt hút trong mớ acid sôi sục.

Thấy Gia Băng cứ đứng trân nhìn mình, Từ Thần liền quay người , toan bước chân bỏ đi.

Thì chợt một bàn tay nhỏ nhắn túm lấy áo cậu níu kéo:

- Liệu cậu có lo lắng cho tôi không?_ Gia Băng giọng bé như muỗi kêu, giương đôi mắt phảng phất chần chừ, do dự nhìn ai kia, một lúc lâu sau cô cũng lấy lại lí trí rút tay nhanh_Xin lỗi, tôi không cố ý...

-Tôi lo lắng cho cậu hay

không, cậu biết rõ!!!_ Trước khi quay người lại trở lại sân bóng với đồng đội,

Từ Thần đáp gọn một câu, tia nhìn phảng phất chút ôn nhu mà khó ai có thể thấy được.

Nhưng sao Gia Băng lại cảm nhận rõ đến vậy.

Thả mắt theo bước chân Từ Thần, trái tim Gia Băng se lạnh.

Thân ảnh linh hoạt của Liệt Minh thy đập vào

mắt cô ngay lúc ấy , dính chặt lấy ai kia, sột sắng đưa khăn lên lau vàng trán đầm mồ hôi của cậu.

Bất giác Gia Băng tự đẩy mình vào thế khó xử, không hiểu sao, giờ cô ước mình có thể là Liệt Minh Thy, có thể tự do ở gần cậu ấy, không sợ bất cứ ai, không sợ bất cứ lời dèm pha nào.

Trong lúc mông lung nghĩ ngợi Gia Băng chợt thấy chính mình và Từ Thần như đang đứng tách biệt giữa hai thế

giới. Thế giới của cậu có tiếng cười đùa của các thành viên club, có tiếng quả mướp đắng thẫn của Liệt Minh Thy, và tiếng dệp loạn oan ức của thầy huấn luyện viên. Thế giới của Gia Băn thì sao nhỉ? Một mảng u buồn, một mảng tĩnh lặng, một mảng tẻ nhạt, cô độc.

Mọi người đã dần quen với sự có mặt của Minh Thy và dần lãng quên đi sự có mặt của cô mất rồi. ...

Thế thì cô còn đứng đây để làm gì???

Đúng vậy! cô đứng đây để làm gì???

-Này cậu! Giúp tôi giặt đồng khăn này đi!_ Vừa nói Minh Thy vừa đẩy một chiếc xe đẩy chất đầy khăn đủ loại màu sắc từ đơn điệu đến hỗn tạp như rừng rậm amazon của các thành viên trong club vào tay cô, khoe môi nở nụ cười miệt thị.

- Xin lỗi, không có hứng!_ Gia Băng lịch sự tối thiểu đáp trả, cũng

nở nụ cười héo hon làm lá chắn nguy trang tâm trạng.

- Cái gì??? Đây là việc của cậu, cậu phải làm đi chứ!!!_Minh Thy nheo mắt nhìn Gia Băng_Đừng nói với tôi cậu đang cố làm vẻ cao sang nhé!

- Chẳng phải cậu làm mấy việc này sỏi hơn tôi à? Vậy thì tốt nhất cậu nên làm đi thi hơn_Nhún vai khiêm

nhường, Gia Băng cười nhạt rồi quay người bỏ đi, len qua dòng người thừa thốt ở lối vào ra ngoài.

Xem ra, có nên có một quyết định phù hợp giải quyết vấn đề đau tim này.

Đúng như ý nghĩ, sáng hôm sau, Gia Băng hít thở một hơi thật sâu rồi đẩy cửa bước vào phòng thay đồ kiêm phòng họp chính của các thành viên trong club khi đã chắc nắm mình đến hoàn toàn đúng giờ hẹn.

-Lương Chấn Vinh, em vào nhé!_Không để cho người bên trong phản ứng, Gia Băng nhanh chóng đẩy cửa bước

vào, mắt và tay bận rộn tìm kiếm cái phong thư hôm qua cô đã vụng vụng, hết mồ hôi nán

nót viết từng chữ.

Đây rồi!!

Gia Băng lôi phong thư trắng muốt, gọn ghẽ, ra khỏi cặp, toan đi đến chiếc bàn quen thuộc đặt ở góc phòng thì một tấm ngực trần trụi với làn da hơi rám nắng che khuất hết mọi tầm nhìn của cô, khiến cô trợn mắt nhìn chăm chăm vào nó không thôi.

Cái này...

Lương tâm cô mách bảo là mọi chuyện không phải do cô cố ý, đây chỉ là tai nạn nghề nghiệp thường thấy trong những bộ truyện tranh lãng mạn.

Tự cho mình trong sạch, lương tâm không áy náy hổ thẹn, Gia Băng phóng túng thiếu điều không kìm lòng mà nhỏ nước dãi ra ngoài...

Không ngờ, ‘ngân khó đại nhân’ cũng menly như thế này cơ đấy. Ai mà ngờ, cái mặt thư sinh bên ngoài lại ẩn chứa thân hình nam tính bên trong chứ. Đúng là một phát hiện vĩ đại của nhân loại.

-Thoả mãn chưa?_Luồng thanh

âm như mùi rượu nồng chuốc say người nhẹ nhàng rót vào tai kẻ đang không khỏi xuyết xoa chiêm ngưỡng.

-Ồ!!!Rất thoả mãn!!_Bị toàn bộ tâm tình say mê cái đẹp không chế, Gia Băng không biết ngưng gật đầu mạnh

đồng tình, hai đồng tử nhạt dần, mơ màng...

-Cậu có biết cậu đang thần nhiên cướp mất sự trong trắng của người khác không đấy? Thường thì sau những việc như thế này cậu sẽ phải chịu trách nhiệm..._Người kia khổ sở nói một lèo, hai tay đặt lên vai Gia Băng, những ngón tay thon dài lần lần len lỏi vào từng sợi tóc mềm mượt của cô.

-Hơ?!_Vi bị người ta chuốc say bằng giọng điệu quá mê hoặc, Gia Băng ngây ngô chỉ biết đáp trả lại một từ vô nghĩa, những sợi dây thần kinh bại liệt trong đầu cô đã có dấu hiệu hoạt động.

Không nói gì thêm, Từ Thần gờ mới chịu cúi mặt mình đưa nó vào tầm mắt của Gia Băng để cô thấy rõ.

Sau khi biết đối phương hồn phách và thân thể đồng loạt cứng đờ, cậu đánh nhanh thắng nhanh, nhẹ nhàng đặt lên môi cô một nụ hôn chuồn chuồn đập nước.

Không sâu nhưng khiến trái tim người xốn xang xao động, không mãnh liệt nhưng khiến người ta cồn cào gan ruột.

Bức phong thư trắng phẳng nếp trên tay Gia Băng thần thờ rơi xuống đất, nằm nhòai.

-Nhớ đấy!!!mỗi lần cậu nhìn trộm tôi, sẽ phải trả giá như thế này...!_Từ Thần lưu luyến rồi môi mình khỏi môi Gia Băng, nở nụ cười ranh mãnh mê hồn.

Tìm Gia Băng vì thế càng đập mạnh, cuồng loạn. Cô đỏ mặt, cúi đầu bối rối, cảm thấy như cả thế giới đang chao đảo mạnh.

Gia Băng gập người, thừa thãi nhặt nhanh bức thư dưới chân rồi xoay người bỏ chạy.

Nhưng, cánh tay ai đó lại muốn ngăn cản, túm mạnh lấy cổ tay cô:

-Cái gì vậy?_Từ Thần chiếu mắt lên tờ đơn Gia Băng vừa giấu vội vào cặp, hồ nghi hỏi.

-Không .....không gì cả...

Đóng rèm cửa, Gia Băng vùng chạy ra ngoài, ngồi thu lu một góc trong club vắng bóng người tự kỉ.

Nụ hôn vừa nẩy như ngọn gió xuân miên mang thổi vào trái tim u buồn của cô.

Tại sao cô lại có cảm giác tham lam muốn kéo dài nó như thế, muốn nhiều hơn sự nhàn nhạt thoáng qua đó như vậy chứ?

Chẳng nhẽ, như người ta nói, như người ta nghĩ....cô đã thích kẻ đáng chết vạn lần kia mất rồi?

No!No!No! Nhất định là

không! Impossible!

Vò đầu bứt tai một hồi đến khi vài sợi tóc đáng thương anh rụng rơi xuống đất, Gia Băng mới phát hoảng thừa nhận.

Đúng, cô đã thích kẻ không nên thích mất rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90

Chap 89: Phong thư bí mật

-Gia Băng, nghe nói em muốn gặp anh! Phá tan bầu ko khí tĩnh lặng tưởng chừng như ko có sự sống hiện hữu chung quanh con người đang ngồi bó gối một góc ở sân tập, một người con trai dong dỏng cao chậm rãi bước đến gần, mái tóc nâu sẫm khá dài hơi rối bao lấy khuôn mặt điển trai thánh thiện hệt tựa một thiên sứ. Thoáng chốc, anh đứng trước mặt người con gái cơ hồ đang thả hồn lên mây kia, hai con ngươi sáng bừng nhìn cô trong nụ cười ôn nhu rộ nở.

-Hơ? _Ko hoàn toàn lơ đãng đi mọi thứ, Gia Băng ngo ngắc ngắc đầu nhìn người đối diện, khuôn mặt đỏ hồng thoáng nét ngạc nhiên _Anh Kì Thiên?

-Ra em vẫn còn nhớ tên anh cơ đấy! Xem ra cũng được an ủi phần nào _Nụ cười của anh đậm lên chưa xớt _Em hơi gầy đấy!

-Sao anh lại đến đây? Em nghe nói anh đang ở Mỹ? _Đứng dậy, phui lệ vấy đồng phục cho khô hẳn, đôi chân Gia Băng thích ứng không kịp với tốc độ của thân thể liêu loạn choạng thiếu điều cong vó ngã nhào.

Cũng may, Kì Thiên đứng trước mặt cô thân thủ nhanh nhẹn đỡ lấy người cô bằng vòng tay to khỏe, tránh cho cô cái nạn ăn cháo hoặc vỡ bàn tọa. Anh lo lắng nhẹ giọng hỏi:

-Em không sao chứ?

-A...à...không sao ạ, chắc tại em ngồi lâu nên mới thế! _Gia Băng bẻ ngoài khoát tay cười giả lả nhưng thâm tâm liên tục rửa ông trời chơi đùa mình, cô tình *** hại để cô phải mất mặt.

-Thật ko có? _Nheo mắt hồ nghi, Kì Thiên thờ dài bất lực khi nhận được cái lắc đầu quyết liệt của Gia Băng, uể oải hỏi tiếp _Anh nghe Tuấn Vĩnh bảo em muốn gặp anh, có chuyện gì sao?

-Dạ? Đâu có, em chỉ bảo muốn nói với anh ấy một chuyện thôi mà! _Gia Băng sững sờ muốn hét lên, cô có nói là muốn nói chuyện với “đội trưởng” tại quái này à?

-Vậy sao? _Thoáng chốc xị mặt, Kì Thiên thờ dài hờn dỗi mà lẩm bẩm, tuy là nói lẩm bẩm nhưng âm lượng lại không hề nhỏ chút nào, như vốn cố tình để Gia Băng nghe thấy vậy _Thế mà anh cứ tưởng em có điều muốn nói nên mới gấp gấp bay về đây, chán thật! Mà thôi, em muốn nói gì với Chấn Vĩnh thì nói với anh luôn đi, giờ cậu ta chắc không ở đây đâu.

Cẩn thận suy xét lời đề nghị, Gia Băng cuối cùng mới chịu đưa tay vào túi, đưa ra một chiếc phong thư gấp nếp cẩn thận trắng toát phẳng lì, chìa về phía Kì Thiên:

-Anh thông qua cái này giúp em!

-Cái gì đây? _Cúi người đón lấy chiếc phong thư nhỏ gọn, đơn giản nhưng dễ thương từ tay cô gái nhỏ, Kì Thiên nghi hoặc hỏi trong nụ cười ý vị.

”Chẳng phải, người ta cũng thường tỏ tình bằng cách này sao?” Ý nghĩ này nhẹ nhàng đến, nhẹ nhàng khơi lên sự ấm áp trên đôi môi anh.

-À...cái đó là...

Gia Băng chưa kịp nói rõ, một bóng người nhanh như cắt, mang theo hương bạc hà phảng phất lướt qua, để lại đám bụi ko ai quét dọn bay tứ tung, xông vào mũi cô, hành hạ bằng những “đòn” “ách xì” thê thảm.

Trong phút chốc, phong thư trên tay Kì Thiên cũng mau lẹ biến mất, thay vào đó là sự xuất hiện của người thứ 3, thứ 4...thứ mấy chục.

-Chết chưa! Chuyện gì thế này! Đại ca! Phe phẩy chiếc phong thư đoạt được trong tay, Tuấn Kiệt cười ám muội phóng điện về phía Kì Thiên đang cố nắm bắt tình thế rồi khẽ cùi chỏ Giai Tuyền một cái rõ đau_Này! Đồ nguoi biết đây là cái gì đấy? Hehe!

-Phong thư! _Nhanh gọn, Giai Tuyền đáp, rồi hét lên kinh hãi khiến cả đám người đang tú tùm sau lưng “đầu đàn” Tuấn Kiệt phải giật mình kinh hoàng theo_Hình như đầu tôi có sợi tóc bạc, ôi no!

Tự hét tự la sướng cái miệng xong, Giai Tuyền đau khổ chạy vào phòng thay đồ truy tìm anh tóc bạc vô tội, không cần biết bầu không khí im lìm mình gây ra quái gở tới mức nào.

Chừng 3 giây mặc niệm...những thành viên tinh anh của club và đám người qua đường mới tiếp tục ý định cũ.

-Lâm Chấn, nguoi biết đây là cái gì không?_”Đầu đàn” chung thủy hỏi tiếp vấn đề cũ rích kia, mắt nháy nháy đến đau ra hiệu cho bạn mình.

-Phong thư chứ cái gì? Muốn si nhục noron bọn này à? _Lâm Chấn bực bội quát. Vừa kết thúc đã gặt hái được vô số đồng tình từ phía anh em xa gần đằng sau.

-Cái bọn này..._Đau lòng đến độ muốn cho vài tên ăn đấm, Tuấn Kiệt phần nộ giờ phong thư lên cao, hét lớn thanh tỉnh mấy chục cái đầu óc nguoi noron heo_...Đây là thư tình Hân tiểu thư nhà chúng ta gửi cho đại ca đấy! Biết chưa?

-Ồ! _Đám nguoi “óc nguoi noron heo” đập tay bôm bốp, đồng loạt hướng ánh nhìn “ra là thế” về phía hai kẻ thanh thiên bạch nhật làm chuyện mờ ám, miệng cười gian tra như bắt được vàng_Biết rồi nha! Gia Băng ghê thật đấy!

-Chuyện này, thực ra thì..._Như có lò xo gắn chặt sau mông, Gia Băng ngay lập tức phản xạ, khoa chân múa tay cố gắng giải thích. Nhưng, trong tiếng cười đùa rầm rộ hết sức náo nhiệt của mọi nguoi, tiếng nói không có trọng lượng của cô chỉ như tiếng vo ve chưởng tai của đám ruồi nặng thóp cổ bé hòng mà thôi.

Vì thế, Gia Băng càng tổn calo, khản cổ giải thích thì theo tâm lí xuyên tạc, bụng ta ra bụng nguoi của đám đông, cô càng bị hiểu lầm là nguy biện, càng bị kiện là đa tình, càng bị khinh là hám trai.

Cơ mà, nguoi bên cạnh cô lại ko hề tỏ dấu hiệu khó chịu khi bị hiểu nhầm. Anh thản nhiên ngênh đầu, khoanh tay trước ngực nhìn cô đổ mồ hôi hột đối phó với trăm cái miệng nói hoài ko sái của đám đông, nụ cười ôn hoà trên môi thường trực đến quý dị.

Tự lự xem kịch một hồi thấy tinh thần mình thoải mái cực điểm, Kì Thiên mới chịu mở miệng giải vây cho “bạn gái”, đôi mắt đen thăm thẳm khẽ động nhìn đám đông âm thầm cảnh cáo:

-Các cậu đùa như thế đủ rồi, đừng làm khó Gia Băng nữa!

Kì Thiên vừa mở miệng, tiếng huyền não như vỡ chọt khoảng khắc tắt ngúm. Mọi nguoi im lặng dâng hiến ánh mắt hiểu ý về phía anh, ngoan ngoãn phôi hợp.

”Con trai oai nhất là những lúc làm cho nguoi ta phục tùng mình như thế này! Đại ca yên tâm, bọn em sẽ giúp anh ghi điểm trong lòng đại tẩu!”

-Kì Thiên, nếu anh sợ Gia Băng ngại, bọn em này sẽ dốc sức thủ tiêu mấy đứa biết chuyện, tránh làm hỏng chuyện tốt!_Một thành viên mới nắm chặt tay thành đám tỏ rõ sự kiên quyết, lập tức ngay sau đó, cậu ta có dự giác nguoi tiên phong bị thủ tiêu là mình.

-Khoan đã, mấy anh hiểu nhầm rồi, hãy nghe em nói..._Chớp thời cơ tốt, Gia Băng đồng dạc lên tiếng.

-Gia Băng, qua đây anh nói!_Chưa kịp phân trần, Gia Băng đã bị Tuấn Kiệt lôi ra xa thì thầm thủ thi rất bí mật_Tiết lộ cho em một tin bí mật quốc gia nhé! Khi hôn đại ca Kì Thiên chúng ta, em phải cẩn thận, đại ca hôn rất bá đạo đó nha, được cái này sẽ lấn tới cái kia...mà em biết đó, chính phủ khuyến cáo bà con kế hoạch hoá gia đình, em hiểu ko?

-..._Đón nhận lời khuyên với khuôn mặt xám ngoét, Gia Băng nghẹn ngào ko nói được lời nào, hoá thạch.

-Á! Đúng rồi!_Như phát hiện ra điều gì đó, “đầu đàn” Tuấn Kiệt đập tay đánh bốp, nhìn Kì Thiên, cơ hồ phong thư trên tay vì thế mà vô tội nhàu nát thê lương_Đại ca, anh chưa có nhận lời Gia Băng.

-Anh ta ko cần phải nhận lời..._Rạch ngang huyền não bằng ánh mắt sắc bén có thể cạo nguyên lông gà chỉ bằng một nhát, giọng nói lạnh lẽo đặc trưng của Tử Thần đã bay đi mọi thanh âm pha tạp khách, cô động đeo bám lấy màng nhĩ mọi nguoi_...chủ nhân phong thư đó là tôi.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91

Chương 90: Ko được đi

-Ế! Sao có thể, đó là của..._”Đầu đàn” toan phản bác, liền bị ánh mắt của Tử Thần thủ tiêu ngay tắp lự, chỉ biết đồng cứng người run bần bật.

-Nhiều khi ăn dưa bờ ko tốt cho hình tượng đâu, Kì Thiên đại ca!_Nhấn mạnh từng chữ một, Tử Thần tận tình nhắc nhở, ko thêm chú ý đến Gia Băng sống chết ra sao.

-Gia Băng, giờ em có thể giải thích rồi đấy!_Kì Thiên trước khí lạnh áp bức của ai kia vẫn nở nụ cười ấm áp hướng về Gia Băng nhắc nhở.

Ko may mắn ý thức được bầu ko khí kì dị xung quanh, Gia Băng sợ hãi muốn ngất xỉu tại chỗ. Liếc mắt người này, đưa tình người kia kha khá lâu, cô thờ dãi bay đến cướp lấy phong thư tội nghiệp trên tay Tuấn Kiệt, xong xuôi mới cầu trời xá tội cho cô:

-Phong thư đó ko phải của ai hết, nó là của anh Tuấn Vĩnh!

Nụ cười 2 con người kia và đám đông làm nền chột cứng đơ ngay tại chỗ, nhanh chóng với

hóa đến mức rêu bám đầy xanh một mảng, tiếp đó không ngần ngại xơ cứng thạch hóa và cuối cùng bị phong hóa một trận, bay tã là theo gió về quê cha đất tổ.

Bầu không khí náo loạn cùng những nụ cười khả ố rơi vào tĩnh lặng nào nùng...im ắng như tờ...

Hứa hẹn một sự bình lặng trước cơn bão sắp đổ bộ.

Đúng lúc mọi người chung quanh như sắp nghẹt thở thiếu oxi mà từ trần, cánh cửa ra vào yên ắng bình dị giờ như một vị anh hùng mang ánh hào quang chói lọi cử động mạnh, kêu “cạch” một tiếng rồi mở to, chừa lối vào cho một người nào đó.

-Ồ! Mọi người đều ở đây hết cả sao?_Thân ảnh cao gầy mang bộ mặt thư sinh dưới chiếc kính khá dày lên tiếng trào phúng, dễ dàng lôi kéo mọi sự chú ý xung

về phía mình.

-Tuấn...Tuấn Vĩnh đấy à?_Nụ cười hoá thạch trên môi Kì Thiên rạn nứt, anh khó khăn lắm mới gượng tô son trát phấn cho nó thêm tươi tắn.

-Không có gì đâu, Tuấn Vĩnh, đi chỗ này với tớ một lát!_Đương ngữ thấy mùi nguy hiểm, Tuấn Kiệt vẫn là kẻ “đầu đàn” được việc, lẹ làng kéo tay bạn mình ra ngoài, càng xa càng tốt, trước khi...

-Khoan đã..._Tuấn Vĩnh bị kéo đi vẫn ngoan cố quay đầu nhìn Gia Băng im như phỗng một góc, thắc mắc hỏi lớn...Gia Băng, nghe nói em có việc muốn nói với anh?

-Ko có chuyện đó đâu!_Thay Gia Băng trả lời, đám đông khản trương đồng thanh, tay chân khua khoáng nặng trĩu cả lên.

-Thật à?_Nheo mắt hỏi Gia Băng cho chắc chắn, Tuấn Vĩnh tinh ý nhận ra có điều gì đó thực không ổn.

-Không, em có chuyện muốn nói với anh!

Mọi người nhất tề thờ dãi sầu não liếc nhìn một Lăng Tử Thần mặt mũi như bị bóng tối hiểm ác bao trọn và một Hạ Kì Thiên biểu tình ko hề thoái mái mà oán thán, lòng ko ngừng trách cứ kẻ mê trai kia, 2 người chưa đủ lại muốn vét thêm một người nữa.

-Em vì cái

này...mà muốn gặp anh...!/?_Lướt mắt đọc một lèo toàn bộ nội dung sâu kín bên trong

chiếc phong thư đại náo cả club này, Tuấn Vĩnh sau khi đưa Gia Băng vào phòng thay đồ nói chuyện riêng thì hỏi hận không thôi, khóe mắt giật giật liên hồi, nheo mắt nhìn không thể tưởng tượng về phía cô dò xét...thì ra,

“bức thư tình” trong truyền thuyết khiến 2 tên kia trở mặt lại là một tờ đơn xin rút khỏi club, em chơi chiêu này rất cao tay, Gia Băng...

-Không có, tất cả là do bọn họ hiểu lầm, trước giờ em không hề nói đây là thư tình gì hết...nhìn mặt em thế này, anh ko thấy em vô tội sao à?_Thẳng thừng đổ hết mọi lỗi lầm lên đầu người khác, Gia Băng yếu ớt trần tình, khuôn mặt nhỏ nhắn khi không lại trát lên một lớp phấn hồng bực bội ngoài ý muốn.

Vì có gì mà đám người ngoài kia có sức tưởng tượng hùng mạnh thế chứ, sao họ không nghĩ đó là giấy nợ luôn đi.

-Đừng! Chỉ hai từ “hiếu nhâm” em đã khiến cho mọi người nổi khùng rồi đấy..._Tuấn Vĩnh rời mắt khỏi những dòng chữ đánh máy, gấp tờ đơn lại theo nếp gấp cũ, hai con người đen nhánh không ngừng di chuyển, dường như muốn nhìn xuyên qua tim gan người đối diện _Em có thể cho anh biết nguyên do tại sao em muốn rút khỏi club không?

-Ày, cái này..._Gia Băng ko nghĩ đến bị tra hỏi nguyên do, nhất thời ko biết nói gì cho hợp tình hợp lý.

-Nếu nguyên do của em không xác đáng, rất tiếc, anh ko thể phê duyệt nó cho em _Tuấn Vĩnh lẳng từ ngã người vào thành ghế sau lưng, trịch thượng gác tay lên tay ghế chờ đợi câu

trả lời từ người đối diện. Nguyên do? Anh ko cần hỏi cũng biết, nhưng anh muốn thử xem cô nhóc này còn muốn tiếp tục chống chế hay thừa nhận mọi tâm tư của mình.

Trước thái độ nghiêm túc thường ngày quen mắt của Tuấn Vĩnh-người đàn anh cô luôn kính trọng vì cấp bậc keo kiệt đỉnh cao, Gia Băng không khỏi bị áp lực, nhịn không nổi liền nuốt ực nước bọt một cái. Với kinh nghiệm buôn chài trong club mấy chục ngày qua, cô cũng không hẳn là không biết sơ cua về con người của anh, thậm chí, ác có, nhưng lại rất tận tâm và thông

minh. Nếu nói Hạ Kì Thiên là ông vua của club đội tiếng này thì Lương Tuấn Vĩnh

anh cũng ngang ngửa hoàng hậu một nước chứ chẳng chơi.

Muốn qua mắt con người như anh, trừ phi lời cô nói xuất phát từ đúng ý nghĩ và trái tim. Nếu không sẽ thật vất vả. Nói dối cũng là một nghệ thuật.

-Nguyên do là vì...là vì..._Gia Băng đảo mắt liên tục tính kế mưu sinh. Nếu cô nói cô cảm

thấy chương mắt khi suốt ngày phải nhìn 2 người kia tình tứ bên nhau cười cười nói nói, liệu anh ta có nổi điên mà tống cô từ quản lí club về nhân viên vệ sinh cọ rửa Would Cup (WC) không nhỉ?...thực ra thì anh cũng biết em là ai rồi chứ?

-Em là quản lí rắc rối, nhiều chuyện của club này!_Tuấn Vĩnh thẳng thừng đáp trả khiến Gia

Băng uất nghẹn thiếu chút nữa hộc máu. Cô vừa nói anh thông minh phải không? Làm ơn cho cô rút lại toàn bộ, thù tiêu xuống dạ dày, tổng thẳng ra ngoài qua

đường hậu môn nhé.

-Không phải, ý em là anh cũng biết em là con gái của Hàn gia, đúng chứ?_Dè dặt dẫn

dắt người kia đến vấn đề chính, Gia Băng chặt vật mài não tìm từ thích hợp để diễn giải...vì thế, em nghĩ, với hình tượng của em bây giờ...thực sự không phù hợp để làm công việc này chút nào...

-Ý em...công việc ở club này là quá hạ đẳng, quá tầm thường, không xứng để em làm?_Đôi mắt phượng hẹp dài

của “ngân khố đại nhân” nheo lại, thoáng chốc tạo nên một nét gì đó có thể cho là giận

giữ.

-Không...ý em không phải thế...chỉ là...

-Được thôi, anh là người dễ tính, sẽ không làm khó một tiểu thư đài các như em..._Tuấn

Vĩnh thôi ngả người khỏi thành ghế, ngồi thẳng dậy, anh đặt hai tay đan chéo lên bàn, ánh mắt bắn lên qua lớp kính dày ko biết là kính cận hay kính kiêu có chút gì đó xảo hoạt...nhưng, vì em vi phạm hợp đồng gia nhập club, thế nên, muốn rời khỏi đây, em phải đưa cho anh 5 triệu

tiền mặt bồi thường, trong đó 3 triệu là phí bù đắp tổn thất nhân lực, ảnh hưởng đến sinh hoạt thường ngày của các thành viên, 500 nghìn là tiền tạ lỗi vì đã gây rối loạn trật tự của club còn 1 triệu rủi ro chi phí vô hiệu hóa bản hợp đồng lúc trước.

1 phút trôi qua tựa như một thế kỉ...Gia Băng dù có nhay bén, láu cá, dù có độ lượng như mì đến đâu vẫn bị chứ số kia làm cho đờ người, cứng ngắt “Hả?” một tiếng tỏ rõ thái độ kinh ngạc như thấy quỷ của mình.

Trong đời, Gia Băng chưa bao giờ cảm thấy hối hận quá mức về điều gì, vì sau khi hành hạ bản thân, cái cảm giác hối hận đó cũng nhanh chóng tan biến ngay vào dĩ vãng nhưng tiếc là, nếu giờ đây cô không vỗ ngực vỗ đầu hối hận gây nãy thì chắc chắn nửa đời còn lại, cô sẽ ôm hận mà gĩa từ cõi đời cho coi.

Giá mà ngày đó cô ko bị Kì Như dùng mĩ nam kế *** hại lừa vào tròng, giá mà cô gái kia không xuất hiện làm rối loạn cuộc sống của cô khiến cô đau đốn đưa ra quyết định khổ sở này, và giá như, cô nhanh chóng đề nghị chuyện này với Kì Thiên, có lẽ, rất có lẽ cuộc đời cô sẽ tươi sáng hơn bây giờ nhiều.

Tiền... cô lấy tiền đâu ra mà trả? Xin cha mẹ cô ư? Còn lâu đi, họ là ai chứ! Người ta nói giàu thì keo mà, có keo mới giàu. Đừng thấy họ ngày nào cũng tay trong tay vào nhà hàng 5 sao ăn món tây, món Tàu, mặc áo quần hàng hiệu mà nghĩ họ phóng túng với con cái nhé!

Diễn hình của việc trọng vợ khinh con của cha cô rất rõ ràng, như, sinh nhật vợ thì vất con bỏ chợ, dắt nhau đi du lịch, hưởng thụ thế giới của 2 người trong khi sinh nhật cô, ông còn ko cho đốt nến, bảo thấp đèn nháy cho đẹp, nhưng thực ra là sợ tốn tiền. Tức chết!

Giờ bảo cô ngửa tay xin 5 triệu thôi thà bảo cô lên chùa cạo đầu đi tu sướng hơn.

Trở người ra ngoài với trái tim rỉ máu bị tổn thương nghiêm trọng, Gia Băng nắm chặt chiếc phong thư tồi tàn đến nhàu nát, cắn răng cắn cổ nuốt hận vào trong người.

Gì mà anh biết rõ em còn có một nguyên do khác khi đến đây, gì mà nếu muốn nắm chặt trái

tim người ta thì phải chiếm cho mình một vai vế quan trọng bên cạnh người ta, gì mà đừng nghĩ ông trời luôn tạo cơ hội cho con người chứ.

Ông anh “ngân khó đại nhân” kia không cho cô rút thì thôi lại còn rảnh hơi bồi thêm vô số lời khuyên vô đề dư thừa và lãng xẹt.

Cô cần phải nắm giữ ai nữa à? Trong nhà cô là người đứng dưới 2 người trên cả vạn người, nhân lực sai bảo nhiều vô kể, cần gì phải nắm giữ ai nữa chứ!

Cái này nên gọi là gì nhỉ? Việc nhà thì nhắc việc làng nước lại siêng, cô đâu mượn anh ta

quan tâm xía vào chuyện của cô bình phẩm chứ!!!

Bực bội cầu nhàu thắm trong miệng, bỗng, phong thư bị vo vón thành cục trong tay Gia Băng bị ai đó cường bạo lấy đi. Khi cô kịp nhận ra, kẻ hung hãn kia đã trừng mắt nhìn cô.

-Ko phải là thư tình?

-Thư tình cái đầu cậu ấy! Đầu cậu thiếu noron hay sao mà nghĩ đây là thư tình hả? _Đương lúc tức giận, Gia Băng nghe thấy người khác hiểu nhầm mình tiếp thì lên cơn bốc hỏa _Chẳng nhẽ mặt tôi thông minh lanh trí thế này mà ngồi tự kỉ viết thư tình hay sao? Làm ơn động não giùm đi!

-Cậu muốn rút khỏi club? _Im lặng nghe mắng một lát, kẻ hung hãn hạ giọng trầm thấp hỏi tiếp

-Cái đó bộ tôi cũng phải dịch cho cậu nữa à? _Gia Băng tối mặt, chân hướng ra cửa toan rời khỏi hành lang chờ bước ra sân tập.

Nhưng, ko đợi cho Gia Băng sai chân đi, kẻ hung hãn đã túm lấy cổ tay cô, lôi cô về phía mình rồi vũ phu nắm lấy hai bờ vai gầy của cô đẩy vào bức tường cạnh đó.

Cảm nhận thân thể mình hèn hạ mà co rúm run rẩy, tim hoảng sợ đập thùm thụp như đánh boxinh, Gia Băng mở to đôi mắt đen, kinh ngạc nhìn chăm chăm vào khuôn mặt lãnh khốc băng giá đang sắp sửa kề sát vào mặt mình, áp a áp úng lên tiếng cảnh chừng.

-Làm...làm gì thế hả? _Hồn cô đã bắn tới tận phương xa rồi thì phải.

Vẫn đưa đôi mắt mang sự cảnh cáo lạnh lùng dăm dăm vào mặt người con gái đang ở trong vòng tay mình, Từ Thần bỗng thở gấp, hơi thở ấm nóng dồn dập phả lên vùng má người đối diện, làm vùng da thịt ấy trở nên ửng đỏ kì dị.

Gây sức ép hồi lâu, khiến mạch máu Gia Băng thiếu chút nữa vì căng thẳng mà đứt phụt, Từ Thần mới chịu mở miệng chua xót.

-Tại sao lại muốn rời khỏi club? Tại sao không nói trước với tôi một tiếng?

P/s: Haizzz, cmt ủng hộ nhé, các bà đạo này ít hoạt động quá à, bùn nha

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92

Chap 91: Lí do

-Chuyện này..._Về mặt “hoa héo lựu tàn” của Từ Thần quả thật biết dụ dỗ lòng thương cảm của thiếu nữ trong trắng như Gia Băng, cô chẳng thể phản bác được gì, câu nói “Tại sao tôi phải nói với cậu chứ? Cậu là cái thá gì mà tôi phải khai báo rõ ràng!” chưa kịp vọt ra cũng bị da mặt nóng bừng của cô thiêu cho cháy rụi.

-Tôi không cho phép cậu rời khỏi club!_Từ Thần bá đạo tiếp lời, đôi môi uớt át thăm thú quanh vành tai hừng lửa như Hoả Diệm Sơn của ai kia.

-Tôi...đau, Từ Thần! Lực nắm trên vai Gia Băng càng ngày càng mạnh khiến cảm giác đau nhói trở nên tê liệt, cô nhắm mắt khó chịu, hai tay chạm vào lòng ngực ai kia cố gắng đẩy thân thể gần như ngã nhào vào người mình ra xa.

Nhưng vô dụng, cô càng đẩy, càng thấy khoảng cách vô tình ngắn dần.

-Lăng Từ Thần, cậu có tránh ra không...!

-Đồ ngốc! _Không những không tránh ra theo lời quát nạt của Gia Băng, Từ Thần vòng tay đặt lên eo cô, siết chặt cô bằng vùng ngực ấm áp, khuôn miệng không ngừng thủ thỉ _Cậu có biết 6 ngày dài thế nào không hả? Là 144 giờ, là 8640 phút, là 518400 giây đấy, biết không hả đồ ngốc?

-Này! Cậu muốn chết hả? _Dù không hiểu lắm về chuyện người kia đang nói, Gia Băng bị mấy tiếng “đồ ngốc” đánh cho loạn tâm loạn trí, người không khỏi nổi giận.

-Chúng ta chỉ có thể gặp nhau vào mỗi ngày Chủ Nhật thôi, cậu không thấy quá chèn lệch sao?

-Cậu đang nói cái quái gì vậy?

-Ở nhà, chúng ta không thể ở bên nhau, ở trường, vì đám vệ sĩ ấy, chúng ta lại càng không thể..._Càng nói, Từ Thần càng siết chặt Gia Băng ...chỉ có những lúc ở club thế này, chúng ta mới có thể gặp nhau thôi, Hàn Gia Băng! Cho nên, cậu không được phép rời khỏi club, không được phép!

-O! _Đề ý từ trong lời nói của Từ Thần như bùa chú dần dần xâm lấn, điều khiển mọi cảm xúc, Gia Băng thần thờ, cảm nhận hạnh phúc đang rạo rực trong trái tim, đang hằn sâu trong từng tế bào. Những gì đau đớn nhất, những gì phiền muộn nhất, trong người cô, đều như được trút bỏ, tan biến.

Người ta đang nói, người ta nhớ cô, phải không nhỉ?

-Hàn Gia Băng, cậu hiểu ý tôi chứ?

-Tôi...tôi...

-Cậu Từ Thần, Gia Băng tiểu chủ, 2 người đang làm gì vậy? _Một âm thanh như tiếng ma quỷ dưới đáy địa ngục nhằm đúng lúc nhà người khác đang đoàn tụ mà vang lên mờ nhạt, khơi gợi đáp lòng lá trên người bất cứ ai nghe được thốt mình dựng đứng.

-Chú Gate! _Bị bắt quả tang ngay tại trận, Gia Băng hốt hoảng thốt lên tên của người cận vệ từ lúc này đã đứng một bên, hai tay như có lực xô mạnh Từ Thần ra xa suýt ngã nhào.

-Chú Gate! _Trái ngược với phản ứng quá khích của ai kia, Từ Thần sau khi lấy lại thăng bằng của cơ thể liền mỉm cười xã giao chào ông chủ phá đám, dưng dưng làm ra vẻ như mọi chuyện không có gì.

-2 người thật sự rất to gan _Ông chú kì đà mỉm cười thâm thúy nhìn 2 người, ngón tay cái điệu nghệ lướt trên bàn phím điện thoại.

-Chú Gate à! Thật ra không phải như chú nghĩ đâu! _Liếc thấy có điềm không lành, Gia Băng thân thủ siêu phàm nắm chặt lấy tay ông chú kia, cố ngăn ông ta bầm bầm

-Tiểu thư, tôi không có nghĩ, là tôi mắt thấy tai nghe đấy chứ! _Ông chú tiếp tục cười giả lả, đưa tay gỡ mấy ngón tay bám chặt như đĩa của Gia Băng.

-Không...

-Đúng vậy, như chú thấy, chúng tôi đang ôm nhau... _Tạt cho mọi sự nỗ lực của Gia Băng một gáo nước lạnh, Từ Thần bình thản thừa nhận, cặp mắt trong suốt tràn ngập ý cười hơi gian tà.

”Cậu muốn tôi bị tổng sang Newyork mới vui lòng hả?” Gia Băng phùng mang trợn mắt nhìn Từ Thần.

-...nhưng đây chỉ là một cái ôm xã giao giữa người với người, giữa người với động vật của người châu Âu mà thôi, chú ko cần phải làm quá lên như thế chứ?

-Nếu nói như Lăng Thiệu gia đây, vậy chẳng hoá hai người hôn nhau cũng được tính là xã giao sao? _Đáp xoáy bằng lời nói đầy ngụ ý, “ông chú kì đà” mỉm cười, thâm trầm nhìn vị chủ nhân tương lai.

-Chú quả không hổ là người dưới trướng của “cha vợ” tôi, rất tốt! _Đáp lại nụ cười kia, Từ Thần cong môi nhẹ, như cười như không _Nếu chú thực sự muốn phân biệt rõ chúng tôi có ôm nhau xã giao hay không, tôi cũng không phiền ôm chú và hôn một nụ hôn kiểu Pháp chào hỏi, chú thấy sao?

-Hả? Cậu...đang nói gì thế? _Ném ánh nhìn kì quái vào người Từ Thần, Gia Băng may đang đứng gần tường nên không bị té ngã, kinh ngạc hỏi lại thay cho ông chú đang hoá thạch bên cạnh.

-Tôi nói, tôi không ngại ôm và hôn chú Gate để cho chú ấy phân biệt rõ đâu làm ôm, đâu là ôm xã giao _Xẹt ánh nhìn qua người đang vờ mờ hôi hột vào

ngày lạnh thế này, Từ Thần hồi thúc_Nào, chúng ta cùng thử!

Nghe vậy, ông chú kì đà giật nảy người, liên tục cười trừ từ chối.

-Không, không cần đâu cậu Từ Thần...

-Thế thì sao được, chúng ta phải ôm nhau thì ông mới phân biệt được chứ!_Nói thôi chưa đủ, Từ Thần tiến lại gần ông chú kì đà, tay toan động.

-Thực không cần đâu, cậu Từ Thần_Ông chú thật đưa lên miệng còn không chịu ăn, vừa miệng đầy đầy từ chối, vừa chân biết thời thế lùi ra sau.

-Nếu không ôm hôn, ông sẽ hiểu nhầm tôi và Gia Băng thì thật không hay chút nào.

-Tôi...tôi sẽ không hiểu nhầm mà...không hiểu nhầm...

-Vậy chú sẽ không ăn nói bậy bạ gây hại cho Gia Băng chứ?_Đến lúc này, nụ cười đều giả trên môi Từ Thần xuất hiện càng rõ hơn, mà mị đầy mê hoặc.

-Vâng tôi biết mà!_Ông chú kì đà khốn khổ nhận ra mình mắc bẫy, cũng khốn khổ gạt đầu đồng thuận. Ai bảo, người kia quá mưu mô làm gì cơ chứ.

-Ông là một vệ sĩ tốt. Gia Băng giao cho ông quả không cần phải lo ngại_Võ vai ông chú kì đà khen ngợi, Từ Thần nhìn Gia Băng đang chăm chú nhìn mình, cười ranh ma, tay đưa lên đầu cô, xoa xoa_Mong cậu cũng hiểu rõ lời tôi nói, Gia Băng!

Ban phát mệnh lệnh đâu ra đấy, Từ Thần đẩy cửa bước ra ngoài, để lại hai con người với hai mảng tâm tình khác biệt nhau.

Thoáng chốc, Gia Băng nhìn theo bóng cậu đưa tiễn, nụ cười hạnh phúc trên môi rộ nở, đẹp như thể một mầm non mới nhú sau cơn mưa bất tận.

P/s: Các bà, có lẽ, 'Thừa nhận' sẽ xb vào năm sau, nên để duy trì tình trạng going, mình sẽ post ngắn lại, moiog các bạn thông cảm cho SU nhé

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93

Chap 92: Đẳng sau...

***

Người ta bảo rằng, tâm trạng con người luôn thay đổi chóng vánh như thời tiết, nhưng tích cực hay tiêu cực còn tùy thuộc vào thân chủ của nó. Và điển hình chứng minh cho tính đúng đắn của câu nói trên là tâm trạng ủ dột như nhà có tang của Gia Băng lúc bấy giờ.

Mang theo niềm vui, hạnh phúc có thể gặp được kẻ nào đó 1 cách quang minh chính đại sau nhiều ngày mòn mỏi chờ đợi đón chủ nhật 'yêu thương' nhích tới, Gia Băng không ngờ rằng chính cái ngày cô mong chờ nhất trong tất cả các ngày lại tạt cho cô 1 gáo nước lạnh, dập tắt hết toàn bộ hi vọng đẹp đẽ vừa chớm nở chưa kịp trở bông trong cô.

Hôm nay, Từ Thần bảo cậu có chuyện gấp phải xử lí, sẽ đến gặp cô muộn một chút. Mà theo quan niệm của Gia Băng, muộn tức là mất hút, tóm đi tóm lại, hôm nay, kẻ ấy sẽ không đến.

'Gáo nước lạnh' này làm Gia Băng có chút hụt hẫng, thất vọng và tò mò.

Mấy hôm trước, chính ai đó bảo với cô rằng bọn cô có quá ít cơ hội để bên nhau, để bù đắp tình cảm cho nhau nên mới níu kéo cô không rút khỏi club. Ấy vậy mà, xem đi, cái kẻ mồm miệng than vãn ấy giờ cư nhiên lãng phí hết 1 ngày chủ nhật chỉ vì việc bận nào đó. Nó thực sự quan trọng hơn cả việc gặp cô thế sao? Cô thực sự nghi ngờ về việc mình quá ngây thơ nên bị lừa.

Buồn chán, dỗi hoài cũng mệt óc, Gia Băng liền bày việc cho mình đốt thời gian. Cô đưa tay xuống gầm giường.

Sau 1 hồi vờ mò hồi đưa cánh tay với lấy thứ gì đó dưới gầm giường không thành công, Gia Băng liều mạng vát hết điệu bộ thực nữ đã học được, bò xuống gầm giường tối om đầy bụi mạng nhện và thiếu oxi trầm trọng.

Lỉnh lỉnh cú va chạm không nhẹ với gầm giường, Gia Băng trở về với ánh sáng và oxi cùng 1 chiếc hộp giấy to đùng.

Hí hửng mở nắp hộp, Gia Băng đưa tay hót trọn toàn bộ đồng hình nộm đủ màu sắc, đủ hình thái, biểu cảm ra ngoài, bày la liệt giữa sàn nhà, miệng vô chủ nhẩm đếm số lượng.

Trước giờ, Gia Băng thừa nhận bản thân mình không phải là người khéo tay giỏi việc nước, đảm việc nhà như mấy chị gia chánh nhưng chỉ duy 1 chuyện

khiến cô cảm thấy

tự hào và vô cùng đắc ý tự cho là hơn người, đó chính là tài làm hình nhân nguyên rùa.

Tính đi tính lại, kể từ khi Tử Thần xuất hiện trong cuộc đời cô, cô đã làm không biết bao nhiêu hình nhân, nguyên rùa không biết bấy nhiêu lần. Cho dù chúng không giống với người thực lắm, hoàn toàn không giống, nhưng ít nhất trên người những hình nhân này đều có một sợi tóc chứa ADN của Tử Thần, cũng coi như là 1 kì tích vang dội. Bởi lẽ, muốn nhô tóc người cũng cần phải có kĩ thuật nấu mình siêu hạng, chạy phải cực nhanh, miệng mồm siêu dẻo và tất nhiên, phải có trí tuệ hơn người để xoay chuyển càn khôn mỗi khi gặp nạn.

Bật cười nhớ lại những chuyện trong quá khứ, những nguyên nhân to chăng khiến cô làm Nữ Oa Nương Nương nặn hình nhân Tử Thần, ngày đêm chăm nền lập

đàn nguyên rùa, Gia Băng không khỏi giật mình. Cô nhìn vào đồng hình nhân hỗn độn mà không khỏi đại người đi.

37 con hình nhân! Đủ để làm thành 3 đội bóng đá cơ đấy!

Nhưng, từ bao giờ, hình ảnh, cử chỉ, lời nói của con người đó lại khắc sâu trong trái tim cô, để cho cô có thể tạo ra những hình nhân với 37 kiểu dáng riêng biệt như vậy?

Từ lần cô gặp cậu ở cửa lớp hay phải chăng xa vút tới tận quá khứ non trẻ kia?

Thích....đã thích sâu đậm đến vậy rồi sao?

Liệu, 'thích' đã biến thành 'yêu' chưa?

"Early morning.....!"

Tiếng chuông rộn ràng của Britney Spear phát ra từ con đế yêu đột ngột vang lên, làm mọi suy nghĩ trong Gia Băng đột ngột ngưng trệ.

-Alô! Ai vậy! _Gia Băng chụp con đế trên giường, không buồn liếc nhìn số điện thoại, nhanh chóng bắt máy, giọng điệu có chút lãnh đạm khản trương.

-Cậu không lưu số tôi sao? _Thanh âm người bên kia có chút thất vọng theo mạng

điện thoại in vào máy bàn đến màng nhĩ Gia Băng.

-Câu là...? _Tuy thấy giọng điệu này có vẻ quen quen nhưng chưa chắc chủ nhân của

nó là người đang hiện lên trong đầu, Gia Băng cẩn trọng hỏi lại.

-Là tôi, Khai Phong đây! _Người bên kia bắt đầu gấp gáp, hối thúc _Tôi đang ở trước cửa biệt thự nhà cậu, mau ra đây đi!

-Tôi... _Chưa kịp phản ứng, đầu dây bên kia đã ngắt kết nối, để lại tiếng tút tút gấp

gáp như chính kẻ gọi tới.

Đây chẳng phải ngầm ý bảo Gia Băng không ra không được sao? Thật thâm độc!

Ném đôi mắt không tài nào lí giải được nhìn màn hình điện thoại mờ dần rồi tối đen, Gia Băng hốt nhanh mấy hình nhân cứng đờ bỏ cẩn thận vào thùng, để nó lại chỗ cũ rồi vội đại lấy 1 chiếc áo gió mỏng khoác lên người, nhanh chân băng qua khuôn sân dài ngoằng ra ngoài gặp con người kia.

Khoác lên thân hình cao lớn sắp xuất hiện dáng dấp của người đàn ông thực thụ 1 chiếc áo khoác da màu cafe kiểu dáng lịch lãm, Khai Phong đứng dựa người vào chiếc ô tô đen bóng bên cạnh, mái tóc rối đen dài phất phơ trong gió lạnh như tôn thêm khí chất thống lĩnh ngang tàn trên khuôn mặt góc cạnh. Ánh mắt sâu thẳm loé lên tia cười khi thân ảnh Gia Băng phản chiếu trong hai đồng tử đen sẫm.

Tần ngần thu hết mọi hình ảnh phía xa vào trong đầu, Gia Băng thất thần nhớ dáng vẻ làm cô ngây ngất năm xưa, lòng dấy lên chút chua xót nhàn nhạt.

Đã lâu thật lâu, thời gian đã trôi qua thật nhiều rồi.

3 năm trước, Gia Băng cô mê muội đáng về ngông ngạo này nhường thì giờ đây, sự mê muội đó lại trở nên nực cười biết bao.

Cô biết, cô thích dáng vẻ lạnh lùng tuyệt tình của phái mạnh, say mê và điên cuồng vì nó. Nhưng để yêu người chỉ vì dáng vẻ ấy thì thật đáng xấu hổ.

Một lần sai ngã đã quá đủ để tỉnh ngộ. Sẽ...và không thêm lần nào nữa.

Trái tim cô, manh nha đã bị ai đó lấy mất một nửa rồi.

-Có chuyện gì? Bước đến gần Khai Phong, Gia Băng không ngần ngại vào đề ngày lập tức. Mỗi lần con người này xuất hiện, thế nào cũng đem 'biểu' cô một đồng phiền phức.

-Có cần phải vào đề gấp thế không? Ít nhất cũng phải ôm hôn xã giao tôi trước chứ! _Lắc đầu bất lực, Khai Phong cười chua xót thực sự, ánh mắt mang mác buồn pha lẫn hỗn tạp những do dự nhìn bộ dạng mong manh của Gia Băng.

Cậu lẳng lặng tiến gần cô, nhẹ nhàng thâm tình đưa tay vén lọn tóc đang xoắn dài trước mặt, khoé môi mỉm cười tà ác rồi thẳng thừng bế cô lên, “ném” vào xe mình, đóng cửa, nổ ga, vụt đi trong nháy mắt.

Riêng phần Gia Băng, cô nào bộ cô phản ứng không kịp nên chỉ biết đờ người 1 hồi, lúc ý thức cô dần tỉnh táo để phản kháng thì cũng là lúc cô bị đưa đến 1 nhà hàng lớn ở trung tâm

thành phố.

-Cậu đưa tôi đi đâu? _Do dự bước ra khỏi xe, Gia Băng ngẩng ngốc đưa mắt nhìn nhà hàng cao tầng đồ sộ, lung linh trước mặt, hồ nghi đoán bừa _...đừng nói cậu muốn đưa tôi đi ăn

nhé?

-Cậu muốn đi ăn à? Được thôi! _Cởi áo khoác ra khỏi người, tự động trườn nó lên người Gia Băng, Khai Phong nắm lấy tay cô kéo vào trong nhà hàng.

-Này! Rốt cuộc cậu muốn làm gì chứ! _Gia Băng như con mèo nhỏ giơ vuốt, cố gắng đứng yên tại chỗ không chịu thuận theo ý định của ai kia dù biết là không thể. Bất đắc dĩ quá, cô liền ngồi thụp xuống đất, lấy trọng lượng cơ thể ngăn cản bước tiến quân địch.

-Gia Băng ngoan, đứng dậy đi, tôi đưa cậu đi ăn cơm! _Khai Phong kéo 1 hồi cũng phì phò thở, không chịu nổi liền bất lực xoa đầu Gia Băng như xoa đầu con cún

cưng của mình, dịu dàng đến không ngờ dễ dàng cô _Đồ ăn ở đây rất ngon, có món thịt gà nướng mà cậu thích nữa đấy.

-Nhất định cậu có âm mưu! _Gia Băng lắc đầu nguầy nguậy từ chối, không biết xấu hổ li

mặt giữ nguyên trạng thái cũ.

-Âm mưu cái đầu cậu ấy! Đồ ngốc, chẳng nhẽ muốn đưa cậu đi ăn cũng là có âm mưu

sao? _Cốc nhẹ lên đầu Gia Băng một cái, Khai Phong thở dài phiền muộn, nụ cười trên môi trong méo xẹo đến gượng gạo _Từ lúc nào, cậu trở nên đề phòng tôi như vậy?

-Không biết? _Thấy nét buồn phảng phất trong đôi mắt không dễ để lộ tâm tình của người kia, bỗng Gia Băng cảm thấy chột dạ không thôi. Cô cúi đầu bối rối, giọng lí nhí thay đổi chủ kiến _VẬY...tôi đi ăn với cậu.

-Cảm ơn...và xin lỗi _Khai Phong thoải mái cười, giọng nói nhỏ dần và dường như mất hút về sau.

Cẩn thận đỡ Gia Băng đứng dậy, Khai Phong thư thái đưa cô vào bên trong.

2 người đi thang máy, qua nhiều tầng ăn náo nhiệt lên đến tầng cao nhất cũng là tầng vip nhất của nhà hàng.

Chưa kịp lòi hết vốn từ vựng ra xuýt xoa tán thưởng phong cách bài trí lung linh tinh lạnh nhưng không kém phần hiện đại, tôn nghiêm của nhà hàng, Gia Băng đã cứng họng, sự thích thú trên khuôn mặt trẻ con của cô ngay lập tức biến thành mất, thay vào đó là sự kinh ngạc đến sững sờ.

Cô nhìn chăm chăm vào đôi trai gái ngồi đối diện nhau ở cửa sổ, nhịp tim và hô hấp bỗng sai nhịp trầm trọng khi nhận ra một vài điều không nên nhận ra.

Có người bảo “Hôm nay tôi phải xử lí một chuyện quan trọng, sẽ đến muộn 1 chút”.

Có người còi cọc chằm

chọc “Đừng có nhớ tôi đến mức phát khóc nhé”

và cũng có người thì thâm, thủ thi “Tôi nhớ cậu”.

Lúc đó, ai kia nghe thấy liền tắt nắng trên mặt, tắt sắc hồng trên môi buồn rầu, hờn dỗi.

Lúc đó, ai kia đã bật cười oán trách.

Và cũng chính lúc đó, ai kia đã nhẹ nhàng đáp lại “Maybe, so do I”

Không ngờ là đằng sau cuộc đối thoại còn ngượng ngập vào căng thẳng ấy, lại là sự thật dối trá đến ghê rợn.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 94

Ngoại truyện 2 - It looks like the rain - Đường như có mưa

Author: Aoyaku Fukumata - em gái Su

Category: Comedy, Romance, Shoujo,

Rating: 13+

Warning: Trong sáng 100%

Disclaimer: Các nhân vật trong truyện thuộc sở hữu chung của tớ, Aoyaku Fukumata và Suzu Fukazime với fiction: Thừa nhận đi, cậu yêu tôi, phải ko???

Chú ý: Các hình minh họa là do tác giả chụp đại trên mạng, không thuộc bản quyền của tác giả ^^

Gới thiệu: (Lại) 1 câu chuyện về học sinh của P&P, nhưng lần này là 1 câu chuyện ngắn, đúng chất “Con gái không ai là bình thường ^^ Mong mọi người ủng hộ

Lách tách...

Lách tách...

Những giọt nước rơi xuống...

Vỡ tan...

Bầu không gian mát rượi thậm chí hơi se se lạnh bao trùm lấy mọi vật...

Trời lại mưa mất rồi...

Người ta hay nói gì nhỉ? À, Mưa là cội nguồn của sự sống. Mọi vật trong mưa đều được thanh tẩy và tái sinh

Hay gì đó nữa....

Mưa...

Mà mưa á...?

Ngẩn ngơ chạm lên mái tóc ướt sũng của mình, tôi giật mình bừng tỉnh, ngu ngơ tự hỏi mình đang ở nơi quái quỷ nào thế này

Không gian xung quanh rộng rãi và um tùm màu xanh của cây cối. Rải rác đâu đó những con thú nhún, cầu trượt, sân bóng... Và tôi, 1 con nhỏ tự kỉ, đang ngồi trên 1 chiếc xích đu trong bộ dạng ướt sũng từ đầu đến chân.

Vội mấy người khác, chắc họ chạy đi trú mưa ba đời rồi nhỉ..

Lười nhác nghĩ, tôi khẽ đưa chân, đu nhẹ cho chiếc xích đu khẽ chuyển động..

Những hạt mưa vẫn tiếp tục rơi..

Đậu vào những chiếc lá xanh thẫm, những viên đá bên đường, hay lên tóc và áo tôi..

Nước thấm sâu vào lớp áo mềm, dính chặt vào da tôi..

Lạnh cóng...

Kệ đi, dẫu sao tôi giờ, à mà không, phải là luôn luôn bất thường chứ, mình có bao giờ bình thường đâu. Mà cái áo này khi sáng mình phơi cũng đã khô đâu, chẳng qua bí quá, lôi ra mặc lại, giữ ướt tiếp cũng chẳng sao

Bật cười với cái ý nghĩ đó, tôi bất giác đưa tay vuốt khóe mi... Những giọt nước lăn dài trên má, là nước mưa hay là nước mắt của tôi?

Khép chặt mắt, hình ảnh cậu ấy lại hiện rõ trong đầu tôi...

Một chàng trai với làn da rám nắng, với nụ cười không đẹp nhưng vô cùng hiền lành, đang đưa tay vuốt nhẹ má tôi, đôi môi không ngừng ngậm nga 1 giải điệu....

Hơi ấm của đôi bàn tay ấy, vẫn vương vấn đâu đó trên vầng má tôi.

Độ trầm ấm của giọng hát ấy, vẫn văng vẳng đâu đó bên tai tôi

Thế mà.... Chúng tôi đã chia tay mất rồi...

Lần đầu tôi gặp Khang là lúc tôi cùng con nhỏ bạn đi lựa chó trong tiệm thú cưng.

Nói thật, không phải tôi ghét chó, chỉ là con chó đầu tiên của tôi đã chết vì bệnh, và hình ảnh đó đã in sâu vào tim tôi. Từ đó, mỗi khi ôm ấp, nựng nịu 1 con chó nào, hình ảnh của nó trước lúc chết lại hiện lên trong đầu tôi, hơi ấm của nó, ánh mắt nó.... tất cả làm con tim tôi như vỡ tan ra và khiến tôi muốn khóc, mà tôi lại chẳng thích khóc chút nào. Thế nên, thay vì lon ton vuốt ve lũ chó con lông mượt như Từ Di, Kì Như tôi lại lẩn la chỗ bán đồ chơi cho thú cưng, tìm kiếm vài món về chơi với con mèo nhà dì. Con mèo đó, mang tiếng là mèo nhưng chuột đâu chả thấy bắt, chỉ thấy nó gặm lũ cây cối nhà tôi không à.

Đang in mũi lên kính kiểm xem cái nào re re mà có thể chọc tức nó được, bất giác tôi ngẩng đầu lên thì bất gặp ánh mắt của Khang. Đôi mắt nâu ấm áp của cậu ấy như đang tan chảy ra khi nhìn tôi ngay lập tức thoáng vẻ lúng túng khi biết mình bị phát hiện, để rồi để lại 2 vệt đỏ rực 2 bên gò má và lúng búng giới thiệu về mấy món đồ chơi kia. Mím cười láu lỉnh, tôi đưa mặt đến gần mặt cậu ấy và nhìn cậu ấy bằng ánh mắt mà sau này cậu ấy kể cho tôi là tròn xoe và long lanh như mắt 1 chú cún, làm tôi nổi sùng, xả cho cậu ấy 1 trận về tội dám nói bạn gái giống cậu, làm gò má cậu ấy còn đỏ rực hơn nữa. Thích thú với phát hiện mới mẻ này, tôi đứng nhìn cậu ấy có gần 30 phút, dù cậu ấy có cố ý quay sang tiếp các vị khách khác, đi pha cafe hay làm gì đi nữa thì ánh mắt tôi vẫn không rời cậu ấy lấy 1 phút. Đáng ra trò chơi của tôi còn tiếp tục nữa kia, vì con gái, đặc biệt là con gái như tôi, ai chẳng thích khi thấy 1 cậu trai đỏ mặt chỉ vì ánh mắt của mình chứ? Thế nhưng, mẹ Từ Di đã vội vả kéo tôi về nhà với chủ cún mới trong tay và cầu nhau về việc tôi đi cùng mà chẳng giúp nó gì cả, chỉ mãi ngắm trai làm tôi cười rung người. Thế nhưng 2 chúng tôi vừa đi được vài bước thì 1 bàn tay con trai to khỏe, nhưng cũng rất thon dài và có nhiều vết chai như bàn tay của nhạc công đã kéo tôi lại. Vẫn khuôn mặt ửng đỏ và giọng nói trầm ấm mà tôi rất ấn tượng, Khang nhét vào tay tôi 1 tờ giấy gấp đôi ghi tên và số điện thoại của cậu ấy và nói:

- Cho... Cho tớ làm quen nhé

Và thế là chúng tôi thành bạn, mà cũng không chắc là bạn nữa, khi mà cầu nối giữa chúng tôi chỉ là những tin nhắn có đi mà không có lại của Khang với tôi.

Chắc bạn đang tự hỏi thế nào là “có đi mà không có lại”? Chắc, ấy là tôi, dựa vào kinh nghiệm “kua gái” 16 năm của mình, cứ thần nhiên khơi cho Khang kể thiệt nhiều, nói thiệt nhiều về bản thân, còn mình thì cứ bí bí ẩn ẩn. Đôi khi nhận ra nói hơi nhiều, là thế nào tôi cũng phán 1 câu

“Chán. Đi Tây Thiên thỉnh kinh đây”

Vâng, Tây thiên chẳng mấy xa lạ khi nó là cái giường thân yêu bị Kì Như tôi giằng xéo bao đêm, còn kinh thư là đồng manga tôi thu sẵn trong phòng. Sung sướng thế, nên mỗi lần phán “Chán” thì dù Khang có gửi hàng trăm tin nhắn thì cũng đừng hòng nhận được gì từ tôi. Đôi khi cậu ấy cũng có bày đặt giận dỗi, không thèm nhắn nhủ gì thử xem tôi có động tĩnh gì không nhưng cuối cùng thì về cái khoản làm kiêu này, tôi cũng luôn là người cao cơ hơn cậu ấy, kiêu gì cậu ấy cũng phải ngoan ngoãn chịu thua trước. Đến giờ nhớ lại, tôi vẫn không hiểu nổi tại sao cậu ấy lại phải tốn thời gian (và tiền bạc) nhắn tin cho 1 đứa như tôi mà làm gì. Người như cậu ấy, cười duyên thế, tình hiền thế, thiếu gì bạn bè, thậm chí là bạn gái? Tại sao cứ phải bám lấy tôi? Mà kệ thôi, dẫu sao thì từ ngày có cậu ấy, cái tài khoản điện thoại của tôi đỡ mốc meo, cái đế cũng đỡ bị cô chủ vất xó vì ngoài Từ Di tôi chẳng còn ai mà nhắn tin, mà nó thì lại chẳng lên mạng, nghe nhạc nhệch gì được hết. Tuy nhiên điều khiến tôi phải sốc nhất lời nhận xét của mấy ông chồng (Girl 100%) trong lớp rằng tôi cũng có nữ tính ra chút xiu xiu xiu, làm tôi bất giác phun nửa chai nước khoáng vào mặt tụi nó báo hại phải tốn cả trăm ngàn mua oishi về xin lỗi.

Đọc mấy dòng trên chắc các bạn nghĩ tính tôi hơi tự tử? No, no, no, bạn nhầm to rồi đấy. Kì Như tôi đây, dù không nỏ bẻ mũi thì cũng phải tự nhận mình có chút nhan sắc và duyên ăn nói, chỉ có điều cái gọi là nhan sắc của tôi lại đúng nghĩa đen của từ Handsome, cộng thêm cái tính điên điên khùng khùng không biết lúc nào trở chứng nên tài ăn nói của tôi toàn được tôi xài đi lừa tình mấy bạn gái cho vui không hà. Chứ với lũ con trai, tui bó tay. Tụi nó cùng lắm chỉ coi tôi là 1 tình địch đáng ghét hơn không kém. Thế nên mới có chuyện tôi phải đau đầu đi tìm lí do trên, và mới có chuyện con Từ Di hét lên sung sướng khi lời điện thoại tôi ra nghịch đọc được mấy tin nhắn sau:

“Trời mưa rồi kìa”

“Ồ... thế hả?”

“Tớ yêu mưa lắm, còn cậu?”

“Cũng tạm *Bắt đầu chán*”

“Chán à... Thế đi chơi không? Tớ biết chỗ này ngồi ngắm mưa đẹp lắm”

“Không, sợ bị bắt cóc”

“Bắt cóc?”

“Ồ.... Tây Thiên vậy gọi, pipi”

- Vậy là cậu ta muốn hẹn hò với mày rồi đấy! Kyyaaa! Kì Như con oi!! Cuối cùng mẹ cũng đợi được đến ngày này!! – Bày đặt lấy cái khăn chấm chấm lên mắt, nó diễn y như mẹ tôi không bằng

- Thế à.... Vui nhể. Mà mày thành mẹ tao từ lúc nào thế? – Tui lãnh đạm, ném đại cho nó chồng Crash! cho nó im miệng cho rồi

Nhưng đời người đâu dễ dàng thế, hôm nay tôi còn có Crash! cho nó im, nhưng hôm sau thì chẳng có gì đảm bảo cả. Và quả đúng như thế, hôm sau, không biết có phải nó ngón xong bộ đồ rồi không mà ăn no rùng mỡ lòi tôi đi shopping, bắt tôi mua 1 đồng váy vớ phụ kiện đất kinh người

- Mấy cái thứ này là sao hả? Mày điên à? – Bước ra từ trong phòng thay đồ, tui đưa mắt liếc bộ dạng mình trong gương. Chưa đến nỗi hồn nhiên như con điên, nhưng cũng chẳng mấy đẹp mặt – Mày làm gì bạn trai mày vậy hả?

Bốp!

Quảng cho tui cái túi phụ kiện đi kèm cho hợp với cái váy, nó trùng mắt, nhìn tôi như muốn ăn tươi nuốt sống

- Bạn trai? Mày thành bạn trai tao giờ hả? Lo tu tỉnh làm người đi cung. Nào mày để đâu rồi hả? Tao đã dò xét rồi, Khang nó không tệ, làm em rê tao cũng không đến nỗi. Hồi cấp 2 tao không nói làm gì, nhưng lên cấp 3, rồi lại còn vô thầu P&P nữa rồi thì mày cũng phải yêu lấy 1 lần thử đi cho biết. Không thì đi gặp mặt, hẹn hò 1 lần thôi cũng được

- Mày điên hả? Tao yêu còn nhiều hơn mày đó!

Roạt!

Lại quảng cho tôi cái váy khác để thay, nó nghiêm mặt, lần này còn hơn cả sát khí

- Tào bảo với con trai kia!!

Và cứ thế, với kinh nghiệm dày mình với ông anh rề bì thư bị thọt (nói rõ là bí thư ạ) lớp tôi, nó sắp xếp cho tôi 1 cuộc hẹn với Khang bằng 1 tin nhắn không thể mắc ỏi hơn

“Ohayo ^o^!! Hôm nay trời đẹp quá cơ >.

Lòng đang thắc mắc không hiểu nó chêm mấy cái kí hiệu “^o^!”; “>.

Mang theo....? Ồ không, cậu ấy không phải chỉ mang theo 1 cây violin, mà còn mang theo cả 1 cô bé xinh đẹp cũng trong bộ đồng phục trường Sky. Hoi hụi hắng chút xiu, tôi vừa quay người, nhìn Từ Di đang há hốc mồm mà oán trách thì Khang đã nhìn thấy tôi. Khẽ cười, 1 nụ cười rất ngọt, cậu ấy tiến tới nắm tay tôi và lôi tôi đi sau khi thần nhiên nói với cô bạn kia:

- Sry, em thấy đấy, anh có bạn gái rồi

Sau đó, tất cả những gì tôi biết là tôi bị cậu ấy lôi ra khỏi quán, lướt qua cái mặt thộn ra như con mắt của Từ Di

- Khoan.... khoan đã! Cậu lôi tớ đi đâu thế này? – Lấy lại được tinh thần sau vài giây man mát của não bộ, tôi mới nhận ra mình đã bị cậu ấy lôi ra khá xa khỏi quán

- Đi đâu ư? Dĩ nhiên là về nhà cho cậu thay đồ rồi. Cậu mặc váy rất xinh nhưng cậu sẽ không được thoải mái, đúng không? – Cậu ấy mỉm cười dịu dàng, khẽ xiết chặt lấy bàn tay tôi

Sao cậu ấy biết?

Hoi ngắn người, ánh mắt tôi chạm phải cây violin trên lưng cậu ấy, kí ức về bàn tay cậu ấy lúc trước, cũng là bàn tay tôi đang nắm lấy bây giờ bỗng nhiên vụt đến. Quả đúng cậu ấy là dân chơi nhạc

- Thế.... Thế còn chuyện lúc nãy? – Hoi bối rối chút xiu, tôi ráng tìm chủ đề để leo lái câu chuyện theo hướng khác thì bất ngờ lại buột miệng, hỏi 1 điều mà rõ ràng tôi đã quá rành. Rất đơn giản, tôi chỉ là tâm bình phong cho cậu ấy từ chối con nhỏ kia dễ dàng, thế thôi!

Cậu ấy nhìn tôi hơi kinh ngạc, rồi nhẹ nhàng buông tay tôi ra, vuốt nhẹ mái tóc lòa xòa như vờ lẽ

- À... chuyện đó... không được sao? Tớ muốn cậu làm bạn gái tớ, được chứ?

Gương mặt cậu ấy lúc đó, sao mà như thể có 1 ma lực gì đó làm tôi không thể nào nói không được. Thế nên, dù cơ hàm đang gật gật biểu tình phản đối, tôi cũng phải gật đầu lúng túng nói đúng 2 từ:

- Được thôi

Và thế tôi có người yêu (thật sự) đầu tiên trong đời.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95

Mấy ngày sau, khi nghe con Tử Di vừa khóc hu hu vừa tuyên bố chuyện này, cả lớp tôi vỡ òa trong nước mắt vì sung sướng, cả trai lẫn gái mới khổ! Thậm chí, ông anh rề bí thư chẳng mấy khi quan tâm đến tôi cũng đưa mắt nhìn tôi biết ơn, tuyên bố hôm nay mở tiệc kỉ niệm (Chắc ông này vẫn còn cay chuyện con Tử Di mấy lần vì tôi mà cho ông leo cây chứ gì, đồ thù dai!). Bọn chết tiệt! Chúng dám bán rẻ tôi kiểu đó à?! Uống công thường ngày tôi tốt với chúng!!

Thế nhưng, tôi đành im lặng chấp nhận, một phần là nể mặt tụi bạn, còn chín phần kia là vì tôi vẫn chưa thoát khỏi cái giác hoang mang sợ sệt hôm bữa.

“Chắc, nhưng chắc chẳng được mấy ngày đâu”

Tôi cong môi, nhìn tụi bạn đánh chén ngon lành mà nghĩ thế, rồi cũng xông vào cuộc chiến giành dưa hấu với tụi nó

Nhưng trái ngược với cái suy nghĩ hời hợt đó của tôi, cũng như lời phán của chuyên gia bói toán thiên tài 10 câu sai hết 11 lớp tôi rằng chúng tôi bền lắm là 1 tuần, thì mối quan hệ của tôi và cậu ấy ngổ bệ càng ngày càng bền chặt.

Khác hẳn với ấn tượng ban đầu của tôi, Khang chẳng khờ chút nào, mà ngược lại, còn rất gian manh. Cậu ấy biết cách khiến tôi có cái cảm giác tôi là người chủ động trong mọi việc, nhưng thực chất lúc nào cũng luôn là người xoay tôi như chong chóng. Cậu ấy luôn biết tỏ ra lẳng mạn vừa phải, đủ để khiến tôi cảm động, nhưng cũng không đi quá xa khiến tôi phải phát ngược mà phản ứng ngược. Và, cậu ấy còn biết cách để một đứa mau chán như tôi, 1 đứa bướng bỉnh luôn nghĩ rằng giữa hai chúng tôi chẳng có bất cứ đề tài nào để nói, bị cuốn vào những câu chuyện của cậu ấy, và luôn luôn, thấy vui vẻ và thoải mái khi ở bên cậu ấy. Thế nhưng, ẩn sâu trong tim tôi bắt đầu dấy lên 1 cảm giác...

- Có chuyện gì sao? – Tựa cả người lên vai tôi, Khang khẽ rung mình, rồi rên lên khe khẽ như chú mèo khoan khoái nằm trong lòng chủ vào những ngày đông giá buốt – Suy nghĩ mông lung về 1 chuyện như thế chẳng giống cậu chút nào!

Đó là một buổi chiều đầu hè buồn chán, khi tất cả các kì thi cuối năm đều đã được giải quyết gọn ghẽ, chúng tôi lại hẹn hò lần đầu sau kì thi, ở nhà cậu ấy.

Những hạt mưa rơi theo hướng gió chảy dài trên trên cánh cửa kính khiến không gian bên ngoài kia trở nên mờ nhạt, trộn lẫn vào nhau hỗn độn, hết như những mảng màu lờ lợt trên bảng pha màu của một họa sĩ vụng về.

Hít nhẹ 1 hơi không khí ẩm áp dễ chịu trộn lẫn cùng mùi sữa diu dịu, tôi chạm nhẹ lên những lọn tóc mềm mượt trên vai mình.

- Không có gì, chỉ là tớ đang nghĩ... - “Hệt như mấy viên giám ngục Azakaban ấy nhỉ” Tôi bật cười với suy nghĩ ngớ ngẩn khẽ thoáng qua trong đầu khi vờn mắt qua khung cửa sổ. Nơi đâu đó, giữa mảng màu xám xịt không còn phân biệt nổi giữa bầu trời với mặt đất và vài mảng màu xanh ngắt của đám lá cây xỉ xèo trong gió, hiện lên đôi ba cái bóng lơ mơ di chuyển. – Khi ở bên cậu, tớ cứ luôn có tâm trạng của 1 người lần đầu tiên đi máy bay, sung sướng, hồi hộp mong chờ điều mới mẻ, nhưng cũng hết sức lo lắng về nguy cơ rớt máy bay.

Chụp lấy tách sữa tôi vừa hớp được 1 hớp đặt bên cạnh, Khang khẽ mỉm cười, chọn ngay chỗ tôi vừa chạm môi vào mà tu sạch cốc sữa ấm nóng

- Đó là vì tớ không muốn mất cậu. Tình yêu muốn vững bền thì phải đầy những bất ngờ, khiến người ta phải hồi hộp đón chờ những điều mới mẻ từ người mình yêu, phải có cảm giác như ta đã biết hết về người đó, nhưng thực chất lại chỉ mới biết được 1 phần rất nhỏ trong con người người đó, phải rất gần mà như rất xa, thậm chí tưởng chừng như đang ở trong vòng tay ta thì ta vẫn không thể nào chạm tới người đó. Như thế tình yêu của hai người mới có thể bền lâu và không khiến đối phương phát chán.

Khẽ đẩy cậu ấy ra khỏi vai mình, tôi đưa mắt nhìn thẳng vào cậu ấy, như muốn hỏi tại sao, tại sao Khang lại phải khờ công nín giữ trái tim tôi như thế? Cậu ấy không tin vào tình cảm của tôi ư? Khang có biết chăng, tôi đang yêu, phải tôi đã yêu cậu ấy mất rồi, thậm chí là yêu rất sâu đậm, càng ngày càng lún sâu vào như một con nghiện, dù biết ma túy sẽ khiến mình không còn là mình, sẽ khiến mọi thứ quanh mình thay đổi, nhưng vẫn không thể nào dứt ra được. Thế nên, dù đôi khi tôi hơi nhớ những ngày thoải mái áo thun quần bò, những ngày cùng đóng giả làm 1 cặp đôi hoàn hảo đi trên phố với Tử Di, liếc mắt đưa tình với cô gái nào đó bên đường để rồi rúc rích cười như điên như khùng. Nhưng tôi đã cố gắng rất nhiều để khi đi bên cậu ấy không bị nhầm tưởng là 2 đứa con trai đang hẹn hò, thậm chí tôi đã cố để tóc dài, thử trang điểm và che vài cái vảy trong tủ thờ xem (Chuyện này đã khiến lớp tôi sung sướng có thêm 1 bữa tiệc liên hoan tung bừng nữa).

Khi chạm phải ánh mắt đó, Khang đã hơi bối rối, vờn tay ra chạm vào vầng má tôi, theo cách mà cậu ấy thường sử dụng để dỗ dành mỗi khi tôi giận dỗi. Thế nhưng, lần này, có gì đó thật khác lạ trong cách Khang ôm lấy tôi, vòng tay cậu ấy không những rất dịu dàng mà còn rất say đắm. Và rồi, bỗng chốc tôi thấy đôi môi mình được một đôi môi khác khẽ chạm vào rất ngọt ngào, những cũng rất xa lạ. Bối rối, tôi đẩy cậu ấy ra, để rồi nhận được từ cậu ấy một ánh mắt hơi bị tổn thương như muốn nói với tôi “Đấy, đấy chính là lí do tớ phải làm thế”. Rồi đột nhiên, cậu ấy cất tiếng hát, giọng nam trầm ấm

hòa vào tiếng mưa nghe sao mà đau đớn, dù giai điệu của 'O Sole Mio rất ngọt ngào.

-----***-----

Lúc đó mình đã nghĩ nếu cậu ấy hát bài Why does it rain của Darin thì sẽ rất hợp.

Lặng lặng đứng đây, tôi vuốt nhẹ những vết ố trên quần tôi, rồi khẽ đưa mắt liếc khắp công viên lần cuối như đang cố gắng kiểm tìm một vóc dáng quen thuộc. Nhưng vô ích thôi, tôi biết rõ điều đó, sao mà Khang có thể ở đây, nơi mà tôi đã nói lời chia tay với cậu ấy, lại còn trong một cơn mưa dai dẳng hiếm thấy giữa mùa hè này được chứ?

Phải rồi, chính nơi đây, vào cái hôm tôi đến xem buổi biểu diễn của trường cậu ấy, chúng tôi đã chia tay.

Hôm ấy, khi ánh đèn sân khấu bật lên, lúc Khang đứng đó bên cây violin dạo một khúc nhạc, hay lúc hát solo trong màn đồng ca, cậu ấy đều quá sáng chói. Từ cơ thể Khang tỏa ra một sức hấp dẫn ghê người, một cuồng khí khiến người ta phải mê đắm trong giọng hát của cậu ấy, hết như cái lúc mà cậu ấy nói muốn tôi làm bạn gái của cậu ấy.

Và, cũng như hôm đó, tôi lại yêu cậu ấy. Yêu cậu ấy thêm rất nhiều, rất nhiều nữa, 1 thứ tình yêu khiến tôi như lâng lâng trong cơn say, không còn kiểm chế nổi lí trí mình. Và tôi đã mất kiểm chế, để rồi phạm sai lầm.

Sau màn biểu diễn tôi đã ra sau cánh gà tìm Khang, để rồi hơi vô tình, nói vài câu trêu ghẹo lũ con gái cùng lớp với cậu ấy. Chỉ thế thôi, và cậu ấy nổi đóa lên.

Hôm đó tôi đã hiểu tại sao cậu ấy lại luôn phải cẩn thận nắm giữ tình yêu của tôi như vậy. Thật quá đơn giản mà cũng không thể ngờ đến được, lại còn vô cùng buồn cười, cậu ấy nghĩ tôi thích con gái!! Thật là một sự xỉ nhục quá lớn!!

Tôi đã nghe rất nhiều câu nói đại loại như tôi là đồ biến thái ghê tởm, là 1 con les vô liêm sỉ,... đại loại thế từ miệng những cô nàng bị tôi lừa tình. Nhưng lúc đó tôi không quan tâm mấy, tôi đâu cần mấy kẻ đó hiểu tôi? Tôi chỉ cần Khang, Từ Di, những người bạn cùng lớp vui tính và tếu táo hiểu tôi mà thôi.

Thế nhưng tôi đã nhầm, Khang không hề hiểu tôi, cậu ấy không hề hiểu tình yêu tôi dành cho cậu ấy sâu sắc đến nhường nào, cậu ấy chỉ nghĩ tôi vì muốn tránh né ánh mắt khinh bỉ của người đời mà giả vờ quen cậu ấy. Thế thôi.

Đến hôm nay tôi vẫn nhớ rất rõ những điều tôi đã nói với cậu ấy ngày hôm đó:

- Khang à, thật sự tớ... Tớ không có thích con gái! Tớ chỉ muốn đùa vui một chút, chỉ xem như đó là cách để vui đi xấu hổ khi tớ là con gái mà lại chẳng giống con gái chút nào mà thôi. Và tớ... Tớ yêu cậu. Thật đấy. Rất nhiều, đủ để trái tim tớ tan nát.

Cậu biết không, quả thật cái cách cậu khiến tớ yêu cậu không bao giờ làm tớ chán, hay muốn xa cậu cả, nhưng... Nhưng nó khiến tớ sợ hãi, rằng có thật cậu yêu tớ hay không? Hay cậu chỉ muốn thử trò chơi chinh phục, cura đồ một kẻ ngông nghênh như tớ, hay xem tớ là món đồ mà cậu không bao giờ muốn giao cho kẻ khác thôi? Ngay cả lúc cậu hôn tớ, lòng tớ cũng đầy bất an, tớ chưa bao giờ hôn ai trước kia, thế nên tớ lo rằng tớ sẽ không biết cách đáp trả lại cậu, sẽ khiến cậu thất vọng về tớ. Cậu nghĩ tớ là loại con gái sẽ hôn 1 kẻ mà mình không yêu hay sao? Khang, cậu... Cậu chẳng hiểu tớ 1 chút xíu nào cả. Tớ xin lỗi, nhưng chúng ta dừng lại ở đây thôi, tớ đã quá mệt mỏi với tình yêu này rồi.

Và thế là chúng tôi chia tay.

Cũng vô cùng dễ dàng, vô lí, và khó tin như khi chúng tôi quen nhau.

Mọi việc quay lại như lúc tôi chưa quen cậu ấy. Để lại vát ngát ngơ trong phòng, với tài khoản xứng đáng xếp hàng đại gia, nhưng chả bao giờ xài đến, tôi lại tiếp tục sống vai bên Từ Di trong những buổi "hẹn hò" làm anh rể tôi sa sầm mặt mày, lại đi lừa tình những đứa con gái hỏi hót, hay trêu ghẹo những anh chàng rụt rè. Tháng ngày dần trôi, kỉ niệm hè của chúng tôi đã trôi qua hơn phân nửa, êm đềm vô vắn như những năm khác.

Nhưng trong tim tôi, sự hụt hẫng đang càng ngày càng trào dâng. Những lúc không cần đi học thêm, không có ai, hay không có gì làm, thay vì chúi mũi vào đồng manga mới có, tôi lại đi lang thang khắp nơi. Tôi những nơi tôi và cậu ấy đã có rất nhiều kỉ niệm và nhớ về cậu ấy với rất nhiều chữ giả như.

Giờ đây suy nghĩ lại, tôi cũng giật mình nhận ra, không phải tất cả đều do lỗi của cậu ấy, mà một phần cũng vì tôi. Là vì tôi đã quá bướng bỉnh, không bao giờ thừa nhận lấy, dù chỉ 1 lần, tình cảm của mình trước mặt cậu ấy. Là vì tôi đã luôn quá vô tâm, không bao giờ nhận ra sự bất an trong cậu ấy mỗi khi nhìn tôi mỉm cười với những cô gái đi bên đường trong khi đang nắm tay cậu ấy. Là tôi đã quá ích kỉ, chẳng bao giờ chịu hiểu nỗi lo lắng của cậu ấy. Và cũng vì, tôi đã yêu với tâm trạng quá non nớt, ngây ngô, yêu quá nên để cho nỗi bất an bao trùm lấy bản thân mình và chính cả đối phương. Giờ, tôi cũng đã hơi ngờ ngợ hiểu điều mà Từ Di nói với tôi trước đây. Rằng tôi phải yêu lấy một lần cho biết, không thì gặp mặt, hẹn hò 1 lần thôi cũng được, để mà học cách hiểu, và cảm thông cho những tình cảm của đối phương dành cho mình để rồi khi gặp tình yêu đích thực, tôi sẽ không vì sự thiếu hiểu biết của mình mà đánh mất nó

Thờ dài thường xuyên, tôi lê bước chầm chậm..

Chỉ mình tôi trong tiếng mưa rơi thấm sâu vào tim như tiếng ai hát trong nỗi cô đơn và run rẩy, và cũng tràn đầy nỗi hối hận, như khi đã đánh mất một người rất quý trọng với mình.

Nhưng giờ... tôi có hối hận thì cũng đã quá muộn. Khoảng thời gian mấy tháng ở bên cậu ấy đủ để cho tôi hiểu, cậu ấy cũng như tôi, có không ít lần nữa. Chắc giờ cậu ấy đã quá chán ngán, và đã kiếm một cô bạn gái khác rồi.

Thế nhưng... nếu như không thì sao? Nếu như cậu ấy cũng như tôi, luôn hối hận về việc chính bản thân đã đánh mất tình yêu của mình vì một sự bất cẩn không đáng có thì sao? Nếu quả thực như vậy, mà 2 chúng tôi cứ buông tay chẳng phải mọi việc sẽ hết thật sự sao?

Bước chân tôi chợt khựng lại, rồi lại tiến về phía trước, đầy vội vã hơn.

Công viên này chỉ cách nhà cậu ấy vài ba căn hộ, chỉ cần tôi nhanh chân, chạy đến đó, tôi sẽ nhìn thấy cậu ấy, với nụ cười dịu ngọt quen thuộc, và biết đâu....

- Cậu chạy đi đâu thế? – Một giọng nói quen thuộc vang lên từ phía sau làm tôi khẽ giật mình.

Không lẽ nào....?

Tôi quay đầu lại nhìn quanh quất, không gian xung quanh vẫn yên ắng không có lấy một bóng người

Chẳng lẽ tôi nghe nhầm? Hay dính mưa cảm lạnh nên sinh ra ảo giác mất rồi?

Tôi hơi nghi ngờ, nheo mắt lại nhìn lần cuối, chợt, ánh mắt tôi chạm phải cây đàn violin đeo sau lưng một bóng hình quen thuộc trong chiếc áo pull xanh đậm ướt sũng làm màu áo càng đậm hơn.

Cậu ấy quay đầu lại, nhìn tôi bằng ánh mắt dịu dàng quen thuộc, và bắt đầu cất tiếng hát.

Một giọng hát rất ấm áp, đầy cảm xúc, to và khỏe, nhưng lại hơi nghẹn ngào bị át đi trong tiếng mưa rơi trầm lắng....

Quả thật, rất hợp với giai điệu Why does it rain mà tôi yêu thích.

Làn da râm nắng

Mái tóc ướt sũng dính vào khuôn mặt hơi gầy hơn và tái đi trong mưa...

Và rồi, vẫn đôi bàn tay ấy, to khỏe với những ngón tay thon dài đầy vết chai đặc trưng của một nhạc công, khẽ áp lên má tôi rồi ôm xiết tôi vào lòng trong một nụ hôn vắng vắng mùi mưa....

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96

Chap 94: Sự thật

Bạn ư? Xử lí việc quan trọng à? Gặp Liệt Minh Thy quan trọng hơn việc đến gặp cô sao?

Nhớ ư? Có ai đăng này nói nhớ, đăng sau lại đi ăn com, liếc mắt đưa tình với một người con gái đã từng tuyên bố theo đuổi mình không?

Như thế, chẳng phải chấp nhận, chẳng phải để người ta quán lấy mình sao?

Rốt cuộc, liệu ai có thể giải thích cho cô, trò mèo gì đang diễn ra trước mắt cô không vậy?

Tại sao Từ Thần và Minh Thụy lại ăn com với nhau?

Và liệu ai có thể nói cho cô hay, lời nói của người đó, đâu là thật, đâu là thứ có thể tin đây?

Hướng đôi mắt đỏ quánh căm giận chăm chăm về phía 2 người đằng xa, Gia Băng như quên băng đi sự tồn tại của lý trí. Không hiểu sao, lòng ngực mình lại cồn cào khó chịu đến vậy. Nó khiến cô muốn để 2 người kia biết rằng, nơi đây, không phải chỉ có mình họ.

Đôi chân Gia Băng như sắp nhũn mềm thành nước loãng choạng nhích từng bước khó nhọc tiến về phía xa.

Bỗng, Khải Phong nắm lấy tay cô, ngăn cản:

-Gia Băng, cậu muốn làm gì?

Gia Băng im lặng, cô nuốt nước bọt nhìn sắc trời ngoài kia. Bất chợt quay đầu:

-Phiền cậu lấy ô giùm tôi, được không?

-Ô? _Khải Phong nhất thời sững người, nhìn Gia Băng chăm chăm không lí giải nổi.

-Giúp tôi lấy ô đi! Tôi sẽ đứng đây chờ cậu, tuyệt đối không đi đâu hết.

-Được rồi! Tôi sẽ trở lại ngay, đứng yên đấy! _Nhìn thái độ cương quyết của Gia Băng, Khải Phong trầm mặc một hồi bèn thuận ý chạy đi, để lại người kia với trái tim rạn nứt.

Một giọt nước trên khoé mắt Gia Băng rơi xuống. Cô lập tức lau sạch nó đi rồi hít hơi sâu, thở hơi dài, bình ổn lại con thịnh nộ của bản thân.

-Minh Thy, anh...

-Anh Tử Thần, anh ăn cái này đi, ngon lắm!

-Minh Thy, anh...

-Anh Tử Thần, hình như trời sắp mưa.

N lần sau đó...

-Minh Thy, anh...

-Anh Tử Thần, hôm nay anh sẽ đưa em đi chơi chứ?

-Minh Thy, em nghĩ em có thể chặn lời anh mãi sao? _Bức bách nhìn kẻ năm lần bảy lượt cắt lời mình, Tử Thần cố gắng lắm mới nén nổi cục tức, âm trầm nói.

-Vậy chỉ cần anh không nói những điều em không thích là được _Minh Thy ngang bướng chống chế, cô húp nhanh ngụm nước lấy lại bình tĩnh.

-Minh Thy, đến lúc chúng ta phải nói chuyện...

-Tử Thần, miệng anh dính nước sốt! _Lại mau lẹ cắt ngang lời nói của người kia, Minh Thy đưa tay về phía cậu, chuẩn bị lau đi vết nhơ vô hình trên khoé miệng.

-Xin lỗi! Đã làm phiền! _Đúng lúc tay Minh Thy còn chùng hững giữa không trung, Gia Băng đã đứng trước mặt 2 người với nụ cười xã giao tinh tế và lời nói êm tai như bèo trôi giữa mặt hồ.

-Gia...Gia Băng? _Đến nước này, dù có là người bình tĩnh, phản ứng nhạy bén như Tử Thần cũng không khỏi giật mình.

-Đừng chú ý đến tôi, chẳng qua, tôi thấy trời sắp mưa, nên đến đưa cho cậu cái này _Chia chiếc dù nhỏ đen ra trước mặt Tử Thần, Gia Băng cười, tận tình góp ý _Trời này mà cầm dù dạo phố, rất lãng mạn đấy.

Nói xong, Gia Băng quay người đi.

-Khoan đã! Gia Băng! _Nắm chặt chiếc dù trong tay, Tử Thần bật dậy khỏi ghế.

Như đã đoán trước mình sẽ bị bỏ lại, Minh Thy cũng bật dậy, bàn tay cô trắng nõn cầm lấy tay Tử Thần, nhất quyết không để cậu rời khỏi tầm mắt.

-Minh Thy, bỏ anh ra! _Thanh âm Tử Thần trầm thấp, 10 bức người.

-Không phải anh muốn nói chuyện với em sao? Em sẽ nghe! Nếu giờ anh đi theo Hàn Gia Băng, em thề, sẽ không bao giờ em chịu nghe những lời mà anh sắp nói nữa _Đánh đổi cả tương lai để níu giữ, Minh Thy bỗng chốc thấy cổ họng đau rất khó tả. Cô đưa đôi mắt nâu kiêu sa nhìn anh miên cưỡng ngồi xuống, không khỏi tự vấn bản thân. Chẳng lẽ, anh thực sự muốn chấm dứt với cô?

Bước chân nhanh, đều, nhanh, đều nhưng dứt khoát lao ra khỏi nhà hàng.

Cứ hể gõ gót giày xuống đất, Gia Băng lại thấy lòng mình đau quặn, đau hoài rồi đại đi.

Nỗi buồn ập đến ngự trị, con run rẩy cũng được nước kéo đến làm cơ thể cô như yếu dần, như không còn sức lực chống đỡ với mọi thứ, dù là bị muỗi cắn, cô cũng tin rằng mình có thể bị sốt xuất huyết mà chết đi.

Nhưng bất luận mọi giác quan đã tê liệt, đôi chân đã như sắp quy xuống đất, đầu óc cô vẫn không ngừng tua đi tua lại hình ảnh 2 người kia. Nó rõ ràng đến mức, khiến cô muốn phủ nhận, cô muốn thét lên rằng tất cả chỉ là mơ, tất cả chỉ là hiểu nhầm cũng không được.

Khi cánh tay Liệt Minh Thy đưa về phía Tử Thần, tại sao, người đó lại không tránh né?

Cô ta có thể làm vậy, đó là quyền của cô ta, không ai cấm nhưng vì có gì, Tử Thần sao lại đón nhận sự quan tâm lộ liễu mãnh liệt ấy, vì có gì không ngăn

cán?

Vì có gì.....

Gia Băng vụt chạy. Cô bung miệng nhanh như chớp vô định lướt qua dòng người trên vỉa hè.

Từng giọt lệ trên khóe mắt cô mong nước, rơi xuống, đều đều như mưa.

Chạy mệt, Gia Băng thần thờ quy xuống mặt đường lạnh cóng. Một bàn tay cô ôm lấy lồng ngực đang đập mạnh, cố tạo áp lực thân thể để quên đi cái đau của tâm trí, của cảm xúc.

Cô buồn, cô khóc nhưng ông trời xị mặt, chỉ âm u với những tầng mây dày như sắp khóc, nhưng, ông không buồn không khóc như cô. Ông không đổ mưa, không cho cô cơ hội che dấu đi những giọt nước mắt nóng hổi lăn trên má, như thế, ông muốn để những người xung quanh nhìn cô đáng thương thế nào, tội nghiệp ra sao, để họ rảnh rang sản sinh ra thứ cảm xúc đáng sợ mà cô cay ghét.

Cô không cần ai thương hại mình, không cần bất cứ ai đến với cô cùng nó.

Nhưng, sao cô cứ mãi khiến người ta thương hại, khiến người ta tội nghiệp bản thân mình như thế?

Chẳng nhẽ, là tại vì cô nhu nhược, là tại vì cô yếu đuối?

-Ông trời! Ông là đồ độc ác! _Ngồi thụp xuống đường, Gia Băng quyết định ăn vạ tại đó, người nức lên càng lúc càng mãnh liệt. Cô gục đầu, bó gối khóc gào thật to mặc kệ ánh nhìn tò mò và chế nhạo của người đi đường. Cô muốn đem hết mọi uất ức, u buồn mà bản thân phải gánh chịu bấy lâu này tuôn ra một thể. Để gió lạnh cuốn nó thành băng gát hết đi, để người đời không khỏi khắc sâu nó trong hoài niệm.

Chậm rãi bước đến gần “ốc đảo nước mắt” đằng trước, Khai Phong lãnh đạm nhìn Gia Băng khóc đến mức người run lên lập cập, không đến mức là một muốn nằm gục xuống.

1 lúc lậu giương mắt từ trên cao nhìn xuống, cậu mới ngồi xổm trước mặt cô, đưa bàn tay rần chắc lên đầu cô, vỗ nhẹ đầy an ủi, khuôn miệng lạnh từ khe run run rồi thốt lên 1 thứ thanh âm còn như phảng phất chút ân hận

-Xin lỗi!

-Sao cậu phải xin lỗi tôi, người cần xin lỗi tôi không phải cậu!! _Lấy tay áo khoác của Khai Phong lau đi dòng nước mắt nước mũi tèm lem trên mặt Gia Băng chứng nào tật nấy ngang bướng cãi.

-Được rồi! Coi như tôi tích thêm chút phước đức đi! _Khai Phong cười cười, đỡ Gia Băng gần như xiu đứng dậy, hướng cô vào lòng ngực mình, siết chặt _Gia Băng, hãy để tôi gắn lại trái tim cậu, được chứ?

Sững người ngây ngốc hết nửa ngày, trong cái ôm ấm áp dư âm mùi vị an ủi, Gia Băng cự người, cố thoát khỏi tư thế ám muội này.

-Gần...như thế nào được? _Cô bối rối đáp trả

-Đi chơi với tôi, nhé?

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97

Chap 95: Đã có ai bảo tôi thích cậu chưa?

Ngày chủ nhật hôm ấy, Gia Băng bị Khai Phong kéo đi “hàn gắn trái tim” ở tất tần tật các khu giải trí lớn của thành phố đến tận tối muộn mới về lại biệt thự.

Sau khi chia tay Khai Phong, tâm trạng của Gia Băng đã khá khảm hơn nhiều. Ít ra, cô cũng không vì nhớ lại chuyện ban sáng mà khóc ầm lên như một đứa con nít bị người ta giật kẹo nữa.

Thư thả bước vào nhà với tâm thần mệt mỏi nhưng tràn trề nhiệt huyết của sự sống, Gia Băng lẳng lặng rón rén đi ngang qua phòng khách, tránh để Hồ quản gia phát hiện được dịp quở mắng.

Nhưng, chưa kịp đi hết 1 phần 3 chiều dài căng phòng, tiếng nói trầm khàn toát ra ngữ điệu quý dị bất thường của kẻ cô không ngờ tới nhất đã vang lên, chặn cứng mọi kế hoạch của cô.

-Hàn Gia Băng, cậu không nghĩ là cậu có chuyện cần nói với tôi sao?

-Lặng..Tử Thần? Sao cậu vẫn còn ở đây? _Giật mình toát mồ hôi một chốc, sau khi nhận dạng rõ ràng khuôn mặt của con người đang đứng dậy khỏi ghế sofa, Gia Băng theo phản xạ lùi ra sau vài bước, ánh mắt dò xét chiếu lên chiếc áo sơ mi trắng xộc xệch và mái tóc tả tơi xơ mướp của cậu.

Không phải chứ? Gặp người thương cũng đừng để cô nhìn thấy bộ dạng hưng phấn đến tàn tệ đó chứ?

-Tại sao tôi không được ở đây? Hôm nay là ngày Chủ Nhật! _Day day vắng thái dương mặt trời, Tử Thần chậm rãi bước loạng choạng như kẻ say đến gần Gia Băng, đôi mày ngài cau lại khi 2 đồng tử dán chặt lên chiếc áo khoác của Khải Phong trên người cô _Cả ngày hôm nay...cậu đã đi đâu...với cậu tôi?

Ngữ điệu chất vấn vừa lọt vầng màng nhĩ đã khiến Gia Băng không khỏi bật cười giả lả. Cô cay xót nhớ đến chuyện lúc sáng, tức giận khẩu khí hùng hồn đáp lại, hoàn toàn không hề bị đôi mắt cuộn cuộn sóng đầy áp bức đang chĩa về làm cho tâm trí lũng loạn.

-Cậu không thấy mình hơi vô duyên khi hỏi chuyện riêng tư của người khác sao? Tại sao tôi phải nói cho cậu biết chứ?

-Riêng tư? _Khựng người lại trước thái độ ăn gan hùm của ai kia, bàn tay Tử Thần không tự chủ mà bóp chặt đến run rẩy, khoe môi giật giật tựa như muốn nói điều gì đó nhưng lại nhanh chóng chuyển sang vấn đề khác _Ăn cơm chưa?

-Cảm ơn đã quan tâm, tất nhiên là tôi không thể để bụng đói về đây được rồi! _Gia Băng nhát gừng nói, tiện đường bước tiếp lên phòng mình.

-Tôi chưa ăn... _Thanh âm khàn khản vắng vắng sự lưu luyến của Tử Thần lại lần nữa làm Gia Băng ngây dại đi, bước chân dừng đột ngột. Trong phút chốc, cô do dự, lưỡng lự rồi cũng quyết tâm lạnh lùng đáp trả _Không liên quan đến tôi..

-Cô chủ! _Đúng lúc ấy, Hồ quản gia len lén đứng hóng chuyện trong góc tối đã đi nhanh vào phòng khách, toan mở lời giải thích giùm thì bị ánh mắt Tử Thần ngăn lại.

Một lúc sau, khi chỉ còn 2 người đứng lặng trong phòng khách rộng lớn lạnh lẽo, Hồ quản gia không nhịn nổi những bức bối đầy áp ở tâm khảm, thương tâm nhìn ai kia vẫn còn quyến luyến dõi theo lối đi không người.

-Cậu Tử Thần, ít nhất cậu cũng phải nói cho cô chủ biết rằng cậu tìm cô ấy suốt cả ngày chưa ăn gì chứ? Cô chủ là người ngang bướng, cậu không nói, cô ấy sẽ không hiểu.

-Nếu nói mà cô chủ giải quyết hết mọi chuyện, thế gian này sẽ không có ai đau khổ _Yếu ớt nở nụ cười trên đôi môi tái nhợt, Tử Thần đưa mắt nhìn Hồ quản gia, khốn khổ hỏi _Còn cơm không, tôi nghĩ bụng tôi đang réo!

-Cậu thật là...

Dưới tầng, tiếng quả măng thương yêu của Hồ quản gia vang lên, dội vào không trung, truyền đến tai người.

Gia Băng đứng tần ngần một hồi ở cầu thang quay bước đi, khoe môi cong không ngừng vào hùa cùng Hồ quản gia trách cứ ai kia.

-Đồ ngốc! Đồ ngốc! Đồ không có IQ...

Tiếng hờn giận nhỏ dần, nhỏ dần và kết thúc bằng hơi thở dài nhẹ nhõm.

Gia Băng kết nạp cho đám hình nhân thêm một anh em mới rồi ngã lăn xuống giường, chìm sâu vào giấc ngủ.

-Có ai bảo tôi thích cậu chưa, đồ ngốc? _Trong mê man cô bỗng bật cười rồi nói, khuôn mặt nhất thời ửng đỏ hết ý lúc tỉnh rụi.

-Ừ! Nói rất nhiều, nhưng từ miệng cậu...hình như chưa bao giờ... _Một làn gió nhẹ đượm mùi bạc hà mát lạnh ủa đến, méo mó biến dạng thành câu trả lời đáp lại cơn mơ của Gia Băng.

Ngày hôm đó qua đi...kéo theo một ngày mới đến-cái thứ 2 mà ai cũng phát ghét.

Đề dẫn mặt Tử Thần, Gia Băng quyết định biến cậu thành gió, thành khí cacbonic không nên ngủ, biến lời nói của bí thư chức cao vọng trọng như cậu thành tiếng muỗi la ó khi trúng vọt chụp muỗi.

Cơ mà, Tử Thần chẳng may may đề ý đến thái độ hờ hững của cô, trái lại còn rất bình thản, tự do tự tại khiến cô hận muốn xé xác cậu.

Nhưng...điều quan trọng khiến cô chú ý hơn...chính là sự vắng mặt không có lý do của Minh Thy.

1 ngày trôi qua, 2 ngày khép lại...Minh Thy biệt tăm biệt tích.

Việc này không khỏi làm Gia Băng lo lắng. Cô liếc trộm Tử Thần, dè dặt mà tự hỏi, liệu...có khi nào Minh Thy đã đạt được mục đích, cura đồ Tử Thần nên thôi không đi học nữa?

Rùng mình với suy nghĩ quá chuẩn xác của mình, Gia Băng lòng đầy lên lo lắng.

Đến ngày thứ 3 Minh Thy 'mất tích', Gia Băng quyết định cải chính quy tắc, bùng học một buổi làm việc cần làm.

Đã đến lúc cô phải giải quyết rõ ràng một số chuyện rồi.

***

-Kì Như! Đèn pin! _Đưa tay ra sau lưng ngoắt ngoắt con bạn ở phía dưới, Gia Băng nhủ mày nhìn mảng đen tối om trước mặt.

-Đây! _Bầu môi khinh thường một cái, Kì Như lắc đầu, lục tìm đèn pin trong đồng đồ to đùng đưa cho bạn.

-Kì Như! Thuốc diệt chuột!

-Đây!

-Khẩu trang Pucca!

-Này!

-Nước hoa, ở đây hơi quá!

-Hàn Gia Băng! Ngươi coi ta là ôsin của ngươi đấy hả? _Giương mắt nhìn con bạn đã hoá thành cái mòng quay phim mình phía trên, Kì Như nhin không nổi rít lên, khoé mắt có chút đỏ ngầu _Đường đường là Hạ Kì Như lưng lấy một còi, sao ta phải vào WC làm cái trò lên lút không đầu chứ? Mà WC này là WC nam nữa chứ, ngươi quá ư biến thái!

-Ta đã bảo ta có việc quan trọng nên phải dùng hạ sách này! _Giọng Gia Băng biến dạng khi cô phả hơi vào chiếc khẩu trang cầm khẩu đang đeo.

-Việc quan trọng của ngươi là vào WC nam và chui ống thông gió hả? _Kì Như hết sức nhẫn nại hỏi, cố không để sự khinh bỉ của mình lọt ra ngoài.

-Ày, chỉ còn cách này. Nếu không sẽ không gặp được Liệt Minh Thy.

-Ngươi muốn đánh ghen đến thế sao?

-Đánh ghen? _Dừng động tác đang dang dở của mình lại, Gia Băng ngó người, chìm sâu vào suy nghĩ.

Đánh ghen? Cô đâu có ý nghĩ xuẩn ngốc đó chứ! Cô thực ra chỉ đến đây để muốn chứng thực thứ tình cảm đang cuộn chảy trong tim cô là gì.

Là yêu hay là thích?

Liệu thứ tình cảm này có giống tình cảm cô đã từng trao cho Khải Phong hay không?

Khải Phong khiến cô quy lụy, mê đắm, khiến cô cảm thấy thế giới này, nếu không có cậu thì thật sự rất vô nghĩa tuy rằng trong mắt cậu, cô chỉ như 1 con cún con vô hại, thích thì ôm ấp, cưng chiều, không thì lại lãng quên đi. Vì thế, ở bên cậu, cô luôn lo sợ, luôn sống trong sự khép nép đáng ghét đến chính cô cũng cảm thấy thương hại thay cho chính mình.

Còn đối với Từ Thần, tình cảm cô dành cho cậu như bị chệch sang một hướng khác, tách biệt đến mức cô không rõ mình đối với cậu yêu hay ghét, thù hay hận. Cậu đôi lúc khiến cô muốn tức điên lên xé xác, có lúc lại vô cùng dịu dàng ân cần đến khó ngờ. Ánh mắt cậu luôn chất chứa vẻ tinh ranh, gian tà và lạnh lẽo, nhưng vòng tay lại ấm áp khiến người ta có cảm giác an bình. Nhưng, đó có phải là 'yêu' hay chỉ là 'thích' bình thường thì còn phải xem xét kĩ đã mới biết được.

-Nè! Sao ngươi không đi cửa chính cho nó đường hoàng mà phải leo ống thông gió như chuột thế hả? _Vuốt mặt ngao ngán nhìn Gia Băng đang ở trong ống thông gió, Kì Như bức bối thắc mắc.

-Ngươi không thấy có vệ sĩ chặn sao? Không leo đường này thì đi đường nào?

-Được rồi! Tùy ngươi, còn gì nữa không, nói nhanh ta còn về! Ta không rảnh đứng trong chốn nhor nhóp này mà tám phét với ngươi đâu nha! _Kì Như gất gồng lên tiếng.

- Kì Như...! Ta sợ ma~~~~! Lên đây với ta~~~~!! – Gia Băng đưa cái mặt xuống từ nắp đường hầm, mắt long lanh nhìn con bạn ra về cầu xin _Ngươi không biết trên đây tối kinh khủng thế nào đâu

-... _Ngẩng đầu lên nhìn cái mặt bạc trắng lên lút của con bạn, Kì Như suýt nữa hét lên “Trông mày còn đáng sợ hơn ma nữa ý!” thì ngay lập tức bị Gia Băng thò tay xuống bịt chặt miệng.

- Suyt!!! Im lặng cái coi!! Hình như ta nghe thấy tiếng người!! _Hàn tiểu thư vừa nói tay vừa không quên mò mò

dọc cái mặt con bạn để kiểm miệng nó mà bịt lại không may sao lại sờ trúng mũi

- Ừm... Ừm... Khó.... Thở... _Kì Như hỏn hà hỏn hỏn đẩy tay nhỏ bạn ra, vừa cố mở miệng nói vừa cố đóp ôxi trong không khí như cá đóp mồi.

- Im!! Ta đã bảo người im lặng rồi mà!! _Thấy con mồi vẫn còn có thể ngo ngoe, Gia Băng đại tiểu thư theo đúng tiêu chí “giết nhằm còn hơn bỏ sót”, “tiền trăm hậu tấu” thẳng tay tát mạnh 1 cái vào má bạn cho nó im miệng rồi mở tai lên nghe tiếp.

- Ừm... Ừm... Ừm...

- Con nhỏ này! Ta đã bảo là đừng có hó hê gì hết rồi mà! _Gia Băng giận giữ phang thêm 3 tát nữa vào má bạn, máu bạo lực cũng vì thế chảy cuồn cuộn trong từng thớ thịt.

- Ừm... ah... Nhẹ thôi... ah...Không... Ah...

- Con nhỏ này! Ta có làm gì đâu mà người... _Đồ lụng mặt khi nghe thấy những âm thanh rất chi là khiêu khích quá đáng của con bạn, Gia Băng cúi đầu xuống toan mắng tiếp thì mới giật mình. Kì Như 1 bên má sưng vều mắt long lanh nước mắt phần nộ đang ngược nhìn cô trong khi miệng vẫn bị bịt chặt

- Ah... Anh ơi~~~~! Em chịu hết nổi rồi anh ơi!!! Mạnh lên!! A~~~~! Không~~~~!!

Nghe đây, 2 cô nàng không ai bảo ai cùng rụng rời chân tay, mặt mũi đỏ lựng, đồng loạt quay mặt sang nhìn nhà vệ sinh bên cạnh.

Rõ ràng những tiếng rên kia phát ra từ đó... Rõ ràng đây là WC nam, và rõ ràng giọng kia là giọng nữ.... Không lẽ chuyện người ta làm ấy ấy trong WC mà manga hay kể là 'chuyện là có thật'?

- Xích ra... ta lên với, không thì ta không chịu nổi mắt _Kì Như khóc than trong lòng rồi đành ngậm ngùi đi theo con bạn leo lên trên kia...

-Cuối cùng cũng tìm được rồi! _Khóc không ra nước mắt, Kì Như hỏn ha hỏn hỏ vui mừng đầy nấp đường ống thông hơi chuẩn bị trèo xuống trong nụ cười chiến thắng huy hoàng thế nhưng...

-Sao rồi người?! Đứng chỗ chưa?! Ta mệt lắm rồi á?! _Cũng mệt

mỏi không kém, Gia Băng nhảy xuống dưới, chao đảo thân thể vài cái rồi xông đến vỗ vai bạn mới nhận ra nụ cười của con nhỏ đã méo xéch trong hàng nước mắt chảy không ngừng từ bao giờ _Người sao vậy? Trật quai hàm á???

-Người...người... Nhìn đi... Chỗ này..._Kì Như nhìn con bạn mặt mốc, thương tiếc báo tin rồi chỉ loạn xạ 4 phương 8 hướng nơi mình đang đứng _Người dất ta đi đâu không dất sao dất ta về lại cái nhà vệ sinh quái quỷ này há?? Con quỷ kia??!!

- Há?! Quay lại chỗ đó sao?! _Gia

Băng theo tay Kì Như nhanh chóng thu nạp hình ảnh của cảnh vật xung quanh, miệng cũng méo hỏn đi _Hu hu... Sao lại thế được chứ? Ta đi đúng theo bản đồ mà!!

Gia Băng đau đớn cúi đầu lục lọi chiếc túi tội nghiệp, lôi ra một cái tấm bản đồ nhăn nheo te tua, mắt đảo liên tục tỉ mỉ dò tìm

- Đâu?! Đưa ta coi nào... _Nhanh

tay chụp lấy tấm bản đồ trong tay Gia Băng, Kì Như cặm cụi đưa tay dò dò. Hai hàng lông mày càng lúc càng nhăn tít lại theo từng câu chữ _Cái quái gì đây?! Nãy giờ người dung cái này để dất ta đi lòng vòng đó hả con quỷ kia?! Đây là sơ đồ đường dẫn nước thải của ' Washinton City/mà?!! Sao người lại

đùng cái này mà dò?

- Oái? Sơ đồ đường dẫn nước

thái của Washinton City ??_Gia Băng hét

toáng lên, hai mắt trợn ngược ngó con bạn mà không tin vào tai mình. Nhanh

chóng, cô giật lấy tờ giấy trong tay con bạn liếc liếc, một lúc lâu không nhận nổi 'xúc cảm' đang tuôn trào mà hét lên_LÂM

KHẢI PHONG! Tên đáng chết kia!!! Người xem ta là #@ hay sao mà đưa cho bản cô nương cái này hả?!

-Lâm Khải Phong? Đừng nói với ta cái bản đồ 'độc nhất vô nhị' này là sản phẩm của cái tên oán thù chưa tan với người nhé? Người tin ai

không tin mà sao lại đi tin cái tên đó à?? Người là người hiền trăm năm hiếm

có hay là con lừa ko có não thế? Ta đúng là xui vạn kiếp mới đi nhận 1 nhò như người làm chị!!_Giận quá hóa nổi khùng, Kì Như tức tưởi hét. Giờ tóc tai cô rối tung,

mặt mày bơ phờ da dẻ xanh tái trông mà tội_Không biết đâu!! Giờ ta đói! Ta

mệt!! Ta nhớ mẹ lắm rồi ý!! Ta về!

-Xin lỗi...Thôi ta ra khỏi đây rồi

đường đường chính chính vào gặp cô ta vậy!_Thấy tội tội con bạn, Gia Băng vỗ vai Kì Như an ủi

-Hức... đi nữa hả??_Kì Như nuốt

nước mắt vào trong, ngậm ngùi hỏi.

-Chứ sao! Ngoan đi rồi chút nữa chị

đãi cung đĩa bánh xèo

-Với bánh trôi nữa cơ

-Ngán người... okie_Gia Băng ngán

ngậm đầu thay cho túi tiền vô tội, phui phui bụi bám đầy

trên người. Được đà còn héch cầm lên khoe khoang với Kì Như đang trở mắt nhìn động tác điêu luyện của mình_Gucci đó cung không lâu thì tiếc

-Oai gớm!! Mà nhắc đến hàng

hiệu, cái túi người đem theo ban này hãng nào ta? Chanel hả?

- Gucci_Gia Băng vênh mặt cao hơn, đáp tiếp_Mai ta mới diện Chanel, rồi ngày kia...

-Ế! Đồ chúng ta không có ở đây nữa!_Kéo tay Gia Băng đang khoe khoang của cái, Kì Như chạy đến chỗ mình vừa quăng ba lô xuống, mắt đảo lia lịa tìm kiếm_Ba lô của ta cũng đâu mất tiêu rồi, làm sao đây...làm sao đây!!!

-Người không đùa ta chứ!?_Chạy đến chỗ Kì Như, Gia Băng cũng đưa mắt càn quét khắp phòng, nhìn đến lé mắt vẫn chẳng thấy cái túi hiệu Gucci của mình đâu, mồ hôi lạnh đổ ra rầm rầm như bình mả.

-Có khi nào bị người ta trộm không ta?...mà không, rõ ràng chúng ta có chốt cửa trong khi vào đây mà? Không đúng chút nào_Xoa xoa cái cằm nhón nhón, Kì Như nhìn lại 'Washiton City' lần nữa, ánh mắt dần trở nên nghi hoặc_Hình như đây không phải là 'Washiton City' ban nãy, kiến trúc chỗ này giống 'Washiton City' cho phòng ngủ hơn.

-Cũng đúng..._Gia Băng gạt gù đồng ý, đi thành một vòng tròn thám thính rồi quyết định_Chúng ta ra ngoài xem sao đi! Lỡ lên được phòng nào đó cũng tốt.

Nhất trí với ý kiến của Gia Băng, Kì Như theo bạn đẩy cửa ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 98

Chap 96: Yêu thương cũng có lí lẽ

Vừa mới lộ mặt ra ngoài, chưa kịp đưa mắt chiêm ngưỡng nội thất hiện đại mà hại điện bên trong căn phòng, đập vào mắt Gia Băng là dáng người nhỏ nhắn của một cô gái với khuôn mặt quen đến chai cả mắt, đến nổi, trái tim cô đập mạnh, người và thân kinh bắt đầu căng thẳng.

-Hàn Gia Băng!? Sao cô lại ở đây_Cô gái kia trợn mắt nhìn Gia Băng, chiếc cốc trên tay khẽ run run

-A ha! Thật khéo gặp!_Gia Băng cười giả lả, ngây ngốc vẫy tay chào người trước mặt.

-Minh Thy, đây là phòng của cậu à?_Chán ghét bản mặt low IQ của Gia Băng lúc này, Kì Như đẩy nhảy chồm đến hỏi cô gái kia, trong lòng như mở sắn cò.

-Đúng...đây là phòng của tôi...nói đi, hai người đến đây làm gì?_Trùng mắt phóng ánh nhìn với cường độ lửa điện lớn về phía Gia Băng, Minh Thy lạnh lùng tra khảo.

-Tôi...

-Hey hey! Yo yo! Đánh nhau đi, hồi những con bò tốt hiếu thắng của ta_Không để cho hai người kia kịp làm gì, Kì Như đã lùi ra xa họ 2 mét, vừa hét vừa nhảy điệu Tănggo hết sức sung mãn_Gia Băng, xông vào đi, ta sẽ ở đây cô vũ nhiệt tình cho người, đi đi! Hey hey! Yo yo! Đánh nhau đi, hồi những con bò tốt hiếu thắng của ta, xung trận đi nào, đánh nó, choảng nó, tiết canh nó, kill nó.

Chướng tai gai mắt khi thấy con bạn của mình quá xung mãn, đã vậy, lại nghe nó gọi mình là 'bò tốt hiếu thắng', Gia Băng tức điên người, đưa ánh mắt muốn chọc tiết heo nhìn Kì Như, tay bẻ rắc rắc.

-Em gái, người vừa nói ai là 'bò tốt hiếu thắng' thế? Chị có nghe lắm không nhỉ?

-Hình như cậu cũng có động chạm đến tôi, phải không vậy?_Minh Thy đứng cạnh cũng ngộ ra mình đang bị đá đều, rất có phong 'trào liếc mắt trao ý' với người nhảy nhót đối diện.

-Ha...ha...hai người nghe lầm rồi đấy!_Thấy nguy, Kì Như cười giả lả, mồ hôi vài giọt chảy vội xuống má.

-Minh Thy, xin lỗi, tôi phải 'xử lí' chuyện 'gia đình' đã!_Gia Băng lắc lắc đầu khởi động các khớp.

-Trùng hợp, tôi cũng muốn 'trao đổi' vài cách xưng hô với em cậu, chỉ bằng tôi và cậu 'làm' luôn một thể tiết kiệm thời gian, thế nào?_Bè tay bẻ chân loạn xạ, mình thì cũng đang ở trong giai đoạn chuẩn bị 'vũ trang' ra trận, nụ cười trên môi hết sức thoải mái.

-Được!_Gia Băng không do dự đáp, bắt tay với Minh Thy rồi cả hai người cùng nhìn về phía Kì Như, trong mắt khắc đậm ý chí chiến đấu.

15 phút sau...

-Úi trời! Đau chết tổ tông ta rồi! Đau quá!! Ông nội ơi, bà nội ơi, cha ơi, mẹ ơi...con gái cha mẹ đau chết mất!_Nằm vật ra giữa sàn nhà như cục thịt xiên đến hồi trở mặt, Kì Như thảm thiết rống lên liên hồi, hơi thở nặng nề phì phò phá ra khiến bầu không khí chung quanh thêm phần thảm khốc.

-Chà! Được đấy! Trong cậu thể mà mạnh ghê, cùi chỏ của cậu rất đẹp, rất có dáng!_Phất ngón mạp lên ra hiệu “very good” với cô nàng bên cạnh, Gia Băng mặt mỗi ngả người vào bức tường vàng hoa mĩ sau lưng, miệng gượng nở một nụ cười nhạt.

-Còn phải nói sao, gì gì tôi cũng là cao thủ Teawondo đai đen, không đẹp sao được_Minh Thy nghe được khen thì tíu mắt cười, vỗ ngực kiêu hãnh khoe khoang thành tích, nói đoạn, cô ôm bên mạn sườn có chút thâm đen, đau nhưng vẫn gan lì nói tiếp_Cú đá của cậu cũng không kém đâu nha, xé gió vụn vút ấy, nghe rất vui tai

-Trời ơi là trời! Sao tôi khổ thế này! Các người ác lắm có biết không hả!?_Há miệng thật to gào thét, Kì Như nhăn mặt muốn khóc nhưng không khóc nổi, chỉ biết lấy tay lau lau những giọt mồ hôi lạnh rịn trên vầng trán đôi chỗ thâm lốm đốm.

-Lâu rồi mới được oánh nhau sướng tay như thế đấy! Hạnh phúc thật nhưng mà cũng mệt ghê rợn!_Nhẹ nhàng vờn vai một cái, Gia Băng không thêm đề ý đến tiếng kêu bi thống của chiến hữu, bất chợt cảm thán một câu.

-Ừm, công nhận, lâu rồi tôi mới thấy có người oánh nhau ăn ý như cậu, bách phát bách trúng không trật phát nào, haha!_Minh Thy bên cạnh nghe vậy liền đồng cảm, trào phúng cười lớn, tâm tình dường như rất thoải mái.

Điên người thấy hai kẻ kia 'người một câu, ta một câu' rất ăn ý chống lại mình, Kì Như quên đau hung hăng bỏ dậy, ném ánh nhìn giận giữ cho Gia Băng rồi chỉ tay về phía cô, hằn học tố cáo:

-Hàn Gia Băng! Không phải người đi đánh ghen sao? Tại sao lại lôi ta ra đánh chứ? Người mất bị lẻ à?

-Ơ này...không... Nghe thấy Kì Như vẫn ngoan cố hiểu nhầm ý mình, Gia Băng xua tay, toan 'uốn nắn' tư tưởng bạo lực của cô bạn thì bị giọng nói lạnh đầy ngờ vực của người kia làm cho hoảng sợ.

-Đánh ghen ư?... Đưa đôi mắt sắc như lưỡi dao chém mạnh vào ánh nhìn của Gia Băng, đôi lông mày của Minh Thy khẽ nhíu lại khó chịu _Ra...cậu đến đây là để đánh ghen tôi à?

-À...không...không phải vậy đâu...tôi... _Mở hôi hột quanh thái dương Gia Băng bỗng rịn ra nhiều, cô luống cuống lau sạch chúng đi, cơ hồ cảm thấy thật khó để giải thích cho người này hiểu...thực sự tôi...

-Nhưng sao cô là người anh ấy yêu...còn tôi lại phải chịu cảnh làm kẻ để anh ấy lợi dụng cơ chứ! Thật không công bằng! _Một giọt nước mắt kiên cường trên khóe mắt Minh Thy chảy xuống, lập tức bị cô lấy tay lau sạch không dấu vết _Tôi mới là người được gia đình anh ấy lựa chọn, mới là người ở bên cạnh anh ấy lâu nhất...Tại sao...tại sao...cô mới là người giành được trái tim của anh ấy cơ chứ! Cô không xứng...

-Khoan đã, cô nói lợi dụng, lợi dụng gì? _Minh Thy nói nhiều như thế, vậy mà động lại trong cô lại chỉ có 2 từ 'lợi dụng'

-Cô đừng giả vờ như không biết gì như thế! Cô nhìn mà không biết anh ấy lợi dụng tôi để làm cô ghen sao? _Tức tối vì bị người khác chen ngang mạch cảm xúc, Minh Thy gào lớn, đôi mắt đã vằn lên đỏ ngầu.

... Lần này, Gia Băng quyết định im lặng. Cô đưa mắt dõi theo từng cử động đầy tức giận nhưng rất có ý thức kiềm chế của Minh Thy, lòng dấy lên một nỗi đồng cảm sâu xa nào đó. Đã có lúc...cô từng như vậy...

-Từ lần đầu tiên tôi và anh ấy gặp nhau, không hiểu sao, tôi đã có dự cảm anh ấy vốn không thuộc về tôi rồi. Vì mỗi lần gặp tôi, anh ấy đều quay mắt bỏ đi, đến nhìn cũng không thèm nhìn tôi lấy một cái. Khi tôi phát hiện một vài tấm ảnh lúc nhỏ của anh ấy trong quá khứ cùng một cô nhóc trạc tuổi tên là Junizu, tôi đã rất ngỡ ngàng. Cô ta giống tôi, rất linh động, rất dễ thương và tinh ranh nhưng tại sao, anh ấy chỉ nhìn cô ta dù là nhìn qua tấm ảnh cũ kĩ, còn tôi đứng sò sò trước mặt anh, anh lại không thèm nhìn lấy một cái...sau này, điều tra kĩ mới biết, hóa ra, cô nhóc đó là cô _Tò rõ thái độ bất mãn, Minh Thy hần học tiếp lời _Lí do vì sao anh ấy tự dưng muốn trở về Việt Nam học tập, hai người đã ở bên nhau như thế nào,

hôn bao nhiêu lần, tôi đây đều rất rõ, rõ đến mức chỉ cần nhớ đến là tôi không kiềm chế nổi ao ước cô biến mất...

-Minh Thy...cô...

-Hàn Gia Băng, tôi đã theo anh ấy 8 năm, cố gắng hoàn thiện mình để xứng đáng với anh ấy, tình cảm của tôi đã biến thành sâu đậm rồi. Còn cô, 2 người chỉ mới gặp lại nhau 1 năm cơ bản tình cảm chỉ là một cú cảm nắng nhẹ nhàng của con người mà thôi. Vì thế, nếu cô không cần...thì hãy nhường anh ấy cho tôi đi, được chứ?? _Nửa giọng về sau của Minh Thy có nét gì đó như cầu xin, lại thêm quấy động tâm trí Gia Băng _Cô...vẫn không cần anh ấy mà.

-Minh Thy _Khẽ thờ dài nhẹ, Gia Băng nở nụ cười nhạt, ngón tay gõ gõ lên chiếc cằm nhọn của mình ra về nghĩ ngợi _Có biết không...tôi từng rơi vào hoàn cảnh của cô đấy.

-Gì? _Minh Thy hí hóp mắt ngờ vực nhìn Gia Băng.

-Chuyện là thế này... _Tự tiện ngồi phịch xuống giường của Minh Thy, Gia Băng ngoắt chủ nhân của nó ngồi xuống cùng, tận tình kể lại chuyện tình đào dạt của mình trong quá khứ.

Như một người bạn tâm giao thực sự, Minh Thy ban đầu miễn cưỡng nghe rồi cũng dần để tâm trí trôi vào mạch chuyện, đôi lúc lại theo phản xạ đánh giá một tiếng.

Bầu không khí căng thẳng xung quanh như tan dần trong tiếng cười trào phúng của Minh Thy và tiếng chầm chọc, thêm thất hết mực sinh động của Kì Như.

Một lúc lâu sau, khi quá sức đầy máu và nước mắt của Gia Băng được phơi bày ra ánh sáng với đủ loại dị bản, Minh Thy mới lấy lại vẻ mặt cau có ban nãy, neho mắt nhìn người vừa kể chuyện cho mình dò xét:

-Chuyện này...là thật?

-Nếu cậu không tin, cậu có thể hỏi những học sinh đã tốt nghiệp ở Trung Vương hoặc phái người điều tra, tôi đảm bảo mọi chuyện là thật _Giơ bàn tay lên cao thề thốt, Gia Băng liếc mắt nhìn Kì Như bên cạnh, ngụ ý nói _Trừ một số lời của Kì Như ra.

Ngờ người một chút, Minh Thy tuy hơi khó chịu vì trước mặt mình có người vẫn thản nhiên trêu chọc người khác như vậy nhưng không khỏi bật cười theo khi thấy Gia Băng bị Kì Như 'xử', rên la oai oái. Đột ngột, cô nhớ lại mối quan hệ thù địch hiện tại giữa họ, không khỏi ho khan rồi nghiêm mặt trở lại như lúc trước:

-Nhưng...cậu nói với tôi chuyện này để làm gì? Đừng nói rằng, cậu đang ám chỉ tôi là con bé ngu ngốc đó nhé?

-Cũng không hẳn, cậu có một số điểm khác tôi lúc trước nhiều _Gia Băng cười nhu thuận, không ngần ngại nhận xét _Nếu lúc trước tôi vì bị người ta bỏ rơi mà đau khổ, chỉ biết chìm trong chuỗi ngày đen tối của tâm trạng, oán trách trời đất, oán trách thân phận, thì cậu lại kiên cường, mạnh mẽ đuổi theo

người mình yêu cho đến cùng. Nếu ngày trước tôi chỉ biết làm mọi khả năng để người kia thỏa mãn, thì cậu lại làm mọi khả năng để thỏa mãn hạnh phúc của bản thân. Minh Thy...cậu khác tôi rất nhiều...nhưng số phận chúng ta lại giống nhau. Người đó lúc ấy đã nói không yêu tôi, chỉ thương hại tôi vì bộ dạng tội nghiệp của tôi, còn cậu, cậu nói Từ Thần không yêu cậu nhưng ít ra cậu may mắn hơn tôi, vì cậu ấy không nói rằng

cậu ấy thương hại cậu, không chà đạp lên lòng tự tôn của cậu, Minh Thy à...

Ps: Sry các tình yêu nhé, dạo này toàn post trên điện thoại nên lười quá, h post típ nè, mong các bà ko giận tui típ tục ủng hộ,hihi

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99

Chap 97: Giải cứu...linh hồn

- Cậu... - Minh Thy cảm thấy lòng mình khẽ lay động. Không hiểu sao, cô lại cảm thấy buồn thay cho người trước mắt mình. Tuy không biết lời kể của Gia Băng có 100% là sự thật, nhưng nếu đặt cô vào trong tình huống cô ấy lúc đó, chắc chắn, cô sẽ không thể kiên cường được như bây giờ.

- Mà này... - Nhanh chóng lấy lại tinh thần, Gia Băng quay phắt sang đề tài khác khiến Kì Như ngồi một bên chưa kịp bị nỗi buồn trong lời nói của Gia Băng làm cho tâm trạng thấp xuống thì đã bị giật mình đá văng hết đi - ...các cậu có muốn nghe chuyện tôi và Từ Thần lúc nhỏ không? Minh Thy, cậu nhất định phải nghe tôi kể đấy, vì tôi cũng không phải ăn không ngồi rồi như cậu nghĩ mà vẫn có được sự quan tâm tào tếu của cậu ta đâu. Để đánh đổi được nó, tôi đã phải bỏ ra cả đồng mồ hôi công sức, tiền bạc, thời gian và cả lớp mỡ dày trên người nữa đấy.

Sau khi khơi lửa tò mò cho hai người kia, Gia Băng hào hứng thao thao bất tuyệt quay ngược thời gian về lại 10 năm trước, lời sạch toàn bộ kế hoạch 'của con rể hoàn hảo cho mẹ' của mình tiết lộ. Minh Thy và Kì Như từ bắt đầu dĩ cũng chuyển sang trạng thái thích thú lắng nghe, đôi lúc lại cảm thấy phiêu phiêu như xem phim Hàn. Nghe xong, 2 người mới tìm được một sự tương đồng sau nhiều ngày làm bạn cùng lớp, đó chính là những suy nghĩ và đánh giá thiết thực đang 'dạo chơi' trong đầu họ. Họ không ngờ rằng, bản tính 'mê trai' của Gia Băng không phải tự nhiên mà có, đó chính là kết tinh của một quá trình 'ngộ đạo' dài dài từ người mẹ đáng yêu của cô.

- Ra...ra là vậy? - Minh Thy giật giật khoe môi nhìn Gia Băng như nhìn thấy người hành tinh từ trên trời rớt xuống, vô thức nuốt nước bọt.

- Ủ...vì thế...Minh Thy à... - Hít một hơi thật sâu vào trọng tâm đề tài, Gia Băng tự động cầm lấy tay Minh Thy, tình cảm nói, khuôn mặt trẻ con dần nghiêm túc hẳn đi - ...tôi không thể nhường Từ Thần cho cậu được.

- Sao...sao cơ? - Minh Thy bị Gia Băng chuyển đề tài nhất thời không khỏi chóng mặt, cơ thể cũng tạm phản ứng ngu ngơ cho có.

- Thứ nhất, Từ Thần là người, cậu ấy không phải là đồ chơi cũng không phải là đồ sở hữu của tôi hoặc cậu. Thế nên, chúng ta hoàn toàn không có tư cách để 'nhường' hoặc 'giành giật' cậu ấy. Thứ hai, cho dù tôi có nhường Từ Thần cho cậu, cậu nghĩ...người cậu theo đuổi suốt 8 năm vẫn không có kết quả sẽ đáp lại tình cảm của cậu ư? Cậu không sợ rằng sự đáp lại ấy chỉ là sự thương hại tầm thường à? Thứ ba, tôi không thể nhường cậu ấy cho cậu được...vì tôi...đã yêu cậu ấy...mất rồi!

Nói xong, Gia Băng lặng cả người, lòng cô như được trút đi cả đồng gánh nặng.

Cuối cùng thì...cô cũng có thể thừa nhận bản thân mình đã yêu người đó, đã quen ở bên người đó, và đã nhớ người đó rất nhiều.

Không phải 'thích' đơn thuần nữa mà là 'yêu' thực sự, 'yêu' đến mức không thể rút ra được nữa.

Ý định ban đầu cô đến đây là một sai lầm, nhưng chính sai lầm ấy đã giúp cô hiểu rõ hơn mình yêu người đó thế nào.

Hơn cả Lâm Khải Phong.

- Gì chứ...? Sao cô... - Rút tay khỏi bàn tay ấm áp dịu dàng của Gia Băng, Minh Thy giật nảy người, lùi ra xa vài bước.

- Nhớ có cô...tôi đã biết được tình cảm của mình. Không nhớ cô, có lẽ đời này, kiếp này, tôi sẽ không bao giờ biết được tình yêu của mình sâu thẳm nhường nào. Minh Thy...cảm ơn cô...rất nhiều.

- Không...không thể được...cô không được yêu anh Từ Thần...tôi không cho phép - Lắc đầu nguầy nguậy như không muốn tin vào những gì đang xảy ra, Minh Thy mặt mũi hốc hốc rồi lao ra khỏi phòng khách sạn, hướng đại sảnh lớn tầng một mà cuồng đại chạy.

Sợ rằng Minh Thy sẽ làm điều gì đó dại dột với bản thân, Gia Băng và Kì Như không do dự cũng chạy đuổi theo, cơn đau nhức nhối do trận hỗn chiến 'quân ta đánh quân ta' cũng dần bị sự lo ngại về an nguy của Minh Thy và an nguy của bản thân ăn mòn.

Quả nhiên Gia Băng và Kì Như là những 'Gia Cát Dự' xuất chúng. Hai người cô vừa chạy ra khỏi khách sạn thì đã thấy Minh Thy đang cộc cằn nói

chuyện với một bọn đầu trâu mặt ngựa bên đường, mặt mũi nhăn nhó có vẻ rất khó chịu.

- Kì Như, tính sao đây...Mình Thy nghĩ quần thật rồi! - Gia Băng thúc thúc tay vào eo Kì Như, đầu rơi đầy hắc tuyến.

- Nghĩ sao mà lại đi hỏi ta chứ...tình hình thế này thì phải liều một phen thôi - Kì Như mặt bơ phờ nói có vẻ như không có gì, nhưng cơ chân đã bắt đầu run lên không có tần suất rõ ràng.

- Liều gì...đừng nói là... - Gia Băng giật giật khoe mắt liên hồi nhìn Kì Như đang bẻ tay bẻ cổ rắc rắc, kinh hãi không dám thở - Chẳng nhẽ...cậu định...

- ba6 kkk, chuẩn là thượng sách! - Cười mỉm đầy ma mãnh, đôi mắt Kì Như hướng về phía Gia Băng đầy trông đợi, tà ác nghĩ ra một diệu kế nào đó - Gia Băng, chúng ta không thể thấy chết mà không cứu...đúng chứ?

- Tất nhiên rồi...nhưng cứu thế nào chứ? - Nhìn thấy mặt gian gian của Kì Như, Gia Băng bỗng cảm thấy chột dạ không muốn dây dưa vào vụ này, nhưng lại nhìn thấy khuôn mặt nhăn nhó như muốn điên lên của Minh Thy ở phía đằng xa, cô lại không thể giấu nổi lòng trắc ẩn mà liều mạng gật đầu.

- Tốt - Kì Như vỗ vai Gia Băng, ghé vào tai cô thì thầm 'diệu kế' của mình.Nghe xong Gia Băng chỉ biết cứng người, mếu mặt nhìn Kì Như, không khỏi thịnh nộ hét lên - Thế này không phải là một đôi một à? Không công bằng, lỡ ta chạy không nổi thì sao??

- Yên tâm...ngươi quên ngươi có 2 chàng vệ sĩ tinh anh lão luyện, bất cứ khi nào người gặp nguy đều có mặt kịp thời à? Tin ta đi, ngươi sẽ không sao hết...ta đảm bảo.

Lời dụ dỗ của Kì Như...đúng là lời dụ dỗ có cánh. Vì 'nhờ' nó, Gia Băng hoàn toàn quên mất nỗi sợ hãi sâu như biển trong lòng, gan to mặt lớn đến gần đám người kia, hung hăng cầm loong nước ngọt đầy nước trên tay, tạt ngay vào mặt chúng.

Kết quả, trên vỉa hè ngày hôm đó, có 1 nữ và 6 nam mặt mũi hung tợn chơi trò 'Mị Châu- Trọng Thủy' trên phố, báo hại công an địa phương phải xắn tay vào cuộc.

P/s: Chap 97 đã ra lò nà, mong các bà ủng hộ, hihi,h ta đang tích cực sửa Thừa nhận, tuần sau nộp oy, huhuh

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100

Ngoại truyện 3: Kì phùng địch thủ~~~~~

Đây là câu chuyện kể về tương lai rất lâu, rất lâu...rất lâu sau đó, khi hai con người xa lạ trở thành vợ chồng, cùng chung sống dưới một mái nhà và đã kết tinh tình yêu của mình trong một cậu con trai 8 tuổi.

Hôm nay là ngày Gia Băng mời những cô bạn thân tình cò quen được ở club 'Nữ quyền' về nhà tổ chức tiệc thịt nướng. Vì chiều vợ và giúp cô cảm thấy hạnh diện về một người chồng hoàn hảo, Từ Thần tạm gác công việc sang một bên, nhanh chóng lái ô tô về nhà giúp cô một tay.

Nhưng, Từ Thần đã quên mất thời điểm anh trở về là giờ cao điểm, xe cộ đông đúc hơn bình thường, nên vô tình, anh và xe bị kẹt giữa một đồng 'thây' đông loại tấp nập.

Tiến thoái lưỡng nan, Từ Thần chán ngán bật radio ô tô lên, xem xem có gì hay không.

Nhấn, nhấn một hồi, anh cũng tìm ra kênh đang phát một chương trình nào đó mà con trai anh ngày nào cũng học làm các cụ, ôm đài nghe chăm chú.

-Chào mọi người..._Bên trong radio thoát lên một thanh âm trẻ con nhưng không kém phần già dặn, có phần băng lãnh, bỗng làm ý muốn tắt đi của Từ Thần chùng lại.

Chất giọng này đặc biệt này có điểm gì đó quen quen thì phải.

Đề kháng định lại suy đoán của chính mình, Từ Thần lười biếng ghé sát tai vào, tập trung thần trí lắng nghe.

-...con tên là Lăng Từ Kiệt...

"Từ Kiệt?" Mắt Từ Thần giật giật liên hồi, đỉnh trán cứng ngắc nhăn lại. Cái tên này...đối với anh sao quen thế không biết.

-...con năm nay 8 tuổi, con có một vấn đề rất quan trọng cần chương trình và khán giả nghe đài giúp đỡ. Thanh âm trẻ con từ từ len lỏi vào suy nghĩ của Từ Thần, khiến anh không khỏi giật mình, người run lên một cái. Đầu tiên...con sẽ giới thiệu một chút về nguyên nhân sâu xa thúc ép con gọi đến chương trình này...

Luống cuống vịn loa to, Từ Thần căng tai, cổ thâu tóm từng chữ một phát ra thật rõ giữa dòng người inh ỏi.

-Chắc đứa trẻ nào từ khi sinh ra cũng đều được uống sữa mẹ, được mẹ chăm sóc từng li từng tí phải không ạ? Con thì không, không phải con có mẹ, mẹ con còn sống nhăn răng thế kia. Nhưng, chỉ là, con nghe bà ngoại kể, con không được uống sữa mẹ như đứa trẻ bình thường vì cha con cả. Lúc ấy, cha con lạnh lẽo đưa mắt nhìn con oe oe đến khản cổ, lãnh đạm bảo bà ** pha sữa cho con và vòng tay trước ngực, thanh âm rần ròi nguy biến “Gia Băng ngày nào cũng uống lipovitan, côca, sôđa, C2, con sợ sữa của Gia Băng lẫn tạp chất không tốt cho sức khoẻ con trẻ. Thế nên...đi pha sữa đilac cho nó!”

Từ Thần nuốt té nhào, miệng như sắp rớt xuống đất khi hình ảnh năm đó của mình được đứa trẻ kia đặc tả rõ ràng, kể cả lời nói hầu như không sai chữ nào cả.

Nỗi hồ nghi trong anh lớn dần hoá thành sự phỏng đoán đầy chắc chắn. Giờ thì anh không nghi ngờ gì nữa, thằng oắt trên radio đó...là con trai anh, Lăng Từ Kiệt.

-...Chưa hết, lúc con bị sốt cao, người thoi thóp như cá trên chảo, bà ngoại nói, cha còn không cho mẹ con ôm con. Lí do cha đặt ra lúc ấy vô cùng thuyết phục, cha bảo cha sợ người mẹ vi khuẩn kí sinh quá phong phú và đa dạng, tới gần con sẽ gây bệnh thêm bệnh. Nhưng con không thấy thế ạ, vì người bà ngoại cũng giống người mẹ, đầy vi khuẩn, cơ mà cha lại không ngăn cản. Tuy có hơi nghi ngờ, song tại lúc đó con chưa biết nói, đầu óc non nớt nên không kháng nghị được.

Ngay tức khắc, Từ Thần muốn gọi cho mẹ vợ hỏi chuyện ghê gớm.

-Lớn thêm chút, con càng biết suy nghĩ và biết rõ tâm cơ của cha. Lúc con ngồi trên đùi mẹ, cha sẽ ngồi cạnh không ngừng lườm nguyệt con. Con sợ cha thấy quê vì bị phát giác nên thường làm ngo xem phim. Lúc mẹ thom khịt vào má con, cha thường hay phá bình, kêu ca mệt rồi bắt mẹ vào phòng masage trong khi trước đó con mới thấy cha nốc chai nước và rống lên, sáng khoái quá.

Giờ, bao trùm quanh Từ Thần là một bầu không khí u ám ghê rợn.

-Duyên cớ khiến con bùng nổ chính là ngày hôm qua ạ! Lúc đó con đem gói khăn hoàng, hết sức đáng thương đứng tro tro trước phòng mẹ. Mẹ đang nhăn răng đọc truyện thấy con liền xốt xa phi ra. Nhưng ngay lập tức, cha đã lạnh lẽo ngáng chân mẹ, khiến chân mẹ vấp vào nệm, đầu đập vào gối nằm bất tỉnh. Xong xuôi, cha tiến về phía con, mắng con hại mẹ ngất xỉu, hại chuẩn bị tiêu hao phải tiêu hao sinh khí để cứu mẹ nên xua con ra ngoài. Con lúc đó sợ lắm liền làm theo, về phòng ray rứt mà ngủ. Ngày hôm sau, con điện kể cho bà ngoại, bà ngoại cười ha hả bảo con ngây thơ. Uất lắm ạ...

Nghe lời trần tình của con trai, Từ Thần cứng người hoàn toàn, khóe mắt anh viền đỏ nhìn chiếc đài đặng đặng sát khí.

-Giờ con xin mọi người hãy giúp con nhấn tin nhắn số của cha con 0168986357, thay mặt con hỏi cha con xem...rất cuộc con là gì của cha mà cha nỡ đối xử với con như vậy...con xin cảm ơn nhiều. Hix!_ Bên trong còn văng lên tiếng thút thít rung động lòng người.

Và...không để Từ Thần kịp làm gì...một loạt tin nhắn của những con số lạ tới tấp gửi đến di động của anh với những lời lẽ trách móc, quy tội. Chỉ riêng có dòng tin cuối là của con trai anh phóng đến.

”Cha à! Báo chí kéo đến biệt thự rồi...họ vây con hỏi chuyện cha đấy! Cha nghĩ con nên nói thật hay im lặng đấy ạ? Nhưng nếu cha không phá chuyện con, con sẽ cho cha một ân huệ!”

”Thằng quý!” Từ Thần bất lực bấm điện thoại, cơ tay còn lại nắm chặt. Anh...đã nuôi đồ quý gì thế này!!!

P/s: Không thể để Thừa nhận mất sức nóg đk, Su đền bù bằng một ngoại truyện, mong các tình ju đừng giận và ủng hộ nhé.

Love u all

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101

Chap 98

Trời nhá nheo tối, ánh đèn trên đường đỏ ối. Trời về đêm lạnh lẽo khiến người đi bộ trên lề đường không khỏi co ro, thu đầu vào trong cổ áo. Tại đồn cảnh sát, không khí huyền ảo, ồn ào như ban ngày vẫn không hề suy giảm, hơn nữa lại có phần tăng thêm bởi tiếng gào thét của 6 thanh niên

Chống cằm ngồi buồn ở ghế đợi nhìn 6 người kia đang đập bàn dừ dội kịch liệt phản đối mức tiền phạt, Gia Băng đau đớn nhìn bàn chân tứa máu của mình sau mấy lần oanh liệt vấp đá té ngã, đoạn thờ dài một tiếng.

Cô biết mà, biết ngay mà, biết thế nào cũng sẽ vào đây, nhưng không ngờ lại sớm như thế này. Không những thế, lại còn phải nộp phạt nữa chứ. Tất cả là do hai tên vệ sĩ chết bầm kia tự dưng đi đầu mất, để mặc cô một mình, hix. Bỗng dưng cô cảm thấy đau 'viêm màng túi' ghê gớm.

-Gia Băng..tôi mua đồ băng bó chân cho cậu nhé! _Ngồi cạnh Gia Băng im lặng một hồi, Minh Thy dè dặt lên tiếng, có vẻ cũng chán cái cảnh đợi Kì Như về nhà lấy tiền này.

-Không cần đâu, nhẹ mà..._Gia Băng khoát tay cười trừ, mím môi để không rên rỉ. Quả thực, vết thương của cô rất nhẹ...nhưng đau ghê gớm.

-Xin lỗi, nếu không vì tôi, cậu sẽ không bị thương và bị cảnh sát bắt đến đây..._Minh Thy nhỏ giọng, trông cô lúc này khác hẳn ngày thường, yếu đuối biết bao. Thì ra, không phải ai bản chất cũng chanh chua đánh đá, có lẽ, vì cô là kẻ địch, nên Minh Thy phải cảnh chừng, tỏ vẻ mạnh mẽ để áp đảo cô.

-Chúng ta là bạn, khách sáo làm gì? _Nở nụ cười chân thành nhất có thể, Gia Băng đưa mắt nhìn mấy chú cảnh sát tội nghiệp đang bị mấy cái loa tra tấn, khi không lại cảm thấy đồng cảm.

Rồi bất chợt, mắt cô bị quáng gà hay sao, lại nhìn thấy một thân ảnh và gương mặt rất quen thuộc của ai đó tiến vào, đi đến trước mặt cô, tâm tình hình như có chút không vui. Đôi mắt anh đen sâu rọi lên người cô, một lúc lâu vẫn không chịu lên tiếng.

Như thế, Gia Băng lại cảm thấy bối rối, cô cụp mắt, cúi đầu như muốn lảng tránh sự gắt gao anh đang thâm lặng rọi lên lòng cô.

-Anh Từ Thần? _Cũng rơi vào bối rối một hồi, Minh Thy cắn môi rồi bật dậy, đôi đồng tử loé lên tia vui mừng nhỏ nhoi. Dẫu, cô biết, mình không được chào đón.

-Ừ! _Từ Thần hồ hững đáp một câu rồi chuyển tầm mắt về phía chân Gia Băng, khuôn mặt lạnh lẽo càng dày đặc hàn khí_Sao bị thương?

-À! Cái này...không sao hết! _Gia Băng luống cuống giấu bàn chân bị thương đi, đôi gò má thoáng phớt hồng.

-Minh Thy..._Nhìn Gia Băng một hồi, Từ Thần quay sang người bên cạnh cô, giọng như cũ lạnh băng_...em về trước đi, anh đưa Gia Băng đến bệnh viện, Kì Như đến thì bảo cô ấy anh trả tiền phạt rồi, được chứ?

-Em...

-Minh Thy...em tự lo cho mình đi, Gia Băng quan trọng hơn_Không để Minh Thy nói hết những gì muốn nói, Từ Thần đã bế thốc người đang bị câu nói của mình làm cho điếng người lên, bước chân sai dài nhanh chóng đưa cô ra khỏi đồn cảnh sát.

Còn Minh Thy, đón nhận sự đối xử lạnh nhạt ấy, cô chỉ biết cắn môi nhìn theo.

Lần này, cô không thể chạy theo anh nữa rồi. Anh đã nói quá rõ ràng với cô, lúc đó và cả bây giờ, ý định của anh vẫn không thay đổi...

-Hàn Gia Băng, cậu là một kẻ may mắn_Thở dài đánh sụt, Minh Thy mỉm cười bất lực.

Con đường trước mắt cô giờ đã không còn bóng hình của hai người đó, nhưng...thú thật...cô cứ muốn ngắm họ như thế mãi.

Tại sao ư? Tại vì đây là lần đầu tiên, cô biết rằng, cuối cùng người đó cũng biết được sức nặng của phụ nữ không phải tầm thường. Và cô cảm thấy khoái chí...khi nhìn anh tức giận...dù rằng...nó không dành cho cô.

-Chúng ta đi đâu? _Yên vị để Đẳng Dạ đeo dây an toàn lên người, Gia Băng đắn đo một hồi mới lên tiếng, đến nhìn cũng chẳng dám nhìn lấy Từ Thần một cái.

-Mua đồ! _Từ Thần đáp gọn lộn rồi lái xe, đưa Gia Băng đến một tiệm thuốc gần đó.

Lúc rời xe đi mua thuốc, Từ Thần im lặng. Lúc cẩn thận băng thuốc cho Gia Băng, anh cũng nhất quyết không nói gì.

-Từ Thần, giận à?

-...

-Đừng giận nữa, được không?

-...

-Giận sẽ mau già lắm đấy!

-...

Ai đó vẫn kiên quyết ngậm hột thị.

-Lặng Từ Thần, nhìn tôi đi! _Bực bội trước thái độ khinh người của ai kia, Gia Băng phùng mang trợn má hét lên, đôi bàn tay lạnh mạnh bạo áp lên má Từ Thần, buộc cậu phải nhìn cô bằng được.

Thấy Tử Thần chỉ đưa ánh mắt lạnh lẽo nhìn mình, Gia Băng không vui đứng bật dậy, may chiếc ô tô là loại mui trần nên đầu cô an toàn.

Rồi, không nói không rằng, Gia Băng đưa môi mình khoá môi Tử Thần, vô lực thốt lên từng câu chữ, nhẹ nhàng ảm lòng người.

-Tử Thần, tôi đã biết đáp án của trái tim mình.

Tối muộn hôm đó, sau khi trở về, Minh Thy liền cầm điện thoại, nhắn cho Gia Băng một tin nhắn ngắn gọn, ngắn đến nỗi, hai người phải dành hết vài tiếng ngồi chat trên yahoo:“Hàn Gia Băng, chúng ta làm bạn, ok?”

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102

[Confess!!]Chap 99: Chuẩn bị Valentine

Mùa xuân, cái Tết Nguyên Đán đầy mong đợi còn chưa ló mặt xuất hiện mà bầu không khí náo nhiệt, sinh động lạ thường đã phủ lên khắp Hà Thành lạnh lẽo.

Không, không chỉ mỗi Hà Thành mới mang bầu không khí trái ngược ấy, mà là tất cả, từ các quốc gia ngày đêm chỉ chोe cãi nhau kịch liệt, đánh boom bùm bùm đến những quốc gia nghèo khó đang cố gắng vươn mình trước thế giới bao la. Nhịp sống của Valentine trôi dạt khắp mọi nơi trên Trái Đất.

Cũng như những thiếu nữ bước vào tuổi yêu tuổi nhớ, Gia Băng chìm đắm trong vô vàn sự hồi hộp, chờ mong...

Mỗi lần mừng trọng cảnh được chính người mình yêu thương tặng quà, hôn lên má, lên môi, lãng mạn và đầy bất ngờ như phim Hàn, Gia Băng cười hoài suốt ngày không biết chán. Nhiều lúc khiến thầy cô hiểu nhầm cô đang cười đùa mình, “nhắm” cô đứng dậy trả bài không thôi. Mắt mặt hơn còn bị thầy chủ nhiệm nhắc nhở, bị bạn bè thương hại nghĩ cô bị Tử Thần đá, thần kinh nổi con liên đến an ủi hỏi thăm rất thịnh tình.

Nhưng có sao, Phật khuyến khích con người ta phải biết mơ ước, vươn lên phấn đấu cơ mà. Cô cũng noi theo ước mơ một chút mà thôi, mặc kệ ai nói năng gì, cô vẫn sẽ cười, cười cho đến khi sải mệnh mới thôi.

Để tránh món quà mình nhận được không đúng với sở thích của bản thân, Gia Băng suốt ngày cần mẫn đem đồng sách báo lên lớp, nhờ lúc ra chơi mở ra xem xét rồi xuyết xoa khen ngợi thứ gì đó, để người kia hiểu ý còn biết đường hành động.

Cơ mà, người kia lâu lâu chỉ phán một câu “Vớ vẩn!” rồi chuồn đi mất, làm cô nhiều khi điên lên muốn tuyệt giao, tâm trạng bồng bềnh nát như ổi có troi.

Thấy biểu hiện của Gia Băng dạo này không giống người, Minh Thy và Kì Như quyết định ghé qua nhà bạn thăm hỏi tiện thể tra rõ nguyên nhân.

Sau một hồi dùng thức ăn dự dỗ, Minh Thy và Kì Như cũng tra ra được ý định “thâm ác” của bạn mình. Tâm không khỏi choáng váng, sao bay đầy trời như bị giáng một búa vào đầu.

Họ không thể ngờ rằng, người thiếu năng không có khái niệm về Valentine lại không phải là ai trong mấy tí người trên thế giới này mà là cô bạn khá rành về sự đời trước mặt.

Chỉ một câu “Sao ta phải tặng hân, hân phải tặng ta mới đúng, mất công soạn quà làm gì cho mệt” đã khiến mọi dự định rù rê làm sôcôla trong họ bị cho mấy tát tai, gạt sang bên ngay lập tức.

-Hàn Gia Băng! Người từ khi nào có cái ý nghĩ vớ vẩn đó thế hả? _Bóp chặt hai tay thành nắm đấm đến run rẩy, Kì Như nghiêng răng nghiêng lợi kiểm chế cơn giận, đôi mắt muốn ngũ mã phanh thủy bắn tới con người đang nằm lười nhè răng đọc truyện trước mặt.

-Có sao? Nếu hân yêu ta, hân sẽ phải làm thế, mắc mớ gì ta phải hạ mình làm mấy chuyện đó chứ! _Ngang bướng đáp trả, Gia Băng chuyên tâm “thỉnh kinh”, chẳng thèm để ý đến sắc mặt tối om như lỗ đen vục của hai người bạn tri kỉ.

-Người...người...

Nóng máu, Kì Như toan lao tới sống chết với Gia Băng một trận thì bị Minh Thy thâm ý đưa tay chặn lại, nhỏ giọng thì thầm rót vào tai điều gì đó.

1 phút sau, chỉ thấy mắt hai người nhìn về Gia Băng loé sáng như đèn pha ô tô, trên môi nở hai nụ cười tà ác như quỷ, chớp nhoáng rồi tắt phụt.

-Kì Như, người biết Đặng Nguyên, học sinh 12B1 tốt nghiệp P&P năm ngoái không? _Ngồi thụp xuống giường Gia Băng cho đỡ mệt, Minh Thy vỗ tay đánh bốp tựa hồ vừa mới nhớ ra, hỏi Kì Như với giọng trào phúng.

-Ô! Có phải anh chàng đỉnh đám nổi tiếng chung thủy mà đi trăng hoa với người ta không? _Phụ họa theo bạn, Kì Như cũng ngồi xuống, giọng điệu thắc mắc rất tự nhiên.

-Ừ! Tớ nghe nói anh ta thâm lắm á. Người ta đồn, hồi trước, lúc chưa chia tay bạn gái, vào ngày Valentine, anh ta không nhận được quà tặng của chị ta đó. Thấy bạn bè xung quanh có người yêu tặng sôcôla, tặng quà đủ quá, anh ta sinh ra tủi thân, lang thang như nghiện giữa phố lạnh, vào một quán bar nào đó uống rượu rồi 149 với một cô nàng. Kết quả, cô nàng kia mang thai đòi anh ta chịu trách nhiệm, bắt anh ta và bạn gái chia tay đấy! _Minh Thy cao hứng kể, mắt không nhìn Kì Như mà dán chặt lên bộ dạng cứng đờ như tượng đá của Gia Băng, khoé môi không nhin nổi cười thâm thúy.

Cô nháy mắt với Kì Như ra hiệu tiếp tục.

-Cái gì? Thật thế sao? _Lần này, Kì Như hét lớn quá đạt, làm Gia Băng giật mình đánh rơi quyển sách truyện trên tay.

-Ừ! Mà cũng tại cô bạn gái điên rồ, khủng khủng bố, ngu ngốc, bại não, thiếu chất xám, low IQ kia cơ. Ngày Valentine là ngày nam nữ trao quà cho nhau thể hiện tình yêu nồng cháy của mình đối với nửa kia, vậy mà cô ta không thèm làm quà tặng người yêu, thậm chí bắt anh ấy mua quà cho mình nữa cơ. Anh ấy không tủi thân làm chuyện đại dột mới lạ _Minh Thy phẫn nộ phân tích, mắt đến lé vì phải ngó nghiêng nhìn biểu hiện của Gia Băng.

-Người nói đúng, thử nghĩ mà xem, trong một ngày khí trời lạnh lẽo, sắc trời hiu quạnh như thế, anh ấy đi trên đường, gió lạnh áp vào mặt rét buốt nhưng không có ai an ủi, vỗ về cho trái tim tổn thương. Từng đôi tình nhân qua lại, e ấp dính lấy nhau, tình tứ trao nhau những cái liếc mắt si mê trước mặt anh. Trái tim anh lúc đó không bị sự cô độc đánh cho tã toỉ mới lạ. Anh buồn, anh muốn ôm ai đó, muốn nói lời yêu ai đó, nhưng, ông trời không cho anh toại nguyện, bắt anh phải cô đơn. Anh tủi thân, bước vào quán, nốc từng cốc rượu này đến từng cốc rượu khác. Và rồi, một cô gái...

-Được rồi, ta thua!

Cắt ngang mạch văn suối mướt lãng mạn của Kì Như, Gia Băng ngồi dậy, bắt lực thờ dài nhìn 2 người kia hí hửng đập tay vào nhau ăn mừng.

Dù sao, cô rất rất không muốn con người kia rơi vào hoàn cảnh đó. Thế nên, thử làm thực nữ một lần cũng không thiệt hại nhiều.

-Được rồi! Hàn Gia Băng, người biết làm sô cô la chứ? _Ngay sau khi khai sáng toàn bộ đầu óc ngu muội của Gia Băng, Kì Như trình trọng khoanh tay lên ngực, neho mắt hỏi

-Không! _Gia Băng thú nhận lắc đầu. Trước giờ cô đâu có bạn trai để làm chuyện vớ vẩn ấy, mà dù trước đó có yêu Khải Phong đi nữa, cùng lắm cô cũng chỉ ở nhà mà thôi. Ngày hôm đó, cậu ta toàn bay sang các nước khác tiệc tùng cả.

Nhận được câu trả lời chân thành không dối gạt ấy, bỗng nhiên Kì Như cảm thấy hơi hận cực độ. Cô liếc mắt nhìn Minh Thy tỏ khổ.

-Không sao! Không biết thì giờ học! Tìm xem có ai có đủ tay nghề xuất chúng nhờ họ dạy đi! _Minh Thy quả là cô gái kiên cường, vẫn biết sẽ chẳng gạt hái được gì vẫn kháng khái nêu ra ý kiến _Không thử sao biết.

-Sao các người không dạy ta chứ? _Gia Băng khó hiểu nhăn mặt. Theo cô được biết, 2 người này là cao thủ làm sô cô la, lúc rảnh, họ cũng xắn tay làm để tự ki ngón 1 mình

-Cho xin đi, Gia Băng, bọn ta máu nóng, mức kiên nhẫn không cao. Ta sợ sẽ nổi điên lên giết chết người lúc không kiềm chế được _Nhún vai tỏ vẻ bất lực, Kì Như đơn thuần giải thích, ý tứ quá rõ ràng muốn chê bai trình độ nấu ăn thảm họa của Gia Băng.

Ba vạch đen trên đầu Gia Băng xuất hiện, không cần người bình phẩm, cô cũng biết khả năng của mình tệ hại đến mức nào rồi. Chỉ là, có cần phải nói thẳng thế không, nói ngụ ý, hoặc nói giảm nói tránh khiến họ không tự chủ học máu chết à?

-Đúng vậy! Chúng ta cần phải tìm một người có sức chịu đựng cao, và đặc biệt, phải có cảm tình với Gia Băng để họ không suy nghĩ đại dột trong lòng _Minh Thy gật đầu đồng ý với Kì Như, tay xoa xoa cái cằm nhọn bổ sung thêm _Tìm đâu ra người có khả năng tuyệt vời đó ta?

-Đề xem... _Kì Như cũng tỏ vẻ hình sự nghĩ ngợi, không ngừng đưa tay day day thái dương thông mạch máu não _Ta nghĩ, có 1 người phù hợp. Vừa có sức chịu đựng vô cùng cao, cũng có cảm tình với Gia Băng và lại có tài nấu nướng vô cùng tuyệt hảo

-Ai? _Gia Băng và Minh Thy mắt tròn đầy sao trời lấp lánh, hướng nhìn Kì Như đầy hi vọng.

-....Sẽ biết ngày thôi! _Kì Như cười đầy xảo hoạt, nhìn Gia Băng với ánh mắt vô cùng thâm sâu.

Kì Như nói đúng, đây là người có sức chịu đựng rất lớn, lớn đến mức thấy Gia Băng làm cháy 2 lò nướng, làm bể một số bát đĩa tráng men nguyên chất và làm hỏng 3, 4 nồi sôcôla vì những nguyên do vớ vẩn vẫn không 1 lời ca thán, chỉ cười nhún nhin, phẩy tay cho qua đầu biết tiền mình đi đòi nhà mà không ít.

Người này cũng thực sự có cảm tình với Gia Băng, sâu đậm ngang mức trước sự dốt đặc về nấu ăn của Gia Băng, anh vẫn rất tận tình chỉ trò từng bước một cho cô, nhiều lúc còn nắm tay cô tập làm từng thứ, đầu lúc

trước, khi nghe mục đích vớ vẩn của cô, anh đã ra sức phản đối kịch liệt và tỏ rõ chính kiến không muốn giúp “Đi chỗ khác mà làm sôcôla cho người ta“.

Người đó không ai khác là đại ca club bóng rổ-Hạ Kì Thiên.

Chương 103

[Confess!!]Chap 100: Valentine

Sau 2 ngày cần mẫn đến nhà Kì Thiên, ra sức học tập tài nghệ của anh. Cuối cùng vào 1 ngày trời mưa trời gió lất phất, bầu trời âm u mịt mù, anh ngồi dựa vào thành ghế sofa, im lặng nhìn cô học trò nhỏ phía đối diện, phán 1 câu làm cho cả 2 kẻ vất vả bỏ chợ kia cũng phải ôm đầu ngửa mặt lên trời muốn rống:

-Gia Băng không cứu được nữa!

-Thật.....thật sao? _Đồng thanh một lời, hai người kia phản ứng thái quá hơn cả Gia Băng hét lớn, ánh mắt không ngừng liếc xéo bạn mình.

-Hai em biết đấy, anh không thể biến cục than thành kim cương được _Kì Thiên nở nụ cười nhẹ nhìn Gia Băng, thâm ý đáp trả _Do vậy, các em đem người về đi.

-Anh à! Anh đã nói sẽ giúp bọn em đến cùng mà _Kì Như đau đớn chạy đến cầm lấy tay anh trai, khuôn mặt hằn nét khôn khổ.

-Đừng vậy, anh đã chấp nhận rồi! Sao lại nuốt lời nhang thế ạ? Nếu anh không giúp, làm sao Gia Băng bé bỏng có thể làm sôcôla, thể hiện tình yêu nồng nàn với anh Từ....Pặc! _Ngay khi giọng điệu cải lương của Minh Thy đạt đến cấp độ các bà già phải vỗ tay khen ngợi, Kì Như nhanh trí cho bạn 1 cùi chỏ, khiến cô nàng đau điếng nằm phục tại chỗ, mạch nói cắt đứt vĩnh viễn.

-Anh! Niệm tình Gia Băng là bạn em, là em gái học dưới anh một lớp, anh cố gắng thử giúp bọn em thêm lần nữa đi, sau này chắc chắn nó sẽ đền đáp công ơn trời biển của anh mà! _Gần như rom róm nước mắt, Kì Như lắc mạnh tay Kì Thiên, lời lẽ thấu tình đạt lý bắn ra tung toé như mưa rồi cô nàng quay sang Gia Băng, ngoắt ngoắt cô lại gần _Gia Băng, người đừng ngồi im như phỗng thế được không, làm gì đi chứ! Tương lai của người đang ở trong tay anh trai yêu quý đấy!

-Không cần! Anh một lời đã quyết, nói nữa cũng vô ích _Không hiểu sao, mặt Kì Thiên bỗng chốc đen lại, nụ cười nho nhả trên môi anh cũng tắt lịm không thấy khói.

Nói xong, anh không để cho mấy người kia kịp phản ứng đã sải chân bước lên phòng, đóng cửa đánh rầm.

-Người thấy hậu quả của low IQ là gì chưa hả? _Trùng mắt vằn bô như mắt bò tót trên đấu trường, Kì Như oán hận nhìn Gia Băng, răng nghiến ken két.

-Ta...

-Được rồi! Chúng ta chuyển sao phương án B vậy! _Luôn là người tinh táo dẫn đường chỉ lối những lúc Kì Như toan 'xử đẹp' Gia Băng, Minh Thy bình tĩnh thờ dài, tay chỉ về phía kẻ đang tỏ vẻ hối lỗi, hắng giọng _Gia Băng người biết may và không?

-Cũng có chút chút! _Gia Băng ngoan ngoãn gật đầu cái rụp _Hồi nhỏ ta từng may vá áo quần cho búp bê.

-Người biết đàn len gì không? _Từ vui mừng biến dạng thành thất vọng, Minh Thy vuốt ngực kiên nhẫn hỏi tiếp.

-Ta biết chơi len, không biết đàn _Gia Băng vô tội nói.

-Người biết xếp sao, xếp hạc,...gì không? _Minh Thy đề cao chữ 'nhẫn', cân nhắc đưa ra đề tài dễ dàng hơn.

-Ta nghĩ ta biết xếp thuyền thôi! _Gia Băng nhỏ giọng khai báo.

Đến nước này, Minh Thy không chịu nổi nữa, hùng hổ đứng dậy tiến về phía Gia Băng ra sức bóp cổ cô, lay lay mạnh như lay một con rối.

-Rốt cuộc người biết làm cái gì hả? Sao người vô dụng quá trời vậy!

-Minh Thy, người nên đoán ra trước rồi mới phải! Xem ra chuyển sang phương án C đi! _Kì Như bung cốc nước húp cạn, lạnh lùng nhìn Gia Băng đang sống dở chết dở trong tay người kia _Chúng ta

đến trung tâm mua quà vậy!

Sau lời tuyên bố như sấm của Kì Như vang lên, Gia Băng liền bị 2 người bạn kéo đến trung tâm thành phố thực hiện phương án C.

Lặn lội gần hết một buổi chiều đến một lã, cuối cùng Gia Băng cũng miễn cưỡng mua được một chiếc áo khoác hàng hiệu rất ấm áp ngón hết 3 triệu 9.

Dù thỏa mãn với kiểu dáng, loại vải và chắc chắn của Tử Thần mặc cũng sẽ đẹp như mấy anh sao Hàn điển trai với vớ kia, nhưng Gia Băng vẫn cảm thấy có điều gì đó không đúng.

Liệu, cô thành tâm chọn chiếc áo này, thành tâm đổ mồ hôi hột móc ví ra mua nó thì có được coi là một lòng dạt dào tình cảm với nũ kia không nhỉ?

Và, Tử Thần sẽ vui khi đón nhận nó?

Song, nghĩ là một chuyện, cảm thấy thế nào lại là một chuyện khác, Gia Băng cũng chẳng thêm quan tâm nhiều, nhanh chóng quên bẵng đi.

***

Thời gian trôi qua thấm thoát, Valentine chỉ còn 1 ngày nữa sẽ đến.

Không biết suy nghĩ, ngẫm ngợi thế nào hoặc lương tâm bị cắn rứt ra sao, Kì Thiên bỗng dưng mở lời muốn giúp Gia Băng làm sôcôla một lần nữa, khiến cô cảm động rơi nước mắt tôn sùng anh như đáng cửu thế.

Ăn mặc chỉnh tề, đầu tóc gọn gàng, tinh thần được chuẩn bị kĩ càng sẵn sàng tác chiến, Gia Băng hít thở sâu chờ “thầy giáo” sửa soạn bước vào.

Nhìn cô vui mừng cười tí mắt tí mũi chờ mình, Kì Thiên đâm ra giận không muốn dạy cô nữa. Nhưng vì lời trót hứa không thể rút lại, anh đành đưa tay vẹo má Gia Băng trút bực khiến cô la oai oái.

-Bộ vui đến thế à? _Anh cau có cao giọng

-Thì...thì tại em không nghĩ anh sẽ hảo tâm giúp em lần nữa, thực cảm ơn anh rất rất rất nhiều _Cúi đầu cái rụp, Gia Băng xoa xoa vùng má bị vẹo đỏ ửng, nhả mặt đáp chẳng có chút thành ý cảm kích nào.

-Không cần cảm ơn, thực ra trước đó anh cũng không hảo tâm giúp em! _Lợi thế chiều cao của mình nhìn hơn Gia Băng một cái đầu, Kì Thiên ân cần đưa tay xoa xoa đầu cô, dịu dàng mỉm cười.

-Là sao ạ?

-Là lúc trước anh cố tình dạy sai em một số bước _Kì Thiên mặt dày đáp thản nhiên, những ngón tay thon dài của anh trượt dài trên những sợi tóc đen mềm mượt.

-Hả? Cái đó có 5 bước mà anh dạy em làm sai 1 số bước? Thế thì ra cái thể thống gì chứ ạ! _Nghe thấy công sức xương máu hi hục làm, hi hục nghe giảng trước kia của mình đổ xuống sông xuống biển một cách phũ phàng chỉ vì sự cố ý của ai đó, Gia Băng phẫn nộ đỏ bừng mặt gào lên thật to _Cho em lấy lại mấy lời cảm ơn lúc này!

-Thì anh đã bảo em không cần cảm ơn anh rồi mà! Giờ anh sẽ bù đắp cho em, yên tâm _Kì Thiên vỗ nhẹ vào má Gia Băng như thể cô là bọn con nít ranh, nụ cười không hề tắt đi mà có phần đậm hơn.

-Em có thể đặt lòng tin lên người anh 1 lần nữa à? _Gia Băng nghi hoặc, người lui ra sau vài bước để phòng.

-Đừng sợ, anh hứa sẽ lần này sẽ giúp em làm món sôcôla khiến ai ăn vào cũng phải nhớ mãi suốt đời _Nụ cười Kì Thiên khoét sâu tuyệt đẹp nhưng lại chất chứa gì đó ma mãnh.

Đúng như lời hứa, Kì Thiên chỉ bảo cho Gia Băng rất tận tình, mẻ sôcôla cuối thực sự có vị rất ngon, rất tuyệt, khiến người ta muốn ăn mãi, ăn mãi không thôi.

Để làm cho sôcôla đáng yêu thêm, Gia Băng vo chúng thành cục tròn như những viên kẹo, vắn vào giấy bóng.

Nhưng viên được phê đạt tiêu chuẩn của Gia Băng để ra đều được đặt ngay ngắn trong 1 cái hũ nhựa trong suốt, những viên còn lại, cô cùng Kì Thiên 'tùy tâm' xử lí, cho thẳng vào miệng.

Xong việc, Gia Băng rời khỏi nhà Kì Như trở về biệt thự trong tiếng tiêng đưa như tiếng đuối khéo của con bạn.

Quay trở về sau khi tích cực tiễn Gia Băng, Kì Như mệt mỏi bước vào phòng lười, ánh mắt thâm trầm kì quái nhìn anh mình đang nhắm nháp mấy viên sôcôla không biết ớn kia, mỉm cười ý vị hỏi:

-Anh ăn hoài không thấy ớn sao?

-Không! Nó rất ngon _Kì Thiên lơ đãng trả lời, liên tục chuyển canh trên màn hình ti vi.

-Thì của ai đó làm mà, anh không thấy ngon mới lạ ấy _Kì Như chăm chọc, bỗng, như nhớ rõ điều gì đó, cô nàng đưa 2 đồng tử gian tà lóe sáng về phía anh mình _Anh, sao anh không tỏ tình với Gia Băng, hình như Lăng Tử Thần, cậu ta cũng chưa có làm vậy.

-Em nghĩ chỉ số thành công của anh là bao nhiêu? _Mỉm cười, Kì Thiên trầm tư một lát, dăm chiêu nhìn cô em gái tinh ranh hỏi.

-Em không nghĩ anh sẽ thành công, anh trai_ Thật lòng nói ra những gì bản thân nghĩ, Kì Như tỏ vẻ tiếc thay cho anh mình_ Gia Băng dù không nói nhưng nhìn cái mặt nó cũng biết nó yêu Từ Thần sâu đậm nhường nào, anh hoàn toàn không có cơ hội.

-Vậy sao còn muốn anh tỏ tình?

- Vì em không nghĩ, anh là người sẽ chịu yên phận như thế!_ Vuốt cái mũi cao một cái, Kì Như cười giả nai_ Với người như anh, không giành được thì cũng sẽ không để cho người ta sống chiếm được.

-Em nghĩ anh sẽ phá họ sao?_ Kì Thiên cũng cười xuýt, vuốt vuốt đầu Kì Như đầy yêu chiều.

-Em không là em gái ruột của anh thì cũng là em họ chung máu mủ đấy nhá! Anh nghĩ gì chẳng lẽ em gái đây lại không biết.

-Em sẽ giúp anh?_ Kì Thiên xừ tiếp 1 viên sôcôla, dịu dàng hỏi, chất giọng vương chút kinh ngạc.

-Tất nhiên, em là em gái anh mà.

-Vậy....mong em sẽ làm tốt, anh nhất định sẽ trả thù lao cho em xứng đáng, đồng minh hai ả.

***

-Anh Từ Thần, xin anh hãy nhận nó_ Đập vào mắt Gia Băng ngay giây phút đầu tiên đặt chân vào cửa club trong cái ngày trọng đại nhất của các cặp tình nhân là hình ảnh của một cô nhóc đáng người nhỏ nhắn, mái tóc xoăn xõa dài tuyệt đẹp bao lấy khuôn mặt thiên thần. Cô nhóc e dè chia về trước mặt người con trai mình thăm mếu một túi quà nhỏ, nhỏ giọng nói, đôi mắt long lanh mê hồn thi thoảng lại liếc nhìn biểu hiện của con người trước mặt.

-Ày! Kia! Kia, người ta hành động ngay trước mắt người rồi kìa, Gia Băng_ Đứng bên cạnh cô bạn đáng hóa thạch, chuẩn bị nứt vỡ choang choảng cái miệng, Kì Như đặt tay lên vai Gia Băng, hình như sợ cô đui mù không biết chuyện gì xảy ra liền hào tâm nhắc nhở.

-Đây là dấu hiệu của một mùa valentin kịch tính đấy!_ Minh Thy giọng âm trầm giọng suy xét đồng thời vỗ vai Gia Băng, nhiệt tình cổ vũ_ Có lên bạn đẹp, đừng nhụt chí, ta tin chắc sôcôla của người sẽ để lại 'ấn tượng' sâu đậm hơn cô nhóc kia nhiều.

Im lặng nhìn cô nhóc trước mặt mình, đôi mắt đen sâu của Từ Thần rất nhanh chóng bắn về phía Gia Băng, khóe môi tự dưng nở nụ cười nhẹ, cậu lãnh đạm trả lời:

-Tôi không thích đồ ngọt.

Một câu trả lời thâm ý khiến cô nhóc kia sững người, đôi mắt ngấn nước như sắp khóc trong khi Gia Băng hoàn toàn vô vụn thành cát.

Không thích đồ ngọt! Thế thì cô làm sôcôla cho cún ăn à? Sao không nói sớm chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104

Chương 101: Valentine

Tan học, thời khắc 'ngắc ngoải' của các cặp tình nhân đã đến, như dự tính đã bàn trước của hai kẻ yêu đương chui lủi, Gia Băng khó khăn lắm mới tách được mấy tên cận vệ len lén ra ngoài cổng trường, hội họp chờ đợi 'tình lang' của mình

Ôn nhu đưa đôi mắt ngập tràn yêu thương nhìn dáng dấp nhỏ bé trước mặt, Từ Thần đưa tay vén mớ tóc mai không yên phận của Gia Băng, khóe môi cong lên nhẹ.

-Đi thôi! Tôi đưa cậu đến một chỗ.

-Tít!_ Ngay khi Gia Băng toan gạt đầu đồng ý, tiếng chuông báo tin nhắn vang lên.

Cô nhanh chóng mở tin nhắn để, là của Kì Như:

‘Hey! Bọn này xử lý được vài anh cận vệ của người rồi còn *phần tin này còn thiếu *

Nghênh mạng làm Gia Băng không tài nào có thể đọc tiếp phần sau của tin nhắn. Nhưng cô không mấy quan tâm lắm, chỉ cần biết đám vệ sĩ nhỏ nhắn kia đã bị cho một nhát ‘K.O’ nằm bệt đi không đi nổi là được rồi. Giờ thì cô có thể ở cạnh ai đó mà không cần sợ hãi bất cứ điều gì nữa!

-Sao vậy?

-Không có gì! Chúng ta đi thôi_ Gia Băng nhanh nhẹn dứt điện thoại vào trong túi. Cô quyết định rồi, hôm nay, cô nhất định sẽ nói điều đó-điều mà cô đáng nhẽ nên nói từ lâu lắm rồi với người này. Mong rằng, hôm nay không phải là ngày cuối cùng cô gặp cậu.

-Ừ! _Từ Thần dịu lòng gật đầu một cái, toan nắm lấy tay Gia Băng hoà vào dòng người như hội.

Thì bỗng, đằng xa có người nào đó đang gọi tên cô rất to, dường như đang hét thì đúng hơn.

Càng ngày âm thanh đó càng gần và càng rõ ràng từng câu, từng chữ một.

-Cô chủ! Cô không được đi! _Hai người con trai mặc đồng phục P&P co chân chạy đập ngay vào mắt Gia Băng không thương tiếc cùng tiếng gọi lạnh mang tính cảnh cáo gắt gao.

-Họ ...không phải họ... _Giật mình tròn mắt nhìn hai thân ảnh đằng xa kia đang dần lộ rõ tướng tá, Gia Băng run rẩy bật thành tiếng, luống cuống mò vào túi mở tin nhắn trong lúc cấp bách đã được gửi tới.

‘Hey! Bọn này xử được vài anh cận vệ của ngươi rồi, còn 2 tên diễn trai suốt ngày kè kè ngươi thì bọn ta bó tay, đầu không lại. Ngươi tự xử nghe!! Bảo trọng!’

Đọc xong cái tin nhắn đến muộn, Gia Băng giương mắt nhìn khoảng cách của mình và hai người kia đang được thu ngắn dần, thất kinh túm vội lấy tay người bên cạnh vọt chạy vào trong đám đông nhộn nhịp.

Cắm đầu cắm cổ chạy một lúc đến bờ hơi tai, Gia Băng kéo người kia vào con hẻm nhỏ trên đường rồi dừng lại, thở phì phò như muốn đem hết không khí nhét vào trong cuống phổi.

-Xin lỗi! Cô có thể thả tay tôi ra được không? _Người bị Gia Băng nắm tay bỏ chạy nhìn bộ dạng thảm hại của cô đến no chán rồi mới lên tiếng, tay kia không ngừng vuốt mái tóc đầy keo bóng nhờn của mình mà than vãn _Con gái thời nay bạo thật đấy, thấy thích ai là cứ xông tới nắm lấy tay người ta tuốt, thật khiến người khác phải xoa cằm suy ngẫm.

Đưa đôi mắt kính ngác nhìn người có chất giọng 90% gay trước mặt, Gia Băng vô tội hỏi

-Anh là ai???

-Này cô! Cô đang đùa với tôi đấy à? Đã chủ động nắm tay người ta rồi còn làm bộ làm tịch hỏi nữa sao? Cô không thấy da mặt mình dày à? _Nheo mắt nhìn Gia Băng hết sức bất mãn, 'ông anh keo vuốt' thao thao bất tuyệt một tràng dài, có vẻ rất tự tin về bản thân mình _Mà không sao, người dung mạo hoàn mỹ tài năng xuất chúng như tôi, được con gái chủ động làm quen như cô không phải ít nên tôi cũng phần nào có thể hiểu được. Chỉ là tôi muốn khuyên cô đừng già vò với tội nữa . Tự làm tự chịu đi...Mà trông cô cũng không tồi, nếu cô muốn, tôi có thể cho cô một danh phận, thế nào?

Thiếu tí nữa bị máu xộc lên não làm cho tắc thở mà chết, Gia Băng nắm tay thành quyền cố gắng kiềm chế.

Một lát sau khi nghiêm túc suy nghĩ lời đề nghị của anh ta, Gia Băng ngẩng đầu, đôi mắt to tròn hết sức phô trương nét ngây thơ bẩm sinh của mình, non nớt nói:

-Nhưng mà, bố mẹ tôi bảo không được lấy người đáng tuổi làm cha mình, nếu không sẽ phải ở goá...

-Hả? _Anh chàng kia tròn mắt há hốc mồm nhìn Gia Băng, không biết xấu hổ đưa tay ngoài ngoáy lỗ tai e ráy phải biết _Cô nói lại đi ,tôi hình như nghe lầm một vài chỗ.

-Tôi muốn nói là...cha tôi không cho lấy người vừa già vừa xấu vừa thần kinh vừa dở hơi..._Ra sức hét lớn vào màng nhĩ người kia khiến nó rung với tần suất vô cùng lớn, Gia Băng hung hăng giẫm mạnh vào chân 'ông anh keo vuốt' rồi vọt đi, không quên bồi thêm _Chú à, cha cháu còn trẻ hơn chú nhiều, lần sau gặp lại cháu rất mong được gọi chú một tiếng ‘ông ơi’.

Thoát khỏi móng vuốt anh chàng sinh viên có chứng tự tin vào bản thân quá mức, Gia Băng ngay lập tức đảo mắt lia đi khắp nơi để tìm nửa kia, chân vô thức quay về lối cũ.

Nhưng, tìm người trong đám đông lẫn lộn ngập đường thế này, thật sự còn khó hơn chơi Mario nữa, người cô cần tìm thì chẳng thấy đâu, trong khi đó các cặp tình nhân tap nham, tình tứ bên nhau như muốn trêu người thì đã nhiều lại càng nhiều.

Đương buồn nảo ruột định chộp điện thoại gọi cho ‘người thân’, một bóng dáng cao lớn quen thuộc từ phía xa xa đập vào đáy giác mạc của Gia Băng, làm thần kinh ù rũ như nhà cháy của cô nhanh nhạy phán đoán đây là người cần tìm.

Không do dự Gia Băng cúi đầu cúi cô lướt qua đám người cùng xe cộ nặng nhịt trên đường để đến bên cạnh Từ Thần.

Nhưng khi cô chưa kịp thu hẹp khoảng cách giữa họ được một phần tư quãng đường thì chợt, một tiếng va chạm lớn của sắt vang lên âm ỉ, khói mù mùng nhanh chóng bao trùm một mảng không gian phía xa, thân ảnh trong tầm mắt cô biến mất.

Người xung quanh Gia Băng bắt đầu chạy về hướng cô đang định đến, rồi rít gọi nhau, xuýt xoa, một số người cầm điện thoại gọi cho cảnh sát và bệnh viện

Có tai nạn! Lúc này Từ Thần cũng ở bên đó, lẽ nào...

Ý nghĩ này vừa loé lên làm Gia Băng hoảng hốt cực độ. Cô phong trào chạy đến đám đông náo loạn.

Người xem bủa vây hiện trường xung quanh nhiều không kể xiết, Gia Băng thân thể khiêm tốn mấy cũng khó lòng vượt qua mà không máu chảy tương tàn.

Quần bách cùng tò mò ập đến lên tới cùng cực, Gia Băng đánh liều dùng sức hết lớn.

-Tránh ra! Tôi là người nhà kẻ bị thương!!!

Gia Băng không thể ngờ lời nói của mình hiệu nghiệm đến thế, ngay khi nói xong, đám người kia bỗng dưng hèn nhau im lặng, quay mặt nhìn cô đầy nghi hoặc rồi tự động dẹp riêng một lối cho cô bước vào.

Đứng trước "hiện trường án mạng" Gia Băng sững người cứng đờ, khoe miệng giật giật liên hồi không thôi.

Màu máu đỏ thẫm trám lấy ánh nhìn của cô, ép hơi thở dần lạc mạch.

Thật đáng sợ!!! Gia Băng đưa tay bung miệng, toàn thân bất giác run lên lạnh toát.

Một con mèo tội nghiệp đang thoi thóp bên cạnh vũng máu nhor nhóp, ánh mắt bi thương động nhẹ chiếu lên người "tự xưng là người thân" của mình rồi nhắm ra đi, như phản não an ủi cho cái kiếp con mèo bản hàn.

-Nếu sợ... thì đừng nhìn...! _Một bàn tay to lớn choán lấy tầm mắt Gia Băng che khuất đi mọi hình ảnh lọt vào mắt cô, hơi thở nhẹ cùng giọng nói ấm áp phả nhẹ bên tai phải của cô, đều đều.

Trái tim Gia Băng bỗng nhẹ bằng hơn nhiều...

Ra là không phải, không phải... thế mà trong khoảnh khắc cô lại gần như nghẹt thở, gần như muốn chết đi khi ngây ngốc nghĩ con mèo kia là cậu ấy.

Đúng là hại chết tim can được mà.

Khi hơi thở Gia Băng dần bình ổn, đều hơn trước, Từ Thần mới rời tay khỏi mắt cô, chậm rãi bước đến con mèo nhỏ tội nghiệp cứng lạnh dưới đất, đưa hai tay cẩn trọng bế nó lên. Trước sự kinh ngạc của mọi người xung quanh, cậu đưa nó đến trước mặt Gia Băng, không biết ngượng nói một câu khiến mọi người hết thấy nổi da gà, da vịt.

-Vợ à, chúng ta đem 'con nuôi' đi mai tang thôi!

-Hở?! _Gia Băng đơ não, khoe môi giật giật mấy cái.

-Đi theo anh nào! _Từ Thần mỉm cười, cúi xuống, trước bàn dân thiên hạ hôn nhẹ lên trán cô một cái dỗ dành... _Đừng buồn nữa!!

Gia Băng vốn định mở miệng chống chế "tôi đâu có buồn!" thì bất giác bị ánh mắt tán thưởng của mọi người trút lên vai thành gánh nặng khó dời bỏ. Vì thế, cô đành ngoan ngoãn bước theo ai kia đến nghĩa trang động vật trung tâm để mai táng 'con nuôi'.

-Mẹ nuôi nói gì với con nuôi đi chứ!! _Sau khi đắp xong huyệt cho đứa 'con nuôi' mới nhận, Từ Thần đứng bên thúc Gia Băng, khoe môi cong lên giễu cợt...

Trợn mắt liếc xéo Từ Thần một cái, Gia Băng ngồi xuống cạnh nấm mộ nhỏ, trên môi nở rộ nụ cười bất lực dịu dàng. Cô mơ hồ vuốt tay lên tảng đất xốp mềm trên mặt mồ, ánh mắt có chút mơ màng miên mang như đang nghĩ ngợi gì đó, nói:

-'Con nuôi' à! Nói ra điều này e không phải với 'con', nhưng những điều 'mẹ' nói, chính là những điều xuất phát từ lòng 'mẹ' lúc này. Khi biết 'con' là chủ nhân của vũng máu ấy, 'mẹ' đã rất vui, thực sự rất vui. Chắc con nghĩ, 'mẹ' tàn ác lắm phải không? Nhờ 'con', 'mẹ' mới phát hiện ra một điều, một điều cực kì lớn mà tưởng chừng 'mẹ' đã quên bằng đi. Đó là... _Thở dài như muốn 'tống khứ' hết nỗi lòng đè nén bên trong ra ngoài, Gia Băng ngẩng mặt giương đôi mắt long lanh ngập tràn ý cười nhìn Từ Thần cũng đang trầm tư nhìn mình. Cô đứng dậy, rất nhanh bước tới gần cậu hơn, nụ cười trên môi bao hàm vô vàn hạnh

phúc và vui sướng... _Đó là, 'mẹ' không thể thiếu sống mà thiếu một 'ông chồng' hoàn mĩ như 'cha con' được, không thể cười khi không có 'ông ấy' đó ở bên chia sẻ, không thể khóc vì chính 'mẹ' không thể tự làm mình khóc nhiều như 'ông ấy'. Và lớn hơn, 'mẹ' biết, 'mẹ' thực sự yêu 'ông ấy' rất nhiều, rất... rất nhiều...

Hai đồng tử từ ấm nóng của Từ Thần khẽ xao động, cơ mặt cậu như bị không khí lạnh xung quanh làm đông lại, cứng ngắt...

-Lặng Từ Thần, nghe cho rõ đây... _Gia Băng hít một hơi thật sâu lấy dũng khí _Tôi...yêu...cậu.

-Cậu...cậu có thể nói lại...được không? Tôi không nghe rõ_ Từ Thần đơ lười, khó khăn lắm mới thốt lên thành lời.

-Tôi..._Gia Băng thoáng chốc bối rối, cô ngượng ngập đỏ bừng mặt, lúc lâu mới hít thở sâu thêm lần nữa, nhắc lại...Tôi nói...Tôi yêu cậu...

-Nói lại lần nữa đi_ Mặt Từ Thần căng lên vẻ rất trầm trọng, cậu ghé tai như muốn nghe lại thêm lần nữa.

-Tôi...tôi nói tôi yêu cậu..._Gia Băng giờ như không nhận được nữa, mặt đã hoá thành quả gấc chính cây từ lúc nào không hay.

-Lạ thật, giọng cậu là giọng muỗi kêu sao? Tôi không nghe thấy gì hết! Nói lại đi!_ Từ Thần nhú mày khó hiểu, nhìn Gia Băng đầy bất lực.

Đến lúc này, Gia Băng thực sự điên lên rồi. Cô khó khăn lắm mới có được dũng khí để nói yêu người ta, vậy mà xem đi, sao người ta dám không nghe thấy đến những mấy lần liền như thế chứ. Đáng nhẽ lúc mua quà Valentine cô phải mua máy trợ thính cho cậu ta mới đúng.

-TÔI NÓI...TÔI YÊU CẬU...!!_Hét lên thật to đến mức một vài người thừa thốt trong nghĩa trang đang nghiêm túc cúng vái cũng phải giật mình đánh rơi đồ, Gia Băng thờ ắt, mặt đã vằn đỏ nhìn khuôn miệng đang cong lên giảo hoạt của Từ Thần, sững người.

-Xin lỗi, tôi hoàn toàn không nghe cậu nói gì cả?_ Từ Thần tỉnh bơ thản nhiên đưa tay xoa xoa vành tai.

-Đáng ghét, go to the hell!!_ Chắc mắt này giờ mình đã bị lừa, Gia Băng sôi máu, nắm tay thành quyền rồi rất nhanh xông về phía Từ Thần, định bụng sẽ cho cậu một đi không trở lại.

Nhưng, kẻ đã được phong cho là kẻ thù của Gia Băng thì nhất thiết không phải là người dễ đối phó. Vì thế, khi Gia Băng xuất chiêu, đấm quyền đã bị kẻ kia nắm lại, tiện đường lôi cô vào lòng ngực cậu.

Một nụ hôn ấm áp có chút đói khát ập đến môi Gia Băng ngay sau đó, khiến toàn thân cô rơi vào trạng thái bị động, bủn rủn chân tay.

-Này!...đồ...đồ tồi...thà...thà tôi ra!_ Rên rỉ thành tiếng, Gia Băng bất mãn đấm thùm thụp vào lòng ngực Từ Thần.

-Xin lỗi...tôi không nghe thấy cậu nói gì cả!_ Từ Thần ngưng hôn, ném một câu vào mặt Gia Băng rồi tiếp tục công cuộc 'chống giặc đói' suốt mấy ngày nay.

Rất lâu sau đó, khi đã thoả mãn đạt được mục đích bước đầu của mình, Từ Thần mới lưu luyến thả môi ai kia ra khỏi vòng kim giữ của mình rồi lôi cô ra khỏi nghĩa trang.

-Đi thôi...chúng ta còn có việc phải làm.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: End

Chương 102: Kết thúc là khởi đầu

***

-Nhà thờ sao?? Cậu có chắc cái thông tin này đảm bảo hơn thông tin lần trước cậu cung cấp cho tôi lúc cô ấy ở Hàn Quốc không?_ Nhú mày ảo não, Kì Thiên nhìn đồng giấy tờ chất cao như núi trên bàn làm việc thờ dài một tiếng, nghi hoặc hỏi.

-Vâng, lần này rất chính xác! Tôi nghe nói người Lăng Gia mấy hôm nay hầu như đều túc trực ở đó ghê lắm! Còn nữa, lúc tôi thám thính, tôi bắt gặp người Lâm Gia, biểu hiện họ cũng rất mờ ám y chang tôi vậy!_ Người đầu dây.tận tình thông báo, nói chắc như đinh đồng cột.

-Người của Lâm Gia sao?_Khẽ nhú mày sâu, Kì Thiên gõ gõ đầu bút bị xuống bàn làm việc, đắm chiều nghĩ ngợi.

-Vâng! Ngài còn cần gì nữa không?

-Không cần! Cậu cứ tiếp tục theo dõi động tĩnh ở nhà thờ là được_ Nói đoạn, Kì Thiên không cho người kia lằng nhằng gì thêm, ngắt kết nối. Anh nghĩ ngợi gì đó một lúc rồi tra vào danh bạ, nhấn gọi một số máy khác.

-Kì Thiên?_ Đầu dây bên kia vừa bắt máy đã gọi tên người đầu dây với giọng điệu đầy kinh ngạc, cứ như thế, đây là lần đầu tiên họ gọi điện thoại cho nhau vậy.

-Xem ra, nhóc không vất số điện thoại của anh đi nhỉ?_Kì Thiên mỉm cười bốn cột.

-Hừ...Anh muốn nói gì thì nói nhanh đi, tôi không rảnh tám chuyện với anh!_Người bên kia khi đã xác nhận rõ người gọi là chủ nhân của cái tên hiển thị trên màn hình điện thoại liền cộc cằn đáp, có vẻ cũng đang khẩn trương làm việc gì đó.

-Cậu biết...Từ Thần đang làm gì đó ở nhà thờ Thiên Chúa, đúng chứ?_Không do dự nữa, Kì Thiên vào thẳng vấn đề đang nhức nhối ruột gan của người bên kia, hết sức nghiêm túc hỏi.

-Sao...anh biết?_Người bên kia trầm mặc một hồi rồi lên tiếng nghi hoặc _Chẳng nhẽ, người của anh cũng đang ở đó?

-Ra là cậu giống tôi...cũng không thể buông tha được..._Kì Thiên mỉm cười nhẹ, ánh mắt dõi vào một khoảng không vô định nào đó, bất chợt đề nghị _Chúng ta bắt tay hợp tác đi, được chứ?

-Hợp tác?

-Mật thám của tôi thông báo, giữa Từ Thần, Gia Băng và 'bố chồng tương lai' của một trong hai cũng ta có giao ước, hình như là, bọn họ chỉ được ở riêng với nhau vào Chủ Nhật, nếu phạm giao ước, Gia Băng có thể sẽ bị đưa đến Newyork trong 2 năm. Tôi nghĩ chúng ta cũng cần có 2 năm để làm Gia Băng thay đổi ý định, cậu nghĩ sao?

-Ý anh là?

-Hôm nay là Valentine chắc chắn Gia Băng và Từ Thần đang gặp nhau. Tiếc là, hôm nay không phải là Chủ Nhật, bọn họ không được phép làm điều đó, phải không? Theo tôi suy đoán, rất có thể 2 người họ sẽ đến nhà thờ đó. Tuy lực lượng Lãng gia rất đông, nhưng nếu 2 chúng ta hợp sức lại cũng rất dễ dàng dẹp được 'chướng ngại vật'. Đến lúc đó, chúng ta sẽ bắt 2 kẻ trái lệnh đó về 'quy án' và rất có thể, hình phạt sẽ được thiết lập, thế nào?

-Ý anh, anh muốn hợp tác với tôi?

-Đúng vậy, cậu không thấy chúng ta đề yện như thế quá lâu sao?

-Được, Hạ Kì Thiên, tôi hợp tác với anh.

-Tốt lắm, Khải Phong, đã đến lúc những con hổ rình mồi phải hành động!

Ánh mắt Kì Thiên trong ánh nắng heo hút bắn lên thật quý dị, như sắc sử thực hiện một âm mưu lớn nào đó!

***

Sau khi ra khỏi trung tâm trong bộ dạng co ro vì lạnh, Gia Băng bị ai đó 'vận chuyển' nhà thờ Thiên Chúa ngay lập tức.

Tuy có hơi nghi hoặc trước những gì đang diễn ra, nhưng nhanh chóng Gia Băng gạt phăng nó đi ngay. Bởi lẽ, cô đến đây, theo như lời Từ Thần nói là để gặp lại những người bạn cũ trên đảo Hawai năm xưa.

Từ Thần đã không nói dối cô, quả thật, cô đã gặp được họ.

Mỗi người lớn lên đều mang một vẻ khác nhau, nhưng họ đều chừng chạc, phong độ và thành công hơn lúc trước nhiều.

Trong không khí mừng mừng tủi tủi, một cậu bạn trước kia rất nghe lời mẹ giờ là chủ tịch của chuỗi viện dưỡng lão lớn nhất châu Á nổi khùng đề nghị chơi lại trò 'cô dâu, chủ rể' năm nào.

Dù muốn hay không, Gia Băng vẫn phải đưa tay bóc thăm làm cô dâu đầu tiên và đúng là có chết cô cũng không thoát nổi kiếp cô dâu.

Gia Băng là cô dâu, đương nhiên người nào đó sẽ làm chú rể không cần phải bàn cãi nhiều.

Thế là, kịch bản cũ lặp lại, Gia Băng nắm chặt tay Gia Lâm-thằng em út đáng đánh đòn không biết từ lúc nào đã đứng thù lù trong nhà thờ chờ cô như thể nó biết cô sẽ làm cô dâu và cần có người thân dẫn vào lễ đường vậy. Hai người cô chậm rãi tiến về phía Từ Thần đang chờ cách đó không xa, vẻ mặt tươi cười nhìn cô đầy mong chờ.

Đặt tay lên bàn tay to lớn, cảm nhận hương vị ấm áp toả ra từ cơ thể của Từ Thần, Gia Băng cảm thấy căng thẳng thật sự. Trái tim cô đập loạn reo mừng, người cô như bị sung sướng làm cho nhũn mềm, suýt ngồi phục xuống đất.

Cha sứ đứng trên bục trước mặt Gia Băng không ai khác là cậu nhóc cháy bỏng ao ước làm cha sứ lúc nhỏ, nghe nói giờ làm cha sứ rửa tội cho mafia. Ngay khi thấy 'cặp vợ chồng trẻ' đã đứng ngay ngắn, cậu chàng liền mở quyển sách dày trên tay, liến thoắng đọc một tràng dài trên trời dưới biển. Khi calo đã cạn, miệng đã mỏi, cậu chàng liền đưa mắt nhìn về phía Từ Thần, đều giọng hỏi:

-Lãng Từ Thần, con có nguyện đời này kiếp này chung thủy, sống đến đầu bạc răng rụng với người phụ nữ nhan sắc có hạn, thủ đoạn vô biên, ưu điểm có một mà khuyết điểm có thừa này cho dù mất mù tai lạng, cho dù cuộc sống sau này sẽ là một chuỗi cực hình tinh thần như địa ngục không?

-Con đồng ý..._ Từ Thần quay đầu nhìn Gia Băng mặt đen lại, khó bay mịt mù cùng mùi khét nồng nặc, mỉm cười gật đầu.

-Hàn Gia Băng, con có...

-Không cần dài dòng đâu ạ, cô ấy đồng ý!_Không để cha sứ kia nói nhiều nữa, Từ Thần chen vào, đồng thời thay Gia Băng trả lời.

-Ai...ai...nói...tôi không đồng ý!_Gia Băng then quá hoá giận, nhất mực lắc đầu nhưng lời nói của cô lúc này chả có điểm phúc lọt vào tai ai cả vì tiếng vỗ tay rầm rầm có âm lượng lợi hại hơn nhiều.

-Được rồi, trao nhẫn!_Cha sứ bắt lực tuyên bố.

Ngay lúc Gia Băng muốn mở miệng bảo không có nhẫn, Từ Thần đã đưa tay cầm lấy mặt dây chuyền to bụi trên cổ cô, nhẹ nhàng tách nó ra thành hai mảnh.

Một chiếc nhẫn mặt kim cương lấp lánh với kiểu dáng tinh xảo hiện ra, rơi vào lòng bàn tay Từ Thần. Theo đó, cậu nắm lấy tay Gia Băng, đeo nó vào ngón áp út của cô.

Quá đỗi bất ngờ, Gia Băng bản thân nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay mình, mặt đỏ ửng, vui mừng không thể nói được gì mà im lặng đeo chiếc nhẫn còn lại vừa được lấy ra từ mặt dây chuyền y hệt trên cổ Từ Thần đeo vào ngón áp út của cậu.

-Bây giờ, hai con chính thức làm vợ chồng, có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu_Chcha sứ nhẹ giọng tuyên thệ, cũng vui thay vì lần đầu tiên làm chủ hôn mà mĩ mãn như vậy_Hai con được phép hôn nhau!

Tiếng vỗ tay, tiếng reo hò náo nhiệt xung quanh vang lên thúc giục.

Gia Băng tròn mắt nhìn Từ Thần, khẽ nhón chân đặt một nụ hôn lên môi cậu.

Đương lúc Từ Thần đang định đáp trả, cánh cửa nhà thờ tàn bạo bật mở, hai thân ảnh nghênh ngang khác trịnh trọng bước vào trong ánh mắt kinh ngạc của 'quần chúng'

-Cha sứ, đáng nhẽ cha phải hỏi ai không đồng ý cuộc hôn nhân này nữa chứ? Ăn bót như thế thật không có đạo đức nghề nghiệp_Ra vẻ khó hiểu, Khải Phong tròn mắt thắc mắc, ánh nhìn lia đến cặp 'cô dâu chú rể' đang sững sờ nhìn mình_Tôi và Hạ thiếu gia đây không đồng ý thì tính sao nhĩ?

-Đúng vậy, Gia Băng, hình như, cha em phản đối cuộc hôn nhân này thì phải, ông ấy...rất tức giận đấy_Kì Thiên đứng cạnh tỏ vẻ lo âu nói_Xem ra, em phải về Newyork một chuyến rồi.

Ngay sau câu nói hàm ẩn của Kì Thiên, một đám người sững ổng đầy mình chạy vào, phong toả mọi góc ngách của nhà thờ, nồng súng trên tay họ đều không ngần ngại hướng về phía Gia Băng và Từ Thần.

-Để xem năng lực của hai người ra sao đã!_Từ Thần lúc cùng cực vẫn không hề sợ hãi đáp trả.

Bên cạnh cậu, những người bạn từ trạng thái im lặng không động đậy bỗng cựa mình, cũng lôi ra đủ loại súng ngắm về phía 2 vị khách không mời.

Valentine hôm ấy, sắc mùi thuốc nổ.

Trang truyện đã khép lại nhưng không có nghĩa chuyện tình của những con người nhiệt huyết bên trong kết thúc. Xin hãy để cho họ được sống mãi trong lòng bạn, như một người bạn tâm linh tri kỉ.

Bước đường tương lai của họ như thế nào giờ không còn nằm trong tay tôi nữa, nó nằm trong tâm khảm của các bạn. Xin cảm ơn đã đọc và cảm nhận

Hết!

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106

Ngoại truyện 4: Sợ - phần 1

Trong cuộc đời, bạn sợ nhất điều gì? Có lẽ, khi hỏi điều này, bạn sẽ có khoảng 30 giây suy nghĩ và 10 giây trả lời như trong “Chiếc nón kì diệu”, nhưng đối với một người như Từ Thần, cậu sẽ trả lời ngay lập tức.

-Tôi sợ nhất câu nói ấy của vợ tôi...

-Câu nói gì? Xin ngài nói rõ hơn được không?_Cô nàng MC với đường cong chuẩn tò mò nói, đôi mắt chớp chớp có vẻ kỳ vọng quá trớn.

-Đó là “Chồng! Vợ có thai rồi!” cùng biểu hiện tận thế của cô ấy_ Trong chương trình 'The man of yeah', Từ Thần thành công dành được vô vàn ánh mắt đồng cảm của cách X-man trên thế giới, từ ăn mày đến tổng thống, từ thợ chui ống đến phi hành gia trên mặt trăng.

Không phải Từ Thần sợ sau khi sinh con, Gia Băng sẽ xấu xí và già đi, mà thứ cậu luôn trốn tránh chính là diễn biến, kết quả và ý nghĩa của đứa con sắp ra đời.

8 năm, kể từ lúc 'bắt cóc' Gia Băng trên bục nhận giấy tốt nghiệp 'tổng' đến phường xin giấy đăng kí kết hôn đến giờ, Từ Thần đã có 3 đứa con, hai trai một gái. Từng ấy, đã đủ làm cậu khiếp sợ gạt đi ước mơ con đàn cháu đống thuở nào.

Tại sao ư? Bạn sẽ biết...

'Chiến sự' sinh nở Từ Lạc:

Đó là vào một mùa đông lạnh run người, tuyết rơi đầy trời ở Newyork 8 năm trước, lúc Từ Thần đang diễn thuyết một phần mềm cậu cùng bạn bè trong nhóm sáng chế, Gia Băng-đang học khoa văn trường đại học XYZ cách đại học công nghệ thông tin của cậu 2 con phố-đột ngột chạy xộc vào hội trường.

Trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cô học hần bước về phía cậu, mắt đen mở to, trừng trừng nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống bất kì ai.

Từ Thần phút chốc chột dạ, cả bài diễn văn đột ngột tắc nghẽn.

Gia Băng không nói nhiều, thỉnh thoảng vung tay, hạ một bạt tai lên má Từ Thần.

Hội trường phút chốc lặng yên như tờ, so với việc để giảng viên đẹp loạn hiệu quả hơn nhiều.

Đầu Từ Thần vì cái tát hơ nghiêng về phía sau, gò má đỏ bừng một mảng, đôi mắt đen luôn tỉnh nhảy giờ đây sững sờ căng phồng, như thể quá kinh ngạc trước những gì mình lĩnh phải.

Lúc đó, Từ Thần còn ngây thơ kiểm điểm trong thâm tâm xem, rốt cuộc mình đã làm gì khiến bà xã tức giận đến mức ấy, chỉ là, cậu không ngờ...sự việc không đơn giản như cậu tưởng...

-Đau à nha!

-Ừ! Đau đấy, in cả gấu tay thế kia mà, vợ đại ca công phu quá thâm hậu

Bên cạnh hai người đã xuất hiện vài tiếng xì xào nhỏ, rõ nhất là đám cậu em trong nhóm công nghệ thông tin của Từ Thần. Gia Băng trừng mắt nhìn họ một cái, ghi nhớ nhân dạng sau này 'chính' rồi thẳng mắt nhìn chồng, nghiêm rắng nghiêm lợi nói:

-Người...nhất định phải giải thích rõ ràng với ta...tại sao lại thế này!_ Quân tử động khẩu không động thủ, Gia Băng là con gái, khẩu không những động mà còn phối hợp cả thủ. Tay lại vung lên, một đường ném cái que nhựa màu trắng vào người Từ Thần.

Từ Thần loạng choạng chụp lấy, rất nhcậu trở mắt nhìn hai vạch màu đỏ bên trong, thật lâu mới thốt nên lời:

-Em...em có thai!

-Đúng vậy...và giờ bà đây đang rất muốn giết người...đi!_ Gia Băng không phủ nhận, lưu mậu đáp một tiếng rồi túm lấy tay Từ Thần hùng hồ kéo đi, chẳng thèm quan tâm cuộc hội thoại của mình đã bị micro trên tay Từ Thần 'bán rẻ'.

Ngày hôm sau, cả Lãng gia lẫn Hàn gia trở nên hỗn loạn, không phải ăn mừng vì việc sắp được bồng cháu, mà là cấu xé lẫn nhau trả thù rửa hận.

-Ông tính thế nào hả? Tôi muốn Gia Băng nạo thai ngay lập tức!_ Tiếng Hàn lão gia vang lên trầm thấp, rất có uy lực làm rung mấy cọng râu trên cằm Lãng lão gia.

Về thân phận, bên Lãng lão gia có vẻ yếu thế, nhưng nếu xét về phương diện thông gia, hai bên bình đẳng, vì thế, ông ta cũng không nhún nhường, mất trợn trừng, râu vênh ngược, cộc cằn đầu mắt với Hàn lão gia:

-Ngài nói cái gì thế, đưa bé đâu phải chỉ là cháu của riêng tôi, nó là cháu ngoại của ngài, sao ngài có thể bảo nạo là nạo chứ! Hơn nữa, hai đứa cũng đã kết hôn được gần 7 tháng, có con là chuyện bình thường!

-Nhưng Gia Băng nó còn là sinh viên!

...

Đoạn hội thoại này cứ kéo dài nham nhảm vào những ngày kế tiếp ở ngôi nhà nhỏ của Từ Thần, kéo theo đó là sự sút giá, tăng giá chóng mặt của cổ phiếu Lãng gia cùng Hàn gia, khiến cậu thực sự muốn phát điên lên. Cũng may, nghĩ đến ai đó và đứa con sắp chào đời, cậu nhẫn

Như hầu hết các bà mẹ trên thế giới này, Gia Băng lúc mang thai hay thèm ăn vớ vẩn, thường xuyên hành Từ Thần nửa đêm đi mua đồ, về lại thấy nhân sự nằm ngù khò khò hết sức mất hình tượng. Đặc biệt là ngày hôm ấy:

-Từ Thần..._Nửa đêm, Từ Thần đang vui đầu ngủ, chợt nghe tiếng nói nhỏ nhẹ của Gia Băng vắng vắng bên tai. Ai theo bản năng mắt nhắm mắt mở nhìn cô, chưa kịp nói gì đã bị người vỗ một cái thật mạnh vào má.

-Lăng Từ Thần! Còn không chịu dậy, ta bị con người hại sắp đói chết nè, mau mua đồ cho ta ăn!_Gia Băng vận hết tốc lực lay mạnh người Từ Thần.

-Từ từ!_Từ Thần theo bản năng quơ tay, xui xẻo sao lại chạm phải ngực Gia Băng.

Toàn thân Gia Băng đột ngột hóa thạch, cầu vai khoa trương run lên, cơ mặt căng cứng. Rồi, không nói không rằng, cô co chân, đá mạnh một phát vào người Từ Thần, khiến cậu lăn một vòng nhưng heo nường 'hạ cánh' xuống sàn nhà.

-Lăng Từ Thần, người được lắm, dám sàm sỡ con gái nhà lành, hôm nay ta đem thẳng con người cùng người vào sinh ra tử một trận_Nói đoạn, Gia Băng hung hãn nhảy xuống giường, ngồi đè lên người Từ Thần, ra sức nhéo nhéo vào da thịt cậu.

Từ Thần cũng không chịu yếu thế, vật ngược lại Gia Băng một cái, chiếm thế thượng phong. Cậu toan đưa tay chọc buồn, thì Gia Băng bỗng ôm bụng nhăn mặt, vừa thở dốc vừa kêu lớn.

-Từ Thần chết tiệt, người muốn giết vợ giết con người à? Mau đưa ta đến bệnh viện....

Từ Thần thoáng rung mình. Gia Băng lúc ấy đã túm lấy tóc anh, vừa khóc vừa thét, phải biết, nhờ chuyện đó mà cậu đã mất hết mấy ngày không dám ra ngoài vì tự dung trên đầu mất một mảng tóc kha khá.

Sau vụ động thai khí, Từ Thần triệt để bị 4 ông bà già biến thành 'cún hoang', một chút cũng không cho lại gần Gia Băng, thêm nữa bị cách li, Đàng Ngoài Đàng Trong tách biệt theo mục đích chính đáng 'Bảo vệ đứa nhỏ an toàn chào đời'.

9 tháng 10 ngày trôi qua, Gia Băng theo lịch sinh nở, nhưng Từ Thần lúc ấy lại bận tham gia triển lãm công nghệ ở Nhật Bản, nên cậu chẳng thể tham dự, có điều lại chẳng thoát được ma trảo của vợ:

-Từ...Thần...người...A A!!_Vừa nói vừa hét, Gia Băng thở hồng hộc ghé sát miệng vào điện thoại, ánh mắt trọn trình nhìn màn hình đen kịt như muốn thiêu đốt nó.

-Nào...hít sâu và rặn đi nào!_Bác sĩ đỡ đẻ ngao ngán nhìn Gia Băng một cái, nhanh giọng đốc thúc.

Gia Băng ngoan ngoãn hít sâu rồi cắn răng rặn, không quên rít mấy tiếng nói với người đang ở đầu dây 'chiến tuyến'

-Từ Thần...sao người dám để ta sinh con một mình! Người mà vác mặt về đây ta...

Rồi, giọng Gia Băng im bật. Bên kia Từ Thần cũng sốt ruột gọi...nhưng không có ai trả lời...

-Lăng thiếu gia, con trai!_Bà bác sĩ đỡ đẻ vui mừng ôm đứa nhỏ sau một quá trình nghe mẹ mắng cha không chịu nổi chui tọt ra ngoài đến gần chiếc điện thoại, hô hào nói.

-Tôi không quan tâm đứa nhỏ, vợ tôi sao rồi!_Từ Thần gấp gấp nói, anh đã xin đi vệ sinh hơn 30 phút rồi đây.

-Không sao, có lẽ mắng mệt nên ngắt đi thôi!_Bà bác sĩ thờ phào nói.

Mắng mệt? Từ Thần bên kia triệt để im lặng.

Đứa con đầu của hai người trên là Lăng Tử Lạc, 'made in Gia Băng'. Gia Băng nói, lạc có nghĩa là lạc quan, đặt tên thế để con mình lạc quan trong cuộc sống. Nhưng mà...có kiểu ý nghĩa Việt Nam không ra Việt Nam, Trung Quốc không ra Trung Quốc thế sao? Từ Thần gật gật khóe mắt nghĩ.

P/s: Còn một cặp sinh đôi chưa giải quyết

Bạn đang đọc truyện *Thừa Nhận Đi, Cậu Yêu Tôi, Phải Ko????* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.